

ডিগবৈ মহাবিদ্যালয়

আলোচনী

চত্বাৰিংশত্তম সংখ্যা, ২০১৮-১৯ বৰ্ষ

শেফালী ২০২০

সম্পাদক : লক্ষীনাথ মৰাণ

আমাৰ গৌৰৱ

The Assam Tribune: 26th September, 2019 National Award for Digboi boy

ANN SERVICE

DIGBOI: Sept 25: Jitishman Moran, a NSS volunteer of Digboi College and a resident of Ramnagar locality was conferred the National NSS Volunteer Award for the year 2017-18 by the President of India, Ram Nath Kovind at a glittering ceremony at the Rashtrapati Bhawan on Tuesday.

Jitishman organised several programmes like the Gender Sensitisation Programme on the International Women's Day, 2018, conducted a socio-economic survey at a model village at Sarapung Forest Village and devoted his time towards educating the local children during his vacations, etc. He was also involved in many health camps and awareness drives besides taking initiatives in the cultural events in the college as well as in the model village of Sarapung.

He is also professional clinical doctor (Nutrition) and clinical scientist.

Rajshree Barua, Jitishman's Programme Officer, NSS Digboi College, said that the recipient of the prestigious award. According to him, it is the first time that a college student under Digboi University has been nationally recognised.

Meanwhile, during the National NSS Day celebration here today at Digboi College, Dr. Niza Saha, the Medical & Health Officer, spoke on "Adolescents' Health" with special reference to substance abuse, impact on health and ways of prevention.

জ্যোতিষ্মান মৰাণে ভাৰতৰ মাননীয় ৰাষ্ট্ৰপতি মহোদয় শ্ৰীযুত ৰামনাথ কোবিন্দৰ পৰা ২০১৯ বৰ্ষৰ ৰাষ্ট্ৰীয় সেৱা যোজনাৰ স্বেচ্ছাসেৱকৰ ৰাষ্ট্ৰীয় বঁটা গ্ৰহণ কৰা এটি মুহূৰ্ত।

প্ৰতিমা দহোতীয়াই ভাৰত চৰকাৰৰ ২০১৮ বৰ্ষৰ 'ভাৰতবন্ধু অটল বিহাৰী বাজপেয়ী বঁটা' লাভ কৰি মহাবিদ্যালয়লৈ গৌৰৱ কঢ়িয়াই।

২০১৯ চনত হাইদৰাবাদত অনুষ্ঠিত আন্তঃৰাষ্ট্ৰীয় কাৰাটে প্ৰতিযোগিতাত দ্বিতীয় স্থানপ্ৰাপক শান্তনী গোহাঁই

অসম চৰকাৰৰ দ্বাৰা আয়োজিত ডেবশ বহুবীয়া মহাত্মা গান্ধী জন্মজয়ন্তী স্মাৰক 'স্বচ্ছ যুৱ সেৱক বঁটা-২০১৯' শিডিগৰৈ মহাবিদ্যালয়ে প্ৰথম স্থান অধিকাৰ কৰে।

ডিব্ৰুগড় বিশ্ববিদ্যালয়ৰ ২০১৯-২০ বৰ্ষৰ
আন্তঃ মহাবিদ্যালয় যুৱ সাহায্যস্বৰূপ
আন্তঃ মহাবিদ্যালয় আলোচনী প্ৰতিযোগিতাত
তৃতীয় পুৰস্কাৰ প্ৰাপ্ত

ডিব্ৰু মহাবিদ্যালয় আলোচনী

চত্ব্বিংশত্তম সংখ্যা, ২০১৮-১৯ বৰ্ষ

১১/০৩/২০২০

৫০

তত্ত্বাবধায়ক :

অপৰাজিতা গগৈ
ড° ৰশ্মি পাটোৱাৰী
বেবী ৰিতু ফুকন
সীমান্ত বৰদলৈ
ড° দেৱৰ্ষি গগৈ

সম্পাদক : লক্ষ্মীনাথ মৰাণ

১৯৫৬-৫৬৫৭ চম্বালালোচনী ছাৰু
চম্বালালোচনী ছাৰু চম্বালালোচনী ছাৰু
আলোচনীৰ নিৰ্বাহক লক্ষীনাথ মৰাণৰ দ্বাৰা
ছাৰু চম্বালালোচনী

ডিগৰৈ মহাবিদ্যালয় আলোচনী (চত্ব্বিংশত্তম সংখ্যা,
২০১৮-১৯ বৰ্ষ) : ডিগৰৈ মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা
সভাৰ দ্বাৰা প্ৰকাশিত, লক্ষীনাথ মৰাণৰ দ্বাৰা সম্পাদিত
আৰু দি অসম কম্পিউটাৰছ তিনিচুকীয়াত মুদ্ৰিত

সম্পাদনা সমিতি

সভাপতি	:	ড° দীপ শইকীয়া
উপ-সভাপতি	:	শ্ৰীযুত কেদাৰ নাথ টিমচিনা
তত্ত্বাবধায়ক	:	শ্ৰীযুতা অপৰাজিতা গগৈ ড° বশ্মি পাটোৱাৰী শ্ৰীযুতা বেবী বিতু ফুকন শ্ৰীযুত সীমান্ত বৰদলৈ ড° দেৱৰ্ষি গগৈ
সম্পাদক	:	লক্ষীনাথ মৰাণ
সদস্য / সদস্যা	:	বিশ্বজিৎ গগৈ প্ৰজ্ঞানজ্যোতি কাত্যায়ন মানসী চেতিয়া সুশ্মিতা শইকীয়া সুমিত দাস ৰাৰ্ণা লিন্সু
বেটুপাত	:	দেৱৰ্ষি গগৈ
অংগসজ্জা	:	চন্দন মাহাতু
ডি.টি.পি.	:	সীমান্ত, ববিতা, উজ্জ্বল, পংকজ
মুদ্ৰণ	:	দি অসম কম্পিউটাৰছ তিনিচুকীয়া - ৭৮৬১২৬, অসম দূৰভাষ - ২৩৩০৪২৪

উচ্ছৰ্গা

বিগত বৰ্ষত আমাৰ মাজৰ পৰা
পাৰ্থিৱ জীৱন নাটৰ যৱনিকা পেলাই আঁতৰি যোৱা
মহাবিদ্যালয় প্ৰাক্তন অধ্যক্ষ
ড° প্ৰফুল্ল কুমাৰ ভূঞা
আৰু
কৰ্মচাৰী
হেমকান্ত কোঁৱৰৰ
পৱিত্ৰ স্মৃতিত এই সংখ্যাৰ
ডিঙৰৈ মহাবিদ্যালয়ৰ আলোচনীখন উৎসৰ্গিত

-সম্পাদনা সমিতি

শ্ৰদ্ধাঞ্জলি

“আই তোৰ আঁচলত আতবোৰ
বঙা গোলাপৰ ফলি
আলফুলকৈ ললি শত শ্বহীদেৰ
বুকুৰ বিম্বল হাঁহি ॥”

দেশমাতৃৰ বীৰ শ্বহীদ আৰু জাতিৰ অম্বিহ্ন বন্ধাৰ স্বার্থত
আত্ম বলিদান দিয়া শ্বহীদলৈ
আমি গঢ়ীৰ শ্ৰদ্ধাঞ্জলি নিবেদন কৰিছোঁ ।

- সম্পাদনা সমিতি

অক্ষ অঞ্জলি

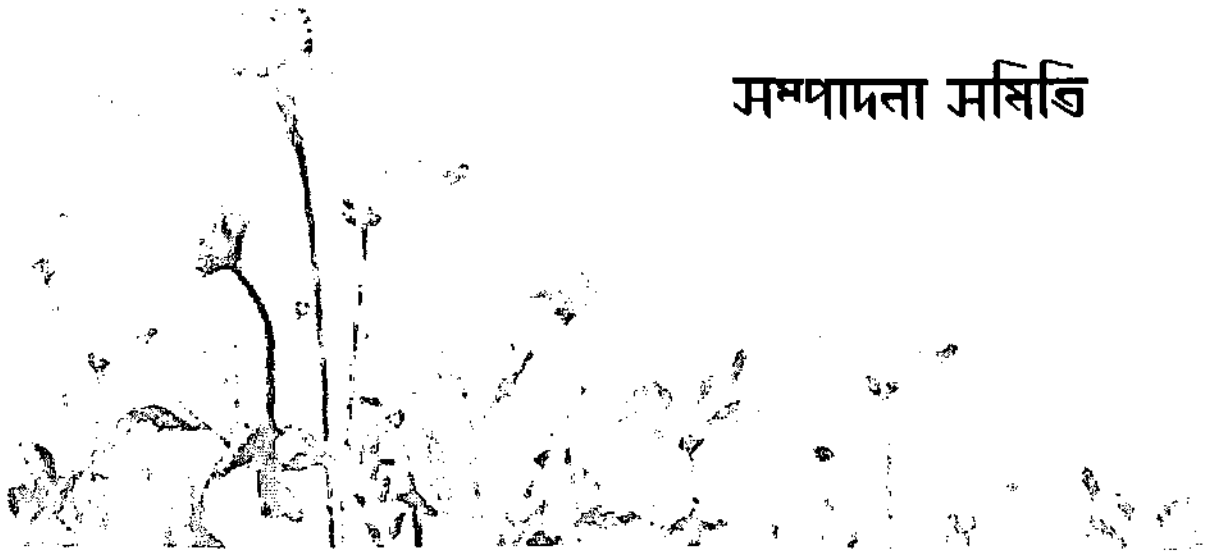
কুকিলকণ্ঠী গায়িকা দীপালী বৰঠাকুৰ
শিশু সাহিত্যিক ৰীতাজলি পূজাৰী
যুগস্ৰষ্টা অভিনেতা কেদাৰ খান
বিশিষ্ট ৰাজনীতিবিদ সুমমা স্বৰাজ

ডিব্ৰুগড় বিশ্ববিদ্যালয়ৰ আন্তঃ যুৱ মহোৎসৱৰ উপলক্ষে
গোলাঘাটৰ সৰুপথাৰ মহাবিদ্যালয়ত অনুষ্ঠিত হোৱা প্রতিযোগিতাৰ পৰা
উত্তীৰ্ণ আৰ্থেতে দুৰ্ঘটনাপ্ৰস্তু হৈ মৃত্যুবৰণ কৰা যোৰহাটৰ চি.কে.বি
মহাবিদ্যালয়ৰ শিক্ষকশ্ৰী

প্ৰতিভাৰ অতুলনীয় জ্যেষ্ঠিত্বে যিসকল নিজ নিজ ক্ষেত্ৰত
মহীকহস্বৰূপ - যাৰ মৃত্যুৱে সৃষ্টি কৰি গ'ল অবৰ্ণনীয় বিষাদ আৰু অপূৰণীয়
শূণ্যতাৰ

বিগত বৰ্ষটিত লগতে নিয়তিৰ অমোঘ বিধান মানি আমাৰ
মাজৰ পৰা আঁতৰি যোৱা জ্ঞাত-অজ্ঞাত প্ৰতিজন ব্যক্তিৰ বিয়োগত আমি
নিবেদন কৰিছোঁ একোঁজলি অক্ষ।

সম্পাদনা সমিতি

মহাবিদ্যালয় সঙ্গীত

ৰচনা : ড° কান্তেশ্বৰ ডেকা / বিমল গগৈ

সুৰ : ড° কান্তেশ্বৰ ডেকা / বৰুণ দেৱ

এয়া অসম দেশেৰে প্ৰান্ত,
য'ত পনীয়া সোণেৰে প্ৰাণৰন্ত
আছে এক কামনা অনন্ত,
মানৱ হৃদয় প্ৰাণৰন্ত ॥
এখন ছবি এয়া বহুতো বঙৰ,
বহুত জনৰ আৰু বহুতো প্ৰাণৰ ;
তথাপিও এই ছবি প্ৰাণেৰে জীৱন্ত,
মানৱ হৃদয় প্ৰাণৰন্ত ॥
সূৰ্জমুখী আমাৰে মন
উৰ্দ্ধমুখী আমাৰে মন,
আমি যাওঁ - শান্তিৰ পোহৰ বিচাৰি যাওঁ,
আমি যাওঁ - শান্তিৰ জোনাক বিচাৰি যাওঁ ॥
মহাপ্ৰলয়ৰ মহাভাৰতৰ
ইতিহাসত আমি পাওঁ
মহান যুগ্ম কত শ্ৰেষ্ঠ তুলিকা
মানৱক আয়িয়ে বিলাওঁ ॥
ডিগৰী কলেজৰ কৃতিত্বৰে
দেশ-মাতৃৰ মুখ উজলাওঁ
আমি যাওঁ - জ্ঞানৰ পোহৰ বিচাৰি যাওঁ,
আমি যাওঁ - শান্তিৰ জোনাক বিচাৰি যাওঁ ॥

মহাবিদ্যালয়ৰ মূলমন্ত্ৰ

মহাবিদ্যালয়ৰ মূলমন্ত্ৰ “বিদ্যা দদাতি বিনয়ং”য়ে বিনয় প্ৰদায়ক জ্ঞানৰ তাৎপৰ্য বহন কৰিছে। জ্ঞান প্ৰদত্ত বিনয়ীভাৱৰ সৈতে নম্ৰতা, নিয়মানুৱৰ্তিতা আৰু সাংস্কৃতিক আচৰণবোধ একাত্ম। বিনয়ে এটা সমৃদ্ধময় জীৱনৰ বাট কাটিবলৈ যোগ্যতা নিশ্চিত কৰি ব্যক্তিৰ আত্মসন্তুষ্টি আৰু অন্তৰাত্মাৰ আনন্দক চিৰস্থায়ী কৰে।

এই বিধিবাক্য সাৰোগত কৰি এই মহাবিদ্যালয়ে প্ৰচেষ্টা কৰে ছাত্ৰ সমাজৰ চেতনাত বিনয়, নিয়মানুৱৰ্তিতা আৰু সাংস্কৃতিক আচৰণবোধ জাগ্ৰত কৰিবলৈ যাতে তেওঁলোকে সুলক্ষ্য স্থিৰ কৰাৰ লগতে সাৰ্বিক সমাজৰ হিতৈষী কাৰ্যত অৰিহণা যোগাব পাৰে।

মহাবিদ্যালয়ৰ দৃষ্টিভঙ্গী

মহাবিদ্যালয়খনৰ সৰ্বদা দৃষ্টি উৎকৃষ্ট শিক্ষা প্ৰদানৰ। উৎকৃষ্ট শিক্ষাই ছাত্ৰ সমাজক ভাৰতীয় সংস্কৃতি, ঐতিহ্য তথা মূল্যবোধৰ বিষয়ে উপদেশ প্ৰদান কৰাৰ লগতে আধুনিক কাৰিকৰী কৌশলসমৃদ্ধ আৰু গোলকীকৃত সমাজখনৰ চাহিদাসমূহ পূৰণৰ পথ নিৰ্দেশনা দিব।

আমাৰ সংকল্প

আমাৰ মহাবিদ্যালয়ে সংকল্প কৰে —

- শিকাৰক এনে শিক্ষা প্ৰদান কৰাৰ — যিয়ে তেওঁলোকক দায়বদ্ধ আৰু নৈতিক গুণসম্পন্ন নাগৰিক হিচাপে গঢ় দিয়াৰ লগতে সৃষ্টিশীল তথা যুক্তিবাদী সমালোচক কৰিব আৰু তেওঁলোকক ফলপ্ৰসূভাৱে ভাব প্ৰকাশৰ কৌশল শিকাব;
- শিকাৰক্ৰে সৎ, দৃঢ় প্ৰতিজ্ঞ আৰু সৌম্যভাবেৰে শিক্ষা আৰ্জিব পাৰে সেই উদ্দেশ্যে তেওঁলোকক উৎসাহ যোগাব;
- ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ মাজত বিশ্বমানৰ যোগ্যতা গঢ়ি তুলিব যাতে তেওঁলোকে জীৱনৰ অনাগত সুযোগ আৰু প্ৰত্যাহ্বানসমূহৰ বাবে নিজকে প্ৰস্তুত কৰিব পাৰে;
- শৈক্ষিক পৰিৱেশ সুস্থ কৰি তুলিব যাতে উন্নত মানদণ্ডৰ শিক্ষা প্ৰদান তথা সংৰ্বৰ্ধন কৰিব পৰা যায়;
- সামূহিক কৰ্ম, নৱ্য কৌশল আৰু শিখৰ প্ৰাপ্তিৰ বাবে কৰা কৰ্মৰ যোগেদি ইয়াৰ সাংগঠনিক অংশসমূহৰ মাজত আঁট বন্ধন গঢ়ি তুলিব;
- সকলো জাতি, ধৰ্ম সম্প্ৰদায় আঁকোৱালি ল'ব পৰা ৰাষ্ট্ৰীয় একতা আৰু বিশ্বজনীন সংস্কৃতিৰ ভাব জগাই তুলিব।

আমাৰ বিশ্বাস

আমি বিশ্বাসী যে —

- সকলো ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ ভিতৰত সমাজৰ এজন মূল্যবোধসম্পন্ন ব্যক্তি হিচাপে বিকশিত হৈ উঠিবৰ বাবে অফুৰন্ত শক্তি অন্তৰ্নিহিত হৈ আছে।
- এজন ব্যক্তিৰ শিক্ষা ফলদায়ক হয় যেতিয়া তেওঁ শিক্ষাৰ প্ৰসাৰ ঘটায় আৰু ইয়াৰ বাবে প্ৰয়োজনীয় প্ৰযত্ন লয়।
- শিক্ষা এক আজীৱন প্ৰক্ৰিয়া আৰু অৰ্থ সম্পন্ন শিক্ষাই জ্ঞান অৰ্জনৰ বাবে অনন্ত দিগন্তৰ পথ নিৰ্দেশনা দিয়ে।
- নিয়মানুৱৰ্তিতাৰ জ্ঞানে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীক দায়বদ্ধ কৰি তোলাৰ লগতে দায়িত্বশীল নাগৰিক হিচাপে গঢ় দিয়ে।
- এজন ব্যক্তিক সমাজৰ উপযোগী হোৱাকৈ গঢ় দিবলৈ হ'লে বৈজ্ঞানিক, কাৰিকৰী আৰু অৰ্থনৈতিক শিক্ষাৰ লগতে নৈতিক, বৌদ্ধিক আৰু আধ্যাত্মিক জ্ঞানসম্পন্ন শিক্ষাৰ ব্যৱস্থা থাকিব লাগিব।

মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰতীক

মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰতীকটোৰ আৰ্হি চিত্ৰিত কৰিছিল মহাবিদ্যালয়খনৰ প্ৰাক্তন অধ্যাপক তথা ডিব্ৰুগড় বিশ্ববিদ্যালয়ৰ ভূতপূৰ্ব মহাবিদ্যালয় পৰিদৰ্শক প্ৰয়াত বিমল গগৈ ডাঙৰীয়া আৰু সেই সময়ৰ বিখ্যাত চিত্ৰশিল্পী, ভাস্কৰ তথা শেষ জীৱনত নেপালৰ ৰাজ কবিকপে প্ৰতিষ্ঠিত মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰাক্তন ছাত্ৰ প্ৰয়াত হৰিভক্ত কটোৱালে।

প্ৰতীকটোত অংকিত অৰ্ধগোলাকৃতিৰ গোলকটোৰ ওপৰত জখলাসদৃশ এটা স্তম্ভ আছে যি এছিয়াৰ প্ৰথম তৈল নগৰী ডিগবৈৰ ঐতিহ্যক সোঁৱৰায়। এই স্তম্ভ জ্ঞানৰ জখলাৰ প্ৰতীক যি আমাক দিগন্তপ্ৰসাৰী লক্ষ্যত উপনীত হ'বলৈ সমৰ্থ কৰি তোলে। প্ৰতীকটোৰ তলৰ ফালে থকা ডেউকা দুখনে শিক্ষাৰ যোগেদি যে আমি জীৱনৰ উচ্চতম লক্ষ্য প্ৰাপ্তিৰ বাবে আগবাঢ়িব পাৰো সেই তাৎপৰ্য বহন কৰে। প্ৰতীকটোত থকা সূৰ্যৰ বশ্মিয়ে তাৎপৰ্য বহন কৰিছে আশা আৰু জ্ঞানৰ পোহৰৰ যি জীৱনৰ তমসা নাশ কৰিব আৰু সমগ্ৰ বিশ্ব জ্যোতিষ্মান কৰি তুলিব। এই প্ৰতীকটো মহাবিদ্যালয়খনে বিশ্বাস কৰা নৈতিকতা আৰু মূল্যবোধৰ নিদৰ্শন যাক মহাবিদ্যালয়খনে সমাজৰ আন্তঃগাঁথনিত গ্ৰহিত কৰিব বিচাৰে। প্ৰতীকটোৰ অধঃস্থানত থকা 'হিতোপদেশৰ পৰা উদ্ধৃত বাক্যশাৰীয়ে মহাবিদ্যালয়ৰ মূলমন্ত্ৰক দাঙি ধৰে'।

উৎস : Digboi College Prospectus 2013-14

অনুবাদ : শ্ৰীপবিত্ৰ ডৰালী (সহ: অধ্যাপক) আৰু ৰক্তিম বৰগোহাঁই (উ:মা: ২য় বৰ্ষ)

অসম সাহিত্য সভা

১৮৬০ চনৰ ২১নং আইন অনুসৰি ১৯২৪ চনত পঞ্জীকৃত আৰু ২০১৫ খ্ৰীষ্টাব্দত নবীকৃত

পঞ্জীয়ননং-মো/২৩৮/ডি/১৪

ড° পৰমানন্দ বাজবংশী
সভাপতি

কেন্দ্ৰীয় কাৰ্যালয় : চন্দ্ৰকান্ত সন্দিকৈ ঐতিহ্য ভৱন, যোৰহাট-৭৮৫০০১, পি (০৩৭৬)২০২০৩৬

গুৱাহাটী প্ৰশাসনীয় কাৰ্যালয় : ভগৱতীপ্ৰসাদ বৰুৱা ভৱন, গুৱাহাটী-৭৮১০০১, পি (০৩৬১)২৫১৫৮৩০

ডিব্ৰুগড় কাৰ্যালয় : বাহিৰা ভৱন, ডিব্ৰু-৭৮২৪৬০, পি (০৩৬৭১)২৭২৫৯০ ■ দুবুৰী আঞ্চলিক কাৰ্যালয় : দুবুৰী-৭৮০০০১, পি (০৩৬৬২)২০২৫২৮

ডিব্ৰুগড় আঞ্চলিক কাৰ্যালয় : বামেশ্বৰনাথ চহৰীয়া সংহতি ভৱন, ডিব্ৰুগড়-৭৮৩০০০, পি (০৩৭৩)২০১৫১২৮

শিলচৰ আঞ্চলিক কাৰ্যালয় : শিলাচৰ-৭৮৮০০১, ফেছ- পি (০৩৮৫)২২৬০৭৯৭ ■ উত্তৰ লক্ষীমপুৰ আঞ্চলিক কাৰ্যালয় : উত্তৰ লক্ষীমপুৰ-৭৮৭০০১

নগাঁও আঞ্চলিক কাৰ্যালয় : লালাচান তোদী প্ৰেক্ষাগৃহকোঠা, কমলাদেৱী তোদী স্মৃতিভৱন, মহীচন্দ্ৰ বৰা গৃহ, নগাঁও-৭৮২০০১

জালাই আঞ্চলিক কাৰ্যালয় : অধ্যত-নিবেদিতা মেধি সাহিত্য ভৱন, জালাই-৭৮১০২৭

মঙলদৈ আঞ্চলিক কাৰ্যালয় : সাহিত্য সভা প্ৰকল্প, মঙলদৈ, দৰং-৭৮৪১২৫

Website : www.asamsahityasabha.org. ■ E-mail : asam.sahitya.sabha@gmail.com

তাৰিখ : ২৪-০১-২০২০

শুভাঞ্জলি

প্ৰতি,

শ্ৰীলক্ষীনাথ মৰাণ

আলোচনী সম্পাদক

ডিগবৈ মহাবিদ্যালয়, ডিগবৈ।

অসমৰ তৈলনগৰীখ্যাত ডিগবৈৰ উচ্চ শিক্ষাৰ অনুষ্ঠান ডিগবৈ মহাবিদ্যালয়ৰ চত্বাৰিংশতম আলোচনী, ২০১৮-১৯ বৰ্ষৰ সংখ্যাটি প্ৰকাশ কৰিবলৈ লোৱা প্ৰচেষ্টা অতিকৈ আদৰণীয়। মহাবিদ্যালয়খনৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ সহবিদ্যায়তনিক ক্ষেত্ৰখনৰ বিকাশ সাধন কৰাৰ লগতে তেওঁলোকৰ সৃষ্টিশীল মনবোৰক উজ্জীৱিত কৰি ৰখাত মহাবিদ্যালয়ৰ আলোচনী একোখনে অতি গুৰুত্বপূৰ্ণ ভূমিকা পালন কৰে। ডিগবৈ মহাবিদ্যালয় কৰ্তৃপক্ষ তথা ছাত্ৰসমাজে আলোচনীখন প্ৰকাশৰ জৰিয়তে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলক সাহিত্য চৰ্চাৰ প্ৰতি আকৃষ্ট কৰাৰ লগতে তেখেতসকলৰ প্ৰশংসনীয় সামাজিক-শৈক্ষিক দায়বদ্ধতাৰ পৰিচয় দিছে।

‘চত্বাৰিংশতম ডিগবৈ মহাবিদ্যালয় আলোচনী, ২০১৮-১৯’ৰ বুকুত ভাষা-সাহিত্য-সংস্কৃতিৰ সৰ্বাত্মক বিকাশ হওক। এই কামনাৰে—

‘চিৰ চেনেহী মোৰ ভাষা জননী।’

ড° পৰমানন্দ বাজবংশী
সভাপতি, অসম সাহিত্য সভা

॥ চিৰ চেনেহী মোৰ ভাষা জননী ॥

অসম সাহিত্য সভা

দিনাংক - ২৪-০১-২০২০

সমীপেষু
আলোচনী সম্পাদক
ডিগবৈ মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা,

শুভেচ্ছা বাৰ্তা

ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ সৃষ্টিশীলতাৰ উন্মেষ ঘটাব ক্ষেত্ৰত বিদ্যালয়-মহাবিদ্যালয় সমূহৰ বাৰ্ষিক মুখপত্ৰই বিশেষ ভূমিকা গ্ৰহণ কৰি আহিছে। এগৰাকী সফল লেখক বা সাহিত্যিক হিচাপে আত্মপ্ৰকাশ কৰাৰ ক্ষেত্ৰত এনে মুখপত্ৰ সমূহেই সেই লেখক-লেখিকাগৰাকীৰ বাবে আৰম্ভণিৰ সম্বল হৈ পৰে। ইয়াৰ পৰাই কলমৰ কচৰতৰে মগজুৰ কৰ্ষণ কৰি আৰম্ভ হয় এগৰাকী পাবদৰ্শী লেখক বা সাহিত্যিকৰ বৌদ্ধিক যাত্ৰা। অসমৰ সাহিত্যৰ নজহা-নপমা ভঁড়ালটিৰ বাবে আশাৰ বতৰা লৈ অন্যান্য মহাবিদ্যালয় সমূহৰ দৰে ডিগবৈ মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভাইও মহাবিদ্যালয়খনৰ চলিত বৰ্ষৰ বাবে যি আলোচনী বা মুখপত্ৰৰ প্ৰকাশৰ সিদ্ধান্ত গ্ৰহণ কৰিছে তাৰ বাবে অসম সাহিত্য সভাৰ তৰফৰ পৰা শুভ কামনা জনালোঁ। আশাকৰিছো ডিগবৈ মহাবিদ্যালয়ৰ এই আলোচনীৰ পৃষ্ঠাত তৈলনগৰীখনৰ ইতিহাস, সভ্যতা আৰু সংস্কৃতি সুন্দৰ ৰূপত প্ৰতিফলিত হোৱাৰ লগতে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ সৃষ্টিশীলতাৰ উন্মেষ ঘটিব। ভাষা - সাহিত্যৰ এই যাত্ৰা নিৰবধি যাত্ৰা হওঁক। তাকেই কামনা কৰিলোঁ।

ভৱদীয়

(যাদব চন্দ্ৰ শৰ্মা)

নৱ-নিৰ্বাচিত প্ৰধান সম্পাদক

অসম সাহিত্য সভা

তেজপুৰ : অসম

Professor Ranjit Tamuli

Vice-Chancellor

DIBRUGARH UNIVERSITY

Dibrugarh, PIN 786004, Assam

Phone : 0373-2370239 (O), 0373-2328557 (R)

Mobile : +91 94350 06038, Fax : 0373-2370323

E-mail : vc@dibru.ac.in

rtamuli@rediffmail.com

Ref. No.

Date

শুভেচ্ছা বাণী

কেবল অসমৰে নহয়, সমগ্ৰ দেশৰ ভিতৰতে সৰ্বপ্ৰথম তেল শোধনাগাৰ স্থাপিত হোৱাৰ সূত্ৰে ডিগবৈৰ এক সুকীয়া পৰিচয় আৰু সুনাম আছে। বৃটিছসকলৰ তৈল অন্বেষণ আৰু আহৰণৰ ফলশ্ৰুতিত প্ৰাক-স্বাধীনতাৰ কালতে গঠিত উদ্যোগ নগৰী হোৱাৰ পৰিপ্ৰেক্ষিতত ডিগবৈ অঞ্চলটিৰ জনগাঁথনিও স্বাভাৱিকতে বাবেৰহণীয়া, অৰ্থাৎ নগৰখনিৰ চাৰিওকাষে ভিন্ন জাতি-উপজাতি, ধৰ্ম-সম্প্ৰদায়ৰ লোকৰ বসবাস। এই তৈলনগৰীখনিত ১৯৬৫ চনতে উচ্চ শিক্ষাৰ প্ৰসাৰৰ উদ্দেশ্যেৰে প্ৰতিষ্ঠা কৰা হৈছিল ডিগবৈ মহাবিদ্যালয়। অৰ্থাৎ, বয়সৰ লেখেৰে মহাবিদ্যালয়খনি ডিব্ৰুগড় বিশ্ববিদ্যালয়ৰ সমানেই পুৰণি। মহাবিদ্যালয়খনিয়ে এক বৃহৎ অঞ্চলৰ শিক্ষাৰ্থীক উচ্চ শিক্ষাৰে শিক্ষিত হোৱাৰ সুবিধাকণ কৰি দি এক সামাজিক দায়িত্ব পালন কৰি আহিছে আৰু তদনুযায়ী শিক্ষা সমাপ্ত কৰি শিক্ষাৰ্থীসকলেও নিজ নিজ কৰ্মক্ষেত্ৰত সুখ্যাতিৰে কৰ্ম সম্পাদন কৰি ৰাজ্যখনৰ সামূহিক বিকাশৰ বাবে বৰঙণি আগবঢ়াই আহিছে। গতিকে, মহাবিদ্যালয়খনিৰ প্ৰতিষ্ঠাৰ উদ্দেশ্যই সফলতা লাভ কৰিছে বুলি বাইজেও নিশ্চয় স্বীকাৰ কৰিব। মহাবিদ্যালয়খনিৰ ২০১৮-১৯ বৰ্ষৰ আলোচনীখন প্ৰকাশ কৰিব বিচৰা হৈছে। এক সুস্থ আৰু আদৰ্শীয় পৰম্পৰা হোৱাৰ সূত্ৰে আমিও এই প্ৰয়াসৰ শলাগ লৈছো। উচ্চ শিক্ষাৰ সমান্তৰালকৈ আনুসংগিক সামাজিক শিক্ষা আহৰণত এনে আলোচনীৰ ভূমিকা অনস্বীকাৰ্য। আলোচনীখনিৰ প্ৰকাশৰ উদ্দেশ্য সফল হওক—এয়ে আমাৰ আন্তৰিক কামনা।

আমাৰ আশা এয়ে যে এইবছৰৰ আলোচনীখনি অধিক মূল্যবান আৰু তথ্যভিত্তিক লিখনিৰে সৈতে সৰ্বাংগ সুন্দৰ ৰূপত প্ৰকাশ পাব। তাৰ বাবে সম্পাদনা সমিতিকে আদি কৰি প্ৰকাশৰ সৈতে জড়িত সমূহ ব্যক্তি-প্ৰতিষ্ঠানলৈ তথা আলোচনীখনিক পৰিপূৰ্ণ কৰি তোলা লিখক-লিখিকাবৃন্দলৈ আমাৰ অভিনন্দন, পঢ়ুৱৈৰ সমাজখনলৈ আমাৰ শুভাশিস আৰু পৰিশেষত সদৌটিলৈকে ইংৰাজী-নৱবৰ্ষ আৰু ভোগালী বিহু উপলক্ষে ওলগ জনালোঁ।

Bamuh'

(ড° বঞ্জিত তামুলী)

উপাচার্য

ডিব্ৰুগড় বিশ্ববিদ্যালয়

ডিব্ৰুগড়

অধ্যক্ষৰ মেজৰ পৰা ...

ডেবশ বছৰীয়া গান্ধীজয়ন্তী :

জাতিৰ পিতা মহাত্মা গান্ধী আছিল ভাৰতৰ স্বাধীনতা আন্দোলনৰ প্ৰধান হোতা, অহিংস বৰ্ণনীতিৰ পথ প্ৰদৰ্শক। আন্দোলনৰ লক্ষ্যত উপনীত হ'বৰ বাবে নৈতিক, সামাজিক, অৰ্থনৈতিক আৰু ৰাজনৈতিক — এই চাৰিবিধ দৰ্শনৰ সমন্বিত কবিৰ পৰাটো আছিল গান্ধীৰ বিৰল দাৰ্শনিক কৃতি। সেই সময়ৰ ভেটিতেই তেওঁৰ জাতীয়তাবাদৰ গুৰিটো পোত খাই আছিল, আগটো মেল খাই আছিল সামাজিক আৰু সাংস্কৃতিক বহুত্বৰ বহুৰঙী আকাশত। আদৰ্শ, কঠোৰ অভ্যাস আৰু মানৱ প্ৰেমৰ স্বচ্ছ জীৱন ধাৰাৰ দৰ্শনৰ হেতু গান্ধীয়ে অমৰত্ব লভিছিল; বিশ্বাসীৰ অন্তৰত থিতাপি লৈছিল অতুলনীয় আত্মিক শক্তি ৰূপে। গান্ধীৰ জীৱন-আদৰ্শ মন্ত্ৰৰ আধাৰ আছিল এঘাৰটা প্ৰতিজ্ঞা। এই প্ৰতিজ্ঞাসমূহ আছিল — (১) অহিংসা, (২) সত্যবাদিতা, (৩) চৌৰ্যবৃত্তি অবলম্বন নকৰা, (৪) কৌমাৰ্য, (৫) অপৰিগ্ৰহতা, (৬) শ্ৰম, (৭) আশ্বাদ দমন, (৮) নিভীকতা, (৯) ধৰ্মসহিষ্ণুতা, (১০) স্বদেশী পালন, (১১) অস্পৃশ্যতা বৰ্জন। এই এঘাৰটা প্ৰতিজ্ঞা পালন কৰি শুদ্ধ মনেৰে, কৰ্ম আৰু স্বাৱলম্বিতাৰ মাধ্যমেৰে লক্ষ্য সাধন হ'ব বুলি বিশ্বাস কৰিছিল গান্ধীয়ে। যুৱ প্ৰজন্মৰ ওপৰত গান্ধীৰ আছিল অসীম আস্থা আৰু ভৰসা। গান্ধীৰ মতে যুৱ শক্তি হ'ল অফুৰন্ত-অক্ষয় শক্তি যি নবক সদৃশ দেশ এখনক সবগলৈ ৰূপান্তৰ কৰিব পাৰে। উপযুক্ত এঘাৰটা প্ৰতিজ্ঞা পালন কৰি গান্ধীয়ে যুৱ প্ৰজন্মক দৃঢ় সংকল্পৰে জনসাধাৰণৰ হিতৰ বাবে কাম কৰিবলৈ আহ্বান জনাইছিল।

প্ৰকৃতৰ্থত গান্ধীবাদৰ আধাৰ হৈছে নৈতিকতা আৰু সততা যাৰ পুষ্টি সাধনে আনে কৰ্মৰ স্বচ্ছতা। স্বচ্ছ কৰ্ম সম্পাদনেই হৈছে সেৱা।

কিন্তু বাস্তৱিকত অনৈতিক কৰ্ম, অসৎ উদ্দেশ্য প্ৰাধান্য পাইছে। বিজ্ঞান আৰু প্ৰযুক্তি ক্ষেত্ৰত মানুহৰ অভাৱনীয় অগ্ৰগতিয়ে মানুহৰ বৈষয়িক উন্নতি বৃদ্ধি কৰিছে আৰু তাৰ সমান্তৰালকৈ বৃদ্ধি পাইছে নৈতিক অৱক্ষয়। ব্যক্তি আৰু ব্যক্তিৰ মাজৰ সম্পৰ্কৰ ক্ৰমে অৱনতি ঘটিছে। ব্যক্তি আৰু অনুষ্ঠানৰ সম্পৰ্কই এতিয়া ডাঙৰ আৰু ই মানুহক অমানুহ কৰিছে। এই নিষ্প্ৰভ পৰিৱেশৰো আটাইতকৈ কদৰ্য ক্ষেত্ৰ হৈছে ৰাজনীতি। আজিৰ দেশৰ ৰাজনীতিৰ ক্ষেত্ৰত নৈতিকতা-সততা প্ৰদূষিত হৈছে।

গান্ধীয়ে ৰাজনীতিত প্ৰৱেশ কৰিছিল মানৱ জাতিৰ উদ্ধাৰৰ বাবে। ৰাজনীতিত অংশগ্ৰহণ কৰাত তেওঁৰ নিজৰ স্বাৰ্থ একো নাছিল। গান্ধীয়ে দেখুৱাইছিল ৰাজনীতিৰ বোকাৰ মাজত থাকিও কেনেকৈ সেই বোকা শোধন কৰি ল'ব পাৰি আৰু ৰাজনীতিত চেকা নলগাকৈ থাকিব পাৰি। এইটোৱেই আছিল মহাত্মা গান্ধীৰ আধ্যাত্মিক বহস্য।

'স্বচ্ছতাই সেৱা' শ্ল'গানেৰে বিস্তৃত কাৰ্যসূচীৰে মহাত্মা গান্ধীৰ ডেবশ বছৰীয়া জন্ম জয়ন্তী উদ্‌যাপন কৰি আমি দেশবাসীয়ে ইংৰাজী ২০২০ বৰ্ষত ভৰি দিলোহি। প্ৰকৃতৰ্থত গান্ধীয়ে দেখুৱাই দিয়া পথেৰে আমি কিমান দূৰ আগবাঢ়িব পাৰিছো সেয়া বিচাৰ্যৰ বিষয়।

ৰাষ্ট্ৰীয় সেৱা যোজনাৰ সোণালী জয়ন্তী :

1969-2019

ভাৰতৰ ছাত্ৰসমাজক কেনেকৈ একেসেৱাৰ এনাজৰীৰে বান্ধি তেওঁলোকৰ সমাজৰ প্ৰতি থকা দায়িত্বভাৱবোধ জাগ্ৰত কৰিব পাৰি তাৰ বাবে সৰ্বপ্ৰথমে চিন্তা কৰে মহাত্মা গান্ধীয়ে। সেই একে উদ্দেশ্যৰে ১৯৪৮-৪৯ চনত ড° সৰ্বপল্লী ৰাধাকৃষ্ণণৰ অধ্যক্ষতাত গঠন

হোৱা ভাৰত চৰকাৰৰ বিশ্ববিদ্যালয় শিক্ষা আয়োগে উচ্চ শিক্ষানুষ্ঠানত ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলে সমাজৰ বাবে স্নেহাই শ্ৰমদান কৰা কথাটোত জোৰ দিয়ে। ১৯৫০ চনত ভাৰত চৰকাৰৰ কেন্দ্ৰীয় শিক্ষা আহ্বায়ক পৰিষদে অন্যান্য দেশে এই ক্ষেত্ৰত কৰা যোজনা সমূহৰ ফলাফল পৰীক্ষা কৰি ভাৰতৰ ছাত্ৰসকলকো সমাজৰ বাবে ঐক্য-সেৱা আগবঢ়োৱাৰ প্ৰতি যুক্তি দৰ্শাই। ভাৰত চৰকাৰৰ প্ৰথম পঞ্চ বার্ষিক পৰিকল্পনাই এই দিশত ইতিবাচক সঁহাৰি দিয়ে। ১৯৫৮ চনত ভাৰতৰ প্ৰথম প্ৰধান মন্ত্ৰী জৱাহৰলাল নেহৰুয়ে কেন্দ্ৰীয় চৰকাৰৰ শিক্ষা মন্ত্ৰালয়ক দেশৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলে সমাজৰ হিতাৰ্থে ৰাষ্ট্ৰীয় সেৱা আগবঢ়োৱাৰ অৰ্থে এখন সৰ্বাঙ্গ সুন্দৰ যোজনা প্ৰস্তুত কৰিবলৈ অধিসূচনা প্ৰেৰণ কৰে। এনেদৰেই ক্ৰমাৎ কেন্দ্ৰীয় চৰকাৰৰ পৃষ্ঠপোষকতাত ৰাষ্ট্ৰীয় সেৱা যোজনাৰ (নেচনেল স্কিম ছাৰ্ভিচ চমুকৈ এন.এছ. এছ) গঠনৰ বাবে ব্যৱস্থাপন গঢ়ি উঠে আৰু মহাত্মা গান্ধীৰ জন্ম শতবৰ্ষত ১৯৬৯ চনৰ ২৪ ছেপ্তেম্বৰত ভাৰত চৰকাৰৰ যুৱ কাৰ্যক্ৰম আৰু ক্ৰীড়া মন্ত্ৰালয়ৰ অধীনত বিশ্ববিদ্যালয় অনুদান আয়োগৰ অনুমোদনেৰে এই ৰাষ্ট্ৰীয় যোজনাৰ আনুষ্ঠানিকভাৱে শুভাৰম্ভ হয়। ৰাষ্ট্ৰীয় সেৱা দেশৰ একাদশ আৰু দ্বাদশ শ্ৰেণীৰ স্কুলীয়া ছাত্ৰ-ছাত্ৰী, মহাবিদ্যালয় তথা বিশ্ববিদ্যালয়ৰ স্নাতক আৰু স্নাতকোত্তৰ শ্ৰেণীৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলক এন.এছ.এছৰ স্নেহাসেৱক ৰূপে যোগানৰ আহ্বান জনাই। জন্ম লগতে এই যোজনাত দেশৰ ৩৭ খন বিশ্ববিদ্যালয়ৰ চল্লিছ হাজাৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰী স্নেহাসেৱক ৰূপে ভৰ্তি হয় আৰু আজিৰ তাৰিখত 'ৰাষ্ট্ৰীয় সেৱা যোজনা'ত অন্তৰ্ভুক্ত হোৱা দেশৰ স্নেহা সেৱক ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ মুঠ সংখ্যা তিনি কোটি আশী লাখৰো ওপৰ।

ৰাষ্ট্ৰীয় সেৱা যোজনাৰ উদ্দেশ্য হৈছে আমাৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ মাজত সামাজিক সচেতনতা আৰু দেশৰ প্ৰতি কৰ্তব্যবোধ বৃদ্ধি কৰা; লগে লগে একতাবে কাম কৰা আৰু দায়িত্ববোধেৰে নিজ হাতে কামত ধৰা মানসিকতা গঢ়ি তোলা; গ্ৰাম্যাঞ্চলৰ সমস্যা তথা অসুবিধাসমূহ চিনাক্তকৰণ কৰি নিজে আহৰণ কৰা জ্ঞান বুদ্ধিক বাস্তৱিক ক্ষেত্ৰত সেই সমূহৰ সমাধানৰ বাবে প্ৰয়োগ কৰিবলৈ উৎসাহিত কৰা; একতাবে কৰা কৰ্মৰ লাভালাভ আৰু সম্প্ৰসাৰণ বৃদ্ধি কৰা; গণতান্ত্ৰিক মানসিকতা আৰু নেতৃত্ব দিব পৰা গুণৰ বিকাশ কৰা; প্ৰাকৃতিক দুৰ্যোগ আৰু তৎকালীন সময়ত সিদ্ধান্ত ল'ব পৰা ক্ষমতা গঢ়ি তোলা; সামাজিক ঐক্য তথা ঐক্যবোধৰ বাবে তৈয়াৰ কৰি তোলা আদি।

'ময়েই নহয় তুমিও' - এই মূলমন্ত্ৰে ৰাষ্ট্ৰীয় সেৱা যোজনাই সকলো শিক্ষক-শিক্ষার্থীক সমাজৰ হিতসাধনৰ বাবে সেৱা আগবঢ়াবলৈ প্ৰেৰণা যোগায়।

২০১৯ বৰ্ষত ৰাষ্ট্ৰীয় সেৱা যোজনাই সফলভাৱে পঞ্চাছ বছৰ অতিক্ৰম কৰি সোণালী জয়ন্তী উদ্‌যাপন কৰিছে। বিগত অৰ্ধশতিকা জুৰি ৰাষ্ট্ৰীয় সেৱা যোজনাৰ ছত্ৰছায়াত দেশৰ উচ্চ-শিক্ষানুষ্ঠানৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলে শিক্ষানুষ্ঠানৰ চৌহদত গ্ৰাম্যাঞ্চলত বিভিন্ন সাময়িক কাৰ্যসূচী সফলভাৱে সম্পাদনা কৰি দেশ নিৰ্মাণত সহায়ৰ হাত আগবঢ়াইছে। এই ক্ষেত্ৰত পাৰদৰ্শিতা দেখুওৱা স্নেহাসেৱক শিক্ষার্থী আৰু শিক্ষকক চৰকাৰে জিলা, ৰাজ্যিক তথা ৰাষ্ট্ৰীয় ভিত্তিত বঁটা আদিৰে প্ৰতিবছৰে সন্মানিত কৰিছে। বিশ্ববিদ্যালয় অনুদান আয়োগে ৰাষ্ট্ৰীয় সেৱা যোজনাৰ স্নেহাসেৱক ৰূপে সম্পাদন কৰা ঐক্য সেৱা উচ্চ শিক্ষাৰ পাঠ্যক্ৰম ৰূপে অন্তৰ্ভুক্ত কৰিছে আৰু ডিব্ৰুগড় বিশ্ববিদ্যালয়েও এনে পাঠ্যক্ৰম স্নাতক তথা বিশ্ববিদ্যালয় পৰ্যায়ত সক্ষমতাবৰ্দ্ধক বিষয় ৰূপে প্ৰৱৰ্ত্তন কৰাৰ বাবে যো-জা কৰিছে।

২০১৯ বৰ্ষৰ পাৰদৰ্শী কাৰ্যাৱলী : ডিগবৈ তথা দাঁতিকাষৰীয়া গ্ৰামাঞ্চলসমূহলৈ আগবঢ়োৱা অনবদ্য ঐক্যসেৱাৰ শ্ৰোজ্জ্বল নিদৰ্শনেৰে ইতিহাস ৰচিছে ডিগবৈ মহাবিদ্যালয়ৰ ৰাষ্ট্ৰীয় সেৱা যোজনাৰ স্নেহাসেৱক গোটে। ৰাষ্ট্ৰীয় তথা ৰাজ্যিক প্ৰেক্ষাপটত উজলি উঠিছে আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ নাম। আমাৰ ছাত্ৰই লাভ কৰিছে ৰাষ্ট্ৰীয় স্বীকৃতি, গোটে লাভ কৰিছে ৰাজ্যিক সন্মান।

আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ স্নাতক বিজ্ঞান শাখাৰ ছাত্ৰ জ্যোতিস্মান মৰাণে অৰ্জন কৰিছে ২০১৯ বৰ্ষত ভাৰত চৰকাৰৰ যুৱ কাৰ্যক্ৰম তথা ক্ৰীড়া মন্ত্ৰালয়ে আগবঢ়োৱা ৰাষ্ট্ৰীয় সেৱা যোজনাৰ স্নেহা সেৱকৰ ৰাষ্ট্ৰীয় বঁটা। এই বঁটাত আছে এখন স্বৰ্ণস্মাৰক আৰু নগদ পঞ্চাছ হাজাৰ টকা। এই বেলি এনে ৰাষ্ট্ৰীয় বঁটা দেশৰ বিভিন্ন ৰাজ্যৰ মুঠ ত্ৰিশ গৰাকী স্নেহাসেৱক শিক্ষার্থীক প্ৰদান কৰা হৈছে, য'ত জ্যোতিস্মান হৈছে অসমৰ হৈ একমাত্ৰ বঁটা প্ৰাপক। জ্যোতিস্মানে এই বঁটা লাভ কৰিছে আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ ৰাষ্ট্ৰীয় সেৱা যোজনাৰ স্নেহাসেৱক ৰূপে ২০১৫ চনৰ পৰা ২০১৮ চনলৈ তেওঁ আগবঢ়োৱা উল্লেখনীয় সেৱাৰ বাবে। ২০১৯ চনৰ ২৪ ছেপ্তেম্বৰ তাৰিখে ৰাষ্ট্ৰপতি ভৱনত অনুষ্ঠিত অনুষ্ঠানত ভাৰতৰ মাননীয় ৰাষ্ট্ৰপতিয়ে জ্যোতিস্মানক এই বঁটা প্ৰদান কৰে।

যোৱা বছৰ গৰমবন্ধৰ মাহটোত আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ ৰাষ্ট্ৰীয় সেৱা যোজনাৰ ৮৮ জন স্নেহাসেৱক ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে বাৰজনীয়া একোটা দল হৈ তিনিচুকীয়া জিলাৰ অন্তৰ্গত শোন্ধৰখন গ্ৰাম্যাঞ্চল যথা ডাঙৰীয়া থান, ঢেকিয়াজান, বগাপানী, ভিতৰজান, নাহৰকটীয়া, পুৰেকণ, লাফাংকুলা, টিংবাই, ঋতুকঠালগুৰি, পেঙেৰী, চন্দ্ৰপুৰ, উভতাজান, পাণবাৰী, লেখাজান আৰু গোলাই ১ নং-ত স্নেহ ভাৰত অভিযানৰ (গ্ৰামিন) অন্তৰ্গত স্নেহতাৰ বিভিন্ন কাৰ্যসূচী অতি সফলভাৱে সম্পাদন কৰে। আমাৰ ৰাষ্ট্ৰীয় সেৱা যোজনাৰ গোটে আগবঢ়োৱা এনে দৰ্শনীয় ঐক্য সেৱাক অসম চৰকাৰে স্নেহতাৰ দিশত ৰাজ্যৰ ভিতৰত সৰ্বশ্ৰেষ্ঠ বুলি বিবেচিত কৰে আৰু আমাৰ গোটক প্ৰদান কৰে ২০১৯ বৰ্ষৰ 'স্নেহ যুৱ সেৱক বঁটা। এই বঁটাত আছে এখন স্বৰ্ণ স্মাৰক আৰু নগদ পঞ্চাছ হাজাৰ টকা। ২০১৯ চনৰ ৩ অক্টোবৰ তাৰিখে অনুষ্ঠিত অসম চৰকাৰৰ স্নেহতা মহোৎসৱত অসমৰ মাননীয় মুখ্যমন্ত্ৰীয়ে আমাৰ ৰাষ্ট্ৰীয় সেৱা যোজনা গোটক

এই বাঁটা প্ৰদান কৰে। অনস্বীকাৰ্বে আমাৰ ৰাষ্ট্ৰীয় সেৱা যোজনাৰ এই বিৰল কৃতিত্বৰ মূলতে আছে আমাৰ গোটৰ প্ৰোগাম অফিচাৰ প্ৰাণীবিদ্যা বিভাগৰ সহকাৰী অধ্যাপক ৰাজীৱ ৰুদ্ৰ টাৰিয়াঙৰ সবল নেতৃত্ব আৰু তেজস্বী কৰ্মস্পৃহা।

২০১৯ বৰ্ষৰ এটি উল্লেখনীয় বিষয় হৈছে স্থানিক পৰিৱেশ বিষয়ক গৱেষণাৰ উদ্দেশ্যে মহাবিদ্যালয়ৰ শিক্ষক-শিক্ষার্থীৰ বাবে স্থানীয় উদ্যোগ খণ্ডৰ পৰা আৰ্থিক অনুদান লাভ। ডিগবৈ তথা ইয়াৰ দাঁতিকাষৰীয়া অঞ্চলত অসমৰ ৰাজ্যিক পক্ষী দেওহাঁহৰ অৱস্থিতি সন্দৰ্ভত তথ্যভিত্তিক গৱেষণা কৰাৰ অৰ্থে দুৰীয়াজানন্থ অইল ইণ্ডিয়া লিমিটেডে আমাৰ মহাবিদ্যালয়লৈ আগবঢ়াইছে দহ লাখ টকাৰ আৰ্থিক অনুদান। ইতিমধ্যে এই দিশত গৱেষণাৰ কাম হাতত লৈছে মহাবিদ্যালয়ৰ হৈ বাণিজ্য বিভাগৰ সহকাৰী অধ্যাপক ড° দেৱৰ্ষি গগৈৰ তত্ত্বাবধানত মহাবিদ্যালয়ৰ এদল ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে।

বিগত বছটোত এটা চকুত পৰা দিশ হৈছে মহাবিদ্যালয়ৰ বাণিজ্য শাখাৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে বন্ধৰ দিনত মহাবিদ্যালয়ৰ চৌহদত ঐক্যসেৱাৰ মাজেৰে প্ৰকাশ কৰা সুকুমাৰ কলাৰ অনন্যসুন্দৰ ৰূপ। বাণিজ্য শাখাৰ সহকাৰী অধ্যাপক ড° দেৱৰ্ষি গগৈৰ নেতৃত্বত বাণিজ্য বিভাগৰ এদল উদ্যমী ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰৱেশ পথৰ কাষৰ পকী দেৱালত অংকন কৰিছে পৰিৱেশ সংৰক্ষণৰ সজাগতা সম্পৰ্কীয় এলানি অনুপম তৈল্য চিত্ৰ। মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ এই প্ৰশংসনীয় কৰ্মই সামাজিক ঐক্য সেৱাৰ নিদৰ্শন দাঙি ধৰাৰ লগতে মহাবিদ্যালয়ৰ শোভাবৰ্দ্ধন কৰিছে।

২০১৯ বৰ্ষত স্নাতক আৰু স্নাতকোত্তৰ শিক্ষান্ত পৰীক্ষাত আমাৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে প্ৰদৰ্শন কৰা উৎকৃষ্ট ফলাফলে মহাবিদ্যালয়খনৰ লগতে সমগ্ৰ অঞ্চলটোলৈ সুনাম কঢ়িয়াই আনিছে।

২০১৯ চনৰ স্নাতক শিক্ষান্ত পৰীক্ষাৰ ফলাফলৰ ক্ষেত্ৰত মহাবিদ্যালয় এখনৰ সামগ্ৰিক উত্তীৰ্ণ হাৰৰ ভিত্তিত-ডিব্ৰুগড় বিশ্ববিদ্যালয়ৰ অন্তৰ্গত মহাবিদ্যালয়সমূহৰ ভিতৰত আমাৰ মহাবিদ্যালয়ে বিজ্ঞান শাখাত প্ৰথম, বাণিজ্য শাখাত ষষ্ঠ আৰু কলা, বিজ্ঞান তথা বাণিজ্য এই তিনি শাখা বিশিষ্ট মহাবিদ্যালয় সমূহৰ ভিতৰত ৮৬ শতাংশ গড় উত্তীৰ্ণ হাৰেৰে আমাৰ মহাবিদ্যালয়ে প্ৰথম স্থান দখল কৰি ডিব্ৰুগড় বিশ্ববিদ্যালয়ৰ ভিতৰত শ্ৰেষ্ঠ মহাবিদ্যালয় বুলি স্বীকৃতি লাভ কৰিছে।

২০১৯ বৰ্ষৰ স্নাতক শিক্ষান্ত পৰীক্ষাত আমাৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে বিজ্ঞান শাখাৰ উদ্ভিদ বিদ্যা বিভাগত প্ৰথম শ্ৰেণীৰ প্ৰথম, দ্বিতীয়, ষষ্ঠ আৰু অষ্টম স্থান; পদাৰ্থ বিজ্ঞান বিভাগত প্ৰথম শ্ৰেণীৰ পঞ্চম আৰু সপ্তম স্থান; বসায়ন বিদ্যা বিভাগত প্ৰথম শ্ৰেণীৰ পঞ্চম আৰু ষষ্ঠ স্থান; ইলেক্ট্ৰনিক বিভাগত প্ৰথম শ্ৰেণীৰ দ্বিতীয়, ষষ্ঠ আৰু নৱম স্থান; কলা শাখাৰ দৰ্শন শাস্ত্ৰ বিভাগত প্ৰথম শ্ৰেণীৰ পঞ্চম আৰু দুজনে দশম স্থান আৰু বাণিজ্য শাখাৰ মাৰ্কেটিং বিভাগত প্ৰথম শ্ৰেণীৰ ষষ্ঠ আৰু সপ্তম স্থানেৰে বিশ্ববিদ্যালয়ৰ বেংক লাভ কৰিছে। এইবেলি স্নাতক শিক্ষান্ত পৰীক্ষাত মেজৰ বিষয়ত বিজ্ঞান শাখাত ৭৪ জন, কলা শাখাত ৫১ জন আৰু বাণিজ্য শাখাত ২৩ জনেৰে মুঠ ১৪৮ জনে প্ৰথম শ্ৰেণী লাভ কৰিছে। আনহাতে স্নাতক সাধাৰণ বিষয়ত কলা আৰু বিজ্ঞান শাখাত ১ জনকৈ আৰু বাণিজ্য শাখাত ২ জনে মুঠ ৪ জনে প্ৰথম বিভাগ লাভ কৰিছে। ২০১৯ কৰি আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ উত্তীৰ্ণ হাৰ হৈছে বাণিজ্য শাখাত ৯৭.৫৬ শতাংশ, কলা শাখাত আৰু ৮৩.৫৮ আৰু বিজ্ঞান শাখাত ৮১.১৪ শতাংশ। ২০১৯ বৰ্ষত আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ শ্ৰেষ্ঠ স্নাতক গৰাকীয়ে লাভ কৰা শতকৰা নম্বৰ হৈছে ৮৯.৪৩। উৎকৃষ্ট ফলাফলেৰে স্নাতক পৰীক্ষা উত্তীৰ্ণ হোৱা আমাৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ সৰহ সংখ্যকে দেশৰ আগশাৰীৰ বিশ্ববিদ্যালয়ত স্নাতকোত্তৰ শাখাত নামভৰ্তি কৰি উচ্চ শিক্ষাৰ শিখৰ আৰোহণৰ দিশে অগ্ৰসৰ হোৱাটো আমাৰ বাবে অতি গৌৰৱৰ কথা।

২০১৯ বৰ্ষৰ পদাৰ্থ বিজ্ঞানৰ স্নাতকোত্তৰ দুবছৰীয়া নিয়মীয়া পাঠ্যক্ৰমৰ চূড়ান্ত পৰীক্ষাত আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে প্ৰথম শ্ৰেণীৰ প্ৰথম আঠোটা স্থান দখল কৰি মহাবিদ্যালয়খনলৈ গৌৰৱ কঢ়িয়াই আনিছে।

বিগত বছৰবোৰৰ দৰে এই বছৰো আমাৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে কলা-সাহিত্য-সংস্কৃতি-ক্ৰীড়াৰ ক্ষেত্ৰত বিভিন্ন প্ৰতিযোগিতাত পাৰদৰ্শিতাবে অংশগ্ৰহণ কৰি খ্যাতি অৰ্জন কৰিছে। ২০১৮-১৯ বৰ্ষৰ ডিব্ৰুগড় বিশ্ববিদ্যালয়ৰ আন্তঃমহাবিদ্যালয় প্ৰতিযোগিতাত আমাৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে শৰীৰচৰ্চাত এটি ৰূপ, মহিলাৰ শাখাৰ কেবাটেত এটি ব্ৰঞ্জ, পুৰুষ শাখাৰ এথলেটিকচত এটি ব্ৰঞ্জ আৰু যুৱ মহোৎসৱত এটি ৰূপ পদক অৰ্জন কৰিছে। দীপাক্ষৰ শৰ্মা সম্পাদিত যোৱা বছৰৰ ডিগবৈ মহাবিদ্যালয়ৰ আলোচনীখনে লাভ কৰিছে ২০১৭-১৮ বৰ্ষৰ ডিব্ৰুগড় বিশ্ববিদ্যালয়ৰ আন্তঃমহাবিদ্যালয় আলোচনী প্ৰতিযোগিতাত দ্বিতীয় শ্ৰেষ্ঠ স্থান। হাইদৰাবাদত অনুষ্ঠিত আন্তঃৰাষ্ট্ৰীয় মুকলি কেৰাটে প্ৰতিযোগিতাত আমাৰ ছাত্ৰীয়ে অৰ্জন কৰিছে দুটাকৈ ৰূপৰ পদক।

বিগত কেইবছৰৰ দৰে এই বেলিও আগবঢ়োৱা হৈছে মহাবিদ্যালয়ৰ কৃতি ছাত্ৰ-ছাত্ৰীক উৎসাহিত কৰাৰ অৰ্থে নগদ ধন, স্মাৰক তথা সম্বৰ্ধনা পত্ৰেৰে কেইবাটিও শৈক্ষিক বাঁটা। নৱাগত আদৰণি সভাৰ লগত অনুষ্ঠিত কৰা কৃতি ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ বাঁটা প্ৰদানৰ সম্বৰ্ধনা সভাত উপস্থিত আছিল মাধৱদেৱ বিশ্ববিদ্যালয়ৰ মাননীয় উপাচার্য ড° দিবাৰু চন্দ্ৰ ডেকা মহোদয়।

গৱেষণাগাৰত হাতে-কামে উচ্চমানৰ বিজ্ঞান শিক্ষাৰ চৰ্চাৰ বাবে আমাৰ জিজ্ঞাসু ছাত্ৰ-ছাত্ৰী, শিক্ষক তথা লেবৰটোৰী বেয়াৰাৰক প্ৰশিক্ষণ দিয়াৰ মানসেৰে তেজপুৰস্থিত ভাৰত চৰকাৰৰ জল আৰু ভূমি ব্যৱস্থাপনৰ উত্তৰ পূৰ্বাঞ্চলৰ আঞ্চলিক প্ৰতিষ্ঠান তথা আমাৰ

মহাবিদ্যালয়ৰ মাজত এখন বুজা-বুজিৰ চুক্তি সম্পাদন কৰা হয়। এই চুক্তিৰ আধাৰত তেজপুৰৰ আঞ্চলিক প্ৰতিষ্ঠানত আমাৰ দুগৰাকী ছাত্ৰক সপ্তাহযোগাৰ প্ৰশিক্ষণ আৰু সুৰক্ষিত ব্যৱস্থাপনাৰে গৱেষণাগাৰত ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ সহায়ক হোৱা অৰ্থে আমাৰ চাৰিগৰাকী লেবৰেটৰি বেয়াৰাবক চাৰি দিনীয়া প্ৰশিক্ষণ দিয়াৰ ব্যৱস্থা কৰা হয়।

সময়ৰ লগত খাপ খোৱাকৈ শিক্ষাৰ্থী কেন্দ্ৰিক বিদ্যায়তনিক বাতৰণ বৰ্তাই থকাৰ মানসেৰে মহাবিদ্যালয়ৰ আভ্যন্তৰিণ মান নিৰূপণ কোষে মহাবিদ্যালয়ত আয়োজন কৰে শিক্ষক সমাজৰ শিক্ষা-উৎকৰ্ষ সাধনৰ প্ৰয়াসেৰে গুৱাহাটী আই. আই. টি.ৰ 'ইলেণ্ট' নিৰূপণ আৰু আই.চি.টি একাডেমিৰ প্ৰশিক্ষকৰ দ্বাৰা সপ্তাহ যোগাৰ প্ৰশিক্ষণ। একে উদ্দেশ্যেৰে অমাৰ অধ্যক্ষ কাৰ্যালয়ৰ চাৰিগৰাকী কৰ্মচাৰীয়ে অংশগ্ৰহণ কৰে গুৱাহাটী বিশ্ববিদ্যালয়ৰ মানৱ সম্পদ বিকাশ কেন্দ্ৰই আয়োজন কৰা 'তথ্য-যোগাযোগ প্ৰযুক্তি কাৰ্যালয় ব্যৱস্থাপনা' শীৰ্ষক কৰ্মশালাত।

মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ ব্যক্তিত্ব তথা দক্ষতা বিকাশ, কেৰিয়াৰ গাইডেন্স আৰু নিয়োগৰ ব্যৱস্থাপনাৰ উদ্দেশ্যে মহাবিদ্যালয়ৰ আভ্যন্তৰিণ মান নিৰূপণ কোষে কেইবাটিও ফলদায়ক কাৰ্যসূচী সম্পাদন কৰে। ইয়াৰ অন্যতম হৈছে 'ৰাষ্ট্ৰীয় উচ্চ শিক্ষা অভিযান'ৰ 'ফিনিছিং স্কুল' আঁচনিৰ অনুদানেৰে অনুষ্ঠিত কৰা মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ ব্যক্তিত্ব বিকাশ তথা কেৰিয়াৰ গাইডেন্সৰ কেইবাখনি দিনজোৰা প্ৰশিক্ষণ শিবিৰ। ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ বিকাশ তথা নিয়োগৰ ব্যৱস্থাপনাৰ উদ্দেশ্যে গুৱাহাটীস্থ বেচৰকাৰী প্ৰশিক্ষণ তথা নিয়োগ ব্যৱস্থাপন প্ৰতিষ্ঠান 'ইণ্ডিয়ান স্কিল একাডেমী' আৰু মহাবিদ্যালয় তথা মহাবিদ্যালয় বাণিজ্য শাখাৰ মাজত সম্পাদিত হৈছে বুজা-বুজি চুক্তি। এই চুক্তিৰ আধাৰত যোৱা বেলি বাণিজ্য শাখাৰ স্নাতক ডিগ্ৰী লাভ কৰা সংস্থাপনহীন মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীক দক্ষতা বিকাশৰ প্ৰশিক্ষণ তথা নিয়োগৰ ব্যৱস্থা কৰা হৈছে। স্নাতক ডিগ্ৰী লাভ কৰা মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ কৰ্ম সংস্থাপনৰ উদ্দেশ্যে অনুষ্ঠিত কৰা হৈছে মুম্বাইস্থিত বহু জাতিক কোম্পানী বিলায়েন্স জিঅ' লিমিটেডৰ কেম্পাছ কনটেক্ট প্ৰগেম।

অসম চৰকাৰৰ 'অসম বিজ্ঞান প্ৰযুক্তি আৰু পৰিৱেশ পৰিষদ'ৰ প্ৰকল্পৰ অৰ্থ অনুদানেৰে আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ বিজ্ঞান শাখাৰ শিক্ষক সমাজে দাঁতিকাষৰীয়া গ্ৰাম্যাঞ্চলৰ শিক্ষানুষ্ঠানলৈ আগবঢ়াইছে শিক্ষা সম্প্ৰসাৰণ কাৰ্যসূচী। এই কাৰ্যসূচীয়ে সামৰি লোৱা শিক্ষানুষ্ঠানসমূহ হৈছে — ডিগবৈ হাইস্কুল, টিংৰাই বজনীকান্ত বৰুৱা হাইস্কুল, পাৰে হাইস্কুল আৰু লক্ষীপথাৰ হাইস্কুল। কাৰ্যসূচীৰ এক অংশ ৰূপে আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ শিক্ষকসকলে হাইস্কুলসমূহত নৱম আৰু দশম শ্ৰেণীৰ ছাত্ৰসকলক বিজ্ঞান আৰু অংকৰ পাঠ্যক্ৰমৰ পাঠদান তথা বিজ্ঞানৰ জনপ্ৰিয় বক্তৃতা প্ৰদান কৰে। কাৰ্যসূচীৰ বাকী অংশ ৰূপে হাইস্কুলসমূহৰ নৱম তথা দশম শ্ৰেণীৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলক আনি মহাবিদ্যালয়ৰ পদাৰ্থ বিজ্ঞান, ৰসায়ন বিদ্যা, উদ্ভিদ বিদ্যা তথা জীৱ বিজ্ঞানৰ গৱেষণাগাৰত তেওঁলোকক হাতে কামে প্ৰশিক্ষণ দিয়াৰ ব্যৱস্থা কৰা হয়। আমাৰ তৰফৰ পৰা হাইস্কুলসমূহলৈ বিজ্ঞানৰ মডেল, সঁজুলি আৰু প্ৰসঙ্গ পুথি প্ৰদান কৰা হয়। আমাৰ শিক্ষক সমাজৰ এই উল্লেখনীয় সেৱাৰ দ্বাৰা হাইস্কুলৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰী উপকৃত হোৱা পৰিলক্ষিত হয়।

২০১৯ চনৰ নতুন শৈক্ষিক বৰ্ষৰ পৰা ডিব্ৰুগড় বিশ্ববিদ্যালয়ে স্নাতক মহলাৰ ১ম ষাণ্মাসিক ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ বাবে 'চ্যামেচ বেছড ক্ৰেডিট চিষ্টেম' চমুকৈ চি.বি.চি.এছ. ব্যৱস্থা প্ৰৱৰ্তন কৰিছে। এই ব্যৱস্থাতোত ছাত্ৰ-ছাত্ৰীক নিজৰ পচন্দ মতে বিষয় তথা পাঠ্যক্ৰম নিৰ্বাচনৰ অধিকাৰ দিয়াৰ কথা কোৱা হৈছে। ব্যৱস্থাতোৱে শিক্ষাৰ্থী কেন্দ্ৰিক এটা সুস্থ পৰিৱেশ ৰচনা কৰিব বুলি আশা কৰা হৈছে। আমি ডিগবৈ মহাবিদ্যালয় পৰিয়ালে চি.বি.চি.এছ ব্যৱস্থাক প্ৰত্যাহ্বান ৰূপে লৈ ইয়াৰ ফলপ্ৰসূ প্ৰৱৰ্তনৰ বাবে যত্নপৰ হৈছোঁ। এই ব্যৱস্থাত নাম ভৰ্তি কৰা আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ স্নাতক মহলাৰ ১ম ষাণ্মাসিকৰ সকলো ছাত্ৰ-ছাত্ৰীকে সন্মানৰ বিষয় দিয়াৰ ব্যৱস্থা কৰা হৈছে। ইয়াৰ দ্বাৰা শিক্ষাৰ্থীৰ হিত সাধন হ'ব বুলি আশা কৰা হৈছে।

শেষত ডিগবৈ মহাবিদ্যালয় আলোচনীলৈ আন্তৰিক শুভেচ্ছা জ্ঞাপন কৰিলোঁ আৰু ডিগবৈ মহাবিদ্যালয়ৰ উত্তৰোত্তৰ উন্নতি কামনা কৰিলোঁ।

১০ জানুৱাৰী, ২০২০

(ড° দীপ শইকীয়া)

অধ্যক্ষ, ডিগবৈ মহাবিদ্যালয়

তহাৰধায়কৰ একলম

২০১৮-২০১৯ বৰ্ষৰ ডিগবৈ মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভাৰ আলোচনী প্ৰকাশৰ সৈতে জড়িত হ'বলৈ পাই আমি অত্যন্ত আনন্দিত হৈছোঁ। বিজ্ঞান প্ৰযুক্তিৰ বিভিন্ন দিশত ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ মনৰ পথাৰখনৰ সৃজনীমূলক তথা বৈচিত্ৰ্যময় লেখাসমূহ সংগ্ৰহ কৰি ছপা কৰাৰ ক্ষেত্ৰত যথেষ্ট সুপৰিকল্পিত চিন্তাৰ প্ৰয়োজন। মুখপত্ৰখনৰ সম্পাদক শ্ৰীমান লক্ষীনাথ মৰাণৰ সৈতে জড়িত হৈ আমাৰ সমূহীয়া চিন্তাধাৰাৰে আলোচনীখনৰ কাম সম্পূৰ্ণ কৰাৰ বাবে চেষ্টা কৰিছিলোঁ।

মহাবিদ্যালয়ৰ বাৰ্ষিক আলোচনীখন হৈছে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ অদম্য উৎসাহ তথা সাহিত্যচেতনাৰ ফলশ্ৰুতি। অৱশ্যে নিৰ্বাচনৰ ক্ষেত্ৰত স'ততে উৎকৃষ্টতাৰ দিশটোকো গুৰুত্ব দিবলগীয়া হৈছে। আলোচনীখনে আমাৰ দেশৰ তথা ৰাজ্যখনৰ সাম্প্ৰতিক পৰিস্থিতিক প্ৰতিফলিত কৰিব পাৰিব বুলি আশা কৰিছোঁ।

আলোচনীখনৰ প্ৰস্তুতি তথা প্ৰকাশৰ ক্ষেত্ৰত বিভিন্ন দিশত দিয়া দিহা-পৰামৰ্শৰ বাবে মহাবিদ্যালয়খনৰ অধ্যক্ষ ড° দীপ শইকীয়া দেৱৰ প্ৰতি আন্তৰিক কৃতজ্ঞতা যাচিলোঁ।

আশাকৰোঁ ২০১৮-১৯ বৰ্ষৰ আলোচনীখনে সকলোকে এক নতুন স্বাদ তথা আলোকিত পথ প্ৰশস্ত কৰিব। সৰ্বশেষত ডিগবৈ মহাবিদ্যালয়ৰ সমূহ অধ্যাপকমণ্ডলী ছাত্ৰ-ছাত্ৰী আৰু কৰ্মচাৰীসকলক বিভিন্ন দিশত আগবঢ়োৱা পৰামৰ্শ আৰু সহায় সহযোগিতাৰ বাবে ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিছোঁ।

অপৰাজিতা গগৈ
ড° ৰশ্মি পাটোৱাৰী
বেবী ৰিতু ফুকন
সীমান্ত বৰদলৈ
ড° দেৱৰ্ষি গগৈ

সম্পাদকীয়

সাম্প্রতিক আৰু কিছু কথা ...

সাম্প্রতিক সময়ৰ নৈতিকতাৰ অৱক্ষয় আৰু যুৱ সমাজৰ ভূমিকা : মানৱ সমাজ পৰিৱৰ্তনশীল। ইতিহাসৰ স্তৰে স্তৰে ই পৰিৱৰ্তন হৈ আহিছে। সমাজত আহি পৰা সকলো পৰিৱৰ্তনেই কিন্তু ধনাত্মক নহয়। সমাজত কিছুমান ঋণাত্মক পৰিৱৰ্তনো অৱধাৰিত ৰূপত আহি পৰিছে। ইয়াৰ লগে লগে সমাজত নৈতিকতাৰো অৱক্ষয় হৈছে। মানুহৰ মাজত হিংসা, বিদ্ৰোহ দিনক দিনে বাঢ়ি আহিছে।

যুৱ শক্তি দেশৰ তথা জাতিৰ এক বৃহৎ শক্তি। দেশৰ ভৱিষ্যৎ প্ৰগতি নিৰ্ভৰ কৰে যুৱ শক্তিৰ ওপৰত। কিন্তু গুৰুত্বপূৰ্ণ কথাটো হৈছে এনে যুৱ শক্তিক যুক্তিসংগত গতিশীল বিচাৰ ধাৰাৰে সুৰক্ষিত ভৱিষ্যৰ দিশত নিষ্ক্ষেপণ কৰিব পৰাটোহে শিক্ষা-দীক্ষা, পৰিৱেশ, সমাজ-ব্যৱস্থা আৰু আধ্যাত্মিক চিন্তা-চৰ্চাৰে পৰিপুষ্ট যুৱক-যুৱতীসকলেহে দেশৰ উন্নতিত সক্ৰিয় ভূমিকা ল'ব পাৰে।

বিজ্ঞান আৰু প্ৰযুক্তি বিদ্যাৰ অগ্ৰগতিয়ে সমাজখনক বহুদূৰ আগুৱাই লৈ গৈছে। এই গতিশীলতাত ভাৰসাম্য ৰক্ষা কৰি যুৱকসকল আগবাঢ়ি যাব লাগিব। উদ্ভাৱিত হ'বলৈ ধৰা নিত্য-নতুন কৌশল আমি নজনাকৈয়ে গ্ৰহণ কৰিছোঁ। বিজ্ঞানৰ সেই নতুন আৱিষ্কাৰে সময়ৰ পৰিৱৰ্তনৰ লগে লগে আমাৰ সমাজ ব্যৱস্থাকো পৰিৱৰ্তন কৰিছে। সমাজৰ মংগল আৰু মানৱ কল্যাণৰ বাবেই আধুনিক যন্ত্ৰপাতি, ঔষধ, অস্ত্ৰ-শস্ত্ৰ, সাজ-সজ্জা আদিৰ প্ৰয়োগ হৈছে। কিন্তু অজ্ঞান আৰু মুৰ্খৰ হাতত তেনে বহু আৱিষ্কাৰৰ অপপ্ৰয়োগ হ'বলৈ ধৰিছে। তাৰ অন্যতম কাৰণ হ'ল সমাজক নেতৃত্ব দিব পৰা সং ব্যক্তিৰ অভাৱ। কাৰণ যাক লৈ আমি আমাৰ গাঁও অথবা নগৰ-চহৰত কাম কৰোঁ তাৰে সৰ্বাধিক যুৱক আশা নিৰাশাৰ দোমোজাত।

বৰ্তমানৰ বস্তুবাদী আৰু ভোগবাদী সমাজখনত আমি বস্তুৰ পিছত ইমান ধাৰমান হৈছোঁ যে নিজৰ স্থিতি প্ৰকাশ কৰিবলৈ গৈ ডাঙৰ ডাঙৰ অট্টালিকা, দামী গাড়ীহে আমাৰ আভিজাত্যৰ পৰিচয় হৈছে। তাৰ বাবেও যেন প্ৰতিযোগিতা কোনে কিমান দামী কিনিব পাৰে। কিন্তু প্ৰকৃত মানৱ সম্পদ হিচাপে আমাৰ নিজৰ জ্ঞান আৰু আধ্যাত্মিকতাৰ দামনো কিমান এবাৰ ভাবি চাবলৈ অৱকাশ হৈছে নে বাক? জ্ঞানীজনৰ মূল্যতকৈ ধনীৰ মূল্যৰ প্ৰাধান্যই সমাজখনক পৰিৱৰ্তনমুখী কৰিব; কিন্তু সেই পৰিৱৰ্তন সুদূৰপ্ৰসাৰী কেতিয়াও হ'ব নোৱাৰে। ধন হ'লেই নহয় তাৰ সং ব্যৱহাৰ কৰিব লাগিব। কম কষ্টতে অধিক ধন ঘটা আৰু বাতিৰ ভিতৰতে ধনী হোৱাৰ প্ৰৱণতা বৰ্তমান এচাম যুৱকৰ মাজত বিৰাজ কৰা দেখা যায়। যাৰ বাবে তেওঁলোকৰ মানৱীয় মূল্যবোধৰ অৱক্ষয় আৰু সূক্ষ্ম বিবেচনাৰ পংগুত্ব বৃদ্ধি পাইছে। যি সময়ত দেশ তথা সমাজৰ উন্নয়নত নিজৰ বুদ্ধি-বৃত্তি আৰু সৃজনী শক্তি ব্যৱহৃত হ'ব লাগিছিল তাৰে সলনি হত্যা, ধৰ্ষণ, অপহৰণ, ধনদাবী, ভীতি প্ৰদৰ্শন, মাফিয়া আদি অপকৰ্মত জড়িত হৈ থকাটো চৰম দুৰ্ভাগ্যৰ কথা। নিজৰ ঘৰখনৰ সংস্কাৰ, সামাজিক ৰীতি-নীতি, ঐতিহ্য, পৰম্পৰা নিজস্ব বিবেক-বিবেচনাৰ ভেঁটিত থকা ব্যক্তি এজন সততে বিচলিত হ'ব নোৱাৰে। কিন্তু যিসকলৰ শৈশৱ তেনেই বিশৃংখল, সমাজৰ পৰা কোনো সংস্কাৰ বা ৰীতি-নীতি নমনাকৈ যুৱ অৱস্থা পায়, তেনে যুৱক-যুৱতীসকল প্ৰায় আনৰ ইচ্ছা আৰু কামনাৰ বলিৰ পঠা হ'ব লগা হয়, তেওঁলোকে কি কৰিব, কিয় কৰিব, কৰিলে তাৰ পৰা কি হ'ব আদি কথা ভাবি নাচায়। তেওঁলোকৰ স্বাস্থ্য সবল হ'ব পাৰে কিন্তু মগজু অতি দুৰ্বল। দুৰ্বল মগজুৰ দ্বাৰা কোনো কথা বিশ্লষণ কৰি নিজাকৈ সঠিক

সিদ্ধান্তত আহিব নোৱাৰে বাবেই বেয়া কাম কৰে আৰু আনৰ দ্বাৰা পৰিচালিত হয়। ধৈৰ্য আৰু বিশ্বাস কম হোৱা বাবে নিজৰ ওপৰত নিজে বিশ্বাস কৰাতকৈ আনৰ দ্বাৰা পৰিচালিত হৈ ভাল পায়। সেই পৰিচালিত কৰা ব্যক্তিগৰাকী ভাল হ'লেতো কথা নাই, কিন্তু স্বার্থপৰ আৰু লোভীয়া হ'লে তাৰ পৰিণাম বেয়া হয়। বৰ্তমান যুৱ-সমাজক এনে কিছু স্বার্থলোভী অসং ব্যক্তিৰ আক্ৰোশৰ পৰা সং পথত উলিয়াই অনাটো গুৰুত্বপূৰ্ণ বিষয় হিচাপে বিবেচিত হৈছে। কাৰণ অপৰাধ প্ৰৱণতা সামাজিক ব্যাধি। ইয়াক নিৰ্মূল কৰাটো সহজ নহয়, নিয়ন্ত্ৰণহে কৰিব পাৰি। সেই নিয়ন্ত্ৰণ বৈজ্ঞানিক দৃষ্টিভঙ্গীৰে হোৱা উচিত।

‘অবৈধ-অনুপ্ৰৱেশকাৰীৰ সমস্যা আৰু অসমীয়াৰ জাতীয় চেতনা’:

ভাৰতবৰ্ষৰ উত্তৰ-পূৱ প্ৰান্তত অৱস্থিত বিভিন্ন জাতি-জনজাতি আৰু সম্প্ৰদায়ৰ মিলনভূমিকৰূপে প্ৰসিদ্ধ এখন ৰাজ্য। প্ৰাগঐতিহাসিক যুগৰেপৰা অসমলৈ বিভিন্ন জাতি-জনগোষ্ঠীয় লোকৰ আগমন হৈছে। অসমৰ মাটি-পানীতে জীৱন পাৰ কৰি অহা প্ৰতিটো প্ৰজন্ম আৰু অসমক মাতৃভূমি জ্ঞান কৰি অহাসকলৰ ভাষা-সংস্কৃতি, ৰীতি-নীতি, আচাৰ-ব্যৱহাৰত পৰিলক্ষিত হয় অসমীয়া জাতীয় চেতনা। বৰ্তমান অসম, মেঘালয়, নাগালেণ্ড আৰু অৰুণাচল প্ৰদেশৰ ভূখণ্ড ‘বৰ অসম’ নামেৰে পৰিচিত আছিল। কিন্তু বৰ অসমৰ অস্তিত্ব ষাঠিৰ দশকতেই মাৰ গ'ল। আজি অসমৰ খিলঞ্জীয়া লোকসকলে বৈধ আৰু অবৈধ প্ৰব্ৰজনকাৰীৰ এটা বিশাল বোজা বহন কৰি আছে। ইয়াৰ মূলতেই হ'ল চুবুৰীয়া ৰাষ্ট্ৰৰ পৰা হোৱা অবৈধ বিদেশী প্ৰব্ৰজন আৰু অনুপ্ৰৱেশ।

সাম্প্ৰতিক সময়ত অসমৰ পৰিস্থিতি অতিকৈ দুখজনক। কিয়নো শাসকবৰ্গই নাগৰিকত্ব সংশোধনী আইন (CAA) দ্বাৰা বিদেশী চিনাক্তকৰণৰ সময়সীমা ১৯৭১ সলনি ২০১৪ চনৰ ৩১ ডিচেম্বৰ পৰ্যন্ত ধাৰ্য কৰে। ২০১৯ চনৰ ১১ ডিচেম্বৰত ভাৰতৰ সংসদৰ দ্বাৰা এই আইনখন গৃহীত হ'ব। এই আইনখনত প্ৰথমবাৰৰ বাবে ধৰ্মক ভাৰতীয় নাগৰিকত্ব লাভ কৰাৰ ক্ষেত্ৰত এক প্ৰমুখ মানদণ্ড হিচাপে ব্যৱহাৰ কৰা হৈছে। বৰ্তমানেও এই আইনখন বিপুলভাৱে সমালোচনাৰ সন্মুখীন হৈছে।

এই আইনখন গৃহীত হোৱাৰ ফলত ভাৰতত দেশজুৰি বৃহৎ সংখ্যক প্ৰতিবাদ সাব্যস্ত হৈছে। আইনলৈ পৰিণত হোৱাৰ পূৰ্বেই অসমৰ লগতে উত্তৰ-পূৱ ভাৰতৰ কেওখন ৰাজ্যত বিধেয়কখনৰ বিৰুদ্ধে তীব্ৰ প্ৰতিবাদ সাব্যস্ত হৈছিল। অসমক মাতৃভূমি ৰূপে জ্ঞান কৰি অহা প্ৰতিজন অসমীয়াৰ লগতে শিক্ষক-সমাজ, ছাত্ৰ-সমাজো এই আইনখনৰ বিৰুদ্ধে আন্দোলনত যোগ দি আহিছে। ছাত্ৰসকলৰ প্ৰতিবাদক আৰক্ষীয়ে নিৰ্মম আৰু বলপূৰ্বকভাৱে দমন কৰিবলৈ চেষ্টা কৰিছিল তাৰে ফলস্বৰূপে কেইবাজনো প্ৰতিবাদকাৰীৰ মৃত্যু হোৱাৰ লগতে আহত হৈছে বহু লোক। ৰাজহুৱা আৰু ব্যক্তিগত সম্পত্তিৰ ক্ষয়-ক্ষতি হৈছে, হেজাৰ জনক আটক কৰা হৈছে আৰু বহুদিন ধৰি ৰাজ্যখনত ইণ্টাৰনেট সেৱা বন্ধ কৰি এক অচলাৱস্থাৰ সৃষ্টি কৰিছিল।

এই আইনে ‘অসম চুক্তি’ পূৰ্ণৰূপে নস্যাৎ কৰিব। তেনেস্থলত অসমৰ জাতীয় জীৱনৰ বাবে অতিকৈ গুৰুত্বপূৰ্ণ ‘অসম চুক্তি’ৰ ষষ্ঠ দফাটো গুৰুত্বহীন হৈ পৰিব। য'ত খিলঞ্জীয়া অসমীয়াৰ সুৰক্ষা ব্যৱস্থা সন্নিৱিষ্ট আছে। শাসক পক্ষই ‘অসম চুক্তি’ৰ ষষ্ঠ দফাটো কাৰ্যকৰী কৰাৰ লগতে সাংবিধানিক ৰক্ষাকৰচৰ কথা উল্লেখ কৰিছে যদিও ৰূপায়ণৰ ক্ষেত্ৰত কিমান দূৰ আগবাঢ়িব সেয়া প্ৰশ্নসূচক? এই কাৰ্যই খিলঞ্জীয়া লোকৰ স্বার্থ সুৰক্ষা কৰিব পাৰিবনে? অসমৰ খিলঞ্জীয়াসকলৰ অৱস্থা ত্ৰিপুৰাৰ ভূমিপুত্ৰসকলৰ দৰে হ'বগৈ নেকি? অনেক প্ৰশ্ন।

ঐক্যবদ্ধ সামাজিক দায়ৱদ্ধতাইহে ব্যাধিগ্ৰস্ত সমাজখনক ৰক্ষা কৰিব পাৰিব। ইয়াৰ অন্যথা ভৱিষ্যৎ প্ৰজন্ম অন্ধকাৰৰ গৰাহত আবদ্ধ হৈ পৰিব। এনেকুৱা এক পৰিস্থিতিৰ সৃষ্টি হ'ব য'ত মানুহ থাকিব হৃদয়হীনভাৱে আৰু বাৰ্তালাপবোৰ হৈ পৰিব অনুভূতিহীন। কেৱল স্বার্থসিদ্ধিত যুগু কিছুমান নেতাৰ কুৰ্মৰ ফল সকলোৱে ভুগিব লগা হৈছে। যদিও প্ৰকৃততে অনুপ্ৰৱেশকাৰী সমস্যাক অন্ত পেলোৱাৰ বাবে প্ৰচেষ্টা গ্ৰহণ কৰা হৈছিল, তেতিয়াহ'লে হয়তো কেইটা দশক জুৰি চলি অহা এই সমস্যাৰ সমাধানৰ উপায় নিশ্চয় ওলালোহেঁতেন। কিন্তু ৰাজনৈতিক মেৰপাকত

অনুপ্রবেশকাৰী সমস্যাই ভিন্ন মূৰ লৈছে। বহু সময়ত ৰাজনীতি চলাই নিয়াৰ হাথিয়াৰ হিচাপে অনুপ্রবেশকাৰী সমস্যাটোক ব্যৱহাৰ কৰি আহিছে বিভিন্ন ৰাজনৈতিক দল-সংগঠনসমূহে। যিটোৱে নেকি অসমীয়া জাতীয় চেতনাত বাৰুকৈয়ে আঘাত কৰিছে। তদুপৰি বহুতো সমস্যা তথা আন্দোলন গঢ় লৈ উঠিছে যেনে — জনসংখ্যাৰ বিস্ফোৰণ, নিবনুৱা সমস্যাৰ বৃদ্ধি, নৃগোষ্ঠীয় সংঘাত, ভূমিপুত্ৰৰ দাবী, পৃথক স্বায়ত্ত শাসনৰ দাবী আৰু স্বকীয়তা ৰক্ষা আন্দোলন আদি উল্লেখযোগ্য। যাৰ ফলস্বৰূপে অসমৰ সামাজিক বাতাবৰণ বহু পৰিমাণে বিনষ্ট হোৱা পৰিলক্ষিত হৈছে।

ৰাজনৈতিক দলসমূহৰ বাবে এই অবৈধ অনুপ্রবেশকাৰীৰ সমস্যাটো ৰাজনৈতিক ক্ষমতা লাভৰ এক হাথিয়াৰ স্বৰূপ। কোনো এটা ৰাজনৈতিক দলেই প্রকৃত্যৰ্থত এই সমস্যা সমাধান হোৱাটো নিবিচাৰে। কেৱল জনসাধাৰণক জাতীয়তাবাদৰ ভুৱা দৰ্শনেৰে পৰিচালিত কৰি ক্ষমতা আহৰণ কৰাটোৱে মূল কথা। বৰ্তমান উত্তৰ-পূৰ্বঞ্চলৰ ছাত্ৰ সংগঠনসমূহে বিদেশী বহিষ্কাৰৰ লগতে অসমৰ আঞ্চলিক সমস্যাবাজীৰ ওপৰত গুৰুত্ব দি আন্দোলন অব্যাহত ৰাখিছে। আনহাতে, নাগৰিকপঞ্জী উন্নতিকৰণৰ যি প্ৰক্ৰিয়া চলি আছে আৰু ই কিমানদূৰ ফলপ্ৰসূ হ'ব সেইটোও অনিশ্চয়তাৰ গৰাহত। উত্তৰ-পূৰ্বঞ্চলৰ বিশেষকৈ অসমৰ সমাজ ব্যৱস্থাত তথা অসমীয়া জাতীয় চেতনা ৰক্ষাত এই অনুপ্রবেশকাৰীৰ সমস্যাই ব্যাপক প্ৰভাৱ পেলোৱাৰ লগতে স্বল্প সমস্যাবো সৃষ্টি কৰিছে।

বেটুপাতৰ ভাষাৰে : সাম্প্ৰতিক সময়ত অসমীয়া জাতি এক গভীৰ সংকটৰ সন্মুখীন হৈছে। আমাৰ সকলো আশা আকাংক্ষা ক্ষোভ আৰু দাবী ভৰিৰে মোহাৰি শাসনাধিপ্ৰ চৰকাৰখনে গৃহীত কৰিলে 'নাগৰিকত্ব সংশোধনী আইন-২০১৯ (CAA)' 'CAA' কেৱল এখন আইন নহয়, ই আমাৰ স্বাভিমানৰ ওপৰত এক প্ৰচণ্ড আঘাত। 'CAA' কেৱল এখন আইন নহয়, ই অসমীয়া জাতিৰ মৃত্যুশেল। এই আইন গৃহীত কৰি শাসক পক্ষই অসমৰ খিলঞ্জীয়া লোকৰ ওপৰত অবৈধ অনুপ্রবেশকাৰীৰ এক বিশাল বোজা বহনৰ দুৱাৰ মুকলি কৰি দিলে। এই বোজাৰ ফলস্বৰূপে থলুৱা জনসাধাৰণৰ জীৱন-নিৰ্বাহ, অৰ্থ-সামাজিক, ৰাজনৈতিক, ভাষা-সংস্কৃতি আৰু অসমৰ সম্পদৰাজীৰ ওপৰত ভাবুকিৰ সৃষ্টি কৰিব সেয়া নিশ্চিত। খিলঞ্জীয়াৰ অস্তিত্ব ৰক্ষাৰ স্বার্থত এই আইনৰ বিৰোধিতা কৰি বৰ্তমানলৈ অসমৰ পাঁচজন যুৱকে আত্মবলিদান দি গ'ল। তেখেতসকললৈ গভীৰ শ্ৰদ্ধাঞ্জলি নিবেদন কৰিছোঁ।

আলোচনী প্ৰসংগত : সম্পাদকৰূপে এই গুৰু দায়িত্বভাৰ গ্ৰহণ কৰোঁতে কিছুমান পৰিকল্পনা কৰিছিলোঁ। আলোচনীখন সুন্দৰভাৱে অলংকৃত কৰাৰ যি স্বপ্ন আছিল সেয়া বাস্তৱত কিমান সাফল্যমণ্ডিত হৈছে সেয়া পঢ়ুৱৈ সমাজৰ বিচাৰ্যৰ বিষয়।

কৃতজ্ঞালি : আলোচনীখনৰ কাৰ্যত সহায়-সহযোগ আগবঢ়াই স'ততে উৎসাহ-উদ্দীপনা যোগোৱাৰ বাবে মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষ ড° দীপ শইকীয়া, উপাধ্যক্ষ কেদাৰনাথ টিমচিনা, তত্ত্বাৱধায়িকা শ্ৰীযুতা অপৰাজিতা গগৈ, ড° ৰশ্মি পাটোৱাৰী, শ্ৰীযুতা বেবী ৰিতু ফুকন, শ্ৰীযুত সীমান্ত বৰদলৈ, ড° দেৱৰ্ষি গগৈ ছাৰ আৰু মহাবিদ্যালয়ৰ সমূহ শিক্ষক-শিক্ষয়ত্ৰী আৰু কৰ্মচাৰীবৃন্দলৈ মোৰ কৃতজ্ঞতা আৰু শলাগ জনালো। লেখনিসমূহ বাচনি কৰি দিয়া বাবে ড° মৃগাল কুমাৰ গগৈ, ড° পৱিত্ৰ ভৰালী, সীমান্ত বৰদলৈ ছাৰক কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিলোঁ। বিসকল লেখক-লিখিকাই আলোচনীখনৰ বাবে সাহিত্য সম্ভাৰ দি উপকৃত কৰিলে তেওঁলোকলৈ মোৰ মৰম আৰু শুভেচ্ছা থাকিল। মুদ্ৰণ আৰু প্ৰিণ্টিঙৰ কাম কৰি আলোচনীখনি সৰ্বাংগ সুন্দৰ কৰি তোলাৰ বাবে দি অসম কম্পিউটাৰছৰ স্বত্বাধিকাৰী ৰাজৰ্ষি গগৈ আৰু সমূহ কৰ্মকৰ্তালৈ মোৰ কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিলোঁ।

সদৌ শেষত ডিগবৈ মহাবিদ্যালয়ৰ আলোচনীখনৰ উত্তৰোত্তৰ উন্নতি কামনা কৰি সম্পাদকীয় স্তম্ভৰ মোখনি মাৰিছোঁ।

লক্ষীনাথ মৰাণ

আলোচনী সম্পাদক

ডিগবৈ মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা, ২০১৮-১৯ বৰ্ষ

সম্পাদনা সমিতি ২০১৮-১৯ বর্ষ

ড° দীপ শইকীয়া
সভাপতি

কেদার নাথ টিমচিনা
উপ-সভাপতি

অপৰাজিতা গগৈ
তত্ত্বাবধায়ক

ড° বশ্মি পাটোৱাৰী
তত্ত্বাবধায়ক

বেবী বিতু ফুকন
তত্ত্বাবধায়ক

ড° দেৱৰ্ষি গগৈ
তত্ত্বাবধায়ক

সীমান্ত বৰদলৈ
তত্ত্বাবধায়ক

বিশ্বজিৎ গগৈ
সদস্য

লক্ষ্মীনাথ মৰাণ
সম্পাদক

প্ৰজ্ঞানজ্যোতি কাভ্যান
সদস্য

সুমিত দাস
সদস্য

মানসী চেতিয়া
সদস্য

সুমিতা শইকীয়া
সদস্য

ৰাৰ্ণা লিষু
সদস্য

ডিগবে মহাবিদ্যালয় ছাত্র একতা সন্ডা

(২০১৮-১৯ বর্ষ)

দেবর্ষি ববশইকীয়া
সভাপতি

উর্মিলা উপাধ্যায়
উপ-সভাপতি

বাহুল ডেকা
সাধাৰণ সম্পাদক

দেবৰাজ উপাধ্যায়
সহঃ সাধাৰণ সম্পাদক

লক্ষীনাথ মৰাণ
আলোচনী সম্পাদক

পম্পী ছেত্ৰী
তৰ্ক আৰু আলোচনা সম্পাদিকা

মধুমিতা গগৈ
সাংস্কৃতিক সম্পাদিকা

মামুন দুৰ্বা
সমাজসেৱা সম্পাদিকা

বিবেক ছেত্ৰী
মুখ্য ক্ৰীড়া সম্পাদক

সংগম বৰব্ৰা
লঘু ক্ৰীড়া সম্পাদক

নিবেদিতা শইকীয়া
ছাত্ৰী জিৰণি কোঠা সম্পাদিকা

বিকাশ থাপা
ছাত্ৰ জিৰণি কোঠা সম্পাদক

ডিগৰে মহাবিদ্যালয়ৰ কৃতি ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকল

বিজ্ঞান শাখা

শাপৰি কলিতা সৌৰবণী শ্ৰেষ্ঠ স্নাতক বঁটা

হিমাড্ৰী ছেত্ৰী
১ম শ্ৰেণী
১ম স্থান (উদ্ভিদ বিজ্ঞান)

নন্দিতা বৰুৱা
১ম শ্ৰেণী
২য় স্থান (উদ্ভিদ বিজ্ঞান)

লীনা ৰবি গগৈ
১ম শ্ৰেণী
৬ষ্ঠ স্থান (উদ্ভিদ বিজ্ঞান)

শ্ববনম্ খাৰীয়া
১ম শ্ৰেণী
৮ম স্থান (উদ্ভিদ বিজ্ঞান)

বিতুমণি নাথ
১ম শ্ৰেণী
১২তম স্থান (উদ্ভিদ বিজ্ঞান)

উজ্জেশ্বিনী বৰুৱা
১ম শ্ৰেণী
১৬তম স্থান (উদ্ভিদ বিজ্ঞান)

উপেন্দ্ৰ নাথ কোঁৱৰ সৌৰবণী স্নাতক বঁটাপ্ৰাপক

কিৰণময়ী চেতিয়া
১ম শ্ৰেণী
(উদ্ভিদ বিজ্ঞান)

বিশ্বজিৎ গগৈ
১ম শ্ৰেণী
(উদ্ভিদ বিজ্ঞান)

বীনা চাকমা
১ম শ্ৰেণী
(উদ্ভিদ বিজ্ঞান)

জয়শ্ৰী শইকীয়া
১ম শ্ৰেণী
(উদ্ভিদ বিজ্ঞান)

নবনিতা বিশ্বাস
১ম শ্ৰেণী
(উদ্ভিদ বিজ্ঞান)

পূজা মালি
১ম শ্ৰেণী
(উদ্ভিদ বিজ্ঞান)

দিজেচ গগৈ
১ম শ্ৰেণী
(উদ্ভিদ বিজ্ঞান)

ফানং চিভাং
১ম শ্ৰেণী
(উদ্ভিদ বিজ্ঞান)

আকিফ চুলেমান
১ম শ্ৰেণী
৩য় স্থান (বসায়ন বিজ্ঞান)

আগম প্ৰিয়ামী জয়ছেৱাল
১ম শ্ৰেণী
৬ষ্ঠ স্থান (বসায়ন বিজ্ঞান)

ৰহিম উদ্দিন খান
১ম শ্ৰেণী
(বসায়ন বিজ্ঞান)

বিপ্ৰজিৎ দেব
১ম শ্ৰেণী
(বসায়ন বিজ্ঞান)

উপেন্দ্ৰ নাথ কোঁৱৰ সৌৰবণী স্নাতক বঁটাপ্ৰাপক

নিতুমণি সৰ্মিকৈ
১ম শ্ৰেণী
(বসায়ন বিজ্ঞান)

দিপশিখা বৰুৱা
১ম শ্ৰেণী
(বসায়ন বিজ্ঞান)

অমৰজ্যোতি কলিতা
১ম শ্ৰেণী
(বসায়ন বিজ্ঞান)

ফিকাৰ্জা চুলতানা
১ম শ্ৰেণী
(বসায়ন বিজ্ঞান)

প্ৰবীৰ গগৈ
১ম শ্ৰেণী
(বসায়ন বিজ্ঞান)

শুশমিতা গুপ্তা
১ম শ্ৰেণী
(বসায়ন বিজ্ঞান)

প্ৰিয়ানুজ কাতাৱন
১ম শ্ৰেণী
(বসায়ন বিজ্ঞান)

মিনময়ী সেন
১ম শ্ৰেণী
(বসায়ন বিজ্ঞান)

দিপাংকৰ ভট্টাচাৰ্য্য
১ম শ্ৰেণী
(বসায়ন বিজ্ঞান)

কৃষ্ণাত্ৰী মহন্ত
১ম শ্ৰেণী
(বসায়ন বিজ্ঞান)

সগু কুমাৰী প্ৰসাদ
১ম শ্ৰেণী
(বসায়ন বিজ্ঞান)

বিতুপৰ্ণা চেতিয়া
১ম শ্ৰেণী
(বসায়ন বিজ্ঞান)

সুশমিতা বৰা
১ম শ্ৰেণী
(বসায়ন বিজ্ঞান)

গণেশ ছেত্ৰী
১ম শ্ৰেণী
(বসায়ন বিজ্ঞান)

সুশমিতা দে
১ম শ্ৰেণী
(বসায়ন বিজ্ঞান)

পূৰ্ণিমা জৈশ্বী
১ম শ্ৰেণী
(গণিত)

জ্যোতি শুক্ৰা
১ম শ্ৰেণী
১৪তম স্থান (প্ৰাণী বিজ্ঞান)

নেহা পাত্ৰ
১ম শ্ৰেণী
(প্ৰাণী বিজ্ঞান)

ডিগৰৈ মহাবিদ্যালয়ৰ কৃতি ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকল

বিজ্ঞান শাখা

প্ৰণিতা মৰাণ
১ম শ্ৰেণী
(প্ৰাণী বিজ্ঞান)

উপাসনা গগৈ
১ম শ্ৰেণী
(প্ৰাণী বিজ্ঞান)

চালিনী সৰকাৰ
১ম শ্ৰেণী
(প্ৰাণী বিজ্ঞান)

কমি সৰকাৰ
১ম শ্ৰেণী
(প্ৰাণী বিজ্ঞান)

খ্যা দেব
১ম শ্ৰেণী
(প্ৰাণী বিজ্ঞান)

স্মৃতি পুন
১ম শ্ৰেণী
(প্ৰাণী বিজ্ঞান)

লুজা গুজু
১ম শ্ৰেণী
(প্ৰাণী বিজ্ঞান)

নিতেশ সিং
১ম শ্ৰেণী
(প্ৰাণী বিজ্ঞান)

তনুশ্ৰী বৰগোহাঁই
১ম শ্ৰেণী
(প্ৰাণী বিজ্ঞান)

ভাগ্যজিৎ দাস
১ম শ্ৰেণী
(প্ৰাণী বিজ্ঞান)

বজী খাতুন
১ম শ্ৰেণী
(প্ৰাণী বিজ্ঞান)

বৰ্ণা থাপা
১ম শ্ৰেণী
(প্ৰাণী বিজ্ঞান)

তেনজিং দৰ্জি
১ম শ্ৰেণী
(প্ৰাণী বিজ্ঞান)

অনন্যা বৰুৱা
১ম শ্ৰেণী
(প্ৰাণী বিজ্ঞান)

জ্যোতি কুমাৰী ভগত
১ম শ্ৰেণী
(প্ৰাণী বিজ্ঞান)

সগ্ননা বোৰা
১ম শ্ৰেণী
(প্ৰাণী বিজ্ঞান)

বিশাল শৰ্মা
১ম শ্ৰেণী
(প্ৰাণী বিজ্ঞান)

চুমকি গগৈ
১ম শ্ৰেণী
(প্ৰাণী বিজ্ঞান)

সগীৰ দে
১ম শ্ৰেণী
(প্ৰাণী বিজ্ঞান)

মঃ জ্যোতি আনচাৰী
১ম শ্ৰেণী
(প্ৰাণী বিজ্ঞান)

মৌ মণ্ডল
১ম শ্ৰেণী
(প্ৰাণী বিজ্ঞান)

জয়ন্ত দাস
১ম শ্ৰেণী
(প্ৰাণী বিজ্ঞান)

কোনাল উপাধ্যায়
১ম শ্ৰেণী
৫ম স্থান (পদাৰ্থ বিজ্ঞান)

ধৰুৱীপ চফুৱতী
১ম শ্ৰেণী
৭ম স্থান (পদাৰ্থ বিজ্ঞান)

চমচেৰ লিন্দু
১ম শ্ৰেণী
(পদাৰ্থ বিজ্ঞান)

আকাশ ছেত্ৰী
১ম শ্ৰেণী
১২তম (পদাৰ্থ বিজ্ঞান)

দেবজিৎ বৰকাৰতি
১ম শ্ৰেণী
১২তম (পদাৰ্থ বিজ্ঞান)

মুকেশ শ্বাহ
(পদাৰ্থ বিজ্ঞান)

জ্যোতিন ছেইন
১ম শ্ৰেণী
(পদাৰ্থ বিজ্ঞান)

সিদ্ধাৰ্থ সিনহা
১ম শ্ৰেণী
(পদাৰ্থ বিজ্ঞান)

তন্ময় বৰুৱা
১ম শ্ৰেণী
(পদাৰ্থ বিজ্ঞান)

তৌহম দাস
১ম শ্ৰেণী
(পদাৰ্থ বিজ্ঞান)

সন্দীপ বিশ্বকৰ্মা
(পদাৰ্থ বিজ্ঞান)

টোনাৰু ধৰ
১ম শ্ৰেণী
(পদাৰ্থ বিজ্ঞান)

জ্যোতীৰা থাৰুৱা
১ম শ্ৰেণী
(পদাৰ্থ বিজ্ঞান)

বিকাশ সিং
১ম শ্ৰেণী
২য় স্থান (ইলেক্ট্ৰনিক্‌চ)

এলিনা দাস
১ম শ্ৰেণী
৬ষ্ঠ স্থান (ইলেক্ট্ৰনিক্‌চ)

অনিৰ্বান ডট্টাচাৰ্য
১ম শ্ৰেণী
৯ম স্থান (ইলেক্ট্ৰনিক্‌চ)

মুশ্ৰেহা লহকৰ
১ম শ্ৰেণী
(বিজ্ঞান)

ডিগ্ৰে মহাবিদ্যালয়ৰ কৃতি ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকল

কলা শাখা

পৰিশ্মিতা দহোতীয়া
১ম শ্ৰেণী
১১তম স্থান (শিক্ষাতত্ত্ব)

প্ৰতিমা চেত্ৰী
১ম শ্ৰেণী
(শিক্ষাতত্ত্ব)

বিপ্লৱ দাস
১ম শ্ৰেণী
(শিক্ষাতত্ত্ব)

বৰ্ষা ভবালী
১ম শ্ৰেণী
(শিক্ষাতত্ত্ব)

জ্যোতি শৰ্মা
১ম শ্ৰেণী
(শিক্ষাতত্ত্ব)

পল্লৱী তামুলী
১ম শ্ৰেণী
(শিক্ষাতত্ত্ব)

ইন্দু শ্বাহ
১ম শ্ৰেণী
(শিক্ষাতত্ত্ব)

পৰিশ্মিতা গগৈ
১ম শ্ৰেণী
(শিক্ষাতত্ত্ব)

পূজাশ্ৰী গগৈ
১ম শ্ৰেণী
(শিক্ষাতত্ত্ব)

নেহা বৰ্কৰ
১ম শ্ৰেণী
(শিক্ষাতত্ত্ব)

সুমিতা দাস
১ম শ্ৰেণী
(শিক্ষাতত্ত্ব)

দিব্যা চেত্ৰী
১ম শ্ৰেণী
(শিক্ষাতত্ত্ব)

দিপাংকৰ বৰ্কৰা
১ম শ্ৰেণী
(শিক্ষাতত্ত্ব)

পাপু থাপা
১ম শ্ৰেণী
(শিক্ষাতত্ত্ব)

ভীম বাহাদুৰ চেত্ৰী
১ম শ্ৰেণী
৫ম স্থান (দৰ্শন)

দেবশিষ বৰ্কৰা
১ম শ্ৰেণী
৭ম স্থান (দৰ্শন)

গিতালী ডেকা
১ম শ্ৰেণী
১০ম স্থান (দৰ্শন)

পাৰ্বতী চেত্ৰী
১ম শ্ৰেণী
১০ম স্থান (দৰ্শন)

শৰ্মিষ্ঠা দাস
১ম শ্ৰেণী
১৪তম স্থান (দৰ্শন)

গায়ত্ৰী গুহা
১ম শ্ৰেণী
১৮তম স্থান (দৰ্শন)

মনালিচা খাৰ্কালাৰী
১ম শ্ৰেণী
(দৰ্শন)

বিনুজিৎ মহন্ত
১ম শ্ৰেণী
(দৰ্শন)

জোয়মা মোহ
১ম শ্ৰেণী
(দৰ্শন)

ৰামা চেত্ৰী
১ম শ্ৰেণী
(দৰ্শন)

পাৰ্থজিৎ গগৈ
১ম শ্ৰেণী
১১ তম স্থান (অসমীয়া)

লুনা সিং
১ম শ্ৰেণী
(অসমীয়া)

পুৰ্বী সোণোৱাল
১ম শ্ৰেণী
(অসমীয়া)

জুবী গগৈ
১ম শ্ৰেণী
(অসমীয়া)

দিপী গগৈ
১ম শ্ৰেণী
(অসমীয়া)

কুৰ্নিকা ভট্টাচাৰ্য
১ম শ্ৰেণী
(ৰাজনীতি বিজ্ঞান)

লীজা বৰ্কৰা
১ম শ্ৰেণী
(ৰাজনীতি বিজ্ঞান)

বিনয় ব্ৰাৰ্মা
১ম শ্ৰেণী
(ৰাজনীতি বিজ্ঞান)

টটিক্ষা গগৈ
১ম শ্ৰেণী
(ৰাজনীতি বিজ্ঞান)

পল্লৱজ্যোতি চাটৰ্জক
১ম শ্ৰেণী
(ৰাজনীতি বিজ্ঞান)

শুভৰ চুঞা
১ম শ্ৰেণী
(ৰাজনীতি বিজ্ঞান)

লেলিনা চাৰ্কাৰ
১ম শ্ৰেণী
(ৰাজনীতি বিজ্ঞান)

ডিগবে মহাবিদ্যালয়ৰ কৃতি ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকল

কলা শাখা

সৌৰভ গড়
১ম শ্ৰেণী
(ৰাজনীতি বিজ্ঞান)

বিনীতা শৰ্মা
১ম শ্ৰেণী
(ৰাজনীতি বিজ্ঞান)

মেনকা গগৈ
১ম শ্ৰেণী
(ৰাজনীতি বিজ্ঞান)

কৃষ্ণা দত্ত
১ম শ্ৰেণী
(ৰাজনীতি বিজ্ঞান)

পুনম কুমাৰী
১ম শ্ৰেণী
(ৰাজনীতি বিজ্ঞান)

বাম কুমাৰ ছেত্ৰী
১ম শ্ৰেণী
(ৰাজনীতি বিজ্ঞান)

মাইলু চিংফৌ
১ম শ্ৰেণী
(ৰাজনীতি বিজ্ঞান)

বিবেক বড়ো
১ম শ্ৰেণী
(ৰাজনীতি বিজ্ঞান)

দীক্ষা ছেত্ৰী
১ম শ্ৰেণী
(ইংৰাজী)

ইন্ডানজেলিন বড়া
১ম শ্ৰেণী
(ইংৰাজী)

ধনজিৎ বৰ্জক
১ম শ্ৰেণী
(কলা)

বাণিজ্য শাখা

সহেম কুমাৰ গগৈ সোঁৱৰণী বঁটাৰাপক

চন্দ্ৰা নাথ
১ম শ্ৰেণী
৬তম স্থান (মাৰ্কেটিং)

অমৃত বিশ্বকৰ্মা
১ম শ্ৰেণী
৩১তম স্থান (একাউন্টিং এণ্ড ফাইনেল)

বিয়া ধব
১ম শ্ৰেণী
৭তম স্থান (মাৰ্কেটিং)

এঞ্জেলিনা পাটিল
১ম শ্ৰেণী
(মাৰ্কেটিং)

অংকিতা দত্ত
১ম শ্ৰেণী
(মাৰ্কেটিং)

বিশ্বজিৎ দাস
১ম শ্ৰেণী
(মাৰ্কেটিং)

দীপাঞ্জল বৰগোহাঁই
১ম শ্ৰেণী
(মাৰ্কেটিং)

মৌচম বৰুৱা
১ম শ্ৰেণী
(মাৰ্কেটিং)

বৌহিত গুপ্তা
১ম শ্ৰেণী
(মাৰ্কেটিং)

শ্ৰুতি থাপা
১ম শ্ৰেণী
(মাৰ্কেটিং)

অবিনাশ কুমাৰ শ্বাহ
১ম শ্ৰেণী
(একাউন্টিং এণ্ড ফাইনেল)

অদীপ কুমাৰ শইকীয়া
১ম শ্ৰেণী
(একাউন্টিং এণ্ড ফাইনেল)

আদিত্য লোহিয়া
১ম শ্ৰেণী
(একাউন্টিং এণ্ড ফাইনেল)

অমৃত দেৱনাথ
১ম শ্ৰেণী
(একাউন্টিং এণ্ড ফাইনেল)

অমৃত শৰ্মা
১ম শ্ৰেণী
(একাউন্টিং এণ্ড ফাইনেল)

এনিশা বৰাইক
১ম শ্ৰেণী
(একাউন্টিং এণ্ড ফাইনেল)

অঞ্জলী বৰা
১ম শ্ৰেণী
(একাউন্টিং এণ্ড ফাইনেল)

দিনমিথি ওবা
১ম শ্ৰেণী
(একাউন্টিং এণ্ড ফাইনেল)

জ্যোতি পাটে
১ম শ্ৰেণী
(একাউন্টিং এণ্ড ফাইনেল)

বজ্জিম গোস্বামী
১ম শ্ৰেণী
(একাউন্টিং এণ্ড ফাইনেল)

সতাম কুমাৰ বৰ্জক
১ম শ্ৰেণী
(একাউন্টিং এণ্ড ফাইনেল)

শিখা গ্ৰেষ্ঠ
১ম শ্ৰেণী
(একাউন্টিং এণ্ড ফাইনেল)

সিদ্ধাৰ্থ নাগ
১ম শ্ৰেণী
(একাউন্টিং এণ্ড ফাইনেল)

অৰ্জুন ছেত্ৰী
১ম শ্ৰেণী
(বাণিজ্য)

লোহিত চৌমিড
১ম শ্ৰেণী
(বাণিজ্য)

পদার্থ বিজ্ঞানৰ স্নাতকোত্তৰ চূড়ান্ত বৰ্ষৰ কৃতি ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকল

২০১৮-১৯ বৰ্ষ

বশ্মি চেতিয়া
১ম শ্ৰেণী
১ম স্থান

শুভম কুমাৰ গুপ্তা
১ম শ্ৰেণী
৩য় স্থান

দেৱাস্মিতী কাশ্যাপ
১ম শ্ৰেণী
৫ম স্থান

জয় বয়
১ম শ্ৰেণী
৮ম স্থান

চয়নিকা বুঢ়াগোহাঁই
১ম শ্ৰেণী
৯ম স্থান

বিপাশা দত্ত
১ম শ্ৰেণী
১০ম স্থান

নিতু চুতীয়া
১ম শ্ৰেণী
১১তম স্থান

চিত্ত কৌৰৱ
১ম শ্ৰেণী
১৩তম স্থান

বাজশ্ৰী সোণোৱাল
১ম শ্ৰেণী
১৪তম স্থান

নিলুমণি চেতিয়া
১ম শ্ৰেণী
১৬তম স্থান

মহাবিদ্যালয়ৰ গৌৰৱ

আন্তঃমহাবিদ্যালয় যুৱ মহোৎসৱ, ২০১৮-১৯

দিপাংকৰ শৰ্মা

সম্পাদিত 'ডিগৰৈ মহাবিদ্যালয় আলোচনী'য়ে
আন্তঃমহাবিদ্যালয়ৰ আলোচনী প্ৰতিযোগিতাত
দ্বিতীয় শ্ৰেষ্ঠ আলোচনী হিচাপে বিবেচিত হয়।

পায়েল সৰকাৰ

আন্তঃমহাবিদ্যালয় যুৱ মহোৎসৱত
এটা ৰূপৰ পদকেৰে বিতুষিত গজল প্ৰতিযোগিতাত
দ্বিতীয় স্থানপ্ৰাপ্ত

প্ৰবীৰ গগৈ

আন্তঃমহাবিদ্যালয়ৰ পুৰুষ শৰীৰ চৰ্চাত
ৰূপৰ পদক বিজয়ী

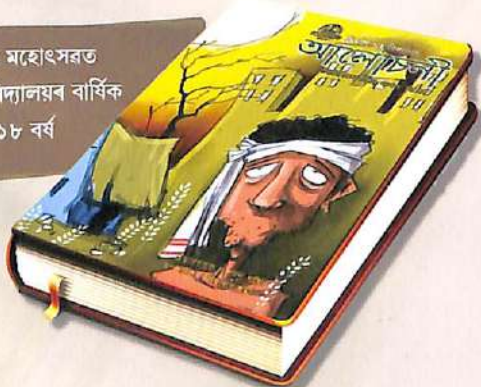

ইতেন্দ্ৰ মৰাণ

আন্তঃমহাবিদ্যালয়ৰ এথলেটিকচৰ পুৰুষৰ
২০০ মিটাৰ দৌৰত ব্ৰঞ্জ পদক বিজয়ী

জিলা ভিত্তিত অনুষ্ঠিত প্ৰতিযোগিতাত স্থানপ্ৰাপ্ত

আন্তঃমহাবিদ্যালয় যুৱ মহোৎসৱত
দ্বিতীয় স্থানপ্ৰাপ্ত মহাবিদ্যালয়ৰ বাৰ্ষিক
আলোচনী, ২০১৭-১৮ বৰ্ষ

কবিতা চাংমাই

তিনিচুকীয়া অনুষ্ঠিত কাৰাটে প্ৰতিযোগিতাত
দ্বিতীয় স্থানপ্ৰাপ্ত

অন্তৰা হাজৰিকা

তিনিচুকীয়া জিলা যুৱ সাংসদৰ দ্বাৰা আমোজিত
জিলা ভিত্তিক তৰ্ক প্ৰতিযোগিতাত প্ৰথম স্থানপ্ৰাপ্ত

মহাবিদ্যালয় সপ্তাহৰ শ্ৰেষ্ঠ বাঁটদ্রাপ্তসকল, ২০১৮-১৯ বৰ্ষ

প্ৰতিমা দহোতীয়া
শ্ৰেষ্ঠ খেলুৱৈ মহিলা

দধিমপি মৰাণ
শ্ৰেষ্ঠ খেলুৱৈ পুৰুষ

শ্ববনম্ খাবীয়া
শ্ৰেষ্ঠ মহিলা খেলুৱৈ পাঞ্জা

চন্দন জ্যোতি কোঁৱৰ
শ্ৰেষ্ঠ পুৰুষ খেলুৱৈ পাঞ্জা

বিতূপন সোণোৱাল
শ্ৰেষ্ঠ ভাব উত্তোলক

প্ৰবীৰ গগৈ
মিষ্টাৰ ডিগবৈ কলেজ

পিউ প্ৰধান
শ্ৰেষ্ঠ খেলুৱৈ ফুটবল

মহাবিদ্যালয় সপ্তাহৰ ৰেঙনি ২০১৮-১৯ বৰ্ষ

মহাবিদ্যালয় সপ্তাহৰ উদ্বোধনী অনুষ্ঠান

মহাবিদ্যালয় সপ্তাহৰ দৌৰ প্ৰতিযোগিতাৰ এক দৃশ্যাংশ

মহাবিদ্যালয় সপ্তাহৰ বাঁট বিতৰণী সভা

অতিথি শিতান

য'ত বিজ্ঞানে কথা কয়	ড° মুকুন্দ ৰাজবংশী	১
বিজ্ঞান অবিজ্ঞান	ড° অমিয়া ৰাজবংশী	৬
সামাজিক মাধ্যমত শিষ্টাচাৰ	সত্যকাম দুৱৰা	৮
মৰাণ লোকসমাজত ৰামায়ণৰ প্ৰভাৱ	মোহন মৰাণ	১০
ব্ৰহ্মপুত্ৰ উপত্যকাৰ বিপদাগ্ৰস্ত প্ৰাণী দল হৰিণ	উত্তম শইকীয়া	১৫
বন আৰু বন্যপ্ৰাণী	ঘনশ্যাম ৰাজবংশী	১৮

শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰী শিতান

Aryabhatta to Mangalyan...	Dr. Rashmi Patowary	২০
Draft National Education Policy (NEP), 2019 ...	Poban Gogoi	২৩
Legal Status and Human Rights of Transgender	Jitu Borah	২৭
সেউজীয়া মাতঃ সমীৰ তাঁতীৰ কবিতা	ড° মৃগাল কুমাৰ গগৈ	২৯
আধুনিক যুগৰ প্ৰত্যাহ্বান	ড° বিশ্বজিত শইকীয়া	৩৫
Rethinking Tagore's Thoughts on Love : A Brief Study	Dipesh Mandal	৩৮
Tinsukia - The Shangri-La for Bird Lovers...	Dr. Deborshee Gogoi	৪১

ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ শিতান (প্ৰবন্ধমালা)

ভাষা আৰু সাহিত্য

অসমীয়া ভাষাৰ কাৰ্দ্দান	কাব্যপ্ৰী গগৈ	৪৪
সাহিত্য আৰু মানৱ জীৱন	কৃষ্ণা গগৈ	৪৬
বনফুলৰ কবি যতীন্দ্ৰনাথ দুৱৰা	এচিয়া লিন্সু	৪৭
পাশ্চাত্য ৰোমাণ্টিক কবি শ্যেী	ৰ্ণা লিন্সু	৫০
অসমৰ প্ৰাণৰ স্পন্দন কলাগুৰু বিষ্ণুপ্ৰসাদ ৰাভা	পাৰ্থজিৎ গগৈ	৫৪

সংস্কৃতি আৰু পৰম্পৰা

অসমৰ নেপালীসকলৰ সাংস্কৃতিক পৰম্পৰা	জোনাকী লিন্সু	৫৬
মৰাণ জনগোষ্ঠী আৰু মৰাণ জনগোষ্ঠীয়সকলৰ পৰম্পৰাগত 'ৰাতি বিহু'	সূৰ্জ মহন্ত	৫৯
অসমীয়া সংস্কৃতিৰ চাহ জনগোষ্ঠীৰ অৱদান	নিজৰা শইকীয়া	৬২
অসমীয়া জাতীয় (বস্ত্ৰ) গামোচা	পূৰ্ণিমা শইকীয়া	৬৪
সোণোৱাল-কছাৰী সমাজত প্ৰচলিত লোকনৃত্য : এক চমু অৱলোকন	সুমিত দাস	৬৫
চাহ জনগোষ্ঠীয় নাৰীৰ সাজপাৰ	দিপালী মাহাতো	৬৭
খোল-বাদ্যৰ বৃত্তান্ত	দীপাংকৰ শৰ্মা	৬৯
ফাগুন মাহৰ অনবদ্য উপহাৰ ফাকুৱা	সুস্মিতা শইকীয়া	৭০
অসমৰ ভূমিপুত্ৰ চুতীয়া জনগোষ্ঠীৰ কিছু আভাস	সৰুজানী চাউৰক	৭১

সমাজ

অসমীয়া সমাজ-জীৱনত তামোল-পাণৰ গুৰুত্ব	ধৰিত্ৰী সোণোৱাল	৭৩
আঞ্চলিকতাবাদ আৰু নৱপ্ৰজন্ম	জানমনী গগৈ	৭৫
ড্ৰাগছ - এক ভয়াবহ ব্যাধি	জুৰি গগৈ	৭৭
সাম্প্ৰতিক প্ৰেক্ষাপটত অসমৰ জাতীয়তাবাদ	প্ৰজ্ঞানজ্যোতি কাত্যায়ন	৭৮
নিচায়ুক্ত দ্ৰব্য আৰু যুৱ মানসিকতা	জুপীতৰা গগৈ	৮২

শিক্ষা

নাৰী শিক্ষাৰ প্ৰয়োজনীয়তা	কৃষ্ণা সোণোৱাল	৮৩
শিক্ষাদান-শিক্ষাগ্ৰহণ প্ৰক্ৰিয়া	ডিম্বকধৰ শইকীয়া	৮৪
পৰীক্ষা, পৰীক্ষাৰ উদ্দেশ্য আৰু প্ৰয়োজনীয়তা	বাৰ্ণা গগৈ	৮৭
Constitution Provision for Elementary Education	Sweety Chetry	৮৯
Exceptional Children	Neha Gupta	৯০

অৰ্থনীতি

Importance of Economics in our daily life	Mridusmita Das	৯২
অসমৰ পৰ্যটন এক সম্ভাৱনাময় ক্ষেত্ৰ	পাহী সোণোৱাল	৯৪
How Election impact the Economy	Queen Chawrak	৯৭
Why India is still a Developing Country?	Bikash Mishra	৯৮
Potentiality of Tourism in Assam	Raktutpal Baruah	৯৯

ইতিহাস

অসমীয়া ভাষাৰ লোকোক্তিত আহোম যুগৰ প্ৰভাৱ	অসীমজ্যোতি গগৈ	১০০
History of Income Tax	Dipankar Deb	১০১
Chaolung Sukapha (The Ahom King)	Sousumi Saikia	১০৪
Rohingya Muslim : The World's Most Persecuted Minority	Nayan Nag	১০৬

প্ৰকৃতি আৰু পৰিৱেশ চিন্তন

Our Future Generations ...	Rajib Rudra Tariang	১০৭
Orchids : The Ornaments of Nature	Riya Mazumdar	১১৪
Dehing-Patkai : The Amazon of the East	Niranjan Nayak	১১৬
জীয়াখল নদীৰ ইপাৰে-সিপাৰে	লক্ষীনাথ মৰাণ	১১৯

বিজ্ঞান আৰু প্ৰযুক্তি

Noble Prize in Physics 2019	Rituraj Phukan	১২১
Bionic Mushroom	Joyita Bhattacharjee	১২৫
Bose Einstein Condensate	Rima Das	১২৬

Aurora	Prince Chiring	১২৮
Threatened species of Assam	Niranjan Nayak	১৩০
Black Hole	Jyoti Pawan Dutta	১৩৩
আমাৰ জীৱনত ম'বাইল ফোনৰ ব্যৱহাৰ	দিব্যজ্যোতি শইকীয়া	১৩৪
আলংকাৰি টেকীয়া	কীৰ্তি কমল সন্দিকৈ	১৩৫
বিজ্ঞান আৰু আমি	সুমিত দাস	১৩৭

ভ্ৰমণ কাহিনী

জয়পুৰ বহুদূৰ ...	শুভাশীষ গগৈ	১৩৯
-------------------	-------------	-----

সাক্ষাৎকাৰ শিতান

ড° কমলমল্ল বুজিবকৰাদেৱৰ সৈতে একস্কেচ ...		১৪২
অনুপ্ৰেৰণাৰ আঁৰৰ কথাৰে ...		১৪৬

চিঠি

এখন চিঠি	বিপুল গগৈ	১৪৯
আজিও তোমালৈ ...	মৃদুস্মিতা গগৈ	১৫০

অনুভৱৰ পৃষ্ঠা

The Digboi College of my Dream	Agam Pyari Jaiswal	১৫১
How I learned outside the classroom	Amit Biswakarma	১৫৩
Swachh Bharat Summer Internship, 2.0 ...	Nayana Saikia	১৫৬
চৰাইপুঙত সাতটা দিন	মানসী চেতিয়া	১৫৯
এটা বিশেষ দিন	শ্ৰেতা ছেত্ৰী	১৬০

প্ৰাক্তন ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ শিতান

পৰিচয়	তৰুণ শইকীয়া	১৬১
মোৰ মনত ভেদ-ভাৱ নাই ...	চেহিদুল হাচান বৰা	১৬৩
১৯১৪ বিশ্বযুদ্ধত যোৱা প্ৰথম অসমীয়া সৈনিকজন ...	হাছান আখটাৰ ফৰিদ	১৬৬
আমি বিমিস্ত হৈছোঁ নেকি?	মৌমনজ্যোতি বড়া	১৬৬
তামবৰণীয়া মানুহ	শ্ৰুণেশ্বৰ শইকীয়া	১৬৭
পৰিভ্ৰমী হ'ব খোজো	মণিকা শৰ্মা শেনচোৱা	১৬৮
শৰতৰ এটি নিশা	বক্তিম বৰমোহাঁই	১৬৮
A case study in Southern India	Subhasish Arandhara	১৬৯

গল্পগুচ্ছ

কালাগ্নি	বিজয়লক্ষ্মী বৰুৱা	১৭১
এটি পথ বিচাৰি	বিশ্বৰাজ গগৈ	১৭৭

কোমল বয়সৰ প্ৰেমৰ সুবাস
নীল আকাশত শুকুলা ডাৱৰ
মৌন ওঁঠত ভাঁহি আহে ভগ্ন হিয়াৰ নীৰৱ উচুপনি
বনকৰা ছোৱালী
বিজ্ঞাপন

মনোজ মৰাণ ১৭৯
বিশ্বজিৎ গগৈ ১৮১
সৌৰভ শইকীয়া ১৮৪
অলিম্পীকা মেধি ১৯০
অলিম্পীকা মেধি ১৯১

কবিতা কৰণি -

১৯২-২০৬

নাটক

এন্ধাৰৰ সিপাৰে . . .

লাটেশ্বৰ চেতিয়া ২০৭

গ্ৰন্থৰ কথাৰে

এখন শ্ৰেণাদায়ী আত্মজীৱনী . . .

সুমিত দাস ২১৫

অন্যান্য

মই বৃদ্ধাশ্ৰমলৈ নাযাওঁ

প্ৰজ্ঞানজ্যোতি কাত্যায়ন ২১৭

জ্ঞানান্বেষণ

নিলোৎপল শইকীয়া ২১৮

আত্মবিশ্বাসৰ সৈতে মানৱ জীৱন

বিশ্বৰাজ গগৈ ২১৯

Why do we need to sleep

Supriya Borgohain ২২০

Expectation

Pranjal Sarkar ২২১

Duties of a Citizen of an Independent Nation

Pranami Tamuli ২২৩

Power of Poetry

Violina Lahon ২২৫

Article 370

Antara Hazarika ২২৬

সফলতাৰ আঁৰৰ একলম ...

২২৭

Reminiscence ...

২২৯

NSS Digboi College Unit Activities 2018-19

২৩৪

সম্পাদকীয়া প্ৰতিবেদন

২৩৮-২৪৫

প্ৰাক্তন সম্পাদকৰ তালিকা

২৪৬

Result of 52nd College Week 2018-19

২৪৭-২৫২

অতিথি শিভান

য'ত বিজ্ঞানে কথা কয়

ড° মুকুন্দ ৰাজবংশী
বিশিষ্ট শিক্ষাবিদ

"Science plays such an important role no one knows he lives unless he has an under standing of science"

- ড° হিউজ

১৯৭২ চনত নোবেল বক্তৃতা দিওঁতে প্ৰফেচাৰ হিউজে এনেধৰণে কৈছিল।

আমি আজি এনেকুৱা যুগত উপনীত হৈছো যত ঔদ্যোগিক বিপ্লৱে (Industrial Revolution) মানুহৰ জ্ঞানৰ এক নতুন দিগন্তৰ পাতনি মেলিছে। অন্যহাতেদি ডিজিটেল বিচ্ছিন্নকৰণে (Digital disruption) যদিও আমাৰ বাবে এক বাধাৰ প্ৰাচীৰ হিচাপে থিয় দিছে, তথাপিও অট'মেচন, কৃত্ৰিম বুদ্ধিমত্তা (Artificial Intelligence) আৰু ৰবটিক্সে আমাৰ জীৱন যাত্ৰাৰ পথ ভাবিব নোৱাৰাকৈ সোণোৱালী কৰি তুলিছে।

কৃত্ৰিম বুদ্ধিমত্তা মেচিনৰ অন্যতম শ্ৰেণী ৰে কাৰ্জৱেলে তেওঁৰ "The Age of Spiritual Machine" নামৰ গ্ৰন্থত উল্লেখ কৰিছে যে অহা ২০২০ চনত এনে কম্পিউটাৰ প্ৰস্তুত হৈ উঠিব যিটোৱে প্ৰতি চেকেণ্ডত দহ লক্ষ্য কোটিৰ গণনা কাৰ্য সাধন কৰিব পাৰিব, অৰ্থাৎ ই মানুহৰ সৈতে সমতা স্থাপন কৰিব পাৰিব। আকৌ অহা ২০২৯ বৰ্ষৰ ভিতৰত এনে কম্পিউটাৰৰ শক্তি দহ হাজাৰ মানৱ মগজুৰ শক্তিৰ

সমান হ'বগৈ আৰু মানুহৰ বুদ্ধিমত্তাৰ দৰে একে কাম কৰিব পাৰিব।

ইতিমধ্যে বিজ্ঞানীসকলে চিকিৎসাবিজ্ঞানত নেন'ৰবট নামেৰে কৃত্ৰিম বুদ্ধিমত্তাৰ মেচিন প্ৰস্তুত কৰি ব্যৱহাৰ কৰিছে। আকৌ ৰবট টেকন' অগ্ৰগতিৰ পথত। কম্পিউটাৰ বিজ্ঞান আৰু নিউৰ' বিজ্ঞানৰ সমন্বয়ৰ ফলত মানুহৰ মগজুৰ দৰে চিন্তা কৰিব পৰা কৃত্ৰিম বুদ্ধিমত্তাৰ দক্ষ মেচিন অহা ২০৪৫ বৰ্ষত প্ৰস্তুত কৰাৰ পৰিকল্পনা প্ৰকাশ কৰিছে (দ্রঃ "The Age of spiritual Machine" গ্ৰন্থ)। আকৌ, কাৰ্জৱেলৰ "The Singularity is Near" নামৰ গ্ৰন্থত উল্লেখ কৰা হৈছে কম্পিউটাৰ, নেন' প্ৰযুক্তি, ৰবটিক্স আৰু কৃত্ৰিম বুদ্ধিমত্তা (AI)ৰ মিলিত প্ৰচেষ্টাই মানুহৰ মগজুক জয় কৰিব আৰু মানুহৰ বুদ্ধি শক্তিতকৈ হাজাৰ গুণে বেছি শক্তিশালি হ'ব।

এনে নৈতিকতাহীন আৰু আবেগবিহীন নিষ্ঠুৰ প্ৰকৃতিৰ মেচিন প্ৰস্তুত হৈ উঠিলে মানৱ জাতিৰ ধ্বংস অনিবাৰ্য। ২০১৭ চনৰ নৱেম্বৰ মাহত "New York Services" কাকতত প্ৰকাশিত দুজন বিজ্ঞানীৰ সতৰ্কবাণী উল্লেখযোগ্য-

প্রয়াত বিজ্ঞানী ড° স্টিফেন হকিঙৰ মন্তব্য এনে ধৰণৰ-
“এনে মেচিন মানৱ সম্পূৰ্ণ হৈ উঠিলে, মানৱ জাতিৰ ধ্বংস
অনিবাৰ্য।”

আকৌ চিলিকণ ভেলীৰ বিজ্ঞানী এলান মাস্কৰ মতে-
"Potentially more dangerous than makes"

আকৌ চলিত বৰ্ষৰ এপ্রিল মাহত প্ৰকাশিত The
Globotics Upheaval" (April, 2019) গ্ৰন্থত লেখক
তথা বিশ্বৰ অন্যতম শ্ৰেষ্ঠ বিশ্বায়নবিদ ৰিচাৰ্ড বাল্ডউইনে প্ৰকাশ
কৰিছে যে ডিজিটেল প্ৰসাৰৰ এনে অমানবীয় ৰূপান্তৰে মানৱ
জাতিলৈ এক প্ৰত্যাহ্বানৰ ভাবুকি কঢ়িয়াই আনিছে। তেওঁ
কৈছে যে বিগত শতিকাত অট'মেচন ঔদ্যোগীকৰণ
(Industrialisation আৰু বিশ্বায়নে (Globalisation)
যিমান ক্ষতি কৰিছে, তাতোকৈ অধিক ক্ষতি গ্লোবটিক্সে(অৰ্থাৎ
গ্লোবেলাই জেচন আৰু ব'টিক্স) বৰ্তমানৰ কৌশলীকৰ্মীৰ
ক্ষেত্ৰত কৰিছে। গতিকে গুৰুত্বপূৰ্ণ বিষয় হৈছে এনে Tec-
tonic Shift ৰ সময়ত বৰ্তমান বিশ্বই এক অৰ্থপূৰ্ণ ভূমিকা
গ্ৰহণ কৰাতো সমীচিন হ'ব।

কাৰণ পৰিৱৰ্তন স্বাভাৱিক আৰু ই অপ্ৰতিৰোধ্য।
অন্যহাতেদি, বিশ্বায়ন অনিশ্চয়তাৰে ভৰপূৰ আৰু পৰিৱৰ্তন
দ্ৰুত গতিত সংঘটিত হৈছে। গতিকে এখন ধুনীয়া নিষ্কণ্টক
বিশ্ব লাভ কৰাটো নিৰ্ভৰ কৰিব আমাৰ চিন্তাৰ ওপৰত।
উপনিষদত কৈছে- “যদ ভৱম্, তদ্ ভৱতি (আমি যেনে
চিন্তা কৰো, তেনে হওঁ)।”

মানৱ জাতিৰ ভৱিষ্যত মানে বিজ্ঞানৰ ভৱিষ্যত, নিৰ্ভৰ
কৰিব কেনেকৈ আসন্ন প্ৰযুক্তিৰ প্ৰয়োগত উদ্ভৱ হোৱা
প্ৰত্যাহ্বান আমি গ্ৰহণ কৰিছো আৰু প্ৰত্যন্তৰ দিব পাৰিছো।
কেম্ব্ৰিজ বিশ্ববিদ্যালয়ৰ জ্যোতিৰ বিজ্ঞান বিভাগৰ সঞ্চালক
বিজ্ঞানী জাৰ্টিন ৰীজে “On the Future” (প্ৰকাশক : প্ৰিন্সটন
ইউনি. প্ৰেছ, ২০১৮) নামৰ গ্ৰন্থৰ “Human has reached
a critical moment” শিতানত এই বুলি কৈছে- “If we
are to use science to Solve our problem while
avoiding its dystopian risk, we must think na-
tionally, globally collectively and
Optimistically about the longterm. Advances
in biotechnology, cybertechnology, robotics and
artificial technology if pursued and applied
widely-could empower us to boost the devel-
oped and developing world and Over come the
threats humanity faces on earth.”

চিন্তাৰ বিপ্লৱ : বিজ্ঞানত বিপ্লৱ

মানুহে চিন্তা কৰিবলৈ শিকাৰ দিনৰে পৰা মানৱ জাতিৰ
.. পাতনি মেলিছিল বুলি কব পাৰি। তেতিয়াৰ পৰা মুক্তিৰে
সম্মুখীন হোৱা ঘট-প্ৰতিঘাটবোৰ সমাধান কৰিবলৈ শিকিলে,
আৰু আৰম্ভ হ'ল শুদ্ধ চিন্তাৰ অভিযান-বিজ্ঞানৰ অভিযান।
এই চিন্তাৰ অভিযানত ধীৰে ধীৰে ঠাই ল'লে আৱিষ্কাৰ আৰু
উদ্ভাৱনাই। চিন্তা-চৰ্চাত মৌলিকতা নাথাকিলে, গুৰুত্ব একো
নাথাকে।

বিশ্বৰ সকলো সভ্য দেশতেই মৌলিক চিন্তাৰ স্পষ্ট আৰু
বিকাশ ঘটিছিল। এনে বিকাশৰ উত্তৰণত গুৰি ধৰিছিল
ইউৰোপৰ নৱজাগৰণে। জীৱনজোৰা অধ্যয়ন আৰু গৱেষণাৰ
দ্বাৰা পৰিপুষ্ট মনৰ অধিকাৰী ইউৰোপৰ গেলিলিও, ফ্ৰান্সিচ
বেকন নিউটন, ভলটেয়ৰ, ডাৰউইন আদি মনীষীসকলে ন ন
আধুনিক প্ৰশ্ন আৰু উত্তৰৰে বিশ্বৰ বৌদ্ধিক জগতখনক জীপাল
কৰিলে। আৰু জন্ম হ'ল আধুনিক বিজ্ঞানৰ।

আধুনিক বিজ্ঞানে কি কয়?

ক) ধনাত্মক দিশত

ৰেণেচাঁ যুগক আমি যুক্তিৰে যুগ হিচাপে উপলব্ধি কৰিলো
যেতিয়া ইটালীৰ বিজ্ঞানী গেলিলিও গেলিলিয়েই বিজ্ঞানৰ
তিনিটা স্তম্ভ সৃষ্টি কৰিলে- পৰীক্ষা :

নিৰীক্ষণ :

গাণিতিক বিশ্লেষণ :

লগে লগে আৰম্ভ হ'ল নৱ বিপ্লৱৰ। ইফন যোগালে।
ক'পাৰনিকাচে। এলাক্স কলীয়া অসত্যক আকোৰ গোজ
মাৰি ধৰি নাথাকিবলৈ আৰু যুক্তিৰ পথেৰে আগ বাঢ়িবলৈ
সাহস জনালে কপাৰনিকাচে, তথা তেওঁ কলে- সূৰ্য নহয়,
পৃথিৱীহে সূৰ্যৰ চাৰিও ফালে ঘূৰে, সেইদৰে ঘূৰে আন
গ্ৰহবোৰেও।

বিজ্ঞানীসকলক বা চিন্তাশীলসকলক অন্তহীনভাৱে সৃষ্টিশীল
কৰি ৰাখিবলৈ প্ৰয়োজন উদ্দীপনাময় চিন্তা। এনে চিন্তাই কি
বিজ্ঞান, কি কলা-সাহিত্য আদি সকলোলৈকে আনি দিয়ে নৱ
স্পন্দন আৰু সেইসকলক ৰূপান্তৰিত কৰে এক চেতনাসিদ্ধ
মনীষীৰ ৰূপত। গতিকে বিজ্ঞানৰ জয় যাত্ৰাত যেনেকৈ সেক্স
প্লাংকৰ অৱদানে আইণষ্টাইনক সাফল্যমণ্ডিত কৰিলে, তেনেকৈ
নিউটনৰ গতি সূত্র আৰু অৱকলন গণিতৰ বীজ আৱিষ্কৃত
হোৱাত ইফন যোগালে কপাৰনিকাচ আৰু টাইকব্ৰাহেৰ বৈপ্লৱীক
আৱিষ্কাৰে। এই ক্ষেত্ৰত কিন্তু আইণষ্টাইনে নিউটনৰ এনেদৰে

প্রশংসা কৰিছিল “Perhaps the greatest advance in thought that a single individual was ever privileged to make”।

খ) বৈপ্লবিক অৱদান :

১৯ আৰু কুৰি শতিকাত ডাৰউইনে জীৱ বিজ্ঞানত, মেক্সৱেলে পদাৰ্থ বিজ্ঞানত আৰু গাউচ-বীমানে গণিতত এক বৈপ্লবিক অৱদান আগবঢ়াই বিজ্ঞানৰ গতি সলনি কৰি দিলে।

ইয়াৰ পাছত ১৯৭০ দশকৰ কম্পিউটাৰৰ আগমনে বিজ্ঞানৰ ভূমিকা বৈপ্লবিক কৰি তুলিলে- আৰম্ভ হ’ল প্ৰযুক্তি বিপ্লৱ। প্ৰযুক্তি বিপ্লৱ মানে জ্ঞান বিপ্লৱ আৰু লগে লগে পৃথিৱীখন পৰিৱৰ্তন হ’ল দ্ৰুত গতিত।

এই কুৰি শতিকাৰ শেষৰ ফালে প্ৰযুক্তিবোৰৰ সমন্বয় ঘটি হাইব্ৰিড শাখা গঠন হ’ল য’ত পদাৰ্থ বিজ্ঞান বায়টেকন’লজি, তথ্য প্ৰযুক্তি, গণিত আৰু অৰ্থনীতি বিজ্ঞান সমন্বিতে এক সুকীয়া বিজ্ঞান- নেন’ প্ৰযুক্তিৰ জন্ম। আধুনিক বিজ্ঞানৰ এক জনপ্ৰিয় আৰু চৰ্চিত হাইব্ৰিড।

নেন’ শব্দৰ অৰ্থ হৈছে সুস্মৃতি সুস্ম। এক নেন’ মিটাৰৰ অৰ্থ একমিটাৰ দৈৰ্ঘ্যৰ ১০০ কোটি ভাগৰ এক ভাগ। অনু-পৰমানু জোখ লোৱাৰ ক্ষেত্ৰত বৰ্তমান এই প্ৰযুক্তি ব্যৱহাৰ কৰা হয়। উদাহৰণ হিচাপে উল্লেখ কৰিব পাৰি ইনফ্লুয়েঞ্জা ডাইৰাচ-১৫০ নেন’ মিটাৰ। ইংলেণ্ডৰ এডিনবাৰ্গ বিশ্ববিদ্যালয়ৰ বসায়নবিদ ডেভিদ লেইছে ‘মলিকিউলাৰ মেচিন’ নামৰ এক মেচিন তৈয়াৰ কৰিছে। পৰমাণু স্তৰৰ এই মেচিনটো মানুহৰ চুলি এডালৰ প্ৰস্থতকৈ ৮০ হাজাৰ গুণ সৰু আৰু ই সুস্মৃতি সুস্ম বস্তু এটাক (যেনে কোষ) ৪০ হাজাৰ গুণ ডাঙৰকৈ দেখুৱাব পাৰে।

১) : ক্ষুদ্ৰ ৰূপত বিপ্লৱ : ডিজিটেল বিপ্লৱ :

এই নতুন সহস্ৰাব্দত বিজ্ঞানৰ আটাইতকৈ বেছি চমৎকাৰ প্ৰদৰ্শন হৈছে ডিজিটেল বিপ্লৱৰ প্ৰদৰ্শন। ইয়াৰ প্ৰসাৰ আৰু প্ৰভাৱ আৰম্ভ হৈছে ১৯৭০ দশকৰ পৰা, যেতিয়া মেকানিকেল আৰু ইলেক্ট্ৰনিক প্ৰযুক্তি ৰূপান্তৰিত হ’ল ডিজিটেল প্ৰযুক্তিলৈ বিশেষকৈ ডিজিটেল কম্পিউটাৰ আৰু ডিজিটেল ৰেকৰ্ড ৰখা ব্যৱস্থাৰ বাবে আৰু আৰম্ভ হ’ল ডিজিটেল প্ৰযুক্তিৰ।

ইয়াৰ আগতে অৱশ্যে কেইবাটাও বিপ্লৱ সংঘটিত হৈছিল-

- ১) ১৮ শতিকাৰ পৰৱৰ্তী কালৰ যানবাহন বিপ্লৱ,
- ২) ১৯ শতিকাৰ শেষাৰ্ধত তেল আৰু ইলেক্ট্ৰিচিটিত উৎপাদন

৩) কৃষিশতিকাৰ মাজ ভাগৰ পৰা কম্পিউটাৰ বিপ্লৱ আৰু ৪) ২১ শতিকাৰ দোকমোকালিত জন্ম হোৱা ৪ৰ্থ উদ্যোগিক বিপ্লৱ (4th industrial Revolution I4 বা 4.0), যি বিপ্লৱে মানৱ সমাজক এক নতুন দিগন্তলৈ লৈ যাব ধৰিছে য’ত এটা সময় আহিব, তেতিয়া মানুহবোৰে মটৰ গাড়ী পাৰ্ট্‌চ সলোৱাৰ দৰে দেহৰ অংগবোৰ(যেনে লিভাৰ, হাওফাও, কিডনী আদি) সলাই সম্পূৰ্ণ সুস্থ মানুহৰ দৰে কাম কৰিব পাৰিব। আজি আচৰিত যেন লাগিলেও, এয়া বিপ্লৱৰ চমক হ’ব।

উদ্যোগ ৪.০ (বা ১৪) ৰ জন্ম হয় জাৰ্মানীৰ এটা উদ্যোগত ২০১৬ চনত জাৰ্মানীৰ “হান’ভাৰ ফেয়াৰ”ত কাৰীকৰি বিদ্যাৰ দল এটাই জন্ম দিয়ে আৰু নামকৰণ কৰে উদ্যোগ ৪ আৰু আৰম্ভ হয় চতুৰ্থ উদ্যোগিক বিপ্লৱ। এই উদ্যোগে প্ৰযুক্তিত উদ্ভাৱন হোৱা সাংঘাটিক প্ৰত্যাহ্বানসমূহৰ ভেটা ভাঙি এক চমকপ্ৰদ অগ্ৰগতি প্ৰদৰ্শন কৰালে। সেইবোৰ হৈছে-ৰবটিক্স (ৰবট টেকন’লজি), কৃটিম বুদ্ধিমত্তা (AI), ডাটা বিজ্ঞান, বাণিজ্যিক ইনফৰমেটিক্স, নেন’প্ৰযুক্তি, কোৱাণ্টাম কম্পিউটিং, জৈৱপ্ৰযুক্তি, ইণ্টাৰনেট অব থিংচ্ (IOT), 3D প্ৰিন্টিং, চালক-বিহীন গাড়ী, পঞ্চম প্ৰজন্মৰ তাঁৰবিহীন প্ৰযুক্তি (5G) আদি।

উক্ত প্ৰযুক্তিবোৰে ন ন চাকৰি উদ্ভাৱন কৰিব, কিন্তু গতানুগতিক চাকৰিবোৰ গিলি পেলাব। বিশ্ব ইক’নমিক ফ’ৰামৰ কাৰ্যবাহী অধ্যক্ষৰ মতে প্ৰত্যেক দেশৰ উদ্যোগবোৰত থকা চাকৰিবোৰ ক্ৰমান্বয়ে হ্ৰাস পাব ধৰিছে। অলপতে অক্সফ’ৰ্ড বিশ্ববিদ্যালয়ৰ এক জৰীপ অনুসৰি অহা ১৫ বছৰৰ ভিতৰত চাকৰিৰ হ্ৰাস এনে ধৰণৰ -USA-47%, India-69%, China- 77%।

ইয়াৰ ঠাই গ্ৰহণ কৰিব ৰবটে। উল্লেখযোগ্য গুজৰাটৰ চন্দ ঠাই অৱস্থিত ফ’ৰ্ড (Ford) নামৰ বহুজাতিক প্ৰতিষ্ঠানৰ দোকানত কাম কৰা কৰ্মচাৰীৰ ৮৬ শতাংশ চাকৰি নাইকীয়া

কবাই ৰবটক প্ৰয়োগ কৰিছে। আকৌ তথ্য প্ৰযুক্তি (IT) বিপ্লৱে কেনেকৈ সৰ্বসাধাৰণ বাণিজ্যত আলোকপাত কৰিছে তাৰ এটা মাত্ৰ উদাহৰণেই যথেষ্ট, চিটিবোৰত মানুহে ব্যৱহাৰ কৰা টেক্সিবোৰৰ ধাৰণা বদলাই দিছে অ'লা আৰু উবেৰ টেক্সি প্ৰযুক্তিয়ে।

ই পৰম্পৰাগত ভাৱে চলা উন্নত টেক্সি সেৱা নহয়। ই এক নতুন প্ৰযুক্তি আৰু বুদ্ধিমত্তা ভিত্তিক ব্যৱসায়িক মডেল যিয়ে টেক্সি-বাণিজ্যত এক নতুন ৰূপ দিছে। কাৰণ ম'বাইলত টেক্সি মাতিব পাৰি, গন্তব্যস্থানৰ দূৰত্বৰ দাম টেক্সিৰ স্মাৰ্ট স্ক্ৰীনত ওলায় আৰু গোগল মেপত গন্তব্যস্থানৰ চিনাক্ত হয়, ভাড়াও ড্ৰাইভাৰজনক নিদি নেট বেংকিঙৰ যোগেদি দিব পাৰি।

সেইদৰে Paytm ও বেংকৰ এটা কেৱল উন্নত প্ৰক্ৰিয়া নহয়, ই পেমেণ্ট ব্যৱসায়ৰ এটা উন্নত ধাপ (Paradigm shift)

চতুৰ্থ উদ্যোগৰ ফলশ্ৰুতিত অনতিপলমে মানুহে উপভোগ কৰিবলগীয়া মাত্ৰ দুটা বিষয়ৰ- আৰু 5G ৰ থূলমূলকে আভাস দিবলৈ প্ৰয়াস কৰা হ'ব।

কৃত্তিম বুদ্ধিমত্তা (AI) :

মেচিন লাৰ্ণিং বিকাশৰ লগে লগে (অৰ্থাৎ মেচিনে মানুহৰ দৰে ভাষা শিকিব পাৰে, চিন্তা কৰি প্ৰচেষ্টা কৰাৰ ক্ষমতা আয়ত্ত্ব) কৃত্তিম বুদ্ধিমত্তা এক প্ৰয়োজনীয় বিষয় হৈ পৰিছে। বিগত বছৰত আমেৰিকাৰ কাৰ্ণেগী মেল্লন বিশ্ববিদ্যালয়ে দাবী কৰিছে-

"It became the first University in the US to offer a separate Undergraduate AI degree thro its college of computer science।" আকৌ আমেৰিকাৰ বিখ্যাত বিশ্ববিদ্যালয় মাছাচুচেট্ছ ইন্সটিটিউট অব টেকন'লজি (MIT)ত কৃত্তিম বুদ্ধিমত্তা (AI) বিভাগ আৰম্ভ কৰিছে, কেৱল ... মোৰ বাবে মুঠ ব্যয় এক বিলিয়ন ডলাৰ (৬,৯৫৮.৫ কোটি টকা)। উল্লেখ্য যে ভাৰতৰ বিত্তীয় বিভাগে এইবাৰ বাজেটত (২০১৯-২০ ৰ) উচ্চ শিক্ষাৰ শিতানত ব্যয়ৰ পৰিমাণ মাত্ৰ ৬৪৮০৪০ কোটি টকা। অন্যতম আকৰ্ষণীয় বিষয় সেই বিশ্ববিদ্যালয়ত হৈছে- Intelligent Machinery, Identify আৰু Ethics.

অন্যহাতেদি চীনক ডিজিটেল বিপ্লৱে বিশ্বত এখন আচুতীয়া উচ্চস্থান অধিগ্ৰহণ কৰিছে। উচ্চ শিক্ষাৰ ক্ষেত্ৰত চীনৰ এয়া প্ৰশংসনীয় পদক্ষেপ। কাৰণ যিটো সময়ত ভাৰতবৰ্ষত তিনিখন বিশ্ববিদ্যালয় আছিল, সেই সময়ত

চীনদেশত এখনো নাছিল। আকৌ যিটো সময়ত ভাৰতবৰ্ষই অৰ্থনীতিৰ বিকাশ ঘটাইছিল। সেই সময়ত চীনৰ অৱস্থা শোচনীয় আছিল। অৰ্থাৎ প্ৰতিজন ভাৰতীয় চীনৰ লোকতকৈ পাঁচ গুণ ধনী আছিল।

কিন্তু আজি! আজি চীনৰ প্ৰতিজন মানুহ আমাতকৈ ৫ গুণ ধনী। উচ্চ শিক্ষাৰ ক্ষেত্ৰত বিশ্ব শ্ৰেষ্ঠ ১০০ খন বি.বি. ৰ ভিতৰত চীনৰ ৭ খন বি.বি. আছে। চীনে চতুৰ্থ প্ৰযুক্তিৰ লগত জড়িত শেহতীয়া প্ৰযুক্তিবোৰ যেনে 5G, মাইক্ৰচিপ্চ, AI, ML, কোৱাণ্টাম কম্পিউটিং আদি বিষয়বোৰ উচ্চশিক্ষাৰ অনুষ্ঠানত আৰম্ভ কৰিছে, যাৰ বাবে চীনে বিলিয়ন ডলাৰ ব্যয়ৰ বাবে মুকলি কৰি দিছে। উক্ত বিষয়বোৰত পাৰ্গত আৰু বিশেষজ্ঞ হবলৈ চীনা ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলক আমেৰিকাৰ বিশ্বশ্ৰেষ্ঠ বি. বি. বোৰলৈ পঠিয়াইছে। বৰ্তমান চীনা ছাত্ৰসকলক উক্ত বিষয়বোৰত অধ্যয়ন কৰাত আমেৰিকাৰ চৰকাৰে অনুমতি নাকচ কৰিছে। তৎসত্ত্বেও, চীনে অহা ২০২২ চনত AI প্ৰকল্প সম্পূৰ্ণ কৰিব যাৰ বাবে ১৫০ বিলিয়ন ডলাৰ মঞ্জুৰ কৰিছে।

পঞ্চম প্ৰজন্ম চেলুলাৰ প্ৰযুক্তি (5G) :

এই পঞ্চম প্ৰজন্মই ম'বাইল প্ৰযুক্তিত তথ্য যোগাযোগ প্ৰক্ৰিয়াত এক বৈপ্লৱিক পৰিৱৰ্তন আনিব বুলি আশা কৰা হৈছে।

5G নেটৱৰ্ক কেৱল অতি বেগী ম'বাইল ফোন নহয়, ই এটা প্ৰযুক্তি, যিটোৱে ঘৰৰ বিভিন্ন সংজ্ঞা- টিভি, স্মাৰ্টফন, ইলেক্ট্ৰিক অভেল, হিটাৰ, ৰেফ্ৰিজাৰেটৰ, স্মাৰ্ট ঘড়ি, স্ময়চালিত গাড়ী আদি সকলো বস্তুবোৰৰ লগত নেট আৰু স্মাৰ্ট ফোনৰ যোগেদি যোগাযোগ স্থাপন আৰু পৰিচালনা কৰিব। ইতিমধ্যে আমেৰিকা যুক্তৰাষ্ট্ৰ, দক্ষিণ কোৰিয়া আৰু চীনে বাণিজ্যিক দিশত এই নেটৱৰ্ক ব্যৱহাৰ কৰিছে।

5G নেটৱৰ্ক বেগ আটাইতকৈ বেছি (অৰ্থাৎ ২-২০ গিগাবিট প্ৰতি ছেকেণ্ডত)। ব্যক্তিগত ম'বাইলতো ইয়াৰ ব্যৱহাৰ কৰিব পাৰিব। এই নেটৱৰ্কক আসন্ন সকলো প্ৰযুক্তিৰ মেৰুদণ্ড বুলি ধৰা হয়। যেনে- ইণ্টাৰনেট অৱ থিংচ (IOT), প্ৰযুক্তি আৰু মেচিনৰ পৰা মেচিনলৈ যোগাযোগ স্থাপন।

পঞ্চম প্ৰজন্ম প্ৰযুক্তিৰ বেগ প্ৰথম, দ্বিতীয়, তৃতীয় আৰু চতুৰ্থ প্ৰজন্মত কৈ বহু গুণে বেছি।

1G, 2G, 3G আৰু 4G ত কৈ 5G আটাইতকৈ উন্নত আৰু আধুনিক ব্যৱস্থা। 5G ৰ ডাটা বেগ 1Gbps, অৰ্থাৎ ৯০০% বেগী 4G ত কৈ।

তুলনামূলক বেগ

Year	Generator	Maxm data speed	data transoer sec	Time to download a 5GB movie
1991	2G	14.4kbps	1.8k	Over a month
2001	3G	384kbps	48k	Over a day
2010	4G	100mbps	12.5MB	7 mints
2020	5G	1Gbps	125MB	40 secs

ইণ্টাৰনেট অৱ থিংচ (IOT) ৰ অৰ্থ হৈছে নেট সংযুক্ত সকলো বস্তুৰ লগত ইয়াৰ যোগাযোগ কৰিব পাৰি। যেনে ৱাছিং মেচিন, স্মাৰ্ট ফন, স্মাৰ্ট চিটি, চেনচৰ যুক্ত চফটৱেৰ, গাড়ী আদি য়ে এনে পচেচিংত সংযোগ আৰু সহায় কৰি দিয়ে।

বিজ্ঞান বিপ্লৱৰ দোৱাৰ দলিত :

বিজ্ঞান বিপ্লৱৰ দোৱাৰদলিত থিয় হৈ বিজ্ঞানৰ এটা ঘটনা মনলৈ আহিল- বায়' মেডিকেল প্ৰযুক্তিৰ। ডাক্তৰ কেইজন কোনো মানুহ নহয়। তেওঁলোক কিন্তু বিশেষজ্ঞ। তেওঁলোক মেচিন মেন-AL,ML আৰু অপাৰেচনৰ বিশেষজ্ঞ ৰবৰ্ট আৰু নেন'-ৰবৰ্ট।

ঘটনাটো এনে ধৰণৰ-২৯ আগষ্ট, ২০১৫ চন। কৃষ্ণই

চুপাৰ স্পেচিয়েলিটি হস্পিটালৰ পুৱা ৯ বজাত পঞ্জীয়ন কোঠাত সোমাল। কোনো মানুহ নাই। কেৱল মেচিনৰ দৰে এটা মেচিনে স্থাগতম জনাই তেওঁৰ সম্পূৰ্ণ ডাটা- তেজ পৰীক্ষা, স্কেন, বা আদি পঞ্জীয়ন কৰি অন্য এটা কমত মেচিন- য়ে ললে সকলো ৰেকৰ্ড আৰু মন্তব্য দিলে- লিভাৰ অপাৰেচন অত্যন্ত জৰুৰী আৰু তাৎক্ষণিকভাৱে কৰিব লাগে।

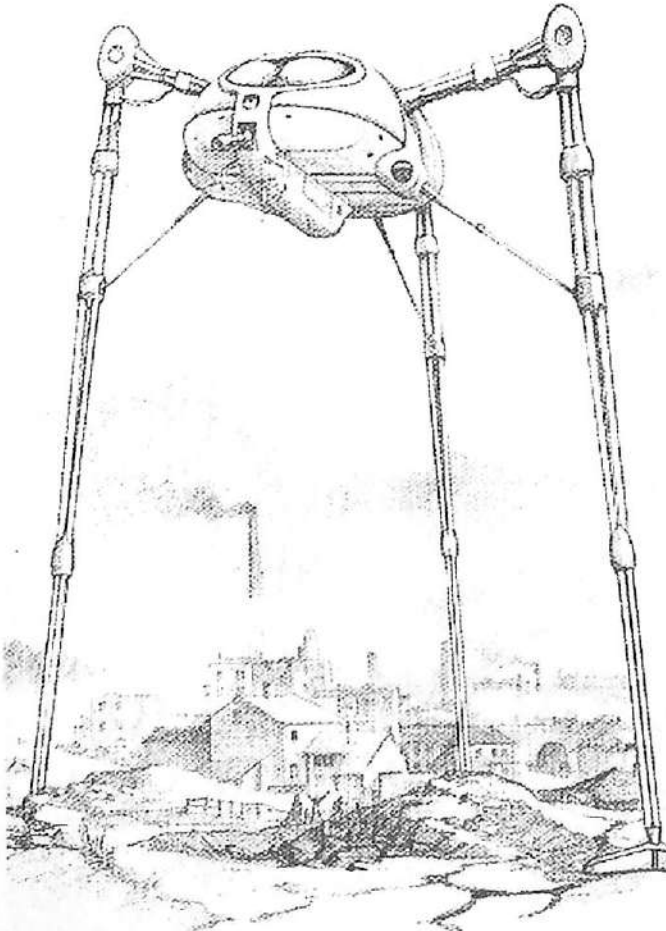
এই সংকেট পাই ৰবৰ্ট-চাৰ্জনে অপাৰেচন থিয়েটাৰত অপাৰেচন কৰিলে। দিনৰ ১২ বজাত অৰ্থাৎ তিনি ঘণ্টাৰ পাছত তেওঁ ঘৰলৈ সুস্থ শৰীৰে আহি ক'লে পত্নী শেৱালীক- মোৰ Liver Operation হ'ল। ভোক লাগিছে, এতিয়া ভাত দিয়া।

পত্নী শেৱালী- অবাৰ। □

বিজ্ঞান অবিজ্ঞান

ড° অমিয়া বাজবংশী

ৰেক্টৰ জিনিয়াছ একাডেমী, নৰ্থ লখিমপুৰ

আমেৰিকাৰ বিখ্যাত শিক্ষাবিদ ষ্টিভেন মুলাৰে চিকাগো বিশ্ববিদ্যালয়ৰ ১০০ বছৰীয়া জন্ম জয়ন্তী উদযাপন অনুষ্ঠানত কৈছিল- “We are not where we were, Still we are moving, but not with clear purpose, direction and conviction.” (আমি য’ত আছিলো, তাত এতিয়া নাই, এতিয়াও আমি গতি কৰিয়েই আছো কিন্তু স্পষ্ট উদ্দেশ্যে, লক্ষ্য আৰু আত্মপ্ৰত্যয় নোহোৱাকৈ) সচাকে এটা সময়ত আমি যিটো পৰিৱেশত আছিলো, আজি আমি বহুত আগুৱাই গৈছো। সামাজিক পৰিৱেশ বহুত সলনি হৈছে, অগ্ৰগতি বহুত হৈছে আজিৰ সমাজ জ্ঞান সমাজ, প্ৰতি ৫ বছৰৰ মূৰে মূৰে জ্ঞান দুগুণ হয়। আজিৰ সমাজ বিজ্ঞান আধাৰিত সমাজ, বৈজ্ঞানিক অগ্ৰগতিও হৈছে দ্ৰুততাৰে। সময়ৰ গতিৰে আমি গতি কৰিয়েই আছো। কিন্তু শিক্ষাৰ প্ৰকৃত উদ্দেশ্য সাধন হৈছেনে? প্ৰকৃত জ্ঞান আমি লাভ কৰিছোনে? বিজ্ঞানৰ গৃহাৰ্থ আমি অনুধাবন কৰিছোনে? বিজ্ঞানৰ আবিষ্কাৰ সমূহৰ সুপ্ৰভাৱে যেনেকৈ প্ৰতিজনকে উপকৃত কৰিছে, তেনেকৈয়ে এইবোৰৰ কুপ্ৰভাৱে প্ৰতিজনকে আক্ৰান্তও কৰিছে। বিজ্ঞান আধাৰিত সমাজৰ প্ৰতিজন মানুহ কিন্তু বিজ্ঞানী নহয়। বিজ্ঞানীমানে বিজ্ঞানৰ ডিগ্ৰীধাৰী সকলক বুজাব খোজা নাই, প্ৰতিটো কথা বিশ্লেষণাত্মক দৃষ্টিভঙ্গীৰে চালি-জাৰি চাই গ্ৰহণ কৰিব পৰা মানসিকতাৰ লোকসকলহে বুজাব খুজিছো। বিজ্ঞানৰ ডিগ্ৰী নাথাকিলেও এনেলোকহে প্ৰকৃত বিজ্ঞানী আৰু আমাৰ সমাজত প্ৰয়োজন এনে বিজ্ঞানীৰ।

বিজ্ঞান হৈছে বিশ্লেষণাত্মক জ্ঞান। বিশ্ববিখ্যাত বিজ্ঞানী এলবাৰ্ট আইষ্টাইনে বিজ্ঞানৰ সংজ্ঞা দিছে এনেদৰে- বিজ্ঞান হৈছে বিবিধ চিন্তাৰে, বিশ্বৰ ইন্দ্ৰিয়গ্ৰাহ্য- ঘটনাসমূহক যথাসম্ভৱ সুসংহত সম্পৰ্কৰে সুসংগঠিত কৰাৰ শতাব্দীযোৰা সাধনায়ুক্তি, পৰ্য্যবেক্ষণ আৰু অভিজ্ঞতা- এই তিনিটা হৈছে বিজ্ঞানৰ লাইখুটা।

বিজ্ঞানৰ প্ৰচাৰ, প্ৰসাৰ আৰু বৈজ্ঞানিক অগ্ৰগতিৰ উদ্দেশ্যে ভাৰতবৰ্ষত- “Indian Science Congress Association” গঢ়ি উঠিছিল বৃটিছৰ দিনতেই, দুজন ব্ৰিটিছ ৰসায়নবিদ প্ৰফেচাৰ জে, এল, চাইমেনছন আৰু প্ৰফেচাৰ পি, এছ, মেকমোহনাৰ প্ৰচেষ্টাত। তেতিয়া সদস্য আছিল ৫ জন আৰু এতিয়া ৬০০,০০ বো অধিক। অসমতো অসম বিজ্ঞান সমিতি গঢ়ি উঠিছে ১৯৫৬ চনত। ইয়াৰ শাখা প্ৰশাখাও প্ৰসাৰিত হৈছে। বিজ্ঞান সমিতিসমূহৰ কাম হৈছে সমাজত বিজ্ঞান সচেতনতা আৰু বিজ্ঞান মানসিকতা গঢ়া কিন্তু বিজ্ঞানৰ অগ্ৰগতি যিমনেই হৈছে, অন্ধবিশ্বাস, কুসংস্কাৰো সিমনেই বাঢ়ি গৈছে। আমাৰ চিন্তা হয়, বৈজ্ঞানিক চিন্তাধাৰা জনগনৰ মাজলৈ প্ৰসাৰিত কৰাত আমি কিমানদূৰ সফল হৈছো।

বিজ্ঞান মানসিকতা কোন দিশে? কেইটামান স্নেপশ্বট :
যোৱা বছৰ কেন্দ্ৰীয়মন্ত্রী সত্যপাল সিঙে এটা অদ্ভুত মন্তব্য কৰিছিল- Darwins Theory of Evolution was Scientifically Wrong. লগে লগেই TIFR ৰ Homi Bhaba Centre for Science ৰ গৱেষক বোল অংকিত চুৱেয়ে- এই মন্তব্য উঠাই ল'বলৈ কৰ্তত আপিল কৰিছিল। বিশ্বজুৰি বিতৰ্ক চলিছিল। কিন্তু চাৰ্লছ ডাৰউইনৰ All India Science Congress মূল গ্ৰন্থখন যিসকলে পঢ়িছে সেইসকলে জানিব- ডাৰউইন নিৰীক্ষন কিমান সুক্ষ্ম আৰু বিস্তৃত আছিল, আৰু ডাৰউইনৰ জ্ঞানৰ গভীৰতা কিমান! কিমান দীৰ্ঘকাল জোৰা সাধনা ডাৰউইনৰ!

প্ৰতিবছৰে জানুৱাৰীৰ প্ৰথম সপ্তাহত IOT ৰ বাৰ্ষিক অধিবেশন অনুষ্ঠিত হয়। এই বছৰ ৩ জানুৱাৰীৰ পৰা ৭ জানুৱাৰীলৈ এই অধিবেশনখন অনুষ্ঠিত হৈছিল পাঞ্জাবৰ, জলন্ধৰৰ 'লাভলি প্ৰফেচনেল বিশ্ববিদ্যালয়ত', ৩০,০০০ সদস্যৰ যোগদানেৰে। এই অধিবেশনৰ মৰেল থিম আছিল- Future India Science and Technology. অধিবেশনৰ উদ্দেশ্য শিশু-কিশোৰ সকলৰ মনত বিজ্ঞানৰ ন ন চিন্তাৰ উল্লেখ ঘটাই গৱেষণাৰ কামত নিয়োজিত কৰা যাতে, বিশ্বৰ উন্নত দেশৰ লগত ফেৰ মাৰি আগবাঢ়ি যাব পাৰে। কিন্তু আমাৰ পাবত গজা কিছুমান বিজ্ঞানীৰ চিন্তাচৰ্চাই 'ভৱিষ্যতৰ ভাৰতবৰ্ষখন' বহু পিছুৱাই নিয়াৰ হে প্ৰচেষ্টা চলাইছে।

১) এই অধিবেশনতে তামিলনাডুৰ এগৰাকী বিজ্ঞানী কানন জেঠমালা কৃষ্ণনে কৈছে- আইজাক নিউটনৰ মহাকৰ্ষণ তত্ত্ব এলবাৰ্ট আইনষ্টাইনৰ আপেক্ষিকতাবাদৰ তত্ত্ব, ষ্টিফেন হকিঙৰ কৃষ্ণ গহবৰ তত্ত্ব এইবোৰ সম্পূৰ্ণ ভুল। তেওঁৰ তত্ত্বহে শুদ্ধ। তেওঁৰ আকৌ গুৰু হৈছে যোগ-সাধনা কৰা এগৰাকী গৱেষণাগাড় সহায়ক।

২) একেখন সন্মিলনতে, অন্ধ বিশ্ববিদ্যালয়ৰ উপাচার্য- অধ্যাপক জি নাগেশ্বৰ বাৱে দাবী কৰিছে, মহাভাৰতৰ কৌৰবসকল, অৰ্থাৎ গান্ধাৰীৰ ১০০ পুত্ৰৰ জন্ম সম্ভৱ হৈছিল - ক্লনিং পদ্ধতিৰ, কাণ্ডকোষ প্ৰযুক্তি ব্যৱহাৰ কৰি। কাণ্ডকোষ প্ৰযুক্তিৰ উদ্ভাৱন শেহতীয়া, কুৰিশতিকাৰ। ক্লনিং হৈছে গৱেষণা গাড়ত এটা জীৱৰ অবিকাল একে আন এটা জীৱ সৃষ্টি কৰাৰ পদ্ধতি। এই পদ্ধতি আজি কালি বহুত বিকশিত, কিন্তু সেই সময়ত- এনেকুৱা উন্নত প্ৰযুক্তি আছিল নে?

আমাৰ অসমো অন্ধবিশ্বাস কুসংস্কাৰৰ দিশত পিছ পৰি থকা নাই। জ্যোতিষ, হস্তৰেখা, মাদলী আঙঠি এনেধৰণৰ অন্ধবিশ্বাস আমাৰ সমাজত বহুত আছে। আজিকালি বেছিহে হৈছে। দেশৰ প্ৰান্তে প্ৰান্তে ডাইনী সন্দেহত মহিলা পুৰুষৰ

হত্যা হ'বই লাগিছে। এইটো এটা ঘাতক অন্ধবিশ্বাস।

ছোৱালীৰ কন্যা কাল প্ৰাপ্তি হলে আজি কালিও ডাঙৰকৈ বিয়া পাতে। আগতে যিবোৰ নিয়ম মানিছিল, সেইবোৰৰ বৈজ্ঞানিক ভিত্তি আছিল। আজি কালি সেই নিয়মবোৰ মনাত গুৰুত্ব নাই, ডাঙৰকৈ বিয়াখন পতাতহে গুৰুত্ব।

বসন্তৰোগ হ'লে আজি কালিও আমাৰ সমাজত ঔষধ নুখুৱায় আই সকাম পাতে। এই সময়ত পৰিষ্কাৰ পৰিচ্ছন্নতাৰে ৰখা, পাতল আহাৰ খাবলৈ দিয়াৰ বৈজ্ঞানিক ভিত্তি আছিল। ধনাত্মক বিশ্বাসৰ কাৰণে আইসকাম পাতক বাৰু, কিন্তু বহুতে আজিও আইৰ দোষ লাগিব বুলি ঔষধ নুখুৱায়। এয়া অন্ধবিশ্বাস।

অন্ধবিশ্বাস, কুসংস্কাৰ যিমানেই বেছি হ'ব, সিমানেই মানুহে আত্মবিশ্বাস হেৰুৱাই পেলাব। হয়তো নিৰাশা, হতাশা, নিৰাপতাহীনতাৰ কাৰণে, অন্ধবিশ্বাস কুসংস্কাৰত মানুহৰ আস্থা বাঢ়ি গৈছে। মানুহৰ ভাগ্য নিজৰ হাততেই। জ্যোতিষ, হস্তৰেখা বিদ্যা আদি ভ্ৰান্ত বিশ্বাসৰ পৰা মুক্ত হৈ, আত্মবিশ্বাস, যুক্তিলব্ধজ্ঞান আৰু কৰ্মপ্ৰেৰণাৰ আগবাঢ়িলেহে, আমি উন্নতিৰ পথত আগবাঢ়িব পাৰিম, অন্যথাই বহুত পিছুৱাই যাব লাগিব।

আজিও মানুহ চন্দ্ৰলৈ গৈ তাত নিৰাপদে অৱতৰণ কৰি ঘূৰি আহিছে। আজি কালি মহাকাশত বিচৰণ কৰিব পৰা ব্যৱস্থাও হৈছে। ১৯৯৮ চনতে পৃথিৱী পৃষ্ঠৰ পৰা ৪০৮ কিলোমিটাৰ উচ্চতাত গঢ়ি উঠিছে এটা আন্তৰ্জাতিক মহাকাশ আস্থান। এনে সময়তো আমাৰ সমাজ হস্তৰেখা আৰু গ্ৰহৰ গতিৰে ভাগ্য নিৰ্ণয় কৰিব পাৰি বুলি অন্ধবিশ্বাসত ডুবি আছে।

আগৰ মনিষীসকলৰ চিন্তাধাৰা কিমান উন্নত আছিল। বুদ্ধদেৱে কৈ গৈছে- "তোমাক বিশ্বাস কৰিবলৈ কোৱা হৈছে বুলি পৰম্পৰা তুলি, সৰুৰে পৰা বিশ্বাস কৰি আহিছা বুলি, কোনো কথা বিশ্বাস নকৰিবা পৰীক্ষা আৰু বিশ্লেষণেৰে, যিটো শুদ্ধ আৰু উপযোগী বুলি জানিব পৰা, সেইটো বিশ্বাস কৰা আৰু গ্ৰহণ কৰা।" স্বামী বিবেকা নন্দইও একেই কথা কৈছে। জৱাহৰলাল নেহেৰুৰ ১৯৪৮ চনত প্ৰকাশ পোৱা 'Discovery of India' নামৰ "The Argumentative Indian" গ্ৰন্থখনতে। তেওঁ প্ৰতিজন ভাৰতীয়ৰ মন বিজ্ঞান মানসিকতাৰে বিকশিত হোৱাটো বিচাৰিছিল। নবেল বঁটা বিজয়ী আমৰ্তসেনৰ নামৰ গ্ৰন্থখনে আমাক অনুভৱ কৰায়, অতীজৰ পৰা ভাৰতীয় চিন্তাৰ বৈশিষ্ট্য আছিল 'বিজ্ঞান মানসিকতা।' ভাৰতীয় চিন্তাৰ এই পৰম্পৰা ৰখা কৰাটো আমি প্ৰতিজনে ভাৰতীয়ৰে নৈতিক দায়িত্ব। □

সামাজিক মাধ্যমত শিষ্টাচার (Social Media Etiquette)

সত্যকাম দুৱৰা

General Manager (Health, Safety & environment)
IOCL (AOD), Digboi

মানুহে স্বৰ উচ্চাৰণেৰে পৰস্পৰৰ লগত ভাব বিনিময় কৰাৰ পৰা গুহাৰ বেৰত চিত্ৰ আঁকিবলৈ শিকা তথা বৰ্ণ উদ্ভাৱন কৰাৰ পৰা টোল পিটি বজাৰ আঙ্গা জনসাধাৰণৰ মাজত বিলাই দিয়াকে ধৰি নানান বিৱৰ্তনৰ মাজেদি আহি সংযোগ মাধ্যমে আজিৰ Social Media বা সামাজিক মাধ্যমৰ স্তৰ পাইছেহি। এই শক্তিশালী মাধ্যমৰ নানা উপযোগিতাৰ ভিতৰত কেইটামান হ'ল — ব্যৱসায়িক বা আন ক্ষেত্ৰৰ বিজ্ঞাপন, লেখক, চিত্ৰকৰ বা আন কলাকাৰৰ সৃষ্টিৰ প্ৰসাৰ, সমূহীয়া বিষয়ত জনমত গঠন, হেৰোৱা বন্ধুৰ সন্ধান, আপুৰুগীয়া লেখা, আলোক চিত্ৰৰ পুনৰাৱিষ্কাৰ ইত্যাদি।

সামাজিক মাধ্যমৰ অপৰিসীম জনপ্ৰিয়তাৰ

বাবেই বিজ্ঞানৰ নিতে নৱ উদ্ভাৱনৰ মাজতো ই বেছ কিছুদিন মানৱ সমাজত বৰ্তি থাকিব বুলি অনুমান কৰিব পাৰি। আন যিকোনো কথোপকথন নতুবা সংযোগৰ দৰেই Social Media ৰ মঞ্চটো কিছু শিষ্টাচার প্ৰদৰ্শন কৰা দৰকাৰ। কিন্তু আজিও দুই এক লোকে এই মাধ্যমবোৰৰ ব্যৱহাৰৰ ক্ষেত্ৰত পৰিপক্বতা অৰ্জন কৰিব পৰা নাই। বোধহয় সেইবাবেই ইণ্টাৰনেটত শিষ্টাচার বুজাবলৈ 'Netiquette' শব্দটো সৃষ্টি কৰা হৈছে। 'Netiquette' — অৰ্থাৎ 'Etiquette in the net'।

সামাজিক মাধ্যমৰ গোটসমূহত সচৰাচৰ দেখা কেইবিধমান অশিষ্ট আচৰণৰ উল্লেখ কৰি তাক শুধৰোৱাৰ প্ৰয়োজনীয়তা ব্যাখ্যা কৰা যাওক।

অপ্ৰাসক্তি : সাধাৰণতে বেছিভাগ Whatsapp গোট সৃষ্টিত নিৰ্দিষ্ট উদ্দেশ্য নিহিত থাকে। সেয়ে কোনো বিষয় গোটৰ মঞ্চত উত্থাপন কৰোঁতে সেই উদ্দেশ্য মনত ৰাখিব

লাগে। মোৰ ব্যক্তিগত অভিজ্ঞতাৰ কথা ক'ব পাৰোঁ — একালত পঢ়া বিদ্যালয়খনৰ প্ৰাক্তন ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলে এটা Whatsapp গোট গঠন কৰি মোকো তাৰ অন্তৰ্ভুক্ত কৰিলে। লাহে লাহে লক্ষ্য কৰিলোঁ যে সেই গোটটো কৌতুক, চুপতা-চুপতি আদিৰে ভৰি থাকে; কিন্তু গোটৰ মূল উদ্দেশ্যৰ বিষয়ে অথাৎ বিদ্যালয়খনৰ উন্নতি বা মঙ্গলৰ কথাই তাত ঠাই নাপায়। প্ৰায় এমাহতে মোহভঙ্গ হৈ মই গোট ত্যাগ কৰিলোঁ।

অনুমতিহীন কাৰ্য : সকলো ব্যক্তিৰ স্বাধীনতাক আনে সন্মান জনোৱাটো ন্যূনতম শিষ্টাচার। সেয়ে Whatsapp বা সামাজিক মাধ্যমৰ যিকোনো গোটলৈ

আগতীয়া অনুমতি নোলোৱাকৈ কাকো অন্তৰ্ভুক্ত কৰা অনুচিত। Facebook ত অৱশ্যে বন্ধুত্ব স্থাপন কৰাটো অনুমতি সাপেক্ষ। তথাপিও Facebook ত কোনো কোনোৱে নিজৰ পছন্দৰ Page ৰ বাবে আনক আমন্ত্ৰণ কৰি বাৰে বাৰে আমনি দিয়া দেখা যায়। তেনে কৰোঁতে দ্বিতীয় ব্যক্তিৰ পছন্দ অপছন্দৰ কথা আগেয়ে বিবেচনা কৰি লোৱাটো সমীচীন।

মঞ্চত দুজনীয়া ব্যক্তিগত আলাপ : Facebook বা অন্য Social Media গোটত বাৰ্তালাপ চলি থকাৰ মাজতে একোবাৰ এজনে আন এজনক সহাবি দিব লগা হয়। কিন্তু তাকে চেৰাই গৈ যদি দুই বন্ধুৱে পৰস্পৰৰ লগত দীঘলীয়া কথোপকথনত লিপ্ত হয়, তেন্তে সেই আচৰণ বাকীসকলক অৱজ্ঞা কৰি নিজৰ পছন্দৰ এজনক অধিক গুৰুত্ব দিয়াৰ লেখীয়া হয়। গোটবোৰৰ সলনি ব্যক্তিগত বাৰ্তালাপৰ বাবে massanger ৰ দৰে ব্যৱস্থাৰ সহায় লোৱাই শ্ৰেয়।

চাকৰি প্ৰাৰ্থীৰ বিপদ : বহুতো নিয়োগ সংস্থা বা

নিয়োগকাৰীয়ে ইচ্ছুক প্ৰাৰ্থীৰ Social Media ৰ কাৰ্যকলাপৰ পৰাই তেওঁৰ বিষয়ে পূৰ্বধাৰণা লই সাক্ষাৎকাৰৰ বাবে আমন্ত্ৰণ কৰে। তেনেস্থলত সামাজিক মাধ্যমত নিজৰ আচৰণ সুস্থ, পৰিপক্ক আৰু সঠিক ব্যক্তিত্বসম্পন্ন হোৱাটো জীৱিকা বা কৰ্ম সংস্থাপনৰ স্বার্থতে আৱশ্যকীয়।

শুভেচ্ছাৰ আতিশৰ্ষা : এইক্ষেত্ৰত পোনচাতে মনলৈ আহে দুই একলোকৰ লেখৰি নিছিগা শুভেচ্ছা বাৰ্তাসমূহৰ। উদাহৰণ – ‘সুপ্ৰভাত’ অথবা ‘Good Morning’ ! কাৰোবাক লগ পালে মুখামুখীকৈ ‘সুপ্ৰভাত’ বা ‘Good Morning’ বুলি কৈ মিঠা হাঁহি এটা মৰাটো এক শিষ্টাচাৰৰ কথা। আনহাতে পুৱা শুই উঠিয়েই Whatsapp গোটত বহুৰৰ ৩৬৫ দিন একোখন ৰঙীন ছবিৰে অভ্যাসবশতঃ Good Morning জনোৱা অন্য এটা কথা; সুবিধাটো আছে বুলিয়েই এদিনো খতি নোহোৱাকৈ একেজন প্ৰেৰকৰ পৰা তেনে শুভেচ্ছাবাণী পোৱাসকলৰ বাবে সেই সুন্দৰ বাৰ্তাটোৰেই বিশেষত্ব নোহোৱা হৈ যাব পাৰে।

সামাজিক মাধ্যমৰ গোটবোৰত জন্মদিন বা বিবাহ বাৰ্ষিকত শুভেচ্ছা জনোৱা হয়। প্ৰথমে যি জনে তেনে বাৰ্তা দিয়ে সেই বাৰ্তাই গোটৰ সদস্যসকলৰ বাবে বিশেষৰ দিনটো মনত পেলাই দিয়াৰ কাম কৰে; সি উপকাৰত আছে। কিন্তু তাৰ পাচত গোটৰ সদস্যবৃন্দই লোকজনক শুভেচ্ছা জনোৱা কামটো এটা টেলিফ’ন কল কৰি বা ব্যক্তিগত Apps বোৰৰ (যেনে massanger) জৰিয়তেও কৰিব পাৰে। কাৰণ কোনোবা এজনে বন্ধু বিশেষক জন্মদিনত নতুবা বিয়াৰ দিনত শুভবাৰ্তা জনালেনে নাই সি বাকী সভ্যসকলে জনাটো দৰকাৰ নাই। তাকে নকৰি বৰঞ্চ Happy Birthday আৰু তাৰ প্ৰত্যুত্তৰত অসংখ্যবোৰ ধন্যবাদ সূচক বাক্যই গোটটোৰ মঞ্চ এনেকৈ প্লাৱিত কৰা দেখা যায় যে, সি অনেকৰে বহুমূল্য সময় নষ্ট কৰে।

আলোকচিত্ৰৰ পয়োভৰ : ফিল্ম-ফটোগ্ৰাফিৰ ঠাই ডিজিটেল ফটোগ্ৰাফিয়ে লোৱাৰ ফলত ছবি তোলাটো উজু আৰু কম খৰছি হৈ উঠিল। ম’বাইল ফটোগ্ৰাফিয়ে প্ৰত্যেকৰ হাতত কেমেৰা তুলি দিলে। তাৰ লগে লগে যিকোনো এটা উৎসৱ, যিকোনো এখন সভা বা যিকোনো এজন ব্যক্তিয়ে অলেখ ছবিতোলাৰ প্ৰৱণতা সাধাৰণ কথা হৈ পৰিল। এইখিনিলৈকে সকলো ঠিকেই আছে। খেলিমেলিটো হয় তেতিয়া যেতিয়া অত্যাধিক netizen এ কোনো এটা উপলক্ষৰ দুই এখন বহা বহা ছবিৰ পৰিৱৰ্তে কেমেৰাত

সাঁচিখেৱা বিশ-ত্ৰিশ খন ছবি সামাজিক মাধ্যমৰ দৰ্শকৰ বাবে এৰি দিয়ে।

সামাজিক মাধ্যমত ছবি বিলোৱাৰ ক্ষেত্ৰত আন এটা মানি চলিব লগা শিষ্টাচাৰ হ’ল আনৰ ছবি দিয়াৰ বেলিকা। যিকোনো ব্যক্তিয়ে নিজে নিজৰ পছন্দৰ ছবিহে আনক দেখুৱাব বিছাৰে। সেয়ে আনৰ ছবি আপল’ড বা শ্বেয়াৰ কৰাৰ পূৰ্বে সেই ব্যক্তিৰ অনুমতি লোৱা বাঞ্ছনীয়।

কোনোবাই এখন সুন্দৰ ছবি আঁকি সেই কলা আনৰ বিচাৰৰ বাবে Instagram নতুবা Facebook ত এৰি দিয়াটো অতি স্বাভাৱিক। তাৰ বিপৰীতে দেওবাৰৰ দুপৰীয়া কোনোবাই বন্ধা মাটি দাইলখনিৰ আৱেগত যদি তাৰ ছবি Facebook ত দিয়ে, তেন্তে ভদ্ৰতাৰ খাতিৰত কোনোবা কোনোবাই উৎসাহমূলক সঁহাৰি জনাব পাৰে, সেইবুলি সেই ব্যক্তিৰ বিধৰ সোৱাদ যিসকলৰ প্ৰিয় নহয় এই ছবিখনে তেনেলোকৰ মনলৈ ৰাফোতাৰ মনৰ সন্তুষ্টি সঞ্চারিত কৰিব বুলি আশা কৰাটো ভুল।

সামাজিক মাধ্যমত নাৰ্ছিচিজম (narcissism) : নিজৰ প্ৰিয় দুই এখন আলোকচিত্ৰ সামাজিক মাধ্যমত প্ৰকাশ কৰাটো কোনো অস্বাভাৱিক আচৰণ নহয়। কিন্তু অতি ঘনে ইখনৰ পাছত সিখন ছেল্ফি’ৰে মাধ্যমটো ভৰাই পেলোৱাৰ প্ৰৱণতাক মনোবিজ্ঞানীসকলে Social media narcissism অৰ্থাৎ সামাজিক মাধ্যমত অত্যাধিক আপোনপ্ৰীতিৰ নাম দিছে।

তেনেকৈ নিজৰ বিবাহ বাৰ্ষিকীত পুৰুষ বা মহিলাই ৰাজহুৱা ভাৱে নিজৰ পত্নী বা পতিক ৰোমাণ্টিক প্ৰশস্তিৰে ওপচাই দিয়াটোও খুব এটা শিষ্ট আচৰণ বুলি ভাবিব নোৱাৰি। সেই কাৰ্য নিজৰ মাজতে নাৰাখি প্ৰচাৰ কৰাটোক খোলাখুলিকৈ কোনেও আপত্তি নকৰিলেও তেনে দম্পতিক পুতৌ কৰাৰ সম্ভাৱনা থাকি যায়।

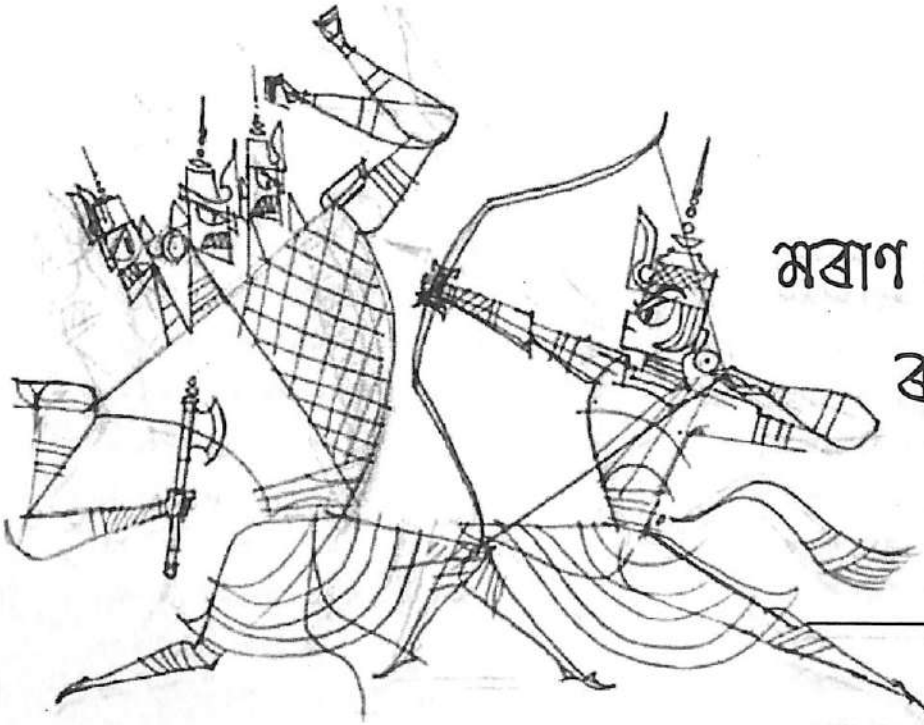
মাধ্যমত ৰিলে’ ৰেছ (Relay race): যি মাধ্যমত কোনো বাৰ্তা বা ছবি বা অন্য বিষয় আনলৈ প্ৰেৰণ কৰাৰ ব্যৱস্থা আছে তেনে মাধ্যমত সাৱধান হোৱা আৱশ্যক। Relay race ৰ টাঙোন ডালৰ দৰে আনৰ পৰা যি পায় তাকে তৃতীয় এজনলৈ দি পঠিওৱাটো এটা বিচাৰ-বিবেচনা ৰহিত কাণ্ড। বাৰ্তাটো যাৰ পৰাই নাযাওক লগে, তাক যদি আপুনি তৃতীয় ব্যক্তিলৈ পঠিয়াইছে তেনেহ’লে তাৰ দায়িত্ব প্ৰথম ব্যক্তিৰ নহয় কেৱল আপোনাৰ।

বানান বিজাট : ম’বাইল ফ’ন বা কম্পুউটাৰত বাৰ্তা লিখাৰ বেলিকা auto correct নামৰ স্বয়ংক্ৰিয় শুধৰণি

ব্যৱস্থাটোৱে আন কোনো কোনো লোকৰ দৰেই মোকো শলঠেকত পেলাই থৈছে। এবাৰ whatsapp ৰ এটা গোটত এজন জেষ্ঠ্যলোকৰ নাম 'Arup Da' বুলি লিখিবলৈ যাওঁতে 'auto correct' এ ইংৰাজী ভাষাত নথকা শব্দ পাই তাক 'Stupid Da' লৈ 'শুধৰাই' মোৰ লগতে সিজনকো বৰ বিপদত পেলাইছিল! লিখাৰ পাছত এবাৰ ভালদৰে চকুফুৰাই নোচোৱাকৈয়ে পঠিয়াই দিয়াৰ বাবে অনভিপ্ৰেত

বেমেজালিটো হ'বলৈ পালে।

যিকোনো সঁজুলি ব্যৱহাৰ কৰা যিমানে সৰল হয়, তাত ভুল হোৱাটোও সিমানে সম্ভাৱনা থাকে। সেয়ে আমি সুলভ তথা সহজ হৈ পৰা সামাজিক মাধ্যম ব্যৱহাৰ কৰোঁতে আমাৰ আচৰণে যাতে কাবোৰাৰ লগত ভুল বুজা বুজিৰ জন্ম দিব নোৱাৰে তাৰ বাবে নিজকে প্ৰশিক্ষিত কৰি লোৱা অতীব প্ৰয়োজন। □

মৰাণ লোকসমাজত ৰামায়ণৰ প্ৰভাৱ

মোহন মৰাণ
বিশিষ্ট সাহিত্যিক

ৰামায়ণ আৰু মহাভাৰত ভাৰতৰ দুখন মহাকাব্য। এই দুখন মহাকাব্যত ভাৰতীয় সভ্যতা আৰু সংস্কৃতিৰ সুন্দৰ নিদৰ্শন পোৱা যায়। তদুপৰি এই মহাকাব্য দুখনেই হিন্দু দৰ্শনৰ মূল আধাৰ গ্ৰন্থ হিচাপে সৰ্বজন সমাদৃত গ্ৰন্থ। চক্ৰৱৰ্তী ৰাজাগোপালাচাৰীদেৱৰ দ্বাৰা প্ৰণীত ৰামায়ণৰ ইংৰাজী সংস্কৰণৰ পৰা লক্ষেশ্বৰ শৰ্মাই অনুবাদ কৰা "ৰামায়ণৰ প্ৰথম সংস্কৰণৰ পাতনিত প্ৰকাশন সচিৰ চন্দ্ৰ প্ৰসাদ শইকীয়াই ৰামায়ণ সম্পৰ্কে এবাৰ সাৰুৱা কথা কৈ থৈ গৈছে - 'কোটি কোটি ভাৰতীয়ৰ মনত ৰামায়ণ-মহাভাৰত দুখন পৱিত্ৰ ধৰ্মগ্ৰন্থ হিচাপে পৰিগণিত হৈ আহিছে যদিও এই গ্ৰন্থ দুখনে ভাৰতীয় জীৱনৰ ধৰ্মনীতি লগতে ৰাজনীতি, অৰ্থনীতি, দৰ্শন, কলা-সংস্কৃতি আদি কেওটা বিষয়তে আলোকপাত কৰিছে। সেইগুণে ৰামায়ণ-মহাভাৰতৰ অধ্যয়নে ব্যতিৰেকে ভাৰতীয়

জীৱনৰ উপলদ্ধি সম্ভৱপৰ নহয়।"

ৰামায়ণ ৰচনা কৰাৰে পৰাই ভাৰতীয় গণমানসত এক গভীৰ ৰেখাপাত কৰি আহিছে। বহু দাৰ্শনিকক দৰ্শনৰ সন্ধান দিছে, কবি-সাহিত্যিকক সাহিত্যৰ সমল যোগাইছে, ৰাজনীতিবিদক ৰাজনীতিৰ সন্ত্ৰেদ দিছে আৰু ৰাম-লক্ষ্মণ, ভৰত-শত্ৰুঘ্ন, ৰাৱণ-বিভীষণ, বালী-সুগ্ৰীৱ, অঙ্গদ-হনুমান, কৈশল্যা-সুমিত্ৰা, সীতা-উৰ্মিলা, তাৰা-মন্দোদৰী আদি অমৰ চৰিত্ৰাৱলীৰ বিচিত্ৰ কাহিনী সমূহে ৰূপকথাৰ ইন্দ্ৰজালেৰে সৰ্বসাধাৰণক নিজৰ জীৱন গঢ়ি তোলাত প্ৰত্যক্ষভাৱেই হওঁক কিম্বা পৰোক্ষভাৱেই হওঁক, বিভিন্ন প্ৰকাৰে অনুপ্ৰেৰণা যোগাই আহিছে।

বিশ্বকবি ৰবিন্দ্ৰ নাথ ঠাকুৰে-ৰামায়ণ আৰু মহাভাৰত এই মহাকাব্য দুখনক- পুণ্যসলিলা গঙ্গা আৰু মহিমামণ্ডিত

হিমালয়ৰ লগত তুলনা কৰিছে। অসমীয়া কথা বামায়েণৰ ভূমিকাত ড০ যোগীৰাজ বসুৱে ৰবীন্দ্ৰ নাথৰ উদ্ধৃতি দিছে এনেদৰে- “গঙ্গা পৱিত্ৰ বাৰিধাৰাই যেনেকৈ ভাৰতৰ মাজেদি বৈ গৈ গোটেই দেশখনক পুণ্যভূমি কৰিছে সেইদৰেই শ্ৰীৰামচন্দ্ৰ আৰু সীতাৰ পৱিত্ৰ কাহিনী সম্বলিত বামায়েণেই ভাৰত ভূমিক পুণ্য কৰি ভাৰতৰ প্ৰাণ মূৰ্তিমন্ত্ৰ কৰিছে। ৰাম আদৰ্শ পুত্ৰ, আদৰ্শ পতি আৰু জনকলয়ণৰ ওপৰত প্ৰতিষ্ঠিত দেশৰ আদৰ্শ শাসক। সতী ৰমণীৰ উজ্জল আদৰ্শ সীতা। লক্ষ্মণ আৰু ভৰত আদৰ্শ ভাতৃ, কৌশল্যা আৰু সুমিত্ৰা আদৰ্শ মাতৃ, হনুমান, জটায়ু, সুগ্ৰীৰ প্ৰভৃতি আদৰ্শ ভক্ত। তপস্বিনী শবৰীৰ ঈশ্বৰৰ প্ৰেমত আসক্তি, নীচ কুলোদ্ভৱ গুৰুৰ দয়া, শম্বুকৰ কঠোৰ তপস্যা, লক্ষ্মণ, জায়া, উমিলাৰ স্বাৰ্থত্যাগ - এই ব্যক্তিগত চৰিত্ৰাৱলী চিৰন্তন আধ্যাত্মিকতা আৰু নৈতিকতাৰ প্ৰতিমূৰ্তি আৰু ভাৰতীয় কৃষ্টিৰ ভিত্তি স্বৰূপ।”

চক্ৰৱৰ্তী ৰাজাগোপালচাৰীয়ে “কথা মহাভাৰত” ৰচনা কৰিছিল। তেখেতৰ ইংৰাজী সংস্কৰণ ‘কথা মহাভাৰত’ৰ পৰা অনুবাদক প্ৰদীপ শইকীয়াই অসমীয়ালৈ অনুবাদ কৰিছিল। প্ৰথম সংস্কৰণৰ পাতনিত ‘ৰাজাগোপালচাৰীয়ে বামায়েণ-মহাভাৰতৰ সম্বন্ধে গুৰুত্বপূৰ্ণ মন্তব্য কৰি থৈ গৈছে - “আমাৰ দেশত চিৰ প্ৰবাহমান ইতিহাসত বামায়েণ আৰু মহাভাৰতৰ বিশিষ্ট স্থান আছে। সুদূৰ অতীত কালৰে পৰা মহা—মহা খ্যাতিমান পুৰুষৰ সৃষ্টি হৈছে। এই দুই মহাগ্ৰন্থৰ চিন্তা, আদৰ্শৰ দ্বাৰা পৰিপুষ্ট আৰু এই দুখন গ্ৰন্থৰ বীৰসকলৰ বীৰত্বপূৰ্ণ কৰ্মৰ দ্বাৰা অনুপ্ৰাণিত হৈ বেছি ভাগ ভাৰতীয় গৃহস্থীতে সৰু-সৰু লৰা ছোৱালীয়ে বামায়েণ-মহাভাৰতৰ জ্ঞান লাভ কৰে। মাকৰ মুখৰ পৰা মাতৃভাষা শিকাৰ দৰেই। সীতা আৰু দ্ৰৌপদীৰ দুখত দুখী হৈ তাৰ মাধুৰ্য অনুভৱ কৰিবলৈ শিকে, শিকে ৰাম আৰু অৰ্জুনৰ বীৰত্ব আৰু ধৈৰ্যৰ প্ৰশংসা কৰিবলৈ লক্ষ্মণ আৰু হনুমান স্নেহপূৰ্ণ আনুগত্য দেখি মুগ্ধ হ’বলৈ শিকে। এইবোৰ আমাৰ সকলোৱে জীৱন দৰ্শনৰ অন্তৰ্ভুক্ত হয়।”

এই দুখন গ্ৰন্থই জাতীয় জীৱনৰ কোঁহে কোঁহে এনেধৰণে শিপাই আছে যে-যাক বাদ দি সভ্যতা সংস্কৃতিৰ অস্তিত্ব বিচাৰি পোৱা নাযাব। ভাৰতৰ পূৰ্ব প্ৰান্তত থকা অসমীয়া সমাজ জীৱনতে মহাকাব্য দুখনৰ প্ৰভাৱ সমাজৰ তৃণমূল পৰ্যায়লৈকে শিপাই আছে। চতুৰ্দশ শতিকাত প্ৰাক্ শংকৰী যুগৰ শ্ৰেষ্ঠ কবি মাধৱ কন্দলিয়ে ‘সপ্তকাণ্ড’ বামায়েণ ৰচনা কৰিছিল। মাধৱ কন্দলি বৰাহ ৰজা মহামানিক্যৰ ৰাজ কবি আছিল। মাধৱ কন্দলিৰ সপ্তকাণ্ড বামায়েণৰ মাত্ৰ পাঁচটা কাণ্ডহে পোৱা যায়

। বাকী দুটা কাণ্ড ক্ৰমে আদিকাণ্ড আৰু উত্তৰাকাণ্ড উদ্ধাৰ হোৱা নাই। সেয়েহে পৰৱৰ্তী কালত শংকৰী যুগৰ কবি শ্ৰীমন্ত শংকদেৱে উত্তৰাকাণ্ড আৰু মহাপুৰুষ মাধৱদেৱে আদিকাণ্ড বামায়েণ পিছত ৰচনা কৰে। এই কথাই প্ৰমাণ কৰে যে খ্ৰীষ্টীয় চতুৰ্দশ শতিকাৰ পৰাই অসমীয়া জাতিৰ গণমানসত বামায়েণ-মহাভাৰত মহাকাব্য দুখনে প্ৰভাৱ বিস্তাৰ কৰি আছে। আদি কবি বাল্মিকী মুনিয়ে সংস্কৃত ভাষাত ৰচনা কৰিছিল। উল্লেখযোগ্য যে- আঞ্চলিক বা প্ৰান্তীয় ভাষাত ৰচনা কৰা বামায়েণৰ ভিতৰত মাধৱ কন্দলিকৃত বামায়েণখনেই প্ৰথম। হিন্দু দৰ্শনত বিশ্বাসী প্ৰতিটো জাতি জনগোষ্ঠীৰ মাজত বামায়েণৰ প্ৰভাৱ সু-স্পষ্ট। এতেকে অসমৰ প্ৰাচীন ভূমি সন্তান মৰাণ জনগোষ্ঠীৰ মাজত সু-দূৰ অতীতত পৰাই বামায়েণ-মহাকাব্যৰ দ্বাৰা প্ৰভাৱিত হৈ আহিছে। আলোচ্য প্ৰৱন্ধটিত বামায়েণৰ প্ৰভাৱ মৰাণ জনগোষ্ঠীৰ মাজত কেনেদৰে শিপাই আছে আৰু কোন কোন দিশত আছে তাক ফহিয়াই চোৱা যাওঁক- বিয়ানাংম (খেৰী), বিহুপদ, ৰাগ-জাত, বিহুনাংম, আদিত বামায়েণৰ প্ৰভাৱ দেখা যায়।

বিয়া নামত বামায়েণৰ প্ৰভাৱ : ৰাম-সীতা, হৰ-গৌৰী, কৃষ্ণ-ৰুক্মিনীক আদৰ্শ দৰা-কইনা ৰূপত লোক সমাজত কল্পনা কৰি আহিছে। মৰাণ সমাজত প্ৰচলিত বিয়া খেৰী (বিয়ানাংম)ত তাৰ সুন্দৰ প্ৰতিফলন ঘটিছে। যথা -
কইনাই গা-খোৱাৰ পিছত গায় -

“বেৰতে গামোচা লৈ আন ঘুনোচা
সীতাৰ গা টুকিব লাগে.....।”

ছোৱালী খোজা সময়ত গোৱা খেৰী-

“সীতাৰ পদূলিত শিলিখা এজুপি
ৰামে খাঁও ৰামে খাঁও কৰে
ভিতৰৰ এপৰা সীতাই মাত লগালে
শিলিখা জোকোৱা কোনে
মৃগ মাৰিবলৈ গ’ল ৰামচন্দ্ৰই
হাতত হৰধনু লৈ
মৃগও মাৰিব ৰামচন্দ্ৰই
হাতত হৰধনু লৈ
দশৰথৰ পিতেকে ৰামচন্দ্ৰ গোঁসাইয়ে
সীতাক বিয়া পাতিব লাগে
খেনুৱে ইপাকে খেনুৱে সিপাকে
আছে জনক ৰজা বহি
বত্ৰিছ শ হাজাৰত লোহাৰ ধনুখন

থৈছে জনকে বাখি
বাওঁহাতে ধনুলৈ মাজতে ভাঙিলে
ঐলাখত খোৱালে বু
ধনু টংকাৰে মেদিনী কঁপালে
ছৈধ্য ভূৱন লৰে
প্ৰজাৰ বুকু কঁপে থৰে থৰে
মাটিতে ঢলি পৰে ।”

০০

বিয়া জোৰোণ পিন্ধাওঁতে গোৱা খেৰীষাৰে তাহানিৰ
অযোধ্যা নগৰৰ ৰামচন্দ্ৰ পৰিয়ালৰ বিয়াৰ এখন নিটোল ছবিলৈ
যেন মনত পেলাই দিছে যথা-

“ৰামৰে জননী পালেহি ৰুকুনী
পালেহি জোৰোণ লৈ
কৈকেয়ী সুমিত্ৰা কৌশল্যা আহিছে
ৰামৰে অলংকাৰ লৈ
ৰামৰ ঘৰৰে আনিছে অলংকাৰ
আনিছে শৰাইতে ভৰাই
সোণৰে সেন্দূৰৰ ফোঁট লৈ আহিছে
আৰু লৈ আহিছে তেল
কঁকাল চাই আনিছে মুগাকৈ মেখেলা
গা চাই আনিছে চোলা
চুলি চাই আনিছে ঘনেকৈ ফণীখন
মুখ চাই আনিছে দাপোন
ৰামৰে অলংকাৰ দেখোতে চমৎকাৰ
কোন সোণাৰীয়ে গঢ়া
বঙাল সোণাৰী ৰামে অধিকাৰী
অলংকাৰ ভালকৈ লোৱা
ৰামে অলংকাৰ লোৱা ভালে কৰি
মাৰৰে অলংকাৰ খোৱা
ৰামে দি পঠাইছে সোণৰে অলংকাৰ
হাতযোৰ কৰি লোৱা
আজিহে জোৰোণা কাইলৈ অধিকাৰ
পৰহি ৰামলৈ দান..... ।”

০০

গাঁৱত কইনাঘৰীয়া ৰাইজে ঢোল-দগৰে, সদল-
বলে দৰা আদৰা পিছত ৰভা তলীত দৰা-কইনাক
একেলগে বহোৱায় । দৰা-কইনা বহাৰ লগে লগে ‘খেৰী
গাই’ এনেদৰে -

“ৰামে সোঁহাতে লক্ষ্মণ বহিছে
বাঁওহাতে বহিছে সীতাই
সীতাৰ আগতে সহস্ৰ গোপিনী
মুখে হৰিনাম গায় ।
শিকিলী পিঠাগুড়ি নেখাবি ৰাম ঐ
পাৰ ভাত নাপাৰ মানে
ৰুকুনীয়ে বুলিছে খাবহে লাগিব আদি অন্তবেলা

০০

মৰাণসকলৰ বৰবিয়াত দৰা বা কইনা নোৱাই ধোৱাই
গাঁঠিয়ন খুন্দা এটা সুন্দৰ পৰম্পৰা আছে । অৱশ্যে কোনো
কোনো অঞ্চলত ঠাইভেদে শাস্তি বিয়াতো এনে পৰম্পৰা নথকা
নহয় । গাঁঠিয়ন খুন্দোতে গোৱা খেৰী ৰাম-হৰি উচ্চাৰণেৰে
এক আধ্যাত্মিক পৰিৱেশ গঢ়ি তোলে-

“উজনি ৰাজ্যৰে ঘনকৈ গাঁঠিয়ন
নামনি ৰাজ্যৰে পটা ৰামে হৰি
নামনি ৰাজ্যৰে পটা
আমি সাতোভনী গাঁঠিয়ন খুন্দিছো
উৰুলি এজোকা দিয়া ৰামে-হৰি
উৰুলি এজোকা দিয়া (৩ বাৰ)

বিয়াৰ আশীৰ্বাদ ‘পৰ্বত আশীৰ্বাদ সূচক খেৰী পৰিৱেশন
কৰা হয় এনেদৰে-

“আশীৰ্বাদ কৰিওক
ৰামক মনে ধৰিওক
নৃপতিৰ নাই ভয়
ৰাম নাম ডাকি বোলা জয় জয়
পিন্ধে পাটৰ সাজ
ৰাম ৰাম পিন্ধে পাটৰ সাজ.....”

০০

তুলসী তলে তলে
মৃগ পছ চৰে
তাকে দেখি ৰামচন্দ্ৰই
হৰধনু ধৰে ৰাম ৰাম

নামাৰিবা তাক বাম বাম
নামাৰিবা তাকে
আপুনি শিৱ সীতা
হৰে দৰা বাছে বাম বাম
হৰে দৰা বাছে
আমি তিনিভনী আশীৰ্বাদ কৰিছো
উৰুলি এজোকা দিয়া।”

বৰ বিয়াতদৰা-কইনাৰ মাজত কড়িখেল পতা নিয়ম। দৰা-
কইনাই কড়ি খেলি থাকোতে গায়-

“বামে বামতী পাশা খেল খেলিলে
শালত চিঞৰিলে হাতী
বামে হাৰিলে বামতী জিকিলে
চাৰি চহৰীয়া সখী।
হাৰিলেও হাৰিবি ঝিকিলেও ঝিকবি
কটাৰী নিদিবি এৰি
হাৰিলেও হাৰিবি তামোল দি মৰিবি
পাশা খেল হাৰিলো বুলি
বামে পাশা খেলি পালে সোণৰ মণি
শৰাই ওপৰত থলে
আমাৰে নামতী যিহে টেঙৰী
পিছত লুকুৱাই থলে”

০০

এই দৰে মৰাণ সমাজত প্ৰচলিত বিবাহ লোকানুষ্ঠানত
পৰিৱেশিত খেৰীসমূহত বাম-সীতাৰ কাহিনী অনেক পোৱা
যায়। মৰাণ লোকসমাজত বামায়ণ-মহাভাৰত মহাকাব্যৰ
প্ৰভাৱ যে সু-স্পষ্ট সেয়া বন্ধে বন্ধে শিপাই থকা লোকগীত
কিংবদন্তি, জনশ্ৰুতি আদিয়েই উৎকৃষ্ট উদাহৰণ।

আনহাতে বিপদ বিঘিনী আহিলে বাম নাম লোৱাতো
লোকসমাজত প্ৰচলিত নিয়ম আৰু তাৰ আধাৰতেই সৃষ্টি হৈছে-
স্তুতিমূলক ধুমুহা খেৰী যথা-

“অ বাম গুৰুম গুৰুম কৰি
অ বাম বৰুণে আহিছে
অ বাম পৃথিৱী আহিছে কঁপি বামে হৰি
পৃথিৱী আহিছে কঁপি
অ বাম মই মূঢ়মতি
অ বাম তুতিহে কৰিছো

অ বাম বৰুণে আহিছে
অ বাম বিজুলী মাৰিছে
অ বাম পৃথিৱী আহিছে কঁপি বামে হৰি
পৃথিৱী আহিছে কঁপি
অ বাম মোৰে ভগাঘৰ
অ বাম বক্ষা কৰিবি
অ বাম তুতিহে কৰিছো
অ বাম বান্ধিছো তামোল গাঁঠি বামে হৰি
বান্ধিছো তামোলৰ গাঁঠি
অ বাম তুতিহে কৰিছো
অ বাম লাহে ধীৰে বলিবি বতাহ বামে হৰি
লাহে ধীৰে বলিবি বতাহ
অ বাম মোৰে ভগাঘৰ
অ বাম বক্ষা কৰিবি
অ বাম ভালে ভালে বৈ যা বামে হৰি
ভালে ভালে বৈ যা”।

০০

অতি প্ৰাচীন কালত মৰাণ সকলে প্ৰকৃতিদেৱী পূজা
কৰিছিল। সূৰ্য আৰাধনা কৰিছিল বুলি কথিত আছে। ইয়াৰ
বহু শতিকাৰ পাছত কেঁচাইখাটি গোঁসানীৰ ভক্ত হৈ পৰে।
পোন্ধৰশ শতিকাৰ শ্ৰীমন্ত শংকৰদেৱে উদ্ভব-পূৰ্বাঞ্চলত
একশৰণ নামধৰ্ম প্ৰচাৰ কৰে। কিন্তু তেৰাৰ নৱবৈষ্ণৱ
আন্দোলনে উজনি অসমত বসবাস কৰা বিশেষকৈ মৰাণ-
মটকসকলক স্পৰ্শ কৰিব পৰা নাছিল। পিছে তেৰাৰ অন্যতম
অনুগামী ভক্তধৰ্ম প্ৰচাৰক শ্ৰীশ্ৰীঅনিৰুদ্ধদেৱে মৰাণ-মটক
কৈৱৰ্তক, কাটনি আদিকে ধৰি কেইবাটাও জনগোষ্ঠীক শৰণ-
ভজন দিয়াই বৈষ্ণৱ ধৰ্মৰ আওতালৈ আনিছিল। সেয়া ১৬ শ
শতিকাৰ কথা। শান্ত, শৈৱ মাজেদি বৈষ্ণৱবাদৰ সুঁতিলৈ
আগমন ঘটিল। তেতিয়াৰে পৰা ভাগৱত, পুৰাণ, বামায়ণ,
মহাভাৰতৰ উপাখ্যান সমূহে মৰাণ সমাজত গভীৰভাৱে প্ৰভাৱ
বিস্তাৰ কৰিবলৈ ধৰিলে। কলি যুগত ‘হৰিনাম’ বোলা কথাষাৰে
ধৰ্মীয় লোকাচাৰত বাৰুকৈ শিপালে। সেয়েহে এনে
লোকাচাৰত প্ৰতিটো মাংগলিক কামেৰে বাম নামে শুভাৰম্ভ
কৰা হয়। যেনে- গুৰুসকলৰ তিথি, সকাম-নিকাম, দহা-কাজ,
বাৰীচুকৰ কেচা-পকা সকাম, ঘৰুৱা ন-চাউলৰ সকাম-নিকাম
আদিত বাম- নামে আৰম্ভ আৰু হৰি নামে সমাপ্ত কৰা হয়।
আনহে নালাগে তাহানি ডেকা-গাভৰুৱে ঐতিহাসিক দুই

কোঠায়ুক্ত বিহুঘৰতো ডেকাই গোৱা বিহু ঘোষা-পদ সমূহৰ
একাংশ ৰাম-সীতাৰ নাম উল্লেখ পোৱাযায়- যথা

“ৰাম-প্ৰাণ জানেকী
লক্ষ্মণ সাৰথি
ধনু লৈ বনলৈ যায় অ-ই গোবিন্দ ৰাম”।

০০

“গেৰণ্ডা পাতৰে অ-ই ৰাম
বিহুঘৰ সাজিলো অ ই ৰাম
মাৰলি নেখালে জোৰা
গোপালে অ-ই গোবিন্দাই ৰাম”।

০০

অ ৰাম গোঁসাই
আমাৰ দায় জগৰ নাই
চাৰি জাতিকুলে
তোমাৰো স্বজনে
পৃথিৱী নধৰে ঠাই”।

০০

যোজনা
“ৰামো কান্দিলে লক্ষ্মণো কান্দিলে
সীতানো কেনি গ'ল বুলি
ডালৰ হনুমানই ডালতে কান্দিলে
বাৰনে হৰিলে বুলি”

০০

মৰাণ সমাজত প্ৰচলিত ধৰ্ম হুঁচৰিত চক্ৰকাৰে ঘূৰি ঘূৰি
গোৱা ঘোষা-পদৰ শেষত ‘গোবিন্দ ৰাম’ বোলা হয়। আশীৰ্বাদ
পৰ্বত ‘জয় ৰাম বোলা কোৱা পূৰ্বৰ পৰম্পৰা। ছচৰিখন সামৰণি
মৰা পূৰ্বে এনেদৰে গোৱা হয় -

“বৃন্দা বনে বনে ফুৰে নাৰায়ণে
তুলসীৰ তলে তলে মৃগ পছ চৰে
তাকে দেখি ৰামে হৰ ধনু ধৰে.....।”

হুঁচৰি পদত ‘ৰাম’ শব্দটো কেনেদৰে ব্যৱহাৰ কৰিছে তলত
উল্লেখ কৰা ছচৰি ঘোষা-পদৰকেইটাই স্পষ্ট প্ৰমাণ দাঙি ধৰে-

ৰাম.....
বৈকুণ্ঠৰে পৰা অ হৰি ৰাম
গোঁসাই নামি আহে অ হৰি ৰাম
ভকতে ধৰিলে বেৰি ৰামে হৰি
গোপালৰ গোবিন্দ ৰাম.....

০০

“কৃষ্ণই মূৰতে অ হৰি ৰাম
বকুল ফুল এপাহি অ হৰি ৰাম
নিয়ৰ পাই মুকলি হ'ল অ-ই
গোপালৰ গোবিন্দ ৰাম”

হুঁচৰি অংশ গ্ৰহণ কৰা প্ৰতি গৰাকী সদস্যক সাক্ষাৎ
কৃষ্ণ গৰাখীয়া বুলি মৰাণ সমাজত জ্ঞান কৰে। হৰি ৰাম নামে
মুখৰ হৈ পৰা হুঁচৰিত আধ্যাত্মিক ভাৱে বিৰাজ কৰে। সেয়েহে
গৃহস্থই সপ্তাহে প্ৰতিপাত জনাই হুঁচৰি দলৰ পৰা কায়মনোবাক্যে
আশীৰ্বাদ গ্ৰহণ কৰে। কোনো কোনোৱে বৰ পৰ্যন্ত খোজা
উদাহৰণ আৰু পৰম্পৰা আছে।

শ্ৰীমন্ত শংকৰদেৱৰ অনুগামী গোপাল-অনিৰুদ্ধদেৱৰ
পত্নী কালসংহতি থুলৰ এই ধাৰণাইটোক মায়ামৰা বৈষ্ণৱ ধৰ্মও
বোলা হয়। শ্ৰীশ্ৰীঅনিৰুদ্ধদেৱৰ দ্বাৰা প্ৰণীত ভক্তি মঙ্গল ঘোষা
শাস্ত্ৰখনি মায়ামৰা সমাজে মূল শাস্ত্ৰ হিচাপে দেশ চলায়।
কথা আৰু শ্লোকৰে ৰচিত গদ্য শাস্ত্ৰ নিজ শাস্ত্ৰখনি অতি পৰিব্ৰ
শাস্ত্ৰ হিচাপে গণ্য কৰি আহিছে। ভাগৱতত ৪ৰ্থ আৰু ৫ম
স্কন্ধ ৰচনা কৰি তেৰাই যুগমীয়া কীৰ্তি ৰাখি থৈ গৈছে।
শ্ৰীশ্ৰীঅনিৰুদ্ধদেৱে ১৮২ জনা গীত যুটীয়া ৰাগ সহ মুঠ ৩৫
টা ৰাগ ৰাগিনী শ্ৰীশ্ৰীহৰিৰামদেৱে সেই দৰে ১৬৬ জনা গীত
৩৭ টা ৰাগত আৰু শ্ৰীশ্ৰীনৃত্যানন্দদেৱেও ১৬১ জনা গীত মুঠ
৩৩ টা ৰাগ-ৰাগিনীত বন্ধা পোৱা যায়। (“শ্ৰীশ্ৰীঅনিৰুদ্ধদেৱৰ
গীত শাস্ত্ৰ ভাৱানুবাদ” মুহিধৰ ফুকন, বাট-চ'ৰা) তেৰাসৰে
ৰচনা কৰা বৰগীত সমপৰ্যায়ৰ গীত সমূহ গায়ন-বায়নৰ
যোগেদি উচ্চাংগ-কীৰ্তন হিচাপে গোৱা হয়। ৰামায়ণৰ প্ৰভাৱ
বিশিষ্ট শ্ৰীশ্ৰীঅনিৰুদ্ধ গুৰুজনাৰ কেইটামান ৰাগ তলত তুলি
ধৰা হৈছে-

ৰাগ-বসন্ত

“ভাৱিয়ো ভাৱক ভাই ৰাম নামে সাৰ।
নিগমে নকহে ৰামনাম বিনে আৰ”। ধ্ৰুং

ৰাগ গৌৰী

“শুন শুন পুত বচন যুগুত
ৰাম মোৰে প্ৰাণধন
বোপাই ৰাম মোৰে প্ৰাণধন
দশৰথ তিৰীজিত তাহান বচনে
বনবাসে যাৰি নুহিকে বাপু উচিত।। ধ্ৰুং

বাগ বসন্ত

বাম চৰণ দুহু সম্পদ মেৰা ।
 অথিৰ বিষয় সুখ মন তেৰা ॥ ১০৫
 সপ্ত দ্বীপাধিপ হুয়া হৰিচন্দ্ৰ ৰায়ে ।
 তেজিয়া আযোধ্যা গৈলা দিগম্বৰ ভাৰে ॥ ১১
 কাহাঁ গৈলা দন্ত বক্র শিশুপাল ৰাজা
 তেজি গজ বাজ ছেদি নগৰৰ প্ৰজা ॥ ১২
 শুভ-নিশুভ দৈত্য আছিল পূৰ্বত
 অমৰ নগৰ জিনি লৈলা বত্ন যত ॥ ১৩
 সিয়ো এৰি গৈল কালে নিলে উটুৱাই
 চঞ্চল বিষয় সুখ তিলেকে লিকায় ॥ ১৪

সাত শত ভাৰ্য্যা অযোধ্যাৰ লোকগণ
 তেজি দশৰথ গৈলা যমৰ ভৰণ ॥ ১৫
 কাহাৰো লগত ধন পৃথিৱী নাযায়
 হৰিগুণ নাম সুখ দুয়ো লোকে পায় ॥ ১৬
 হৰি বিনে পৰিত্ৰাণ কৰ্ত্তা মান নাই
 ভজিয়া কৃতার্থ কৈলা অনেক পৰায় ॥ ১৭
 ব্ৰহ্মাৰ সম্পদ ক্ষণে ক্ষণে হোৱে ঠাই ।
 কহে অনিৰুদ্ধে হৰি বিনে গতি নাই ॥ ১৮
 এইদৰে আলোচনা কৰিলে দেখা যায় মৰাণ সমাজৰ
 প্ৰতিটো দিশতে ৰামায়ণৰ প্ৰভাৱ সুস্পষ্ট । এই দিশত অধিক
 গৱেষণাৰ থল আছে । □

প্ৰসংগ পুথি : ১/ মৰাণ জনগোষ্ঠীৰ লোক-গীত সংগ্ৰহ খেৰী
 ২/ শ্ৰীশ্ৰী অনিৰুদ্ধদেৱৰ গীত-শাস্ত্ৰৰ ভাৱানুবাদ
 ৩/ ৰামায়ণ, ছত্ৰতী ৰাজা গোপালাচাৰী, অনুবাদ
 ৪/ কথা-মহাভাৰত, ছত্ৰতী ৰাজা গোপালাচাৰী, অনুবাদ

মোহন মৰাণ ।
 মুহিধৰ ফুকন ।
 লক্ষেশ্বৰ শৰ্মা ।
 প্ৰদীপ শইকীয়া ।

ব্ৰহ্মপুত্ৰ উপত্যকাৰ বিপদাগ্ৰস্ত প্ৰাণী

দল হৰিণ

উত্তম শইকীয়া

অনাৰেৰী ৰাইল্ড লাইফ ৱাৰ্ডেন, গোলাঘাট

ব্ৰহ্মপুত্ৰ উপত্যকাত থকা অতি বিৰল প্ৰজাতিৰ প্ৰাণীৰ ভিতৰত অন্যতম হ'ল
 দল হৰিণ। ইংৰাজীত যাক ইষ্টাৰ্ণ চোৱাম্প ডিয়েৰ বুলি কোৱা হয়। অসমীয়াত কোৱা
 হয় পূৰ্বাঞ্চলীয় দল হৰিণ আৰু হিন্দীত এই হৰিণ বিধক বাৰাশিংহাবুলি কোৱা
 হয়। পূৰ্বাঞ্চলীয় দল হৰিণ ভাৰত আৰু নেপালত পোৱা বাৰাশিংহা নামৰ হৰিণ
 বিধৰে এক উপ প্ৰজাতি। অৰ্থাৎ বাৰাশিংহা নামৰ এই হৰিণ বিধৰ অসমত পোৱা উপ প্ৰজাতিটোক
 অসমীয়াত দল হৰিণ বুলি কোৱা হয়। ভাৰতত বাৰাশিংহাৰ তিনিটা উপ প্ৰজাতি পোৱা যায়।
 নৰ্ডান চোৱাম্প ডিয়েৰ বা উত্তৰীয় বাৰাশিংহা (*Rucervus duvaucelii duvaucelii*), চেণ্ট্ৰেল
 চোৱাম্প ডিয়েৰ বা মধ্যীয় বাৰাশিংহা (*Rucervus duvaucelii branderi*) আৰু ইষ্টাৰ্ণ
 চোৱাম্প ডিয়েৰ বা পূৰ্বাঞ্চলীয় বাৰাশিংহা (*Rucervus duvaucelii ranjitsinghi*)। উত্তৰ ভাৰতৰ
 হিমালয়ৰ পাদদেশৰ তৰাই বনাঞ্চল, নেপাল, মধ্য প্ৰদেশৰ কাহনা ৰাষ্ট্ৰীয় উদ্যান আৰু ব্ৰহ্মপুত্ৰ উপত্যকাত
 এই দল হৰিণ বা বাৰাশিংহা প্ৰজাতিৰ হৰিণ দেখিবলৈ পোৱা যায়। অসমত পোৱা বাৰাশিংহাৰ উপ প্ৰজাতিটো হ'ল

পূৰ্বাঞ্চলীয় দল হৰিণ। গুৰুত্ব পূৰ্ণ কথাটো হ'ল যে পূৰ্বাঞ্চলীয় দল হৰিণ নামৰ এই প্ৰাণী বিধ এতিয়া অকল ব্ৰহ্মপুত্ৰ উপত্যকাতহে পোৱা যায়। বিশ্বৰ আৰু কোনো স্থানতে পূৰ্বাঞ্চলীয় দল হৰিণৰ অস্তিত্ব দেখিবলৈ পোৱা নাযায়। পূৰ্বতে অসমৰ বৰাক আৰু সোৱনশিৰি নদীৰ উপত্যকাতো এইবিধ দল হৰিণ পোৱা গৈছিল বুলি কোনো কোনোয়ে কয়। ১৯৫০ চনৰ বৰ ভূমিকম্পৰ পাছতেই সোৱনশিৰি নদীৰ পাৰৰ দল হৰিণ বিলুপ্ত হোৱা বুলি প্ৰকৃতিবিদ ই পি জিয়ে এক প্ৰৱন্ধত উল্লেখ কৰি গৈছে। উজনিৰ তিতাবৰ অঞ্চলত নাগালেণ্ডৰ সীমাত এটা সময়ত দল হৰিণ পোৱা গৈছিল বুলিও কেত বোৰ তথ্য আছে।

ফৰাচী দেশৰ প্ৰকৃতিবিদ আলফ্ৰেড ডোভ'চেলি (Alfred Duvauceli) ৰ নামেৰে বাৰাশিংহা নামৰ হৰিণ বিধক *Rucervus duvaucelii* প্ৰজাতি বুলি নামাকৰণ কৰা হৈছিল। বাৰাশিংহা নামৰ এই হৰিণ উত্তৰ প্ৰদেশ আৰু মধ্য প্ৰদেশৰ ৰাজ্যিক প্ৰাণী। অসমত পোৱা বাৰাশিংহাৰ উপ প্ৰজাতি পূৰ্বাঞ্চলীয় দল হৰিণৰ বৈজ্ঞানিক নাম হ'ল *Cervus duvauceli ranjitsinghi*। ৰঞ্জিত সিং নামৰ এজন গৱেষকৰ নামেৰে এই নামাকৰণ কৰা হৈছিল। ৰঞ্জিত সিঙেই ভাৰতত পোৱা আন বাৰাশিংহাৰ সৈতে পূৰ্বাঞ্চলত থকা বাৰাশিংহাৰ কেতবোৰ পাৰ্থক্য দাঙি ধৰি ইয়াক এটা পৃথক উপ প্ৰজাতি বুলি চিহ্নিত কৰিছিল।

এসময়ত ব্ৰহ্মপুত্ৰ উপত্যকাৰ শদিয়াৰ পৰা ধুবুৰীলৈকে নদী পৰীয়া ঘাঁহনি অঞ্চলত দল হৰিণ পোৱা গৈছিল। সম্প্ৰতি কাজিৰঙা ৰাষ্ট্ৰীয় উদ্যানেই দল হৰিণৰ একমাত্ৰ বসতিস্থল। এটা সময়ত মানাহ ৰাষ্ট্ৰীয় উদ্যানতো দল হৰিণ আছিল। উগ্ৰপতীৰ কাৰ্যকলাপৰ বাবে অন্য বহু বন্যপ্ৰাণীৰ লগতে মানাহৰ পৰা দলহৰিণো নিঃশেষ হৈ গল। এতিয়া কাজিৰঙা ৰাষ্ট্ৰীয় উদ্যানখনৰ বিল বোৰৰ পাৰৰ চুটি ঘাঁহৰ মুকলি অঞ্চলত দল হৰিণ দেখিবলৈ পোৱা যায়। কাজিৰঙা ৰাষ্ট্ৰীয় উদ্যানৰ অগৰাতলিৰ চহলা বিল, কিলাকিলি বিল, দেৱেশ্বৰীৰ মুকলি ঘাঁহনি, এৰাসুঁতি, কহঁৰা বনাঞ্চলৰ মিহিমুখ, শলমৰা, কাঠপৰাৰ ভেচেলীমাৰী, লাওঁডুবি বিল, নাৰমৰা, নাওঁভাঙি, আঁৰিমৰা, নাষ্টে টাপু, শীতলমাৰী, বাগৰি বনাঞ্চলৰ ডোঙ্গা, মুৰফুলনি, গেৰাকাটি, বৰবিলৰ পাৰ আৰু বুঢ়া পাহাৰ বনাঞ্চলৰ প্ৰথম সংযোজনৰ টুনীকাটি, ফুলগুৰি আদি এলেকাত থকা বিলবোৰৰ পাৰৰ ছুটি ঘাঁহনিত দল হৰিণৰ জাক সাধাৰণতে দেখিবলৈ পোৱা যায়।

অন্য প্ৰজাতিৰ হৰিণৰ দৰে দল হৰিণৰ মতা বোৰৰহে শিং থাকে। মতা দল হৰিণৰ মুৰত থকা শিংজোৰাত ১২ টা ঠাল বা শিং থকাৰ বাবেই উত্তৰ ভাৰতত এই প্ৰজাতিৰ হৰিণক বাৰাশিংহা বুলি কোৱা হয়। অসমত ই দল হৰিণ বুলিয়েই পৰিচিত। বহু বিশেষজ্ঞৰ মতে বিলৰ পাৰৰ দলনি পিতনি বা চোৱাম্প অঞ্চলত বসতি কৰাৰ বাবেই ইষ্টাৰ্ণ চোৱাম্প ডিয়েৰ নামৰ হৰিণ বিধক দল হৰিণ বোলা হয়। এইবিধ হৰিণ দেখাত অন্য হৰিণৰ দৰে যদিও আন হৰিণতকৈ ইয়াৰ ডিঙি ঠাণ্ড দীঘল আৰু লাহী হয়। কাণৰ গঠন, বাৰটা ঠালি থকা শিং আৰু নেজৰ বৰণৰ পৰাও দল হৰিণ অন্য হৰিণতকৈ পৃথক। শীত কালত দল হৰিণে পোৱালী দিয়ে। নতুনকৈ জন্ম হোৱা পোৱালী বোৰৰ গাত বগা ফুট ফুটীয়া দাগ থাকে। মাংসহাৰী প্ৰাণীৰ পৰা বচাবৰ বাবে মাকে পোৱালী বোৰক ঘাঁহনিৰ জোপোহাৰ মাজত লুকুৱাই ৰাখে। বাঘৰ ভয়ত দল হৰিণ বোৰে মুকলি ঘাঁহনিৰ মাজত দল বান্ধি বা জাক পাতি থাকে। কাজিৰঙা ৰাষ্ট্ৰীয় উদ্যানত দল হৰিণৰ একোটা জাকত শতাধিক হৰিণো দেখিবলৈ পোৱা যায়। দল হৰিণ দেখাত মুগা বৰণীয়া যদিও ঋতু পৰিৱৰ্তনৰ লগে লগে মতা দল হৰিণৰ শৰীৰৰ বৰণ মুগাৰ পৰা ডাঠমুগা হৈ পৰে। প্ৰজননৰ সময়ত মতা দল হৰিণ বোৰ একেলগ হৈ জাক বান্ধে। মতা হৰিণৰ এনে জাকক ষ্টাগ পাৰ্টী বুলিও কোৱা হয়। প্ৰজননৰ সময়ত মাইকী পছক আকৰ্ষণ কৰিবৰ বাবে ষ্টাগ পাৰ্টীৰ মতা দল হৰিণবোৰে শিংবোৰত গছ লতা, ঠাল ঠেঙুলি লগাই নিজকে সজাই তোলে। এনে সময়ত দল হৰিণ বোৰৰ আচৰণ অতি আকৰ্ষণীয় হয়। মনকৰিব লগীয়া যে বাৰিষা যোৱাৰ লগে লগেই মতা দল হৰিণৰ শিং জোৰ সুলকি পৰে। মুৰত অকল শিংৰ মুড়াটোহে থাকে। ইয়াক ষ্টাব বুলি কয়। লাহে লাহে শিং বাঢ়ি আহে আৰু এখন ভেলভেট কাপোৰে মেৰিয়াই থোৱাৰ দৰে হয়। পূৰ্ণ হলে এই ভেলভেটৰ আৱৰণটো নাইকীয়া হৈ শিংজোৰ গঠিত হয়। ইফালে ঘাঁহনিত সৰি পৰা দল হৰিণৰ শিং কেটেলা পছৰ খাদ্য হয়। যাৰ বাবে বেছি দিন পৰি থাকিলে ঘাঁহনিৰ পৰা দল হৰিণৰ শিং নোহোৱা হয়।

ইষ্টাৰ্ণ চোৱাম্প ডিয়েৰ বা পূৰ্বাঞ্চলীয় দল হৰিণ পৃথিৱীৰ ভিতৰত এতিয়া ব্ৰহ্মপুত্ৰ নদী উপত্যকাৰ অকল কাজিৰঙাতেই পোৱা যায়। ২০১৮ চনৰ গণনা মতে কাজিৰঙা ৰাষ্ট্ৰীয় উদ্যানত সম্প্ৰতি ৯০৭ টা মান দল হৰিণ আছে। এয়াই পূৰ্বাঞ্চলীয় দল হৰিণ পৃথিৱীত থকা মুঠ পৰিসংখ্যা। ইয়াৰে

২৩৫ মতা, ৫০৫ জনী মাইকী, ১৬৭ টা এবছৰতকৈ ডাঙৰ পোৱালী। বিভাগীয় তথ্যমতে কাজিৰঙা ৰাষ্ট্ৰীয় উদ্যানত ১৯৬৬ চনত ২৫০ টা, ১৯৭২ চনত ৫২০ টা, ১৯৭৮ চনত ৬৯৭ টা আৰু ১৯৮৪ চনত ৭৫৬ টা দল হৰিণ পোৱা গৈছিল। অৱশ্যে সেই সময়চোৱাত দল হৰিণৰ সঠিক গণনাও হোৱা নাছিল। ১৯৯১ চনত কাজিৰঙাত কৰা পৰিকল্পিত গণনাত মুঠ ৫৫৯ টা দল হৰিণ পোৱা গৈছিল আৰু পূৰ্বাঞ্চলীয় দল হৰিণৰ ই আছিল বিশ্বৰ একমাত্ৰ জনসংখ্যা। ইয়াৰ পাচত ১৯৯৮ চনৰ গণনাত কাজিৰঙাত দল হৰিণৰ সংখ্যা ৫২৬ লৈ হ্রাস পাইছিল যদিও ২০০৬ চনৰ গণনাত ৰাষ্ট্ৰীয় উদ্যানখনত ৬০০ ৰো অধিক দল হৰিণ পোৱা গৈছিল বুলি বিভাগীয় তথ্যত পোৱা যায়। এই সময়ছোৱাত দল হৰিণৰ সংৰক্ষণৰ বাবে বিশেষ কোনা ব্যৱস্থা হাতত লোৱা হোৱা নাছিল।

পৰৱৰ্তী সময়ত কাজিৰঙাত দল হৰিণৰ সংৰক্ষণৰ বাবে আগবাঢ়ি আহিছিল দেশৰ আগশাৰীৰ বেচৰকাৰী প্ৰকৃতি সংগঠন ৱাইল্ড লাইফ ট্ৰাষ্ট অৱ ইণ্ডিয়া। সংগঠনটোয়ে অইল ইণ্ডিয়াৰ অৰ্থ সাহায্যৰে ২০১৪ চনত কাজিৰঙাত দল হৰিণ সংৰক্ষণ আৰু অধ্যয়নৰ বাবে এক প্ৰকল্প হাতত লৈছিল। এই প্ৰকল্পৰ অধীনত প্ৰতি বছৰতে ৰাষ্ট্ৰীয় উদ্যান খনত দল হৰিণ গণনাৰ কাম আৰম্ভ কৰাৰ লগতে কাজিৰঙাৰ পৰা মানাহ ৰাষ্ট্ৰীয় উদ্যানলৈ দল হৰিণ স্থানান্তৰিত কৰাৰ বাবেও প্ৰচেষ্টা হাতত লৈছিল। ২০১৪ চনৰ ডিচেম্বৰ মাহত প্ৰথম বাৰৰ বাবে ১৯ টা আৰু পৰৱৰ্তী সময়ত ২০১৭ চনৰ ফেব্ৰুৱাৰী মাহত দ্বিতীয় পৰ্য্যায়ত ১৭ টা দল হৰিণ কাজিৰঙাৰ পৰা মানাহ ৰাষ্ট্ৰীয়

উদ্যানলৈ নিয়া হৈছিল। সম্প্ৰতি মানাহৰ বুকুত কাজিৰঙাৰ দল হৰিণৰ বংশ বৃদ্ধি হোৱা বুলিও জানিব পৰা গৈছে। প্ৰজাতিতোৰ ভৱিষ্যত সুৰক্ষাৰ বাবেই ব্ৰহ্মপুত্ৰ উপত্যকাত কাজিৰঙাৰ উপৰিও আন এক সুৰক্ষিত আৱাসৰ অতি প্ৰয়োজনীয়। সেয়েহে মানাহ ৰাষ্ট্ৰীয় উদ্যানত পুনৰ সংস্থাপিত দল হৰিণৰ বংশ বৃদ্ধি এক শুভ লক্ষণ।

মনকৰিব লগীয়া যে দল হৰিণ ব্ৰহ্মপুত্ৰ নদীৰ প্লাৱিত উপত্যকাৰ জৈৱতন্ত্ৰৰ এক গুৰুত্বপূৰ্ণ প্ৰজাতি যদিও ব্ৰহ্মপুত্ৰৰ বানপানীয়ে বছৰি কিছু পৰিমাণে ক্ষতি কৰে দল হৰিণৰ জনসংখ্যাক। বিলৰ পাৰৰ মুকলি ঘাঁহনি দল হৰিণৰ প্ৰিয় আৱাস হোৱাৰ কাৰণে বানপানীয়ে সহজতে পায় দল হৰিণৰ জাক বোৰক। বানপানীত বিছিন্ন হৈ পৰে দল হৰিণৰ জাক বোৰ। সেয়েহে বান পানীৰ শেষত জাকবোৰ পুনৰ গোটখাবলৈ সময় লাগে। বিল বোৰৰ পাৰৰ ছুটি ঘাঁহ আৰু জলজ উদ্ভিদবোৰ দল হৰিণৰ প্ৰিয় খাদ্য। সেয়েহে কাজিৰঙাৰ বিলবোৰৰ পাৰত বা নদীপৰীয়া অঞ্চলৰ মুকলি ঘাঁহনিত দল হৰিণৰ জাকবোৰ দেখিবলৈ পোৱা যায়। প্ৰাকৃতিক কাৰণতেই হওক বা মানুহৰ অদুৰদৰ্শী কাৰ্যৰ বাবেই হওক ব্ৰহ্মপুত্ৰ উপত্যকাৰ (বিশেষকৈ কাজিৰঙা ৰাষ্ট্ৰীয় উদ্যানৰ) বিল আৰু নদী পৰীয়া অঞ্চলৰ পৰা এই ছুটি ঘাঁহনিবোৰ যদি নাইকিয়া হৈ যায় তেন্তে পৃথিবীৰ এই বিল প্ৰজাতিৰ পূৰ্বাঞ্চলীয় দল হৰিণ অকল ব্ৰহ্মপুত্ৰ উপত্যকাৰ পৰাই নহয় পৃথিবীৰ পৰাই নাইকীয়া হোৱাতো নিশ্চিত। এনে পটভূমিত বিল বোৰৰ সংকোচন আৰু পলস মুক্ত কৰাৰ বাবে খন্দাৰ পৰিকল্পনা কিমান সমীচীন হব সেয়া আলোচ্য বিষয়। □

আৰু

বন্যপ্রাণী

ঘনশ্যাম ৰাজবংশী

প্রকৃতিপ্ৰেমী

এসময়ত আমাৰ ৰাজ্যখনক জংঘলৰ ৰাজ্য বুলি আৰু আমি য'ত বাস কৰি আছো, সোঁ সিদিনালৈ আমাক জংঘলী মানুহ বুলিয়ে পশ্চিমীয়া ৰাজ্যবোৰৰ মানুহে কৈছিল আৰু তেওঁলোকৰ মুখত শুনা পোৱাও গৈছিল। বহিঃৰাগতৰ আশ্রাসন, বিদেশীৰ পৰজন আৰু বৃটিছ সকলৰ আগমনৰ লগতে বৃটিছে শাসন কৰা কালৰ পৰাই আমাৰ ৰাজ্যৰ বন-বননিৰ ওপৰত ধ্বংস যজ্ঞ আৰু বন্যপ্রাণীৰ হত্যা কৰাৰ ওপৰিও অত্যাচাৰ চলাব ধৰে। জংঘলী বুলি ভবা লোক সকলক আধুনিক সভ্যতাৰ সৈতে খোজ দিয়াবলৈ গৈ অৰণ্যৰ হাবি, গছ-গছনিৰে ভৰা অন্ধকাৰ হৈ থকা বননি মুকলি কৰি প্ৰথমে ভূমি, তাৰ পিচত বনজ সম্পদ বিদেশলৈ ৰপ্তানি কৰি অৰ্থ সংগ্ৰহ কৰাত লাগিল সেই সময়ৰ প্ৰশাসনে। মুকলি হোৱা ভূমিত চাহ-খেতি কৰাই আছিল বৃটিছ সকলৰ উদ্দেশ্য। বাট-পথ চহৰ নগৰ কল-কাৰখানা আদি নিৰ্মাণত প্ৰথম হাতোৰা পৰে অৰণ্যৰ ওপৰত। ফলত গছ-গছনিৰ লগতে বন্যপ্রাণীৰ ওপৰতো কুপ্ৰভাৱ পৰে। বন্যপ্রাণীৰ আশ্ৰয়স্থল কমি কমি আহিব ধৰিলে। বিৰল প্ৰজাতিৰ বাঘ, হাতী, গঁড় দেখিলেই হত্যা কৰা আৰম্ভ কৰি অৰণ্যৰ পৰা জীৱ-জন্তুৰ মুক্ত কৰাৰহে যেন পৰিকল্পনা কৰিব ধৰিছিল। বন্যপ্রাণীয়ে অতীতৰ পৰা আশ্ৰয় লৈ থকা অৰণ্যক গেম বিৰ্জাভ ঘোষণা কৰি অৰ্থৰ বিনিময়ত জন্তু চিকাৰ কৰাৰ অনুমতি দিছিল। আনকি বাঘ হত্যা কৰা জনক পুৰস্কাৰ দিয়া কথা ১৯ শতিকাৰ মাজ ভাগলৈ চলিয়ে আছিল বুলি জনা যায়। আজিও জমিদাৰ সকলৰ বংশধৰ সকলৰ ঘৰত বাঘৰ ছাল হৰিণাৰ শিং হয়তো পোৱা যাব বা দেখা পোৱা যাব। বৃটিছ সকলে অকল যে অৰণ্যৰ ওপৰতে প্ৰভাৱ বিস্তাৰ কৰিছিল কেবল সেয়ে নাছিল তাৰ ওপৰিও সাতামপুৰুষীয়া সনাতন হিন্দু ধৰ্মৰ ওপৰতো হাত দিছিল। ধৰ্মান্তৰিত কৰিছিল হিন্দুৰ পৰা খ্ৰীষ্টান ধৰ্মলৈ। তেওঁলোক সফল হৈছিল ধৰ্মকে আদি কৰি শাসন কাৰ্য্যত।

দিন-বছৰ অতিবাহিত হ'ল দেশ-ৰাজ্য প্ৰগতিৰ পথত আগবাঢ়িল যদিও সেই আগৰ হাবি-জংঘল আৰু জংঘলৰ মাজতে বসবাস কৰা আদিবাসী, জন-জাতি সকল কিন্তু আজি মুক্ত আকাশৰ তলত। হাবিৰ গছ-বন নোহোৱা হ'ল ওখ ওখ গছ-গছনিৰ ঠাইত ওখ ওখ ঘৰবোৰ হ'ল। যি বোৰ বন্য জীৱ-জন্তু জীয়াই থকাৰ সংগ্ৰাম কৰি গভীৰ অৰণ্যলৈ সোমাই গৈছিল তেনেবোৰ বন্য জীৱ-জন্তুয়ে আশ্ৰয় লৈ থকা অৰণ্যতো সভ্য মানুহৰ আগমনত বন্যজীৱ-জন্তু নিষ্ঠুৰতাৰ বলি হ'ব লগাত পৰিল।

খাদ্য আৰু বিচৰণৰ অভাৱ বিশেষকৈ বন্য হাতীৰ বাবে ৰাজ্যত ভয়ানক পৰিস্থিতি হৈছে। প্ৰায় সকলো বন্য জন্তুয়ে খাদ্য খোৱাৰ বাবে নিশাহে অধিক সক্ৰিয় হয় দিনৰ ভাগত হাবিত আশ্ৰয় লৈ থাকে। হাবিত আশ্ৰয় লৈ থাকিবলগীয়া বন্যহাতী থাকে গৈ বা আশ্ৰয় লৈ থাকে চাহ বাগানৰ মাজতহে। চাহ বাগানত চাহ গছৰ বাহিৰে ঘাঁহ জাতীয় তৃণ এডালো নাই। হাতী তৃণভোজী হ'লেও সকলো সেউজীয়া ঘাঁহ বা পাত নাখায়। যিহেতু খাব পৰা কিছু ঘাঁহ থাকে তাকে বন শুকোৱা ঔষধ স্প্ৰে কৰি থৈ দিয়ে বাগান কৰ্তৃপক্ষই। মানুহ যাতে লঘোণে নাথাকে তাৰ বাবে চৰকাৰে খাদ্য সুৰক্ষা আঁচনি লৈ ১ টকীয়া ২ দুটকীয়া চাউল যোগান ধৰিছে। কিন্তু বন্য হাতীৰ খাদ্য কোনবাই যোগান ধৰিছে নে? হাতী ভাগ্যৰ প্ৰতীক মঙ্গলৰ প্ৰতীক বুলি সকলোয়ে কয়। দেশ বা ৰাজ্যৰ সম্পদ বন্যপ্ৰাণীবোৰ। তেনেসুলত হাতীৰ খাদ্য আৰু আশ্ৰয় লোৱা ঠাই সমূহ কোনে ধ্বংস কৰিলে বাক সুধিলে কাক দোষাৰোপ কৰিব। আনকি সংৰক্ষিত বনাঞ্চল, অভয়াৰণ্য, ৰাষ্ট্ৰীয় উদ্যানৰ ভিতৰতো বন্যজন্তুৰ চোৰাং চিকাৰীৰ দপদপনি আজিও চলি আছে।

এতিয়া ৰাজ্যখনত বন্যপ্ৰাণীৰ বিপদৰ লেখ-জোখ নাই। হাতী, গঁড়, বাঘ আদিৰ পৰা কেঁকো সাপলৈকে কোনোৱেই নিৰাপদ নহয়। বন্যপ্ৰাণী হত্যাৰ বিৰুদ্ধে ঠায়ে ঠায়ে ৰাইজৰ কিছু অংশ সৰৰ হ'বলৈ লৈছে যদিও ৰাজ্যখনত এতিয়াও বন্যপ্ৰাণীৰ প্ৰতি দেখুওৱা নিষ্ঠুৰতা হ্রাস পোৱা নাই। চোৰাং চিকাৰীয়ে গঁড়, হাতী নিধন কৰি গৈ আছে। কেৱল সেয়ে নহয়, অঞ্চলভেদে সাধাৰণ লোকৰ দ্বাৰাও বন্যপ্ৰাণী হত্যা কৰা হৈছে। ৰাজ্যৰ বিভিন্ন ঠাইত পক্ষী হত্যা এতিয়াও চলি আছে। অসমৰ নানা ঠাইৰ একেবাৰে সাধাৰণ আৰু বহু পৰিমাণে জনা-বুজা একাংশ মানুহে এতিয়াও বন্য জন্তু, বনৰীয়া চৰাই আদিৰ প্ৰতি আদিম নিষ্ঠুৰতা প্ৰদৰ্শন কৰি গৈয়ে আছে। বন্যপ্ৰাণী অবিহনে বনৰ সৌন্দৰ্যৰ পূৰ্ণতা অসম্ভৱ, অথচ কাণ্ডজ্ঞানহীন মানুহে সংকীৰ্ণ স্বার্থ সিদ্ধিৰ বাবে প্ৰকৃতিক হত্যা কৰিবলৈ উদ্যত হৈছে। অৰণ্যৰ বিস্তাৰ কমি আহিছে, ফলত বন্যপ্ৰাণীয়ে হেৰুৱাইছে সিহঁতৰ বিচৰণক্ষেত্ৰ অৰণ্য।

সেয়েহে ওলাই আহে জনাঞ্চলৰ কৃষিক্ষেত্ৰত সংঘাত হৈছে মানুহ আৰু বন্যপ্ৰাণীৰ। হয় মানুহৰ নহয় বন্যজন্তুৰ হানি-বিঘিনি হৈছে। নিৰ্বিচাৰে কৰা হত্যাকাণ্ডৰ পৰিণতিত বহু প্ৰাণী বৰ্তমান বিলুপ্ত হৈ গৈছে। বন্য জন্তু নিৰ্বিচাৰ হত্যাৰ বাতৰি ইলেকট্ৰনিক প্ৰচাৰ মাধ্যম আৰু সংবাদ-পত্ৰত প্ৰচাৰ হোৱাৰ পাছতো নিষ্ঠুৰতাৰ উপাসক সকল কিন্তু থমকি ৰোৱা নাই। দেখা যায়— ঘটনা এটা ঘটিবলৈ লোৱাৰ আগমুহূৰ্তত তাত হস্তক্ষেপ কৰি আতুৰত পৰা প্ৰাণীটোক বচোৱাৰ বাবে কাৰ্যব্যৱস্থা লোৱাত বন বিভাগ আৰু সাধাৰণ প্ৰশাসন প্ৰায়ে ব্যৰ্থ হয়। কাৰণ ৰাইজৰ সহায়-সহযোগিতাৰ অভাৱ অথবা আক্ৰেশমূলক মনভাব।

ৰাইজৰ অনিষ্ট কৰিবলৈ লোৱা বন্য জন্তুক সময়মতে আঁতৰাই নিয়াৰ বাবে প্ৰয়োজনীয় কৌশল আৰু সংশ্লিষ্ট বিভাগসমূহৰ দায়িত্ব যদিও সু-চলতা তথা সুবিধাবোৰ তেনেদৰে থকাৰো সমানেই আৱশ্যক।

আনহাতে বন্যপ্ৰাণী হত্যাৰ উদ্ভিন্নতা প্ৰকাশ কৰা প্ৰকৃতিপ্ৰেমী আৰু পৰিৱেশ কৰ্মীসকলেও ৰাইজৰ মাজলৈ গৈ বন্যপ্ৰাণী হত্যাৰ বিৰুদ্ধে সজাগতা আনিবলৈ চেষ্টা কৰি আছে যদিও চহৰ-নগৰ কেন্দ্ৰীকহে প্ৰচাৰ আৰু সজাগতা কৰা দেখা যায়। পৰিৱেশ সুৰক্ষাত বন্যপ্ৰাণীৰ প্ৰয়োজনীয়তাৰ কথা উপলব্ধি কৰি বন্যপ্ৰাণী সুৰক্ষাৰ বাবে এক জনমত গঢ়ি তোলাৰ বাবে চৰকাৰ আৰু স্বেচ্ছাসেৱী অনুষ্ঠানবিলাকে অৰণ্যৰ দাঁতিকাষৰীয়া অঞ্চলত সজাগতা কৰাহে উচিত। পৃথিৱীৰ কোনো প্ৰাকৃতিক সম্পদেই অফুৰন্ত নহয়। এই প্ৰাকৃতিক সম্পদবোৰৰ অপচয় আৰু নিৰ্বিচাৰ তথা জধে-মধে কৰা ব্যৱহাৰৰ ফলত মানুহ আজি নানা সমস্যাৰ সন্মুখীন হৈছে। বন্যপ্ৰাণী সংৰক্ষণৰ প্ৰাথমিক চৰ্ত হ'ল জৈৱমণ্ডলৰ সুস্বাস্থ্য বৰ্তাই ৰখা, জৈৱমণ্ডলৰ প্ৰতিটো জীৱই এক অদৃশ্য বান্ধোনেৰে ভৰা। সেয়ে যিকোনো প্ৰাণীৰ অৱলুপ্তি আন বহু প্ৰাণীৰ ক্ষতিৰ কাৰণ হ'ব পাৰে। মানুহে যদি অস্ত্ৰ প্ৰয়োগ কৰি বন্যপ্ৰাণীৰ জীয়াই থকাৰ অধিকাৰ কাঢ়ি লয়, তেন্তে ইয়াৰ কুফল মানুহে নিজেই ভোগ কৰিব লাগিব। মানুহে নিজৰ বাচি থকা অধিকাৰো হেৰুৱাব। তথ্যমতে পৃথিৱীত এতিয়ালৈকে ১৫ লাখ প্ৰজাতিৰ প্ৰাণী আৰু উদ্ভিদ চিনাক্ত কৰা হৈছে। বিজ্ঞানীসকলৰ মতে, পৃথিৱীত চিনাকি-অচিনাকি প্ৰাণী আৰু উদ্ভিদৰ সংখ্যা এক কোটিৰো বেছি। ভাৰতৰ বনাঞ্চলত ২০০০ প্ৰজাতিৰ চৰাই, ৩৫০ প্ৰজাতিৰ স্তন্যপায়ী প্ৰাণী, ৩০ হাজাৰ প্ৰজাতিৰ পোক-পতংগ, ৫০০ৰো অধিক প্ৰজাতিৰ উভচৰ প্ৰাণী, সৰীসৃপ আদি আছে। কিন্তু দুৰ্ভাগ্যৰ কথা যে ভাৰতত ইয়াৰ মাত্ৰ ৩-৪ শতাংশহে সংৰক্ষণৰ ব্যৱস্থা আছে। সেয়ে বন্যপ্ৰাণী আৰু বনজ সম্পদৰ সংৰক্ষণৰ বাবে এক জন-জাগৰণ বৰ জৰুৰী হৈ পৰিছে। চৰকাৰী-বেচৰকাৰী সকলো পক্ষৰে সক্ৰিয় সহযোগ আৰু সচেতনতা অবিহনে বন্যপ্ৰাণী সংৰক্ষণ প্ৰক্ৰিয়াৰ সফলতা অসম্ভৱ। □

Aryabhata to Mangalyan...and beyond : The Glorious Journey goes on

Dr. Rashmi Patowary

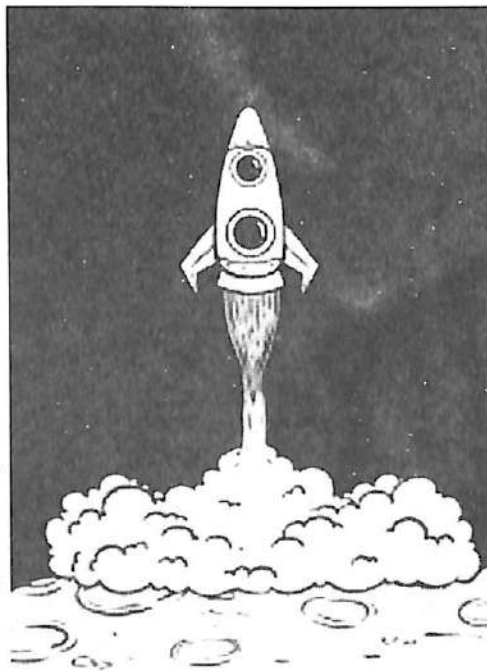
Assistant Professor, Dept. of Physics
Digboi College

*[A tribute to Vikram sarabhai :
the Father of space science on his
Birth Centenary]*

With the media coverage of the launch of chandrayan 2 coupled with the effect of the Movie "MISSION MANGAL" ISRO seems to have become a household name .That the Indian Space program has been able to carve a niche in the world scenario has become obvious to most of us .Whatever be the fate of the satellite, post Chandrayan 2, the team of unsung heroes of ISRO lead by K. Shivan seems to have made their way into the mainstream.

Nevertheless the enigma and sense of mystery surrounding the notion of a "space program" is equally inherent among the highly educated as well as the masses.Perhaps its time to aquaint ourselves with the when, what and why's of the Indian Space Program.

It all started when Vikram Sarabhai started the PRL [Physical research laboratory] in Ahmedabad in 1947 right after returning from Cambridge completing his PhD. Now known as the "Cradle of space sciences in India", PRL has risen growing both in dimension and intent to a status perhaps even beyond Vikram Sarabhai's

own imagination.

As a result of the continual persuasion by Dr. Sarabhai, The Indian National Committee for Space Research [INCOSPAR] was set up by the Government of India in 1962 under DAE [Department of Atomic energy] to formulate the Indian Space Programme. Dr. Sarabhai found , the idea of always having to launch a satellite /rocket from another country, difficult to put up with. Within a year in 1963 backed by Dr. Homi Jehangir Bhabha, [regarded as the father of India's nuclear science

program] Dr. Sarabhai was successful in setting up the Thumba Equatorial Rocket Launching Station [TERLS] in Thiruvananthapuram - the first ever rocket launching station in India.

In 1969 INCOSPAR grew to become ISRO[Indian space research organization] under DAE [Department of Atomic energy] at first and then under the newly set up DOS [Department of Space]in 1972- thus institutionalizing space research activities in India.

This great visionary left for his heavenly abode in 30th December 1971. But his legacy was carried forward by his predecessors. It's a pity he coulnot winess it-barely four months after his

death, on 19th April, 1972, India started its glorious journey in space exploration by launching its first artificial satellite Aryabhata built by ISRO under the aegis of U.R. Rao the dynamic chairman of ISRO. Then came Bhaskara-I and Bhaskara- II, Rohini, Chandrayan-I, MOM and the journey continues.

In all these MOM [Mars Orbiter Mission] calls for a special mention for a number of reasons .

- It made India the first Asian nation to reach Martian orbit and the first nation in the world to do so on its maiden attempt.
- It is India's first interplanetary mission
- It made it the fourth space agency to reach Mars, after Russia, USA, and Europe.

Perhaps the presentation has been a bit over dramatized and unrealistic – Nevertheless the Hindi film Mission Mangal has given quite a captivating portrayal of; the hard work, the hardship the teamwork the disturbance from negative vibes, the pain of failure, frustration from adverse conditions -and at last success in the MOM mission or for that matter, any such mission.

The debate on- “Why India or for that matter any country should have a space program when poor people are struggling to put food on the table”- is as old as space research itself.

As Vikram Sarabhai has aptly put it- “There are some who question the relevance of space activities in a developing nation. If we are to play a meaningful role nationally, and in the community of nations, we must be second to none in the application of advanced technologies to the real problems of man and society”

The very vision of ISRO is to “harness space technology for national development while pursuing space science research & planetary exploration” and that is what it is doing till date. Space program is much more than indulging in the luxury of- “exploring the unknown parts of the universe”- as some would like to put it.

Good Communication is the key factor behind a countries overall progress. Today ISRO boasts about having one of the largest fleets of communication and remote-sensing satellites in the world strengthening Indias communication system. INSAT is a series of multi purpose geostationary satellites launched by ISRO which helps with telecommunications, broadcasting, meteorology, and search and rescue operations. The satellites built a communication system all across Asia Pacific region.

Weather forecasting satellites which are so vital for an agricultural county like ours is getting beter by the day. Speaking of the defence scenario- on the 15th of February 2017, ISRO created history after it successfully launched 104 satellites [each with specific goals] on a single rocket, beating the Russian space agency. One of them was the Cartosat-2 has been designed to keep a bird's eye view on India's hostile neighbors- China and Pakistan, at an accuracy of less than 1 metre.

Space research now is also known as Space and atmospheric Science as it engulfs study of atmospheric dynamics, interaction between the different layers, and is deep into the most alarming problem of global warming and climatic change .

Nature has blessed us is India in terms of our atmosphere. It's Ionosphere [layer of atmosphere from about 90 km -1000 km] shows a peculiar character known as the equatorial ionization anomaly [without going to the jargons of space physics] very important in radio-wave communication. This novelty has attracted space scientists all over the world and opened up the door for high quality collaborative research with world space research community; and our scientists have not let go of this opportunity.

Perhaps many are unaware of the fact that under their Research and Academia Interface ISRO has the provision of supporting research in educational Institutions under a program named RESPOND [sponsored Research]

program details of which are available at the official website of ISRO.

ISRO has five autonomous bodies which in addition to being actively involved in research, are entrusted with responsibility of making components related to space science reachable to interested researcher. They are PRL [Physical Research Laboratory, Ahmedabad], NARL [National Atmospheric Laboratory, Tirupathi], IIST [Indian Institute of Space Science and Technology, Thiruvananthapuram], SCL [Semiconductor Laboratory, Chandigarh] and NESAC [North East Space Application Centre, Meghalaya].

As we switch on and use GPS [Global Positioning System] in our cell phones with ease we are hardly aware that GPS is owned and operated by the United States government as a national resource and they can debar us from using anytime it as they had done during the Kargil War.

But with the installation of GAGAN [GPS Aided GEO Augmented Navigation] coming shortly for public use, India became one of the five countries to have its own navigation system. GAGAN though primarily meant for aviation, will provide benefits beyond aviation

to many other users including personal users of position location applications.

On being questioned about the relevance of space activities in a developing nation like India, Vikram Sarabhai had said-“..We do not have the fantasy of competing with the economically advanced nations”.

Well the journey that this visionary leader had started proved himself wrong. Because we have been able to compete with the superpowers in the space arena in many ways than one.

The contribution of stalwarts like Homi Bhabha, our own people's president A. P. J. Kalam [he was the project director of India's first Satellite Launch Vehicle which successfully deployed the Rohini satellite in near-earth orbit in July 1980], Satish Dhawan.. each of them endowed with different sets of abilities but all with a common sense of dedication, diligence and self confidence was monumental.

But the Grand Salute must go to Vikram Sarabhai for his vision about India; at a time when the country has just gained her freedom. For, if the seed would not have been sown way back in 1947, we would have been where we stand today. □

Draft National Education Policy (NEP), 2019 and Higher Education

Poban Gogoi
Assistant Professor,
Department of Education

The Government of India recognized the necessity for a new education policy to meet the changing requirement with regard to quality education, innovation and research in the country. Accordingly, the Government of India initiated the process of formulating a National Education Policy in January, 2015. The Ministry of Human Resource Development (MHRD) constituted a five member committee for evolution of the New Education Policy on 31st October, 2015 under the chairmanship of T.S.R. Subramanian, former Cabinet Secretary to the Government of India which submitted its report on the 27th May, 2016. Thereafter, the MHRD formulated some inputs for the Draft National Education Policy, 2016. Later, the “Committee for the Draft National Education Policy” under the Chairmanship of eminent scientist Padma Vibhushan, the former Chairman, ISRO & Ex- Member of Parliament (nominated- Rajya Sabha); Dr. K. Kasturirangan, was constituted in June, 2017. Dr. Shakila T. Shamsu, OSD (NEP), Department of Higher Education, MHRD was the Secretary of the committee. The committee submitted its report to the Govt. of India on 31st May, 2019. Other members of the committee were - Vasudha

Kamat (Former Vice-Chancellor, SNDT Women’s University), Manjul Bhargava (R. Brandon Fradd Professor of Mathematics, Princeton University, USA), Ram Shankar Kureel (Former Founder Vice Chancellor of Baba Saheb Ambedkar University of Social Sciences, Madhya Pradesh), T.V. Kattimani (Vice-Chancellor of Indira Gandhi National Tribal University, Madhya Pradesh), Krishna Mohan Tripathy (Director of Education (Secondary) and Former Chairperson of Uttar Pradesh High School and Intermediate Examination Board), Mazhar Asif (Professor, Centre for Persian and Central Asian Studies, School of Language, Literature and Culture Studies Jawaharlal Nehru University) and M.K. Sridhar (Former Member Secretary, Karnataka Knowledge Commission).

While preparing the policy, the committee has gone through various stages. The committee made discussions with educators, researchers, policy makers, experts from industry etc. In addition, the committee consulted with 70 organisations, institutions, associations and 216 eminent individuals for preparing the draft NEP. The committee consulted the Educational Policies of 1968, 1986 and 1992, T.S.R.

Subramanian Committee Report, and MHRD's Inputs for Draft National Education Policy and Feedback from ground level consultations since 2015 etc. While preparing the policy the committee kept an eye on a vision for the education system in India drawing from India's heritage as well as an alignment with the global sustainable development goals. The priority was on an integrated yet flexible approach to education, liberal arts approach in higher education, focus on high quality research, facilitating transformation of the education system and national development.

The vision of the draft National Educational Policy is stated as- "The National Education Policy 2019 envisions an India centred education system that contributes directly to transforming our nation sustainably into an equitable and vibrant knowledge society, by providing high quality education to all". The report consisted of four parts covering different aspects of Indian education system. The main parts of the report are -

1. Part I - School Education
2. Part II - Higher Education
3. Part III - Additional Key Focus Areas and
4. Part IV - Transforming Education

Salient features of the draft NEP 2019 :

- The policy aimed to universalize the pre-primary education by 2025 and to provide foundational literacy/numeracy for all by 2025
- It proposed a new curricular and pedagogical structure with 5+3+3+4 design covering the children in the age group 3-18 years. Under this structure, Pre-Primary & Grades 1-2 is considered as foundational Stage; Grades 3-5 as Preparatory Stage; Grades 6-8 as Middle Stage and Grades 9-12 as Secondary Stage.
- Universal access & retention with 100% Gross Enrolment Ratio (GER) for all school education by 2030.
- It proposed the teaching of other classical

languages and literature, including Tamil, Telugu, Kánnada, Malayalam, Odia, Pali, Persian, and Prakrit in schools

- A new independent State School Regulatory Authority (SSRA) to be created
- It aimed to consolidate 800 universities & 40,000 colleges into around 15,000 large, multidisciplinary institutions
- The policy proposed three types of Higher Educational Institutions (HEIs) e.g. Research Universities, Teaching Universities and Autonomous degree-granting colleges
- It aimed to provide autonomy to all higher education institutions. Higher education institutions to be governed by Independent Boards with complete academic and administrative autonomy
- An autonomous body called the National Research Foundation (NRF) is to be set up through an Act of Parliament
- Rashtriya Shiksha Aayog (RSA) or the National Education Commission an apex body is to be constituted. It will be chaired by the Prime Minister and will comprise eminent educationists, researchers, Union Ministers, representation of Chief Ministers of States, eminent professionals from various fields
- MHRD to be re-designated as the Ministry of Education (MoE) etc.

This discussion will not go into deeper part of the draft policy. It is an attempt to highlight the provisions in the draft NEP for higher education only.

Draft NEP, 2019 and higher education :

Part II of the draft NEP discusses about the higher education sector. The draft NEP realized that the higher education is a critical contributor to sustainable livelihoods and economic development of the country. It also plays a large and equally important role in improving human well being, and developing India as envisioned in the Constitution of India.

That is why; the draft NEP proposed a lot of steps for improving the higher education sector of the country. The major steps advocated by the draft NEP for higher education are discussed as follows-

Quality Universities and Colleges :

According to the draft NEP, higher education must develop good, well-rounded and creative individuals with intellectual curiosity, spirit of service and a strong ethical breadth. That is why; the draft NEP aimed at to revamp the higher education system, and to create world class multidisciplinary higher education institutions across the country. It also proposed to increase GER to at least 50% by 2035.

The draft NEP identified the challenges currently facing by India's higher education system. Some of the problems as identified by it are- fragmentation of the higher education system, lack of access, especially in socio-economically disadvantaged areas, lack of teacher and institutional autonomy, inadequate mechanisms for career management and progression of faculty and institutional leaders, lack of research at most universities and colleges, lack of transparent and competitive peer reviewed research funding across disciplines etc.

To overcome all these problems this draft Policy advocated a complete overhaul and re-energizing of the higher education. It included the following key changes to the current system of higher education -

Large, multidisciplinary universities and colleges :

The draft NEP made provision for vibrant multidisciplinary institutions of high quality that increase capacity of higher education in India and ensure equitable access. This policy advocated for expansion and improvement of public higher education and a new institutional architecture for higher education. The policy proposed consolidation of current 800 Universities and 40,000 college into about 15,000 large, well resourced and vibrant multidisciplinary

institutions. All higher education institutions are to be consolidated into three types of institutions such as Research Universities, Teaching Universities and Autonomous degree granting colleges.

Liberal education :

The draft NEP made provision to move towards a more imaginative and broad-based liberal education as a foundation for holistic development of all students, with rigorous specialisation in chosen disciplines and fields. The policy also advocated multidisciplinary environments, breaking silos within universities, imaginative curriculum and pedagogy, inclusion of lessons in service as part of liberal education, flexible Bachelor's degree options, starting of new Multidisciplinary Education and Research Universities and Indian Institutes of Liberal Arts etc.

Curriculum, pedagogy, assessment, and student support :

The proposed policy aimed at ensuring a joyful, rigorous, and responsive curriculum, engaging and effective pedagogy, and caring support to optimise learning and the overall development of the students. According to the policy; academic, financial and emotional support should be available for students to help them to attain better outcomes. Transforming the quality of open and distance learning, Massive Open Online Courses and internationalisation of higher education were also highlighted.

Integrity of faculty positions and institutional leadership :

The draft policy made provision for empowering faculty with high competence and deep commitment, energised for excellence in teaching and research. According to this document, higher education faculty must be valued and supported with excellent preparation and conducive working environments. It also emphasized institutional autonomy for recruitment and faculty recruitment will be on the basis of academic expertise and depth on

teaching capacities and dispositions for public service.

National Research Foundation (NRF) :

The draft NEP advocated setting up of the National Research Foundation (NRF) through an Act of the Parliament. The NRF will be an autonomous body of the Government of India. The main functions of NRF will be - to provide fund, to act as mentor, and to build capacity for quality research across the country in all disciplines. According to this document, the main function of NRF will be to catalyze and expand research and innovation in the country.

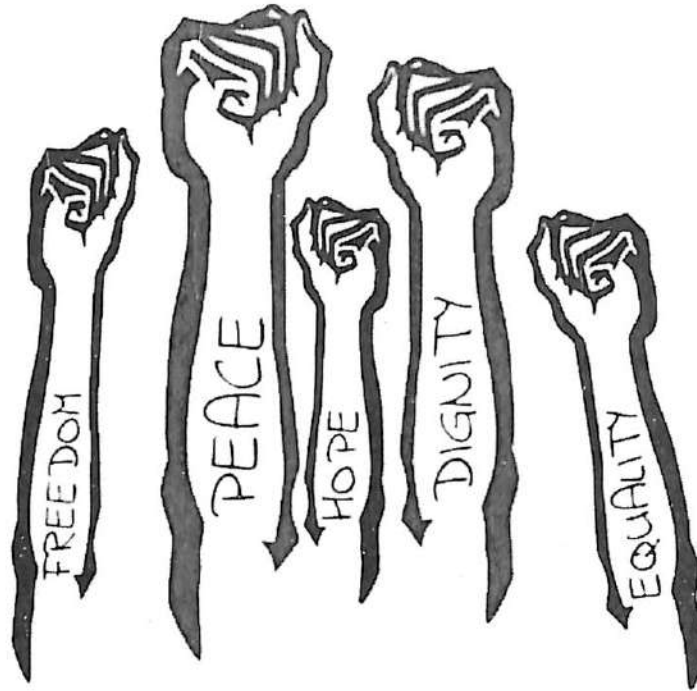
Governance :

The proposed policy stated that institutional governance will be based on academic, administrative and financial autonomy. Each higher education institution will be governed by Independent authority. The policy made provision for National Higher Education Regulatory Authority

(NHERA) to be the only regulator for all higher educational institutions. It advocated transformation of University Grants Commission (UGC) into Higher Education Grants Council (HEGC).

The proposed policy stated that a new apex body, the Rashtriya Shiksha Aayog (RSA) or National Education Commission, will be constituted for the country. It will be headed by the Prime Minister and the Union Minister for Education will be the Vice-Chairperson of the RSA. RSA will be responsible for developing, articulating, implementing, evaluating and revising the vision of education in the country. The States may set up apex State level bodies called the Rajya Shiksha Aayog or the State Education Commission.

This draft policy contains many potential areas for overhauling the education system in general and higher education sector, in particular. It is the time to wait for a final shape of the same from the part of the government. □

Legal status and Human Rights of Transgender

Jitu Borah

Dept. Of Political Science

Transgender people are individuals of any sex or age whose appearance personal characteristics or behaviours actually do not conform to their gender identity as compared to their gender by birth and whose gender behaviour or expressions do not match with their biological sex. Transgender have a strong historical background in India. There are also a host of socio-cultural groups of transgender people like Hijra, Kinnars and other transgender identities. The term 'transgender' in the present usage has become an umbrella term which is used to describe a wide range of individuals and experiences which includes pre-operative, post-

operative and non-operative transgender people male and female cross dresses, men and women regardless of their sexual orientation, whose characteristics and appearance are alleged to be gender atypical.

Transgender Community has been fighting for a long time for being recognized as person in the eye of law and for legal and constitutional rights and protection. Till very recently the legal system and society of India did not recognize them as person and so they were deprived of various civil rights. The constitution of India also did not consider them as the citizens of India and so they were deprived of the rights

and protection available to the citizens of India. But after the decision of Supreme Court of India in the NALSA case, the position and status of the transgender in India has changed drastically. They are now considered a legal person in the eyes of law and they have been given full legal and constitutional protection. In this context we may pointed out the 'The Rights of Transgender persons Bill, 2014'. The Government of India further introduced the transgender persons protection of rights Bill, 2016 to ensure social justice and empowerment including gender identity. Later in 2018 the Act was repeal and a progressive step was taken to secure the rights of transgender by extending constitutional protections. Recently, The Transgender Persons Protection of Rights Bill 2019 was approved by the Union Cabinet which provide a mechanism for their empowerment in social, economic and educational field.

The transgender in the ancient India had enjoyed a significant role and they had a strong historical presence in Indian mythologies and religious texts. They also enjoyed significant role in the royal court of the Islamic world especially in ottoman empires and during the Mugual rule in medieval India.

During the colonial rule the position and status of the transgender changed drastically and under the Criminal Tribes Act 1871 passed by

the British Government. They were deprived many of their Civil rights. Under this Act they were also deemed to be innately dangerous and prove to commission of non-bal able offence. Also under section 377 of Indian penal code they were harassed, arrested and projected by the police authorities and it continues even today. Many attempts were made by human rights activists to abolish section 377 but they have not been successful yet to given full legal and constitutional protection. The supreme court of India has also asked the central government and the state government to take various measures for the welfare of transgender and for the implementation of the guidelines laid down by the Supreme Court in the NALSA judgment.

The countries like Canada, France, Germany, and Nepal have also taken various steps and passed various Laws for the recognition of the rights of transgender. Various International documents have come up for the recognition of the rights of the transgender.

It should however, be remembered that proper implementation of these laws and welfare measures are necessary to improve the conditions of transgender and thus will be possible only if the mindset of the society changes and they cooperate in bringing the transgender in the mainstream.□

Reference :-

1. Scherpe, J.M [ed] [2015] : The Legal Status of Transsexual and Transgender Persons, Intersentia, Cambridge.
2. Stryker, SÉ. [2017] : Transgender History the Roots of Today's Revolutions, Seal Press.
3. Nanjunda, S & Gangadhar, M.R [eds] [2016] : Transgender Challenges in india, aayan publisher, New Delhi.

সেউজীয়া মাত :

সমীৰ তাঁতীৰ কবিতা

ড° মৃগাল কুমাৰ গগৈ

অসমীয়া বিভাগ, ডিগৰৈ মহাবিদ্যালয়

ব্ৰিটিছৰ দিনৰ 'ডিষ্ট্ৰিক্ট গেজেটিয়েৰ'বোৰত উল্লেখ আছে যে অসমীয়া মানুহবোৰ অকৰ্মঠ বাবেই চাহ বাগিচাত দৈনিক শ্ৰমিক ৰূপে কাম কৰিবলৈ উৰিষ্যা, ছোটনাগপুৰ, ঝাৰখণ্ড, মধ্যপ্ৰদেশ, পশ্চিমবংগ আদিৰ ঠাইৰ পৰা মানুহ অনা হ'ল। কেণ্টেইন ৰেলছৰ দিনতে কানি খেতিৰ সূচনা হয় আৰু শ্ৰমিক শ্ৰেণীৰ মাজত তাৰ বহল প্ৰয়োগ সম্ভৱ হৈ উঠে তেতিয়াৰ পৰাই বিশেষকৈ চাহ আৰু কয়লা উদ্যোগত দৈনিক কাম কৰা শ্ৰমিক শ্ৰেণীৰ মাজত কানিৰ প্ৰচলন ব্যাপক ৰূপত হ'বলৈ ধৰে আৰু লগে লগে সাতামপুৰুষীয়া অসমীয়া সংস্কৃতি লাহে লাহে বিপন্ন হ'বলৈ আৰম্ভ কৰে।

শীৰ্ষক সমীৰ তাঁতীৰ কবিতাৰ দ্বিতীয় দিশটো প্ৰতিফলিত হয় উল্লিখিত বিপন্ন সংস্কৃতিৰ আৱিষ্কাৰধৰ্মী ৰূপৰ চিত্ৰণত। এই সংস্কৃতিও বৃহত্তৰ গতিশীল অসমীয়া সংস্কৃতিৰ এক প্ৰধান অংশ। যাক এৰি বৰ্তমানৰ অসমীয়া জাতিৰ পৰিচয় অসম্ভৱ। ৮০ হেমচন্দ্ৰ বৰুৱাই লিখিছিল "বাগিচাৰ চাৰিসীমাৰ ভিতৰত বনুৱাৰ বাহিৰে আনৰ প্ৰৱেশ নিষেধ, কিজানি ভাবৰ বীজ পৰিলে নিমাত বনুৱাবিলাক সজাগ হৈ উঠে। চাহ বাগিচাৰ ভিতৰত বাটেদি গ'লে ছাতি জপোৱা আৰু ঘোঁৰা বা বাইচাইকেলৰ পৰা নমোৱা কথা অসমৰ বাইজৰ অবিদিত নহয়। এনে নকৰিলে চাহ বাগিচাৰ অখণ্ড প্ৰতাপ কালা আদমিৰ আগত কিজানিবা হীন হয়। এই বনুৱাৰ মাজত সোমাই সিহঁতক সংঘবদ্ধ কৰি সিহঁতৰ নায়া অধিকাৰ দাবী কৰিবলৈ শিকোৱা

অসম্ভৱ ব্যাপাৰ, কাৰণ বাগিচাত সোমোৱাই অনধিকাৰ প্ৰৱেশ।" (ত্যাগবীৰ স্মৃতিগ্ৰন্থ) — সমীৰ তাঁতীৰ জন্ম আৰু কৈশোৰ যৌৱন সেই নিষিদ্ধ এলেকাত। ২০১২ ইংৰাজী বৰ্ষত অসম উপত্যকা সাহিত্য বাঁটা গ্ৰহণ কৰি দিয়া ভাষণত তাঁতীয়ে নিজেই কৈছে — "উদ্যোগটোৰ স'তে জড়িতসকলৰ জীৱন ক্ৰমশঃ শৃংখলিত হ'বলৈ ধৰে আৰু আৰম্ভ হয় সীমাহীন দুখ-যন্ত্রণা। মোৰ জীৱন গঢ় লৈ উঠিছে চিৰ সেউজীয়া চাহ বাগিচা, গাঁও আৰু পাহাৰৰ ভয়াবহ দৰিদ্ৰতা আৰু নিৰক্ষৰতাৰ মাজত আৰু মোৰ সমৃদ্ধিও তাতেই।" তাঁতী অসমীয়া কবি ৰূপে পৰিচিত হ'লেও এটা কথা স্বীকাৰ কৰিবই লাগিব যে তেওঁ দ্বৈত মাতৃভাষাৰ অধিকাৰী এজন ব্যক্তি। অভিশপ্ত উনবিংশ শতিকাৰ ঐতিহ্যৰ সাঁকোৰে বগোৱা বাই তেওঁৰ জন্ম হৈছে বিংশ শতিকাৰ দ্বিতীয়াৰ্ধত। এটা ক্ষীপ্ৰ পৰিবৰ্তনীয় যুগৰ সাক্ষী তেওঁ। তেওঁৰ কবি ব্যক্তিত্বত এই যুগেই প্ৰধান অনুপ্ৰেৰণা। ভাৰতৰ উত্তৰ-পূৰ্বাঞ্চলৰ সজীৱ প্ৰকৃতিয়েও তেওঁৰ কবি সত্ত্বাক এটা গঢ় দিছে। আনহাতে তেওঁ যিহেতু দুটা মাতৃভাষাৰ অধিকাৰী গতিকে দুয়োটা ভাষাৰ লগত জড়িত সাংস্কৃতিক ঐশ্বৰ্যও তেওঁৰ কাব্যৰূপৰ অন্যতম চালিকা শক্তি।

'কদম ফুলাৰ ৰাতি' (২০০১) শীৰ্ষক সমীৰ তাঁতীৰ কবিতা সংগ্ৰহখনেই সেই সময়, এই সময় আৰু মাজৰ সময়ৰ বিশেষ এটা অসমীয়া সম্প্ৰদায়ৰ ত্যাগ বেদনা আৰু ক্ষোভৰ জলন্ত স্বাক্ষৰ। ইয়াত সন্নিৱিষ্ট কবিতাসমূহৰ এটা উল্লেখনীয়

বৈশিষ্ট্য হৈছে সমসাময়িক তথাকথিত অনেক অসমীয়া আধুনিকতাবাদী কবিতাত থকাৰ দৰে প্ৰকাশভঙ্গীত বিক্ষিপ্ততা নাই। অথচ সেই বাকভংগী পোনপটীয়াও নহয় — কবিৰ চৈতন্য, বোধ, অনুভূতি আৰু জীৱনদৃষ্টি একাকাৰ হৈ শব্দ ৰূপান্তৰেৰে কবিয়ে এক স্বকীয় কাব্যভাষাৰ বাট ইতিমধ্যে কাটি লৈছে। যি কাব্যভাষাত নৱকান্ত, হীৰেন ভট্ট বা অজিৎ বৰুৱা নাই — সামান্যতম আছে নীলমণি ফুকনহে, আছে 'কদম ফুলাৰ বাতি'ৰ পৰাহে।

অথচ তাঁতীৰ কবিতাৰ প্ৰধান বিশেষত্ব প্ৰকাশ ভংগীত উজ্জ্বল হৈ পৰা নাই। কবিতা সমগ্ৰ বিশেষ হৈ পৰিছে তেওঁৰ বচনাৰ বিষয় বিস্তৃত। বিষয় বৈচিত্ৰ্য থাকিলেও তেওঁৰ কবিতাৰ আন্তঃগাঁথনিত এক ধৰণৰ বিষয় একাহে লক্ষ্য কৰা যায়। তেওঁৰ কবিতা কেৱল প্ৰতিবাদৰে কবিতা নহয় — ক্ষোভৰো কবিতা। প্ৰতিবাদ সাকাৰ, ক্ষোভ নিৰাকাৰ — সুপ্ত। নিৰাকাৰৰ স্বৰূপ উপলব্ধি সমগ্ৰ জীৱন জুৰি ব্যাপ্ত হৈ থাকে। গতিকে তাঁতী তেওঁৰ জীৱনেৰে সম্পূৰ্ণ এজন কেৱল কবি। আন কোনো বিশেষণ বা ভূষণে তেওঁৰ লেখক ব্যক্তিত্বক শোভা নকৰে। কবিয়ে নিজে 'মাৰাংবুৰু'ৰ সন্মান বুলি দাবী কৰিছে। মাৰাংবুৰুৰ প্ৰকৃত অৰ্থ অৰণ্যৰ ভগৱান (The God of Forest)। ভাৰতত বসবাস কৰা অষ্ট্ৰিক প্ৰজাতিৰ বিশেষ এক জনসম্প্ৰদায়ৰ উপাস্য দেৱতা মাৰাংবুৰু। যাৰ জন্ম সেউজীয়াত আৰু যাৰ জীৱন সেউজীয়াত। সেই সেউজীয়া শিপাৰ পৰাই কবিৰ জন্ম।

মাৰাংবুৰু আমাৰ পিতা

তোমাৰ শিপাৰ পৰাই উপজিলোঁ

(মাৰাংবুৰু : কদম ফুলাৰ বাতি)

চিকাৰীজীৱী এই জাতিয়ে বিশ্বাস কৰে মাৰাংবুৰুৰে তেওঁলোকৰ চিকাৰত বাট দেখুৱায়। কবিয়ে অতি কৌশলেৰে সেই লোকজীৱনক অসমৰ অৰ্থনীতিৰ অন্যতম চালিকাশক্তি চাহ বাগানৰ জীৱনলৈ টানি আনিছে। অসমৰ বাগিচাৰ ভোকাতুৰ শ্ৰমিকসকল চিকাৰ হয় ক্ষমতাৰ — তেওঁলোকে আকৌ চিকাৰ কৰি কাৰাবিন্দ কৰিব খোজে অন্যান্যক —

চিকাৰত আমাৰ সাৰথি হ'বা

বাট দেখুৱাবা ভোকৰ বাটে বাটে

.....

মাৰাংবুৰু শুকাব চকুৰ পানী

খহিব বৰফৰ পাহাৰ

.....

চাহ বাগিচা পীৰিতিৰ উছৰ হ'ব (পূৰ্বোক্ত)

অন্যায়-শোষণৰ বিৰুদ্ধে কবিৰ এই ক্ষোভ 'কদম ফুলাৰ বাতি' সংকলনৰ কবিতাবোৰৰ শব্দই শব্দই উচ্চাৰিত।

ৰুচোৱে মানুহক সমৰূপী হ'বলৈ কৈ প্ৰকৃতিৰ বুকুলৈ উভতি যাবলৈ আহ্বান কৰিছিল। প্ৰকৃতিৰ আন এটা স্বাভাৱিক নাম 'সেউজীয়া'। সেউজীয়া মানে সত্য, উচ্চ, সবল, সজীৱ। এই সততা, এই উচ্চতা, এই সবলতা আৰু এই সজীৱতা অসমৰ চাহ বাগিচাৰ লোকসকলৰ মাজত আজিও বিদ্যমান। কবিয়ে স্বীকাৰ কৰিছে যে এই মানুহবোৰৰ জৈৱিক তাড়নাও সেউজীয়া।

এখিলা পাত সেউজীয়া। যৌনতা

সেউজীয়াৰ

(এখিলা পাত সেউজীয়া : পূৰ্বোক্ত)

আন এটা কবিতাত —

আই আমাৰ এটি কলি দুটি পাত

সেউজীয়া গাখীৰ গাঢ় সেউজীয়া মাত

(আয়েৰে বাগা শিয়াল : পূৰ্বোক্ত)

মন কৰিবলগীয়া যে তাঁতীৰ কবিতাত এহাতে 'সেউজীয়া' শব্দটো সংকুচিত হৈ 'চাহপাত'ৰ ৰূপ লৈছে — আনহাতে 'চাহপাত' শব্দটো 'সেউজীয়া'লৈ প্ৰসাৰিত হৈ সমগ্ৰ জড়-জীৱ জগতক সামৰি মানৱ চেতনাৰ সঞ্চাৰিণী শক্তি ৰূপে প্ৰতিভাত হৈছে। এই সঞ্চাৰিণী শক্তিতেই নিহিত হৈ আছে ক্ষোভৰ ভাষা — অনেক দুখ বিপৰ্যয়ৰ মাজতো জীৱনক গ্ৰহণ কৰাৰ অমোঘ মন্ত্ৰ। তাঁতীৰ কবিতাত এক ধৰণৰ ৰোমাণ্টিক প্ৰেম লক্ষ্য কৰিলেও জীৱনক গ্ৰহণ কৰাই তেওঁৰ কাব্যসাৰৰ প্ৰধান উপলব্ধি।

যেতিয়া তোমাৰ চকুৰে সপোন দেখোঁ

বাতি নীলা হৈ পৰে। মই যেন গৈ থাকো

অন্তহীন নিৰ্জনতাৰ মাজেৰে। কি ঋতু এয়া?

মোৰ ওঁঠত উদাস আকুল গান।

(১. বিষাদ সংগীত)

এই আত্মগ্ৰতা ৰোমাণ্টিকতাৰ বাহিৰে আন একো নহয়।

অথচ, একেটা কবিতাতে উচ্চাৰিত হৈছে —

পাত সৰে ধূলি উৰে।

মৃতকবোৰে আঙুলিয়াই দেখুৱাই

নিজান কবৰৰ সেউজীয়াৰ ফালে। কোনো নাই

এই নিমাওমাও জুৰিটোৰ পাৰত। দিয়া দিয়া

মোক দিয়া সেই সপোনৰ সন্মোহিণী।

কামনাক নেওচি যাওঁ তোমাৰ দুচকুৰ ঢউত উটি।

সন্মুখত মোৰ উচুপে এখন ভগা নাও এখন মৃত নদী

(পূৰ্বোক্ত)

ভগা নাও, মৃত নদী, নিমাওমাও জুৰি, নিজান কবৰ আদি শব্দ নৈৰাশ্যৰে জৰ্জৰিত আধুনিক মননৰ পৰিচায়ক কাব্যানুষ্ঙ্গ। নৈৰাশ্য আধুনিকতাৰ অন্যতম বিশেষত্ব। অৰ্থাৎ বোমাষ্টিকতাৰে আৰম্ভ হোৱা কবিতা এটাৰ সামৰণি পৰিছে আধুনিক অনুষ্ঙ্গৰে। কবিৰ দৃষ্টিত দ্বিতীয় পুৰুষৰ দুচকুত কামনাৰ টো নাই। দুচকুৰ যি সপোন সি বাস্তৱৰ পৰা উৎসৰিত। সেই সপোন বাস্তৱৰ কঠিন কমাৰশালত কৰ্ষিত হৈ দুস্বপ্ন ৰূপে প্ৰতিভাত হ'ব খুজিছে। কবিতাটোত উল্লিখিত একমাত্ৰ সেউজীয়ায়ো দুস্বপ্নৰ কথাকে ব্যঞ্জিত কৰিছে। 'তুমি' ৰূপী মানৱ জীৱনৰ অন্তলীন দুখবোধহে সত্য — 'তোমাৰ' প্ৰতি থকা কামনা অসত্য। সেই দুখবোধৰ কাৰণে কবিতাটোত প্ৰাসঙ্গিক নহয় — কবিৰ পূৰ্বৰ কাব্যবাণীয়ে সেই বোধৰ স্বৰূপ কোন কাহানিবাই আঙুলিয়াই দেখুৱাইছে।

তথাপি এবিধ অভিব্যঞ্জিত বিষাদমগ্নতাত আচ্ছন্ন 'বিষাদ সংগীত' সংকলনৰ প্ৰায় অধিকাংশ কবিতা। এনে বিৰল বিষাদ তেওঁৰ অন্যবোৰ সংগ্ৰহত প্ৰায় অনুপস্থিত। যেন সি অনন্ত মহাজীৱনৰহে বিষাদ — যেন সি অনন্ত গতিৰ নীৰৱ সংগীত (Silence Music) আৰু কবি কল্পিত 'তুমি' যেন নিৰন্তৰ নিৰ্জনতাৰ বাঙ্য় প্ৰতীক। বোমাষ্টিক, আধুনিক, উত্তৰ আধুনিক সকলো স্তৰৰ শিল্পীৰ বেলিকাই যিটো প্ৰযোজ্য, যিটো কালাতীত —

য'ৰ পৰা আহিছিলোঁ তালৈ উভতিম এদিন
সেই গান সেই টোপনি সেই সন্ধিয়া
জাহ যাব সময় নদীত

.....

এই বতাহে
সোঁৱৰাব তোমাক চিৰকাল নিৰ্জনতাত

(৫. পূৰ্বোক্ত)

এই নিমাখিত শিলবোৰক এৰি
গ'ল যে গ'ল ফুলবোৰো মৰহি গ'ল।

(২. পূৰ্বোক্ত)

কবিৰ বিষাদৰ ওচৰে পাজৰে বিচৰণ কৰি ফুৰা আন এক কাব্যদিশ চকুত পৰে — মৃত্যু-চেতনা। মৃত্যু-চেতনাৰ কবিতাৰ প্ৰধান বিষয়সমূহৰ ভিতৰত এটা। পাশ্চাত্য কবি যেনে চাৰ্লোট ব্ৰ'ণ্টে, ষ্টেফেন, ক্ৰে'ন, আৰ, এম. ৰিঙ্কে আদিৰ মৃত্যু কবিতাত প্ৰস্ফুটিত হোৱাৰ দৰে তাঁতীয়ে মৃত্যুবোধক এক জীৱনদৃষ্টি ৰূপে চিহ্নিত কৰা নাই। কবিয়ে অধিকাংশ

মৃত্যু বিষয়ক কবিতাতে মৃত্যুক ঐতিহ্য ৰূপে গ্ৰহণ কৰা যেন অনুভূত হয়। মৃত্যুৰ বিষয়ে লিখা কবিৰ বেছিভাগ কবিতাতে প্ৰত্যক্ষ মৃত্যুয়ে দিব পৰা যন্ত্ৰণাতকৈ মৃত্যুৰ দাপোনেৰে অতীত আৰু ভৱিষ্যতলৈ দৃষ্টি নিক্ষেপ কৰাহে দৃষ্টিগোচৰ হৈছে। সেয়ে তেওঁৰ মৃত্যু বিষয়ক কবিতাত মৃত্যুৰ স'তে সম্পৰ্কিত দুটা শব্দ বাক্যকৈ উচ্চাৰিত হৈছে — 'মৃতক' আৰু 'হাড়'। মৃতকৰ স্মৃতিৰ জৰিয়তে কবিয়ে সন্ধান কৰিছে ঐতিহ্যক।

ঐতিহ্যৰ জলঙাৰে কবিয়ে অতীত আৰু বৰ্তমানৰ তুলনা কৰি ভৱিষ্যতৰ প্ৰতি সজাগ হ'বলৈ উত্তৰ পুৰুষক বিনম্ৰ আহ্বান কৰিছে —

মোক মাতে মোক মাতে নিজান কবৰৰ ফালে
কত শতিকাৰ এই মৃতক আমাৰ সপোনৰ সোঁৱৰণি

.....

ভোকাতুৰ নাৰী ভোকাতুৰ শিশু ভোকাতুৰ কুকুৰ
মোক মাতে মোক মাতে মহাশূন্যৰ ফালে

.....

মোৰ শোক তোমাৰ শোক সময়ৰ হাহাকাৰ

(৬. বি. স)

কাক সোধোঁ কোন দেৱদূতে লিখিব
ইতিহাস? সংঘৰ্ষ আৰু সদৃ ভাৱনাৰ। এই
পৰুৱাই পোৱা ৰাতি জোনাক নামৰ দাপোনত
চাওঁ তোমাৰ মুখ। পাওঁ নেকি পাওঁ নেকি
মোৰ পৃথিৱীৰ স্বৰলিপি। লেখহীন মৃতকৰ
অন্তহীন গান।

(৩১ পূৰ্বোক্ত)

তথাপিহে মই থৈ গ'লো মোৰ দেশৰ হকে
কলিজাৰ দৰে কোমল এটি দোকমোকালি

হে পুৰুষ

হে প্ৰকৃতি,

আঁকোৱালি ল'বা তাক

সুদূৰ ভৱিষ্যতৰ বাবে।

(যুদ্ধভূমিৰ কবিতা : যু. ক.)

মৃত্যু চেতনাৰ লগত জড়িত নহয়, কিন্তু মৃত্যু উপাদানৰ অৱশেষ থকা এটা প্ৰতীক তাঁতীয়ে সঘনে প্ৰয়োগ কৰা পৰিলক্ষিত হৈছে। যিটো প্ৰতীকে কবিৰ গভীৰ ঐতিহ্য চেতনাকে বাৰে বাৰে সাক্ষাৎ কৰি তুলিব খোজে। কবিৰ অনেক কবিতাত তাৰ অনুষ্ঙ্গ পোৱা যায়। এটা সম্পূৰ্ণ কবিতা সেই প্ৰতীকৰ ওপৰতে প্ৰতিষ্ঠিত। কবিতাটোত থকা দুটামান সাৰ স্তৰক

এনেধৰণৰ —

এই হাড়ডালেই বাঁহী

যদি শুনিব খোজা অনন্ত সুৰ

.....

মোৰ পাছতে তুমি

মোৰ আগতেও তুমি

.....

দহমাহ দহদিন

অন্ধকাৰতে আছিল

তাৰ পিছত ইতিহাস

(হাড়ৰ মালিতা : সেউজীয়া উৎসৱ)

তুলনাৰ খাটিবত হাড় বিষয়ক আন দুটামান দৃষ্টান্ত -

কফিন ভাঙি ওলাই আহিছোঁ দুচকুত সূৰ্য্যৰ নিচা

দিয়া আৰু অলপ দিয়া তোমাৰ হেজাৰ বছৰীয়া ক্ষুধা

চোবাওঁ বোপাককাৰ হাড় চোবোৱাৰ দৰে নগ্নতা..

(কফিন ভাঙি ওলাই আহিছোঁ : ক. ফু. বা.)

শুকুলা হাড় শুকুলা ফুলৰ বুকুত।

ওপৰত শুকুলা মেঘ। মেঘৰ বুকু ফাটি

নামে ধাৰাধাৰে পোহৰ নামৰ শুকুলা বৰষুণ।

.....

দিগন্তত এতিয়া শুকুলা দিনৰ চিতাজুই

(২৭ বি. স)

কবিৰ বিভিন্ন সময়ৰ কবিতাৰ তুলনামূলক অধ্যয়নৰ যোগেদিও ই স্পষ্ট হৈ পৰে যে কবিৰ দৃষ্টি মহাজীৱনৰ অনন্ত গতিত। এই অনন্ত গতি পৰিক্রমাত মানৱ জীৱন এক ক্ষুদ্ৰতম আলোকস্পন্দ মাথোন। গতিৰ ৰূপ কেতিয়াবা জিঘাংসাৰে আন্ধাৰ আৰু কেতিয়াবা পবিত্ৰতাৰে পোহৰ। কবিয়ে জিঘাংসাৰ বাট বা ইতিহাসক ঘৃণা কৰে। মাজে মাজে ৰক্তাক্ত হৈ পৰা ইতিহাসৰ আঁৰত যিবিলাক চৰিত্ৰই ক্ৰিয়া কৰি থাকে, সেইবিলাকক দমন কৰাই কবিৰ কাম্য। হৃত অতীতক স্মিকাৰ কৰি দুৰ্বিনীত অতীতৰ পুনৰাবৃত্তি নহ'লৈকে কবিৰ কবিতাত এনে মৃত্যুস্ততি। প্ৰকট ঐতিহ্যবোধেহে এই ধৰণৰ কবিতাৰ সৃষ্টিত ইন্ধন যোগায়। এই মহৎ বোধ কবিৰ ৰক্তপ্ৰবাহত লীণ হৈ আছে। সেয়েহে 'সেউজীয়া উৎসৱ' (১৯৯৩) প্ৰকাশৰ দহ বছৰৰ পিছতো কবিয়ে একে কথাকে ভিন্ন ভংগীৰে 'বিষাদ সংগীত' (২০০৪)ত দোহাৰিছে।

মোৰ পাছতে তুমি

মোৰ আগতেও তুমি

প্ৰতিবাৰেই অগাপিছাকৈ দিন

এদিন বাটবোৰ

হাড়ত শুই আছিল

আৰু এদিন সঁচাকৈয়ে সাৰ পালে

.....

মোক ক'বই লাগিব কথাটো

এই হাড়বোৰ মোৰ নহয়

(হাড়ৰ মালিতা সে. উ)

তেওঁলোকে কৈছিল তোমাৰ

পৃথিৱীয়েই শেষ কথা নহয়। মৃত্যুৰ পাছতো

আমি মৃত্যুৰ আগতো আমি

আমিয়েই তোমাৰ বাবে বৰণীয়া উৎসৱ

মৃত্যুতকৈও উজল।

(৪৫ বি. স)

'যুদ্ধভূমিৰ কবিতা' সংগ্ৰহৰ 'জোনাক ৰাতি তোমাক খোজকাটি যোৱা দেখিছোঁ' শীৰ্ষক প্ৰথম কবিতাটো মৃত্যু কবিতা নহয় — ফেডেৰিকো গাৰ্চিয়া লৰ্কাৰ মৃত্যুত সমবেদনা জনাই লৰ্কাৰ হত্যৰ বিষয়ত লিখা এটা খণ্ড কবিতাহে। এনেকুৱা কবিতা তেওঁ বহুকেইটা লিখিছে — 'যুদ্ধভূমিৰ কবিতা'ৰ নেলী, মঙ্গলদৈ বেলশৰ ননৈ আদি, মই কিদৰে কওঁ, প'ষ্টমৰ্টেম, অমিতাভ পোহৰৰ কণ্ঠ খোলা, উখৰলৰ ৰাতি, খাদ্যৰ অভাৱত মৰা শিশুবোৰ, দুঃস্বপ্ন, জীৱন্ত ভাৱে এজন মানুহ, যুদ্ধত নিহত লোকৰ কৰুণ সোঁৱৰণত প্ৰকৃতি কবিতাসমূহ কোনো এক অপ্ৰাকৃতিক অৱস্থাৰ ফলশ্ৰুতিত অপমৃত্যু ঘটা মৃতকৰ সোঁৱৰণত মৃতকৰ প্ৰতি শ্ৰদ্ধা জনাই লিখা কবিতা। সীতা মাৰাণ্ডি (ক. ফু. বা), বুকুত বুলেট এটা লৈ (বি. স) আদিও সমমাত্ৰিক কবিতাৰ দৃষ্টান্ত। ক'বলৈ গ'লে গণতান্ত্ৰিক ভাৰতত সময়ে অসময়ে সংঘটিত হোৱা অগণতান্ত্ৰিক মৃত্যুৰ বতৰা দিয়াত কবিৰ কাপ সদায়ে ক্ষুৰধাৰ। স্বাৰ্থলব্ধ, অনাকাঙ্খিত বীভৎস মৃত্যুলীলাৰ বৰ্ণনাত সমীৰ তাঁতীৰ কবিতাই আধুনিকতাবাদী অসমীয়া কবিতাৰ ইতিহাসত ইতিমধ্যেই এক সমৃদ্ধি লাভ কৰি লৈছে।

জন্মদাত্ৰী মাতৃৰ প্ৰতি থকা এক বিৰল আবেগে তাঁতীৰ কিছুমান কবিতা সজীৱ-সমৃদ্ধ কৰি ৰাখিছে। কবিৰ বৰ্ণনাত কবিৰ আই আছিল ব'দে বৰষুণে গা ধোৱা এগৰাকী মাটিৰ মানুহ — জীৱনৰ সমস্ত দুখ যাতনা নিজে মূৰ পাতি লৈ সন্তানক খুটি খাবলৈ শিকোৱা এগৰাকী লোকনাৰী। কিন্তু টং কবিবলগীয়া দিশটো এয়ে যে চাহ বাগিচাত শ্ৰমিক ৰূপে কাম

কৰা সেই মাতৃগৰাকী কেৱল কবিৰ মাতৃয়ে হৈ থকা নাই — সমগ্ৰ চাহ জনজাতিৰ মাতৃ হোৱাৰ লগতে কোনো কোনো কবিতাত সমগ্ৰ বিশ্ব শ্ৰমিকৰ মাতৃ ৰূপে প্ৰতিনিধিত্ব কৰিছে আৰু তাতেই প্ৰকাশ পাইছে কবিৰ বলিষ্ঠ ব্যক্তিত্ব। ব্যক্তিনিষ্ঠতাক কবিয়ে অতি আবেগেৰে, কৌশলেৰে বস্তুনিষ্ঠতালৈ উত্তৰণ ঘটোৱাত সফল হৈছে — অলপ মন কৰিলেই কবিৰ বিভিন্ন সময়ত ৰচিত কবিতাত প্ৰকাশ পোৱা এই উত্তৰণ চকুত পৰে —

মোৰ আই যাৰ গৰ্ভত এন্ধাৰ ভাঙি

উদয় হ'ল পৃথিৱীৰ প্ৰথমজন কবি

(জীৱনৰ আদি অন্ত খেতি : সে. উ)

এই গাঁৱৰ পৰাইতো ওলাই আহিব সেই শিশু

হালোৱা হজুৱাৰ ল'ৰা

আইৰ চকুপানী মচি জগত সভালৈ যাব

(এটা ৰাতিৰ কবিতা : পূৰ্বোক্ত)

এদিন আইৰ কোলাত বহি শিকিছিলোঁ

এই এটাই মাথোঁ নাম আৰু এটাই মাথোঁ শব্দ

.....

স্বাধীনতা, হে মোৰ প্ৰিয় স্বাধীনতা

(পেলেষ্টাইনৰ কাব্য : যু. ক.)

মূৰ শিতানত আই

.....

মোৰ আই মোৰ জনম দুখিনী আই

কেনেকৈ পৃথিৱীক মোহাচ্ছন্ন কৰি থয়।

(৫০ বি. স)

তামবৰণীয়া মোৰ আই। চাহ নাৰী। খোপাত

চাহফুল গুজি গুণ গুণ গুণ গুণ। আই মোৰ কামৰ

কীৰ্তি।

আইৰ কলিজাৰ দৰে ধোঁৱাই খৰি। আই মোৰ

জনম দুখিনি। পৃথিৱীৰ উচুপনি।

(মোৰ আই : ক. ফু, বা.)

বাটটো একেটাই আই,

এন্ধাৰ আৰু কাঁইটীয়া তয়ে গৰকি যোৱা

(আই, মোৰ বাবে আজি ৰাতি : পূৰ্বোক্ত)

বিভিন্ন সময়ৰ বিভিন্ন কবিতাত কবিয়ে 'মাতৃ'ক কেতিয়াবা জন্মদাতা ৰূপে, কেতিয়াবা জীৱন যাপনৰ আধাৰ আৰু প্ৰেৰণা ৰূপে, আৰু কেতিয়াবা ঐতিহ্য ৰূপে চাব খুজিছে। ঐতিহ্যৰ প্ৰসঙ্গত এটা প্ৰশ্নৰ উত্তৰত কবিয়ে কৈছে — 'ককাদেউতা,

দেউতা বা আইক বাদ দিতো মই 'মই' হ'ব নোৱাৰোঁ। সেই একেটা পৰস্পৰাকে কঢ়িয়াই ফুৰিছোঁ মই।' (কথা গুৱাহাটী : জানুৱাৰী ২০০৫, সম্পা. মুখ্যঃ ৰঞ্জিত কুমাৰ দেৱগোস্বামী)

ইমানখিনিলৈকে কবি সমীৰ তাঁতীৰ কবিতাৰ দুটামান দিশৰহে সামান্য আলোচনা কৰা হ'ল। তাৎপৰ্যপূৰ্ণ কথা এয়ে যে কেৱল এই কাব্যিক দিশ কেইটাৰ উল্লেখ 'সমীৰ তাঁতী' কবিজনৰ সম্পূৰ্ণ স্বৰূপ প্ৰকাশিত নহয়। প্ৰকৃতপক্ষে ক'বলৈ গ'লে — তাঁতী মানৱতাবাদী দৰ্শনত বিশ্বাসী এজন সমাজবাদী কবি। আৰম্ভণিৰে পৰা তেওঁৰ কবিতাই নীৰ্বিহ শ্ৰমিক বা সৰ্বহাৰাৰ হৈ মাত মাতি আহিছে। এয়াই তাঁতীৰ কবিতাৰ প্ৰথম দিশ। কবিৰ প্ৰথমখন সংকলন 'যুদ্ধভূমিৰ কবিতা' প্ৰসঙ্গত সেয়ে সমালোচক হীৰেন গোহাঁয়ে কৈছিল — "তেওঁ ইয়াত অত্যাচাৰিত, নিৰ্যাতিত আৰু দুঃসাহসী বিপ্লৱীৰ কণ্ঠ। তেওঁ ইয়াত কালৰ সংকেত। সেয়ে ইয়াৰ কবিতাৱলীত যেন অনুভৱ কৰা যায় এক মহাকাব্যৰ উপাদান।" (ভূমিকা : যু. ভূ. ক. ৩০ মাৰ্চ, ১৯৮৫)।

অসমৰ ইতিহাসৰ কোনটো পৰ্যায় তেওঁৰ কবিতাত সোচ্ছাৰ প্ৰৱন্ধৰ মুখনিতে তাৰ আভাস এটা দিয়া হৈছে। এহাতে নিজে চাহ জনজাতিৰ শিপাৰ অংশীদাৰ হোৱা বাবে, আনহাতে অসমৰ সমস্যাজৰ্জৰ সত্তৰৰ প্ৰত্যক্ষ সাক্ষী হোৱা বাবে তাঁতীৰ কবিতাত যি মানৱতাবাদী দৰ্শন পৰিস্ফুট হৈছে, সি অতি বাস্তৱ, সাৱলীল আৰু সজীৱ ৰূপে প্ৰকাশিত। তেওঁৰ কবিতাই সামাজিক প্ৰবোচনা, অৰ্থনৈতিক শোষণ, ৰাজনৈতিক চলনা ভণ্ডামি, নৈতিক অবক্ষয় আদিৰ বিষয়ত বিভিন্ন পৰিস্থিতিত বিভিন্ন প্ৰকাশৰ বাট কাটি লৈছে। বিশেষকৈ স্বাধীনতা উত্তৰ আৰু পৰাধীন অসমৰ চাহ জনজাতিৰ ৰক্ষা কৰা স্বৰূপ তাঁতীৰ কবিতা। কবিতা ৰচনাৰ অন্যতম প্ৰেৰণা ৰূপেও কবিয়ে যাক স্বীকাৰ কৰিছে — "চাহ বাগিচাৰ সেই লক্ষ লক্ষ নাৰী পুৰুষে বোবা অন্ধ শিশুৰ দৰে মোক আৱৰি থকা বাবেও মই লিখাৰ সাহস পাইছোঁ। (কথা গুৱাহাটী : পূৰ্বোক্ত)। কবিৰ কেউখন সংকলনৰ কবিতাৰ তুলনাত 'কদম ফুলাৰ ৰাতি' শীৰ্ষক সংকলনতে চাহ বাগিচাৰ চকুলোৰ প্ৰকাশৰ মাত্ৰা অধিক। সেউজীয়াৰ গৰ্ভতে স্থিতি লৈ সেউজীয়াতে জন্ম লাভ কৰিছে কবি আৰু নিশ্চিত সেউজীয়াৰ অনন্ত সূঁতিতে তেওঁৰ ভৱিষ্যৎ। 'সেউজীয়া উৎসৱ'ত কবিৰ বাবে সেউজীয়া আছিল এক দ্বিমাত্ৰিক আধুনিক বিলাস, কিন্তু আঠ বছৰৰ পিছত প্ৰকাশিত 'কদম ফুলাৰ ৰাতি'ত সেই সেউজীয়া হৈ পৰিলগৈ জীৱনআত্মাৰ challenge স্বৰূপ। সেই প্ৰত্যাহ্বানেই তেওঁৰ কাব্যচিন্তাৰ আদিৰ

পৰা এতিয়ালৈকে কেন্দ্ৰীয় theme।

মোৰ পৃথিৱীৰ ফালে চোৱা একোখন শস্যভূমি
শোভা কৰে মানুহ খেতিয়কৰ মাজত
তেওঁলোকৰেই এজন মোৰ পিতা

(জীৱনৰ আদি অন্ত খেতি : সে. উ)

চাহপানী নে চকুপানী

হয়তো মোৰ পোৰা কলিজাৰ তেজ

(চাহপানী নে চকুপানী : ক. ফু. বা)

‘কদম ফুলাৰ বাতি’ত সেউজীয়াক কেৱল এক কাব্যিক
চিত্ৰৰ উপকৰণ ৰূপে গ্ৰহণ নকৰি ক্ষেত্ৰত প্ৰতিবাদৰ অস্ত্ৰ ৰূপেও
কবিয়ে প্ৰয়োগ কৰিছে। সেউজীয়া চাহগছ মানেই অন্যান্যৰ
বিৰুদ্ধে প্ৰতিবাদ। সমঅৰ্থনীতিত বিশ্বাসী কবিৰ দৰদ কেৱল
চাহ শ্ৰমিকৰ প্ৰতিয়ে নিষ্ক্ষেপ হোৱা নাই, তেওঁৰ দৰদ শোষিত
বৃহত্তৰ সমাজৰ প্ৰতিহে —

আমি উপজিলোঁ আমাৰ ভোকত
নিমখৰ দৰে চাহত গলিবলৈ

.....

গৰুৰ দৰে যেন সহিব পাৰোঁ
আৰু কুকুৰৰ দৰে নেজ পেলাই থাকিব পাৰোঁ

(ঈশ্বৰ বন্দনা : ক. ফু. বা)

মই এক চাহ মজদুৰ

সেউজীয়াৰ আন্ধাৰত জন্ম

.....

বাগিচাত ফুলি উঠা জুইফুল

(মই এক চাহ মজদুৰ : পূৰ্বোক্ত)

আই আমাৰ এটি কলি দুটি পাত

সেউজীয়া গাখীৰ গাঢ় সেউজীয়া মাত

(আয়ৰে বাগা শিয়াল : পূৰ্বোক্ত)

শ্ৰমৰ বাবে উদ্বাউল চাহ বাগিচাৰ শ্ৰমিকৰ দুখন হাত

যেন বিশ্বৰ সমস্ত শ্ৰমিকৰে যন্ত্ৰণাকাতৰ হাত দুখনিহে —

কি দিন

গোলামৰ শুভ দিন

.....

কোনো নাই

উশাহ সলাই চাহ বাগিচা

ওঁঠত বাজে কি

ইণ্টাৰনেচনেল

হাত দুখন এই হাত দুখন

আমাৰ শতিকা

.....

উৰে আকাশ শুৱাই

লাল পতাকা

(মে’ দিৱস : পূৰ্বোক্ত)

মৃত্যুদূত আহি বহি আছে। আপ্যায়ন কৰা, সম্বৰ্ধনা জনোৱা
তেওঁৰো বৰশো কলা। মাংসা, বৃধ্ণি একা বা মোৰ দৰে। কি মজা
কেৱল মাথোন ইচ্ছা এই মৃত্যুৱে যেন ডেউকা মেলি আকাশ চুৱে
এটা দিনৰ হেঙুলীয়া বা এটা বাখৰ খটোৱা ভাতিৰ হাঁহিৰ দৰে।

(মৃত্যুৰ ভূগোল : পূৰ্বোক্ত)

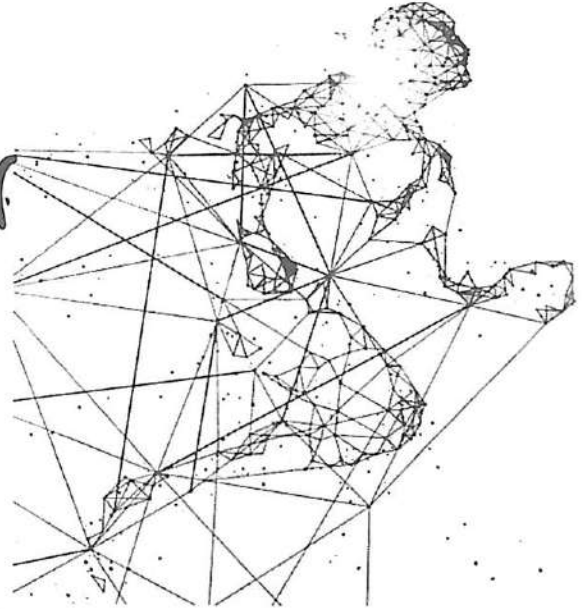
এয়া আচলতে এক প্ৰচণ্ড কাব্যিক irony মাথোন। ভণ্ড
সাম্যবাহীন সমাজৰ শ্লেষাত্মক কটুক্তি। এটা যুগৰ মৃত্যু বা
অৱসান ঘটিলে অন্য এটা যুগৰ আগমন ঘটিব, কবিৰ আশা,
সৰ্বহাৰাই বুজি পাব শতিকাৰ গোপন চলনাৰ যন্ত্ৰণা আৰু
বেথা।

সামৰণিত, সমীৰ তাঁতীৰ কবিতাৰ আলোচনা প্ৰসঙ্গত
আৰু এটা বিশেষত্বৰ কথা কেৱল মাত্ৰ উল্লেখ কৰা হৈছে।
তাঁতীৰ সামগ্ৰিক কাব্য জিজ্ঞাসা জাতীয় লোকবোধেৰে উপটি
আছে। কিছু পৰিমাণে উড়িয়া ভাৰতীয় কবি সীতাকান্ত মহাপাত্ৰৰ
দৰেই তেওঁৰ লোকচেতন্য সজীৰ আৰু বাঞ্ছয়। কবিৰ আধুনিক
মনন সমৃদ্ধ কবিতাসমূহতো লোক মনটোৱে পিটপিটাই ঘূৰি
ফুৰে। আলোচ্য কবি নিজে দ্বিমাতৃভাষীৰ অধিকাৰী হোৱা
বাবে অসমীয়া আৰু উড়িয়া উভয়ৰ লোকমন তেওঁৰ কবিতাত
অন্তলীণ হৈ আছে। ভৌগোলিক ভাবেও হিমালয়ৰ পাদদেশত
অৱতীৰ্ণ দুয়োটা জনগোষ্ঠীৰ সাংস্কৃতিক উপাদানত যথেষ্ট সাদৃশ্য
লক্ষ্য কৰা যা। তাঁতী এগৰাকী সফল আধুনিক অসমীয়া কবি।
তেল আৰু পানীৰ দৰে নহয়, গাখীৰ আৰু পানীৰ দৰে কবিৰ
কাব্যভাষাত লোক আৰু অধুনাৰ স্বকীয় ৰূপ সংমিশ্ৰিত হৈ
আছে। অৱশ্যে এনে বৈশিষ্ট্য চকুত পৰে কবিৰ শেহতীয়া
কবিতাসমূহতহে। আৰম্ভণি পৰ্যায়ৰ লোকমনৰ উকমুনিয়ে
এতিয়া প্ৰকাশৰ এটা উপযুক্ত বাট বিচাৰিছে।

ওপৰত উনুকিওৱা এনেবোৰ কাৰণতে সমীৰ তাঁতীক
যুদ্ধোত্তৰ যুগৰ আধুনিকতাবাদী অসমীয়া কবিতাৰ ধাৰাটোৰ
শেষ স্তৰৰ এজন বলিষ্ঠ কবি ৰূপে চিহ্নিত কৰিব পাৰি। অমূল্য
বৰুৱা, হেম বৰুৱা, নৱকান্ত বৰুৱা আদি আধুনিকতাবাদী
কবিয়ে সমৃদ্ধ কৰা বাটটোৰ অন্তিম পৰ্যায়তে তাঁতীৰ স্থান। □

আধুনিক যুগৰ

প্ৰত্যাহ্বান

ড° বিশ্বজিত শইকীয়া

সহকাৰী অধ্যাপক, বসায়ন বিজ্ঞান বিভাগ

দৈনন্দিন যান্ত্ৰিকতাৰ পৰা অলপ আঁতৰি প্ৰাকৃতিক সৌন্দৰ্য্য উপলব্ধি কৰো বুলি মটৰ চাইকেলখন লৈ ভিতৰুৱা গাঁৱলীয়া বাস্তাটোৰে লাহে লাহে আগবাঢ়িলোঁ। যিমানলৈকে চকু গৈছে চাৰিওফালে মাত্ৰ সেউজীয়া পৰিৱেশ। এফালে খেতিৰ পথাৰ আৰু আনফালে ঘন অৰণ্য। মাজে মাজে চৰাই-চিৰিকতিৰ কিচিৰ-মিচিৰ মাত আৰু বতাহৰ লগত মিহলি হৈ অহা পথাৰৰ বোকা মাটিৰ গোন্ধ। চাই চাই আপোন পাহৰা হৈ মই গাঁৱৰ কিমান দূৰলৈকে সোমাই আহিলো তৰকিবই নোৱাৰিলোঁ। বাইকখন জোকাৰ খাই ৰৈ যোৱাতহে মোৰ হুঁচ আহিল। দেখিলো বাইকৰ চেইনডাল ছিগিল। অস্বস্তিত বাইকখনৰ ওপৰতে খুব খং উঠিল। ইতিমধ্যে বেলিও পৰি আহিছে। কি কৰিম কি নকৰিম ভাবি থাকোতেই পথাৰৰ অলপ আঁতৰতে থকা ঘৰকেইটালৈ চকু গ'ল। থুপ খাই থকা কেইটামান খেৰী ঘৰ; হয়তো এটা চুবুৰী। কাৰোবাক ক'বাত পাওঁ নেকি ইফালে সিফালে চাওঁতেই অচিনাকি মানুহ এজন মোৰ ফালে আগবাঢ়ি অহাত মোৰ অলপ সকাহ পোৱা যেন লাগিল। মই অলপ অসহজ হৈ পৰা দেখি আৰু বৰ ভাগৰত থকা যেন অনুমান কৰিব পাৰি মানুহজনে মোক তেওঁৰ ঘৰলৈকে যাবলৈ অনুৰোধ কৰিলে। ময়ো হয়তো সেইটো সুযোগকেই বিচাৰি আছিলো কাৰণ মোৰ হাতত আৰু বিকল্পও নাছিল। তেওঁৰ ঘৰ পায়েই মানুহজনে মোক হাত মুখ ধুবলৈ

কুঁৱাৰ পাৰত পানীৰ যোগান ধৰিলে। কুঁৱাৰ পাৰৰ পৰাই মই তেওঁলোকৰ বাৰীৰ ফালে চলোঁ। এফালে ধানৰ ভঁৰাল, আনফালে পুখুৰী আৰু আম-কঁঠালৰ গছেৰে ভৰি থকা বাৰীখনৰ মাজত এডোখৰ শাকনি। কাষতে গাত খান্দি পেলাই থোৱা গোবৰৰ দ'ম আৰু লগত ঘৰৰ পেলনীয়া শাক-পাচলিৰ বাকলি, প্ৰয়োজনত ঘৰুৱা সাৰৰ বাবে। অলপ আঁতৰত গোহালি ঘৰ আৰু বনে-বাৰীয়ে ঘূৰি টোক-টোকাই থকা কেইটামান হাঁহ। মুঠৰ ওপৰত খেতি-বাৰীয়ে, মাছে-শাকে ভৰপূৰ এখন ঘৰ। মই মুখ হাত ধুই আহো মানে ঘৰৰ গৃহিণীয়ে মোক নেমু চৰবত এগিলাছ দি গ'লহি। তেওঁলোকৰ কৰ্ম কাণ্ডৰ পৰা ভাৱ হ'ল হয়তো তেওঁলোক বহুত অতিথি পৰায়ণ। হাতত নেমুৰ চৰবত গিলাছ লৈ মই তেওঁলোকৰ ঘৰটো তল-তলকৈ চাবলৈ ধৰিলোঁ। বাঁহ কাঠেৰে নিৰ্মিত ঘৰটো খেৰী চালিখনেৰে সৈতে বৰ আটোমটোকাৰিকৈ সজোৱা হৈছে। ইতিমধ্যে সন্ধিয়াও লাগি আহিছে।

তেওঁলোক সকলোৱে মোক ৰাতিটো তাতে থাকিবলৈ অনুৰোধ কৰিলে। যিহেতু মোৰ ঘৰৰ সকলোটি গৰমৰ বন্ধত ফুৰিবলৈ যোৱাত মই অকলশৰীয়াকৈয়ে আছিলো আৰু মোৰ হাতত ঘৰলৈ ঘূৰি যোৱাৰ উপায়ো নাছিলে, গতিকে বিশেষ চিন্তা নকৰি মই ৰাতিটো তাতে কটোৱাৰ সিদ্ধান্ত ল'লো।

টিপচাকিৰ পোহৰত গৃহিণীয়েও ভাতৰ যোগাৰ কৰিবলৈ

আৰম্ভ কৰিলেই। মই মন কৰিলো এটা সুন্দৰকৈ মাটিৰে নিৰ্মিত চৌকাত তেওঁলোকে পিতলৰ টো আৰু মাটিৰ কেৰাহীত ভাত আৰু আঞ্জা বান্ধিছে। বাকী বান্ধনি ঘৰৰ সকলো লাগতিয়াল সামগ্ৰী ৰাখিছে কিছুমান কাঠেৰে আৰু বাঁহেৰে নিৰ্মিত পাত্ৰত। গৰম গৰম বনশাক আৰু সৰু মাছৰ আঞ্জাখিনিৰ লগত ভাতখিনি কলপাতত বাঢ়োতে কলপাতৰ পৰা এটা অপূৰ্ব গোলক আহি নাকত লাগিলহি। সকলোৱে পীৰাত বহি মজিয়াত ভাত খাই থাকোতেই মানুহজনৰ পৰা জানিব পাৰিলো বনশাককণে তেওঁৰ কগীয়া পিতৃৰ ঔষধৰ কামো কৰিব। খাই বৈ উঠি আমি সকলো চোতালত বহি হাঁহি ফুৰিৰে বহু সময় কথা পাতিলো। শুবৰ কাৰণে মোক এটা বেতৰ পাটীৰ ব্যৱস্থা কৰি বাতিপুৰা সোনকালে উঠিব লাগিব বুলি তেওঁলোক দিহা দিহি শুবলৈ গ'ল। দিনটো যথেষ্ট গৰম আছিল যদিও চাৰিওফালৰ প্ৰাকৃতিক পৰিৱেশটোৱে বাঁহ আৰু খেৰেৰে নিৰ্মিত ঘৰটো খুব সোনকালেই ঠাণ্ডা কৰি পেলালে। মানুহখিনিৰ সহজ-সৰল মনবোৰক দেখি মোৰ সঁচাকৈ খুব ভাল লাগিল। ভাৱ হ'ল কোনো আধুনিক সামগ্ৰী ব্যৱহাৰ নকৰাকৈও তেওঁলোক নিজৰ মাজতে ইমান সুখী। বাতি শুবলৈ লোৱাৰ সময়ত মোৰ আপোন মানুহখিনিক আৰু ঘৰখনলৈ খুব মনত পৰিল। সকলো অত্যাধুনিক সা-সামগ্ৰীৰে ভৰপূৰ মোৰ ঘৰখনত কিবা এটা অভাৱ অনুভৱ হ'ল হয়তো প্ৰকৃতিৰ পৰশৰ। গৰমৰ দিনত এ. চি. নোহোৱাকৈ অকণো সময় থাকিব নোৱাৰা চিমেণ্ট ইটাৰে নিৰ্মিত মোৰ আৰ. চি. চি. ঘৰটোত প্ৰত্যেকটো কমতেই এনে কিছুমান সামগ্ৰী আছে যি প্ৰকৃতি বিৰোধী। ভাৱ হ'ল প্ৰকৃতিক ধ্বংস নকৰো বুলি আমি এনে কিছুমান সামগ্ৰী নিৰ্মাণ কৰিছো যি অতান্তই প্ৰকৃতি বিনাশী। প্ৰত্যেকটো কমত সজাই থোৱা প্লাষ্টিকৰ আঁচবাবৰ পৰা আৰম্ভ কৰি বান্ধনিঘৰ, গা ধোৱা ঘৰৰ বহুতো দৈনন্দিন ব্যৱহৃত সামগ্ৰীলৈকে সকলোবোৰ সংযোজিত। যিবোৰ প্ৰকৃতিয়ে সৃষ্টিও নকৰে নিজৰ মাজত সামৰিও নলয়। আমি মাত্ৰ নিজৰ প্ৰয়োজন সাপেক্ষে সৃষ্টি কৰো হয় কিন্তু সেইবোৰ আৱৰ্জনা ধ্বংস কৰোতে প্ৰকৃতিক বহু বহু ধৰি সময়ৰ প্ৰয়োজন হয়। আমাৰ বহুতো প্ৰয়োজন পূৰাবলৈ আৰু সুবিধাৰ কাৰণে আমি বহুতো যন্ত্ৰ-পাতি, সামগ্ৰী নিৰ্মাণ কৰি লৈছোঁ; তাৰ বহুখিনি আমাৰ বাবে অৱশ্যে অপৰিহাৰ্য্যও; কিন্তু তথাপি ইয়াৰ যিখিনি নোহোৱাকৈও আমি চলি থাকিব পাৰো আমাৰ ভৱিষ্যত প্ৰজন্মৰ কথা চিন্তা কৰি

আমি সেইখিনিৰ ব্যৱহাৰ সীমিত কৰাটোৱে যুগুত হ'ব যেন মোৰ অনুভৱ হ'ল। বাতিপুৰা ঘৰৰ আৱৰ্জনাখিনি (বিশেষকৈ অপচনশীল) ৰাস্তাৰ কাষৰ ডাষ্টবিনত পেলোৱা আৰু সেইখিনি পিছত পৌৰ নিগমৰ গাড়ীয়ে উঠাই নি কোনোবা এডোখৰ জেগাত দ'ম কৰা, উদ্যোগিক, চিকিৎসালয়ৰ, ৰাসায়নিক আৱৰ্জনা ইত্যাদিখিনি নলাত পেলাই সেই নলা নদীৰ লগত সংলগ্ন কৰা, ইলেক্ট্ৰনিক সামগ্ৰীবোৰ খোলাকৈ পেলোৱা এইবোৰ বহু কথাই মোৰ মনলৈ আহিল। মই এইখন সমাজত তেনেকুৱা একো পৰিৱেশ দেখা নাপালোঁ। বাচন ধুবলৈ ফুটচাই, মুখ ধুবলৈ এঙাৰ, খাবলৈ কলপাত, পিন্ধিবলৈ সম্পূৰ্ণ কপাহী কাপোৰ, শুবলৈ বাঁহৰ পাটী, গা ধোৱা চাবোনৰ পৰিৱৰ্তে হালধি-বুটৰ গুড়ি, বেমাৰ প্ৰতিকাৰক বনযৌধ সকলোবোৰ দেখোন প্ৰকৃতিসন্মত। ইয়াত অপচনশীল আৱৰ্জনাৰ ঠাই ক'ত? ভাৱ হ'ল অতীজৰ সমাজখন আৰু কিমান নিৰ্ভেজাল আছিল য'ত আমাৰ নহয় প্ৰকৃতিৰ আধিপত্য চলিছিল। অৱশ্যেই এইখন সমাজত সমস্যা নাই বুলি মই ভাবিব খোজা নাই, কাৰণ অত্যাধুনিক সা-সৰঞ্জামে কৰা ভাল চিকিৎসাৰ অভাৱত, সুচল যাতায়াতৰ অভাৱত প্ৰত্যেকদিনাই তেওঁলোক বহুতো অসুবিধাৰ সন্মুখীন হ'ব লগা হয়। মই মাত্ৰ ভাবিছোঁ যে আমাৰ ব্যস্ততাপূৰ্ণ জীৱনৰ আৰু অলপ মূল্যৱান সময় খৰচ কৰি, অলপ পৰিশ্ৰম অধিক কৰি কিছুমান বস্তু যদি আমি প্ৰকৃতিৰ পৰা আহৰণ কৰো পৰিৱেশৰ ওপৰত তাৰ অপকাৰিতা তেনেই ন্যূনতম হ'ব। মাত্ৰ গছ নাকাটো বুলিয়ে যদি আমি এনে কিছুমান বস্তু নিৰ্মাণ কৰো যি প্ৰকৃতিয়ে ধ্বংস কৰিবলৈ শ'শ বছৰ সময় লয় সেয়া জানো উচিত? আচলতে পৰিৱেশৰ ভাৰসাম্য নষ্ট কিয় হৈছে? আমি গছ কটাৰ বাবে, গছ নোৰুৱাৰ বাবে নে আমি এনে পৰিৱেশ সৃষ্টি কৰাৰ বাবে য'ত প্ৰদূষণৰ বাবে গছ হ'বই নোৱাৰে। প্ৰকৃতিৰ এটা নিখুঁত আৰু জটিল প্ৰক্ৰিয়াৰ দ্বাৰা গছে বংশ বিস্তাৰ কৰে। আমি মাত্ৰ এনেকুৱা পৰিৱেশৰহে সৃষ্টি কৰিব লাগে য'ত গছে বংশ বিস্তাৰৰ বাবে উচিত পৰিৱেশ পায়। অকল প্ৰদূষণ বা পৰিৱেশৰ কথাই নহয় এইখন সমাজৰ লগত আমাৰ সমাজৰ আৰু কিছুমান পাৰ্থক্য মোৰ চকুত পৰিল। ইলেক্ট্ৰনিক সামগ্ৰীৰে ভৰপূৰ আমাৰ সমাজখনে ইয়াৰ সুবিধা বাককৈয়ে গ্ৰহণ কৰিছে যদিও এই বস্তুবোৰে আমাক ইজনৰ পৰা সিজনক সিমানেই দূৰলৈ থেলি নিছে। সৰু সৰু ল'ৰা-ছোৱালীৰ পৰা আৰম্ভ কৰি বয়সীয়া জনলৈকে আজিকালি ম'বাইল, লেপটপত ইমান ব্যস্ত যে

তেওঁলোকৰ আনৰ লগততো বাদেই ঘৰৰ পৰিয়ালৰ মানুহৰ লগতে কথা পাতিবলৈ সময়ৰ অভাৱ হয়। এই অভাৱে আমাৰ মাজৰ পৰা বহু মূল্যবান সময় কাটি লৈ গৈছে য'ত আগতে আমি আজি সকলোখিনি বহি হাঁহি ফুৰ্তি কৰাৰ নিচিনাকৈ; ডাঙৰে সৰুৰ আগত নিজৰ অভিজ্ঞতা ব্যক্ত কৰাৰ দৰে বহু মূল্যবান শিক্ষা হেৰুৱাই পেলাইছোঁ। ধাৰণা হয় তেওঁলোকে ম'বাইলত কৰি থকা কামৰ ৫০ শতাংশহে দৰকাৰী বাকী এই অভ্যাস সময় ধ্বংসকাৰী বাদে একো নহয়। এই যন্ত্ৰবোৰে আমাৰ মনবোৰক ইমান সংকুচিত কৰি পেলাইছে যে আমি আমাৰ স্মৃতিশক্তি, কল্পনাশক্তিৰ পৰিৱৰ্তে যন্ত্ৰৰ ওপৰত বেছি নিৰ্ভৰশীল হৈ পৰিছোঁ। সাধাৰণ ম'বাইল নম্বৰ এটাও মনত ৰাখিবলৈ আমি অক্ষম কাৰণ সেইটো যে ম'বাইলটোত সংৰক্ষিত হৈ আছে। আগৰ দিনৰ বিজ্ঞানীসকলে কোনো প্ৰযুক্তিৰ সহায় নোলোৱাকৈ কেৱল গণনা আৰু কল্পনাশক্তিৰে যিখিনি উদ্ভাৱন কৰি থৈ গৈছে; আজিৰ যুগত কোনো কল্পনাশক্তি ব্যৱহাৰ নকৰাকৈ কেৱল যন্ত্ৰৰ দ্বাৰা যে কিবা নতুন ৰহস্য উদঘাটন সম্ভৱ সেয়া সন্দেহৰ আৰতত। এইবোৰ ভাবি থাকোতেই কেতিয়ানো মোক টোপনিয়ে হেঁচা মাৰি ধৰিলে গমেই নাপালোঁ।

চাৰিওফালে বৃহৎ বৃহৎ অট্টালিকা, মাজৰ খালি ঠাইখিনিত কৃত্ৰিম জাৱৰৰ দ'ম, কেৱল মানুহ মানুহ আৰু মানুহ, জীৱ-

জন্তুৰ, চৰাই-চিৰিকতিৰ পৰিচয় কেৱল চিৰিয়াখানা, বহুত দূৰ দূৰলৈকে সেউজীয়াৰ প্ৰভাৱ নথকা এখন যান্ত্ৰিক নগৰী, উদ্যোগিক কাৰখানাৰ পৰা ওলোৱা যোঁৱা-ধূলিৰ লগত মিহলি হৈ এক ধূসৰ পৰিৱেশ, অত্যন্ত গৰমত থাকিব নোৱাৰা এটা অৱস্থা, উন্নত কিন্তু কৃত্ৰিম, মানৱতাহীন এখন চহৰ। অচিন বেমাৰত ভুগি থকা কিছুমান সৰু সৰু ল'ৰা-ছোৱালী মোৰ ফালে আগবাঢ়ি আহিছে, মোৰ বেঢ়ি ধৰি কৈছে -- "তোমালোকৰ কাৰণেই আজি আমাৰ এই অৱস্থা। তোমালোকে তেতিয়াই আমাৰ কথা, তোমালোকৰ ভৱিষ্যত প্ৰজন্মৰ কথা চিন্তা কৰা হ'লে আজি আমাৰ এই দুৰ্দশা নহ'লহেঁতেন। মাত্ৰ নিজে সুখত থাকিবলৈ, আৰামত থাকিবলৈ তোমালোকে এনেকুৱা কিছুমান কাম কৰিলা যি আমাৰ মাজৰ সেউজীয়াখিনিক প্ৰায় নাইকিয়া কৰি পেলালে। তোমালোকে কৰা প্ৰদূষণৰ ফল এতিয়া আমি ভুগিছো এনেকুৱা কিছুমান বেমাৰেৰে যাৰ চিকিৎসা এতিয়াও ওলোৱা নাই। তোমালোকে দিয়া বিকৃত শিক্ষাৰ ফলত আজিকালি আমি কালেকো ভয় নকৰো। এয়া চোৱা তোমাকো আমি মাৰিব পাৰো।" এইবুলি সিহঁত গোহৈখিনিয়ে মোক মাৰিবলৈ উদ্যত হ'ল। ভয়ত পিছহঁহকি উচুপ খাই উঠোতেহে মোৰ সন্নিৱত ঘূৰি আহিল এয়া সপোন আছিল। অসংলগ্ন সপোনটোৱে সঁচাকৈ মোক খুব ভয় খুৱালে কিন্তু সকাহ পালোঁ সেয়া যে সপোন আছিল। □

Rethinking Tagore's Thoughts on Love: A Brief Study

Rabindranath Tagore's songs on Love were compiled by Tagore himself and chiefly find place in Volume II of 'Gitavitan' under the title 'Prem', a word in Bengali in which Tagore wrote. They are three hundred ninety-three in number. Besides them, there are quite a number that are found in his dance dramas. Substantially, these are contextual, but even if taken off from the contexts, these are free by themselves.

'Prem' primarily means 'love'. But love eludes any definition. Its synonyms are tenderness, fondness, predilection, warmth, passion, adoration. Love, affection, devotion - all mean a deep and enduring emotional regard, usually for another person. While 'love' refers to bisexual relationship, having its origin in divine instinct - all instincts in beings are all God-gifted, it is also manifested in different forms. Men prefer to restrict the applicability of the term to bisexual relationship because that is a natural instinct elemental to the process of creation or procreation and hence, the other forms of love are named affection, loyalty, devotion, adoration, regard, admiration, inclination, fondness, friendliness *and* the like. Actually, love, even as a bisexual relationship, comprises all emotions just spoken of. Friendship is the highest form of love even when it happens between a man and a woman, sexually or asexually.

Love of God, considered a superhuman entity, is called worshipfulness or devotion, but such a feeling is impossible without an element of love. Love, in the right sense, is closeness or affinity and seeks togetherness, which is communion or consummation. When it is so, it is called fulfillment. The test of fulfillment is in separation; if separation brings about sadness and evokes a keen desire for re-union, it can be said that love is fulfilled. However, true love - the marriage of the true minds as Shakespeare calls it in his Sonnet No: is never fulfilled. The deeper it is, the greater is the aspiration. Passion is a divine urge

Dipesh Mandal,
Deptt. of Bengali, Digboi College

'Prem' primarily means 'love'. But love eludes any definition. Its synonyms are tenderness, fondness, predilection, warmth, passion, adoration. Love, affection, devotion - all mean a deep and enduring emotional regard, usually for another person.

and so is lust, excessive passion, which is a 'must' or 'must'. Lustfulness, however, is not an appreciable emotion as that leads to rape, molestation and other acts that harm the society. Society is a repressive institution, and however strong our argument be, we must accept it. Love is a pure emotion, not *sans* passion, but in no way does it leave room for perversion. Actually, if 'love is too often profaned', it is our civilization that has profaned it and perverted it. And this perversion owes a great deal to bio-technology. Experience of orgasm through physical intercourse is also a divine experience; it effects a catharsis which is necessary for maintenance of sound health and mind.

Love is an emotion of strong affection and personal attachment. In philosophical context, love is a virtue representing all of human kindness, compassion, and affection. Love is central to many religions, as in the Christian phrase, "God is love" or Agape in the Canonical gospels. Love may also be described as actions towards others (or oneself) based on compassion, or as actions towards others based on affection. In English, love refers to a variety of different feelings, states, and attitudes, ranging from pleasure ("I loved that meal") to interpersonal attraction ("I love my partner"). "Love" may refer specifically to the passionate desire and intimacy of romantic love, to the sexual love of Eros, to the emotional closeness of familial love, or the platonic love that defines friendship, to the profound oneness or devotion of religious love. This diversity of uses and meanings, combined with the complexity of the feelings involved, makes love unusually difficult to consistently define, even compared to other emotional states. Love in its various forms acts as a major facilitator of interpersonal relationships and, owing to its central psychological importance, is one of the most common themes in the creative arts. Love may be understood as a part of the survival instinct, a function that keep human beings together

against menaces and to facilitate the continuation of the species.

The word "love" can have a variety of related but distinct meanings in different contexts. Often, other languages use multiple words to express some of the different concepts that English relies mainly on "love" to encapsulate; one example is the plurality of Greek words for "love." Cultural differences in conceptualizing love thus make it doubly difficult to establish any universal definition.

Although the nature or essence of love is a subject of frequent debate, different aspects of the word can be clarified by determining what isn't love. As a general expression of positive sentiment (a stronger form of like), love is commonly contrasted with hate (or neutral apathy); as a less sexual and more emotionally intimate form of romantic attachment, love is commonly contrasted with lust; and as an interpersonal relationship with romantic overtones, love is sometimes contrasted with friendship, although the word love is often applied to close friendships.

Tagore in his love songs, if not in his songs on worship, makes us join him, as the emotions that he inlays in his songs are identical with ours. It is quite possible that ordinary men cannot identify with Tagore in their attitude to love, not having frames of mind like the poet's, it is undeniable that he touches the chord of every heart now or later. The note of sublimity that is marked characteristic of Tagore's song on love is not an ordinary human emotion, but it is human. Tagore's songs on 'love and languishment', of ecstasy and dejection, the keen desire to be akin, and calm acceptance of lot when love remains unrequited, - in any one or more of these moods, we share with Tagore for his gamut is extensive. In Tagore, we find no fury and he does not sing to quiet his fretful nerves. His love songs are spontaneous effusions in moments of emotions when they come, but all his love songs are string

with a chord which is spirituality. The emotions are human, yet they are transcendental. Desire for communion is present, but the passion is cool and sedate sans sensuality. His desire for communion is the desire for fulfilment; and Tagore is all sedate if it does not come that way. His core accent is on everlasting love – mingling of the two souls having connexion with the Supreme Soul. Unrequited love does not lead to dejection; the mood is overcome by a magnanimous spirit of satisfaction with what has been attained. Tennyson says in In Memoriam: It's better to have loved and lost / Than never to have loved at all." Tagore insists that human love is real, but more fulfilling is the

bond of the souls. Love, in its glory, quietens the desire, but at the same time sublimates the mind. That makes sense when it is said that it difficult to distinguish Tagore's songs on worship and those on love. Human love acquires purity in Tagore, and more often than not, forms the foundation of worship. This is so because Tagore never ever looked at human hearts as separated from the cosmic principle. The heart that craves for union with human frame also aspires to be linked up with the Brahman or the Supreme Self. Varied are the thoughts, feelings and emotions of man; but the variety which is real ultimately loses itself in blissful communion with the ultimately reality. Hence, the song :

Amara parana jaha chay...

You are the sole object of my heart's desire, my Love,
None else this world offers me, nothing else, indeed ;
If you find no joy with me, you may go elsewhere at your will,
But you shall dwell in my heart – nothing else do I need.

Doleful, I shall miss you, yet you will hold my heart
Endlessly for days and nights, for months and years;
If someone captures your mind, and you never turn back to me
I shall be pining, but may you have all your cheers.

□□

Tinsukia- The Shangri-La For Bird Lovers and Avian Photographers

Dr. Deborshee Gogoi

Department of Commerce, Digboi College

A 'Wildlife Photographer' –is what I always wanted to be. Today, although I am not a professional photographer but photography is my passion and also the medium to observe and connect with Mother Nature. The impact of wildlife documentaries showcased on channels like National Geographic, Discovery etc. was such that it often took me to a dreamland where I was the explorer, exploring the virgin lands of Northeast India through the medium of photography.

From my very childhood, I was quite aware of the rich flora and fauna of northeast India but it was not until 2007 when I started taking photography seriously and observe the splendors of Mother Nature closely. Subject that fascinates me most is the avian diversity of the region. I wonder how something can be so beautiful, charismatic and even more obscure.

Assam, the gateway to northeast India is extremely rich in bird life and accounts for nearly 900 bird species. This richness and diversity in

bird species is due to the fact that the northeast and Assam in particular, is a meeting place of two zoogeographic sub-regions, Indian and Indo-Chinese, within the framework of the Oriental (or Indo-Malayan) Zoogeographic Region (Choudhury 2000). The International Council for Bird Preservation, UK identified the Assam plains and the Eastern Himalaya as an Endemic Bird Area (Bibby et al.1998) that supports two critically endangered species, three endangered species and 14 vulnerable species of birds (Islam and Rahmani 2004). Stattersfield et al. (1998) identified 22 restricted range species out of which 19 are confined to this region and the remaining three are also present in other endemic and secondary areas. Eleven out of the 22 restricted range species found in this region are considered as threatened (Birdlife International 2001), a number greater than in any other EBA of India (Stattersfield et al. 1998).

This write up basically deals with the easternmost district of Tinsukia, which is a haven

for the wildlife photographers and birders alike. The vegetation and the geographical location of the district support a number of endemic birds with globally threatened status. The district is home to the famous Dibru-Saikhowa National Park that includes Poba Reserve Forest, Kobo *chaponi* (river islands), Amarpur *chaponi*, Maguri and Motapung *beel* (lake), and the adjacent riverine tract of the Brahmaputra and Lohit rivers. As much as 25 per cent of India's list of threatened birds (as classified by BirdLife International in their 2008 IUCN Red List) feature in Dibru-Saikhowa's bird list. Some notable species include White-bellied Heron, Bengal Florican, White-winged Duck, Greater Adjutant, White-rumped Vulture, Slender-billed Vulture, Red-headed Vulture, Swamp Prinia, Black breasted Parrotbill, Marsh Babbler, Jerdon's Babbler, Slender-billed Babbler, Swamp Francolin, etc.

--Upper Dihing (East) & Upper Dihing (West) Complex which are a part of Dehing-Patkai Wildlife Sanctuary are two other important areas located in the district that supports a wide range of avian diversity. Upper -Dihing (East) Complex includes four reserve forests, namely Upper Dihing (East Block) including the area leased to oil fields (13,168 ha), Kakojan (2,345 ha), Duarmara (653 ha) and Torani (2,040 ha) Reserve Forests. The Upper Dihing (East Block), Kakojan and Digboi Oil field areas are contiguous, while Torani and Duarmara are isolated areas some distance away. These forests are among the last remaining patches of Tropical Evergreen Forests of some significance in Assam. Upper Dehing (West) Complex includes six Reserve Forests and three proposed Reserve Forests, all contiguous with each other. The areas constituting this IBA are Upper Dihing (27,500 ha), Joypur (10,870 ha), Dirak including additions (3,708 ha), Dilli (3,030 ha), Makumpani including additions (538 ha), Desali (200 ha), Digboi west block (929 ha). Together they form the largest contiguous

tropical rainforest area extant in the whole of Brahmaputra Valley (Choudhury 1996a). These forests, especially Upper Dihing (West Block) have the largest known population of the globally endangered White-winged Duck *Asarcornis scutulata* (Choudhury 1996a, 1998). Together with other forests, the estimated population is higher than in any IBA in the world (BirdLife International 2001, Choudhury 2000).

As many as 402 bird species have been recorded from the area with more than 12 species globally threatened. These Wildlife Sanctuaries is home to 5 species of hornbills, 6 species of *Galliformes*, 10 species of *Strigiformes*, 20 species of *Piciformes*, 14 species of *Culumbiformes*, and 16 species of flycatchers. 3 critically endangered species including White-rumped vulture, Slender billed Vulture, White bellied Heron; 2 nos. of endangered species including White winged Duck, Rufous necked Hornbill; 3 nos. of vulnerable species namely Pale capped Pigeon, Lesser Adjutant, Beautiful Nuthatch; and 6 nos. of near threatened species including White cheek Partridge, Ferruginous duck, Blyth's Kingfisher, Chestnut backed Laughingthrush, Great Hornbill, Austen's Brown Hornbill have been recorded from these areas. The district is also enriched with a number of less known but potential bird areas like Bherjan-Borajan-Podumoni WLS, Phillobari RF, Hoolonghabi RF, Lakhpathar RF, Doomdooma RF, Buridehing RF, Duarmara RF, Tokowani RF, Dangori RF, Deopani RF, etc.

But in spite of this, awareness regarding the rich avian diversity of the district is confined to a certain section of the society only. This lack of awareness has resulted in an unexpected decline in the population of a number of endemic species. Illegal chopping of trees, destruction of grasslands due to human activities, and killing of birds for meat and feathers are the contributing factors towards this decline. Till date, the role of governmental agencies as well as NGOs towards educating and creating awareness among the

villagers regarding the importance of conservation has been very negligible.

But lately, it has been observed that many upcoming youths of Tinsukia have shown keen interest in birding and avian photography. This upcoming trend is a result of the technical revolution in the field of photography and mass communication. Easy availability of digital cameras including DSLRs at affordable price have encouraged the youths to take up avian photography as an area of interest. They have realized that the district has tremendous potentialities in avian photography. Social networking sites like facebook, twitter, etc. have also contributed a lot towards popularizing this trend and have also contributed in promoting the district as a potential birding destination.

As a result of these activities, a number of bird species that were not recorded earlier within the political boundary of the district were identified and photographed, which is a very encouraging sign for the entire birding community.

Apart from recording of new species, new potential sites are being identified that supports a wide range of avian diversity but are less known to the general masses. The best part of these activities is that some amount of awareness has been noticed among few villagers and they too are realizing the need and

importance of conservation. Many local youths have taken up 'guiding' as a source of income. As these youths are quite familiar with the geography of these areas, they have proved to be effective guides for the tourists. A few other youths have engaged themselves with eco-tourism and have opened cottages to ensure hygienic food and comfortable stay to the tourists.

As a whole, if we carefully examine, it would come to light that the entire trend is directly or indirectly having some impact on the entire socio-economic condition of the people living in the nearby areas where birding activities have taken place. People are in general becoming aware of the restrictions on illegal poaching and the punishments imposed thereon. Sighting of unknown/ uncommon species quite frequently is carrying a positive message to the entire birding community and the number of tourists visiting the district is increasing every year. Therefore, it is the right time to promote the diverse avifauna of the district before the world arena and social networking sites can play a significant role in this regard. The governmental agencies should also frame plans and policies that will attract tourists and boost tourism sector in the district. An all round effort from Government, NGOs, Educational Institutions as well as individuals can contribute a lot towards making the conservation story a success. □

অসমীয়া ভাষাৰ কান্দোন

কাব্যশ্ৰী গগৈ

প্ৰথম বান্ধ্যাসিক, বিজ্ঞান শাখা

আত্মসমালোচনাৰ অভ্যাস যেতিয়ালৈকে আমাৰ মনত গঢ় লৈ নুঠে তেতিয়ালৈকে আমি অসমীয়া ভাষাক লৈ যিমানেই গৰ্ব অনুভৱ নকৰো কিয় দুটা দশকৰ অন্তত আমাৰ গৰ্ব খৰ্ব হবই।

‘Good Morning’ ৰাতিপুৱাই ব্যৱহাৰ কৰা এই ইংৰাজী শব্দ দুটাই মন গৰ্বৰে উপচাই তোলে আৰু মন শান্ত হয় নিজৰ মনত উদ্ভৱ হোৱা ক্ষন্তেকীয়া উচ্চ মানসিকতাৰ বাবে। দিনটোৰ আৰম্ভণিতে কৰা এই ভুলটোৰ পিছতো নিজৰ ভাষাটোৰ ব্যৱহাৰিক দিশত আমি কিমানবাৰ জ্ঞাত বা অজ্ঞাতভাৱে ভুল কৰো সেয়া আমি সাধাৰণতে ভাবি নাচাওঁ। গতানুগতিকভাৱে কৰি থকা ভুলবোৰ পৰ্যালোচনা কৰিলে দেখো যে খাদ্য, সাজপাৰ, ব্যৱসায়িক দিশ সকলোতে বিভিন্ন অসমীয়া শব্দবোৰৰ প্ৰতিশব্দ অথবা সমাৰ্থক ব্যৱহাৰ হৈছে একো-একোটা ইংৰাজী শব্দ, যিবোৰ শব্দৰ প্ৰচলন হৈছে অভ্যাসবশতঃ কাৰণত আৰু মাতৃভাষাৰ মৰ্যাদা বুজি নোপোৱাৰ পৰিণামত। আজিৰ নতুন প্ৰজন্মই অজস্ৰ অসমীয়া শব্দ হয়তো শুনিবলৈ পোৱা নাই, যাৰ বাবে হয়তো তেওঁলোকক অসমীয়া নাজানে বুলি জ্যেষ্ঠসকলে দোষাবোপ কৰিব নোৱাৰিব। বহু

বছৰ আগতেই আনন্দৰাম ঢেকিয়াল ফুকনে কৈ গৈছিল “অসমীয়া ভাষা আমাৰ মাতৃভাষা। মাতৃৰ নিচিনা বাবেই মাতৃয়ে বেজাৰ পোৱা কাম কৰাটো সন্তানৰ পক্ষে অযুগুত, ই শাস্ত্ৰৰ বাক্য। ইয়াকে জানি আমি অসমীয়াসকলে মাতৃভাষাক শ্ৰদ্ধা আৰু ভক্তি কৰা উচিত।” কিন্তু দুৰ্ভাগ্যক্রমে সেইসকল মহান সাহিত্যিকৰ আদৰ্শনীয় বক্তব্যবোৰ কেৱল পঢ়াৰ বিষয়হে হৈ থাকিল, তাক কিন্তু প্ৰকৃততে অনুকৰণ কৰা নহ’লগৈ। ভাষাই সাহিত্যৰ সৃষ্টি কৰে। যদি ভাষা হেৰাই যায় তেতিয়াহ’লে সাহিত্যই হেৰাই যাব। সাহিত্য হেৰাই যোৱা মানে এটা জাতিৰ অস্তিত্বও হেৰাই যাব পাৰে। গতিকে সাহিত্য আৰু এটা জাতি জীয়াই থাকিবলৈ হ’লে ভাষা অপৰিহাৰ্য। কিন্তু ভাষা বুলি ক’লে সম্পূৰ্ণ শুদ্ধ হ’ব লাগিব। অশুদ্ধ শব্দৰ সংযোগেৰে উচ্চাৰিত ভাষাৰ ভৱিষ্যত অনিশ্চিত। ভাষাৰ বিননি আমি এতিয়াও উপলব্ধি কৰা নাই, যাৰ বাবে আমি অনুভৱ কৰা নাই অসমীয়া ভাষাটোক ক’লে লৈ গৈ আছে। আমাৰ দৈনিক কথোপকথন ব্যৱহাৰ হৈ থকা অসমীয়া বাক্যৰ নমুনা কিছুমান লক্ষ্য কৰকচোন- ‘ইলেকচনৰ সময়ত লিডাৰ আহিবই, মিনিষ্টাৰ আহিলে লোকেল প্ৰলেমবোৰক লৈ মেম’ৰেণ্ডাম দিব

লাগিব।....’, ‘আজি স্কুলত এনুৱেল স্পৰ্টচ আছে’..... ইত্যাদি ইত্যাদি কিমান তথাকথিত অসমীয়া বাক্য আমি ব্যৱহাৰ কৰি আছোঁ তাৰ অন্ত আছেন ? অসমীয়া ভাষাত কথা পতাৰ নমুনা যদি এয়াই হয় তেনেহ’লে ইয়াক লৈ গৰ্ব কৰাৰ কিবা অৰ্থ থাকেনে ?

এটা ভাষাৰ অৱক্ষয়ৰ সম্ভাৱনাই তেতিয়াই দেখা দিয়ে যেতিয়া এটা জাতিৰ মানুহৰ ভাষাৰ চৰ্চাৰ প্ৰতি থকা সামূহিক ইচ্ছাৰ অভাৱ ঘটে। গতিকেই ইংৰাজী ভাষা শিক্ষাৰ প্ৰতি যি আগ্ৰহ আৰু আকৰ্ষণ বাঢ়িবলৈ ধৰিছে সেই আগ্ৰহ আৰু আকৰ্ষণে অসমীয়া ভাষাৰ ক্ষেত্ৰত এক বিপৰীতধৰ্মী স্থিতি লোৱাৰ বাবেই অসমীয়া ভাষাৰ স্বাভাৱিকভাৱেই সংকট নামি আহিছে।

অন্যায়স জীৱন-যাপনৰ প্ৰতি থকা আকৰ্ষণ, স্বভাৱজনিত এলাহ, অনীহা আৰু ইংৰাজসকলে কাৰ্যালয়ৰ নথিত দিয়া টোকা এতিয়াও অনুকৰণ, বিভাগীয় অনুশাসনহীনতা আদিও অসমীয়া ভাষাৰ শুদ্ধ ব্যৱহাৰত অন্তৰায় হিচাপে থিয় দিছে। অসমীয়া ভাষাটো ক্ৰমান্বয়ে ধাবমান হৈছে এক সংমিশ্ৰিত ভাষাৰ পিনে। নিজৰ মাতৃভাষাত কথা পাতোতেও আমি উচ্চাৰণত কিমান ভুল দৈনিক কৰি থাকোঁ তাকো নভবাৰ বাবে আৰু আলোচনাৰ পাতনি

নেমেলাৰ বাবে ভুলবোৰেই শুদ্ধ বুলি আকৌ মানি লোৱাৰ পৰিৱেশে গা-কৰি উঠিছে। আমি আমাৰ ৰাজ্যখনৰ বিভিন্ন স্থানসমূহৰ নামবোৰ উচ্চাৰণ কৰোঁতেও উপৰ্যুপৰি ভুল কৰিয়েই আছোঁ। উদাহৰণস্বৰূপে শিৱসাগৰ বুলি নকৈ ছিৱসাগৰ, সোনাৰী কিন্তু উচ্চাৰণ কৰোঁ ছোনাৰী, দুলিয়াজান নে ডুলিয়াজান, শ্বহীদ নে ছহীদ আদি শব্দৰ উচ্চাৰণ একেবাৰেই বিসঙ্গতিপূৰ্ণ। কোনো ঠাইত ‘ও’ কাৰৰ ঠাইত ‘উ’ কাৰৰ ব্যৱহাৰো আশ্চৰ্যজনকভাৱেই ব্যৱহাৰ কৰি থকা হৈছে। যেনে- ‘চোৰ’ৰ ঠাইত ‘চুৰ’, ‘পোৰা’ৰ ঠাইত ‘পুৰা’ ইত্যাদি। প্ৰকৃত শুদ্ধটো সম্পৰ্কত কিন্তু শুনোতাজনো নিকন্তৰ। অৰ্থাৎ যিয়েই যি উচ্চাৰণ কৰিছে তাকে গ্ৰহণ কৰিছে। অধ্যয়নৰ অভাৱেই প্ৰধান কাৰণ বুলিব পাৰি। উচ্চাৰণ কৰোঁতে হোৱা ভুলবোৰক সাধাৰণ কথা বুলি ভবা, কথা প্ৰসঙ্গত বিদেশী ভাষাৰ ব্যৱহাৰক লৈ গৰ্ববোধ কৰা আৰু ভুলবোৰক অস্বীকাৰ কৰাৰ মনোবৃত্তিয়েই আমাক এতিয়াৰ পৰ্যায়ত উপনীত কৰিছেহি।

সেয়ে, ককা নীলমণি ফুকনৰ সময়ৰ শিক্ষালৈ মনত পেলাই সমগ্ৰ অসমীয়া জাতিয়ে সমূহীয়াভাৱে এই দিশত পদক্ষেপ ল’বলৈ হ’ল। অন্যথা অনাদি কাললৈ অসমীয়া ভাষাৰ কান্দোন নিশ্চিত হৈ পৰিব। □

সাহিত্য আৰু মানৱ জীৱন

কৃষ্ণা গগৈ

স্নাতক পঞ্চম ষাণ্মাসিক

মানৱ সভ্যতাৰ বৌদ্ধিক সাধনাৰ এটি প্রধান ধাৰা হ'ল সাহিত্য। অৰ্থাৎ মনোভাৱ ব্যক্ত হ'লেই ভাষাৰ সৃষ্টি হয় আৰু ভাষাৰ লিপিবদ্ধ ৰূপটোৱেই হ'ল সাহিত্য। সাহিত্যৰ প্রধান উদ্দেশ্য হ'ল মানুহক আনন্দ প্ৰদান কৰা। সেয়ে এক কথাত যি ৰচনাৰ বিষয়বস্তু আৰু লেখাৰ ধৰণে সৰ্ব সাধাৰণক আকৰ্ষিত কৰিব পাৰি সিয়েই সাহিত্য। এই সাহিত্যৰ প্রধান সন্মুখ মানৱ জীৱনৰ কাৰ্যাৱলীৰ লগত। অৰ্থাৎ মানুহে জীৱনত লাভ কৰা বিভিন্ন অভিজ্ঞতাৰ কল্পনাৰ সহায়ত সাহিত্যৰ মাজেদি প্ৰকাশ কৰে। সেয়ে আমি ক'ব পাৰো যে ভাষাৰ মাধ্যমেৰে জীৱনৰ প্ৰকাশেই হ'ল সাহিত্য আৰু মানৱতাৰ জয়গানেই সাহিত্যৰ প্রধান বিষয়বস্তু।

মানুহ সামাজিক প্ৰাণী। সাহিত্য মানুহৰে সৃষ্টি। সেয়ে সমাজত লাভ কৰা বিভিন্ন অভিজ্ঞতা, নিজৰ সুখ-দুখ, অভাৱ-অভিযোগ আদিয়েই সাহিত্যত প্ৰকাশ পায়। মানুহৰ অন্তৰৰ কথা ব্যক্ত কৰি তাৰ সহানুভূতি বিচৰাতেই সাহিত্য সৃষ্টি হয়। সাহিত্যত সমাজৰ ছাঁ পৰে বাবেই সাহিত্যক সমাজৰ দাপোন বুলিও কোৱা হয়। সাহিত্যই কোনো এটা জাতিৰ মন আৰু চৰিত্ৰই যুগে যুগে কেনেদৰে প্ৰগতিৰ পথত আগুৱাই যায় তাকো দেখুৱায়।

সাহিত্য যিহেতু এটি জাতিৰ দাপোন সেয়ে যিকোনো সাহিত্য সৃষ্টিৰ ক্ষেত্ৰত সাহিত্যিকৰো দায়িত্ব যথেষ্ট। সমাজৰ প্ৰতিটো দিশ সূক্ষ্ম দৃষ্টিভংগীৰে পৰ্যবেক্ষণ কৰি নিৰ্মোহ বিশ্লেষণৰ জৰিয়তে বিষয়বস্তু পাঠকৰ আগত উপস্থাপন কৰাটো সাহিত্যিকৰ প্রধান কৰ্তব্য। কিয়নো সৰ্বসাধাৰণৰ চকুত ধৰা নপৰা সত্য আৰু সুন্দৰখিনিহে সাহিত্যিক প্ৰকাশ কৰা উচিত।

পৃথিৱীত এনে কোনো সজীৱ শিল্প নাই, যাৰ মানৱতাৰ সৈতে সম্পৰ্ক নাই। সাহিত্য এনে এক শিল্প যাক যুঁজিবৰ বাবে পৃথিৱীৰ নানা ভাষাত নানা শ্ৰেষ্ঠ মহিষীয়ে যুগ যুগ ধৰি চেষ্টা কৰি আহিছে। জীৱনক লৈয়ে সাহিত্যৰ সৃষ্টি। যদিও জীৱনৰ অস্তিত্ব বা জীৱনৰ সমস্যালৈ প্ৰশ্ন উঠে, তেতিয়াই সমাজৰ অংশীদাৰ হিচাপে সাহিত্যিক নিজৰ কাৰ্য সন্মুখে সজাগ হ'বৰ হেতু ওলায়। বিৱৰ্তনৰ চক্ৰীত প্ৰতিটো সতেজ যুগেই নিজৰ সন্মুখে সচেতন হয় আৰু সাহিত্যৰো পৰিৱৰ্তন হয়। সাহিত্যই জনগণৰ মনত দেশ প্ৰেমৰ সচেতনতাৰ সৃষ্টি কৰিব পাৰে লগতে সাহিত্যিক সন্মুখত থকা বাধা বিঘিনীবিলাক কলমৰ জোৰতে ওফৰাই পেলাবলৈ চেষ্টা কৰে। অসমতেই দেখা যায় পৰাধীনতাৰ সময়তে অম্বিকাগিৰী, জ্যোতিপ্ৰসাদ, কমলাকান্ত ভট্টাচাৰ্য আদিৰ লেখনীয়ে জনগণৰ মনত অগ্নিস্ফুলিঙৰ উদগীৰণ কৰিছিল। লেখকৰ অভিজ্ঞতা, আৱেগ আৰু সুকীয়া দৃষ্টি সাহিত্য সৃষ্টিৰ বাবে অতি প্ৰয়োজনীয়। সূক্ষ্ম অনুভূতিসম্পন্ন লেখকে সামাজিক মানুহৰ মনৰ যাতনা লেখনীৰ জৰিয়তে সকলোকে অনুভৱ কৰাব পাৰে। এয়াই হ'ব মানৱ জীৱনৰ প্ৰকৃত সাহিত্য। জীৱনৰ প্ৰতিটো সমস্যা, প্ৰতিটো সূক্ষ্ম কোণত সাহিত্যই পৰশ পেলাব পাৰে। যুদ্ধৰ পটভূমিত ৰচনা কৰা গ্ৰন্থ এখনে মানুহৰ হৃদয়ত যুদ্ধৰ প্ৰতি ভয়, ঘৃণা আৰু বিতৃষ্ণাৰ সৃষ্টি কৰে। জীৱনৰ লগত যিহেতু সমাজৰ ওতপ্ৰোত সন্মুখ আছে, সেয়ে সমাজৰ আৰ্থ-সামাজিক, ৰাজনৈতিক সমস্যাসমূহক লেখকে উপেক্ষা কৰিব নোৱাৰে। দ্বিতীয় মহাসমৰৰ সময়ত জাৰ্মান সৈন্যৰ অত্যাচাৰৰ পৰা পৰিত্ৰাণ পাবলৈ গুপ্তগৃহত লুকাই থকা ইহুদী পৰিয়ালৰ কিশোৰী এন ফ্ৰাঙ্কৰ 'এন ফ্ৰাঙ্কৰ ডায়েৰী'য়ে সাধাৰণ নিৰপৰাধী মানুহৰ জীৱন যুদ্ধই কিদৰে দুঃসহ কৰি তোলে তাক সমগ্ৰ পৃথিৱীবাসীক জানিবলৈ সুবিধা দিছে। সাহিত্যই আমাক যুগ আৰু পৰিধিৰ সীমা ভাঙি জীৱনক বুজিবলৈ সুবিধা দিয়ে।

যি সাহিত্যৰ দৃষ্টিভংগী উদাৰ, যি সাহিত্যই মানৱ সমস্যাবহুল জীৱন সমবেদনাৰে স্পৰ্শ কৰিছে, যি সাহিত্যই ব্যক্তিৰ দুখ বেদনাক ৰূপ দিয়াৰ লগতে সকলো দেশৰ লোকৰ হৃদয়ত বিশেষ স্থান দখল কৰিব পাৰিছে, সেই সাহিত্যই মানুহক হৃদয়ংগম কৰি যুগ যুগান্তৰৰ বাবে চিৰ জীৱন জিলিকি থাকিব পাৰিছে। □

বনফুলৰ কবি

যতীন্দ্রনাথ দুৰৰা

এচিয়া লিঙ্গু

উচ্চতৰ মাধ্যমিক প্ৰথম বৰ্ষ

অসমীয়া কাব্য সাহিত্যৰ জগতত বনফুলৰ কবি নামে খ্যাত যতীন্দ্রনাথ দুৰৰা এক বিশেষ ব্যক্তিত্বৰ অধিকাৰী। তেওঁৰ জন্ম হৈছিল ১৮৯২ চনৰ ৪ মাৰ্চ ৰংপুৰত। কাব্যযোগী যতীন্দ্রনাথ দুৰৰা অসমীয়াৰ মনত এটি সাঁথৰ সদৃশ। তেওঁ 'বাঁহী' কাকতৰ যোগেদি সাহিত্যিক জীৱনৰ পাতনি মেলিছিল। যতীন্দ্রনাথ দুৰৰাৰ ৰচনাতেই বোমাষ্টিক ভাৱদৰ্শৰ গীতি কবিতাই বৰ্ণ বিকাশ লাভ কৰে। বেজবৰুৱাৰ বাঁহীয়েই দুৰৰাৰ প্ৰধান সাৰথি। তেওঁৰ কাব্যকালৰ পৰিপূৰ্ণতা লাভ কৰে বেজবৰুৱাৰ বাঁহীৰ পাততে। পাৰস্যৰ বিখ্যাত কবি ওমৰ খয়ামৰ কবায়তৰ সুন্দৰ আৰু নিমজ অসমীয়া ভাঙনি 'ওমৰ তীৰ্থ' পুথিৰ আকাৰত ১৯২৬ চনত প্ৰকাশ হয়। ইংৰাজ কবি ফিটজেৰাণ্ডৰ ইংৰাজী ভাঙনিক ভেটি কৰিয়েই অসমীয়া ভাঙনি প্ৰস্তুত কৰা হৈছিল। ওমৰ খয়াম হ'ল ওমৰ জীৱন দৰ্শন সন্মুখে আলোচনা কৰা প্ৰবন্ধ। ওমৰ তীৰ্থ পুথিৰ নিবেদনত ওমৰৰ দৰ্শন সন্মুখে কবিয়ে নিজৰ কথাত লিখিছে — "বৈজ্ঞানিক বিশ্লেষণ প্ৰথা ভাবুকৰ সামঞ্জস্যকৰণ প্ৰথা, কবিৰ গভীৰ দৃষ্টি, দাৰ্শনিকৰ জ্ঞান সকলো গোটাই লৈ সৃষ্টি তথ্যৰ গভীৰতম প্ৰদেশলৈ ওমৰে চাই দেখিলে তাৰ আদি আৰু অন্ত দুয়ো আন্ধাৰ, গভীৰ আন্ধাৰ মানৱ মনৰ অসীমৰ প্ৰতি, বাৰ্থ অভিযান, এয়ে ওমৰ আৰু ওমৰৰ অভিযানৰ ব্যৰ্থতাৰ কাৰুণ্যই তেওঁৰ মানৱ জাতিৰ প্ৰতি শ্ৰেষ্ঠ দান।" ওমৰ তীৰ্থৰ কবিতাৰাজি এডাল সূতাবে গাঁথি লোৱা এধাৰি মণি। আনহাতে প্ৰতিটো মণিৰ নিজস্ব সৌন্দৰ্যৰ দৰে প্ৰত্যেকটো স্তৰেই স্বয়ংসম্পূৰ্ণ অৰ্থ প্ৰকাশক। অন্ধ নিয়তিৰ অন্ধ বিশ্বাসত চলে মানুহৰ জীৱন ৰথ বুলি নিয়তিৰ দুৰ্বাৰ চক্ৰৰ প্ৰতি বিদ্বেষভাৱ প্ৰকাশ কৰিছে আৰু মানুহৰ নিৰ্বুদ্ধিতা, ভণ্ডামি, অন্ধবিশ্বাসৰ প্ৰতি দেখা গৈছে সহানুভূতি আৰু পুতৌ ভাৱ :

"কোনোবা বলিয়া সুখ সুখ কৰি
এই পৃথিৱীক সাতটি ধৰি
কোনোৰে ভাবিছে মৰণৰ পাছে
পাম সঁচাকৈয়ে সুখৰ পুৰি
তহঁতৰ সুখ নাই কতো হেৰা
নিষ্ঠুৰ মৰণে চিঞৰি কয়
মুৰ্খ তহঁত অলীক ভাৱনা
ভাবি কৰ কিয় জীৱন ক্ষয়।"

ক'ৰ পৰা আহিছে, ক'লৈ যাম, এটি অনন্ত প্ৰশ্নৰ পিছত ওমৰ ব্যাকুল। ওমৰৰ মতে বৰ্তমানেই সকলো। আমাৰ জীৱন আন্ধাৰ ভৱিষ্যতৰ হাতত কোনো স্থায়িত্ব নাই। কোনে জানে কোন মুহূৰ্তত জীৱন শেষ হৈ যাব পাৰে। গতিকে আজিৰ বৰ্তমানক উপভোগ কৰি লোৱা। Eat, drink and be merry, for tomorrow you die. ইৰাণৰ কবি হাফেজৰ চুফীতত্ত্বৰ ছাঁ লৈ ৰচনা কৰা দুৰৰাৰ শেহতীয়া প্ৰকাশ 'মিলনৰ সুৰ' (১৯৩৫ খ্ৰীঃ)। দেশভক্ত তৰুণৰাম ফুকনে হেনো লগ পালেই বগা পাঞ্জাৰীটোৰ তলৰপৰা লগুণডাল উলিয়াই খামোচ মাৰি ধৰি কয় — "চাওঁ দিয়া মানে ব্ৰাহ্মণক ভিক্ষা দিয়া।" এই ভিক্ষা আন একো নহয় দুৰৰাৰ স্বৰচিত কবিতা। হাফেজৰ ইংৰাজী সংস্কৰণ আৰু চুফীতত্ত্ব সন্মুখে ভালদৰে অধ্যয়ন কৰাৰ পাছত মিলনৰ সুৰৰ জন্ম। মিলনৰ সুৰ চুফীতত্ত্ব, চুফী ৰহস্যবাদ আৰু অতীন্দ্রিবাদৰ সুৰেই কবিৰ স্বকীয় বৈশিষ্ট্যৰ সহজ-সৰল প্ৰকাশ। সাতশ বছৰ আগেয়ে ইৰানৰ ফুলনিত অনুৰণিত হোৱা কবি হাফেজৰ প্ৰাণৰ বাণীৰ প্ৰতিধ্বনি কবি দুৰৰাৰ 'মিলনৰ সুৰ'। বিশ্ব মানৱৰ সত্ত্বাৰ গম্ভীৰ তন্ত্ৰী কঁপাই তোলা সুৰৰ স্পন্দন শুনা যায় কবিৰ বাঁহীৰ প্ৰতিধ্বনিত —

“মহা গায়কৰ বাঁহীৰ সুৰত
কবিৰ প্ৰাণত কঁপিলে সুৰ
মন্দাকিনীৰ অমিয়া নিজৰি
জীৱন শান্তি কৰিলে দূৰ।”

দুৱৰাৰ দ্বিতীয় প্ৰকাশিত কবিতাৰ পুথি ‘কথা কবিতা’ (১৯৩৩ খ্ৰীঃ)। কথা কবিতা অৰ্থাৎ Poems in Prose বিশ্ববিপ্ৰসৃত ৰুছদেশীয় ঔপন্যাসিক আইভান টুৰ্গেনিভৰ মৃত্যুশয্যাৰ পৰা জগতবাসীলৈ দি যোৱা অভিনৱ দান। তেওঁ বচনা কৰা কথা কবিতা অসমীয়া সাহিত্যৰ জগতত বচনা কৰা প্ৰথম কথা কবিতা। কথা কবিতা অসমীয়া সাহিত্যত ‘স্নেহ মহিলী’ হৈয়েই ব’ল। কথা কবিতাৰ বচনাৰ ক্ষেত্ৰত দুৱৰা আংগিক আৰু উপস্থাপন ৰীতিত টুৰ্গেনিভৰ উত্তৰ সাধক। কিন্তু বিষয়বস্তুৰ নিৰ্বাচন কৌশল কবিৰ সম্পূৰ্ণ নিজৰ অৰ্থাৎ দুৱৰাই টুৰ্গেনিভৰ পৰা ধাৰ কৰিছিল টেকনিক বা বচনাইলৈ। বিষয়বস্তু নিজস্ব হোৱা বাবে কথা কবিতা আৰু কথা-কবিতাৰ মাজৰ অঙ্গাগী সন্মুখ দেখা যায়। কথা কবিতা কবিতাৰ দৰে কবিৰ ব্যক্তিগত জীৱনৰ পাণ্ডুলিপি। দুৱৰাৰ কথা কবিতাৰ কেন্দ্ৰস্থ ভাৱৰ অন্তৰালত এটি ওৰণি লোৱা ভাৱ লুকাই থাকে। কথা কবিতাত কবিতাৰ দৰে কবিৰ ব্যক্তিগত জীৱনৰ হা-হুমুনিয়াহ, বেথা-বেদনাৰ কৰুণ সুৰেই অনুৰণিত হৈছে। কথা কবিতাৰ অন্যতম ধৰ্ম চুম্বকত্ব। দুৱৰাৰ কথা কবিতাত চুম্বকত্বৰ অভাৱ। বহুতো কথা কবিতা বৰ্ণনা বহুল আৰু ৰূপক ধৰ্মী চুটিগল্প। অৱশ্যে এইক্ষেত্ৰত দুৱৰাৰ সন্মুখত টুৰ্গেনিভৰ বাহিৰে কোনো আৰ্হিও নাই। টুৰ্গেনিভৰ কথা কবিতাও এনেবিধ বচনা নহয় যিয়ে পঢ়ুৱৈৰ মাজত আলোড়ন বা ভাৱৰ লহৰ তুলিব পাৰে। কিন্তু ওমৰ তীৰ্থৰ ক্ষেত্ৰত সেই কথা অস্বীকাৰ কৰাৰ উপায় নাই। কথা কবিতাত টেকনিক আৰু উপস্থাপন ৰীতিৰ বাহিৰে বিষয়বস্তুও কবিৰ সম্পূৰ্ণ নিজৰ। বাঁহী, আৱাহন আদি বিভিন্ন আলোচনীত প্ৰকাশিত কবিতাৰ সংকলন আপোন সুৰ (১৯৩৮ খ্ৰীঃ) আৰু বনফুল (১৯৫২ খ্ৰীঃ)। বনফুলৰ বাবেই ১৯৫৪ খ্ৰীঃত দুৱৰা ডাঙৰীয়াই সাহিত্য একাডেমীৰ পাঁচ হাজাৰ টকীয়া পুৰস্কাৰ প্ৰথমবাৰৰ বাবে লাভ কৰিছিল। নোপোৱাৰ বেদনা, বেদনাতুৰ প্ৰাণৰ কাৰুণ্য উপচি পৰা বিবহ বনফুল আৰু আপোন সুৰৰ সৰহভাগ কবিতাৰ প্ৰাণকেন্দ্ৰ। কবিতাৰাজিত শুনা যায় কবি জীৱনৰ যুগমীয়া বিবহ আৰু হেৰোৱা সৌন্দৰ্যৰ প্ৰতি ব্যাকুল বিননি। কবিয়ে প্ৰেমৰ সপোন দেখে, প্ৰেমৰ কবিতা লিখে। কবিয়ে অকল দৈহিক মিলনত প্ৰেমৰ পৰিতৃপ্তি বিচৰা নাই। প্ৰেম আৰু সৌন্দৰ্য সাধনা ঈশ্বৰ প্ৰাপ্তিৰ উপায়। মৃত্যুৰ মাজেৰে বিচাৰিছে তেনে প্ৰেমৰ সাৰ্থকতা। আপোন সুৰৰ ‘অতীতক যোৱাহে পাহৰি’, ‘অতীতক নাযাবা পাহৰি’, ‘আজি মোক যোৱাহে পাহৰি’, ‘শূন্য পৰিচয়’, পাহৰণি তন্ত্ৰৰ কবিতাৰাজি কবিৰ

জীৱন দৰ্শনৰ প্ৰতিলিপি। অতীতলৈ উভতি চালেই মনত পৰে প্ৰাণহীন প্ৰতিমাৰ স্মৃতি। মানুহৰ যাত্ৰাপথ পাহৰণি আৰু সোঁৱৰণীৰ মাজত। মানুহে সহজতে অতীতক পাহৰিব নোৱাৰে। কবি অতীতৰ মধুৰ স্মৃতি সুঁৱৰি উদ্বাউল। কবিৰ মতে জীৱনৰ একোটি মহিমাময় মুহূৰ্ত অনাহকীয় জীৱন এটিতকৈ বেছি মূল্যবান। হিয়াৰ উপমা দিবলৈ কোনো বস্তুকে বাছি নলৈ বাছি ল’লে জেতুকাৰ পাত। জেতুকা পাত দেখিবলৈ সেউজীয়া। পতাগুটিত চেপি নিদিলে নাইবা হাতেৰে মোহাৰি নিদিলে ভিতৰৰ ৰক্তিম আভা চকুত নপৰে। কবিৰ অন্তৰখনো জেতুকা পাতৰ দৰে। অতীতৰ মধুৰ স্মৃতি কালৰ সোঁতত উটুৱাই দিয়াৰ ব্যৰ্থ চেষ্টা কৰিলেও নাইবা শান্ত পথিকৰ ভাও দিবলৈ চেষ্টা কৰিলেও ব্যৰ্থ হৈ পৰিল, আত্মগোপন কৰিব নোৱাৰিলে।

‘মোৰ এই হিয়াখনি জেতুকা পাতৰ দৰে
সেউজীয়া বননিৰ বৰণেৰে ঢকা
অন্তৰ ছলোৱা ছবি অতীতৰ স্মৃতি লৈ
বুকুৰ তেজেৰে আছে অন্তৰতে অঁকা।’

কবিৰ সৰহভাগ কবিতাৰ প্ৰতীক সংগীহীন বাটকুৱা, নদী, নাও নাৱৰীয়া। সংসাৰ নৈত কবিৰ জীৱন নাওখনি ভগৱানকপী নাৱৰীয়াৰ হাতত এৰি দিছে। সোঁতত উটি যাব; পাৰত উঠি স্বৰ্গ-সুখ লাভ কামনা নকৰে।

‘সুখৰ সোঁতত ভাহে দুখৰ নাৱত
ছায়া মায়া চেনেহ ভিখাৰী।’

সংসাৰৰ সুখৰ সোঁতত কবিয়ে দুখময় জীৱন যাপন কৰিলেও দুখ বেদনা উপশমৰ কাৰণে আনৰ সহায় সহানুভূতি কামনা নকৰে। অন্তৰৰ হাতকাৰ অন্তৰতে মাৰ যাওঁক। জগতৰ অনাদৰ অৱহেলায়েই কবিৰ জীৱনৰ কুসুম কানন সদৃশ। কবিয়ে পাহৰিবলৈ ব্যৰ্থ চেষ্টা কৰিলেও যাতে আনৰ স্মৃতিৰ পৰা মচা নাযায়। এয়েই কামনা। দুৱৰাৰ কবিতা অকল মানৱীয় প্ৰেমতে সীমাবদ্ধ নহয়। মিলন তোমালৈ কবিতা আধ্যাত্মিক প্ৰেমৰ উজ্জ্বল স্মাৰক। কবিতাত প্ৰকাশ পোৱা মিষ্টিক প্ৰেম বা ছায়াবাদী প্ৰেমত অন্তৰৰ হেন্দোলনি তোলা ব্যৰ্থ প্ৰেমৰ বিননি নাই। মৃত্যুৰ মাজেৰেহে আত্মাৰ প্ৰকৃত মিলন। জাগতিক মায়া মোহত আবদ্ধ হৈ আমি পাহৰি যাওঁ জীৱনৰ ক্ষণস্থায়িত্বৰ কথা। দৰদী কবি দুৱৰাই ক্ষন্তেকৰ বাবে হ’লেও সুঁৱৰি চাইছে জীৱনৰ আত্মবিস্মৃত অৱস্থা

‘সোণৰ সঁজাত যেন বনৰ চৰায়ে
পাহৰিলে জীৱনৰ গান।’

আত্মকেন্দ্ৰিক কবি দুৱৰাই সৰহ সময় নিজক লৈয়ে ব্যস্ত আছে যদিও মাজে সময়ে পথভ্ৰান্ত সংসাৰ যাত্ৰীকো পথৰ সন্ধান দিব বিচাৰিছে। ‘এই বাটে নাইবা দুনাই’ কবিতাত মায়া মোহত মোহাচ্ছন্ন মানুহক দেখুওৱা পথ প্ৰকৃত পথ,

মৰুভূমিৰ মৰীচিকা নহয়। দুৰৰাৰ সবহভাগ কবিতাবে প্ৰেৰণা আৰু সমল ইংৰাজ ৰোমাণ্টিক কবি, ভাৰতীয় ৰোমাণ্টিক কবি, পাশ্চাত্য জগতৰ ৰোমাণ্টিক কবিৰ ভাৱৰ দ্বাৰা প্ৰভাৱান্বিত, সন্দেহ নাই। কিন্তু ভাৰতীয় দৰ্শনৰ আদৰ্শৰে সন্তুষ্ট। অৰ্থাৎ আৰ্হগিকৰ ক্ষেত্ৰত পশ্চিমীয়া প্ৰভাৱ অনস্বীকাৰ্য, কিন্তু বিষয়বস্তুৰ ওপৰত ভাৰতীয় দৰ্শনৰ প্ৰভাৱ সুস্পষ্ট। সমালোচকে দুৰৰাৰ কবিতাত 'ভাৰতীয় অংগাবৰণ'ৰ অভাৱ বুলি উল্লেখ কৰিছে, এই উক্তি যথার্থতে সত্য নহয়। এই কথা সত্য যে এইজনা কবিতাৰ কবিতা ভৌগোলিক চাৰিসীমাৰ মাজত আৱদ্ধ কৰা সহজ নহয়। দুৰৰাৰ কবিতা যিকোনো ভাৰতীয় ভাষা তথা বিশ্বসাহিত্যলৈ অনুবাদ কৰিব পাৰি। আনহাতে 'এজাৰে মেলিলে পাহি' (অনন্ত), 'শৰতৰ শেৱালি', 'সেউজীয়া ধাননি' (চকুলো), 'জেতুকা পাত (শূন্য পৰিচয়)', 'পদূলি মুখত পুতি কল পুলি (মোৰ দিপালী)', 'পদূলিৰ শেৱালি জুপিয়ে', 'জালিকটা বিহাৰ আচল', 'সেৱা কৰে তুলসীৰ তলত' (নাৰৰীয়া যায় ভটিয়াই), 'লুইতৰ বহল বুকু' আদি নিৰ্ভাৰ্য্য অসমীয়া গাঁৱলীয়া চিত্ৰ। দুৰৰাৰ কবিতাত লুইতৰ উল্লেখ বহুতো কবিতাত পোৱা যায়। বহু সময়ত কবিয়ে লুইত শব্দেৰে অকল ব্ৰহ্মপুত্ৰ নদীখনৰে অৰ্থ নুবুজাই লুইত মানে নদী বুজোৱা যেন লাগে। শ্যেলীৰ দৰে দুৰৰা সৌন্দৰ্যৰ উপাসক আৰু গীতি ধৰ্মিতা তেওঁৰ কবিতাৰ প্ৰধান লক্ষণ। তেওঁৰ কবিতাত পোৱা যায় বনগীতৰ নিচিগা সুৰৰ মৃদু মূৰ্ছনা। দুৰৰাৰ তোমালৈ, সুখৰ সপোন আৰু সপোনৰ সুৰত শ্যেলীৰ প্ৰভাৱ সুস্পষ্ট। সপোনৰ সুৰত শ্যেলীৰ Mutability ৰ কথন ভঙ্গী আৰু বচনশৈলীৰ ছাঁ পৰিছে। Mutability ৰ পৰিৱেশ গহীন, আনহাতে সপোনৰ সুৰ গতি চঞ্চল কবিতা। প্লেটোৰ আদৰ্শ ৰাজ্য আৰু কল্পনা প্ৰৱণতাৰ প্ৰভাৱ শ্যেলী ওপৰত দেখা যায়। দুৰৰা প্লেটোৰ আদৰ্শৰ সম্পূৰ্ণ বিপৰীত। কল্পনা প্ৰৱণতাৰ জ্যোতিস্মান পাখি পৰিচালনা কৰি শ্যেলীয়ে বিচাৰিলে সংসাৰখন সংসাৰ কৰিয়েই নাৰাখি সৰগ কৰিবলৈ। শ্যেলীয়ে সত্য, প্ৰেম আৰু অহিংসাৰ ভেটিত নতুন সংসাৰ এখন সৃষ্টি কৰাৰ আশ্পৰ্ধা কৰিলে। আদৰ্শবাদৰ স্বপ্ন জীৱন পথত ফুটি উঠক আশা আৰু আনন্দ প্ৰখৰ ভাস্কৰ্যৰ দৰে দীপ্তিমান হওঁক এয়ে শ্যেলীৰ কামনা। কিন্তু দুৰৰা কবিৰ প্ৰকৃত পৰিচয় শূন্য পৰিচয়হে। কবিৰ কল্পিত 'মোৰ সৰগ'।

'মোৰ গান ময়ে গাওঁ
শুনি শুনি ময়ে তল যাওঁ
গানৰ শেষত
শুনোতা গাওঁতা দুয়ো
একে হৈ পাৰকে নাপাওঁ।'

দুৰৰাৰ ওপৰত শ্যেলীতকৈ টেনিচন আৰু কীটচৰ প্ৰভাৱ বেছি। 'নাৰৰীয়া'ত টেনিচনৰ 'Crossing the Bar' কবিতাৰ প্ৰভাৱ সুস্পষ্ট। দুৰৰাৰ ভগৱানৰ প্ৰতীক নাৰৰীয়া আৰু

টেনিচনৰ প্ৰতীক My Pilot মিষ্টিক প্ৰেম দুয়োটা কবিতাবে প্ৰাণকেন্দ্ৰ। দুৰৰাৰ কবিতাত স্বপ্নময় আৱেগ থাকিলেও অতীত পৰ্যালোচনা কিছু কম। দুৰৰাৰ 'চকুলো' Tears idle Tears ৰ দৰে জীৱন মৰণৰ অবিচ্ছেদ্য যাত্ৰা পথৰ বিননি। কীটচৰ দৰে দুৰৰাও সামাজিক নাইবা ৰাজনৈতিক সমস্যাৰ প্ৰতি উদাসীন। 'ইন্দ্ৰিয়বোধৰ দীপ্ততা' জীৱনৰ সমালোচনা চিন্তাৰ প্ৰগাঢ়তা আৰু প্ৰকাশভংগীৰ পৰ্যাপ্ততা কীটচৰ দৰে দুৰৰাৰ কবিতাৰ প্ৰাণকেন্দ্ৰ। ৰবীন্দ্ৰোত্তৰ যুগত ভাৰতীয় কবিৰ গীতত ৰবীন্দ্ৰনাথৰ প্ৰভাৱ অস্বীকাৰ কৰিব নোৱাৰি। দুৰৰাৰ এই বাটে নাইবা দুনাই কবিতাৰ লগত ৰবীন্দ্ৰনাথৰ পৰশ পাথৰ কবিতাৰ সাদৃশ্য দেখা যায়। দুৰৰাৰ ভাৱ, ভাষা আৰু বচনশৈলীত প্ৰাচ্য-পাশ্চাত্য জগতৰ বহুতো কবিৰ প্ৰভাৱ অস্বীকাৰ কৰিব নোৱাৰি। কবিৰ স্বদেশ মন্ত্ৰধ্বনি উচ্চাৰিত এটি কবিতা আৰতি। পূণ্য ভাৰতীয় খোপাৰ মালতী দুখুনি জননী অসম মাতৃৰ বীৰ বীৰাংগনা সকলৰ গৌৰৱোজ্জ্বল কাহিনী ভগদত্তৰে পৰা ভাস্কৰ বৰ্মা, শংকৰ-মাধৱ, সতী-জয়মতীলৈকে সুঁৱৰি চাইছে। কবিৰ মতে অতীতৰ পূজাৰীসকলে জননী পূজাৰ বেদীত দি যোৱা পুষ্পাঞ্জলি আজিৰ চাম মানুহৰে প্ৰেৰণাৰ উৎস। দুৰৰাৰ কবিতা সৰ্বজন সমাদৃত হোৱাৰ অন্যতম কাৰণ তেওঁৰ কবিতাত ব্যৱহৃত ভাষা আৰু ছন্দ। উষ্টৰ বিৰিঞ্চি কুমাৰ বৰুৱাৰ কথাত তেওঁৰ কবিতাত ভাষাৰ জটিলতা, শব্দৰ দুৰ্বোধ্যতা আৰু অৰ্থৰ অস্পষ্টতা নাই। তেওঁৰ কাব্যৰ ভাষা শিশুৰ দৰে সৰল, স্বভাৱ সুন্দৰী ৰমণীৰ দৰে নিৰলঙ্কাৰ। দুৰৰাৰ কবিতা প্ৰতীকধৰ্মী, নদী, নাও, নাৰৰীয়া, বাটৰুৱা, জেতুকা পাত, নিয়তি, লুইত আদিক বিভিন্ন অৰ্থত প্ৰতীক হিচাপে ব্যৱহাৰ কৰিছে। দুৰৰাৰ কবিতাত পুৰণি ছন্দেৰে পৰ্ব, চৰণ আদিক সজাই পৰাই নতুন ৰূপ দিয়া দেখা যায়। তেওঁৰ কবিতাত শ্বাসাঘাত প্ৰধান নহয়। বনগীত বিহুগীতৰ নিচিগা সুৰ তেওঁৰ কবিতাৰ প্ৰধান উপজীব্য। অৱশ্যে বনগীত বিহুগীতৰ সুৰেই দুৰৰাৰ কাপত বেলেগ ৰূপত অনুৰণিত হৈছে। তেওঁৰ কবিতা সৰ্বজন সমাদৃত হোৱাৰ ইও এটি কাৰণ। যতীন্দ্ৰনাথ দুৰৰা প্ৰকৃতি কবি। তেওঁক কাব্যযোগী আখ্যা দিলে ভুল নহ'ব। কিন্তু কবি সাহিত্যিকৰূপে সুপৰিচিত হৈ যশস্যাৰ জয়মালা লাভ কৰাৰ প্ৰচেষ্টা তেওঁৰ নাছিল। তেতিয়াহ'লে কবিতাৰ উপচাৰেৰে ভাষা-সাহিত্য জাতিস্বাৰ কৰিব পাৰিলেহেঁতেন। দুৰৰা কবিৰ জীৱনৰ প্ৰতি, সংসাৰৰ প্ৰতি যি উদাসীনতা সি ব্যক্তিগত জীৱনত লাভ কৰা তীব্ৰ বেদনাৰ ফলত ওপজা মানসিক সংঘাত। কবি হিচাপে দুৰৰা অভিমानी আৰু লাজকুৰীয়া স্বভাৱৰ। ১৯৬৪ খ্ৰীঃৰ ৫ জুলাই তাৰিখে কবিৰ চিৰশিশুৰ দৰে লাজকুৰীয়া হাঁহি দিখৌৰ পাৰত চিৰদিনৰ বাবে হেৰাই গ'ল। মৰণে কাটি লৈ গ'ল অভিমानी কবিৰ অন্তৰৰ হাহাকাৰ। কবিৰ পুণ্য স্মৃতিত আজি সুঁৱৰি চাইছোঁ কবিৰ 'অতীতক যোৱাহে পাহৰি'ৰ আহ্বান। □

পাশ্চাত্য ৰোমাণ্টিক কবি শেলেী

বৰ্ণা লিন্দু

স্নাতক তৃতীয় ষাণ্মাসিক

পাশ্চাত্য সাহিত্য তথা ইংৰাজী ৰোমাণ্টিক কবিসকলৰ ভিতৰত শেলেী এজন অনন্য চৰ্চিত ব্যক্তিত্বৰ অধিকাৰী। তেওঁৰ সম্পূৰ্ণ নাম আছিল পাৰ্চি বিচ্চী শেলেী। তেওঁ আছিল সম্ভাৱনাৰ বুকুত থকা সপোনৰ কবি। তেওঁৰ সেই সপোনৰ উপকৰণ যোগাইছিল মাটিৰ ধূলিৰ পৰশ নলগা কিছুমান বিমূৰ্ত ধাৰণাই। যিবোৰ ধৰণা সৰ্বসাধাৰণৰ কাৰণে অতি দূৰ-দূৰান্তৰ নৈৰ্ব্যক্তিকতাৰ কল্পনাৰ অতীত, শেলেীৰ কাৰণে সেইবোৰ ধাৰণাতেই আৱেদন আছিল আটাইতকৈ প্ৰবল আৰু অন্তৰংগ ৰূপৰ। সেইবাবেই তেওঁৰ জীৱন অভিজ্ঞতা আছিল অন্য সকলো কেইজন ৰমন্যাসিক কবিতকৈ সম্পূৰ্ণ ভিন্ন প্ৰকৃতিৰ। তেওঁ মাথোন তেওঁৰ অতি প্ৰিয় বিমূৰ্ত ধাৰণাসমূহৰ সোঁহাত জীৱনৰ ৰূপটো ফহিয়াই চাইছে। ইয়াতে তেওঁ দেখা পাইছে জীৱনৰ প্ৰতিটো স্তৰতে আদৰ্শবোধৰ নাটনি। লগে লগে তেওঁৰ হৃদয় এক বিশ্বজনীয় বিষাদ অনুভূতিৰে উপচি উঠিছে আৰু স্বপ্ন দেখিছে এক উজ্জ্বল অনাগত ভৱিষ্যতৰ। তেওঁৰ কবিতাসমূহত মূলত দুটা ধাৰা পৰিলক্ষিত হয়। এটা ধাৰাত প্ৰকাশ ঘটিছে নৱযুগৰ এক নবীন পয়গম্বৰৰ ৰূপ। 'আলাষ্টাৰ'ৰ পৰা এমিথিয়জ আনবাউণ্ড আৰু হেলাচ পৰ্যন্ত বিস্তৃত এলানি কবিতাত পোৱা যায়, সেই পয়গম্বৰৰ দৃষ্টিপটত উদ্ভাসিত সম্ভাৱনাৰ গৰ্ভত সাৰ পাই উঠা মানুহৰ মুক্ত সমাজৰ ছবি। তেওঁ সমকালীন সমাজৰ প্ৰতি সজাগ আছিল। উল্লেখযোগ্য যে তেওঁৰ এইলানি কবিতাত মানৱীয় প্ৰচেষ্টা আৰু মানসিক পৰিস্থিতিৰ ইতিহাসৰ প্ৰতি শেলেীৰ দৃষ্টি সম্পূৰ্ণৰূপে অন্ধ। সেয়ে এই কবিতাসমূহত চিত্ৰিত হৈছে, ৰাষ্ট্ৰযত্ন আৰু প্ৰথাগত

ধৰ্মৰ নিৰ্মম নিপীড়নৰ কাহিনী। আৰু সিবিলাকৰ অন্তত প্ৰতিষ্ঠিত হ'ব, এক আলোকময় স্বপ্নৰ জগত। শেলেীৰ সেই স্বপ্ন জগত ৰচিত হৈছে, প্ৰেম আৰু সৌন্দৰ্যৰ দীঘ-বাণীৰে।

শেলেীৰ কবিতাৰ আনটো ধাৰাত প্ৰকাশ ঘটিছে, এক হৃদয় ব্যথাৰে ব্যথাতুৰ তৰুণৰ ৰূপ। 'এৱে দ্য মুৰ ইজ্ ডাক বিনীথ দ্য মুন'ৰ পৰা আৰম্ভ কৰি 'হোৱেন দ্য লেন্স ইজ ছেটাৰ্ড' পৰ্যন্ত বিস্তৃত কবিতালানিত প্ৰকাশ পাইছে, সেই ব্যথাতুৰ তৰুণৰ গভীৰ মৰ্মব্যথাই। সেই সমব্যথাৰ ৰূপটো হ'ল আপোন নাভি-কমলৰ কল্পবীৰ সুতীৰ্ণ ঘ্ৰাণে ব্যতিব্যস্ত কৰি তোলা মৃগনাভৰ নিদাৰুণ ব্যথাৰ দৰে। যি স্বপ্নই মানুহক আশাৰ বাণী শুনাইছে, সেই একে স্বপ্নই তেওঁক যে পাৰ্থিৱ জীৱনৰ হেজাৰ সমব্যথাৰ প্ৰতি আৰু বেছি সজাগ কৰি তুলিছে। দুয়োটা ধাৰাৰ আৰম্ভণি যেনেকৈ একেটা তাৰিখতে ১৮১৪ চনত। দুয়োটাৰে যৱনিকাও পৰিছে একেটা তাৰিখতে ১৮২২ চনত। যেন তেওঁৰ কবিতাত একেটা সময়তে ধ্বনিত ৰণিত হৈ উঠিছে, স্কাইলাৰ্ক আৰু নাইটিংগেল পখীৰ যুগলবন্দী। স্কাইলাৰ্ক পখীৰ দৰেই তেওঁ মানুহৰ দৃষ্টিৰ শেষ সীমাৰ পৰা আনন্দত আত্মহাৰা কণ্ঠেৰে আকাশৰ বিপুলতাৰ পৰশ দীপ্ত গীত পৰিৱেশন কৰিছে। আকৌ তেঁৱেই নাইটিংগেল পখীৰ দৰে কুঞ্জবনৰ পাতৰ আঁৰৰ পৰা নিসংগ জীৱনৰ ব্যথাৰে গধুৰ বেদনাৰ গীত শুনাইছে। আকাশবিহাৰী স্কাইলাৰ্ক পখীৰ কণ্ঠত ৰণিত চেতনাৰ শিখৰ লোকৰ বাণীয়েই হওক, অথবা দুৰ্বল ডেউকাৰ নাইটিংগেল পখীৰ কণ্ঠত ধ্বনিত হৃদয় মৰ্মভেদী ব্যথাই হওক, শেলেীৰ কবিতাৰ তৰলিত সংগীতৰ ৰূপ

অনস্বীকার্য। সেয়ে তেওঁৰ কবিতাসমূহ অপূৰ্ব সংগীতময়। গীতিকাব্যৰ কবিৰ কাৰণে প্ৰয়োজনীয় প্ৰথম গুণটো গীতিকবি শ্যেীৰ যিদৰে আছিল, তেওঁৰ যুগৰ অন্য কোনোজন কবিৰেই নাছিল। সেই গুণটো হ'ল স্বতঃস্ফূৰ্ততা। এই গুণটোৰ সুস্পষ্ট ইংগিত তেওঁৰ কবিতাত এইদৰে প্ৰকাশ হৈছে :

Like a poet hidden
In the light of thought
Singing hymns unhidden,
Till the world is wrought
To sympathy with hopes and fears it
heeded not.

(To a Skylark)

স্বাইলাৰ্ক পখীৰ দৰেই শ্যেীয়ে তেওঁৰ পোহৰ দেশৰ গানেৰে মাটিৰ ধৰা মুখৰিত কৰি তুলিছিল আৰু সেই গান গাইছিল আপোন প্ৰাণৰ ভিতৰৰ প্ৰয়োজনতেই। তেওঁৰ গীতি কবিতাসমূহত গ্ৰীক কবিতাৰ প্ৰাঞ্জলতা আৰু নুপূৰ নিক্কন উভয়ৰে অস্তিত্ব সুস্পষ্ট। তেওঁৰ এই দুয়োটা গুণৰে যুগল ৰূপ ধৰা পৰে, এনেবোৰ স্তৱকত :

The desire of the moth for the star,
of the night for the morrow;
The duation to something afar
From the sphere of our sorrow.

(One Word is Too Profaned)

তেওঁৰ কাব্যৰ গীতময়তা কেৱল এমুঠি মন্যয় কবিতাতেই সীমাবদ্ধ হৈ থকা নাই। তেওঁৰ গীতিকাব্যৰ গীতময়তা বহু বিভিন্ন প্ৰকাৰৰ কাব্য ৰূপলৈ সমানে সংক্ৰমিত হৈছে। তেওঁ টু নাইট, দ্য ক্লাউড, আৰেথুজা, লাভচ্ ফিলচফি, টু এ স্বাইলাৰ্ক, ষ্টাঞ্জাৰ্জিটন ইন ডিজেকশ্যন নিয়েৰ নেপলচ আৰু লাইনচ টু এন ইণ্ডিয়ান এয়াৰৰ লেখীয়া। কিছুমান অতি ক্ষুদ্ৰ আয়তনৰ কবিতাত শ্যেীৰ গীতিকাব্যৰ সুললিত লাৱণ্যময় ৰূপটো অতি সুন্দৰকৈ অনুভৱ কৰিব পাৰি। তেওঁৰ এই কবিতাসমূহত মনৰ চকুত উজলি উঠা একোটা বিশেষ চিত্ৰৰূপৰ শীতল বৰ্ণনা আৰু এটি লহমাৰ ক্ষণিক সৌন্দৰ্যৰ উচ্ছল বৰ্ণনাৰ আভাস পোৱা যায়। শ্যেীৰ 'অ'ড টু দ্য ৱেষ্ট উইণ্ড' তেওঁৰ কল্পনা-প্ৰতিভাৰ অখণ্ড ৰূপৰ এক স্মৰণীয় নিদৰ্শন। চিত্ৰস্তনিত ধ্বনিৰ অপূৰ্ব মৰ্মস্পৰ্শীতাৰে এই কবিতাটো ইংৰাজী গীতিকাব্য জগতৰ এক অতি বিৰল সৃষ্টি। শ্যেীৰ কবিতাসমূহত পূৰ্ণাণ কথাৰ অতি কথাসমূহৰ দৰে প্ৰকৃতিৰ কোনো এটি বিশেষ দিশ মানৱীয় গুণেৰে অভিষিক্ত হৈ মূৰ্তিমান সত্ত্বালৈ ৰূপান্তৰিত নহয়, মাথোন আভাস ইংগিতে, প্ৰতীকে চিত্ৰকল্পে ব্যঞ্জিত হৈ মানৱীয় গুণৰ অধিকাৰী হয়। তেওঁৰ কবিতাসমূহত স্বপ্ন

বিভোৰ বিপ্লৱী গডউইনৰ মতবাদৰ প্ৰভাৱ দেখা যায়। ইয়াৰ লগতে কবি বায়ৰণৰ দৰে বাষ্ট্ৰয়ন্দ্ৰৰ স্বৈৰাচাৰৰ বিৰুদ্ধে প্ৰথাগত ধৰ্ম অনুষ্ঠানৰ ভণ্ড অনুশাসনৰ বিৰুদ্ধে আৰু বিবাহ নামৰ বিত্ত প্ৰেম বন্ধনৰ কপট, পৰিত্ৰতাৰ বিৰুদ্ধে তেওঁৰ কবিতাসমূহত সুস্পষ্ট। গডউইনৰ দৰে শ্যেীয়েও বিশ্বাস কৰিছিল, বিশ্বৰ সকলো ঘটনা প্ৰয়োজনীয়তা নামৰ এক অন্ধ শক্তিৰ দ্বাৰা পৰিচালিত। 'বিভল্ট অৱ ইছলাম'তো সেই বিশ্বাসৰ ইংগিত অতি ফটকটীয়াকৈ প্ৰকাশ পাইছে :

Alas, our thoughts flow on with stream,
whose waters. Return not to their fountain – Earth
and Heaven,

The Ocean and the Sun, the Clouds the
daughters,

Winter and Spring and Morn, anf Noon,
and Even,

All that we are or know, is darkly driven
Towards one gulf.

বিপ্লৱৰ কবি হিচাপে শ্যেীয়ে তেওঁৰ সফল প্ৰতিভাৰ সোণালী স্বাক্ষৰ থৈ গৈছে সেইবোৰ কবিতাতেই যিবোৰ কবিতা বিশেষ একোটি বৈপ্লৱিক ঘটনাক স্মৰণীয় কৰি থোৱাৰ উদ্দেশ্যে ৰচিত হৈছিল। দৃষ্টান্তস্বৰূপে তেওঁৰ 'অ'ড টু নেপলচ' আৰু 'অ'ড টু লিবাৰ্টি' নামৰ কবিতা দুটিৰ কথাকে ক'ব পাৰি। তেওঁৰ কবিতাত স্পেনীয় কবিতা বিপ্লৱৰ জয়গান এটি আভাস পোৱা যায়। তুৰস্কৰ বিৰুদ্ধে গ্ৰীকসকলৰ বিদ্ৰোহ ঘোষণা উপলক্ষে ৰচনা কৰা নাটকৰ আধাৰত বিধৃত 'হেলাচ' শ্যেীৰ জীৱনৰ শেষ কবিতামুঠিৰ অন্যতম। এই কবিতাটিত তেওঁৰ গীতময়তা আৰু বিপ্লৱী মানসৰ যি অপূৰ্ব মণিকাঞ্চন সংযোগ ঘটিছে, অন্য কোনোটো কবিতাতেই তাৰ আভাস পাবলৈ নাই। আকৌ, চন তাৰিখৰ হিচাপত এইটোৱেই ইংৰাজী ৰমন্যাসিক কাব্য আন্দোলনৰ শেষতম, কবিতা ঠিক যেনেকৈ ৱৰ্ডচৱৰ্থ-কলৰিজৰ 'লিৰিকেল বেলাডচ' সেই আন্দোলনৰ প্ৰথম কাব্যগ্ৰন্থ। 'অ'ড টু নেপলচ' কবিতাত নেপলচত স্বৈৰাচাৰী শাসনৰ ওৰ পেলাই নিয়মতান্ত্ৰিক চৰকাৰ গঠনক উপলক্ষ কৰি শ্যেীয়ে এনেদৰে লিখিছে :

From Freedom's form divine,
From Natur's inmost shrine,
Strip every impious gaurd, rend Error
veil by veil;
O'er Ruin desolate,
O'er Falsehood's fallen state,
Sirt thou subline, unawed, be the
Destroyer pale!

শ্যেলীৰ জীৱনৰ সৰ্বশ্ৰেষ্ঠ কবিতাটোৰ বিষয়ে ক'বলগীয়া হ'লে, প্ৰথমেই কৈ ল'ব লাগিব - গ্ৰীক নাট্যকাৰ ইফ্লিলাছৰ 'প্ৰমিথিয়ুজ বাউণ্ড'ক বিষয়বস্তু হিচাপে লৈ নাটকৰ ৰূপত পৰিৱেশিত 'প্ৰমিথিয়ুজ আনবাউণ্ড' নামৰ কবিতাৰ বিষয়ে। ইয়াৰ প্ৰথম অংকত প্ৰমিথিয়ুজৰ যন্ত্ৰণা আৰু প্ৰমিথিয়ুজৰ ওপৰত জুপিটাৰৰ শাস্তিৰ চৰম সীমা অতিক্ৰমৰ সুন্দৰ বৰ্ণনা দিয়া আছে। ঠিক সেইদৰে দ্বিতীয় অংকত এচিয়াৰ পৰিভ্ৰমণ আৰু এচিয়াৰ হৃদয় প্ৰমিথিয়ুজৰ চিন্তাৰে স্বপ্নভাৰাতুৰ, তৃতীয় অংশত জুপিটাৰৰ পতন, প্ৰমিথিয়ুজ আৰু এচিয়াৰ মিলনত সীমাহীন স্বাধীনতা আৰু পৰিপূৰ্ণ প্ৰেমৰ ডায়ধ্বনি আৰু চতুৰ্থ অংকত পৃথিৱী আৰু আকাশৰ প্ৰাকৃতিক আৰু আধ্যাত্মিক জাতৰ বহু বিভিন্ন প্ৰাণীৰ কণ্ঠত বিজয়ৰ জয়গীতি মুখৰিত হোৱাৰ বৰ্ণনা আছে। 'প্ৰমিথিয়ুজ আনচাউণ্ড' শ্যেলীৰ কবি জীৱনৰ সৰ্বশ্ৰেষ্ঠ কীৰ্তি কেৱল এই কাৰণেই নহয় যে, ইয়াত যুগৰ কামনা বাসনা, ধ্যান-ধাৰণা আৰু যন্ত্ৰণাসাধনা সকলোখিনি পৰিপূৰ্ণৰূপে প্ৰতিফলিত হৈছে, এইখন তেওঁৰ সৰ্বশ্ৰেষ্ঠ কীৰ্তি এই কাৰণেও যে, ইয়াত মানুহৰ চূড়ান্ত জীৱন জিজ্ঞাসা যিদৰে প্ৰকাশ পাইছে, পৃথিৱীৰ অতি কমসংখ্যক সাহিত্য কৃতিতেই এইদৰে প্ৰকাশ পাইছে। তাতেকৈও ডাঙৰ কথা হ'ল যি অপূৰ্ব চিত্ৰ ৰূপময় বাণী আৰু তৰলিত সংগীতৰ ৰূপত সেই বিপুলয়েতন চিন্তা তাৰ সমস্ত গভীৰতাৰে সৈতে ইয়াত বিধৃত হৈছে, পৃথিৱীৰ সাহিত্যত সি কেৱল বিবলেই নহয় অসাধ্য সাধনৰে নামান্তৰ।

শ্যেলীৰ কবিতাসমূহত গডউইনীয়া মতবাদৰ দৰে কবি বায়ৰণৰ আদৰ্শ আৰু প্লেটোবাদী দৰ্শনৰ প্ৰভাৱ দেখা যায়। শ্যেলীৰ কবিতাৰ সৌন্দৰ্য সন্ধানৰ মাজত থকা প্ৰেম সম্পৰ্কীয় দৃষ্টিভংগীতো সম্পূৰ্ণৰূপে প্লেটোৰ দৃষ্টিভংগীৰ অনুগামী। শ্যেলীয়েও বিশ্বাস কৰিছিল, প্ৰেম হ'ল সেই মহত্তম জ্ঞানৰ সোপান, যি জ্ঞানে বহস্যৰ ওৰণি গুচাই বিশ্বৰ কাৰণ সত্ত্বাৰ বিশুদ্ধ ৰূপটো চকুৰ সন্মুখত দাঙি ধৰে। শ্যেলীৰ কাব্যত প্লেটোবাদী দৰ্শনৰ প্ৰভাৱ অতি সুদূৰ প্ৰসাৰী। প্ৰেম সম্পৰ্কীয় প্লেটোৰ তত্ত্বকথাৰে পৰিপূৰ্ণ অভিব্যক্তি পোৱা যায়, তেওঁৰ শেষ জীৱনৰ কবিতা 'এপিচাই কিডিয়ন'ত। ইয়াত শ্যেলীৰ কাম গন্ধহীন আত্মাৰ ব্যাকুলতাই কল্পনা কৰিছে। প্ৰেয়সীৰ আত্মাৰ সৈতে তেওঁৰ আত্মাৰ দেহাতীত মিলন, যি মিলনৰ উচ্ছলতা তেওঁ এইদৰে ব্যক্ত কৰিছে :

Till, like two mefeors of eupanding flane,
Those spheres insfincl with it become
the same,
Touch, mingle, are transfigured; ever still
Burning, yet ever inconsumable.

সকলোবোৰ ৰমন্যাসিক কবিৰ দৰেই শ্যেলীও আছিল প্ৰকৃতিৰ কবি। প্ৰকৃতিৰ ৰূপৰ বন্দনাৰে তেওঁৰ কাব্য মুখৰিত হৈ আছে। কিন্তু, তেওঁ আনকেইজন কবিৰ দৰে নৈসৰ্গিক সৌন্দৰ্য ছবিৰ ৰূপত বন্দী কৰা নাই, বৰং 'শব্দৰ ব্যঞ্জনাৰে অপূৰ্ব সুৰময় ৰূপতহে প্ৰকাশ কৰিছে। ধাৰণা হয়, তেওঁ যেন প্ৰকৃতিৰ ইন্দ্ৰিয়গ্ৰাহ্য ৰূপটোক তেওঁৰ চকুৰে গ্ৰহণ কৰাতই কাণেৰেহে গ্ৰহণ কৰিছিল। তেওঁ প্ৰকৃতি বিষয়ক কবিতাসমূহত প্ৰকৃতিৰ উদাৰতাৰ সুন্দৰ আভাস পোৱা যায়। শ্যেলীয়ে প্ৰকৃতি প্ৰেমৰ বিষয়ে এখন গদ্য ৰচনাত এইদৰে লিখি থৈ গৈছে, "নিৰ্জনতাৰ মাজত অথবা সেই পৰিত্যক্ত পৰিৱেশত যেতিয়া আমাক মানুহৰ ভিৰে ঘেৰি থয় অথচ সিহঁতে আমাৰ প্ৰতি কোনো সহানুভূতিয়েই প্ৰকাশ নকৰে, তেতিয়াই আমি ফুল, ঘাঁহনি, জলাধাৰ আৰু আকাশক ভাল পাওঁ। বসন্ত ঋতুৰ কুঁহিপাতবোৰৰ কঁপনিত, নীলিমাৰ মৃদু পৰনত তেতিয়া যেন আমাৰ হৃদয়ৰ স'তে এক অজান সম্পৰ্ক বিচাৰি পোৱা যায়। জিভহীন বতাহৰো এনে এক বাগিত্ব আছে, বৈ যোৱা নিজৰাৰ ধাৰাত আৰু তাৰ পাৰৰ ইকৰাৰ কঁপনিতো এনে এক সুৰ আছে যে সিহঁতৰ মতে আমাৰ আত্মাৰ ভিতৰৰ কিহাৰ অনিৰ্বচনীয় সম্পৰ্কটোৱে প্ৰাণৰ মাজত ৰুদ্ধশ্বাস আনন্দৰ নাচোন জগাই তোলে, আৰু চকুৰ পাহিৰ পৰা এক বহস্যময় আলফুলীয়া বিষাদৰ চকুপানী হেৰুৱাই যায়, যেন সেই আনন্দ কোনোবা বিজয় মুহূৰ্তত স্বদেশপ্ৰেমিকৰ হিয়াত উথলি উঠা, থোঁকিবাথো অথবা সেই বিষাদ যেন মাথোন তোমাকেই শুনাই যোৱা কোনোবা প্ৰেয়সীৰ মৰ্মব্যথা। তেওঁৰ 'দ্য চেমিটিভ্ প্লেট', 'দ্য ক্লাউড', 'টু এ স্কাইলাৰ্ক', 'অ'ড টু দ্য ৱেষ্ট উইণ্ড ইত্যাদি কবিতাসমূহ প্ৰকৃতিৰ ৰূপময়তাৰ সৌন্দৰ্যতাৰ সুন্দৰ ভংগী দেখা যায়। তেওঁ প্ৰকৃতিকেই জীৱন্ত কৰি প্ৰকৃতিৰ সৌন্দৰ্য বৰ্ণনা কৰিছিল। এই নতুন ভংগীটো ৰমন্যাসিক কবিতাসকলৰ মাজত কেৱল শ্যেলীৰ কবিতাতেই পোৱা যায়। এই ভংগীটো যেনেকৈ বস্তুনিষ্ঠ বৰ্ণনাৰ বহু নিলগৰ ভংগী, তেনেকৈ বিষয়ধৰ্মী প্ৰকাশৰো তেনেই ওচৰৰ ভংগী নহয়। শ্যেলীৰ কবিতাৰ কিছুমান স্তবত অত্যধিক বস্তুনিষ্ঠতাই প্ৰকৃতিক বৰ্ণনা কৰা দেখা যায়। এই বস্তুনিষ্ঠ বৰ্ণনাৰ বাবেই মাজে মাজে ভুল হৈ যায় - শ্যেলীয়ে কিজানি প্ৰকৃতিক বৈজ্ঞানিক দৃষ্টিৰেই চাইছিল। উদাহৰণস্বৰূপে, পুৱাৰ পৰা গধূলিলৈকে এটোপাল নিয়ৰৰ ইতিকথা কোৱা এই মধুময় চৰণকেইটা বিদ্বদ্ধ বিজ্ঞানৰ বিচাৰতো সম্পূৰ্ণ নিৰ্ভুল :

As the dissolving warmth of dawn many fold
A half unfrozen duv-globe, grun and gold
And crystalline, fill it becomes a winged mist

And wanders up the vault of the blue day;
Outlives the noon, and on the sun's last ray
Hangs o'er the sea, a fleece of fire and amethyst.

(The Cloud)

উপৰোক্ত শ্যেলীৰ কাব্যকৃতিৰ মাজত স্বীকাৰ কৰিব লাগিব, কবি হিচাপে শ্যেলী য'ত পয়গম্বৰৰ ভূমিকাত অৱতীৰ্ণ, সেইবোৰ কবিতাৰ শিল্পৰূপ মুঠেই প্ৰশংসনীয় নহয়। অত্যন্ত শিথিল বিন্যস্ত সুষমাৰিহীন আৰু গদ্যগন্ধী সিবোৰৰ কাব্যৰূপ। গডউইনৰ নৈৰাজ্যবাদী ৰাজনৈতিক ধ্যান-ধাৰণাৰে পৰিপুষ্ট 'কুইন মেব' আৰু 'বিভল্ট অৱ ইছলাম' যদিও তেওঁৰ কাব্য পৰিক্ৰমাৰ বিশিষ্ট মাইলৰ খুটি, তথাপি শিল্পী হিচাপে তেওঁৰ চৰম ব্যৰ্থতাৰো স্মৰণীয় নিদৰ্শন। এই ব্যৰ্থতাৰ কাৰণ বিচাৰি দূৰলৈ যোৱাৰ কোনো প্ৰয়োজন নাই। তেওঁৰ মৃত্যুৰ পাছত সাগৰৰ বুকুত নাও দুৰ্ঘটনাত মৃত্যুবৰণ কৰা কবিজনৰ বিগলিত মৃতদেহ চিনাক্ত কৰা সম্ভৱপৰ হৈছিল, তেওঁৰ জেপত থকা ইঞ্চিলাচৰ এখন নাটক আৰু কীটচৰ কাব্যগ্ৰন্থ এখনৰ ওপৰত নিৰ্ভৰ কৰি। প্লেটোৰ ৰচনাৱলী আৰু খৃষ্টৰ জীৱন কাহিনীয়ে শ্যেলীৰ চিন্তাধাৰাক প্ৰবলভাৱে অনুপ্ৰাণিত কৰিছিল। কিন্তু সেই পৰাতাত্ত্বিক আদৰ্শবাদৰ লগত তেওঁৰ তৰুণ মনক আকৃষ্ট কৰা গডউইনীয়া নেতিবাচক জড়বাদৰ সমন্বয় অভাৱনীয় কথা। এই জড়বাদমূলক ৰচনা কবিতা হিচাপে মুঠেই ৰসোত্তীৰ্ণ নাছিল। যি মুহূৰ্ততে শ্যেলীৰ কবি মানস গডউইনীয়া চিন্তা ধাৰাৰ পৰা মুক্ত হ'ল, সেই মুহূৰ্ততে তেওঁৰ কল্পনা পৰিপূৰ্ণৰূপে দীপ্তিমান হৈ উঠিল। তেওঁৰ কবি জীৱনৰ সৰ্বশ্ৰেষ্ঠ কীৰ্তি প্ৰমিথিয়ুজ আনবাউণ্ড এইবাৰ কথাৰ অলন্ত সাক্ষী। শ্যেলীৰ কবিতাত মানুহৰ জীৱনৰ বাস্তৱ পৰিস্থিতিত তেওঁৰ প্ৰভাৱিত অনভিজ্ঞতা লক্ষ্য কৰা যায়। তথাপিও স্বীকাৰ কৰিব লাগিব, তেওঁৰ উপমা আৰু

প্ৰতীকৰ প্ৰাচুৰ্যই গাঢ়তাৰ পৰিৱৰ্তে তেওঁৰ কবিতাক এনে এক সূক্ষ্মতৰ সৌন্দৰ্যৰূপ দান কৰিছে, যাৰ তুলনা সমগ্ৰ ইংৰাজী কাব্যতেই দুৰ্লভ বুলি ক'ব পাৰি। অনাগত ভৱিষ্যতৰ সপোন ৰচনা কৰা কবি হিচাপে শ্যেলীৰ কবিতাৰ কেন্দ্ৰবিন্দু স্বাভাৱিকতেই কিছুমান বিমূৰ্ত ধ্যান ধাৰণা। তেওঁৰ বৈশিষ্ট্যপূৰ্ণ উপমাৰ পৰশত সেই বিমূৰ্ত ধাৰণাসমূহ আৰু বেছি উৰণীয়া, ৰূপ-ৰস-গন্ধ-স্পৰ্শৰ অতীত হৈ পৰে। বিনিময়ত তেওঁৰ উপমাসমূহে প্ৰাণৰ তন্ত্ৰীত অতি সূক্ষ্ম কিছুমান কঁপনি তুলি থৈ যায়। উদাহৰণস্বৰূপে, 'এডনেইচ' কবিতাটোত এজন বন্ধুৱে মৃত কবিৰ ওঁঠত চুমা আঁকি দিয়াৰ কথাষাৰ এইদৰে বৰ্ণনা কৰিছে :

As a dying meteor stains a wreath of
moonlight vapour, which the cold night clips; If
flushed through his pale limbs and passed to its
eclipse.

শ্যেলীৰ কবিতাত এক নিজস্ব দৃষ্টিভংগী আছে। বাস্তৱ জীৱনৰ অভিজ্ঞতা তেওঁৰ কবিতাত কম। সেইবুলি তেওঁ আকাশ কুসুমলৈয়ো কবিতা ৰচনা কৰা নাছিল। মানুহ সম্পৰ্কে তেওঁৰ যি অভিজ্ঞতা, সেয়া হ'ল মানুহৰ জীৱনৰ বঞ্চনাৰ ইতিকথা সম্পৰ্কে এক গভীৰ জ্ঞান। সেইবাবেই তেওঁ মানুহৰ সমস্ত কামনা থুপ খুৱাই এক প্ৰেমৰ স্বৰ্গৰাজ্যৰ কল্পনা কৰিছিল। আৰু সেই কল্পনাক তেওঁৰ কবিতাত ছবিৰে মানে পৰিৱেশন কৰিছিল আৰু সেই কল্পনাক তেওঁৰ কবিতাত ছবিৰে-গানে পৰিৱেশন কৰিছিল। শ্যেলীয়ে বিশ্বাস কৰিছিল, কবিতা ঐশী প্ৰেৰণাৰ ফলশ্ৰুতি। সেই প্ৰেৰণাৰ অপূৰ্ব দীপ্তিৰেই তেওঁৰ কবিতা দীপ্তিমান। যেতিয়ালৈকে মানুহৰ চকুত সপোনৰ কাজল মচ নোখোৱাকৈ থাকিব, তেতিয়ালৈকে তেওঁৰ কবিতা জীয়াই থাকিব। □

অসমৰ প্ৰাণৰ স্পন্দন

কলাগুৰু বিষ্ণুপ্ৰসাদ ৰাভা

পাৰ্থজিত গগৈ
স্নাতক ষষ্ঠ ষাণ্মাসিক

“সুৰৰে দেউলৰে

ৰূপৰে শিকলি

ভাঙি দিলি খুলি

দুৱাৰ সোণোৱালী

পূজাৰী অ’ পূজাৰী অ’, সুন্দৰৰ পূজাৰী

সুন্দৰৰ পূজাৰী অ’।...”

নৃত্য-নাট্য কলা সংস্কৃতিৰ সাধক বিষ্ণুপ্ৰসাদ ৰাভা বিপ্লৱী শিল্পীৰ প্ৰতীক আৰু বোলছবি জগতৰ এটি উজ্জ্বল তাৰকা। যিজনৰ অকৃত্ৰিম সংস্কৃতি সাধনাই মৰম সনা স্বীকৃতি স্বৰূপে ‘কলাগুৰু’ৰ মুকুত মূৰত পিন্ধাই দিলে, যিজনৰ গীত, মাত, অভিনয়, চিন্তা দৰ্শনৰ মাজত জনতাই নিজৰ প্ৰতিচ্ছবি দেখা পাই জনতাৰ মানুহ বুলি আঁকোৱালি ল’লে সেইজনাই বিষ্ণুপ্ৰসাদ ৰাভা।

কুৰি শতিকাৰ প্ৰথম ভাগত (১৯০৩ চন) জন্মগ্ৰহণ কৰা ৰাভাদেৱে অসমৰ প্ৰাণৰ স্পন্দন স্বৰূপ। ৰাভাদেৱে কৈছিল, “বাস্তৱ প্ৰয়োজনত যাৰ জন্ম, মানুহৰ জীৱন সংগ্ৰামত যি শক্তি, জীৱন যাত্ৰাৰ বাস্তৱ উদ্দেশ্য সিদ্ধিত যি মুকুতি, সেয়েহে আচল কৃষ্টি, প্ৰকৃত সংস্কৃতি। জীৱন যাত্ৰাৰ ঘাত-প্ৰতিঘাত যেনেকৈ কৃষ্টিৰ ৰূপান্তৰ হয়, সংস্কৃতিৰ আলম লৈ জীৱন যাত্ৰাও তেনেকৈ আগুৱাই যায়।” কলাগুৰু ৰাভাদেৱে প্ৰাচীন কামৰূপ আৰু অসমৰ ভূমি পুত্ৰসমূহৰ জন্ম, জীৱন যাত্ৰা আৰু যাত্ৰাকালৰ নানা বুৰঞ্জীৰ উপাদান দাঙি ধৰিছে আৰু সকলোকে একত্ৰিত কৰি এক সংস্কৃতিৰ মঞ্চত বিভিন্ন

ৰূপৰ সমীকৰণেৰে অসমৰ প্ৰাণৰ স্পন্দনৰ ন ৰূপ দিবলৈ উদগনি দিছে। পূৰ্বে ভাৰতৰ মানচিত্ৰত অসম চিৰকাল জিলিকি থকা এখন গৌৰৱময় প্ৰাচীন দেশ। কিৰাত, নিষাদ, দ্ৰাৰিড়, অষ্ট্ৰিক, মনখেমৰ, তিব্বতীয়, মংগোলীয়, আৰ্য আদি বিভিন্ন জাতিৰ কৃষ্টিসমূহৰ মিলনত ক্ৰম বিৱৰ্তনৰ ফলত অসমীয়া সংস্কৃতিয়ে মোহনীয় ৰূপ লৈ উঠিছে। অজস্ৰ নৈ উপনৈ উত্তৰ-দক্ষিণ ফালৰ পৰ্বতৰ পৰা নাচি-বাগি আহি বৰ লুইতৰ লগত তুলনা কৰিছে। এই বৰলুইত তেওঁৰ মৰমৰ, চেনেহৰ আৰু হৃদয়ৰ আগমণ্ডহ স্বৰূপ। ১৯৬৯ চনত তেজপুৰ সাহিত্য সভাৰ বৰঘৰৰ ভেটি স্থাপন কৰোতে তেওঁ বক্তৃতাত কৈছিল --

“অসমীয়া কৃষ্টি সংস্কৃতি আৰু সাহিত্য ব্ৰহ্মপুত্ৰৰ দৰে বিশাল আৰু বিৰাট। সৰু সৰু জুৰি, নিজৰা, নৈ, উপনৈ সম্বন্ধিত শক্তিৰ দ্বাৰা যেনেকৈ ব্ৰহ্মপুত্ৰই তাৰ বিশালতা আৰু বিৰাটতা লাভ কৰিছে, ঠিক তেনেকৈয়ে অসমৰ বহু জাতি-উপজাতি আৰু জনজাতিৰ কৃষ্টি-সংস্কৃতি আৰু সাহিত্যত বিশালতা আৰু বিৰাটতা লাভ কৰিছে। যদি কোনোবাই ভেটা দিয়ে, হেঙাৰ দিয়ে, ব্ৰহ্মপুত্ৰই সেই ভেটা ভাঙি মহাসাগৰৰ ফালে ঢাল খাবই। ঠিক তেনেকৈয়ে সকলো চক্ৰান্ত ষড়যন্ত্ৰ মৰিমূৰ কৰি অসমীয়া কৃষ্টি-সংস্কৃতিৰ বৈচিত্ৰ ঐক্যৰ প্ৰৱল সম্বন্ধিত মহামানৱতাৰ ফালে ঢাল খাবই।

অসমৰ আধুনিক কলা জগতখনো জ্যোতিৰ জেউতি আৰু ৰাভাৰ আভাৰে দীপ্ত এদিন এই দুয়ো কলা-কুশলী মিলন ঘটিল। ৰূপকোঁৱৰ জ্যোতিপ্ৰসাদ আগৰৱালা আৰু

কলাগুরু বিষ্ণুপ্ৰসাদ বাভা দুয়ো লগ লাগি অসমৰ সংগীত জগতত এক অভূতপূৰ্ব জাগৰণ সৃষ্টি কৰিলে। জ্যোতিষপ্ৰসাদে সহযোগী হিচাপে লৈ 'জয়মতী' আৰু 'শোণিত কুঁৱৰী' গীতি নাটিকা ৰেকৰ্ড কৰে। ইয়াৰ পাছত 'জন্মাষ্টমী', 'বিহুৱতী', 'ৰতনী', 'বৰদৈচিলা', 'শংকৰদেৱ', 'মাধৱদেৱ' গীতি নাটিকাসমূহ ৰেকৰ্ডিং কৰে। এইবোৰে বাভাৰ সংগীত প্ৰতিভাৰ নিদৰ্শন দাঙি ধৰে। নতুন নতুন সুৰ আৰু নিৰ্ভাজ অসমীয়া ভাষা তেখেতৰ সংগীতৰ বৈশিষ্ট্য।

বিষ্ণুৰাভা অসমৰ মঞ্চজগতৰো এক অবিস্মৰণীয় নাম। তেওঁ সেই সময়ৰ অসমৰ বিভিন্ন ঠাইত মঞ্চত অভিনয় কৰি ঘূৰি ফুৰিছিল। তেজপুৰৰ বানষ্টেজত 'কাৰাগাৰ' নাটিকাৰ ছাঁহ' আদি নাটকত কৰা অভিনয়সমূহৰ কথা পাহৰিব নোৱাৰি। ইয়াৰ পাছৰ সময়ছোৱাত তেওঁ 'কিয়?' 'ভোগজৰা' আৰু 'এমুঠি চাউল' আদিত অভিনয় কৰে। জীৱনৰ শেষ সময়লৈকে অজস্ৰ নাটকত অভিনয় কৰি যোৱা বাভাৰ জীৱনৰ অভিনয় শেষ হোৱাৰ লগে লগে বাভাৰ অভিনয়ো শেষ হ'ল। বিষ্ণুপ্ৰসাদ বাভাই বাঁহীত বৃহত্তৰ 'অসম পৰিকল্পা' বুলি এলানি প্ৰাচীন অসমৰ সংস্কৃতি সম্পৰ্কে প্ৰৱন্ধ ৰচনা কৰিছিল। তাৰ ভিতৰত 'শ্ৰীশ্ৰী শংকৰদেৱ বৰগায়ন' উল্লেখযোগ্য। তদুপৰি তেওঁ ৰঙিয়াৰ বৰকুৰিহা আৰু ৰহাৰ সভাৰ সভাপতি কৰোতে লিখা অভিভাষণ দুখন "অসমীয়া কৃষ্টিৰ চমু আভাস" আৰু "অসমীয়া সংস্কৃতি" গভীৰ তথ্যমূলক ৰচনা। ডিমাচা কছাৰীৰ বুৰঞ্জী, মিৰি বুৰঞ্জী, বড়ো জাতিৰ বিৱৰণ, বাভা জাতিৰ ইতিবৃত্ত আদি ৰচনায়ো অসম বুৰঞ্জীৰ আন এটি দিশ উজ্জ্বল কৰি তুলিছে। বাভাই ৰচনা কৰা গীত নাটক দুখন হ'ল 'মুক্তি দেউল' আৰু 'সোনপাহী'। একাঙ্কিকা নাটক দুখন হ'ল -- মোহ আৰু জীৱন নৈৰ সিপাৰে। তেওঁৰ উপন্যাস হ'ল 'মিচিং কেনে?'। চলচিত্ৰৰ কাহিনী হ'ল 'সীমান্তৰ সৈনিক'। 'ব্ৰহ্মপুত্ৰৰ পাৰে পাৰে' এখন সভ্যতা সম্পৰ্কীয় পুথি। 'দেউতাৰ জীৱনী' হ'ল দেউতাক গোলাপ চন্দ্ৰ বাভাৰ জীৱনী। তদুপৰি তেওঁ 'ভাৰতীয় নৃত্য কলা' নামেৰে এলানি প্ৰৱন্ধ মৃত্যুৰ আগমুহূৰ্তত 'ৰামধেনু'ত প্ৰকাশ কৰিছিল। বাভাৰ 'আদম আৰু ইভ' এখন প্ৰাচীন সভ্যতা বিষয়ক কাব্য।

বাভা আছিল এজন চিত্ৰকৰ। কলিকতাত থকা কালছোৱাতেই তেওঁ গচানেন্দ্ৰ ঠাকুৰৰ ওচৰত চিত্ৰবিদ্যা শিকিছিল। তেওঁ শ্ৰীশ্ৰী শংকৰদেৱৰ এখন ছবি আঁকিছিল। তদুপৰি তেওঁ 'নীলৰঞ্জন ৰশ্মি', 'টাৱাং', 'গাৰো পাহাৰ', 'শংকৰ মাধৱ' আদিৰ ছবি আঁকিছিল। তেওঁ নিজৰো এখন নিখুঁত প্ৰতিকৃতি আঁকিছিল। বাভাদেৱে কামৰূপ নৃত্য পৰিষদ গঠন কৰি তাৰ দ্বাৰাই অসমৰ প্ৰাচীন নৃত্যসমূহ উদ্ধাৰ কৰি প্ৰচাৰ কৰিবলৈ চেষ্টা কৰিছিল। বিশেষকৈ সত্ৰীয়া নৃত্যৰ উন্নতি সাধনৰ অৰ্থে চেষ্টা কৰে। তেওঁৰে শিষ্যস্বৰূপ এদল শিল্পীয়ে গোটেই ভাৰততে সত্ৰীয়া নৃত্য পৰিৱেশন কৰি খ্যাতি অৰ্জন কৰে।

বাভাই জীৱনত কেৱল সংগ্ৰাম কৰি গ'ল অখ্যাতজনৰ পোহৰ বিচাৰি। তাৰ কাৰণে বাভাই চৰকাৰে যাচি দিয়া উচ্চ খাপৰ পুলিচ চাকৰিৰ সুখ ভোগ ত্যাগ কৰিলে। পিতৃ পুৰুষে এৰি থৈ যোৱা ২৫০০ বিঘা মাটি হাঁহিমুখে বিলাই দিলে দুখীয়া কৃষকৰ মাজত যি ১২ বিঘা মাটি আছিল তাতো আনে খেতি কৰিছিল। কোনোবাই হয়তো মৰমতে এমুঠি দিয়ে কোনোবাই নিদিয়ে। নিজৰ বুলিবলৈ আছিল এটি সামান্য জুপুৰী ঘৰ আৰু এটি পৰিয়াল। তাতেই ফুলি উঠে অসমৰ বৃহত্তৰ সোণালী সৌধ। ফুলি উঠে অসমৰ সংগীত নৃত্য, চিত্ৰ, অভিনয়, বোলছবি সকলো। বাভাদেৱে জীৱনত পালে মাথোঁ দৰিদ্ৰতা, নিৰ্যাতন, কাৰাবৰণ আৰু তিজতা। অথচ বাভাৰ আভাৰে অসমীয়া সংস্কৃতি জিলিকি পৰিছে আৰু জিলিকি থাকিবও।

যোৱা ইংৰাজী ১৯৬৯ চনত ২০ জুন তাৰিখে এইজনা মহান বিপ্লৱীয়ে শেষ বিশ্বাস ত্যাগ কৰে। অসমৰ আকাশে-বতাহে ধ্বনিত হ'ল বিষ্ণুৰাভা নাই। বিষ্ণুৰাভা নাই...। কবিয়ে গালে --

"চকুৰ পানীৰে
ভৰি উঠে মোৰ আইৰ দুচকু
এতিয়া, কি মতে
মই ঘৰলৈ ওভতো?
আজি মই কি মতে
মচি দিওঁ আইৰ চকুলো।"□

সংস্কৃতি আৰু পৰম্পৰা

অসমৰ নেপালীসকলৰ

সাংস্কৃতিক পৰম্পৰা

জোনাকী লিন্মু
তৃতীয় ষাণ্মাসিক (কলা)

কোনো দেশ, জাতি বা সমাজ কিমানখিনি উন্নত, সেইটো তেওঁলোকৰ ইতিহাস আৰু সংস্কৃতিৰ পৰা জনা যায়। কৃষ্টি-সংস্কৃতি, ভাষা, সাহিত্যৰ অবিহনে কোনো জাতি জীয়াই থকা সম্ভৱ নহয়। আনকি মানুহে যেতিয়া সভ্যতাৰ পোহৰ দেখা নাছিল, তেতিয়াও আদিম মানুহে নিজৰ গোট বা দলৰ কিছু ৰীতি-নীতি মানি চলিছিল। ব্যাপকভাৱে আলোচনা কৰিলে ক'ব লাগিব যে সংস্কৰ শব্দৰ পৰাই সংস্কৃতিৰ উৎপত্তি। পুৰুষানুক্ৰমে চলি অহা দেশাচাৰ, লোকাচাৰ, পৰম্পৰা আদিয়ে সংস্কৃতিৰ মূল আধাৰ বুলি ক'ব পাৰি। এখন দেশত নানা কাৰণত মানৱ প্ৰব্ৰজন হয়। প্ৰাগ-ঐতিহাসিক কালৰে পৰা বিভিন্ন কাৰণত অসমত প্ৰব্ৰজিত হৈ অহা নেপালীসকল এক অন্যতম উদাহৰণ। তেওঁলোকৰ ভাষাৰ লগতে প্ৰব্ৰজিত হৈ আহিছিল সাহিত্য আৰু সংস্কৃতি। অসমৰ থলুৱাবাসীৰ সৈতে নিজা সাহিত্য-সংস্কৃতিৰ আদান প্ৰদান গ্ৰহণেৰে তেওঁলোক অসমৰ থলুৱা হৈ পৰিল আৰু অসমীয়া নেপালী বুলি জনাজাত হ'ল। কেতিয়াবা দেখা যায় বহু নেপালীয়ে নিজৰ ভাষা, কৃষ্টি, সংস্কৃতি ত্যাগ কৰি অসমীয়া ভাষা-সংস্কৃতি গ্ৰহণ কৰি অসমীয়া ভাষা জননীৰ সেৱাত জীৱন উচৰ্গা কৰিবলৈ সক্ষম হৈছে। মহাপুৰুষ শংকৰদেৱৰ এজন নেপালী শিষ্য ৰতিকান্ত উপাধ্যায়ে স্থাপন কৰা সত্ৰ আজিও বৰ্তমানৰ যোৰহাটৰ টীয়ক

আৰু নগাঁৱত নেপালী সত্ৰ নামেৰে জনাজাত।

অসমীয়া নেপালীসকলে অসমৰ বাপতি সাহোন বিহুক সম্পূৰ্ণ নিজৰ সংস্কৃতি হিচাপে পালন কৰি আহিছে। মাঘ বিহুত মকৰ সংক্ৰান্তি বা মাঘী সংক্ৰান্তি নেপালী জনসমাজৰ এটা উল্লেখনীয় পৰ্ব। ইয়াক নেপালী সমাজত 'মাঘে সঁগ্ৰাতি' বুলি কোৱা হয়। মূলতঃ এই দিনটোত তেওঁলোক পৰশুৰাম কুণ্ডলৈ বা ব্ৰহ্মকুণ্ডলৈ গৈ মকৰ স্নান কৰে। তিল, নাৰিকলৰ লাক, পিঠা-পনা, কাঠআলু, মিঠাআলু আদি বিভিন্ন খাদ্য সম্ভাৰেৰে আয়োজন এই মাঘী সংক্ৰান্তিৰ উল্লেখনীয় বৈশিষ্ট্য। ইয়াৰোপৰি তেওঁলোকে দুৰ্গাপূজা, 'দশই' নামেৰে পালন কৰে। বিজয়া দশমীয়েই 'দশই' শব্দৰ মূল উৎস। শক্তিৰ আৰাধ্য শ্ৰীশ্ৰী দুৰ্গা দেৱীৰ নামত মহালয়াৰ পিছদিনাৰ পৰা 'চণ্ডী' পাঠ কৰাৰ এক পৰম্পৰা এতিয়াও নেপালী সমাজত প্ৰচলিত হৈ আছে। এই চণ্ডী সম্পূৰ্ণ ন দিন পাঠ কৰা হয়। অৰ্থাৎ নৱমীৰ দিনা এই চণ্ডীৰ পাঠ সম্পূৰ্ণ হয়। 'জমৰে আউসী'ৰ পৰা 'কোজাগৰী পূৰ্ণিমা'লৈ সমগ্ৰ পক্ষটো দশই শব্দৰ পৰিধিৰ অন্তৰ্গত। আহিন কৃষ্ণ আউসীৰ দিনটো জমৰে আউসী ৰূপে প্ৰচলিত। এই দিনটোত ঘট স্থাপন কৰাৰ লগতে এটা পাত্ৰত মাটি দি অলপ যৱধান বা গোমধান সিঁচা হয়। ইয়াৰ অংকুৰণকে জমৰা বোলা হয়। ঘট দিয়াৰ পাছত নটা দিনৰ সমষ্টিয়েই

হ'ল 'নৌৰথা'। এই দিনকেইটাত আনুষ্ঠানিক আৰু ব্যক্তিগতভাৱেও দুৰ্গাদেৱীৰ পূজা অৰ্চনা কৰা হয়। এই দুৰ্গা পূজাৰ সপ্তমী তিথিক 'ফুলপাতি' বুলি কোৱা হয়। সেইদিনা আই ভগৱতীৰ আনুষ্ঠানিক পূজা অৰ্চনা কৰাৰ লগতে নিজ নিজ বংশ পৰম্পৰা অনুসৰি পূজা ভাগ দি অহা কুল দেৱতা, গ্ৰামদেৱতা, স্থানদেৱতা আদিৰো পাৰম্পৰিক বিধি ব্যৱস্থা অনুসৰি পূজা সেৱা কৰা হয়। আৰু তাৰ পাছদিনা মহাঅষ্টমীত 'মাৰহান্নে' দিন হিচাপে বহুতে পালন কৰে। বহুতে সেইদিনা মহ, পঠা, হাঁহ আদি বলি দিয়াৰ প্ৰথা আছে যদিও বৰ্তমান এই প্ৰথা অসমত বহু কমিছে বুলি ক'ব পাৰি। নৱমী তিথি বং-বহইচেৰে পালন কৰাৰ পাছত বিজয়া দশমীৰ দিনা ভগৱতীৰ নিৰ্মালি ৰূপে 'দশই টীকা' লগোৱা পৰম্পৰা আৰম্ভ হয়। এই ফোঁট লগোৱা প্ৰথা বয়োজ্যেষ্ঠৰ পৰা কনিষ্ঠজনে গ্ৰহণ কৰে। জ্যেষ্ঠজনে আশীৰ্বাদ দিয়ে আৰু কনিষ্ঠজনে সেৱা লয়। এই প্ৰথা লক্ষ্মীপূজা বা কোকাগৰী পূজালৈকে পুত্ৰ-কন্যা, জী-জোঁৱাই, বোৱাৰী, নাতি-পুতি, ভাগিন-ভতিজাসকলৰ দৈৰ লগত চাউল সানি বা (কিছুমান) তাত অলপ ৰঙা বা গোলপীয়া ৰং মিহলাই ফুল বা জমৰাৰ (জমৰা আউসীত সিঁচি খোৱা) লগত বস্ত্ৰ, দক্ষিণা আদি দি ফুট দি বয়োজ্যেষ্ঠজনে আশীৰ্বাদ দিয়ে। নেপালী সমাজত প্ৰচলিত আন এক উৎসৱ হ'ল 'তিজ'। 'তিজ' দুৰ্গাপূজাৰ এমাহৰ আগতে নেপালী তিব্বতাসকলে পালন কৰে। ইয়াক হৰিতালিকা ব্ৰত বুলিও জনা যায়। ভাদ শুক্লা তৃতীয়াৰ দিনটোৱেই হৈছে 'তিজ'। তিজৰ আগদিনাক 'দৰ' বুলি কোৱা হয়। সেইদিনা বিয়া দিয়া জী, বাই-ভনী, নাতিনী, ভাগিন আদিক দূৰ-দূৰণি আৰু ওচৰ-পাজৰৰ পৰা মা-দেউতাকৰ ঘৰলৈ অনা হয়। 'দৰ' হ'ল নানা ধৰণৰ ব্যঞ্জন। এই দিনা বাতি কুকুৰাই ডাক দিয়াৰ আগলৈকে তেওঁলোকে খোৱা বোৱা কৰে আৰু নানা ধৰণৰ নাচ-গান কৰি উৎসৱ পালন কৰে আৰু বাতিপুৱাই গা-পা ধুই পিতৃ, ভাতৃ আৰু স্বামীৰ কল্যাণৰ কাৰণে পানী এটুপি নোখোৱাকৈয়ে গোটেই দিন ব্ৰত পালন কৰি গণেশ, শিৱ, পাৰ্বতী আৰু লক্ষ্মী-বিষ্ণুক পূজা কৰে। এই ব্ৰতকেই 'তিজা ব্ৰত' বুলি কোৱা হয়। দশইৰ পিছৰ (দুৰ্গাপূজাৰ লক্ষ্মীপূজাৰ পোন্ধৰ দিনৰ পাছত) শৰৎ কালত অনুষ্ঠিত এক জাক-জমকপূৰ্ণ উৎসৱ হ'ল তিহাৰ। এই উৎসৱ পাঁচদিনীয়া। সম পঞ্চকৰ পাঁচটা দিনৰ সমষ্টি হ'ল তিহাৰ। কাৰ্তিক কৃষ্ণ ত্ৰয়োদশৰ পৰা তিহাৰ আৰম্ভ হয়। ইয়াৰে ত্ৰয়োদশীৰ দিনা কাক-কাগ (কাউৰি) তিহাৰ, নৰক চতুৰ্দশীৰ দিনা 'কুকুৰ তিহাৰ', আউসীৰ দিনা 'গাই তিহাৰ' পালন কৰে। অসমত বহাগ বিহুৰ দিনা গৰুক গা ধুওৱাৰ যি নিয়ম,

সেই একেই ধৰণে কালী পূজাৰ দিনা গাই গৰুক ধুই পখালি ধূপ-ধূনা দি মালা আদি পিন্ধাই ভাল দানা আদি খাবলৈ দিয়া হয়। সেইদৰে কাৰ্তিক শুক্লা প্ৰতিপদ হলী (বলদ গৰু) তিহাৰ আৰু কাৰ্তিক শুক্লা দ্বিতীয়া (ভাতৃ দ্বিতীয়া) 'ভাই তিহাৰ' পালন কৰা হয়। গাই তিহাৰৰ দিনা গাই গৰুক পূজা কৰাৰ পাছত সন্ধিয়া চাকি-বস্তি জ্বলাই লখিমীৰ পূজা কৰা হয়। ইয়াৰ পিছতে তিব্বতাসকলে গৃহস্থৰ ঘৰে ঘৰে গৈ 'ভইলী' খেলে। তাৰ পাছদিনা অৰ্থাৎ গোৱৰ্দ্ধন পূজাৰ দিন বলদ গৰুক পূজা কৰাৰ পাছত পুৰুষে (ল'ৰা বুঢ়া আদিয়ে) 'দেউসী' খেলে। এই দেউসী বা ভেলত বিভিন্ন কাহিনী, ৰামায়ণ, মহাভাৰত বা আন ধৰ্মগ্ৰন্থৰ শ্লোক আদি গায় গৃহস্থৰ মনোযোগ আকৰ্ষণ কৰা হয়। বিহু গাবলৈ অহা বিহুৱা দলক যিদৰে অৰিহণা বস্ত্ৰ দি সন্মান যচা হয় ঠিক তেনেধৰণে ভৈল বা দেউসী গোৱা দলক সাধ্য অনুসাৰে অৰিহণা, বস্ত্ৰ, ফুল চাকি আদি দি সন্মান যচা হয়। শৰাই দিয়াৰ পিছত বিহুত যিধৰণে আশীৰ্বাদ দিয়া হয়, ঠিক তেনেধৰণে ভৈল বা দেউসী গোৱা লোকসকলেও আশীৰ্বাদ দি গৃহস্থৰ কুশল মঙ্গল কামনা কৰে। তাৰ পাছদিনা ভাতৃ দ্বিতীয়াৰ দিনা ককাই-ভাইসকলে নিজ নিজ বাই-ভনীৰ হাতৰ 'সপ্তৰংগী' (সাতৰঙৰ) ফোঁট কপালত লয় আৰু মালা (বিশেষকৈ নাৰ্জী ফুলৰ) পিন্ধোৱা হয়। ককাই-ভায়ে বাই-ভনীক ৰক্ষণা-বেক্ষণ দিয়াৰ প্ৰতিশ্ৰুতি দি বিভিন্ন উপহাৰ দিয়ে। এই তিহাৰত মূলতঃ ভাতৃ দ্বিতীয়াত চেল ৰুটি (চচিল গুৰিৰ লগত চেনি, দৈ, মিহলাই তৈয়াৰ কৰা ঘূৰণীয়া ৰুটি) ৰ পয়োভৰ সৰ্বজন বিদিত। ইয়াৰোপৰি ভাদ কৃষ্ণ আউসীৰ দিনটো কুশী আউসীৰূপে খ্যাত। এই দিনতে কুশ ঘাঁহ তুলি খোৱাৰ নিয়ম প্ৰচলিত। এই দিনত তুলি খোৱা কুশ এবছৰলৈ পবিত্ৰ হয় বুলি কোৱা হয়। উল্লেখনীয় যে এই দিনতে নিজৰ ঘৰত থকা পুথি পাঁজি উলিয়াই ৰ'দাই খোৱা হয়। ইয়াৰোপৰি তেওঁলোকে অক্ষয় তৃতীয়, নাগ পঞ্চমী, ঋষি তৰ্পণী পূৰ্ণিমা, জন্মাষ্টমী, হৰিশয়নী আৰু হৰি বোধিনী একাদশী, ঋষি পঞ্চমী, সোহু সৰাধ, স্বস্থানী ব্ৰত, শিৱৰাত্ৰী, ৰামনৱমী, সঞ্চাৰী পূজা, আঘাত মন্ত্ৰ, সাউনে সঁগ্ৰাতী (শাওণ মাহৰ সংক্ৰান্তি), চৌৰাশী পূজা, আহত আৰু বৰগছৰ বিয়া, বেলগছৰ লগত বিয়া, ভানুজয়ন্তী ইত্যাদি নেপালী সমাজত প্ৰচলিত উৎসৱ পৰ্বৰ অন্তৰ্গত। নেপালীসকলৰ সংস্কৃতি পৰম্পৰা বুলি কওঁতে লোক সাহিত্যৰ কথা প্ৰথমতে উল্লেখ কৰিব লাগিব। এই লোক সাহিত্যৰ বিভিন্ন ভাগ এনেধৰণৰ ১) লোকগীত ২) লোককথা ৩) লোকনাট ৪) লোকগাথা ৫) লোকনৃত্য ৬) গাঁওখনে কথা ৭) এখান তুকা, শিলোক আদি। এইবিলাক লগ লাগি এক বৰ্ণাঢ্য সংস্কৃতিৰ সৃষ্টি হৈছে।

নেপালী ভাষা সাহিত্যই ভাৰতীয় সংবিধানৰ অষ্টম অনুচ্ছেদত অন্তৰ্ভুক্ত হোৱাৰ ফলত ভাষা, সাহিত্য, কৃষ্টিত চহকী নেপালী সংস্কৃতিয়ে দ্ৰুত গতি ল'বলৈ সক্ষম হোৱা পৰিলক্ষিত হৈছে। যাৰ ফলত সৰ্বভাৰতীয় নেপালীসকলৰ লগতে অসমৰ নেপালীসকলৰ মাজতো সাংস্কৃতিক জাগৰণ হোৱা যেন অনুভৱ হৈছে। নেপালী সমাজত বিবাহ ঠিক হোৱাৰ পাছত বিয়াৰ কেইদিনমানৰ আগতে 'জমাহ চুপাৰী' কৰা প্ৰথা অতি নিষ্ঠাৰে পালন কৰা হয়। লগুণ চুফাৰী আৰু এটি মুদ্ৰা দৰাৰ অভিভাৱকে কইনাৰ অভিভাৱকক আৰু কইনাৰ অভিভাৱকে দৰাৰ অভিভাৱকক আদান-প্ৰদান কৰি বিয়াৰ আয়োজন নিশ্চিতভাৱে আগবাঢ়িব পৰাৰ সামাজিক ব্যৱস্থা কৰা হয়। ইয়াৰ পাছত দৰাঘৰৰ পৰা পত্ৰ লগাওনে প্ৰথাৰ বিবাহৰ দিন, লগুণ সময় আদি লিখি বিশেষ ব্যক্তিৰ হাতত কইনাৰ ঘৰলৈ প্ৰেৰণ কৰা হয়। বিবাহৰ দিনা দৰাই (পাগুৰী লগোৱা হয়) পিতৃ-মাতৃ বা অন্য মান্যজনৰ পৰা ফোঁট আশীৰ্বাদ লৈ নওমতি ৰাজা (নবিধ ৰাজনা) লৈ কইনাৰ ঘৰলৈ যায়। দৰা গৈ কইনাৰ ঘৰ পোৱাৰ আগতে কইনাৰ ঘৰলৈ 'কন্যাৰ্থ' বা 'ভাত খৰাও' প্ৰেৰণ কৰা নিয়ম আজিও নেপালী বিয়াত চলি আহিছে। ইয়াৰ পাছতে দৰা পক্ষত অহা মানুহক (যিসকলক জন্তী বুলি কোৱা হয়) দৈ-বং দিয়া চাউল চটিয়াই জন্তীক সন্তুষ্ট কৰা পদ্ধতি কৰে। এই পদ্ধতিক 'জন্তী পৰিছিলে' বুলি কোৱা হয়। এই বিবাহ পদ্ধতিত সমাপন হ'লেও দৰা-কইনাৰ মাজত পাশা খেল, কইনাৰ পিতৃ-মাতৃ আৰু আত্মীয়ৰ দ্বাৰা দৰা-কইনাক 'মাও পখলা' আৰু 'গড় দোৱা', ডাঙৰ টোত দৰা কইনাক বিষু-লক্ষ্মী ৰূপত ভৰি পখালি চাউলৰ ফোঁট দি অবিহণৰ লগতে থাল, বাটি, ঘটি, টো আদি কাঁহৰ বাচন উপহাৰ দিয়া পদ্ধতিক 'গোড়াধুনে' বুলি কোৱা হয়। গোটেই নিশা বিবাহ কাৰ্য সমাপন কৰি পুৱাৰ ভাগত কইনাক লৈ দৰা পক্ষ প্ৰস্থান কৰে। দিনৰ ভাগত দৰা ঘৰত 'জন্তে বাখৰো' খুওৱা হয়। বিবাহ পদ্ধতিত ব্যৱহাৰ হোৱা বাদ্যযন্ত্ৰৰ (চেহনাই, নৰশিংগ, ব্যামটা) ৰ উপৰি নেপালী লোকগীত আদিত মাদল, ডম্ফু, টোমকৌ, নাগৰা, ঢোলক, বাসুৰী, মুৰুলী, একতাৰে ৰাজা আদি অনেক বাদ্যযন্ত্ৰ প্ৰচলিত (সময়ৰ গতিত এই বাদ্যযন্ত্ৰসমূহ যাদুঘৰৰ বস্তুত পৰিণত হৈছে)। বাদ্যযন্ত্ৰৰ উপৰি নেপালী গীত-মাত, লোকগীত, কাউৰে গীত, সংগিনী (বালন) আদিয়ে নেপালী সংস্কৃতিত

বিশেষ স্থান অধিকাৰ কৰিছে। নেপালী সংস্কৃতিৰ বিষয়ে কওঁতে নেপালীসকলৰ সাজ পোছাকৰ বিষয়েও ক'ব লাগিব। কিন্তু অসমত নেপালীসকলে পুৰণি পোছাক পুৰুষৰ দত্তৰা-চুৰাল, ঢাকাটুপী, পটুকা, ইষ্টকোট আদি আৰু নাৰীৰ চৌবন্দী চোলা, থাৰিয়া, শাড়ী, পটুকা আদি পৰিত্যাগ কৰি আধুনিক সাজ পোছাকত অভ্যস্ত হৈ পৰিছে। মহিলাসকলৰ গহণাৰো বহু পৰিৱৰ্তন হৈছে। কল্লী (ভৰিত পিন্ধা খাক), বুলাকা, ফুলি চিৰফুল্লা, নওগেড়ী, তিল্লৰী ডিঙিত পিন্ধা মালা আদি আজিৰ যুৱক যুৱতীসকলে নামেই শুনা নাই। মৃত্যু সকামত নেপালীলোকে এতিয়াও পুৰণি পৰম্পৰা ৰক্ষা কৰা দেখা যায়। হিন্দু প্ৰথা মতে মাক দেউতাক স্বৰ্গীয় হ'লে সকলো ল'ৰাই শ্মশানত চুলি, দাটি কাটি কোৰো চিকুৰোত প্ৰৱেশ কৰিব লগা হয়। কোৰো চিকুৰো হ'ল ঘৰৰ কোঠাৰ ভিতৰত কেঁচা সূতাৰে চাৰিওফালে সীমা দি তৈয়াৰ কৰা বিশেষ কোঠা। ইয়াত প্ৰৱেশ কৰা সন্তানসকলে ১০ দিনলৈকে সেই বিশেষ কোঠাৰ মজিয়াত শুব লাগে। ১২-১৬ দিনীয়া কাম নোহোৱালৈকে নিয়ম বৰ্জিত একমাটকে আহাৰ নিজে বনাই দিনত মাত্ৰ এবাৰ গ্ৰহণ কৰাৰ নিয়ম আছিল যদিও আজিকালি ঠাই বিশেষে ৰাতি আৰু ৰাতিপুৱা ফল-মূল খোৱাৰ প্ৰথা প্ৰচলন হৈছে। এই নিয়ম পত্নী বোৱাৰী, জী, নাতি-নাতিনী আদিৰ প্ৰযোজ্য। দহ দিনৰ দিনা ধৰ্মীয় নিয়মমতে ধৰ্মীয় কামখিনি কৰাৰ শেষত ব্ৰাহ্মণে পঞ্চ গব্য (শান্তিপানী) খাবলৈ দিয়াৰ লগতে ঘৰখন শুদ্ধ কৰা হয়। ১৬ দিনৰ দিনা দান দক্ষিণাৰে কাম শেষ কৰা হয়। তাৰ পিছত পষেকীয়া, মাহেকীয়া, হুমহীয়া আৰু বছৰেকীয়া (বৰ্ষান্ত) শ্ৰাদ্ধ কৰাৰ পাছত ঘৰখন শুদ্ধ হয় বুলি ধৰা হয়। ইয়াৰ উপৰি বছৰে বছৰে পিতৃ-মাতৃৰ তিথিত শ্ৰাদ্ধ পতাৰ নিয়মো আছে (অৱশ্যে সকলো নেপালীসকলৰ বাবে প্ৰযোজ্য নহয়।

সকলো সংস্কৃতিৰ লগতে আদান-প্ৰদান নেপালী সাহিত্য-সংস্কৃতিৰ এক বৈশিষ্ট্য বুলি ধৰা হয়। ভাৰতৰ যিকোনো প্ৰদেশত নেপালীসকল স্থায়ীভাৱে বসবাস কৰে সেই প্ৰদেশৰ ভাষা সংস্কৃতি গ্ৰহণ কৰাৰ লগতে নিজ ভাষা, সাহিত্য, সংস্কৃতিত সেই ভাষা-সংস্কৃতিৰ সমাৱেশ ঘটাই বৃহৎ সংস্কৃতিক জগতৰ সৃষ্টি কৰি মানৱ জাতিক একতাৰ ডোলেৰে বান্ধিবলৈ সক্ষম হোৱা দেখা যায়। অসমৰ উদাৰ বাৰে বৰণীয়া সাংস্কৃতিক পথাৰখনত নেপালী সংস্কৃতি জীপাল হৈ উঠক, তাৰে কামনা। □

সহায়ক গ্ৰন্থ :

অসমীয়া নেপালী জনজীৱন : ড° ক্ষেত্ৰমৰাজ নেপাল

ইণ্টাৰনেট : চেবন প্ৰসাদ শৰ্মা (অসমৰ নেপালীসকলৰ সাংস্কৃতিক পৰম্পৰা আৰু অন্যান্য কিছু কথা)

মৰাণ জনগোষ্ঠী আৰু মৰাণ জনগোষ্ঠীসকলৰ পৰম্পৰাগত

‘ৰাতি বিহু’

মৰাণ জনগোষ্ঠী অসমৰ অন্যতম খিলঞ্জীয়া ভূমিপুত্ৰ। যীশুখ্ৰীষ্ট জন্মৰ বহু শতিকাৰ আগৰেপৰা জনগোষ্ঠীটোৱে অসমত বসবাস কৰি আহিছে। সম্প্ৰতি তিনিচুকীয়া, ডিব্ৰুগড়, অৰুণাচলৰ নামচাই আৰু চাংলাং জিলাৰ লগতে শিৱসাগৰ জিলাৰ বহু ঠাই বিশেষত মৰাণ জনগোষ্ঠীসকলৰ বহু গাঁও আছে। প্ৰধানতঃ মৰাণসকলক বড়ো কছাৰী মূলৰ বুলি ভবা হয়। সুনীল কুমাৰ গগৈদেৱে ‘মহাবাহু’ পৰ্টেলৰ ঐতিহাসিক ঘটনা প্ৰবাহৰ ধামখুমীয়াত মৰাণ আৰু মটক জনগোষ্ঠী প্ৰবন্ধত লিখিছে মটক মৰাণসকল মংগোলীয় আৰু টাই অৰ্থাৎ চীন তিব্বতীয় গোষ্ঠীৰ ভাষিক লোক। টাই মংগোলীয় জাতিৰ সূত্ৰ প্ৰত্যেকৰে দুটাকৈ ফৈদ আছে। এটা শাসক ফৈদ আৰু আনটো গুৰু ফৈদ বুলি কোৱা হয়। মটকসকল হ’ল শাসক বা ৰাজ ফৈদৰ আৰু মৰাণসকল গুৰু ফৈদৰ বুলি ধাৰ্য কৰা হয়। উল্লেখযোগ্য যে মৰাণসকলে ১৭-১৮ শতিকাত মায়ামৰা বৈষ্ণৱ ধৰ্ম গ্ৰহণ কৰিছিল বুলি জনা যায়। ড° ভূৱন মোহন দাসৰ অসমৰ মানুহ প্ৰজাতি আৰু সংস্কৃতি পুথিখনেও মৰাণ জনগোষ্ঠীসকলৰ বহু কথাই উনুকিয়াই থৈ গৈছে। উল্লেখযোগ্য যে চুকাফা অহাৰ আগতে মৰাণসকলে সৃষ্টি কৰা অৰ্থাৎ মৰাণসকলৰ এখন স্বাধীন ৰাজ্য আছিল বুলি ঠাৱৰ কৰা হয়। সেই সময়ত সেই ৰাজ্যখনৰ ৰজা আছিল বদৌচা। সেই অপুত্ৰক বদৌচাই ১২২৮ খ্ৰীঃ পাটকাই পাৰ হৈ অহা চুকাফা অসম পোৱাৰ সময়ত সুদৰ্শন যুৱক চুকাফালৈ নিজৰ কন্যাক বিয়া দি শাহু-জোঁৱাই সম্পৰ্কৰে বান্ধ খাই মৰাণ ৰাজ্যখনৰ শাসনভাৱৰ দায়িত্ব চুকাফাক অৰ্পণ কৰিছিল। পিছে চুকাফা

সূৰুজ মহন্ত

স্নাতক তৃতীয় ষাণ্মাসিক

বৰ অসম গঢ়াৰ ক্ষেত্ৰত মৰাণ ৰজা বদৌছাৰ বৰঙণিয়ে পৰৱৰ্তী সময়ছোৱাত স্বীকৃতি পোৱা নাছিল। ৰাইজেই ৰজা এই গণতান্ত্ৰিক ধাৰণা এটাৰে ফৰাচি বিদ্ৰোহৰ কুৰি বছৰ আগতে সংঘটিত মৰাণসকলৰ সাতত্ৰিশ বছৰীয়া পৃথিৱীৰ ইতিহাসৰ দীৰ্ঘতম বিদ্ৰোহ মোৱামৰীয়া গণবিদ্ৰোহ (১৭৬৯-১৮০৬) গঢ়ি উঠিছিল। যাৰ নেতৃত্ব দিছিল মৰাণৰ বীৰ ৰাঘৱ মৰাণে। বিশ্বৰ ইতিহাসতো পিছে এই বিদ্ৰোহে আজিও পাবলগীয়া গুৰুত্ব নাপালে। শ্ৰেণী বৈষম্যহীন সমাজ গঠনেই মোৱামৰীয়া গণবিদ্ৰোহৰ মূলমন্ত্ৰ আছিল।

সাংস্কৃতিকভাৱে মৰাণসকল অতীজৰে পৰা যথেষ্ট চহকী। অতীজত তেওঁলোকে শদিয়াৰ কেঁচাইখাতী থানত দেৱী পূজাত বলি দিছিল পিছলৈ তেওঁলোক মোৱামৰীয়া মহন্তপন্থী হয়। মৰাণসকলৰ বিহুবো নিজা স্বকীয়তা আছে। অসমীয়া কেলেণ্ডাৰ মতে তেওঁলোকে ব’হাগ বিহু অনুষ্ঠিত নকৰে। মৰাণসকলৰ ৰাতি বিহু, ধৰ্মীয় হুঁচৰি, গছ তলৰ বিহু বলি বিহু, বৰমগা বিহু আদিবোৰ সম্পূৰ্ণ। অন্যতম বিহু হ’ল ‘ৰাতি বিহু’।

ৰাতি বিহু মৰাণ জনজাতিসকলৰ ঐতিহাসিক সাংস্কৃতিক পৰিক্ৰমাৰ বাহক স্বৰূপ। ৰাতি বিহুয়েই মৰাণ সংস্কৃতিৰ স্বকীয় বৈশিষ্ট্য আৰু ঐতিহ্য অসমৰ জনসমাজত দাঙি ধৰিছে আৰু জাতীয় পৰিচয় প্ৰতিফলিত কৰিছে।

মৰাণ জনগোষ্ঠীসকলৰ এই বাতি বিহুৰ দৰে অনুষ্ঠান আন কোনো জনগোষ্ঠীতে দেখা পোৱা নাযায়। আজিকালি অসমৰ বিভিন্ন ঠাইত অৰ্থাৎ বিশেষকৈ উজনি অসম তথা তিনিচুকীয়া জিলাৰ বিভিন্ন প্ৰান্ত কাকপথাৰ, বেতনী, বৰতৰাণী, বাৰেকুমৰি, উবান, বৰমোচাই, মহং, টেকেৰী (টেকেলি) আদি গাঁওৰ লগতে ডুমডুমৰ কৰ্দৈগুৰি মৰাণ অধ্যুষিত অঞ্চলবোৰত বাতি বিহুৰ পৰম্পৰা পালন কৰা দেখা যায়। ইয়াত বিভিন্ন ধৰণৰ নীতি নিয়মৰ অনুযায়ী বাতি বিহু অতীজৰে পৰা পালন কৰি আহিছে। এই বাতি বিহু গাঁওৰ সাজি লোৱা দুই কোঠালিযুক্ত ঐতিহ্যমণ্ডিত বিহুঘৰত নিশা ভাগত কটকটীয়া বান্ধোনৰ মাজেৰে ডেকা গাভৰুৱে একেলগে মৰা বিহু। প্ৰকৃতিৰ নিৰিবিলি পৰিৱেশৰ মাজত কেতবোৰ নীতি নিয়মৰ মাজেৰে কৰা বং বহুইচৰ য'ত বিহুৰ প্ৰকৃত নিভাঁজ ৰূপটো পৰিস্ফুট হয়। এই বিহুৰ গীত মাতবোৰ মার্জিত। নাচোন ভঙ্গীমাতো শালীনতা বোধ আছে। বিহু মেলাখন কেৱল বং-বহুইচৰ থলীয়েই নহয়, ই ডেকা-গাভৰুৰ মহামিলনৰ থলী বুলি ক'ব পাৰি।

বিহুঘৰ সজাৰ পৰম্পৰা --

গেৰগুৱা পাতেৰে অ' হই ৰাম
বিহু ঘৰ সাজিলোং অ' হই ৰাম
মাৰলি নেখালে জোৰা
গোপাল গোবিন্দই ৰাম...

এই বিহুপদ ফাঁকিয়ে দুই কোঠালীয়া বিহু ঘৰটোক বৰ্ণনা কৰিছে। ৰঙালী বিহুলৈ পষেক দিনচেৰেক থাকোতেই গাঁৱৰ ডেকা ল'ৰাবোৰে বাঁহ-কাঠেৰে গেৰগুৱা পাত, জেঙুপাত, টকৌপাত আদিৰে চাউনি এটা কৰি এটা বেৰহীন দুটা কোঠায়ুক্ত ঘৰ সাজে। মাজত এটা বান্দৰ চ'তি দি তাৰ ওপৰত বহি খোৱা বা চকলাৰে কোঠা দুটা বিভক্ত কৰা হয়। তাৰে বাওঁ কোঠাটোত গাভৰুসকলে আৰু সোঁ-ফালৰ কোঠাটোত ডেকাসকলে বিহু মাৰে। বিনা অনুমতিত পৰম্পৰে পৰম্পৰৰ কোঠাত প্ৰৱেশ কৰা নিষেধ। এই নিয়ম যদি কোনোবাই উলংঘা কৰে তেওঁ সামাজিকভাৱে দণ্ডনীয় হ'ব।

ছোৱালী গোনোৱা (খোজা পৰ্ব) : বিহুৰ উৰুকাৰ দিনা সত্ৰ, গাঁওৰ নামঘৰত ৰাইজে শ্ৰীশ্ৰীচতুৰ্ভুজ গুৰু তিথি পাতে। উক্ত তিথিত ডেকা সমাজে জনদিয়েক আদহীয়া ভকতৰ যোগেদি যথাৰীতিৰে বিহু গাবলৈ অনুমতি বিচাৰে। আদহীয়াসকলৰ মত সাপেক্ষে বুঢ়া ভকতসকলে চিৰাচৰিত

ৰীতিমতে বাতি বিহু গাবলৈ মঞ্জুৰ কৰে। পিছদিনা অৰ্থাৎ বুধবাৰৰ গৰু বিহুৰ দিনা সন্ধ্যা ডেকাসকলে আলোচনা ভিত্তিত কেইবাটাও দলত বিভক্ত হৈ দলপতি (ন্যূনতম এজন দায়িত্বশীল ব্যক্তি) ক লগত লৈ গাভৰুৰ ঘৰলৈ গৈ পিতৃ-মাতৃ অভিভাৱকৰ ধৰ্মীয় পদমৰ্যদা আৰু পৰ্যায়ভেদে তামোল-পাগৰ টোপোলা, ধুম আগবঢ়াই বাতি বিহু গাবলৈ গাভৰু (ছোৱালী) খোজে। তেতিয়া পিতৃ-মাতৃ বা অভিভাৱকে দলটোক প্ৰশ্ন কৰে। পাখী লগা মইনা চৰাইক বান্ধত ৰাখিব পাৰিব জানো? ডেকাসকলে পাৰিম বুলি কথা দিয়াত পিতৃয়ে পুনৰ প্ৰশ্ন কৰে - 'যদি নোৱাৰ তেন্তে?' তেতিয়া পুনৰ ডেকাসকলে কয় - সেই কথাত নিচিন্ত থাকক। কিবা হৰণ ভগন হ'লে মাটিৰে হ'লেও আপোনাৰ জীজনীক বনাই দিম। ডেকাসকলৰ তেনে কথাত পতিয়ন গৈ পিতৃ-মাতৃ, অভিভাৱক দায়িত্বশীলজনক সাক্ষী কৰি জীয়াৰী-গাভৰুজনীক বাতি বিহু মাৰিবলৈ বিহুঘৰলৈ যাবলৈ অনুমতি দিয়ে। এনেদৰে ঘৰে ঘৰে গৈ প্ৰতিঘৰৰ পৰা সন্মতি আদায় কৰি ছোৱালী লৈ আহি বিবতিত থৈ অহা ৰীতি। আনকি ছোৱালীয়ে কি সাজপাৰ, আ-অলংকাৰ পৰিধান কৰিছে তাকো লিখি ৰাখিব লাগে, যাতে কিবা হৰণ-ভগন হ'লে ৰাইজে ক্ষতিপূৰণ দিব পাৰে। আনকি বিহুৰ অন্তত ডেকাসকলে সদাই গাভৰুসকলক ঘৰে ঘৰে চমজাই থৈ অহাটোও এটা পৰম্পৰাগত নিয়ম। এই বাতি বিহু অনুষ্ঠানটো ঠাই বিশেষে সাত দিন, ন দিন, এঘাৰ দিনলৈকে অনুষ্ঠিত কৰা হয়।

বিহু মাৰি থকা উক্ত দিনকেইটাত গাভৰুৰ সম্পূৰ্ণ ৰক্ষণাবেক্ষণৰ সম্পূৰ্ণ দায়িত্ব উক্ত দলসমূহে মূৰ পাতি ল'ব লগা হয়। বিহু হৈ শেষ নোহোৱা পৰ্যন্ত কোনো ডেকাই কোনো কাৰণতে গাভৰুক বিয়া পতা বা পলুৱাই নিয়া নীতি বিৰুদ্ধ। এই সম্পৰ্কে বিহু নামত এনেকৈ উল্লেখ আছে -

কালৈ কৰিছ মনে ঐ লাহৰী
কালৈ কৰিছ মন
বিহু মাৰি থাকোতে
পলুৱাই ঐ নিনিবি
ভৰিব লাগিব ধন।

বিহু খোলাবোৰত এনেধৰণৰ কেতবোৰ কঠোৰ সামাজিক বান্ধোন যে আছে উপৰোক্ত বিহু ফাঁকিয়ে তাৰেই স্বাক্ষৰ বহন কৰে। এনে কঠোৰ নিয়মক অমান্য কৰি কোনো যুৱকে গাভৰু পলুৱাই নি বিবাহ পাশত আবদ্ধ হ'লে সমাজে যুৱক-যুৱতীহালক দায়-জগৰ ধৰে। দুয়োপক্ষৰ পৰা দৰা-কইনাক

বিহু খোলালৈ নি ডেকা-গাভৰু সমাজক জৰিমনা সহ ধুম, শৰাই, হাঁহৰ ভাৰ আদি সোধাই শৰণাগত হৈ দায়-জগৰ ভাঙিব লাগে। অন্যথা সমাজে বিধি অনুযায়ী সামাজিকভাৱে শাস্তিমূলক ব্যৱস্থা গ্ৰহণ কৰিব পাৰে। সমাজৰ দোষ-দায় ভঙাৰ পাছতহে মিতুৰ আদি পতা পথ প্ৰশস্ত হয়।

বিহুৰ সাজ-পাৰ, আ-অলংকাৰ : বিহুৱা ডেকাই তাঁতৰ শালত বোৱা ন-চুবীয়া আৰু গা অবুৰত বখা কামিজ চোলা পিন্ধে। অতীতত এঙাচোলা পিন্ধিছিল বুলি শুনা যায়। মৰাণ ডেকাই মূৰত অথবা কঁকালত টঙালি নামাৰে। ফুলাম গামোচাখন কান্ধৰ পৰা ওলমাই বুকুত সামান্য গাঠিৰ পাক এটা মাৰি ওলোমাই থয়। গাভৰুবোৰে হস্ততাঁতত বোৱা কপাহী ফুলাম বিহা মেখেলা, মুগা বিহা মেখেলা, পাটৰ মেখেলা, মুগাৰ মেখেলা, কলীয়া বিহা পৰিধান কৰিছিল। ওঁঠত বৰহমথুৰি বোল, হাতত জেতুকাৰ বোল, লাহৰী খোপাত কপৌফুল, নাহৰ ফুল আদি বতৰৰ ফুল গুজি লৈছিল। অলংকাৰৰ ভিতৰত মুঠিখাক (গামখাক), গেজেৰা, কাণফুলি, ঢোলবিৰি, জোনবিৰি, মাদলি, দালমণি, ফুটিমণি আদিয়ে প্ৰধান।

বিহু নমোৱা পৰ্ব : মৰাণসকলে তাহানি শদিয়াৰ কেঁচাইখাতী গোসাঁনীৰ ভক্ত থকা কালত বুধবাৰে 'বৰবলি' দি বিহু নমোৱা প্ৰথা আছিল। পৰৱৰ্তী কালত বহু এৰা ধৰা মাধ্যমেদি মায়ামৰা বৈষ্ণৱ ধৰ্মত শৰণ লোৱাৰ পিছতো পূৰ্বৰ সেই পৰম্পৰাকে অনুসৰণ কৰি বহাগৰ প্ৰথম বুধবাৰৰ গৰু বিহুৰ দিনা সত্ৰ বা নামঘৰৰ পৰা বিহু নমোৱা পৰম্পৰা ৰক্ষিত হ'ল। 'হেই' বা 'দেহি এ' বুলি আৰম্ভ কৰি দীঘলীয়াকৈ সুৰ টানি বিহু নাম গায়। আনহাতে বিহুৰ ঘোষা পদতো এনেদৰে গোৱা হয়

হাঁচতি এ চ'ত বিচতি এ চ'ত

বুধে বিৰচতি (বৃহস্পতি) মঙলে উৰুকা

বিহুগৈ আছিলি ক'ত?

গৰু বিহুৰ দিনা পূৰ্ব পৰম্পৰাকে সাৰোগত কৰি দিনৰ ভাগত ঢোল, তাল, পেঁপা, টকা আদি বাদ্য লৈ ডেকাসকলে গাভৰুসকলে বিহুঘৰত পৃথকে পৃথকে চক্ৰাকাৰে ঘূৰি ঘূৰি বিহুপদ জোৰে। বিহু এপদ গোৱাৰ পিছত নিজ নিজ বৃত্তত কিছুসময় নাচ-বাগ চলে।

পুনঃ পুনঃ পদ জুৰি তিনিপদ গোৱাৰ পাছত কিছুসময় ডেকা গাভৰুসকলে নিজৰ ভিতৰতে নাচ-বাগ কৰে। বিহুৰ

দিনকেইটাত ডেকা গাভৰুসকলে মানি চলিবলগীয়া নীতি-নিয়ম, বিধি-বিধানসমূহ ঘোষণা কৰি সেইদিনালৈ সিমানতে বিহু সামৰণি ঘটে। আনহাতে বুঢ়াসকলে ঘৰ-নামঘৰত শ্ৰীশ্ৰীঅষ্টভূজ গুৰু তিথি আৰু বিহু তিথি পাতে। ইয়াকে বিহু নমোৱা পৰ্ব বোলে।

বিহুঘৰত বিহুঘোষা পৰ্ব : মানুহৰ বিহুৰ দিনা দিনৰ ভাগত আই ভাগৱতীৰ বিহুঘৰত গাঁৱৰ ডেকা-গাভৰুবোৰ গোট খায়। প্ৰকৃতি দেৱী সন্তষ্টিৰ অৰ্থে আৰু সকলোৰে মঙ্গল কামনাৰে গুৱা পান আগবঢ়াই তামোল কাটি খাই আৰু বিহুৰ দিনকেইটাত ডেকা-গাভৰুসকলে মানি চলিবলগীয়া নীতি-নিয়ম, বিধি-বিধানসমূহ পুনৰ সোঁৱৰাই দিয়া হয়। তাৰ পিছত আৰম্ভ হয় সাত বিহুৰ ৰং-ৰহইচৰ উৎসৱ। বিহু খোলাখন প্ৰকৃত্যৰ্থতে ৰং-ৰহইচৰে, প্ৰেম-পিৰিতিৰ থলী যদিও কমেও তিনিপদ বিহুপদ জুৰি গোৱা নিয়ম। হুঁচৰিৰ পদ গোৱাদি ডেকাই ডেকা কোঠাত আৰু গাভৰুৱে গাভৰুৰ কোঠাত পৃথকে পৃথকে বিহুৰ পদ গাই চক্ৰাকাৰে ঘূৰি ঘূৰি এক গান্ধীৰ্যপূৰ্ণ অনুষ্ঠান পৰিৱেশন কৰে। অন্যথা ভকতসমাজে বিহু মৰা বাতিল কৰাত কৰ্তৃত্বও আছে। ডেকাসকলে ঢোলৰ কোবনীত ঢোলৰ মাৰিৰে গিৰিম গিৰিম কৈ আঘাত কৰি বজোৱা বিলম্বিত লয়ৰ পৰা দ্ৰুত লয়লৈ ছন্দে ছন্দে তালে তালে বিহুপদ সমন্বৰে গায়। দ্ৰুত লয়ৰ ছন্দত নাচ-গান পৰ্ব আৰম্ভ হয়। প্ৰথমে নিজৰ দলৰ ভিতৰতে পুৰুষে পুৰুষভণ্ডে আৰু গাভৰুৱে গাভৰুভাণ্ডে নাচ-বাগ কৰে। এইদৰে পুনঃপুনঃ বিহু পদ জুৰিব লাগে। গাভৰুসকলেও টকাৰ চাপে চাপে চক্ৰাকাৰে ঘূৰি ঘূৰি গাভৰুৱে গোৱা বিহুপদ জুৰে। ডেকাই ডেকাৰ কোঠাত আৰু গাভৰুৱে গাভৰুৰ কোঠাত প্ৰতিদিনাই অতি কমেও তিনিপদ বিহু গাব লাগে। তাৰ পাছত প্ৰায় মাজ নিশাৰ পৰা নাচ-বাগ পৰ্ব আৰম্ভ হয় আৰু পুৱতি নিশালৈকে শেষ হয়। সাধাৰণতে নাচ-বাগ পৰ্বত আন গাঁৱৰ পৰা অহা ডেকাসকলক গাভৰু নচোওৱাৰ সুবিধা কৰি দিয়ে। ঢোল-তাল আদি বাদ্য তেওঁলোকক গতাই দিয়ে। ঢোল, তাল, সুতলি, টকা, গগণা আদি বাদ্যযন্ত্ৰ, বিহুনাৰ, জোৰা নাম, জাত নামৰ সুৰে সুৰে বিহু খোলা ৰজন-জনাই যায়। হিয়া উজাৰি গোৱা জোৰা নাম, বিহুনাৰ, জাতনামত প্ৰেম প্ৰণয়ৰ মূৰ্ত প্ৰকাশ ঘটে। স্মৃতি আৰু ৰং তামাচাৰ মাজেৰে এনেদৰে সাতদিন-সাতবাতি পাৰ হোৱাত শেষ দিনা সত্ৰ-নামঘৰ বাকৰিত বিহু উৰুৱা পৰ্বৰে বিহু সামৰণি কৰা হয়। □

অসমীয়া সংস্কৃতি চাহ জনজাতিৰ অৱদান

নিজৰা শইকীয়া

তৃতীয় ষাণ্মাসিক, অসমীয়া বিভাগ

অসমৰ নানা জাতি-উপজাতিৰ অন্যতম গৌৰৱ হৈছে আমাৰ চাহ জনজাতিসকল, যি বৃহত্তৰ অসমীয়া জাতিৰ এক অবিচ্ছেদ্য অংগ হৈ পৰিছে। ভাৰতৰ বিভিন্ন ৰাজ্যৰ পৰা অসমলৈ জীৱিকাৰ তাড়নাত আহি অসমীয়া জাতি-ধৰ্ম-সংস্কৃতিৰ সৈতে এক হৈ পৰা এইসকল চাহ জনজাতিৰ অবিহনে সঁচাকৈয়ে আমি আমাৰ অসমীয়া জাতিৰ বিষয়ে ভাবিব নোৱাৰো। ১৮২৩ চনত ৰবাৰ্ট ব্ৰুচে মণিৰাম দেৱানৰ লগ হৈ অসমত চাহ গছৰ আৱিষ্কাৰ কৰিছিল। অসমত বনৰীয়া চাহ গছৰ সদৰি হ'লত ইংৰাজ ৰণিকৰ গাত তত নাইকিয়া হ'ল। অসমত চাহ খেতিৰ ব্যৱসায়িক সম্ভাৱনা দেখি ইংৰাজে চাহ খেতি কৰিবলৈ মন মেলিলে। এই ক্ষেত্ৰত উত্তৰ হোৱা প্ৰধান সমস্যা আছিল চাহ খেতি কৰিব পৰাকৈ যথেষ্ট সংখ্যক থলুৱা শ্ৰমিকৰ অভাৱ। এই সমস্যাৰ সমাধান হিচাপে

ইংৰাজে ভাৰতৰ বিভিন্ন স্থান, যেনে- বিহাৰ, উৰিষ্যা, পশ্চিমবঙ্গ, অন্ধ্ৰপ্ৰদেশ, মধ্যপ্ৰদেশ, উত্তৰপ্ৰদেশ আদি ঠাইৰ পৰা অসমলৈ শ্ৰমিক সৰবৰাহ কৰিছিল। ইয়াৰ ভিতৰত তাঁতি, ওৰাং, বাউৰি, মুণ্ডা, ভূমিজ, কৰ্মকাৰ, তেলেঙা, বঢ়াইক, পানিকা, প্ৰধান, বণিয়া, গণ্ডা, গাজলু, গোৱালা, মাৰি, চন্দ, নাগবংশী, তাচা, কৈবী, ধানোৱাৰ, তেলী, ঘাটোৱাৰ, মলা, ভূঞা, নানিয়া আদি জাতি-উপজাতি আৰু খেলৰ প্ৰায় ১২০ মান সংমিশ্ৰণত সৃষ্টি হ'ল অসমৰ চাহ-শ্ৰমিকৰ এক লোক সমষ্টি। এইসকল আছিল আৰ্থিকভাৱে জুৰুলা, খাবলৈ দুবেলা দুসাজ

নোহোৱা লোক। জীৱিকাৰ তাড়নাতেই তেওঁলোক অসমলৈ আহি কালক্রমত অসমৰ নিগাজী বাসিন্দা হৈ পৰাৰ লগতে অসমীয়া জাতিৰ এক অপৰিহাৰ্য অংগ হৈ পৰিল। অসমৰ মাটি, পানী আৰু বায়ুৰ সৈতে এক হৈ এতিয়া তেওঁলোক হৈ পৰিল অসমীয়া জাতীয় জীৱনৰ শক্তি, অসমীয়া ভাষা-সংস্কৃতি হৈ পৰিল তেওঁলোকৰ বুকুৰ আপোন। তেওঁলোকে নিজা ভাষাৰ উপৰিও অসমীয়া ভাষা লিখিব আৰু ক'ব পৰা হ'ল। প্ৰথমাবস্থাত তেওঁলোকৰ মাজত শিক্ষাৰ প্ৰসাৰ নাছিল। পঢ়া-শুনা কৰাতকৈ চাহ বাগানত কাম কৰাতহে তেওঁলোকে গুৰুত্ব দিছিল। এতিয়া চাহ-শ্ৰমিকৰ ল'ৰা-ছোৱালীয়ে উচ্চ শিক্ষাৰে শিক্ষিত হৈ অসমীয়া সাহিত্য আৰু সংস্কৃতিক জগতসভাত জিলিকাৰলৈ সক্ষম হৈছে। শ্ৰী সুশীল কুৰ্মী, গুৰু চৰম কুৰ্মী আদিৰ দৰে লোক অসম সাহিত্য সভাত জড়িত হ'বলৈ সক্ষম হৈছে। তাৰোপৰি সমীৰ তাঁতী, সনন্ত তাঁতী, পদুমী গাজলুৰ দৰে কবিৰ হৃদয়স্পৰ্শী কবিতাই অসমীয়া সাহিত্যৰ উঁহাল চহকী কৰিছে। সেইদৰে নাট্য জগততো পদ্ম কৈবী, বাকী প্ৰসাদ তেলেঙ্গা, চাজন নায়ককে আদি কৰি কেইবাজনো ব্যক্তিয়ে অসমীয়া জগতলৈ তেওঁলোকৰ উল্লেখযোগ্য বৰঙণি আগবঢ়াইছে। অসম তথা ভাৰতবৰ্ষৰ ৰাজনৈতিক ক্ষেত্ৰখনতো চাহ জনজাতিৰ সু-সন্তানসকলে উপযুক্ত প্ৰতিনিধিত্ব কৰা দেখা গৈছে। এই ক্ষেত্ৰত পৰন সিং ঘাটোৱাৰ, ৰামেশ্বৰ ধানোৱাৰ, পৃথ্বী মাৰ্ণি, কামাখ্যা প্ৰসাদ তাচা, ৰূপম কুৰ্মী, বিনোদ গোৱালা, আৰ্কিলিয়াছ টিৰ্কি, দীপেন তাঁতী, জয়চন্দ্ৰ নাগবংশী, জীৱনতাৰা ঘাটোৱাৰ আদিৰ নাম উল্লেখযোগ্য। চাহ জনজাতিৰ লোকসকল ধাৰ্মিক। বছৰটোৰ প্ৰায়বোৰ সময়তেই তেওঁলোকে পূজা-পাৰ্বন, নাম-কীৰ্তনত নিমজ্জিত থাকে। তেওঁলোকৰ প্ৰচলিত পূজা-পাৰ্বন তথা উৎসৱ হ'ল- দুৰ্গা পূজা, তুলসী পূজা, বীৰ পূজা, শিৱৰাত্ৰি, লক্ষ্মী পূজা, জন্মাষ্টমী, ফাকুৱা পৰৱ, দেৱালী পৰৱ, কৃষ্ণলীলা আদি উল্লেখযোগ্য। ইয়াৰোপৰি তেওঁলোকে শংকৰী ধৰ্ম, বাদ্য, ভাওনা, নৃত্য-গীত, হুঁচৰি আদিক নিজৰ কৰি লৈছে। বিভিন্ন চাহ-বাগিচাত ঠায়ে ঠায়ে চাহ জনজাতিৰ ডেকা-গাভৰুৱে মিলি ৰঙালীৰ হুঁচৰি গায়। অসমীয়া ঢোল, টকা, গগনা আদি বাদ্যবোৰ তেওঁলোকৰ খুবেই প্ৰিয়। সেইদৰে তেওঁলোকৰ ঝুমুৰ নৃত্যইও অসমীয়া সমাজত বিশেষ সমাদৰ লাভ কৰিছে। অনুভৱ কৰিব পাৰিলে ঝুমুৰ নৃত্য আৰু গীত খুবেই মিঠা। বিহু আৰু ঝুমুৰ দুয়োবিধ নৃত্য-গীতেই সৃষ্টিৰ মূল ভেটিত প্ৰতিষ্ঠিত। দুয়োবিধেই অসমীয়া সমাজ আৰু চাহ জনজাতিৰ সমাজৰ মাজত শান্তি-সম্প্ৰীতি আৰু ভাতৃত্ববোধৰ এক মিলন সেতু গঢ়িবলৈ সক্ষম হৈছে। ঝুমুৰ গীতৰ দৰেই চাহ জনজাতিসকলৰ অন্যতম প্ৰিয় গীত হ'ল 'ডমকচ'। ডেকা-গাভৰুৰ মন উদ্ভাৱল কৰি তোলা 'ডমকচ' গীতবোৰ বছৰৰ যিকোনো সময়তেই আনন্দ-স্বৰ্গীৰ্তিৰ মাজত গোৱা হয়। ফাগুণ মাহৰ পূৰ্ণিমা তিথিত উদযাপিত হোৱা হোলি বা ফাকুৱাক তেওঁলোকে 'ফাকুৱা পৰৱ' বুলিও কয়। তেওঁলোকৰ মাজত প্ৰচলিত প্ৰত্যেক বছৰৰ আহিন মাহৰ পৰা আৰম্ভ হোৱা কুকুৰাৰ যুঁজ এই ফাকুৱা উৎসৱতেই সামৰণি পৰে। তেওঁলোকৰ বিয়া-বাৰু, খাদ্য-বস্ত্ৰ আদিতো অসমীয়া ৰীতি-নীতি আৰু জাতীয় কৃষ্টিৰ যথেষ্ট প্ৰভাৱ পৰিলক্ষিত হয়। অসমীয়া লোকসকলৰ বাবে ভাদ মাহটো এক পবিত্ৰ মাহ। কিয়নো মহাপুৰুষ দুয়োজনাৰ তিথি পৰে। আইসকলে নামঘৰত নাম লয়। চাহ জনজাতিৰ বাবেও এই ভাদ মাহৰ সুকীয়া তাৎপৰ্য আছে। তেওঁলোকৰ 'কৰম পূজা' য'ত ঝুমুৰ নৃত্য-গীতৰ তালে তালে প্ৰতিজন চাহ-মজদুৰ ভাই-ভনীয়ে নিজকে বিলীন কৰি তোলে, সেইয়াও ভাদ মাহত। কৰম পূজাত ঝুমুৰ নৃত্য-গীতৰ চাহিদা অন্যান্য অনুষ্ঠানতকৈ তুলনামূলকভাৱে যথেষ্ট বৃদ্ধি পায়। ঝুমুৰ নৃত্যৰ যোগেদিয়েই তেওঁলোকৰ ডেকা-গাভৰুৱে ইজনে সিজনক প্ৰেম আৰু প্ৰীতি আৰু ভাৱৰ আদান-প্ৰদান কৰিবলৈ সুযোগ পায়। হিন্দুসকলে যিদৰে একাদশী ব্ৰত পালন কৰে চাহ-মজদুৰ সকলেও এই ব্ৰত পালন কৰে। আজি-কালি বহুতো চাহ-শ্ৰমিকে চাহ বাগিচাৰ কাম এৰি আন দহখন অসমীয়া গাঁৱৰ দৰে মাটি-বাৰী কিনি খেতি কৰি গাঁও পাতি জীৱন-নিৰ্বাহ কৰিছে। তেওঁলোকে তাত নিজৰ বাবে নামঘৰো পাতি লৈছে। তেওঁলোকৰ মাজত প্ৰচলিত গীত-মাত, আখ্যান-উপাখ্যান, সাঁথৰ-সাধুকথা আদিয়েও তেওঁলোকৰ সাংস্কৃতিক জীৱন পৰিচয় দাঙি ধৰে। এইবোৰ বৈজ্ঞানিক পদ্ধতিৰে সংগ্ৰহ কৰি নিগাজীকৈ ৰূপ প্ৰদান কৰাত গুৰুত্ব দিয়া উচিত। অসম সাহিত্য সভাই চাহ-শ্ৰমিকসকলৰ সংস্কৃতিৰ উন্নতিকল্পে এখনি সমিতি গঠন কৰি কাৰ্যত পৰিণত কৰি আগুৱাই গ'লে চাহ জনজাতিসকলৰ সংস্কৃতিৰ লগতে অসমীয়া সাহিত্য-সংস্কৃতিলৈ অভিলেখ অৰিহণা যোগাব পৰা যাব। □

সহায়ক :

ইণ্টাৰনেট (মাচুম শইকীয়া, স্বৰ্ণলিপি)

অসমীয়া জাতীয় (বন্ধ)

গামোচা

পূৰ্ণিমা শইকীয়া
স্নাতক প্ৰথম বাৰ্ষিক

“কিনো দি আদৰিম
তাকেই ঐ বহাগী
ঐ কিনো দি আদৰিম তোক
ফুলাম কৈ গামোচা।
বৈয়ে মই আনিছো
তাকে দি আদৰিম তোক।”

উক্ত যোজনা কেইফাকিৰে অসমীয়া সমাজৰ অতি মূল্যবান বন্ধ গামোচাখনৰ বিষয়ে ক’বলৈ লৈছোঁ।

অসমৰ জাতীয় উৎসৱ হৈছে বিহু। ঠিক সেইদৰে অসমীয়া সমাজত গামোচাখনো হৈছে অসমৰ জাতীয় বন্ধ স্বৰূপ। এইখন বন্ধ (গামোচা) বৈষ্ণৱ ধৰ্মৰ উপাসনাৰ ঠাই, নামঘৰ, গোসাঁইঘৰৰ থাপনাৰ পৰা আৰম্ভ কৰি বিয়া, সকাম-নিকামত, বিহুৱাসকলে হুঁচৰি আদিত ব্যৱহাৰ কৰা দেখা যায়।

এই বন্ধখনিক জ্যেষ্ঠজনক উপহাৰ হিচাপে অসমীয়া শিপিনীয়ে, নাচনীয়েই চেনাইক বিহুৰ দিনা বিহুৱান হিচাপে দিয়ে। আনহাতে আকৌ কোনো বিশিষ্ট ব্যক্তিক আদৰিবলৈ অসমীয়া সংস্কৃতিৰ প্ৰতীক হিচাপে চেলেং, শৰাই, জাপি আদিৰ লগতে গামোচাখনো দিয়া দেখা যায়। সেইকাৰণে গামোচাখনৰ অবিহনে বিহুমেলা, বিহু উৎসৱ আদিত বহাগ বিহু আধৰুৱা হৈ ৰ’ব।

ব’হাগ বিহুত বিহুৱান (গামোচা) খনেই আপোনজনক শ্ৰদ্ধা, সন্মান, শুভেচ্ছা আদি জনোৱা হয়। অসমীয়া শিপিনীয়ে গামোচাখনিত সাতৰঙীণ সপোনৰ ফুল বাচে। গাঁৱৰ জীয়াৰী বোৱাৰীয়ে মাঘ-ফাগুন মাহৰ পৰাই মেখেলা-চাদৰ, কমাল, গামোচা আদি তাঁতৰ শালত তাঁত ববলৈ আৰম্ভ কৰে। ব’হাগ বিহুৰ আগতেই তাঁত বৈ কাটি শেষ কৰিব নোৱাৰিলে ‘বিহুচেবা’ তাঁত হেনো অমঙ্গলীয়া বুলি কোৱা হয়। সেয়েহে ‘বিহুচেবা’ তাঁত বহুতো শিপিনীয়ে পাছত ববলৈ মন নকৰে। সেইবাবে বিহুৰ আগতেই তাঁত বৈ শেষ কৰে।

অসমীয়া সমাজত গামোচা বিভিন্ন প্ৰকাৰৰ আছে। সেইবোৰ হ’ল বৰফুলৰ গামোচা বা ডাঙৰ ফুলৰ গামোচা, সৰু ফুলৰ গামোচা, গুটিফুলৰ গামোচা, তিয়নী গামোচা আদি।

দৈনন্দিন জীৱনত আমি সকলো কামতেই ব্যৱহাৰ কৰা গামোচাখনেই হৈছে তিয়নী গামোচা। এই গামোচাখনৰ দুয়োকাষে বঙা আঁচুৰ সৰু সৰু পুলি ভাঙি দীঘ দিয়া হয়। মাজৰ অংশ বগা ৰঙৰ পকোৱা সূতাৰে দীঘ দিয়া হয়। আগ দুটা বঙা আঁচুৰ সৰু সৰু পুলি ভাঙি বোৱা হয়। তিয়নী গামোচাত সাধাৰণতে ফুল নাথাকে।

ডাঙৰ ফুলৰ গামোচাত শিপিনীয়ে বা গাভৰুৱে এশ, ডেৰশ কাঠিৰে ফুল বাচে। এই গামোচাখনৰ ডাঙৰ ফুলটোৰ দুয়ো কাষে সৰু সৰু ফুল বাচে ইয়াকে কাষৰী বুলি কোৱা হয়। পুলি ভাঙি ডাঙৰকৈ বঙা আঁচুৰ পাৰি দিয়া হয়। ডাঙৰ ফুলৰ গামোচাৰ এটা আগত ফুল বাচে। আনটো আগত পুলি ভাঙি ভাঙি বঙা আঁচুৰে বুলায়। গামোচাখন অলপ জিকিবলৈ বঙা আঁচুৰ মাজে মাজে সোণালী ৰেঙৰ গুণাৰে তিনি-চাৰি মাকো বোৱা হয়। তেতিয়া গামোচাখন দেখিবলৈ উজ্জ্বল হৈ পৰে।

আগৰ দিনত কিন্তু এক নিৰ্দিষ্ট জোখতহে গামোচা বৈছিল। আজিৰ দিনত বিভিন্ন জোখৰ গামোচা বোৱা দেখিবলৈ পোৱা যায়।

কিন্তু, আজিকালি উদ্যোগপতিসকলে অৰ্থনৈতিক উন্নয়নৰ বাবে কম দামত দুয়োফালে ফুল থকা গামোচা আমদানি কৰি বজাৰত বিক্ৰী কৰা দেখা যায়। ই বৰ দুখৰ বিষয়। ইয়াৰ ফলত অসমীয়া শিপিনীসকল বিপদত পৰিছে। সেইবাবে আজিকালি মহিলাসকলে তাঁত ববলৈ এৰি দিছে।

বৰ্তমান দিনত দেখিবলৈ পোৱা যায় যে এই গামোচাখনিক বহুতো পুৰুষে নিজস্বভাৱে কুৰ্তা, জেকট, চাৰ্ট আৰু ছোৱালীৰ বাবে ফ্ৰক, টপ, মেখেলা-চাদৰ হিচাপে ব্যৱহাৰ কৰে। মই ভাবো এনে অনুচিত। আগৰ দিনত যেনেদৰে গামোচাখন ব্যৱহাৰ কৰিছিল, ঠিক আজিও তেনেদৰে ব্যৱহাৰ কৰা উচিত। এই গামোচাখনেই হৈছে আমাৰ মূল্যবান বন্ধ। এই গামোচাখনৰ বিষয়ে কথা কৈ শেষ কৰিব নোৱাৰি।

এই গামোচাখনেই হৈছে — ‘অসমীয়াৰ মান, সন্মান আৰু স্বাভিমান।’ □

সোণোৱাল কছাৰী সমাজত প্ৰচলিত লোকনৃত্য : এক চমু অৱলোকন

সুমিত দাস

স্নাতক তৃতীয় ষাণ্মাসিক

সাধাৰণভাৱে ক'বলৈ গ'লে নৃত্য, গীত, অভিনয় আদিৰ জৰিয়তে যিবোৰ কলা জনমানসত পৰিৱেশন কৰা হয় সেইবোৰেই লোক-পৰিৱেশ্য কলা। মানুহৰ অনুভূতিবোৰ (সুখ-দুখ, আনন্দ-বেদনা)ক যেতিয়া সামাজিক পৰিৱেশত পৰিৱেশন কৰা হয় তেতিয়া এইবোৰ হৈ পৰে পৰিৱেশ্য কলা। লোক পৰিৱেশ্য কলাক পণ্ডিতসকলে কেইবাটাও ভাগত ভাগ কৰিছে। ভাগকেইটা হ'ল -- লোকনাট্য, লোকসংগীত, লোকনৃত্য আৰু লোকবাদ্য।

আমাৰ আলোচ্য বিষয় লোকনৃত্য হৈছে লোক পৰিৱেশ্য কলাৰ এটা শক্তিশালী অংগ। লোক আৰু নৃত্য এই শব্দ যুগলৰ মিলনৰ ফলত লোকনৃত্য শব্দটো সাধিত হয়। আনন্দ বেদনাৰ বহিঃপ্ৰকাশৰ মাধ্যম হিচাপে গীত বা কোনো বাদ্যৰ লগত শৰীৰৰ অংগী ভংগী কৰিলে তেতিয়া সি হৈ পৰে নাচ বা নৃত্য। কোনো এটা জাতি-জনগোষ্ঠীৰ মাজত পৰম্পৰাগতভাৱে যুগ যুগ ধৰি চলি অহা নৃত্যসমূহেই সেই জাতি-জনগোষ্ঠীটোৰ লোকনৃত্য। লোকগীত আৰু লোকনৃত্যৰ পাৰস্পৰিক সম্পৰ্ক আছে।

অসমৰ ভূমিত প্ৰচলিত কেইপদমান লোকনৃত্য হৈছে বিহুনৃত্য, দেওধনী নাচ, খেৰাই নাচ, বাগৰুপা, গুমৰাগ আদি। সোণোৱাল কছাৰীসকলৰ লোকনৃত্যসমূহৰ ভিতৰত হাইদাং, হুগ্ৰা নৃত্য, বহুৱা নৃত্য আদি অতীজৰেপৰা স্বকীয় ৰূপত ৰক্ষিত হৈ আহিছে। এই নৃত্যসমূহ মূলতঃ কৃষিভিত্তিক আৰু প্ৰতিটো অনুষ্ঠানৰ একোটা বুৎপত্তিগত পৃষ্ঠকাহিনী আছে। তাৰে কেইপদমান লোকনৃত্যৰ চমু আলোচনা আগবঢ়োৱা হ'ল --

হাইদাং : হাইদাং নৃত্য সোণোৱাল কছাৰীসকলৰ পৰম পবিত্ৰ নৃত্যানুষ্ঠান। এই নৃত্যানুষ্ঠান হাইদাং গীত পৰিৱেশন কৰোতে প্ৰদৰ্শন কৰা হয়।

সোণোৱাল কছাৰীসকলৰ সংস্কৃতিৰ মূল আধাৰ শ্ৰীং শ্ৰীং বাইথ' পূজাৰ পাছদিনা পূজাৰীৰ বৰঘৰৰ বৰচাঙৰ পৰা গীত নাচৰ সঁজুলিবোৰ

নমাই মন্দিৰৰ পৰা হাইদাং গীত গাই গাই পূজাৰীৰ বৰঘৰৰ বৰজামুকৰ খুটাৰ গুৰিত থোৱা হয়।

মন্দিৰৰ পৰা হাইদাং গীত গাই অহাৰ সময়ত পূজাৰীৰ বৰঘৰৰ ভিতৰত ডেকা গাভৰুসকলে বিহু নমাই ঘৰৰ ভিতৰৰ ফালে দুৱাৰ বন্ধ কৰি বিহু মাৰে। হাইদাং গীতৰ দলটোৱে পাণ-তামোলৰ খুম আগনবঢ়োৱালৈকে দুৱাৰ খুলি নিদিয়ৈ। খুম আগবঢ়োৱাৰ লগে লগে দুৱাৰ খুলি দিয়ে আৰু ডেকা-গাভৰুসকলে বাহিৰলৈ আহি চোতালৰ বাহিৰৰ পৰা অহা আন কেইগৰাকীমান ডেকা-গাভৰু লগ হৈ বিহু মাৰে। বিহুৰ আনন্দত বলিয়া হৈ দৰ্শকেও বিহুত যোগ দিয়ে। ইফালে হাইদাং গীতৰ দলটোৱে বৰঘৰৰ ভিতৰত হাইদাং গীত সামৰি বিহু মাৰি বাহিৰলৈ ওলাই আহে। হাইদাং গীতৰ দলটো বাহিৰলৈ অহাৰ লগে লগে ডেকা-গাভৰুৱে বিহু সামৰে। তেতিয়া হাইদাং গীতৰ হুঁচৰি আৰম্ভ হয়। হাইদাং নৃত্য পৰিৱেশন কৰোতে বগা বস্ত্ৰ পৰিধান কৰা হয়। বগা বস্ত্ৰ পৰিহিত নৰ্তকীয়ে ম'ৰা চৰাইৰ পাখি লৈ ম'ৰা চৰায়ে চালি ধৰাৰ দৰে পাখি মেলি নাচে।

হুগ্ৰা নৃত্য : সোণোৱাল কছাৰীসকলৰ আন এপদ মনোৰম নৃত্যানুষ্ঠান হৈছে হুগ্ৰা নৃত্য। হুগ্ৰা নৃত্যত আদিম জনজীৱনৰ বাস্তৱ ছবি পৰিস্ফুট হয়। কছাৰী ৰজা হুগ্ৰাবীৰে চিকাৰ কালত সন্মুখীন হোৱা বাধা-বিঘিনী আদিৰ নৃত্যৰূপেই হৈছে হুগ্ৰা নৃত্যৰ উপজীব্য বিষয়। হুগ্ৰা নৃত্যৰ পৃষ্ঠ কাহিনীভাগ চমুকৈ আলোচনা কৰা হ'ল --

কছাৰী ৰজা হুগ্ৰাবীৰে এহেজাৰ কছাৰী লৈ উৰ্বৰা মাটিৰ সন্ধানত শদিয়াত পৰিকল্পিতভাৱে এখন ৰাজ্য পাতিছিল। হুগ্ৰা ৰজাই এহেজাৰ লোকক সাতটা খেলত ভাগ কৰি সাতখন গাঁও পাতি বেলেগ বেলেগ দায়িত্ব দিলে। হুগ্ৰাৰ নিৰ্দেশত প্ৰজাসকলে নিজ নিজ দায়িত্ব নিয়াৰিকৈ পালন কৰাত ৰাজ্যত ধন-ধান উভৈনদী হ'ল। সেই ৰাজ্যক হালালী ৰাজ্য নামেৰে নামাকৰণ কৰা হ'ল (হা - মাটি, লালী - উৰ্বৰা) হুগ্ৰাৰ পৰামৰ্শত প্ৰজাসকলেও সুখ-শান্তিৰে, কাল যাপন কৰিবলৈ ধৰিলে। হুগ্ৰাবীৰে শেষত কাৰো পৰামৰ্শ গ্ৰহণ নকৰা হ'ল। এইদৰে বহুদিনৰ পাছত হুগ্ৰাই চিকাৰলৈ মন মেৰিলে। লগত

লগুৱা লিকটো, হাতী ঘোঁৰা, ককাই-ভাইক লৈ চিকাৰলৈ ওলাল। চিকাৰলৈ যাওঁতে গাগিৰি আদি দেৱতাক পূজা দি চুং বান্ধি চিকাৰ কৰাৰ নিয়ম। কিন্তু হুগ্ৰাই সেয়া নকৰিলে। বালিমাহী চৰাইৰ ঠেংকেইটা দীঘল, শুই থকা সময়ত ঠেংকেইটা ওলাই থাকে। হুগ্ৰাই চিকাৰ কালত বালিমাহী চৰাই ঠেং উলিয়াই শুই থকা দেখি ৰজাক অমংগল দেখুৱাইছে বুলি ভাইহঁতক শৰ নিষ্ক্ষেপ কৰিবলৈ আদেশ দিলে।

কিন্তু ভাইহঁতে অমান্তি বোধ কৰাত হুগ্ৰাই বালিমাহী চৰাইজনীলৈ শৰ এৰিলে। আঘাতপ্ৰাপ্ত বালিমাহী চৰাইজনীয়ে অভিশাপ দিলে যে চিকাৰ ব্যৰ্থ হ'ব, অনাই-বনাই ঘূৰিব লাগিব, ঘৰলৈ ঘূৰি নাহিব। সেয়ে হুগ্ৰা চিকাৰলৈ গৈ ঘূৰি নাহিল।

বহুৱা নৃত্য : সোণোৱাল কছাৰীসকলৰ সমাজৰ পৰা মানুহৰ লগতে গৰু-গাইৰ বেমাৰ-আজাৰ, অপায়-অমংগল, বিপদ-বিঘিনী প্ৰতীকি অৰ্থত খেদি, এখন সুস্থ সমাজৰ বাবে পালন কৰা লোক নৃত্যানুষ্ঠানেই বহুৱা নৃত্য।

বহুৱা নৃত্য পৰিৱেশন কৰোতে গাত কলপাত মেৰিয়াই লোৱা হয়।

বিহুনৃত্য : সোণোৱাল-কছাৰীসকল বিহুবলীয়া জাতি। এওঁলোকৰ প্ৰধান ধৰ্মীয় উৎসৱ বাইথ' পূজা হাইদাং নৃত্যৰ দলটো বাইথ'ৰ ঘৰলৈ অহাৰ সময়ত বাইথ'ৰ মৰল ঘৰত ডেকা-গাভৰুসকলে বিহু মাৰে।

সোণোৱাল-কছাৰীসকলৰ বিহু নৃত্যৰ এটা ভাগ আছে। সেইটো হৈছে লেচেৰী বিহু, ই সম্পূৰ্ণ নাৰীকেন্দ্ৰিক। মহিলাসকলে ঘূৰণীয়া হৈ বিহুমাৰীৰ তালে তালে বিহুগীতৰ সুৰে সুৰে নাচে। যি গৰাকীয়ে বিহুনাৰ গায় তেওঁ বিহু চক্ৰটোৰ মাজলৈ নাচি নাচি সোমাই গৈ নাম দিয়ে আৰু বাকীসকলে দোহাৰে। লেচেৰী গীতত সোণোৱাল কছাৰীসকলৰ পূৰ্বৰ হালালী ৰাজ্যৰ বিষয়ে বৰ্ণনা পোৱা যায়। সেয়েহে এই নৃত্যক হালালী নৃত্য বুলিও কয়।

লোকনৃত্যৰ দিশৰ পৰা সোণোৱাল কছাৰীসকলৰ বিশেষত্ব মন কৰিবলগীয়া। এওঁলোকৰ লোকনৃত্যসমূহ অতীজৰে পৰা স্বকীয় ৰূপত ৰক্ষিত হৈ আহিছে। □

চাহ জনগোষ্ঠীয় নাৰীৰ সাজপাৰ

দিপালী মাহাতো
(তৃতীয় যাদ্যাসিক, অসমীয়া বিভাগ)

সাংস্কৃতিক উৎসৱ-পাৰ্বন অৰ্থাৎ কৰম পৰৱ, টুচু পূজা, ফাগুৱা পৰৱ ইত্যাদিবোৰৰ বিশেষকৈ কৰম পৰৱত তেওঁলোকে বুমুইৰ নৃত্য-গীত পৰিৱেশন কৰোঁতে আঁঠুৰ তললৈকে কলাফুল ওলাই থকাকে 'লাল পাৰী বগা শাড়ী' পৰিধান কৰে। হাতত কমাল লয়। সেওঁতাত সীতাপতি ভৰিত পয়ৰী, হাত আৰু ভৰিৰ আঙুলিত আঙুঠি, ডিঙিত হাৰ মালা, হাতত থাকু আদি পৰিধান কৰি গীত, নৃত্য পৰিৱেশন কৰে। এই সাজকে চাহ জনগোষ্ঠীয় জাতীয় সাজ বুলি তথাকথিতভাৱে কোৱা হয়।

সভ্যতাৰ আঙুলিত ধৰি এচাপ এচাপকৈ উদ্ভৱণ ঘটাই পৃথিৱীত জীৱশ্ৰেষ্ঠ হিচাপে মানৱ সমাজ প্ৰতিষ্ঠিত হ'ল। পোছাকবিহীন অন্য জীৱৰ তুলনাত জীৱশ্ৰেষ্ঠ মানুহে লজ্জা নিবাৰণ বা প্ৰকৃতিৰ কিছু গতানুগতিক ক্ৰিয়া-প্ৰক্ৰিয়াৰ পৰা নিজ স্বাস্থ্যৰ ক্ষতি হোৱাৰ পৰা বচাই ৰাখিবলৈ বন্ধলৰ পৰা আবস্ত কৰি লাহে লাহে অন্য ধৰণৰ সুবিধাজনক বসন তৈয়াৰ কৰি ক্ৰমান্বয়ে জাতি-সংস্কৃতিৰ নামে নামে পোছাক বা সাজপাৰ তৈয়াৰ কৰি লয়।

ইংৰাজে ভাৰতবৰ্ষ শাসন কৰি থকা সময়ত অসম প্ৰদেশত চাহ খেতি কৰিবৰ নিমিত্তে ভাৰতবৰ্ষৰ বিভিন্ন ৰাজ্যৰ পৰা বহু বহু কিছু কৰ্মী, জাতি বা জনগোষ্ঠীক ছলে-বলে-

কৌশলে অসমলৈ আনিছিল। তেওঁলোকৰ ভাৱ-ভাষা, সাজ-পোছাক কিছু অমিল বা অন্য ধৰণৰ আছিল যদিও তেওঁলোক দৰিদ্ৰ শ্ৰেণীৰ হোৱা বাবে পৰিৱেশৰ কাষতে সৰ্বস্ব সঁপি সাধাৰণ জীৱন নিৰ্বাহ কৰিছিল। যদিও তেওঁলোক পূৰ্বতে নিজ নিজ ৰাজ্যত সুকীয়া সুকীয়া সাজপাৰ পৰিধান কৰিছিল বা অন্য অন্য সংস্কৃতি পালন কৰিছিল। অসমলৈ অহাৰ পিচত পিচে উমৈহতীয়া গঠনমূলকভাৱে এক সংস্কৃতি সৃষ্টি কৰি চাহ জনগোষ্ঠীৰ প্ৰায় সকলোবোৰ জাতিয়েই এক নিৰ্দিষ্ট সাজপাৰ বা পৰিধান সামগ্ৰিক আঁকোৱালি লয়।

অসমত বাস কৰা চাহ জনগোষ্ঠীয় মহিলাসকলে কৰ্মস্থলীতে হওক বা গৃহস্থলীতে হওক এক মার্জিত আৰু সাধাৰণ সাজ পৰিধান কৰে। যিহেতু চাহ জনগোষ্ঠীৰ প্ৰায়বোৰ মহিলাই বাগিচাৰ শ্ৰমিক, সেয়ে তেওঁলোকে বাগিচাৰ শ্ৰম আৰু ঋতু অনুযায়ী সাজ পৰিধান কিছু সাল-সলনি কৰা দেখা যায়। গ্ৰীষ্মকালীন বাগিচাত পাত ছিঙোতে মার্জিতভাৱে ব্লাউজ, পেটিকোট পিন্ধি তাৰ ওপৰত কাঁকালৰ তলৰ ভাগত বা ভৰিত চাহ গছৰ ডালে যাতে খুচিব নোৱাৰে তাৰবাবে বজাৰত পোৱা ডাঠ ত্ৰিপাল মেৰিয়াই বান্ধি লয়। গা ভাগত মতা মানুহৰ চোলা (হাত দীঘল) পিন্ধি লয়। ইয়াৰ উপৰিও প্ৰায় এক মিটাৰ মান জোখৰ ডাঠ ৰঙীন কাপোৰ এখন বিশেষ ভংগীমাৰে ডিঙিত লৈ পিঠিভাগ ঢাকে আৰু প্ৰয়োজন অনুসাৰে মুখৰ ঘাম আদিও মচে। ইয়াক 'ঝাৰণ' বুলি কোৱা হয়। আনহাতে পাত ছিঙোতে বাঁহেৰে নিৰ্মিত টুপাটোৰ ৰচিডাল মূৰৰ ওপৰত দি টুপাটো পিঠিত ওলোমাই ৰাখিবলৈ মূৰৰ ভাগত গোলকৈ কাপোৰেৰে মেৰিয়াই এটা পাগুৰি বনাই তাৰ ওপৰত টুপাৰ ৰচিডাল থয়। এনে কৰিলে মূৰত দুখ নাপায়, যিহেতু টুপাৰ ৰচিডাল কাপোৰৰ কুচন থাকে। এই পাগুৰিটোক তেওঁলোকে 'নেঠ বা বিড়া' বুলি কয়। জাৰকালি এনেদৰে কৰ্মক্ষেত্ৰত সাজ পৰিধান কৰে যদিও আজিকালি ঠাণ্ডাৰ পৰা হাত সাৰিবলৈ কিছু কিছু মহিলাই চেণ্ডেল পিন্ধা দেখা যায়। যিহেতু জাৰকালি কুঁহিপাত ছিঙিবলগীয়া নহয়। তাৰবাবে হাতত মোজা পিন্ধি থাকিলেও কৰ্মত কোনো ধৰণৰ অসুবিধা নহয়।

আনহাতে গৃহস্থলীত মহিলাসকলে ঘৰুৱা কাম-বনবোৰ কৰাৰ সুবিধাৰ্থে কপাহী শাড়ী পিন্ধা দেখা যায়। লগতে ডাঙৰৰ সন্মানাৰ্থে বোৱাৰীসকলে মূৰত ওৰণি লয়। এইখিনিতে এটা

কথা উল্লেখ্য যে চাহ জনগোষ্ঠীৰ মহিলাসকলে অৰ্থাৎ বোৱাৰীসকলে বিজ্ঞসকলৰ সন্মুখত ওৰণি লয়, আনহাতে অলংকাৰৰ ক্ষেত্ৰত অতীতত কাণফুলি, নাকফুলি, আঙুঠি, ডিঙিত চেইন বা মালা আদি পিন্ধা দেখা গৈছিল। অৱশ্যে আগতে মহিলাসকলে 'সিকি মালা' (পইচাৰে বনোৱা মালা) পিন্ধিছিল আৰু 'হাঁচলি' নামৰ এবিধ শকত খৰু জাতীয় মালা ডিঙিত পিন্ধা দেখা গৈছিল। কিছু কিছুৱে চন্দ্ৰহাৰ আদিও পৰিধান কৰিছিল। চাহ জনগোষ্ঠী সম্প্ৰদায়ৰ একাংশ মহিলাই আকৌ নাকফুলি নিপিন্ধে। বৈবাহিক ৰীতি-নীতিৰ ক্ষেত্ৰত চাহ জনগোষ্ঠীৰ মহিলাসকলে বজাৰৰ আধুনিক সাজ-পোছাকেৰে বিবাহ অনুষ্ঠানত ভাগ লয়। চাহ জনগোষ্ঠীৰ সাংস্কৃতিক সাজ 'লাল পাৰী বগা শাড়ী' অৰ্থাৎ ৰঙা পাৰী থকা বগা শাড়ী। যদিও বিবাহ বা অন্য ধৰণৰ আনন্দৰ পৰিৱেশত বজাৰত পোৱা আধুনিক ৰঙচঙীয়া শাড়ীহে পৰিধান কৰে। প্ৰসাধনৰ ক্ষেত্ৰতো মালা, ডিঙিৰ চেইন, আঙুঠি, পয়ৰী (নুপুৰ) চুলিত মৰা চেপেনা (ক্লিপ), খোপা বন্ধা ৰবৰ, নেইল পলিচ, লিপস্টিক, কাজল ব্যৱহাৰ কৰে। অৱশ্যে চাহ-জনগোষ্ঠীৰ যিবোৰ সম্প্ৰদায়ত বিবাহিত মহিলাসকলৰ বাবে সেন্দূৰ লৈ থাকিব লাগে আৰু যিবোৰ সম্প্ৰদায়ৰ মাজত সেন্দূৰ প্ৰচলন নাই। তেওঁলোকে ভৰিৰ গোৰোহাত লাগি থকা ধূলি সেওঁতাত ল'ব লাগে। বিবাহৰ বাবে ব্যৱহাৰ কৰা আ-অলংকাৰৰ ভিতৰত চন্দ্ৰহাৰ, চুড়ি, আঙুঠি, সীতাপটি, মালা, চেইন, নাকফুলি, কাণফুলি, ভৰিত আঙুঠি, পয়ৰী, সিকিমালা ইত্যাদি।

দৰিদ্ৰ জনগোষ্ঠী হিচাপে বিবেচিত অসমৰ চাহ জনগোষ্ঠীয় মহিলাসকলৰ সাজপাৰ এনেধৰণৰ যদিও বৰ্তমান সময়ৰ তাগিদাতে হওক বা বিশ্বায়নৰ প্ৰভাৱতেই হওক চাহ জনগোষ্ঠীৰ আধুনিক নাৰী বা মহিলাসকলে এতিয়া ওপৰত উল্লেখিত সাজ-পোছাকৰ সলনি বজাৰত উপলব্ধ অন্য জাতি-জনগোষ্ঠীৰ বা পশ্চিমীয়া সংস্কৃতিৰ সাজ-পোছাকো পৰিধান কৰা দেখা যায়। ছুবিদাৰ, ঘাগৰা, জিন্সপেণ্ট, টপ আদি চাহ-জনগোষ্ঠীৰ ছোৱালীসকলে পৰিধান কৰাৰ উপৰিও বিবাহত মহিলাসকলে পৰিধান কৰা দেখা গৈছে। মহিলাসকলে নিজ সৌন্দৰ্যচৰ্চা বা নিজৰ শৰীৰটোক আকৰ্ষণীয়ৰূপে সজাবলৈ নিতে ন-ন সাজ-পোছাক সৃষ্টি কৰিছে আৰু এইক্ষেত্ৰত চাহ জনগোষ্ঠীৰ মহিলাসকলো ব্যতিক্ৰম নহয়। এয়া হয়তো সময়ৰে আহুন। □

খোল বাদ্যৰ বৃত্তান্ত

দীপাংকৰ শৰ্মা

(দ্বিতীয় বাৰ্ষিক, কলা শাখা)

অসমীয়া সাহিত্য-সংস্কৃতিৰ গুৰি ধৰোতা তথা নৱ বৈষ্ণৱ ধৰ্মৰ প্ৰচাৰক জাতিৰ ধ্বজা মহাপুৰুষ শংকৰদেৱ গুৰুজনাই সুদীৰ্ঘ বাৰ বছৰ কাল ভাৰতবৰ্ষ ভ্ৰমণ কৰাৰ অন্তত নিজ ঠাই অসমলৈ উভতি আহে। ধৰ্ম প্ৰচাৰৰ মানসেৰে নগাঁৱৰ বৰদোৱাত প্ৰথমখন সত্ৰ প্ৰতিষ্ঠা কৰে। তেওঁৰ জীৱনৰ প্ৰথমখন বচনা, প্ৰথমখন নাটক চিহ্ন-যাত্ৰা ভাওনা। সেই চিহ্ন-যাত্ৰা ভাওনাতে নিজে গায়ন-বায়ন শিকাই এটি সুনিপুণ দল তৈয়াৰ কৰে। ইয়াৰ পিছত অসমৰ বিভিন্ন ঠাইত সত্ৰ প্ৰতিষ্ঠা কৰে।

গুৰুজনাই ধৰ্ম প্ৰচাৰৰ লগতে সাহিত্য-সংস্কৃতিৰ ক্ষেত্ৰতো অৱদান আগবঢ়াই অসমীয়া জাতিক একতাৰ বান্ধোনেৰে বান্ধি গৈছে। সত্ৰীয়া সংস্কৃতিৰ পথাৰখনৰ লগত চিনাকি কৰাই গ'ল। অক্ষীয়া গীত, নাট, সত্ৰীয়া নৃত্য ইত্যাদি সত্ৰীয়া সংস্কৃতিৰ মূল বাদ্য 'খোল' আৰু সহযোগী বাদ্যৰূপে থাকিল 'তাল'। এতিয়া আমি খোল বাদ্যৰ প্ৰসংগত তথা খোল বাদ্যৰ জন্মৰ বৃত্তান্ত, ব্যৱহাৰ আদি কথা বিৱৰণত কৰিম।

অসমৰ খোল বাদ্যৰ জন্ম মহাপুৰুষ শ্ৰীমন্ত শংকৰদেৱৰ দ্বাৰাই হৈছিল আৰু প্ৰচাৰো তেখেতৰ দ্বাৰাই হৈছিল। তেখেতৰ দিনতে খোলৰ ব্যাপক প্ৰচলন হৈছিল। বৰ্তমানো অসমৰ বিভিন্ন প্ৰান্তত খোল বাদ্যৰ প্ৰচলন হৈ আছে। প্ৰধানকৈ অক্ষীয়া ভাওনা, সত্ৰীয়া নৃত্য, বুমুৰা, চালি, নাদুভঙ্গী, কৃষ্ণনৃত্য আদিৰ উপৰিও নামপ্ৰসঙ্গ আৰু লোকসঙ্গীততো ইয়াৰ ব্যৱহাৰ কৰা হয়।

বলৰাম আটৈ আসিয়া তেখনে

খোলৰ জোখক দিলা।

ত্ৰয়োদশ আঙ্গুল বাম ভাগে জানা

ডাইনে ন আঙ্গুল কৈলা ॥

উপৰোক্ত বক্তব্যৰ দ্বাৰা খোল বাদ্যৰ জোখৰ বিষয়ে কোৱা হৈছে। ইয়াৰ ব্যাখ্যা হ'ল যে- বলৰাম আটৈয়ে আহি খোলৰ জোখ দিছিল এনেদৰে, বাওফালে ১৩ আঙুল আৰু সোঁফালে ৯ আঙুল। এনেদৰে খোল বাদ্যৰ জোখ নিৰ্ণয় কৰা হৈছিল।

এতিয়া আমি খোল বাদ্যৰ জন্ম অৰ্থাৎ ইয়াৰ উৎপত্তিৰ বিষয়ে আলোচনা কৰিম। মহাপুৰুষ শংকৰদেৱ গুৰুজনাই ইয়াৰ নিৰ্মাণক বুলি আমি পাইছো।

'কপিলী নদীৰ পৰা কুমাৰ অনাই

মাটি খোল গঢ়াইলন্ত শঙ্কৰ গোসাঁই।

শালমৰা হইতে মুলিয়াৰ অনাইল

আনে থাকি ভাল মতে খোলক চোৱাইল।

কৰু কৰা ভাত লোহা গুড়ি মিশ্ৰ কৰি

শঙ্কৰে দিয়াইল ঘূণ খোলে সুৰ ধৰি।'

কোৱা হৈছে যে গুৰুজনাই 'কপিলী নদী'ৰ পাৰৰ পৰা কুমাৰ মতাই আনি মাটিৰে খোল বজাইছিল। মাত ওলাবৰ বাবে খোলৰ দুয়োফালে কৰুকা ভাত আৰু লোহা গুড়ি ভালদৰে মিশ্ৰণ কৰি তাত লগাইছিল, ঘূণ ভাল হ'লে মাত শুৱলা হয়। গুৰুজনাই ১৯ বছৰ বয়সত ১৩৯০ শক বা ১৪৬৮ খৃঃ ত খোলৰ জন্ম দিয়ে আৰু তেতিয়াৰ পৰা অসমত খোলৰ প্ৰচলন হয়।

অসমীয়া সত্ৰীয়া সংস্কৃতিৰ মূল বাদ্য তথা দেৱবাদ্যবিধৰ চমু আভাস দিয়াৰ প্ৰয়াস কৰিলোঁ। শঙ্কৰী কলা সংস্কৃতিক বিশ্ব দৰবাৰত প্ৰতিষ্ঠা কৰাৰ মানসেৰে।

এই দেৱবাদ্যটিৰ পৰিচয়ৰ বাবে চমুকৈ ইয়াৰ পৰিচয় দাঙি ধৰিলো। মহাপুৰুষজনাৰ এই অমৰ সৃষ্টিক আমি সকলোৱে আঁকোৱালি ল'ব লাগে। ইয়াৰ চৰ্চা তথা সাধনা কৰিব লাগে। □

সহায়ক গ্ৰন্থ : সত্ৰীয়া খোল প্ৰদীপ।

ফাগুন মাহৰ অনবদ্য উপহাৰ

ফাকুৰা

সুমিত্ৰা শইকীয়া
স্নাতক পঞ্চম ষাণ্মাসিক

ফাগুন আহি ঋতুৰ দুৱাৰত টোকৰ মৰাৰ লগে লগে শীতৰ জাৰে লঠা কৰা বৃক্ষৰ শুকান ডালবোৰত জুই লাগে আৰু বিয়পি পৰে হাবি-বননি, অৰণ্য সকলোতে তেজ ৰঙা জুই। বসন্ত বুলিলে যেনেকৈ কপৌ ফুলৰ কথা মনলৈ আহে নাইবা শৰৎ আহিলে যেনেকৈ শেৱালী ফুলৰ সুগন্ধ নাকত লাগে, ঠিক সেইদৰে মদাৰক বাদ দি ফাগুনৰ কথা ভাবিবই নোৱাৰি। ফাগুনৰ লগত মদাৰৰ এবাৰ নোৱাৰা নিবিড় সম্পৰ্ক। সেয়ে গালে মুখে ৰং সানি পূৰ্ণ যৌৱনা গাভৰুৰ দৰে জকমক হৈ সাজি-কাচি মদাৰে ফাগুনক আদৰিবলৈ সাজু হয়। ফাগুন আহে বৰদৈচিলা হৈ। আউলি-বাউলি চুলিৰে ধুমুহাৰ গতিত প্ৰৱেশ কৰা বৰদৈচিলাই গছ-গছনিৰ বন পাত সৰুৱাই লঠা কৰি তোলে।

এই প্ৰকৃতিৰ সৈতে মানুহৰ মনৰো এবাৰ নোৱাৰা এক ঘনিষ্ঠতা আছে। মানুহৰ মনবোৰ এই পৰিৱেশত ৰিঙা ৰিঙা লাগে আৰু ফাগুনে এই মনটোক উতনুৱা কৰি মন-প্ৰাণক উগুলা-থুগুলা কৰে। নতুন নতুন অনুভৱেৰে মিতিৰালি পাতি মনত মহাপ্ৰয়োভৰে আৱিৰ সানে পলাশ আৰু মদাৰৰ প্ৰস্ফুটিত বঙেৰে। ৰঙা, নীলা, গোলপীয়া আদি ৰঙেৰে লুতুৰি পুতুৰি হোৱা আনন্দৰ ৰঙৰ উৎসৱ ফাকুৱাই মানুহৰ মানসিক দুখ আঁতৰাবলৈ যেন সঞ্জীৱনী সুধা হৈ আহে। মনলৈ কঢ়িয়াই আনে অনাবিল সুকীয়া উন্মাদনা। আকাশে বতাহে উৰি ফুৰে পলাশ-শিমলুৰ সুবাস। ঠিক এনেকুৱা সময়তে আগমন হয় 'ফাকুৱা বা হোলী উৎসৱ'।

হিন্দুসকলৰ অতি লেখত ল'বলগীয়া এই উৎসৱ দৌল উৎসৱ বুলিও পৰিচিত। এই ৰঙৰ উৎসৱ ফাকুৱাৰ উৎপত্তি সম্পৰ্কত বিভিন্ন পৌৰাণিক আখ্যান পোৱা যায় যদিও এই উৎসৱ সম্প্ৰতি কৃষ্ণক কেন্দ্ৰ কৰিয়েই উদ্ঘাষিত হয়। বিশেষতঃ ফাগুনৰ পূৰ্ণিমা তিথিত ইয়াক পালন কৰা হয়। ফাকুৱা ৰঙৰ উৎসৱ আনন্দৰ উৎসৱ। এই সময়তে গছ-লতাত কুঁহিপাত মেলে। ফাগুনে কঢ়িয়াই আনে বসন্তৰ বতৰা, ধ্বংস নাথাকিলে সৃষ্টিৰ আনন্দই বা ক'ত। ফাগুনে যদিও ধ্বংস কৰে, তথাপি প্ৰকৃতিত এই ফাগুনৰ ওপৰত ভিত্তি কৰি বসন্তই সৃষ্টি কৰে নতুনত্ব। এই উৎসৱতে বিভিন্ন ঠাইত স্বকীয় ৰীতি-নীতিৰে পালন কৰা হয় দৌল উৎসৱ। হাজোৰ হয়গ্ৰীৰ মাধৱ মন্দিৰ। উত্তৰ-গুৱাহাটীৰ দৌল, গোবিন্দৰ মন্দিৰ, দৰঙৰ বৰদৌল গুৰি আদি ঠাইত দৌল উৎসৱক মিলনৰ মহা উৎসৱ কৰি তোলে।

সঁচাকৈয়ে বিচিত্ৰ ফাগুন। এই ফাগুনৰ বিচিত্ৰতাই নতুনত্বৰ সন্ধান কঢ়িয়াই আনে। ফাগুনৰ বুকুত দেখা পোৱা যায় সৃষ্টিৰ প্ৰেৰণাৰ অফুৰন্ত অনিমেৰ। ফাগুনে প্ৰতিশ্ৰুতি আনে নৱ উল্লাসৰ। গতিকে হিংসা হত্যা, উগ্ৰবাদেৰে জড়িত অশান্ত মনক শান্ত কৰি মুকলিকৈ সেউজীয়া দিশবোৰলৈ আগুৱাই যাবলৈ সকলোৰে ভেদাভেদ পৰিহাৰ কৰি একেখন আকাশৰে তলত আন্তৰিকতাৰে মিলিত হৈ ফাকুৱাতে ৰঙেৰে খেলা কৰো আহুক। সঁচাকৈ ফাগুনৰ এক অনবদ্য উপহাৰ ফাকুৱা। □

অসমৰ ভূমিপুত্ৰ চুতীয়া জনগোষ্ঠীৰ কিছু আভাস

সৰুজানী চাউৰক

প্ৰথম যান্মাসিক, বিজ্ঞান শাখা

প্ৰায় ৬০০ খ্ৰীষ্টপূৰ্বৰ পৰা ৰাজত্ব কৰি অহা চুতীয়া ৰাজ্যৰ প্ৰথমজন ৰজা ভীষ্মক ৰজা বুলি জনা যায়। তেখেতৰ নামেৰে ই বৰ্তমানেও অৰুণাচল প্ৰদেশত ভীষ্মক নগৰৰ ভূগাংশেষ আছে, লগতে অসম-অৰুণাচল সীমান্তৰ কক্ষিনীৰ গা-ধোৱা পুখুৰীও অৱস্থিত। কিন্তু তেখেতৰ পৰৱৰ্তী ৰজা একেবাৰে ১১৮৭ চনতহে পোৱা গৈছিল। বহুতে ভীষ্মক ৰজাৰ ৰাজত্বৰ কথা কাল্পনিক সাধু বুলি কব খোজে যদিও ই মানুহৰ মুখেৰে বাগৰি অহা এক লোক-কথা বুলি বহুলোকে কয়। সকলো তথ্য সংগ্ৰহৰ দিশৰ পৰা চাই চুতীয়া ৰাজ্যৰ ইতিহাসৰ আৰম্ভণি বীৰপাল ৰজাৰ ৰাজত্বৰ সময়চোৱাৰ পৰাই হৈছিল।

চুতীয়াসকল প্ৰাগ-ঐতিহাসিক কালৰ বড়ো-কছাৰী মূলীয় ভূমিপুত্ৰ জনগোষ্ঠীৰ লোক। ত্ৰয়োদশ শতিকাত ব্ৰহ্মপুত্ৰৰ উত্তৰপাৰে দৰিকা নদী আৰু দিচাং নদীৰ মাজত এক বিশাল সাম্ৰাজ্য আছিল। তথ্যভিত্তিক বুৰঞ্জীৰ পৃষ্ঠাৰ মতে আনুমানিক ১১৮৭ চনত চুতীয়া ৰাজ্যৰ প্ৰথম ৰজা বীৰপাল বা বীৰবৰে প্ৰথমে সোৱণশিৰি নদীৰ দাঁতিত অৱস্থিত সোণাগিৰি পাহাৰত বসবাস কৰা ৬০ ঘৰ মানুহৰ ওপৰত অধিনায়কত্ব স্থাপন কৰি শাসন কৰিবলৈ লৈছিল। ইয়াৰ পিছত চুবুৰীয়া লোকসকলক পৰাস্ত কৰি তেওঁ উত্তৰ-পূব অসম আৰু অৰুণাচলৰ অধিক অঞ্চললৈ চুতীয়া ৰাজ্যৰ ৰাজধানী পাতিছিল।

ত্ৰয়োদশ শতিকাৰ আগভাগত আহোমসকলে অসমত তেওঁলোকৰ ৰাজত্ব স্থাপন কৰিবৰ সময়ত উজনি অসমত চুতীয়াসকলেই আটাইতকৈ শক্তিশালী আছিল। এখন আহোম বুৰঞ্জীৰ মতে চুকাফা অহাৰ সময়ত চুতীয়া ৰাজ্যৰ পূবে আছিল ব্ৰহ্মকুণ্ড, পশ্চিমে চিচি নদী (সোৱণশিৰিৰ উপনদী), উত্তৰে পৰ্বতমালা আৰু দক্ষিণে বুঢ়ীদিহিং নদী। পৰৱৰ্তী কালত ৰত্নপালে ভদ্ৰেশেন আৰু ন্যায়পালৰ ৰাজ্য দখল কৰি বিশ্বনাথৰ দিকাৰাই ঘিলাধাৰী অঞ্চললৈকে নিজৰ ৰাজ্য বিস্তাৰ কৰিছিল। দেওধাই অসম বুৰঞ্জীৰ মতে বাৰ শতিকাৰ মাজভাগৰ পৰা ষোল্ল শতিকাৰ আগভাগলৈকে মুঠ দহজন চুতীয়া ৰজাই ৰাজত্ব কৰিছিল।

চুতীয়াসকলৰ কেইটামান লোকনৃত্যৰ বাহিৰে অধিকাংশ লোকনৃত্য বিলুপ্তিৰ পথত আছে। চুতীয়াসকল বসবাস কৰা সকলো অঞ্চলতে এই লোকনৃত্য প্ৰচলন নাই বাবে দেখা পোৱা নাযায়। তথাপিও ঠাই বিশেষে কিছু লোকনৃত্য আজিও দেখিবলৈ পোৱা যায়। বিলুপ্তিৰ গৰাহৰ পৰা তেনে কেইটামান লোকনৃত্যৰ কিছু চমু আভাস দিয়া হ'ল -

ফিচপৌ নৃত্য :

চুতীয়াসকলৰ মাজৰ পৰা হেৰাই যোৱাৰ উপক্ৰম হোৱা ফিচপৌ লোকনৃত্য হৈছে নোৱাই তোলনী বিয়াত আয়তীসকলে নচা নৃত্য। চলি অহা নীতি অনুসৰি নোৱাই তোলনী বিয়া উঠোৱাৰ আগৰ নিশা আয়তীসকলে সদ্য পুষ্পিতা কন্যা গৰাকীক নোৱাই-ধোৱাই ফিচপৌ নাচে। সাধাৰণতে এই নৃত্যবিধ বৰ আমোদজনক আৰু ইয়াৰ বৰ্ণন এনেদৰে দিব পাৰি - এগৰাকী মহিলাই অমিতা কলিৰ মালা পিন্ধি অমিতা আৰু অমিতাৰ ঠাৰিৰে পানী ছটিয়াব পৰাকৈ সাজি লৈ উপস্থিত অন্যান্যসকলৰ গালৈ পানী মাৰে। ফিচপৌ গীতত আয়তীসকলে গিৰিপনি তুলি নাচি নাচি গায়-

ৰহিলা কেলৈ ফুলিলি
ৰহিলা ৰূপহী মদাৰৰ
ৰহিলা ৰহিলা কেলৈ পেলালি কলি
চাম টেকা
চৰাই মৈকা
হেৰ' দদাই, হেৰ' মমাই
জপা কে কেৰাই।

গীতৰ শেষত খুটি তালৰ তালে তালে ফেট তোলা নাগিনীৰ দৰে হাত দুখন ওপৰলৈ কৰি মুখেৰে 'ফিচপৌ' 'ফিচপৌ' উচ্চাৰণেৰে ভপু বজাই নাচে।।

ম'হ যুঁজৰ নৃত্য :

মাঘ বিহু উপলক্ষ্যে ম'হ যুঁজোৱা চুতীয়াসকলৰ প্ৰাচীন পৰম্পৰা আৰু এই অসমত প্ৰচলিত ম'হ যুঁজ চুতীয়াসকলৰে অৱদান। ম'হ যুঁজ আৰম্ভ হোৱাৰ প্ৰাক্‌মুহূৰ্তত পাঁটি ঢোলৰ চেৱে চেৱে ডেকা-বুঢ়া, জীয়াৰী-বোৱাৰী সকলোৱে একেলগে ম'হ যুঁজ নৃত্য কৰে। মহিলাসকলে হাতত এডাল টাঙোন লৈ ঘূৰাই ঘূৰাই বণচণ্ডী মূৰ্তি ধৰি এই নৃত্য প্ৰদৰ্শন কৰে। মৰিগাঁও চুতীয়াবাসী ৰাইজৰ অঞ্চলত এতিয়াও এই নৃত্য জীয়াই আছে।

ছো নৃত্য :

'ছো' মুখ্যতঃ চুতীয়াসকলৰে অৱদান। ছো নৃত্য সাধাৰণতে খোৱা-খু-বুনীৰ জন্ম বহস্য বৰ্ণনাৰে হাতত ছো লৈ বৃত্তাকাৰে ঘূৰি ঘূৰি নাচে। ছো নৃত্যত মুখলগা মন্ত্ৰ বণ নৃত্যৰ চাপৰ ব্যৱহাৰ কৰি পৰিৱেশন কৰা হয়। এই নৃত্যৰ গীতক সেয়ে গীত বুলিব নোৱাৰি।

চুতীয়া জনগোষ্ঠীৰ পৌৰাণিক ৰাজকীয় ভাষা হৈছে 'চুতীয়া' বা 'দেউৰী চুতীয়া ভাষা'। এই পৌৰাণিক ৰাজকীয় চুতীয়া ভাষাটো বৰ্তমান সম্পূৰ্ণ লুপ্তপ্ৰায় অৱস্থালৈ গতিয়মান। পৌৰাণিক চুতীয়া ভাষাটো চীন-তিব্বতীয় ভাষা পৰিয়ালৰ তিব্বতবৰ্মীয় ভাষা পৰিয়ালৰ তিব্বতবৰ্মীয় শাখাৰ এটি উপশাখাৰ ভাষা। এ. গ্ৰীয়েৰচনে 'Linguistics Surver of India' নামৰ গ্ৰন্থখনত টাইসকল অসমলৈ অহাৰ আগতে চুতীয়া ভাষাটোৱে উজনি অসমৰ মূল তথা অন্যতম ভাষা আছিল বুলি উল্লেখ কৰিছে। চুতীয়া জনগোষ্ঠীৰ প্ৰাচীন ৰাজকীয় ভাষাটোৰ ওপৰত গৱেষণা ফল সম্বলিত কেইবাখনো মূল্যবান গ্ৰন্থ পোৱা যায়। এইবিলাকৰ ভিতৰত ডব্লিউ. বি. ব্ৰাউনৰ An Outline Grammar of the Deori Chutia Language (১৮৯৫), ডেক্টনৰ Descriptive thonology of Bengol, এঞ্জেলৰ The Kacharis, গ্ৰীয়েৰচনৰ Linguistics Survey of India, গেইটৰ History of Assam, ড° সুনীতি কুমাৰ চেটাৰ্জীৰ Kirata-Jana-Kriti, ৰাজমোহন নাথৰ The Background of Assamese Culture আদি গ্ৰন্থসমূহৰ বাহিৰেও Census Report of India ইত্যাদি বহু লোকপিয়লৰ বিৱৰণটো চুতীয়া ভাষাটোৰ ওপৰত বহুতো গুৰুত্বপূৰ্ণ তথ্য পোৱা যায়। উল্লেখযোগ্য যে, চুতীয়া জনগোষ্ঠীৰ এই পৌৰাণিক তথা ৰাজকীয় ভাষাটো সংৰক্ষণ, সংবৰ্ধন তথা প্ৰচাৰ আৰু প্ৰসাৰৰ ক্ষেত্ৰত ব্যৱস্থা গ্ৰহণ কৰিবলৈ দেউৰী-চুতীয়া জনগোষ্ঠীৰ বীৰ স্বহীদ স্বৰ্গীয় লীলাকান্ত দেউৰী ডাঙৰীয়া আৰু অন্যান্য সহযোগী সকলে ১৯৯৫ চনত 'দেউৰী চুতীয়া সাহিত্য সভা' (দেউৰী চুতীয়া চছু বিধ মোগণা) নামেৰে সাহিত্য সভা গঠন কৰে। বৰ্তমানে এইখিনি বহু সমস্যাৰে জৰ্জৰিত হৈ আগবাঢ়ি যাবলৈ চেষ্টা কৰি আহিছে। লগতে অসম চৰকাৰে ২০০১ চনৰ ৩০ মাৰ্চ তাৰিখে দেউৰী চুতীয়া ভাষা অধ্যয়নৰ সুবিধাৰ অৰ্থে শিক্ষা অনুষ্ঠানত দেউৰী চুতীয়া ভাষাৰ শিক্ষক নিযুক্তিৰ কথা উল্লেখ কৰিছিল। □

মহাবিদ্যালয় সন্মদাহৰ ৰেঙনি ২০১৮-১৯ বৰ্ষ

মহাবিদ্যালয়ৰ বিভিন্ন কাৰ্যসূচীৰ কিছু কিয়দাংশ

৫২তম বিজ্ঞান সমিতিৰ অধিবেশন

৭৩তম স্বাধীনতা দিৱস উদযাপনৰ এটি মুহূৰ্ত

গান্ধী জয়ন্তী উপলক্ষে স্বচ্ছতা অভিযানত ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ অংশগ্ৰহণৰ এটি দৃশ্য

বক্তদান দিৱসৰ লগত সংগতি ৰাখি বক্তদান কাৰ্যসূচীৰ এটি দৃশ্য

বিশ্ব আৰ্দ্ৰভূমি দিৱস পালনৰ এটি দৃশ্য

ভাৰতবল্ল ড° ভূপেন হাজৰিকাদেৱৰ ওপজা দিন উদযাপনৰ এটি দৃশ্য

শিক্ষামূলক ভ্ৰমণৰ এটি দৃশ্য

ব্যক্তিত্ব বিকাশ আৰু শৈক্ষিক উত্তৰণ কৰ্মশালা

মহাবিদ্যালয়ৰ বিভিন্ন কাৰ্যসূচীৰ কিছু ক্ৰিয়দাংশ

নৱাগত আদৰ্শ সভা আৰু কৃতি ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ সম্বৰ্ধনা অনুষ্ঠানৰ এটি মুহূৰ্ত্ত

চূড়ান্ত ষাণ্মাসিকৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ বিদায় সম্বৰ্ধনা অনুষ্ঠানৰ এটি মুহূৰ্ত্ত

শৈক্ষিক সজাগতা কৰ্মশালা

ৰাষ্ট্ৰীয় একতা দিবস উদ্‌যাপন

মহাবিদ্যালয়ৰ দ্বাৰা ২নং কপাহতলী গাঁওত বান সাহায্য প্ৰদান

জ্যোতি বিজ্ঞান আৰু জ্যোতি পদাৰ্থ বিজ্ঞানৰ কৰ্মশালা

মহাবিদ্যালয়ৰ বিভিন্ন কাৰ্যসূচীৰ কিছু ক্ৰিয়দাংশ

আই.আই.এম, আহমেদাবাদৰ অধ্যাপক ড° সৌভ বিকাশ বৰাৰ দ্বাৰা বক্তৃতানুষ্ঠানৰ এটি দৃশ্য

ইণ্ডিয়ান ইন্সটিটিউট একাডেমী আৰু ডিগবৈ মহাবিদ্যালয়ৰ বাণিজ্য বিভাগৰ লগত হোৱা চুক্তিৰ স্বাক্ষৰৰ এটি দৃশ্য

অইলৰ পৃষ্ঠপোষকতাত ডিগবৈ মহাবিদ্যালয়ৰ লগত যুটীয়া ভাৱে 'দেওহাঁহ সংৰক্ষণ' শীৰ্ষক গৱেষণা প্ৰকল্পৰ আৰম্ভণিৰ এটি দৃশ্য

বিনামূলীয়া স্বাস্থ্য শিবিৰ

মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ দ্বাৰা বৃক্ষ ৰোপণ কাৰ্যসূচী

আন্তঃৰাষ্ট্ৰীয় যোগ দিৱস উদযাপন

সৰস্বতী পূজা উদযাপন

নিচায়ুক্ত মাদ্ৰক দ্ৰব্যৰ আসক্তিৰ ওপৰত সজাগতা সভা

অসমীয়া সমাজ-জীৱনত

তামোল-পাণৰ গুৰুত্ব

ধৰিত্ৰী সোণোৱাল

স্নাতক তৃতীয় ষাণ্মাসিক, অসমীয়া বিভাগ

অসমীয়া মানুহৰ অতিকৈ প্ৰিয় তথা প্ৰতিজন অসমীয়া মানুহৰে বন্ধে বন্ধে বিয়পি থকা এইষাৰ কথাই এখন অসমীয়া মানুহৰ ঘৰৰ প্ৰতিচ্ছবি চকুৰ আগত দাঙি ধৰে, তথা অসমীয়া সমাজত তামোল-পাণৰ গুৰুত্ব সম্পৰ্কে এইষাৰ কথাই আংশিকভাৱে হ'লেও প্ৰতিপন্ন কৰে।

অসমৰ সমাজ জীৱনৰ সতে তামোল-পাণৰ আজন্ম পৰিচিতি। যিকোনো কাম-সকামত তামোল-পাণ নহ'লেই নহয়। তামোল-পাণৰ অবিহনে যেন অসমীয়া সমাজ জীৱন আধৰুৱা হৈ ৰ'ব। ভোজন বিলাসৰ বস্তু হিচাপে প্ৰয়োজন হোৱাৰ বাহিৰেও বিভিন্ন ধৰ্মানুষ্ঠান আৰু ক্ৰিয়া-কাণ্ডতো তামোলৰ প্ৰয়োজন হয়। হিন্দু সংস্কৃতিত তামোল-পাণৰ ব্যৱহাৰ আৰ্যসকলৰ প্ৰভাৱত সোমাইছে বুলি পণ্ডিতসকলে অনুমান কৰিছে। সংস্কৃত ভাষাত 'তাম্বল' শব্দটোৰ ব্যৱহাৰ আছে যদিও ই অৰ্বাচীন। এই প্ৰসংগত তামোল বুজাবলৈ প্ৰয়োগ হোৱা নাগাবল্লী পুগফলম, গুৱাক আদি শব্দও তাৎপৰ্যপূৰ্ণ। এই শব্দসমূহ সম্ভৱতঃ আৰ্যেতৰ ভাষা-ভাষীসকলৰ পৰা আহিছে। জ্যাঁ পুছিলুস্কিয়ে (Jean Pozyluske) মন্থেমৰ বুলি ধাতুৰ লগত 'তম' উপসৰ্গ সংযোগ হৈ তাম্বল শব্দ নিষ্পন্ন হোৱা বুলি মত প্ৰকাশ কৰিছে। পুছিলুস্কিৰ মতে তামোল-পাণৰ লগত জড়িত পোণ, গণ্ডা, কৰি, বিড়া আদি শব্দৰো উৎপত্তি অষ্ট্ৰোএছিয়াটিক মন্থেমৰ ভাষাৰ পৰা।

অসমতো তামোল খোৱা প্ৰথা প্ৰাচীন কালৰ পৰাই চলি আহিছে। এই কথা যোগিনীতন্ত্ৰৰ শ্লোক এটাৰ পৰা ধৰিব পাৰি। শ্লোকটিত অসমীয়া তিবোতাই সকলো সময়তে তামোল চোবোৱাৰ কথা উল্লেখ কৰা হৈছে (তাম্বলাসা সদা ভৱেৎ)। অসমীয়া পুৰুষ-স্ত্ৰী, ডেকা-বুঢ়া কাৰো কাৰণে তামোল খোৱাত সামাজিক বাধা-নিষেধ নাই। আনকি দাঁত নোহোৱা বুঢ়ায়ো খুন্দনাত খুন্দি তামোল খায়। আহোম ৰজাৰ দিনত ৰজা আৰু ডা-ডাঙৰীয়াসকলক তামোল-পাণ যতনাবলৈ তামূলী বিষয়া আছিল। সত্ৰসমূহতো গুৱাকটা বাব আছে। মোমাই তামূলীৰ বৰবৰুৱা পদোন্নতিৰ ঘটনাৰ পৰা আহোম ৰজাসকলে তামোল-পাণৰ বাৰী পতাত কিমান গুৰুত্ব আৰু উৎসাহ দিছিল বুজিব পাৰি।

তামোল-পাণ অসমীয়া সংস্কৃতিৰ অপৰিহাৰ্য অংগ। আমাৰ ধৰ্মানুষ্ঠান আৰু সামাজিক উৎসৱত তামোল-পাণ বা গুৱা-পাণে গুৰুত্বপূৰ্ণ স্থান অধিকাৰ কৰি আছে। পূজাৰ নৈবেদ্যত তামোল-পাণ অপৰিহাৰ্য উপচাৰ। গুৰু-গোসাঁইলৈ বা ৰাইজলৈ

‘আগফাল শুৱনি কাৰিনি তামোল
পাহফাল শুৱনি পাণ।’

তামোলৰ শৰাই আগবঢ়োৱা হয়। উৎসৱ-অনুষ্ঠানত অথবা অপায়-অমংগলৰ সময়ত গুৰুঘৰলৈ দেৱতা বা অপদেৱতালৈ গুৱা-পাণ আগবঢ়োৱা হয়। আলহী-অতিথিক সৰ্বপ্ৰথমে তামোল-পাণ দি অভ্যৰ্থনা কৰা হয়। তামোলখনৰ যোগেদিয়েই গুৰুৰ আশীৰ্বাদ লাভ কৰা হয়। তামোলৰ আদান-প্ৰদানত বন্ধুত্ব স্থাপনো হয়। ৰাজহুৱা দায়-জগৰত পৰিলেও তামোল-পাণৰ দণ্ড এভাগ দি খণ্ডন কৰিব পাৰি।

তামোল-পাণক মাংগলিক চিন বুলি ধৰা হয়। অসমীয়া সমাজত হয়তো এনে এটা মাংগলিক কাম নাই, যিটোত তামোল-পাণৰ ব্যৱহাৰ নহয়। আন আন কাৰ্যৰ দৰে কৃষিকাৰ্যৰ ক্ষেত্ৰতো তামোল-পাণ ব্যৱহাৰ কৰা হয়। অসমত ধান খেতিৰ ক্ষেত্ৰতো প্ৰথম কঠীয়া সিঁচাৰ পৰা আৰম্ভ কৰি ধান চপোৱালৈকে প্ৰত্যেকটো কাৰ্যৰ আৰম্ভণিতে তামোল-পাণ এযোৰ আগবঢ়াই লোৱাটো নিয়ম। ঠিক একেদৰে অসমীয়া মানুহে নতুনকৈ ঘৰ বনাতেও প্ৰথম ঘৰৰ খুটা পুতাৰ দিনা তামোল-পাণ এযোৰ আগবঢ়াইহে ঘৰৰ কাম আৰম্ভ কৰে। এয়া অসমীয়া সমাজৰ পৰম্পৰাগত নিয়ম।

তামোল-পাণ গাঁৱলীয়া দৰৱ-জাতিৰো অন্যতম উপাদান। অসমীয়া নিদান মতে তামোল খালে পেটৰ অসুখ, দাঁতৰ ৰোগ আৰু বিষ ভাল হয়। গৰু-মহৰ বেমাৰত তামোলৰ পিক ব্যৱহাৰ কৰা হয়। তামোল-পাণৰ অলৌকিক শক্তিক বিশ্বাস কৰি ইয়াক মন্ত্ৰত ব্যৱহাৰ কৰা হয়।

ভাত খোৱাৰ পাছত তামোল এখন খোৱাটো অসমীয়া সমাজত প্ৰচলিত প্ৰথা। বিহুত নাচনীয়ে ওঁঠ ৰঙা কৰিবলৈও তামোল খোৱা দেখা গৈছিল। বুঢ়া-বুঢ়ীসকলে তামোল-পাণ-ধপাতৰ হাঁচতিখন লগত লৈ ফুৰে।

ডেকা-গাভৰুৰ প্ৰেম নিবেদনৰ ক্ষেত্ৰতো তামোলৰ বৈচিত্ৰ্যপূৰ্ণ ভূমিকা আছে। ডেকা-গাভৰুৱে তামোলৰ বিনিময়েৰে ইজনে সিজনক প্ৰেম নিবেদন কৰাৰ ৰীতি এতিয়াও গাঁৱত আছে। বিহু গীতত এনে প্ৰেম-প্ৰীতিৰ আৰেগময় চিত্ৰ আছে-

‘কিনো তামোলখনি দিলা মোৰ মইনা

অতি চেনেহেৰে খালো।

সেই নো তামোলখনি খাবৰে পৰা

তোমাৰ লগত চিনাকী হ’লো ॥’

তামোল-পাণে বিয়াৰ নিমন্ত্ৰণী পত্ৰ হিচাপেও কাম কৰে। যদিও বৰ্তমান সময়ত নগৰ-চহৰ সমূহত এই ৰীতি কমি আহিছে। তথাপিও বহু অঞ্চলত তামোল-পাণ এযোৰ আগবঢ়াইহে বিয়াৰ নিমন্ত্ৰণ জনোৱা হয়। কিছু কিছু ঠাইত ছপা কাগজৰ নিমন্ত্ৰণী পত্ৰই তামোল-পাণৰ স্থান অধিকাৰ কৰিলেও তামোল-পাণৰ সমাদৰ কেতিয়াও কমি নাযায়।

বিয়াৰ ভালেমান ক্ৰিয়া-কাৰ্যত তামোলৰ ব্যৱহাৰ মন কৰিবলগীয়া। জুৰুণৰ পৰা বিবাহ কাৰ্য পৰ্যন্ত আৰু তৎপৰৱৰ্তী কাৰ্যসমূহতো তামোল-পাণৰ ব্যৱহাৰ অপৰিহাৰ্য। জোৰোণৰ দিনাৰ পৰাই বিবাহ কাৰ্য সম্পন্ন নোহোৱালৈকে দৰা-কইনাই তামোল-পাণ এযোৰ লগত ৰখাটো বাধ্যতামূলক। বিয়াৰ লগত জড়িত দৈয়ান দিয়া অনুষ্ঠানতো বিয়াৰ দিনা ঢলপুৱাতে দৰা-কইনাক দুৱাৰদলিত পীৰা এখনত বহোৱাই মাক তথা অন্যান্য সম্পৰ্কীয় মহিলাসকলে কন্যাৰ সন্মুখত আঁঠু কাঢ়ি বহি দুয়ো হাতত দুখন পাণ লৈ দৈ গাখীৰত জুবুৰিয়াই কন্যাৰ গাল, বাহু, ভৰিত সানি দিয়ে। আনকি বিবাহ কাৰ্যত কইনাক পাণ গৰকাই পিতৃৰ গোত্ৰ ত্যাগ কৰি স্বামীৰ গোত্ৰ গ্ৰহণ কৰোৱা হয়। অসমৰ কোনো অঞ্চলত ‘পাণ ছিঙা’ প্ৰথাৰে বিবাহ বিচ্ছেদ হয়।

আগৰ দিনত অসমীয়া মানুহে পথৰ দূৰত্ব তামোল এখন খোৱাৰ পৰা পৰাই নিৰ্ণয় কৰিছিল। সেইকাৰণেই ভ্ৰমণত ওলালে হাঁচতিত সৰহকৈ তামোল-পাণ বান্ধি নিয়ে। এই অভ্যাস এতিয়াও গাঁৱৰ বুঢ়া-বুঢ়ী মানুহৰ আছে। ই ভ্ৰমণৰ ক্লান্তি আঁতৰাই, লগতে সহযাত্ৰীৰ লগত সম্পৰ্ক অতি কম সময়ৰ ভিতৰতে মধুৰ কৰাটো বিশেষভাৱে সহায় কৰে।

অসমৰ বিভিন্ন জাতি-জনগোষ্ঠীৰ মাজত তামোল-পাণৰ ব্যৱহাৰ এটি সাধাৰণ ৰীতি। অসমীয়া সমাজ আৰু সংস্কৃতিত তামোল-পাণে এটি গুৰুত্বপূৰ্ণ স্থান অধিকাৰ কৰি আহিছে। মুঠতে অসমীয়া সমাজৰ যিফালেই চকু দিয়া যায় সেইফালেই তামোল-পাণৰো অবাধ গতি। □

সহায়ক গ্ৰন্থ :

১) অসমৰ লোক-সংস্কৃতি : ড० বিৰিঞ্চি কুমাৰ বৰুৱা।

আঞ্চলিকতাবাদ আৰু নৱ প্ৰজন্ম

জানমনি গগৈ
তৃতীয় ষাণ্মাসিক

ভাৰত এক বিচিত্ৰ দেশ। বিভিন্ন জাতি-জনজাতি, সম্প্ৰদায়, ভাষাৰ ভিত্তিত এক বৃহৎ জাতি গঢ় লৈ উঠিলেও প্ৰতিটো অঞ্চলৰ কিছুমান সুকীয়া স্বাৰ্থ আছে। সৰ্বভাৰতীয় ৰাজনীতিক দল বিলাকে বা চৰকাৰে আঞ্চলিক স্বাৰ্থৰ প্ৰতি উদাসীন দৃষ্টিভংগী গ্ৰহণ কৰে বুলি অভিযোগ উত্থাপন হৈ আহিছে। অসমৰ সুকীয়া পৰিচয় অসমীয়া জাতিৰ অস্তিত্ব ৰক্ষাৰ স্বাৰ্থত অসমত আঞ্চলিকতাবাদী ৰাজনৈতিক দল গঠন কৰা হৈছিল।

১৯৮৬ চনত অসমৰ থলুৱা লোকৰ স্বাৰ্থত ৰাজ্যৰ সৰ্বাংগীন উন্নয়ন, বিদেশী সমস্যা সমাধানৰ প্ৰতি লক্ষ্য ৰাখি জন্ম হৈছিল আঞ্চলিক দল অসম গণ পৰিষদ। ৰাইজে বিপুলভাৱে ভোটদান কৰি দুবাৰ শাসনভাৰ লোৱাৰ লগতে বৰ্তমান আঞ্চলিক দলটো নেতৃত্বৰ ভুলত ডুবিব ধৰা নাওৰ ৰূপ লৈছে। একমাত্ৰ বিদেশী সমস্যা আন্দোলন কৰি সদৌ অসম ছাত্ৰ সন্থাৰ নেতৃত্বৰ পৰা আহি ৰাইজৰ আৰেগ অনুভূতিৰে জয়ী হৈ অসম গণ পৰিষদ দলৰ চৰকাৰৰ সময়ত বিদেশী সমস্যা বা ৰাইজৰ আশা আকাংক্ষাৰ প্ৰতি বিশেষ লেখত লবলগীয়া কাম নকৰিলে। যাৰ বাবে আজি এক সময়ৰ শক্তিশালী আঞ্চলিক দলটো আজি ভাৰতীয় জনতা পাৰ্টিৰ ওচৰত শৰণাপন্ন হ'বলৈ বাধ্য হ'ল। কিন্তু বৰ্তমান পৰিস্থিতি অসম গণ পৰিষদ আৰু ভাৰতীয় জনতা পাৰ্টিৰ যি বিধান সভাৰ মিত্ৰতা হৈছিল সেয়া নাগৰিকত্ব সংশোধনী বিধেয়ক লৈ যিকোনো মুহূৰ্ততে নাইকিয়া হোৱা পথত। তাৰ প্ৰাৰম্ভিক খোজ হিচাপে বৰ্তমানৰ পঞ্চায়ত নিৰ্বাচনত দুয়ো দলৰ মাজত মিত্ৰতাৰ বিভাজন। কিন্তু আজিৰ সময়ত অসমৰ ৰাইজে একে মুখে স্বীকাৰ কৰিছে যে অসমত আৰু আঞ্চলিকতাবাদৰ প্ৰয়োজন আছে। অসম গণ পৰিষদৰ নেতৃত্বই নৱ প্ৰজন্মই আঁকোৱালি ল'ব পাৰিব। যেনেকৈ আঞ্চলিকতাবাদৰ প্ৰতিখন ৰাজ্যত গঢ় লৈ উঠিছে আঞ্চলিক ৰাজনৈতিক দল। ঠিক তেনেকৈ অসমত আজি আঞ্চলিক দল অগপ আৰু বিপিএফৰ নিত্যান্তই প্ৰয়োজন হৈ পৰিছে। অৱশ্যে এই ক্ষেত্ৰত সফল হ'বলৈ দক্ষ নেতা আৰু সেই ৰাজ্যখনৰ যুৱ প্ৰজন্ম কৰ্ম

আৰু দক্ষ হোৱা নিতান্তই প্ৰয়োজনীয়। অসমৰ যুৱ সমাজৰ সন্মানত আজি এক অতি চিন্তনীয় বিষয় হ'ল বিদেশী সমস্যা। বিদেশী সমস্যাবেৰে জৰ্জৰিত অসমত আজি কেন্দ্ৰীয় চৰকাৰে হিন্দু বাংলাদেশী সংস্থাপনৰ যি বিধেয়ক আনিব বিচাৰিছে তাৰ দ্বাৰা অসমত স্বকীয়তা নাশ হ'ব। জাতি, মাটি ভেটিৰ শ্লোগান দিয়াৰ চৰকাৰখনে তাৰ বিপৰীত সন্ত্ৰা লোৱাহে দেখা গৈছে। এনে অৱস্থাত সকলো জাতি জনগোষ্ঠীৰ লোকে সকলো আভ্যন্তৰীণ বিভেদ বাদ দি একলগ হৈ এই বিধেয়কৰ বিৰোধ কৰা উচিত। এই সকলোখিনি কামত যুৱ প্ৰজন্মই আগভাগ ল'বই লাগিব। সকলোৰে সংঘবদ্ধ প্ৰচেষ্টাত অসমলৈ নমাই অনা কাল অমানিশাস্বৰূপে বিধেয়ক খন বাতিল কৰিবলৈ কেন্দ্ৰীয় আৰু ৰাজ্য চৰকাৰ বাধ্য হ'ব। তেওঁলোকে নিজৰ স্বার্থৰ হকে কাম নকৰি ৰাইজৰ হকে কাম কৰা উচিত। যিহেতু দলৰ নেতাজনে সমাজৰ কোনটো দিশত কি বেয়া চলি আছে সেয়া নেতাজনৰ অজ্ঞাতও হ'ব পাৰে। এইক্ষেত্ৰত নৱ প্ৰজন্মই শুদ্ধ দিশটো দেখুৱাই দি নেতাজনক সহায় কৰাই নহয় অসমীয়া জাতিটোক আগুৱাই নিয়াত সহায়ক হ'ব। বৰ্তমান সময়ত বয়োজ্যেষ্ঠ সকলোতকৈ যুৱ প্ৰজন্মই সামাজিক কাম-কাজৰ আগভাগ লোৱাটো লক্ষণীয় হৈছে। সেয়ে সমাজখনৰ অঞ্চলটোৰ ভাল বেয়া দিশটো নৱ প্ৰজন্মৰ হাতত আছে আৰু এয়া হ'লে সমাজখনেই নহয় অসমীয়া জাতিটোৰ লগতে আমাৰ ৰাজ্যখনও দেশৰ ভিতৰত আগত থাকিব।

বৰ্তমান সময়ত গোটেই অসমখনেই অস্থিৰতাত ভুগিছে। পুনৰ সুস্থিৰ সৰল কৰিবলৈ হ'লে আঞ্চলিকতাবাদৰ খুবেই প্ৰয়োজন হৈ পৰিছে। এয়া মাত্ৰ নৱপ্ৰজন্মই সম্ভৱ কৰি তুলিব পাৰিব। বৰ্তমান ভাৰতবৰ্ষৰ বহুকেইজন প্ৰদেশত আঞ্চলিক ৰাজনৈতিক দলসমূহ জনগণৰ প্ৰথম পছন্দৰ ৰাজনৈতিক শক্তিকৰূপে গা কৰি উঠাৰ সময়ত অসমতো এক সময়ৰ এক প্ৰভাৱশালি আঞ্চলিক ৰাজনৈতিক শক্তি অগপৰ এই পতনে এক চিন্তনীয় বিষয় হৈ পৰিছে। অসমৰ নিচিনা এখন সমস্যাবেৰে ভৰপূৰ ৰাজ্যত এটা শক্তিশালি আঞ্চলিক ৰাজনৈতিক দলৰ প্ৰয়োজন সদায় আছে। সৰ্বভাৰতীয় দলসমূহৰ কাৰণে এখন ৰাজ্যৰ মৌলিক আৰু সৰ্বভাৰতীয় দৃষ্টিভঙ্গীৰে পৃথক সমস্যা প্ৰায়বোৰ সমাধান সূত্ৰ উলিয়াটো সহজ নহয়। যোৱা বিধানসভা নিৰ্বাচনত অগপ দলে ৰাইজৰ তথা অগপ দলৰ তৃণমূল কৰ্মীৰ আহ্বান মতে ৰাষ্ট্ৰীয় দল ভাৰতীয় জনতা পাৰ্টি সৈতে মিত্ৰতাজোঁট কৰি নিৰ্বাচনত অৱতীৰ্ণ হৈছিল। একাংশ নেতা কৰ্মীয়ে আঞ্চলিকতাবাদৰ প্ৰকৃত ধৰ্ম জীয়াই নাৰাখি ৰাষ্ট্ৰীয় দলৰ সৈতে লগ লাগি নিৰ্বাচনত অৱতীৰ্ণ হোৱাত বহু তৃণমূল কৰ্মী অসন্তুষ্ট হৈছিল।

নৱ প্ৰজন্মই আঞ্চলিকতাবাদ যে অসমত প্ৰয়োজন আছে সেয়া জনসাধাৰণক এক নতুন দৃষ্টি ভঙ্গীৰে বিশ্বাস জগাই তুলিব লাগিব। কাৰণ একমাত্ৰ আঞ্চলিক দলটোৱে অসমৰ থলুৱাৰ অস্তিত্ব ৰাখিব পাৰিব। এইক্ষেত্ৰত আঞ্চলিক দলটোৰ প্ৰতিজন নেতাই প্ৰতিজন অসমীয়া হৃদয় জিনিব লাগিব। লগতে নৱ পৰিষদৰ নেতৃত্বই নৱ প্ৰজন্মই আঁকোৱালি লব লাগিব আৰু আগৰ পুৰণি নেতৃত্বই নৱপ্ৰজন্মক আগ স্থান দিব লাগিব।

এইখিনিতে প্ৰশ্ন হয় যে অসমৰ জনতাৰ এক সময়ৰ অতি জনপ্ৰিয় এই দলটোৰ প্ৰতি অনীহা উপজিল কিয়? কংগ্ৰেছৰ অপশাসনৰ বিৰুদ্ধে এশ এবুৰি অভিযোগ থকাৰ পিছতো অসমৰ ৰাইজে বিকল্প হিচাপে অগপক নিৰ্বাচন কৰিছে কিয়? অসমৰ ৰাইজে ভাৰতীয় জনতা পাৰ্টিক হৈ পছন্দ কৰাৰ কথা সোঁৱৰাইছে নেকি।

অগপ দলৰ বৰ্তমানৰ প্ৰতিচ্ছবিলৈ মন কৰিলে কথা এটা স্পষ্ট হৈ উঠে যে, ১৯৮৫ চনত দলটো গঠন হোৱাৰ সময়ৰ দলটোৰ নেতাসকলৰ একেইখন মুখেই আজিও বিৰাজমান হৈ আছে। যদিও মাজে সময়ে দুই এখন মুখৰ আবিৰ্ভাৱ হয়। কিন্তু পুৰণি মুখৰ ভিতৰত নতুন মুখ কেইখন মূৰ তুলিব পৰা নাই। সেই বাবে হয়তো মুখ্যমন্ত্ৰী সৰ্বানন্দ সোণোৱালৰ দৰে ভাৰতীয় নায়ক এজন অগপ এৰি ভাৰতীয় জনতা পাৰ্টিত যোগদান কৰিব লগা হ'ল। □

ড্রাগছ – এক ভয়াবহ ব্যাধি

জুৰি গগৈ

স্নাতক তৃতীয় ষাণ্মাসিক

বৰ্তমান ড্রাগছে একোখন সমাজ ধ্বংস কৰি দিছে। নিচা মানেই সৰ্বনাশ। — এই কথাষাৰ সৰ্বজনবিদী। সৰ্বসাধাৰণে জনা মতে মদ, ভাং আৰু আফিং — এই তিনিবিধেই আছিল আমাৰ দেশৰ অত্যন্ত ক্ষতিকাৰক মাদকদ্রব্য। বিশেষকৈ মদ আৰু আফিংৰ বাগিত কিমান মানুহৰ অকাল মৃত্যু হৈছে, কিমান গৃহস্থী সৰ্বস্বান্ত হৈছে তাৰ হিচাপ নাই। কিন্তু ভূতৰ ওপৰত দানহৰ দৰে আধুনিক কালৰ আৱিষ্কৃত সোণতকৈ দামী জীৱনান্তক বিষধৰ মাদকদ্রব্য হ'ল — ড্রাগছ। এই ভয়ঙ্কৰতৰ ড্রাগছ — হিবোইন, কোকেন, হাছিছ, ব্ৰাউন-চুগাৰ, মাৰিজুৱানা, ক্লেক, মেনডেঞ্জ আদি বিভিন্ন নামেৰে বিভূষিত হৈ অনুপ্রবেশ কৰিছে তৃতীয় বিশ্বত, অৰ্থাৎ সদা স্বাধীনতাপ্ৰাপ্ত দেশসমূহত। ই সাম্ৰাজ্যবাদী ক্ৰমতৰ জঘন্যতম নিদৰ্শন আৰু ভাৰতৰ হৃদপিণ্ডই হ'ল প্ৰধান লক্ষ্যস্থান। ভাৰতৰ হৃদপিণ্ড অৰ্থাৎ বিপুল সম্ভৱনাময় ভাৰতৰ যুৱ সমাজ এই দুৰ্ভাগ্যজনক সৰ্বনাশৰ চিকাৰ। উন্নয়নশীল দেশসমূহৰ বাবে যুৱ সমাজেই আশা ভৰমাৰ কেন্দ্ৰস্থল। সংগ্ৰামী যুৱসমাজে বিপথগামী হ'লে তৃতীয় বিশ্বৰ বিনাশ যদিও সাম্ৰাজ্যবাদী শক্তিৰ পৰম লাভ। ভাৰতলৈ মাদকদ্রব্য সম্প্ৰসাৰণ সাম্ৰাজ্যবাদী চক্ৰান্তৰ এটি সুনিশ্চিত অঙ্গ। ইয়াৰ পিছত আছে পাৰমাণৱিক চোৰাং চক্ৰান্ততকৈ ঘৃণিত চক্ৰান্ত। এই জীৱনঘাতী মাদকদ্রব্যৰ প্ৰবেশ পথ — মধ্যপ্ৰাচ্যৰ পৰা পাকিস্তানেৰে আহে ভাৰতলৈ আৰু অধিকাংশ ভাৰতত বিতৰণ কৰি অৱশিষ্ট অংশ গুপ্তপথেৰে চালান হয় ম্যানমাৰ, চিংগাপুৰ, হংকং, ইণ্ডোনেছিয়া আদি দেশসমূহলৈ। এই কুখ্যাত চোৰাং ব্যৱসায়ত কোনো সুস্থ চেতনাৰ মানুহ লিপ্ত নহয়। সিহঁত নিষিদ্ধ ভাৰতৰ জঘন্যতম প্ৰাণী। সিহঁতৰ নানা কু-কৌশলত জড়িত হয় বিভিন্ন জীৱিকাৰ উচ্চাকাঙ্ক্ষী মানুহ, বিশেষতঃ বহু যুৱক পাকচক্ৰত পৰি সিহঁতৰ বহু সম্ভৱনাপূৰ্ণ জীৱনলৈ মাতি আনে সৰ্বনাশ। এই পৰম বিষধৰ প্ৰাণীঘাতী ড্রাগছৰ আসক্তিত লিপ্ত হয় মধ্যবিত্ত পৰিয়ালত হতাশগ্ৰস্ত যুৱক, স্কুল-কলেজৰ উচ্ছৃংখল ছাত্ৰ, সাংসাৰিক বেদনাক্লিষ্ট অফিচ-কৰ্মচাৰী, আনকি আসক্ত হয় কোনো কোনো পৰিয়ালৰ অতি চঞ্চলা, চপলা জীয়াৰী আৰু ভাগ্যহীনা গৃহস্থ বধুও।

ড্রাগছ হ'ল এবিধ ক্ষণিক উত্তেজক মাদক দ্রব্য, যিয়ে মানুহৰ স্নায়ুতন্ত্ৰৰ ওপৰত ক্ৰিয়া কৰে। ই হয়তো গ্ৰহণকৰ্তাৰ এক বিশেষ প্ৰেৰণা দিয়ে, যাৰ বলত তেওঁ বীৰৰ দৰে নিজৰ মনোকামনা পূৰণ কৰিবলৈ সাহসৰ সমল গোটাৰ পাৰে। কিন্তু

আটাইতকৈ বিপদগামী কথাটো হ'ল সেৱনৰ মাত্ৰা। ড্রাগছ বাবে বাবে একে মাত্ৰাত সেৱন কৰিলে শৰীৰত ইয়াৰ ক্ৰিয়াশীলতা ক্ৰমে কমি আহে। সেয়ে গ্ৰহণকাৰীয়ে আগৰ সমানে উত্তেজক অনুভূতি পাবলৈ হ'লে ড্রাগছ সেৱন মাত্ৰাবঢ়াই দিবলগীয়া হয়। কাৰণ যি কোনো ড্রাগছে এটা মাত্ৰাৰ পাছত মানৱ দেহত সহনশীলতা বঢ়ায় আৰু ই শৰীৰ বৃত্তিক পৰিৱৰ্তন ঘটায়। এই দুটা কথাৰ বাবেই ড্রাগছ সেৱনকাৰীয়ে ড্রাগছ গ্ৰহণ বন্ধ কৰিলে বা গ্ৰহণৰ মাত্ৰা কমাই দি এক বিশেষ দোষত ভোগে। যাক চিকিৎসা বিজ্ঞানৰ ভাষাত 'প্ৰত্যাহ্বানজনিত অসুস্থতা বুলি কোৱা হয়। সেয়েহে দেখা যায় যে কোনো ড্রাগছ আসক্ত ব্যক্তিয়ে বাধ্যতামূলকভাৱে আৰু মনৰ তাড়নাত ড্রাগছ গ্ৰহণ কৰি যায় আৰু সময়ে সময়ে ড্রাগছৰ মাত্ৰা বঢ়াবলৈ বাধ্য হয়। সাধাৰণতে ১৫ বছৰৰ পৰা ২০ বছৰ বয়সৰ ল'ৰা-ছোৱালীয়ে কৌতুহল নাইবা প্ৰলোভনৰ বশৱৰ্তী হৈ ড্রাগছৰ নিচান জড়িত হৈ পৰে। এই সময়তে অভিভাৱকসকল সতৰ্ক হোৱা উচিত।

ড্রাগছ আসক্তিৰ লক্ষণসমূহ যেনে — ভোক নলগা, বক্তহীনতা, দেহৰ ওজন কমি যোৱা, চকু ৰঙা পৰি থকা দৃষ্টিশক্তি কমি যোৱা, চলন-ফুৰণত অস্থিৰতা আদি নানা ধৰণৰ উপসৰ্গত আক্ৰান্ত হৈ এই ৰোগ নিৰাময়ৰ অসাধ্য হয়। মূৰকত চূড়ান্ত পৰিণতি হয় অকাল মৃত্যু। বৰ্তমান ভাৰতবৰ্ষৰ ভগ্নপ্ৰায় সমাজ দ্বন্দ্বময় ৰাজনীতি, শিথিল অৰ্থনীতি আৰু দেশৰ নানা আভ্যন্তৰীণ সমস্যাত জৰ্জৰিত দীৰ্ঘ-বিদীৰ্ণ। সুচিন্তিত পৰিকল্পনা, সমবেত শুভ প্ৰয়াস আৰু সদৃষ্টিৰ সহযোগত হয়তো সামাজিক, ৰাজনৈতিক আৰু অৰ্থনৈতিক সমস্যাসমূহৰ সমাধান সম্ভৱ হ'ব, কিন্তু তিলে তিলে হননকাৰী এই নৱাগত বিষধৰ ড্রাগছৰ আক্ৰমণৰ পৰা সমাজক বিশেষকৈ যুৱ সমাজক ৰক্ষা কৰাৰ উপায় কি? বহু পিতা-মাতা, অধ্যাপক, অভিভাৱক আৰু দায়িত্বশীল ব্যক্তি আতঙ্কিত হৈ শৰণাগ্ন হৈছে মনস্তত্ত্ব বিশাৰদ, সংশোধন ৱতী একশ্ৰেণী চিকিৎসকৰ ওচৰত। এই নতুন বিষব্যাধিৰ নিৰাময়ৰ প্ৰয়াস চলাইছে যদিও অধিকাংশই জীৱনৰ খেলা শেষ কৰি উঠি গৈছে মহাকালৰ সোঁতত।

বৰ্তমান দেখা গৈছে যে এই ড্রাগছ বা মাদক দ্রব্যসমূহৰ মানৱ শক্তি জীৱনৰ এক বিৰাট ব্যাধি হৈ আহিছে। ইয়াক অৱনমিত কৰিবলৈ প্ৰচেষ্টা চলাব লাগিব দুৰ্নীতিমুক্ত সমাজ গঠন আৰু কঠোৰ হাতেৰে বন্ধ কৰিব লাগিব মাদকদ্রব্যৰ চোৰাং অনুপ্ৰবেশক। অন্যথাই তৃতীয় বিশ্ব, বিশেষকৈ ভাৰতৰ যুৱসমাজক ক্ৰমান্বয়ে অপ্ৰসৰ হ'ব আত্মহননৰ পথত। ভাৰতবৰ্ষ তেতিয়া হৈ পৰিব মাদকদ্রব্যৰ বন্দী। □

সাম্প্ৰতিক প্ৰেক্ষাপটত অসমৰ জাতীয়তাবাদ

প্ৰজ্ঞানজ্যোতি কাত্যায়ন

মাতক চতুৰ্থ ষাণ্মাসিক

হিমালয়ৰ পাদদেশত অৱস্থিত ব্ৰহ্মপুত্ৰ আৰু বৰাক উপত্যকাৰ ২১,৫২৭.৩ অক্ষাংশ আৰু ৯০ ডিগ্ৰী দ্ৰাঘিমাৰ অন্তৰ্ভুক্ত এখন বিস্তীৰ্ণ তথা পাহাৰ বৈয়ামেৰে মিশ্ৰিত আৰু সৌহাদ্যপূৰ্ণতাৰে ভৰপূৰ জনসমুদ্ৰৰ দেশ এইখন অসম। কিন্তু ১৯৪৭ চনৰ ১৫ আগষ্টত ভাৰতে স্বাধীনতা লাভ কৰাৰ পাছত নব্যগঠিত ৰাষ্ট্ৰখনৰ স্বতন্ত্ৰ সংবিধানৰ ২ আৰু ৩ নং অনুচ্ছেদ মতে গঠন, বিভাজন, প্ৰতিষ্ঠা আৰু পুনঃগঠনৰ ক্ষমতা থকা সংসদে অসম প্ৰদেশৰ তথা উত্তৰ-পূৰ্বাঞ্চলৰ ভূ-খণ্ডক বিভাজিত কৰি প্ৰায় চাৰি দশকৰ ভিতৰতে ৭ খন নতুন ৰাজ্য গঠন কৰি পেলালে। অৰ্থাৎ এই ৭ ভনীৰ অন্তৰ্গত অসম ৰাজ্যখনৰ উত্তৰ-পূব সীমান্তত অৱস্থিত হ'ল।

অসম আৰু অসমীয়াৰ পিতামহ স্বৰূপ আজান ফকীৰ তথা শংকৰ-মাধৱৰ সৃষ্টি ৰাজি, তেওঁলোকৰ সাহিত্যিক অৱদান অসমীয়া সমাজৰ বাবে আপুৰুগীয়া সৃষ্টি হিচাপে গণ্য কৰা হয়। এখন নব্য অসম গঢ় দিয়াত এনে মহীকহ ব্যক্তিসকলৰ অৱদানে অসমীয়া সংস্কৃতিৰ উঁহাল টনকিয়াল কৰি ৰাখিছে। আশী-নব্বৈ দশকৰ অসম তথা অসমীয়াৰ সমন্বয়ৰ এনাজৰীডাল বান্ধি ৰখাত জাতীয়তাবাদৰ মাধ্যমেৰে

জ্যোতি, বিষ্ণু, বেজবৰুৱা তথা ভূপেন হাজৰিকা প্ৰমুখ্যে ব্যক্তিসকলৰ অৱদান অতুলনীয়। কিন্তু বৰ্তমান সময়ত নিজস্ব সংস্কৃতি, ভাষা-দোৱান, ঐতিহ্য-পৰম্পৰা, আত্ম স্বভিমান, জাতীয়তাবোধ তথা নিজস্ব পুৰণি স্বকীয়তা বক্ষাৰ অস্তিত্বৰ সংকট কালত বৰ্তমান প্ৰজন্মৰ মাজত জাতীয়তাবাদৰ উদ্বেগ হোৱা পৰিলক্ষিত হৈছে। আৰু ই বৰ্তমান প্ৰজন্মৰ বাবে অতি প্ৰয়োজনীয় হৈ পৰিছে।

জাতীয়তাবাদ সম্পৰ্কে আলোচনা কৰাৰ আগতে জাতীয়তাবাদৰ অৰ্থ আৰু ইয়াৰ ব্যৱহাৰ সম্পৰ্কে অৱগত হ'ব লাগিব। অসমীয়া 'জাতি' শব্দটোৰ অৰ্থ কিছু খেলি মেলি লগা। অৰ্থাৎ অসমীয়াসকলৰ মাজত 'জাতি' শব্দটোৱে কিছু খেলিমেলি সৃষ্টি কৰা পৰিলক্ষিত হৈছে। ইংৰাজীত 'Nationality' শব্দটোৱে যি অৰ্থ বুজায়, অসমীয়াত 'জাতি' শব্দটোৱে সেই অৰ্থকেই বুজায়। পিছে ইয়াৰ লগতে ইংৰাজীৰ 'Caste' শব্দটোৱে যি অৰ্থ বহন কৰে সেই অৰ্থটি অসমীয়াত 'জাত' বা 'জাতি' শব্দটিয়ে বহন কৰা পৰিলক্ষিত হয়। এই আলোচনাটিত জাতি শব্দটিয়ে ইংৰাজীৰ 'Nationality' শব্দৰ অৰ্থকহে সূচাব।

সাধাৰণ অৰ্থত ক'বলৈ গ'লে জাতীয়তাবাদ হ'ল একোটা জাতিৰ একতাৰ জাতীয় মতাদৰ্শ। সুদীৰ্ঘকাল ধৰি একেটা অঞ্চলতে বসবাস কৰি অহা বিভিন্ন জনসমষ্টিয়ে নিজ নিজ ঐতিহ্য পৰিক্ৰমাৰ জৰিয়তে এক উমৈহতীয়া মানসিকভাৱে সবল ব্যক্তিত্বৰ গৰাকী হৈ পৰাৰ লগতে ভিন্ন দিশত মিল থকা এটা বৃহত্তৰ তথা সামগ্ৰিক সাংস্কৃতিক জীৱন তেওঁলোকৰ মাজত উমৈহতীয়া সাঁচেৰে গঢ়ি উঠে। তাৰ ফলস্বৰূপে 'আমি সকলো একেই' বা 'আমি সকলো একেই জাতিৰ মানুহ' এই ভাৱ সকলোৰে মাজত পৰিস্ফুত হৈ উঠে। এই পৰিস্ফুত হোৱা ভাৱনাই হ'ল জাতীয় চেতনা আৰু এই জাতীয় চেতনাই জন্ম দিয়ে জাতীয় চিনাকিৰ, জাতীয় ঐক্যভাৱ অথবা জাতীয় সত্তাৰ। অৰ্থাৎ একোখন সামন্তীয় অথবা ক্ষেত্ৰ বিশেষে অৰ্ধ জনজাতীয় সমাজত ওচৰা-ওচৰিকৈ বহুকাল ধৰি বসবাস কৰি থকা বিভিন্ন সম্প্ৰদায়ৰ জনসমষ্টিয়ে একেটা জাতীয় চিনাকীৰ এনাজৰীৰ বান্ধোনেৰে বান্ধ খাই সৃষ্টি কৰে একোটা বিশেষ জাতিৰ। এই বিশেষ জাতিৰ জাতীয় জীৱনৰ আশা-আকাংক্ষা, ঐক্য-সংহতি, আৱেগ-অনুভূতি আদি এক নিৰ্দিষ্ট আদৰ্শবাদত ঘনীভূত হৈ যি মতাদৰ্শৰ ৰূপ লৈ প্ৰকাশ লাভ কৰে, সেই মতাদৰ্শই হ'ল জাতীয়তাবাদ।

সাম্প্ৰতিক কালছোৱাত সাম্ৰাজ্যবাদে সৃষ্টি কৰা

ঔপনিৱেশিক পৰিস্থিতিৰ বাবে উমৈহতীয়া নৃ-গোষ্ঠীৰ চিনাকীয়ে জাতীয় সত্তাৰ জন্ম দিয়া দেখা গৈছে। অসমৰ পাৰ্বত্য অঞ্চলৰ নিগাজিকৈ বাস কৰি অহা বড়ো, মিচিং, কাৰ্বি, ডফলা, ৰাভা ইত্যাদি জনগোষ্ঠীৰ জাতীয় জীৱন গঠনৰ প্ৰক্ৰিয়াকেই উদাহৰণ হিচাপে ল'ব পাৰি। কিছু ক্ষেত্ৰত দেখা পোৱা যায় যে এই বিভিন্ন জাতি-জনগোষ্ঠীসমূহৰ উমৈহতীয়া ধৰ্মীয় চিনাকিক জাতীয় চিনাকীৰে সৃষ্টিত পৰিস্থিতি সাপেক্ষে ব্যৱহাৰ কৰা হয়। এনে ধৰণৰ কাৰ্য-কলাপৰ জৰিয়তে নৃ গোষ্ঠীভিত্তিক জাতীয়তাবাদ আৰু ধৰ্মভিত্তিক জাতীয়তাবাদৰ সৃষ্টি হৈছে। এই নৃ-গোষ্ঠীভিত্তিক জাতীয়তাবাদে নিৰ্দিষ্ট নৃ-গোষ্ঠী অথবা নিৰ্দিষ্ট ধৰ্মক গুৰুত্ব দিয়াৰ পৰিপ্ৰেক্ষিতত তেওঁলোকৰ জীৱন ধাৰণৰ পৰিসীমা ধৰা-বন্ধা হৈ পৰা পৰিলক্ষিত হয়। সংমিশ্ৰণেৰে আন নৃ-গোষ্ঠী অথবা আন আন ধৰ্মৰ লোকসকলে তেনে প্ৰক্ৰিয়াৰ দ্বাৰা গঠিত জাতিত প্ৰৱেশ কৰাৰ দুৱাৰ খোলা নাথাকে। সেয়ে এই প্ৰক্ৰিয়াটিত অগণতান্ত্ৰিক পদ্ধতিৰ প্ৰয়োগ অতি মাত্ৰাত পৰিলক্ষিত হয়। সেয়েহে নৃ-গোষ্ঠীভিত্তিক জাতি গঠন প্ৰক্ৰিয়াত উগ্ৰ নৃ-গোষ্ঠীবাদ আৰু ধৰ্মভিত্তিক জাতি গঠন প্ৰক্ৰিয়াত উগ্ৰ ধৰ্মাত্মতাই সঘনাই মূৰ তোলাহে দেখা যায়।

আনহাতে, সুস্থ সংমিশ্ৰণৰ জৰিয়তে চলা জাতি গঠন প্ৰক্ৰিয়াত জাতীয়তাবাদৰ গণতান্ত্ৰিক ৰূপ এটা থকাৰ উপৰিও সম্পূৰ্ণ অগণতান্ত্ৰিক উগ্ৰ ৰূপ এটাও লগতে আছে। জাতীয়তাবাদী গণতান্ত্ৰিক ৰূপটোক সুস্থ জাতীয়তাবাদ আৰু উগ্ৰ অগণতান্ত্ৰিক ৰূপটোক উগ্ৰ জাতীয়তাবাদ বোলা হয়। ইয়াত প্ৰথমটোৰ চৰিত্ৰ সহিষ্ণু তথা গঠনমুখী তথা ইয়াত শান্তি আৰু যুক্তিৰ পয়োভৰ থাকে। দ্বিতীয়টোৰ চৰিত্ৰ দমনীয় আৰু অসহিষ্ণু সেয়ে বিচাৰ বিবেচনাত ভাঙোনমুখী হয়। অৰ্থাৎ, আনে তোমাৰ যিখিনি গণতান্ত্ৰিক অধিকাৰ মানি লোৱাটো তুমি বিচাৰা, সেইখিনি অধিকাৰ তুমিও আনক দিবলৈ সাজু থাকিব লাগিব। আনৰ সেই অধিকাৰখিনি মানিব পাৰিলেহে সৃষ্টি হয় গণতান্ত্ৰিক জাতীয়তাবাদৰ। তাৰ বিপৰীতে আকৌ তুমি নিজ জাতিক শ্ৰেষ্ঠ বুলি ভবাৰ লগতে আন জাতিক দমন কৰাটো উগ্ৰ জাতীয়তাবাদৰ লক্ষণ হ'ব পাৰে। জাতীয়তাবাদে যেতিয়াই যুক্তিৰ সীমা চেৰাই যায়, তেতিয়াই সি উগ্ৰ জাতীয়তাবাদৰ ৰূপ লয়। "মোৰ জাতি আন জাতিৰ সমান আৰু আন জাতিয়ে উপভোগ কৰা গণতান্ত্ৰিক জাতীয় অধিকাৰখিনি মোৰ জাতিৰ বাবেও প্ৰাপ্য হয় আৰু আন জাতিয়ে মোৰ জাতিক দমন কৰাৰ অধিকাৰ নাই।" ইয়েই হ'ল সুস্থ জাতীয়তাবাদ।

ভাষাই যিহেতু দুটা জাতিৰ মাজত নিজ নিজ সংস্কৃতিৰ আদান-প্ৰদান কৰে। সেয়েহে, বিভিন্ন জনসমষ্টি একত্ৰিত হৈ থাকিবলৈ যিহেতু এটা জনসমষ্টিৰ এজনে আন এটা জনসমষ্টিৰ এজনৰ লগত সারলীল ভাৱে মত বিনিময় কৰাৰ পৰিস্থিতি থাকিব লাগিবই। সেয়েহে ফ্ৰপদী সাঁচৰ জৰিয়তে জাতি গঠন প্ৰক্ৰিয়াত উমৈহতীয়া ভাষাত একীভৱনে প্ৰধান ভূমিকা লোৱা পৰিলক্ষিত হৈছে। এই উমৈহতীয়া ভাষাটো প্ৰথম অৱস্থাত এই জনসমষ্টিসমূহৰ মাজত সংযোগী ভাষা হিচাপে উৎপত্তি লাভ কৰি পিছলৈ জাতীয় ভাষা, তাৰ পাছত জাতীয় সাহিত্য আৰু গীত-মাত শিক্ষা আদি একপ্ৰকাৰৰ মাধ্যম হিচাপে পৰিগণিত হৈছে। সেয়ে ফ্ৰপদী সাঁচৰ জাতীয়তাবাদত ভাষিক জাতীয়তাৰ বিশেষ প্ৰাধান্য ইতিহাসত চকুত পৰে।

অসমীয়া জাতীয়তাবাদ মূলতঃ ভাষিক জাতীয়তাবাদহে। অসমীয়া ভাষিক জাতীয়তাবাদৰ ধাৰাটো অতিকৈ বিচিত্ৰ। ইয়াৰ মূলতে আছিল ১৮৩৬ চনৰ সেই জাতীয় ভাষিক বঞ্চনাটি। সেই চনতেই ইংৰাজৰ সাম্ৰাজ্যবাদী প্ৰশাসনে নিজৰ প্ৰশাসনীয় সুবিধাৰ বাবে অসমৰ প্ৰশাসন, বিশেষকৈ ব্ৰহ্মপুত্ৰ উপত্যকাৰ শিক্ষা ব্যৱস্থাত বাংলা ভাষা প্ৰচলনৰ সাহ কৰিছিল। ই আছিল সম্পূৰ্ণ এক জাতীয় বঞ্চনা, কিয়নো অসমীয়া ভাষাটোৱে সেই সময়ছোৱাত সু-সংহত স্তৰ এটা পোৱা নাছিল যদিও, ইতিমধ্যে কিমান উন্নত ৰূপ ধাৰণ কৰিছিল সেয়া ১৮৪৬ চনৰ পৰা প্ৰকাশ পোৱা প্ৰথম অসমীয়া বাতৰি কাকত 'অৰুণোদয়ে' প্ৰমাণ কৰিছিল। তদুপৰি এই সময়ছোৱাত অসমীয়া ভাষিক জাতীয়তাবাদৰ ভেটি পুনৰ নিৰ্মাণৰ বাবে আনন্দৰাম ঢেকিয়াল ফুকন (১৮১৯-১৮৫৯) ৰ নেতৃত্বত গুণাভিৰাম বৰুৱা (১৮৩৫-১৮৯৫) আৰু হেমচন্দ্ৰ বৰুৱাই (১৯৮৩৭-১৮৯৪) গুৰুত্বপূৰ্ণ ভূমিকা বহন কৰিছিল। এই ত্ৰিমূৰ্তিৰ জৰিয়তে এই ধাৰাটোত ইংৰাজ শাসনক বিৰোধিতা কৰাৰ সলনি সেই আধুনিক শাসকৰ সহযোগী হিচাপে আধুনিকতাৰ শিক্ষা যথাসম্ভৱ আহৰণ কৰা। অসমৰ প্ৰশাসন আৰু শিক্ষা ব্যৱস্থাত অসমীয়া ভাষাটিক প্ৰতিষ্ঠা কৰাৰ লক্ষ্যৰে অসমীয়া ভাষাক কাৰিকৰী দিশত সু-সংহত আৰু উন্নত ভাষা কৰি তোলাত গুৰুত্ব আৰোপ কৰা। একেদৰে সেই সময়তেই নিজৰ প্ৰশাসনীয় স্বার্থৰ বাবে ৰবিপ্ৰসন্ন চাহাবে ১৮৩৯ চনত প্ৰথমখন অসমীয়া ভাষাৰ ব্যাকৰণ 'A Grammar of Assamese Language' প্ৰকাশ কৰি উলিয়ায়, তদুপৰি

সেই একে সময়তে ভাৰত তথা অসমত খোপনি পোতা বেষ্টিট মিত্ৰনেৰীসকলে শিৱসাগৰৰ পৰা ১৮৪৬ চনত 'অৰুণোদয়' বাতৰি কাকতখন প্ৰকাশ কৰি উলিয়ায়। এইসমূহ যদিও অসমীয়া জাতীয়তাবাদৰ স্বার্থ পূৰণৰ প্ৰধান উদ্দেশ্য নাছিল, যদিও এইবোৰে সেই উদ্দেশ্য পূৰণত যথেষ্ট সহায় কৰিছিল। সাঁচ অৰ্থত ক'বলৈ গ'লে ইংৰাজ প্ৰশাসনে এই ধাৰাৰ ইমান বিৰোধী নাছিল, বিৰোধী আছিল মণিৰাম প্ৰদৰ্শিত ধাৰাবাহে। এই ত্ৰিমূৰ্তিৰ প্ৰচেষ্টাতেই ১৮৭৩ চনৰ ৯ এপ্ৰিল তাৰিখে প্ৰায় ৩৬ বছৰৰ অন্তত শাসক প্ৰশাসনে অসমৰ প্ৰশাসন তথা শিক্ষা ব্যৱস্থাত অসমীয়া ভাষাক পুনৰ প্ৰচলন কৰিছিল। জাতীয়তাবাদে ৰাজনৈতিক মতাদৰ্শকো নিজৰ অন্তৰ্ভুক্ত কৰা পৰিলক্ষিত হৈছে। জাতিৰ 'আধুনিকতাবাদী ধাৰণা অনুসৰি জাতীয়তাবাদে এক জাতীয় অস্তিত্বৰ সৃষ্টি কৰে। অৰ্থাৎ ই জাতি বুলি চিহ্নিত কৰা বা হোৱা কোনো প্ৰতীক বা ধাৰণাৰ লগত কোনো ব্যক্তি বা সামূহিক গভীৰ সম্পৰ্ক নিৰ্দেশ কৰে। কোনো একগোষ্ঠীয়ে নিজৰ গৃহভূমিৰ স্থাপন বা প্ৰতিৰক্ষাৰ বাবে চলোৱা সংগ্ৰামকে জাতীয়তাবাদ বুলিব পাৰি। অৰ্থাৎ নিজকে প্ৰাধান্য দিয়া বা আনতকৈ উন্নত বুলি ভবাৰ ধাৰণা।

অসমৰ বিশেষকৈ এতিয়া ভাৰ্ষিক জাতীয়তাবাদ আৰু ধাৰ্মিক জাতীয়তাবাদে প্ৰধানকৈ মূৰ দাঙি উঠা পৰিলক্ষিত হৈছে। অসমীয়া ভাষাটোৰ প্ৰতি থকা অনিহা ভাৱে জাতিটোৰ ফোপোলা স্বৰূপটো উদঙাই দিছে। জাতিটোৰ অসচেতনতাৰ পৰিণতি এয়া। তদুপৰি অসমত ধৰ্মীয় মতানৈক্য অৰ্থাৎ হিন্দু, মুছলমান, বঙালীৰ মাজৰ আনুগত্যহীন অবিয়া-অৰিয়ে অসমখনক খণ্ড-বিখণ্ড কৰি পেলাইছে।

বিদেশী নাগৰিকৰ পৰা আৰম্ভ কৰি বিভিন্ন বিষয়ত অসমৰ সৰ্ব-সাধাৰণ জনগণৰ মাজত উগ্ৰ জাতীয়তাবাদী টো আৰু বিভিন্ন জাতি গোষ্ঠীৰ সঙ্গ বা অস্তিত্বৰ সুৰক্ষাৰ তাড়নাই ভাৰতীয় সংবিধানৰ প্ৰতি আনুগত্যহীন আৰু বিশ্বাসৰ ভেটি অস্থিৰ কৰি তুলিছে। ফলস্বৰূপে এনে অস্থিৰতাৰ পৰা হাত সাৰিবলৈ আধুনিকতাৰ মানসিক চাপেৰে ইচ্ছাকৃত ভাৱেই হওঁক বা অনিচ্ছাকৃতভাৱেই হওঁক এক পৰিৱৰ্তনশীল মানসিক উপলব্ধিৰ প্ৰয়োজন আহি পৰিছে। কিন্তু এই কথা আজিৰ অসমীয়াসকলে স্বীকাৰ কৰিবই লাগিব যে কিছুমান নিজে কৰা ভুলৰ পৰিণতিহে এয়া। অসমীয়াসকল পৰম্পৰাগত অলসতাৰ বাবে নিজৰ ভেটি মাটি সম্পত্তিৰ দায়িত্ব নিজ হাতে তুলি লোৱাৰ পৰিৱৰ্তে নাগালীম তথা পূৰ্ববংগ অৰ্থাৎ বৰ্তমানৰ বাংলাদেশৰ ছিলেট

আৰু মৈমনসিংহ জিলাৰ পৰা অবৈধভাৱে অহা পমুৱাসকলক চপাই লৈছিল। অৰ্থাৎ নিজেই নিজৰ কাল মাতি আনিছিল অসমীয়া লোকসকলে। ফলত অস্তিত্ব বক্ষাৰ বাবে বিভিন্ন ধৰণৰ গণ আন্দোলনৰ সূচনা হ'ল। ভাষিক আৰু ধৰ্মীয় জাতীয়তাবাদ সৃষ্টিৰ এক উদাহৰণ হ'ল ১৯৭৯ চনৰপৰা ১৯৮৫ চনলৈকে অবৈধ অনুপ্ৰৱেশকাৰীসকলৰ বিৰুদ্ধে কৰা অসমীয়া মানুহৰ আন্দোলন, অসম আন্দোলন। ইয়াক স্বাধীন ভাৰতৰ এক অন্যতম শক্তিশালী আন্দোলন হিচাপে গণ্য কৰা হয়। অসমৰ প্ৰথমটো ছাত্ৰ সংগঠন 'সদৌ অসম ছাত্ৰ সন্থা' আৰু 'সদৌ অসম গণ সংগ্ৰাম পৰিষদ'এ অসম আন্দোলনৰ নেতৃত্ব বহন কৰিছিল। অহিংসা নীতিৰে আৰম্ভ হোৱা এই আন্দোলনে পিছলৈ নেলীৰ হত্যাকাণ্ডকে ধৰি কিছু পৰিমাণে হিংসাত্মক হৈ উঠাৰ পৰিপ্ৰেক্ষিতত ভাৰত চৰকাৰ আৰু আন্দোলনৰ নেতাসমূহৰ মাজত হোৱা অসম চুক্তি মতে অসম আন্দোলনৰ অন্ত পৰে।

অসম আন্দোলনৰ ফলস্বৰূপে আন্দোলনৰ নেতৃত্বই অসম গণ পৰিষদ নামেৰে এটা ৰাজনৈতিক দল গঠন কৰি পৰৱৰ্তী সময়ত চৰকাৰ গঠন কৰিছিল। কিন্তু অসম চুক্তিৰ কেইবাটাও গুৰুত্বপূৰ্ণ দফা সেই সময়ত কাৰ্যকৰীকৰণ নোহোৱাৰ বাবে বৰ্তমানে কেইবাটাও মূল সমস্যাই মূৰ দাঙি উঠিছে। তদুপৰি অসম চুক্তিৰ বিৰোধিতা কৰি থকা স্বাধীন অসমৰ দাবীৰে সেই সময়ত অসমত নিষিদ্ধ ঘোষিত সংগঠন 'আলফা'ৰ জন্ম হৈছিল। তথা এই সমস্যাই এক নতুন ৰাজনৈতিক মোৰ লোৱা পৰিলক্ষিত হৈছে।

যোৱা ২০১৫ চনত কেন্দ্ৰীয় আৰু ৰাজ্য চৰকাৰৰ নেতৃত্বত অসমত বিদেশী বিতাৰণ কৰাৰ বাবে ১৯৭১ চনটিক ভিত্তি বৰ্ষ হিচাপে লৈ 'ৰাষ্ট্ৰীয় নাগৰিক পঞ্জীকৰণ'ৰ ব্যৱস্থা কৰিছে, আৰু ইয়াৰ পঞ্জীয়নৰ কাম বৰ্তমানেও পূৰ্ণ গতিত চলি আছে। কিন্তু এই নাগৰিক পঞ্জীকৰণ ব্যৱস্থাটোত চৰকাৰৰ দ্বিমুখী

ভূমিকা পালন কৰা দেখিবলৈ পোৱা গৈছে। যিয়ে সাম্প্ৰতিক সময়ৰ অসমৰ জাতীয়তাবাদক বিনষ্ট কৰাৰ উপক্ৰম কৰিছে। অৰ্থাৎ বৰ্তমানৰ কেন্দ্ৰ আৰু ৰাজ্যৰ বি জে পি চৰকাৰখনে শুদ্ধ আৰু নিকাভাৱে ৰাষ্ট্ৰীয় নাগৰিক পঞ্জীকৰণ কৰাৰ ব্যৱস্থা কৰিছে যদিও নাগৰিকত্ব সংশোধনী বিধেয়ক ১৯৫১ আৰু ১৯৭১ চনৰ আইন দুখনক সংশোধন কৰি নাগৰিকত্ব সংশোধনী বিধেয়ক ২০১৬ গৃহীত কৰাৰ ওপৰত অতিকৈ গুৰুত্ব দিয়া হেতুকে হিন্দু-বাংলাদেশীসকলক অসমত সংস্থাপিত কৰাৰ ষড়যন্ত্ৰ ৰচনা কৰা পৰিলক্ষিত হৈছে। যাৰ ফলস্বৰূপে অসমখনত দ্বিতীয়বাৰৰ বাবে 'অসম ছাত্ৰ সন্থা'কে ধৰি বিভিন্ন ছাত্ৰ-সংগঠন, বিভিন্ন জনগোষ্ঠীয় সংগঠন, ৰাজনৈতিক, অ-ৰাজনৈতিক বিভিন্ন দলবোৰ তথা বিভিন্ন ঐক্যমঞ্চসমূহে যৌথভাৱে লগ হৈ অসম আন্দোলন গঢ়ি তোলাৰ হুকুৰ প্ৰদান কৰিছে। আৰু ই সাম্প্ৰতিক সময়ৰ অসম ৰাজ্যখনত অতিকৈ প্ৰয়োজনীয়ও হৈ পৰিছে, নহ'লে এয়া নিশ্চিত যে অসম আৰু অসমীয়াৰ অস্তিত্ব নাইকিয়া হৈ পৰিব। হিন্দু-বাংলাদেশী সংস্থাপনৰ জৰিয়তে কৰা এই চক্ৰান্তৰ ফলস্বৰূপে অসমত পুনৰ ভাষিক আৰু ধাৰ্মিক জাতীয়তাবাদৰ উত্থান ক্ৰমান্বয়ে পৰিলক্ষিত হৈছে।

সাম্প্ৰতিক প্ৰেক্ষাপটত অসমত বিদেশী বিতাড়নৰ জৰিয়তে নিজা অস্তিত্ব বক্ষাৰ এই যি কুচ-কাৰাজ, ইয়াত জাতীয়তাবাদৰ গুৰুত্ব অপৰিসীম। অসমত বৰ্তমানে থকা শতাধিক জাতীয় সংগঠন একত্ৰিত হৈ তথা বিৰোধী ৰাজনৈতিক দল, অন্য ৰাজ্যসমূহৰ ছাত্ৰ সংগঠন তথা নাগৰিকৰ সন্মিলিত প্ৰচেষ্টাত এক শুদ্ধ আৰু নিকা ৰাষ্ট্ৰীয় নাগৰিক পঞ্জীৰ খচৰাত নাম অন্তৰ্ভুক্তকৰণ আৰু নাগৰিকত্ব সংশোধনী বিধেয়ক ২০১৬ বিৰোধিতাৰ জৰিয়তে এক সুস্থ-সবল অসম গঢ়ি তোলাৰ জৰিয়তে এক সুস্থ জাতীয়তাবাদ গঢ়ি তোলাৰ পথ প্ৰশস্ত হ'ব। □

নিচায়ুক্ত দ্ৰব্য আৰু যুৱ মানসিকতা

জুপীতৰা গগৈ

তৃতীয় ষাণ্মাসিক, ৰাজনীতি বিজ্ঞান বিভাগ

মাদক দ্ৰব্য সমাজৰ বাবে এক ব্যাধি। মাদক দ্ৰব্য সেৱন কৰাজনে নিজৰ লগতে নিজ পৰিয়ালৰো ক্ষতি সাধন কৰে। বাতৰি কাকতৰ পৃষ্ঠা আৰু টিভিৰ পৰ্দা নিৰীক্ষণ কৰিলে দেখিবলৈ পোৱা যায় চহৰে-নগৰে, গাঁৱে-ভূঞে যেন নানান অশান্তি। হত্যা, লুণ্ঠন, বলাৎকাৰ, অপহৰণ, উগ্ৰবাদ, প্ৰৱঞ্চনা, দূৰ্ঘটনা আদিৰ বাহিৰেও নানা ৰোগ-ব্যাধিয়ে সৰ্বসাধাৰণক জুৰুলা কৰি আহিছে। বিয়া-সবাহ, ধৰ্মীয় অনুষ্ঠান-প্ৰতিষ্ঠান, বনভোজস্থলী আদিত সঘনে ঘটি থকা ঘটনাবোৰ সকলোৱে দেখি বা শুনি আহিছে। আনকি গাড়ী, মটৰ, ৰেল আদিৰ ভ্ৰমণো ভয় আৰু শংকাৰ পৰা সম্পূৰ্ণ মুক্ত নহয়।

নিচায়ুক্ত বা ৰাগিয়াল দ্ৰব্য বুলিলে মদ, ভাং, বিড়ি, চিগাৰেট, ধপাত, পানমচলা, গুটুখা আৰু হেৰ'ইন আদি দ্ৰব্যসমূহ বুজায়। আমি সকলোৱে দেখি উপলব্ধি কৰিব পাৰোঁ এই দ্ৰব্যবোৰ সেৱনৰ ফলত ব্যক্তিগত জীৱনৰ শাৰীৰিক, মানসিক ক্ষতি আৰু সামাজিক জীৱনত ঘটা বিশৃংখলতাই কি ইংগিত বহন কৰে। কিন্তু এই নিচায়ুক্ত দ্ৰব্যসমূহ শাৰীৰিক আৰু মানসিক স্বাস্থ্যৰ পক্ষে কিমান ক্ষতিকাবক আৰু মধ্য বয়সত ই কিমান ধৰণৰ কঠিন ৰোগৰ সৃষ্টি কৰিব পাৰে, সেৱনকাৰীসকলে প্ৰথমতে এইটো উপলব্ধি কৰিব নোৱাৰে অথবা কোনো কোনোৰ ক্ষেত্ৰত ই উপলব্ধি হ'লেও ইয়াক সেৱন কৰাৰ পিছত সহতে ত্যাগ কৰিব নোৱাৰে। নিচা এনে একপ্ৰকাৰৰ দ্ৰব্য, য'ত বৰ্তমান আধুনিক সমাজত এফালৰ পৰা কলুষিত কৰি তুলিছে। বিশেষকৈ উঠি অহা নৱ প্ৰজন্মক মৃত্যুৰ মুখলৈ ঠেলি দিছে, নৱ প্ৰজন্মই নিজে নিজৰ বিপদ ইমান দ্ৰুত গতিত মাতি আছে তাৰ কোনো হিচাপ নাই। তাৰোপৰি নিচায়ুক্ত দ্ৰব্য সেৱন কৰাৰ বাবে ব্যক্তি বিশেষে নৱপ্ৰজন্মৰ লগতে সমাজৰ একো একোটা পৰিয়ালৰ সামগ্ৰিক উন্নয়ন বাধাগ্ৰস্ত কৰাৰ উপৰিও নিজৰ প্ৰাণ আশংকাৰ নিমন্ত্ৰণ দিছে। এই যুৱ প্ৰজন্মৰ ভিতৰত বিশেষকৈ স্কুল-কলেজৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰী এই নিচায়ুক্ত দ্ৰব্যৰ কৰলৰ পৰা কলেজীয়া ছাত্ৰী সকলো পিছপৰি থকা নাই।

স্কুল-কলেজৰ সন্মুখত, অথচ ক্লাচ কামত, প্ৰস্ৰাৱগাৰৰ ভিতৰত সোমাই, নিজৰ নিজৰ কায়দাৰে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ গুটুখা খোৱা সকলোৱে দেখিবলৈ পোৱা যায়। এই আধুনিকতাৰ যুগত ছোৱালীসকল যে এনে কাৰ্যত পিছপৰি আছে তেনে নহয়। এটা কথা ক'বলৈ পাৰি যে, নতুন বছৰক আদৰিবলৈ নৱ প্ৰজন্মই নিচায়ুক্ত দ্ৰব্যৰ সহায় লোৱা দেখা যায়।

বৰ্তমান যুৱসমাজত নিচায়ুক্ত দ্ৰব্য সেৱনৰ আসক্তি দ্ৰুতগতিত বৃদ্ধি পোৱা পৰিলক্ষিত হৈছে। ই সমাজৰ বাবে এক ভয়াবহ সংকট বুলিব পাৰি। কিয়নো, যুৱশক্তি হৈছে সমাজ তথা দেশ গঢ়াৰ মূল ভেটিস্বৰূপ। এই ভেটি সুদৃঢ় নহ'লে সমাজত শান্তি সম্ভৱ নহয়। প্ৰচলিত নিচায়ুক্ত দ্ৰব্যৰ ভিতৰত মদ এবিধ স্বাস্থ্যৰ পক্ষে ক্ষতিকাবক দ্ৰব্য। অকল শাৰীৰিকেই নহয় মানসিক স্বাস্থ্যৰ বাবেও ই পৰিপন্থী। মদ পান কৰিলে সুস্থ মগজুৰ স্নায়ুতন্ত্ৰত বিশৃংখল ঘটে আৰু ইয়াৰ মাত্ৰা অধিক হ'লে বিবেক আৰু হিতাহিত জ্ঞানশূন্য হয়। এইবিধ দ্ৰব্য দীৰ্ঘদিন সেৱনৰ ফলত স্মৃতিশক্তি, দৃষ্টিশক্তি, ধাৰণা শক্তি ক্ষীণ হোৱাৰ উপৰিও হাওঁফাওঁ, হৃদযন্ত্ৰ, স্নায়ু দুৰ্বলতা আৰু ৰক্তচাপ বৃদ্ধি ৰোগৰ সৃষ্টি কৰে। কেৱল ৰোগ সৃষ্টিয়েই নহয়, আগতে উল্লেখ কৰি অহা ঘটনা-দূৰ্ঘটনা, অসামাজিক কাৰ্যৰ অধিকাংশই ইয়াৰে পৰিণতি। ইয়াক প্ৰতিৰোধ কৰি সমাজত শান্তি প্ৰতিষ্ঠা কৰিবলৈ হ'লে সকলো ধৰণৰ নিচায়ুক্ত বা ৰাগিয়াল দ্ৰব্যবোৰ নিয়ন্ত্ৰণ হোৱাটো বাঞ্ছনীয়। অন্যথা সমাজত শান্তি অবাস্তৱ। □

নাৰী শিক্ষাৰ প্ৰয়োজনীয়তা

কৃষ্ণা সোণোৱাল
স্নাতক তৃতীয় ষাণ্মাসিক

শিক্ষাই মানুহক জ্ঞানৰ পোহৰ দিয়ে, প্ৰগতিৰ পথ দেখুৱাই। শিক্ষাই মানুহৰ জীৱন নিয়ন্ত্ৰণ কৰে, পৰিচালনা কৰে আৰু ভৱিষ্যতৰ গতি নিৰ্ধাৰণ কৰে। এখন দেশৰ ভৱিষ্যত নিৰ্ভৰ কৰে দেশখনৰ শিক্ষা ব্যৱস্থাৰ ওপৰত। সেই শিক্ষা ব্যৱস্থাৰ লগতে বিশেষভাৱে গুৰুত্বপূৰ্ণ হৈছে মহিলাসকলৰ শিক্ষা। মহিলাসকলৰ শিক্ষাৰ ওপৰত দেশখনৰ আভ্যন্তৰীণ বিকাশ নিৰ্ভৰ কৰে। মহিলাসকল শিক্ষিত হৈ নুঠিলে দেশখন শিক্ষিত হ'ব নোৱাৰে। মহিলাসকল শিক্ষিত হ'লেহে তেওঁলোকৰ মাধ্যমেৰে সমাজৰ আন এটা গোষ্ঠীলৈ সম্প্ৰসাৰিত হ'ব। মাতৃ হ'ল শিশুসকলৰ প্ৰথম শিক্ষয়িত্ৰী। জন্মৰ পৰা বিদ্যালয়লৈ যোৱা সময়খিনিলৈ শিশুৰ বিকাশৰ ক্ষেত্ৰত মাতৃৰ ভূমিকা গুৰুত্বপূৰ্ণ। সেয়েহে মাতৃসকলৰ শিক্ষা শিশুৰ বাবে বেছি প্ৰয়োজনীয়। মাতৃয়ে আদৰ্শৰ প্ৰতীক ৰূপে শিশুৰ মনত ধৰা দিয়ে। জাতিৰ পিতা মহাত্মা গান্ধীয়ে কৈছিল, “শিশু শিক্ষাৰ সমস্যা সমাধান কৰিবলৈ হ'লে নাৰী শিক্ষাৰ সমস্যা দূৰ কৰিব লাগিব। যেতিয়ালৈকে আমাৰ দেশত প্ৰকৃত মাতৃ শিক্ষয়িত্ৰী সৃষ্টি নহয় তেতিয়ালৈকে আমি যিমানেই স্কুলত শিক্ষা নিদিও লাগিলে, শিক্ষা ফলপ্ৰসূ হ'ব নোৱাৰে বুলি ক'বলৈ মই কুণ্ঠাবোধ নকৰো।” মহিলাসকল সমাজৰ এক অবিচ্ছেদ্য অংগ। পুৰুষে যেনেকৈ সমাজৰ বিকাশত সহায় কৰে তেনেকৈ মহিলাসকলেও সমাজৰ বিকাশত অৰিহণা যোগায়। মহিলাসকল শিক্ষিত হ'লেহে শিশুসকল শিক্ষিত হ'ব আৰু শিশুসকল শিক্ষিত হ'লেহে দেশৰ পৰা নিৰক্ষৰতাৰ দৰে সামাজিক ব্যাধি আঁতৰ হ'ব। পণ্ডিত জৱাহৰলাল নেহৰুৰ মতে, “এজন পুৰুষক শিক্ষা দিয়া মানে এজন ব্যক্তিক শিক্ষা

দিয়া আৰু এগৰাকী নাৰীক শিক্ষা দিয়া মানে এটা পৰিয়ালক শিক্ষা দিয়া। পৰিয়াল এটা সুচাৰুৰূপে পৰিচালনা কৰাত এগৰাকী নাৰীৰ ভূমিকা অপৰিসীম। কিন্তু আমাৰ সমাজত নাৰী শিক্ষাৰ গুৰুত্ব কিমান। একাংশ মাক-দেউতাকৰ মন্তব্য, “ছোৱালী পঢ়ি-শুনি কি কৰিব, দুদিন পিছত বিয়া দিব লাগিব।” এনেকুৱা পৰিস্থিতিত কিমানজনী ছোৱালীয়ে নিজৰ শিক্ষা সমাপ্ত কৰিব পাৰিব। বছৰ বছৰ ধৰি শিক্ষাৰ ক্ষেত্ৰত পুৰুষৰ তুলনাত নাৰী অৱহেলিত হৈ আহিছে। বৰ্তমান সময়ত শিক্ষাৰ অধিকাৰ আইনৰ জৰিয়তে ৫-১৪ বছৰৰ সকলো শিশুৰে শিক্ষাদান বাধ্যতামূলক কৰা হৈছে যদিও এই আঁচনিৰে বিভিন্ন কাৰণবশত বহুসংখ্যক শিশুকে ঢুকি পোৱা নাই, বিশেষকৈ ছোৱালীবোৰক। ২০১৯ চনত অসমত শিক্ষিতৰ হাৰ আছিল ৭৩.১৮-%। পুৰুষৰ হাৰ হ'ল ৭৮.৮১% আৰু মহিলাৰ হাৰ ৬৭.২৭%। শিক্ষিতৰ হাৰ পুৰুষৰ তুলনাত মহিলাৰ নিম্নগামী। নাৰী শিক্ষা বিকাশৰ ক্ষেত্ৰত বিভিন্ন ধৰণৰ সমস্যা আজিও আমাৰ সমাজত বিদ্যমান। যদিও মহিলা আৰু পুৰুষৰ সম অধিকাৰৰ কথা কোৱা হয়, কাৰ্যক্ষেত্ৰত কিন্তু স্ত্ৰী-পুৰুষৰ মাজত বৈষম্য আজিও আঁতৰ হোৱা নাই। পিতৃ-মাতৃয়ে কন্যা সন্তানক শিক্ষানুষ্ঠানলৈ পঠোৱাত হেলা কৰা দেখা যায়। মহিলাসকলৰ বাবে সুকীয়া শিক্ষানুষ্ঠানৰ অভাৱেও নাৰী শিক্ষাৰ বিকাশত সমস্যাৰ সৃষ্টি কৰিছে। যিসকল অভিভাৱক আৰ্থিকভাৱে দুৰ্বল তেওঁলোকে ল'ৰা সন্তানটোকহে কোনোমতে পঢ়াৰ সুবিধা দিয়ে, ছোৱালীৰ ক্ষেত্ৰত মনোযোগ নিদিয়। কিছুমান অঞ্চলত কুসংস্কাৰ আৰু বক্ষণশীল মনোভাৱৰ বাবে নাৰীয়ে পৰপুৰুষক মুখ দেখুৱাব নোৱাৰে বুলি

শিক্ষানুষ্ঠানত যোৱাৰ পৰা বিৰত থাকে। কিছুমান অভিভাৱকৰ অজ্ঞতা আৰু নিৰক্ষৰতাৰ বাবে নাৰী শিক্ষাৰ সমস্যাৰ সৃষ্টি হয়। আন একাংশ অভিভাৱকে তেওঁলোকৰ কন্যা সন্তানজনীক পঢ়া-শুনাতকৈ বিয়া দিয়াতহে বেছি আগ্ৰহী হোৱা দেখা যায়। নাৰী শিক্ষাৰ বিকাশৰ ক্ষেত্ৰত নানা ধৰণৰ অন্তৰায় পৰিলক্ষিত হয়। এই অন্তৰায়সমূহ আঁতৰাবৰ বাবে নাৰী শিক্ষাত উদ্ভৱ হোৱা সমস্যাৰাজিৰ সমাধানৰ বাবে বিজ্ঞানসন্মত দৃষ্টিভংগী হাতত ল'ব লাগিব। দৰিদ্ৰতা দূৰীকৰণৰ ওপৰত গুৰুত্ব দি অৰ্থনৈতিক দিশত সমাজখনক আগুৱাই নিয়াৰ চেষ্টা কৰিব

লাগিব। নাৰী-পুৰুষৰ মাজত থকা ভেদভাৱ আৰু সমাজৰ পৰা কুসংস্কাৰ আৰু ৰক্ষণশীল মনোভাৱ আঁতৰ কৰি এক সুস্থ পৰিৱেশ সৃষ্টি কৰিব লাগিব। নাৰী শিক্ষাৰ প্ৰসাৰৰ বাবে নাৰীসকলৰ শিক্ষাৰ ক্ষেত্ৰত আগ্ৰহী কৰি তুলিব পাৰিলে এই সমস্যাসমূহ সমাধান হ'ব। এইক্ষেত্ৰত পিতৃ-মাতৃ, অভিভাৱকসকলক লগতে সামাজিক সহযোগিতা নিতান্ত প্ৰয়োজন তেতিয়াহে নাৰী জাতিৰ শিক্ষাৰ আকাশৰ কলীয়া ডাৱৰ আঁতৰ হ'ব আৰু নাৰীয়ে সমাজৰ উন্নতিত হাত আগবঢ়াব পাৰিব। □

শিক্ষাদান-শিক্ষাগ্ৰহণ প্ৰক্ৰিয়া

ডম্বৰুধৰ শইকীয়া
মণ্ড মাস্টাৰ

নিৰ্দিষ্ট পাঠ্যক্ৰম, সময়সীমা, পাঠ্যপুথি, সা-সজুলি আদিৰ সহায়েৰে কোনো শিক্ষানুষ্ঠানক শিক্ষকে দান কৰা শিক্ষাক আনুষ্ঠানিক শিক্ষাদান আৰু শিক্ষাৰ্থীয়ে সেই শিক্ষা আহৰণ কৰাক আনুষ্ঠানিক শিক্ষা গ্ৰহণ বোলা হয়। ঠিক সেইদৰে আনুষ্ঠানিকতাৰ বাহিৰত জন্মৰ পৰা মৃত্যুলৈকে ঘৰখনৰ তথা সমাজৰ বিভিন্ন দিশৰ পৰা আহৰণ কৰা শিক্ষাক অনানুষ্ঠানিক শিক্ষা বোলা হয়। ইয়াত যিয়েই শিক্ষাদান নকৰক এই শিক্ষাদানত কোনো অনানুষ্ঠানিক শিক্ষাদান বোলা হয়।

শিক্ষাদান-শিক্ষাগ্ৰহণ হৈছে এক সংযোগ প্ৰক্ৰিয়া, যি প্ৰক্ৰিয়াত শিক্ষাৰ্থীত অন্তৰ্নিহিত তথা সুপ্ত প্ৰতিভাসমূহৰ সৰ্ব্বোত্তম বিকাশ সাধনৰ উদ্দেশ্যে শিক্ষাৰ্থীৰ মানসিক সামৰ্থ

অনুসৰি শিক্ষাগ্ৰহণ কৰিবৰ বাবে শ্ৰেণী কক্ষৰ ভিতৰে বাহিৰে উপযুক্ত কৌশল আৰু পদ্ধতি অৱলম্বন কৰি শিক্ষকে এক অনুকূল পৰিৱেশৰ সৃষ্টি কৰে।

ব্যক্তিগতভাৱে বা সামাজিকভাৱে শিক্ষাৰ্থী শিক্ষাগ্ৰহণ প্ৰক্ৰিয়া সফল কৰিবৰ বাবে শ্ৰেণী কক্ষৰ ভিতৰে বাহিৰে মৌখিক আৰু যান্ত্ৰিক সজুলি ব্যৱহাৰ দ্বাৰা যি প্ৰচেষ্টা চলোৱা হয় তাকে শিক্ষাদান বুলি কোৱা হয়।

শিক্ষাদান সম্পৰ্কে বিভিন্ন শিক্ষাবিদে বিভিন্ন সংজ্ঞা আগবঢ়াইছে। এন.এল. গোগ'ৰ মতে “শিক্ষাদান হৈছে আন্তঃ ব্যক্তিক প্ৰভাৱ, যাৰ উদ্দেশ্য হৈছে অন্য ব্যক্তিৰ আচৰণৰ পৰিৱৰ্তন সাধন কৰা।” বি. এন. স্মিথৰ মতে “শিক্ষাদান হৈছে শিকনক অভিপ্ৰেত কৰাৰ এক কাৰ্য।” বাৰ্টনৰ মতে “শিক্ষাদান হৈছে শিকনৰ বাবে উদ্দীপিত কৰা, পথ পদৰ্শন কৰা, নিৰ্দেশ দিয়া আৰু উৎসাহ জনোৱা কাৰ্য।”

শিক্ষাদানৰ বৈশিষ্ট্য :

১। দ্বিপাক্ষিক প্ৰক্ৰিয়া :-

শিক্ষা বা শিক্ষাদান এক দ্বিপাক্ষিক প্ৰক্ৰিয়া স্বৰূপ। ইয়াত শিক্ষকে শিক্ষণীয় বিষয়বস্তুৰ শিক্ষাদান কৰে আৰু শিক্ষাৰ্থীয়ে শিক্ষা গ্ৰহণ কৰে। অৰ্থাৎ ই শিক্ষক-শিক্ষাৰ্থী উভয়তে যৌথ প্ৰচেষ্টাত সম্পাদিত হোৱা এক দ্বিপাক্ষিক প্ৰক্ৰিয়া।

২। ত্ৰিপাক্ষিক প্ৰক্ৰিয়া :-

শিক্ষা বা শিক্ষাদান প্ৰক্ৰিয়াক বৰ্তমান ত্ৰিপাক্ষিক প্ৰক্ৰিয়া বুলি কোৱা হয়। ইয়াত শিক্ষক, শিক্ষাৰ্থী আৰু শিক্ষণীয় বা সামাজিক পৰিৱেশক অন্তৰ্ভুক্ত কৰা হয়। অৰ্থাৎ শিক্ষণীয় পৰিৱেশত শিক্ষক শিক্ষাৰ্থীক শিক্ষণীয় বিষয়বস্তুৰ জ্ঞান দানত কৰা প্ৰক্ৰিয়া শিক্ষাদান বুলি ক'ব পাৰি।

৩। পাৰস্পৰিক প্ৰক্ৰিয়া :-

কোনো শৈক্ষিক লক্ষ্য বা উদ্দেশ্যত উপনীত হ'বৰ বাবে দুই বা ততোধিক ব্যক্তিৰ মাজত হোৱা পাৰস্পৰিক আদান-প্ৰদান প্ৰক্ৰিয়াই হৈছে শিক্ষাদান। এই প্ৰক্ৰিয়াত ইজনে সিজনক নিজস্ব আদৰ্শৰে প্ৰভাৱিত কৰে আৰু এনে পাৰস্পৰিকতাৰ ফলত শিক্ষাৰ্থীয়ে নতুন জ্ঞান আহৰণ কৰিব পাৰে।

৪। প্ৰণালীবদ্ধ প্ৰক্ৰিয়া :-

শিক্ষাদান হৈছে এনে এক প্ৰণালীবদ্ধ প্ৰক্ৰিয়া য'ত শিক্ষক, শিক্ষাৰ্থী, পাঠ্যক্ৰম আৰু অন্যান্য উপাদানবোৰ

সংগঠিত কৰি কোনো পূৰ্বনিৰ্ধাৰিত লক্ষ্য বা উদ্দেশ্যত উপনীত হ'বৰ বাবে প্ৰচেষ্টা চলোৱা হয়।

৫। শিক্ষাদান এক প্ৰকাৰৰ কলা :-

শিক্ষাদান হৈছে এক প্ৰকাৰৰ কলা। সেয়ে সকলো ব্যক্তিয়ে শিক্ষাদান কৰিব নোৱাৰে। যি সকল ব্যক্তিৰ শিক্ষাদান সম্পৰ্কীয় পূৰ্ণ জ্ঞান অভিজ্ঞতা থাকে তেওঁলোকেহে ফলপ্ৰসুভাৱে শিক্ষাদান কৰিব পাৰে।

৬। মনোবিজ্ঞানিক প্ৰক্ৰিয়া :-

শিক্ষাদান এক মনোবিজ্ঞানিক প্ৰক্ৰিয়া; কাৰণ মনোবিজ্ঞানিক তথা শিশু মনোবিজ্ঞানত জ্ঞান থাকা শিক্ষকেহে শিশুৰ প্ৰকৃতি অনুসৰি শিশুক শিশু হিচাপে শিক্ষাদান কৰি সফল হ'ব পাৰে।

৭। সাৰ্বজনীন প্ৰক্ৰিয়া :-

শিক্ষাদান এক সাৰ্বজনীন প্ৰক্ৰিয়া; কাৰণ বিশ্বৰ সকলো শিক্ষানুষ্ঠানকে শিক্ষক শিক্ষাৰ্থীক শিক্ষা প্ৰদান কৰাত ব্যৱস্থা আছে।

শিক্ষাগ্ৰহণ বা শিকন প্ৰক্ৰিয়াক জীৱনৰ বাবে অতি প্ৰয়োজনীয় পবিত্ৰ কাম বুলি ক'ব পাৰি। ই সেয়ে শিক্ষাৰ্থীৰ প্ৰয়োজন ভিত্তিক হ'ব লাগে। শিক্ষা হৈছে এক জীৱন জোৰা প্ৰক্ৰিয়া। এই প্ৰক্ৰিয়াৰ জৰিয়তে ব্যক্তিয়ে পৰিৱৰ্তিত পৰিৱেশৰ লগত খাপ খাবপৰাকৈ নিজৰ পূৰ্বৰ আচাৰ্যত পৰিৱৰ্তন সাধন কৰি নতুন আচৰণ আয়ত্ত কৰে ব্যক্তিয়ে নতুন পৰিৱেশত খাপ খাব পৰাকৈ সহজতে প্ৰকৃতিৰ সংশোধন সাধন কৰি উন্নত আচৰণ লাভ কৰাই হৈছে শিকন। পূৰ্বৰ অভিজ্ঞতাৰ সহায়েৰে নতুন বিষয় আয়ত্ত কৰা আৰু নতুন পৰিৱেশ পৰিস্থিতিৰ লগত সংগতি বিধান দক্ষতা লাভ কৰাটোৱেই হ'ল শিকন। শিকন কাৰ্যৰ দ্বাৰা আমি কোনো নতুন কৌশল আয়ত্ত কৰিবলৈ সক্ষম হওঁ আৰু কোনো বিষয়ত দক্ষ হৈ উঠোঁ; যেনে — সাঁতোৰা, টাইপ কৰা, গাড়ী চলাবলৈ শিকা ইত্যাদি। গতিকে দেখা যায় যে পৰিৱৰ্তিত পৰিৱেশৰ লগত নিজকে সংগতি সাধন কৰিব কাৰণে মানুহে নিজৰ প্ৰতিক্ৰিয়া আৰু আচৰণৰ সলনি কৰা প্ৰক্ৰিয়াকে শিকন বোলা হয়। ঠিক সেইদৰে যি বিলাক উদ্দীপকে আমাক বেছি উদ্দীপিত কৰে, সেই বিলাকৰ প্ৰতিক্ৰিয়া স্বৰূপে আমাৰ আচৰণৰ পৰিৱৰ্তন সাধন কৰা ধাৰণাবিলাকেই হৈছে শিকন।

শিকন সম্পৰ্কে বিভিন্ন মনোবিদে বিভিন্ন সংজ্ঞা আগবঢ়াইছে।

মনোবিদ এডৱাৰ্ড দোইটছ মতে “অভিজ্ঞতা আৰু প্ৰশিক্ষনৰ যোগেদি কৰা আচৰণৰ সংশোধন কাৰ্যই হ’ল শিকন।” মনোবিদ ৰবাৰ্ট এছ. উডৱৰ্থ’ৰ মতে, “যি কোনো ক্ৰিয়াকেই শিকন বুলিব পাৰি, যি ব্যক্তিৰ ভাল-

বেয়া যি কোনো দিশতে বিকাশ ঘটাব পাৰে আৰু তেওঁৰ আচৰণ আৰু অভিজ্ঞতা আটাতকৈ পৃথক কৰি তুলিব পাৰে।

স্মিথৰ মতে, “অভিজ্ঞতাৰে ফলত নতুন আচৰণৰ আয়ত্ত কৰা আৰু পুৰণি আচৰণৰ শক্তি বৃদ্ধি বা হ্রাস কৰা প্ৰক্ৰিয়াকে শিকন বোলা হয়।”

শিক্ষাগ্ৰহণৰ বৈশিষ্ট্য :

- ১। শিকন হ’ল এটা সচেষ্ট প্ৰক্ৰিয়া।
- ২। শিকন হ’ল এক উদ্দেশ্যমূলক প্ৰক্ৰিয়া।
- ৩। শিকন হৈছে সমস্যা সমাধানৰ উপায় স্বৰূপ।
- ৪। পূৰ্বৰ অভিজ্ঞতাক কামত লগাই উপকৃত হোৱা কাৰ্যই হৈছে শিকন।
- ৫। শিকন মানেই পৰিৱেশৰ লগত খাপ খোৱা কাৰ্য।
- ৬। অভিজ্ঞতাৰ সহায়ত আচৰণ সংশোধন সাধনেই হ’ল শিকন।
- ৭। বিভিন্ন পৰিস্থিতিৰ লগত সংগতি সাধনেই হ’ল শিকন।
- ৮। উদ্দীপক আৰু প্ৰতিক্ৰিয়াৰ মাজত সংযোগ স্থাপনেই হ’ল শিকন।
- ৯। শিকা কামৰ পুনৰাবৃত্তিৰ দ্বাৰা শিক্ষালব্ধ জ্ঞান আৰু দক্ষতাৰ স্থায়িত্ব লাভ কৰাই হৈছে শিকন।
- ১০। ব্যক্তি বিশেষৰ নিজস্ব জন্মগত ক্ষমতাৰ বিভিন্ন অনুসৰি শিকন লাভৰ যোগ্যতাও ভিন্ন ধৰণৰ হ’ব পাৰে।

□□

পৰীক্ষা, পৰীক্ষাৰ উদ্দেশ্য আৰু প্ৰয়োজনীয়তা

ৰাৰ্ণা গগৈ
ষষ্ঠ শাৰ্মাসিক

পৰীক্ষা হৈছে শিক্ষাৰ্থীয়ে কি পৰিমাণৰ জ্ঞান লাভ কৰিবলৈ সক্ষম হ'ল তাক জোখ লোৱাৰ এবিধ অতি প্ৰয়োজনীয় ব্যৱস্থা। শিক্ষাৰ্থীক কেৱল শিক্ষাদান কৰাতেই শিক্ষকৰ কাম বা বিদ্যালয়ৰ কাম শেষ নহয়। তেওঁলোকে তেওঁলোকৰ জ্ঞান বিষয়বস্তুৰ ওপৰত কিমান আৰু কেনেদৰে লাভ কৰিবলৈ সক্ষম হৈছে সেইটো জনাটো শিক্ষাৰ এক অতি দৰাৰকাৰী কাম। শিক্ষাৰ্থীৰ আৰ্জিত জ্ঞান অৰ্জনৰ পৰিমাণ পৰিমাপ কৰা ব্যৱস্থা টোকে পৰীক্ষা বোলা হয়। শিক্ষাদানৰ লগত পৰীক্ষা লোৱা প্ৰক্ৰিয়াটো অতি ঘনিষ্ঠভাৱে জড়িত। শিক্ষাৰ সাৰ্থকতা পৰিমাপ কৰিব পাৰি পৰীক্ষা গ্ৰহণৰ মাধ্যমেৰে। এটা কথা ঠিক যে যেতিয়াৰ পৰা সু-পৰিকল্পিত শিক্ষাদান পদ্ধতিৰ প্ৰচলন হৈছে তেতিয়াৰ পৰাই পৰীক্ষা ব্যৱস্থাটোও প্ৰচলন হৈছে। শিক্ষা ব্যৱস্থাৰ ক্ষেত্ৰত পৰীক্ষা সেয়ে এক অপৰিহাৰ্য অংগ। শিক্ষাৰ্থীৰ শৈক্ষিক দক্ষতা আৰু শিক্ষা গ্ৰহণৰ সাফল্য বুজ ল'বৰ বাবে পৰীক্ষা অতি আৱশ্যকীয়। শিক্ষা ব্যৱস্থা ক'ত, কেতিয়া প্ৰথম অন্তৰ্ভুক্ত কৰা হৈছিল তাক কোৱা টান। তথাপি নিয়োগ ব্যৱস্থাৰ সমাধানৰ বাবে প্ৰথম চীন দেশত পৰীক্ষা ব্যৱস্থা প্ৰয়োগ হোৱা বুলি উল্লেখ পোৱা যায়। পৰীক্ষাৰ দ্বাৰা শিক্ষাৰ্থীৰ বৌদ্ধিক কৃতকাৰ্যৰো জোখ ল'ব পাৰি। পৰীক্ষা সম্পৰ্কত বিখ্যাত শিক্ষাবিদ ৱাৰেনে (Wren) কৈছিল যে পৰীক্ষা পদ্ধতিটো এটা ভাল চাকৰ কিন্তু এক বেয়া মাষ্টৰ

(Education system is a good servant but a bad master)। পৰীক্ষা পদ্ধতিৰ প্ৰচলন সাধাৰণতে সকলো আনুষ্ঠানিক শিক্ষাতেই দেখা পোৱা যায়। বৰ্তমান অগতানুগতিক শিক্ষা পদ্ধতিটো পৰীক্ষা ব্যৱস্থাৰ প্ৰচলন হোৱা দেখা যায়।

পৰীক্ষাৰ উদ্দেশ্য আৰু প্ৰয়োজনীয়তা : (Purpose, aims and necessities of examination) পৰীক্ষা ব্যৱস্থাটোৰ কিছুমান নিৰ্দিষ্ট লক্ষ্য আছে যিবোৰত উপনীত হোৱাৰ ক্ষেত্ৰত শিক্ষা ব্যৱস্থাটোৱে বিশেষভাৱে সহায় কৰে। পৰীক্ষাৰ উদ্দেশ্য আৰু প্ৰয়োজনীয়তাসমূহ তলত উল্লেখ কৰা হ'ল —

১। পৰীক্ষাৰ দ্বাৰা শিক্ষাৰ্থীৰ আৰ্জিত জ্ঞান আৰু দক্ষতাৰ পৰিমাপ কৰা হয়। শিক্ষাৰ্থীয়ে গোটেই বছৰটোৰে বাবে নিৰ্ধাৰিত পাঠ্যক্ৰম কিমান জ্ঞান অৰ্জন কৰিবলৈ সক্ষম হৈছে আৰু কোন কোন ক্ষেত্ৰত তেওঁলোকে বেছি দুৰ্বল সেইসমূহ পৰীক্ষাৰ সহায়ত পৰিমাপ কৰা হয়।

২। পৰীক্ষাৰ আন এক উদ্দেশ্য হৈছে — শিক্ষকৰ কৰ্মদক্ষতাৰ পৰিমাপ কৰা। শিক্ষকৰ কৰ্মদক্ষতা নিৰ্ভৰ কৰে শিক্ষকে শিক্ষাদান কৰা বিষয়বোৰত শিক্ষাৰ্থীয়ে কিমান দক্ষতা আৰু জ্ঞান অৰ্জন কৰিছে তাৰ ওপৰতেই। সেয়েহে শিক্ষাৰ্থীৰ দক্ষতা আৰু জ্ঞানক পৰীক্ষাৰ দ্বাৰা পৰিমাপ কৰি শিক্ষকৰ কৰ্মদক্ষতাক পৰিমাপ কৰিব পাৰি।

৩। শিক্ষার্থীসকলৰ ভৱিষ্যত জীৱনৰ লক্ষ্য নিৰূপন কৰাত পৰীক্ষাই সহায় কৰে। ই শিক্ষার্থীক সজাগ আৰু সচেতন কৰি তোলে আৰু তেওঁলোকৰ লক্ষ্যত কাৰ্যকৰীকৰণত সহায় কৰে।

৪। পৰীক্ষাৰ সহায়ত শিক্ষার্থীৰ ত্ৰুটি-বিচ্যুতি, দুৰ্বলতা আদিৰ প্ৰকৃত স্বৰূপ নিৰ্ণয় কৰা যায় আৰু তাৰ প্ৰকৃত কাৰণ কি সেয়া নিৰ্ণয় কৰাত শিক্ষকসকল সফল হ'ব পাৰে। শিক্ষকে শিক্ষার্থীৰ দোষ-ত্ৰুটিবিলাকৰ ওপৰত বিশেষ মনোযোগ দি সেইসমূহৰ সংশোধনৰ ব্যৱস্থা কৰাত পৰীক্ষা বিশেষভাৱে সহায়ক।

৫। শিক্ষক, শিক্ষার্থী আৰু শিক্ষানুষ্ঠানক পৰীক্ষাই বিশেষভাৱে উৎসাহ যোগায়। পৰীক্ষাৰ ফলাফলে শিক্ষকসকলক পঢ়াবলৈ আৰু শিক্ষার্থীসকলক পঢ়িবলৈ প্ৰেৰণা যোগায়। শিক্ষার্থীৰ জীৱনৰ গতিধাৰালৈ পৰিৱৰ্তন কঢ়িয়াই অনাৰ লগতে শিক্ষানুষ্ঠানলৈও খ্যাতি আৰু যশস্যা কঢ়িয়াই আনে।

৬। পৰীক্ষাৰ জৰিয়তে শিক্ষার্থীৰ ভৱিষ্যৎ সাফল্য নিৰূপন ও গণনা কৰা সম্ভৱ হয়। বৰ্তমান শিক্ষার্থীয়ে দেখুওৱা ফলাফলৰ ওপৰত নিৰ্ভৰ কৰি ভৱিষ্যতে তেওঁ কেনেধৰণৰ সাফল্য লাভ কৰিবলৈ সক্ষম হ'ব তাক নিৰ্ভৰযোগ্যভাৱে ক'ব পাৰি।

৭। পৰীক্ষাই শিক্ষার্থীৰ ধৈৰ্যশীলতা, বিচাৰশক্তি, নিয়মানুবৰ্তিতা আদি গুণসমূহৰ বিকাশ সাধনত সহায় কৰে।

৮। পৰীক্ষাই শিক্ষক আৰু শিক্ষার্থীক চিন্তাশক্তি বৃদ্ধিৰ বিশেষভাৱে সহায় কৰে। শিক্ষকে শিক্ষাদান কৰাৰ বিষয়বস্তু জ্ঞান পৰিমাণ কৰিবৰ বাবে শিক্ষার্থীৰ কাৰণে বিষয়বস্তুটোৰ সকলো দিশ সামৰাকৈ প্ৰশ্ন প্ৰস্তুত কৰা প্ৰয়োজন হয় য'ত চিন্তা শক্তিৰ বিশেষ প্ৰয়োজন হয়। ঠিক সেইদৰে শিক্ষার্থীও অৰ্জন কৰা বিষয়বস্তুৰ জ্ঞান কোনো এটা প্ৰশ্নৰ উত্তৰ হিচাপে উপস্থাপন কৰিবলৈ যাওঁতে যথেষ্ট চিন্তা কৰিবলগীয়া।

৯। পৰীক্ষাই শিক্ষক আৰু শিক্ষার্থীক উপযুক্ত নিৰ্দেশনা প্ৰদান কৰে। কোনো এটা পৰীক্ষাত লাভ কৰা নম্বৰৰ পৰা শিক্ষার্থীয়ে নিজৰ দোষ-গুণবোৰ জনাত সহায় কৰাৰ লগতে কোন বিষয়ত কিমান গুৰুত্ব আৰোপ কৰিব লাগিব তাকো উপলব্ধি কৰাত সহায় কৰে।

১০। পৰীক্ষাৰ দ্বাৰা শিক্ষকে আত্ম বিশ্লেষণ আৰু আত্মমূল্যায়ন কৰাত সহায় কৰে। লগতে শিক্ষাদনা কাৰ্যৰ প্ৰগতি, মূল্যায়ন আৰু নতুন পদক্ষেপ গ্ৰহণত এক বিশেষ ভূমিকা পালন সাহায্য প্ৰদান কৰে।

১২। বিভিন্ন কৰ্মক্ষেত্ৰত কৰ্মচাৰী, মকবল, নিয়োগ আদি কৰাৰ বাবে প্ৰাৰ্থী নিৰ্বাচন প্ৰক্ৰিয়াত পৰীক্ষা অতি প্ৰয়োজন। পৰীক্ষাৰ সহায়ত কোনো কৰ্মক্ষেত্ৰৰ বাবে প্ৰাৰ্থীৰ দক্ষতা নিৰূপণ কৰি তেওঁলোকক নিযুক্তি দিয়াৰ ব্যৱস্থা কৰিব পাৰি।

১৩। শিক্ষাৰ মানদণ্ড উন্নত কৰাত পৰীক্ষা ব্যৱস্থাই বিশেষ সহায় কৰে। পৰীক্ষাৰ ফলাফলৰ ভিত্তিতেই শিক্ষানুষ্ঠানৰ শৈক্ষিক মানদণ্ডৰ সমতা বক্ষা কৰা সম্ভৱপৰ হয়।

১৪। বিভিন্ন শিক্ষানুষ্ঠানৰ সফলতা আৰু পাৰদৰ্শিতাৰ তুলনামূলক জ্ঞান আহৰণ কৰাত পৰীক্ষা ব্যৱস্থাই সহায় কৰে। বাহ্যিক পৰীক্ষাৰ ফলাফলৰ সহায়ত বিভিন্ন শিক্ষানুষ্ঠানৰ কৃতকাৰ্যতাক তুলনা কৰি চাই বিভিন্ন শিক্ষানুষ্ঠানৰ শৈক্ষিক পৰিৱেশৰ উপযুক্ত মূল্যায়ন কৰাত সহায় হয়।

১৫। পৰীক্ষাৰ সহায়ত শিক্ষার্থীয়ে তেওঁলোকৰ আজিৰ জ্ঞানক শৃংখলাভাৱে, প্ৰণালীবদ্ধভাৱে, সজাই-পৰাই সুন্দৰকৈ প্ৰকাশ কৰাৰ সুবিধা পায়। ইয়াৰ ফলত তেওঁলোকৰ সৃজনাত্মক শক্তিৰ উৎকৰ্ষ সাধন হয়।

১৬। সু-পৰিকল্পিত আৰু সু-পৰিচালিত পৰীক্ষা ব্যৱস্থাই শিক্ষার্থীৰ অধ্যয়নৰ ৰীতি আৰু প্ৰকৃতি শুদ্ধ পথেৰে পৰিচালিত প্ৰকাশ কৰা সুবিধা পায়। ফলত আৰু নিৰ্ণয় কৰাত সহায় কৰে। অৰ্থাৎ শিক্ষার্থীয়ে কেতিয়া পঢ়িব, কি পঢ়িব, কিমান পঢ়িব, কেনেকৈ পঢ়িব, ক'ত পঢ়িব ইত্যাদি দিশবোৰ পৰোক্ষভাৱে পৰীক্ষাই নিৰ্ধাৰণ কৰে।

১৭। পৰীক্ষাই শিক্ষার্থীক উচ্চ শিক্ষা আৰু প্ৰতিযোগিতামূলক ক্ষেত্ৰসমূহত অগ্ৰহৰ হ'বলৈ আৰু সাফল্য লাভ কৰিবলৈ সহায় কৰে। এটা শ্ৰেণীৰ পৰা ওপৰৰ শ্ৰেণীটোলৈ উত্তীৰ্ণ কৰাবলৈ হ'লে পৰীক্ষাৰ দ্বাৰাহে সম্ভৱ হয়। মাধ্যমিক স্তৰৰ পৰীক্ষাৰ ফলাফল চাই কলেজৰ শিক্ষালাভৰ যোগ্যতা আছেনে নাই নিৰ্ণয় কৰা যায়। ঠিক সেই দৰে শিক্ষার্থীয়েও অৰ্জন কৰা বিষয়বস্তুৰ জ্ঞান কোনো এটা প্ৰশ্নৰ উত্তৰ হিচাপে উপস্থাপন কৰিবলৈ যাওঁতে যথেষ্ট চিন্তা কৰিবলগীয়া হয়। □

Constitution Provision for Elementary Education

Sweety Chetry

B.A. 5th Sem

A constitution is a main foundation of a country which assures the rights and duties of its citizens. Education is included in the Concurrent list by the 42nd Constitutional Amendment in 1976 and thus both Central and State Governments are responsible in the matters related to education. The Indian Constitution provides for a number of articles related to Elementary Education for proper progress and expansion of education in our country. Below are given constitutional provisions on Elementary Education :

1. Free and Compulsory Education : Article 45 states : "The State shall endeavour to provide within a period of ten years from the commencement of this constitution for free and compulsory education for all children until they complete the age of fourteen years."

2. Right of Minorities to Establish and Administer Education in institution :

Article 29 lays down :

a] Any section of the citizens residing in the territory of India or any part thereof having a distinct language, script or culture of its own shall have the right to conserve the same.

b] No citizen shall be denied admission into any educational institution maintained by the State or receiving aid out of the State funds on grounds only of religion, race, caste, language or any of them.

Article 30 lays down :

a] All minorities, whether based on religion or language, shall have the right to establish and administer institutions of their choice.

b] The state shall not, in granting aid to educational institutions, discriminate against any educational institution on the ground that it is under the management of a minority, whether based on religion or language.

3. Education for weaker section : According to article 46, the state shall promote with special care

the educational and economic interests of the weaker sections of the people, and in particular of the Scheduled Castes and Scheduled Tribes and shall protect them from social injustice and all forms of exploitation.

4. Secular Education : Article 28 states,

a] No religious instructions shall be provided in any educational institution wholly maintained out of State funds.

b] Nothing in clause (i) shall apply to an educational institution which is administered by the State but has been established under any endowment or trust which requires that religious instructions shall be imparted in such institution.

c] No person attending any educational institution recognised by the State or receiving aid out of the State funds shall be required to take part in any religious instruction that may be imparted in such institution or to attend any religious worship that may be conducted in such institution or in any premises attached thereto unless such person or, if such person is a minor, his guardian has given his consent thereto.

5. Women's education : Article 15 provides that the State shall not discriminate any citizen on the grounds only of sex.

6. Instruction in Mother Tongue at the Elementary Stage : Article 350 (A) states : It shall be the endeavour of every state and of every local authority within the state to provide adequate facilities for instruction in the mother tongue at the primary state of education to children belonging to linguistic minority groups; and the President may issue such directions to any state as he considers necessary or proper for securing the provisions of such facilities.

7. Compulsory Education as fundamental Right : Education is now considered as a fundamental right by 86th Constitutional Amendment in 2002. Article 21 (A), The State shall provide free and compulsory education to all children of age 6-14 years in such manner as the State, may by law determine. □

Exceptional children are different from other normal children. Hence different need and assistances are required for them. To educate these children at general schools equivalent to other normal children is a great challenge for the society. Therefore providing special education is a very good initiative of the government for the betterment of society as well as utilizing human resource. To refer the exceptional children, different terms are used like subnormal, handicapped, disabled, special impaired etc which creates confusion at all. To ignore the confusion World Health Organisation prefers to use three terms namely impairment, disability and handicap. Impairment refers to abnormality of body structure and appearance and organ or system function while disability means none or less performance of functions due to impairment and finally handicap describes the disadvantages occurred due to impairment and disability.

Types of Exceptional children :

The educable mentally Retarded :- These children have less IQ approximately 60 to 85 along with impaired behaviour. They are poor student and may learn something with special education. These children need special vocational training guidance and proper supervision.

The Socially Handicapped :- These children belong to poor socio-economic condition. They live either in an isolated way or in very poor conditions, so they are deprived from education.

The Brainable Mentally Retarded :- They have approximately 40 to 60 IQ. These children need a close personal care and lifelong attention. They can learn self care lessons and oral communication skills.

The Multiple Handicapped :- It means presence of more than one types of disability or suffering from several problems at a time. They suffer from mental retardation, physical disability and so on.

The Slow Learner :- These are found in classroom. They have inactive learning process and low IQ.

The Visually Handicapped :- Visually handicapped children are suffering from vision deficiency and lack of vision efficiency. These children have vision problem and hence unable to see letters, diagrams or charts from either a normal distance or never able to see at all.

The Speech & Language Handicapped :- They have speech defects. They are not able to communicate properly or in a well manner. They have articulation problem, stuttering, voice disorder, delayed speech and language problems.

The Hearing Handicapped :- It is defined in terms of degree of hearing capacity. This is classified as mild (20-30 dB) marginal (30-40 dB), moderate (40-50 dB), severe (60-75 dB) and profound (75+dB). These children are suffering from poor self concept, inferiority feeling, difficulty in reading and other problems.

The Physically Handicapped:- Different terms are used to describe physically handicapped children like crippled physically handicap, orthopedically impaired etc. But the legal definition includes the clubfoot, poliomyelitis, bone, tuberculosis, cerebral palsy, amputation, fractures etc. They are suffering different types of problems.

The Emotionally Handicapped:- Children with this problem react negatively to the life situation which is not acceptable to the society as per group. As a result, they are unable to learn, to build and maintain interpersonal relations, react inappropriately are unhappy and depressed and so on.

The Disabled learner:- They are suffering from one or more than one problem of understanding and using spoken or written languages. It is reflected in listening, thinking, talking, reading, writing, spelling, arithmetic etc.

The Gifted:- These children have high cognitive ability, creative quality and production power. They have high motivation, goal oriented behaviour, analytical, creative ability oriented etc.

Education of Exceptional Children:- It is a challenge to provide education to the exceptional children. In this regard, four aspects are considered very unique to provide special education to the children and these are:-

- Specialized education
- Special curricular context
- Special instructional method
- Special instructional materials

Providing special education to exceptional children, the following mechanisms are very fruitful and worthy:

i) Residential School: Residential school is primarily known to provide 24x7 hour comprehensive service, and care and management which are very much favourable and beneficial for exceptional children. This school provides residential care and education to children.

ii) Hospitalized Instruction: Instructions are passed away for emotional problems, heart ailment. Poliomyelitis and other chronic health problems. Here a trained and special teacher goes home or to a hospital to provide education for short period which is psychologically and educationally useful.

iii) Special Day School: Many nations set up special day schools for exceptional children to provide education. Among these schools some provide education for single type of handicap and others include more than one handicap children. But this mechanism keeps the exceptional children isolated from the normal children.

iv) Special class: Through the provision of special class in a regular school, a category of disabled children are admitted and taught. They receive special instructions and knowledge.

v) Resource Room: Resource room means a fully resources loaded room within the campus of the school. Here disabled children are permitted to learn with other normal children at their best possible extent, but if needed, then disabled children may go to the resource room which is established there to receive special instruction or overcoming problem. For this three types of resource room are established. These are (a) resource room with limited hours of weekly non-instructional activities with regular classmates (b) resource room with several hours of daily regular classroom instruction and non instruction activities. (c) regular classroom with daily resource room supplementary programmes.

vi) Regular classroom with weekly itinerant specialist: In this system, an itinerant teacher teaches disabled children with his enrolment in near by public schools.

vii) Portages: Provision of providing portage training includes the children at risk or learning difficulties or development delays or mental retardation. It is considered as needed based on participatory family training for the purpose of child care and development. It is a home based schooling system. □

Importance of Economics in our Daily Life

Mridusmita Das
B.A. 3rd Sem

When someone mentions Economics as a subject, the most common assumption that comes to the mind of every student is that it is dull and boring. Many senior school students don't opt for this subject because they think it is very difficult to understand its various concepts. Even if they do choose the field, they doze off half the time during the classes. But if you study it with more interest and concentration, you will notice that it is one of the most applied subjects in real life. In fact, many of our day-to-day activities involve the use of the major concepts including production, distribution and consumption which are very helpful in taking certain decisions in our daily life.

First of all, what is Economics?

Economics in simple words, is the study of how society uses its limited resources. It is a social science that deals with the production and consumption of goods and services. It mainly deals with the four factors of production – land, labour, capital and enterprise.

Economics is of two types :-

Macroeconomics :- The branch of economics that studies the overall working of a national economy.

Microeconomics :- The branch of economics that studies how households and business reach decisions about purchasing, saving, etc. It focuses at the individual level.

Let us see some of the major concepts that economics has taught us which are important in life –

1. Rational behaviour :- The first and foremost lesson that economics teaches us is the optimum utilization of limited resources and for this, we need to adopt the rational approach. When you buy something and pay for it, you analyse the real-value of that product and whether it is worth spending that much money or not.

2. Opportunity cost :- When we spend money to buy a particular product, we let go of the other alternatives that we could have purchased with the same amount, this loss is referred to as the opportunity cost. It is a normal scenario that most of the people face in their life where they have to compare the value of two things and the gain that can be received.

3. Investment decisions :- Everyone intends to invest for better and higher returns in future. Some of them may be profitable while some may result in the loss, but if you can evaluate the options available and the risk involved in each of them, then you can reduce the chances of huge loss. You would be able to examine the different choices whether you want to invest your money in fixed deposit, lend someone on high interest rate, buy gold / land, etc by studying economics.

4. Various social-economics issues :- Another important concept that economics makes us aware of is the socio-economic issues that we witness daily. It educates us about unemployment, poverty, the gross domestic product of a country, low economic growth, and how to overcome these challenges.

5. Diminishing returns :- When the satisfaction gained from the consumption of a product is lower than the amount or energy spent on it, then you call it as the diminishing returns. Same way, while buying something, you evaluate the utility derived from it with each unit and the cost you are paying for it. In the beginning benefits are higher than the value, but gradually it decreases with the continuous consumption. This law is very useful in our daily life.

6. Forecast and planning :- Although no one can predict the future, anticipating the possibilities and preparing for it can be learned through the study of economics. Economists can

speculate the future inflation or deflation a country may face and can plan the finances accordingly. It also guides you to speculate the stock market and the uncertainty involved.

7. Inflation :- During inflation, supply of money increases in the economy and the value of money decreases. People have money to spend or get loans at low interest from banks and eventually demand rises for products. Many people take wrong decisions during this time and spend or invest money in an unsuitable direction. Economics help you to understand the concept of inflation better, and you can take accurate measures which can be beneficial for you in the long term.

These were just a few examples to show you the importance of economics in general life. There are other theories like the role of government intervention in the economy, global economy, macroeconomics etc essential in practical life. □

অসমৰ পৰ্যটন এক সম্ভাৱনাময় ক্ষেত্ৰ

পাহী সোণোৱাল
স্নাতক তৃতীয় ষাণ্মাসিক

অসমৰ পৰ্যটন —

প্ৰকৃতিৰ অপূৰ্ব নান্দনিক শোভা, জনগোষ্ঠীগত বৈশিষ্ট্য আৰু বিভিন্ন জীৱ-জন্তুৰ কাৰণে উত্তৰ-পূৰ্বাঞ্চল বিশ্বৰ যিকোনো ঠাইৰ পৰ্যটনৰ বাবে বিশেষভাৱে আকৰ্ষণীয় বম্যভূমি হিচাপে পৰিগণিত হ'ব পাৰে। পৰ্যটন উদ্যোগৰ প্ৰচুৰ সম্ভাৱনাৰ প্ৰতি লক্ষ্য কৰি পৰ্যটনৰ ক্ষেত্ৰখন অধিক প্ৰসাৰিত কৰাৰ বাবে পৰ্যটন থলী গঢ়ি তোলা তথা উন্নয়ন সাধন অতীৰ প্ৰয়োজন। অসমৰ অৰ্থনীতিৰ জ্বলন্ত সমস্যাবাজীৰ অন্যতম নিবনুৱা সমস্যাটো সমাধানৰ উপযুক্ত সম্ভাৱনাময় ক্ষেত্ৰ হোৱাৰ পৰিপ্ৰেক্ষিতত বন্যপ্ৰাণী পৰ্যটন, সাংস্কৃতিক পৰ্যটন আদি খণ্ডসমূহে নিবনুৱা যুৱক-যুৱতীসকলৰ প্ৰতি আশাৰ বতৰা কঢ়িয়াই আনিছে। এক শংকাবিহীন শান্তিময় অনুকূল পৰিবেশত প্ৰাকৃতিক সৌন্দৰ্য্য, বৰ্ণাঢ্য কৃষ্টি-সংস্কৃতিৰ যাদুঘৰ অসমৰ আপুৰুগীয়া সম্পদসমূহক পৰ্যটকসকলৰ উপভোগৰ বাবে মুকলি কৰি দিব পাৰিলে পৰ্যটনে অনতিপলমে এক লাভজনক উদ্যোগ হিচাপে ঠন ধৰি উঠিব। থাইলেণ্ড, চুইজাৰলেণ্ড, ছিংগাপুৰ, ইটালী, মালয়েছিয়া, হকহক, কম্বোদিয়া, লাওচ আদি দেশবোৰে পৰ্যটন উদ্যোগৰ জৰিয়তে প্ৰচুৰ পৰিমাণে বৈদেশিক মুদ্ৰা উপাৰ্জন কৰি দেশৰ অৰ্থনীতি টনকিয়াল কৰি তুলিছে। অসমৰ পৰ্যটনৰ এখন সম্ভাৱনাময় ক্ষেত্ৰ। বিশ্ববিখ্যাত এশিঙীয়া গঁড়ৰ বাসস্থান কাজিৰঙা ৰাষ্ট্ৰীয় উদ্যান, মহাবাহু, ব্ৰহ্মপুত্ৰ, বৃহৎ নদীদ্বীপ মাজুলী শিৱসাগৰৰ ছশ বছৰীয়া আহোম ৰাজত্বৰ কীৰ্তিস্তম্ভ, উমানন্দ, পক্ষী, অভয়াৰণ্য দীপৰ বিল, প্ৰাচ্যৰ মানচেষ্টাৰ ৰূপে খ্যাত শুৱালকুছিৰ বস্ত্ৰ উদ্যোগ ব্ৰাহ্ম প্ৰকল্পৰ বাবে বিখ্যাত মানাহ ৰাষ্ট্ৰীয় উদ্যান, শাৰী শাৰী চাহগছ, পক্ষীৰ আত্মহত্যাৰ বহস্যৰে বহস্যাবৃত জাতিংগা, সোণালী বান্দৰৰ বাবে বিখ্যাত কাঁকৈজান বনাঞ্চল, গোৱালপাৰাৰ শ্ৰীসূৰ্য পাহাৰ, শদিয়াৰ কেঁচাইখাতী মন্দিৰ,

ব্ৰহ্মপুত্ৰৰ মাজত বীৰ লাচিত বৰফুকনৰ প্ৰতিমূৰ্তি ইত্যাদি অসম পৰ্যটনৰ সমলবোৰ দেশী বিদেশী পৰ্যটকৰ আকৰ্ষণৰ কেন্দ্ৰবিন্দু। প্ৰকৃতিদত্ত সমলবোৰেৰে চহকী অসমক পৰ্যটকসকলৰ ভূ-স্বৰ্গ বুলি ক'লেও বঢ়াই কোৱা নহয়। চৰকাৰৰ আশাশুধীয়া নিৰলস প্ৰচেষ্টাত অসমে ক্ৰমে বিশ্ব পৰ্যটনৰ মানচিত্ৰত এখন সুকীয়া আসন অধিকাৰ কৰাৰ পথত আগবাঢ়িছে।

আজিৰ যুগত পৰ্যটনৰ উন্নয়নে এখন দেশ বা ৰাজ্যৰ আৰ্থ-সামাজিক, ৰাজনৈতিক, সাংস্কৃতিক দিশৰ বিকাশত গুৰুত্বপূৰ্ণ ভূমিকা পালন কৰে। এইখিনিতে উল্লেখ কৰিব পাৰি যে পৰ্যটনৰ বিকাশৰ লগত জড়িত ব্যক্তিসকলৰ সৌন্দৰ্য জ্ঞান, কল্পনাশক্তি, ঐতিহ্য-পৰম্পৰাৰ প্ৰতি শ্ৰদ্ধা আৰু স্থপতি জ্ঞানৰ লগতে ৰাজ্যখনৰ সম্যক ভৌগোলিক, ঐতিহাসিক তথা সাংস্কৃতিক জ্ঞান থকাটো নিতান্ত দৰকাৰ। প্ৰকৃতিৰ অমলিন নৈসৰ্গিক শোভাই সুদূৰ অতীজৰে পৰা মানুহক আকৰ্ষণ কৰি আহিছে। ৰাজ্যখনৰ পৰম্পৰাগত স্বকীয় বৈশিষ্ট্যখিনি ৰক্ষা কৰি তাৰ জৰিয়তে পৰ্যটনৰ বিকাশৰ এক বলিষ্ঠ ভূমিকা ল'লে, অসমত পৰ্যটন উদ্যোগে দেশৰ ভিতৰতে এক শক্তিশালী উদ্যোগৰূপে আত্মপ্ৰকাশ কৰিবলৈ সক্ষম হ'ব। অসমত এই খণ্ডটোৰ প্ৰচুৰ সম্ভাৱনীয়তাৰ পৰিপ্ৰেক্ষিতত বিশ্বৰ উন্নত দেশসমূহৰ দৰে পৰ্যটনেই হ'ব পাৰে আমাৰ উদ্যোগীকৰণৰ মূল আধাৰ। উন্নত যোগাযোগ, বন্ধুত্বসুলভ তথা স্বাস্থ্যসন্মত নিৰাপদ পৰিৱেশৰ লগতে প্ৰদূষণমুক্ত বাতাবৰণ, থকা খোৱাৰ আৰামদায়ক হোটেল বা পৰ্যটন নিবাস আদিয়ে পৰ্যটন খণ্ডৰ বিকাশত যোগাত্মক অৰিহণা যোগায়। এলানি অভিলাষী আৰু উদ্ভাৱনীমূলক আঁচনিৰে পৰ্যটকে সততে সন্মুখীন হোৱা নিৰাপত্তাৰ অভাৱ, থকা খোৱাৰ অসুবিধা, যাতায়াতৰ আৰ্হকাল আদি পৰ্যটন বিকাশৰ অন্তৰায়বোৰ দূৰ কৰাৰ অভিপ্ৰায়েৰে অসমৰ পৰ্যটন মন্ত্ৰী ড° হিমন্ত বিশ্ব শৰ্মাৰ গতিশীল উদ্যোগত ৰাজ্য চৰকাৰে শেহতীয়াভাৱে পৰ্যটনৰ আন্তঃগাঁথনি তথেষ্ট গুৰুত্ব প্ৰদান কৰা পৰিলক্ষিত হৈছে।

বিগত বৰ্ষৰ ২৪ মে'ত শপত গ্ৰহণ কৰা বিজেপি মিত্ৰজোঁটৰ নতুন চৰকাৰখনে বাজেট ভাষণত ঘোষণা কৰা আঁচনিবোৰ এনেধৰণৰ —

১) পুৰী-বন্দাবন-আজমীৰ দৰগাহ শ্বৰীফৰ দৰে গুৰুত্বপূৰ্ণ ধৰ্মীয় স্থানসমূহলৈ আমাৰ ৰাজ্যৰ পৰা ১৫,০০০

তীৰ্থযাত্ৰী পঠোৱাৰ ব্যৱস্থা।

২) বৰ্তমান থকা প্ৰশান্তি পৰ্যটন নিবাসৰ মান উন্নত কৰাৰ বাবে পদক্ষেপ গ্ৰহণ।

৩) গ্ৰামীণ আন্তঃগাঁথনি উন্নয়ন পুঁজিৰ অধীনত মাজুলীত এখন তিনি তাৰকাযুক্ত ৰিজৰ্ট। হোটেল স্থাপনৰ পদক্ষেপ।

৪) ডিব্ৰুগড়ত এটা চাহ সংগ্ৰহালয় স্থাপনৰ পদক্ষেপ গ্ৰহণ।

৫) ইণ্ডিয়ান ৰে'লৱে কেটাৰিং এণ্ড টুৰিজিম কৰণ ৰেচনৰ যুটীয়া প্ৰচেষ্টাত কামাখ্যা ৰে'লৱে ষ্টেচনৰ পৰা কামাখ্যা মন্দিৰলৈ বজ্জু পথ নিৰ্মাণ।

৬) পৰ্যটকক ঘৰত ৰখা সুবিধাক উদগনি দিয়াৰ বাবে আমাৰ আলহী নামৰ এখন বিশেষ আঁচনি।

৭) মানস, পবিতৰা, কাজিৰঙা, ডিব্ৰু-চৈখোৱা, পানী দিহিং আৰু নামেৰীত ইতিমধ্যে পৰ্যটন আন্তঃগাঁথনি উন্নয়নৰ বাবে এই বছৰৰ পৰা ব্যৱস্থা গ্ৰহণ কৰা হৈছে। তদুপৰি নতুন বিত্তীয় বৰ্ষত শোণিতপুৰ, মাজুলী আৰু শিৱসাগৰ জিলাৰ তিনিটা ঐতিহ্য ক্ষেত্ৰত পৰ্যটন আন্তঃগাঁথনি উন্নয়নৰ বাবে পদক্ষেপ গ্ৰহণ।

৮) ৰাজ্যখনৰ চহকী সংস্কৃতি আৰু ঐতিহ্যক তুলি ধৰাৰ বাবে চৰাইদেউৰ ৰজা মৈদামৰ সমীপত চৰাইদেউ সাংস্কৃতিক আৰু শৈক্ষিক গৱেষণাৰ বাবে অধ্যয়ন কেন্দ্ৰ স্থাপন কৰাৰ বাবে ব্যৱস্থা গ্ৰহণ।

কামাখ্যা আৰু ইয়াৰ সমীপৱৰ্তী অঞ্চলৰ আন্তঃগাঁথনি সম্পূৰ্ণৰূপে উন্নতিকৰণৰ বাবে চৰকাৰে প্ৰসাদ আঁচনি ধন ৰূপায়ন কৰিছে। স্বদেশ দৰ্শন আঁচনি ৰূপায়নৰ বাবে ৰূপায়নকাৰী প্ৰতিষ্ঠানক ১৯১৬ লাখ টকা ইতিমধ্যে মুকলি কৰি দিছে। পৰ্যটন নীতিৰ খচৰা ৰাইজ আৰু অন্যান্য অংশীদাৰসকলৰ আলোচনাৰ বাবে আগবঢ়াই দিয়াৰ লগতে ৰাজ্যৰ চলচিত্ৰ পৰ্যটকক উৎসাহিত কৰাৰ বাবে এখন খিৰিকীৰে সমাধানৰ ব্যৱস্থা কৰিছে। মাজুলীত পৰ্যটনৰ মুখ্য কেন্দ্ৰ হিচাপে গঢ়ি তোলাৰ বাবে এখন মাষ্টাৰ প্লেন আৰু বিপন্ন কৌশল প্ৰস্তুত কৰাৰ উপৰি গ'ল্ফ পৰ্যটনৰ প্ৰসাৰৰ বাবেও পদক্ষেপ গ্ৰহণ কৰিছে। পৰ্যটনস্থলীৰ সৈতে জড়িত ১৫০ গৰাকী টুৰিষ্ট গাইডক প্ৰশিক্ষিত কৰি তুলিছে। নগাঁও জিলাৰ চামগুৰিস্থিত ফুড ক্ৰাফট ইনষ্টিটিউটত ছাত্ৰ ছাত্ৰীসকলক ফ্ৰণ্ট ডেস্ক মেনেজমেণ্ট, বেকাৰী কনফেকশ্বনাৰী হাউছ কিপিং আদি

ক্ষেত্ৰত দক্ষতা বিকাশৰ বাবে প্ৰশিক্ষণ দিয়াৰ ব্যৱস্থা থাকিব। আজি সমগ্ৰ বিশ্বতে বৃহত্তম উদ্যোগ হিচাপে পৰিগণিত হোৱা পৰ্যটন হৈছে বিশ্ব বহুকেইখন ৰাষ্ট্ৰৰ ৰাজহ সংগ্ৰহৰ এক প্ৰধান উৎস। ঐতিহাসিক কালৰে পৰা অসমখন স্থাপত্য কলা, ভাস্কৰ্য তথা প্ৰত্নতত্ত্বৰ উঁহাল হিচাপে পৰিচিত। সপ্তম শতিকাৰ চীনা পৰিব্ৰাজক হিউয়েন চাঙৰ দিনৰে পৰা আগমন দেশী বিদেশী পৰ্যটক অসমলৈ আহি ইয়াৰ বিতোপন নৈসৰ্গিক শোভাত মুগ্ধ হৈছে। পৰ্বত-পাহাৰ, নদ-নদী, অটব্য-অৰণ্যৰে ভৰপূৰ অসমত দুঃসাহসিক পৰ্যটনৰো যথেষ্ট সম্ভাৱনা আছে। উত্তৰ-পূৰ্বাঞ্চলৰ দুৱাৰমুখ গুৱাহাটীৰ কেইটামান আকৰ্ষণীয় পৰ্যটন স্থান হ'ল — নীলাচল পাহাৰত থকা কামাখ্যা মন্দিৰ, অসম ৰাজ্যিক চিৰিয়াখানা, ব্ৰহ্মপুত্ৰৰ বুকুত পৃথিৱীৰ আটাইতকৈ ক্ষুদ্ৰতম দ্বীপ উমানন্দত থকা উমানন্দ মন্দিৰ, ৰাজ্যিক সংগ্ৰহালয়, দীঘলী পুখুৰী, তাৰকাগৃহ, তিৰুপতি বালাজী মন্দিৰ, নেহেৰু পাৰ্ক, শ্ৰীমন্ত শংকৰদেৱ কলাক্ষেত্ৰ, নৱগ্ৰহ মন্দিৰ, খানাপাৰাৰ বিজ্ঞান গৱেষণাৰ ইত্যাদি। প্ৰাচ্যৰ মানচেপ্টাৰ ৰূপে প্ৰখ্যাত শূৱালকুছিৰ মুগা কাপোৰে সমগ্ৰ বিশ্বতে সমাদৰ বুটলিবলৈ সক্ষম হৈছে। ছশ বছৰীয়া আহোম ৰাজত্বৰ অলেখ কীৰ্তিচিহ্ন বুকুত লৈ উজনিৰ চহৰ শিৱসাগৰ অতীজৰে পৰা পৰ্যটক আকৰ্ষণৰ কেন্দ্ৰবিন্দু হৈ আহিছে। তেজপুৰৰ বিখ্যাত অগ্নিগড় আৰু উষা-চিত্ৰলেখাৰ উদ্যানে বুৰঞ্জীৰ কথাৰে যেন কৈ আছে। আৰ্ত্তজাতিক ক্ষেত্ৰত চলোৱা প্ৰচাৰৰ বাবে পৃথিৱীৰ বিভিন্ন প্ৰান্তৰ মানুহে পৰ্যটকৰ ভূ-স্বৰ্গস্বৰূপ অসমৰ বিষয়ে জানিবলৈ আগ্ৰহ প্ৰকাশ কৰিছে। ক্ষমতালৈ আহিয়ে বৰ্তমানৰ ৰাজ্য চৰকাৰখনে প্ৰচুৰ সম্ভাৱনাপূৰ্ণ উদ্যোগ পৰ্যটন খণ্ডটোৰ প্ৰসাৰ আৰু বিকাশ ত্বৰান্বিত কৰাৰ অৰ্থে আন্তঃগাঁথনি উন্নয়নত সৰ্বাধিক গুৰুত্ব আৰোপ কৰিছে। এইক্ষেত্ৰত অধিক ৰাজহ সৃষ্টিৰ প্ৰতি লক্ষ্য ৰাখি ব্যক্তিগত খণ্ডক উৎসাহিত কৰিছে। চৰকাৰে হাতত লোৱা বিভিন্ন পদক্ষেপৰ ফলস্বৰূপে বিগত কালত ৰাজ্যখনলৈ অহা পৰ্যটকৰ সংখ্যা উৎসাহজনকভাৱে বৃদ্ধি পাইছে।

উদাহৰণস্বৰূপে বিগত বৰ্ষসমূহত ঘৰুৱা পৰ্যটকৰ সংখ্যা বৃদ্ধি পাইছে। উদাহৰণস্বৰূপে, বিগত বৰ্ষসমূহত ঘৰুৱা পৰ্যটকৰ সংখ্যা ৪৪,৪৪,৩৯৩ গৰাকীৰ পৰা ৫৬,৪২,৯৫০ গৰাকীলৈ আৰু বিদেশী পৰ্যটকৰ সংখ্যা ১৯,০৮৬ গৰাকীৰ পৰা ২৬,৩২০ গৰাকীলৈ বৃদ্ধি পাইছে। ধৰ্মীয় পৰ্যটনৰ প্ৰসাৰৰ বাবে পৰ্যটন বিভাগৰ সহায়ত ২০১৬-১৭ বিত্তীয় বৰ্ষত ব্যাপকভাৱে অশুবাচী মেলাৰ আয়োজন কৰাৰ লগতে পশ্চিমবংগৰ কোচবিহাৰৰ মধুপুৰত শ্ৰীমন্ত শংকৰদেৱ, মধুপুৰ উৎসৱ আয়োজন কৰিছিল। আন্তৰ্জাতিক প্ৰেক্ষাপটত অসমৰ চহকী সাংস্কৃতিক পৰম্পৰা আৰু পৰ্যটকৰ বাবে আকৰ্ষণীয় স্থানসমূহৰ বিষয়ে ব্যাপক প্ৰচাৰৰ উদ্দেশ্যে চৰকাৰে যশস্বী চলচিত্ৰ অভিনেত্ৰী প্ৰিয়ংকা চোপ্ৰাক অসম পৰ্যটনৰ ব্ৰেণ্ড এম্বেচাদৰ হিচাপে নিয়োগ কৰি অসমক ৰাষ্ট্ৰীয় আৰু আন্তঃৰাষ্ট্ৰীয় পৰ্যটন মানচিত্ৰলৈ লৈ যোৱাৰ প্ৰয়াস কৰাৰ উপৰি ব্যাপক প্ৰচাৰৰ জৰিয়তে ৰাজ্যখনৰ পৰিচিত দাঙি ধৰাৰ বাবে এগৰাকী পৰামৰ্শদাতাও নিয়োগ কৰিছে।

পৰ্যটন এনে এটা উদ্যোগ যিটো উদ্যোগত উচ্চ প্ৰযুক্তিগত জ্ঞানৰ লগতে প্ৰচুৰ মূলধনৰ প্ৰয়োজন নাই। আমাৰ ৰাজ্যখনৰ জনপ্ৰিয় পৰ্যটন খলী হিচাপে বিশ্বৰ দৰবাৰত চিহ্নিত কৰাৰ বাবে চৰকাৰকে ধৰি সকলো পক্ষই পৰিকল্পিতভাৱে ব্যৱস্থা গ্ৰহণৰ প্ৰয়োজনীয়তা আহি পৰিছে। এই সত্তাটোৱে অসমৰ নিবনুৱা সমস্যা সমাধানৰ ক্ষেত্ৰটো প্ৰভূত অৰিহণা যোগাব পাৰে। স্বদেশ আৰু বিদেশত অসমৰ এটি সুকীয়া পৰিচয় আৰু উজ্জ্বল ভাবমূৰ্ত্তি গঢ়ি তুলিব পাৰিলে ৰাজ্যখনলৈ পৰ্যটকৰ সোত বোৱাৰ লগতে আৰ্থিকভাৱে লাভান্বিত হ'ব। সমগ্ৰ বিশ্বতে অসম অতিথিপৰায়ণতাৰ বাবে জনাজাত। স্থানীয় আতিথ্য আৰু পৰম্পৰাগত খাদ্য সম্ভাৰেৰে পৰ্যটকসকলক আপ্যায়িত কৰি চাব লাগিব যাতে পৰ্যটকসকলৰ কাৰণে ভৱিষ্যতলৈ অসমত থকা সময়ছোৱা মিঠা স্মৃতি আৰু অমলিন অনুভূতিৰ উৎস হৈ ৰয়। □

How Election Impact the Economy?

Queen Chawrak

B.A. 5th sem

The dates for the general elections in India have just been announced in India. Prime Minister Narendra Modi has also expressed his enthusiasm about the upcoming 'festival' of democracy. However India is also the largest democracy in the world with around 900 million voter. This means that this festival of democracy is very expensive to conduct . Apart from the direct expenses involved in conducting such a huge event, there are also many indirect costs. Historical data shows that the economy of any country usually slows down before an election year.

The first and most obvious impact of an election is a significant increase in national debt being taken by the government. Elections in India and across the world are marked by the introduction of policies which are economic disasters but with political benefits. The rollout of welfare schemes which will become unsustainable in the long run is a common play which is used by parties which are in power in order to woo the voters. Such manipulation would not work if the voters were rational and were likely to elect a government on this basis of its long term performance .

The election period is marked by increased spending by each of the political parties. Every political party spends millions of dollars. A lot of this money is suddenly taken out from bank accounts abashed into the market. This is the reason why suddenly there is a lot of money chasing limited amounts of goods. This results in price inflation. Products like food items and drink also tend to face shortage which leads to an increase in their price.

From all the above it is clear that during an election year, neither the government nor the citizens are looking at long term results. They are only concerned about the immediate impact that their policies can create. As a result, the economy completely stops focusing on long term imports, instead, the focus is on immediate consumption, Thus long term spending like infrastructural projects takes a hit. This has led to slower economic growth in every election year that the indian economy has seen after independence.

Not all industries face the impact of an election. For some industries, the impact is very pertinent. For instance, companies which provide rental equipment for organizing events see a brisk increase in business because of political rallies. Similarly, manufacturers of certain types of goods which are used by political parties as freebies also see a

sudden spurt in their business, large scale temporary employment is provided since a lot of event management and security personal are needed in order to conduct political rallies.

The bottom line is that elections are a drain on the national economy. Of course, they are very important and they define what a democracy is however, every elections costs the economy a lot of money. Hence, a country would be better, from an economic standpoint, by avoiding frequent elections. It is therefore in the voters interest to elect a strong government that will last the entire tenure so that elections do not have to be undertaken before they are planned.□

Why

India is still a developing Country?

Bikash Mishra

B.Com 2nd sem

India dreams to develop into a super power but a third of the world's poor still lives here. India is one of the fastest developing economy in the world but also a home to the largest number of malnourished children. Majority of India lives in villages and at the same time rural India is facing the hardship of poverty much harder than urban. Though India is growing economically but the growth of this kind is creating two much demarcated societies- one poor and another rich. Prevailing poverty and hunger continue to hound the economic growth and making it slow.

Reasons why India is a developing Country

a) **Corruption** :- India, if not completely but is almost synonymous with the word corruption. Numerous scams in the recent years explain the saga of corruption. Almost all the government departments are affected by it. Corruption is regarded as one of the biggest reasons of poverty in India.

b) **High population growth rate** :- Ever increasing population is not a direct cause of poverty but its effect is bad. This is true in this case as well. More people mean the need of more resource, food etc.

c) **Mentality of poor** :- Not only external factors but also the internal will of poor people to remain poor is an obstacle. They even don't want to try to move out of poverty.

d) **Faulty development model** :- Much of the fund raised or allocated to the anti poverty Schemes is consumed in administrative cost. So the entire chain that is formed to help the poor does not allow this to happen. □

Potentiality of Tourism in Assam

Raktutpal Baruah

B. Com 5th sem

Tourism is travel for recreational, leisure of business purpose. The World Tourism Organization defines tourists as people who travel and stay places outside their usual environment for more than 24 hours and not more than one consecutive year for leisure, Business and other purposes not related to the exercise of an activity remunerated from within the place visited.

Assam is a pioneer state of the North Eastern region of India and situated in the far, north east corner of the country. Assam is best known for her unique natural beauty in flora and fauna, historical monuments, pilgrimage sites, the golden and colourful cultural festivals. Assam is well blessed by nature and it lies at the centre of one of the world's richest biodiversity areas. It has a rich cultural and ethnic heritage that can easily make it a tourist spot.

Although the whole north eastern region has tremendous tourism potential, the tourism industry in the area has still miles to go to upgrade the proper potentialities. This is mainly due to the lack of proper attention of the central government. The state as well as the entire north east region of India has been subjected to century long neglect. It is clear that tourism has a great potentiality for generating income and employment opportunities in Assam. But even then, no perceptible changes have been seen in this sector of the economy due to some problems. The main constraints that are coming into the way of its development are self explanatory, which can be identified as :

- ◆ Insufficient transport and communication facilities.
- ◆ Unavailability of average standard

accommodation.

- ◆ Frequent power cut off.
- ◆ Communication gaps between tourists and people.
- ◆ Insurgency problems of the state.

Lying at the centre of the world's wealthiest bio-geographical region, Assam is rightly endowed with nature and has the appreciable possibilities for developing into a compelling force of tourism and a thriving industry. With loads of economic resources, rich cultural and ethnic heritage, the state of Assam has gradually grown into a hub of tourist destinations, thus producing abundant income and job possibilities across Assam, which is out lined by its rich flora, fauna and biodiversity. Growth of the tourism industry in Assam mostly relies on the development of conventional policies leading to the enhancement of tourism dept., and all round individuals co-operation and awareness . Further, a sincere and powerful determination of the government of Assam, in addition to the genuine involvement of the resident of Assam will definitely enhance the tourism market in Assam in the near future.

Moreover, the development of tourism industry in Assam largely depends upon the formulation of a proper tourism development policy and people's cooperation and consciousness. The high powered Shukla Commission has recommended establishing a north east region. An honest and strong will of the government complete with people's hearty co-operation will definitely boost up tourism industry in near future.

Moreover, the high influences of special media will definitely contribute towards promoting the tourism industry. □

অসমীয়া ভাষাৰ লোকোক্তিত

আহোমৰ যুগৰ প্ৰভাৱ

অসীমজ্যোতি গগৈ

স্নাতক পঞ্চম ষাণ্মাসিক

ফকৰা যোজনা, জতুৱাৰ ঠাঁচ, খণ্ডবাক্যসমূহ হৈছে ভাষা এটাৰ অমূল্য সম্পদ। কম কথাতে ভাব গভীৰ অৰ্থ প্ৰকাশ আৰু ভাষা শুনিবলৈ শূৱনি হ'বৰ বাবে ইয়াক ব্যৱহাৰ কৰা হয়। পৃথিৱীৰ অন্যান্য ভাষাৰ দৰে অসমীয়া ভাষাতো এই লোকোক্তিসমূহৰ বহুল প্ৰয়োগ দেখিবলৈ পোৱা যায়। এই প্ৰবাদসমূহৰ মানুহৰ মুখে মুখে বহু আগৰ পৰাই চলি আহিছে। আহোমসকলৰ চিৰযুগমীয়া ছশ বছৰীয়া ৰাজত্বৰ কালত এই লোকোক্তিসমূহৰ প্ৰচলন বাৰুকৈয়ে মন কৰিবলগীয়া। আহোমসকলৰ ৰাজত্বৰ কালছোৱাক খুচৰি চালে বহুতো কথাই পোৱা যায়। আহোম যুগত প্ৰচলিত জতুৱা ঠাঁচ বৰ্তমানেও জনপ্ৰিয় হৈ থকাৰ পৰা বুজিব পাৰি যে এইসমূহৰ মূল্য কোনো গুণে কম নাই।

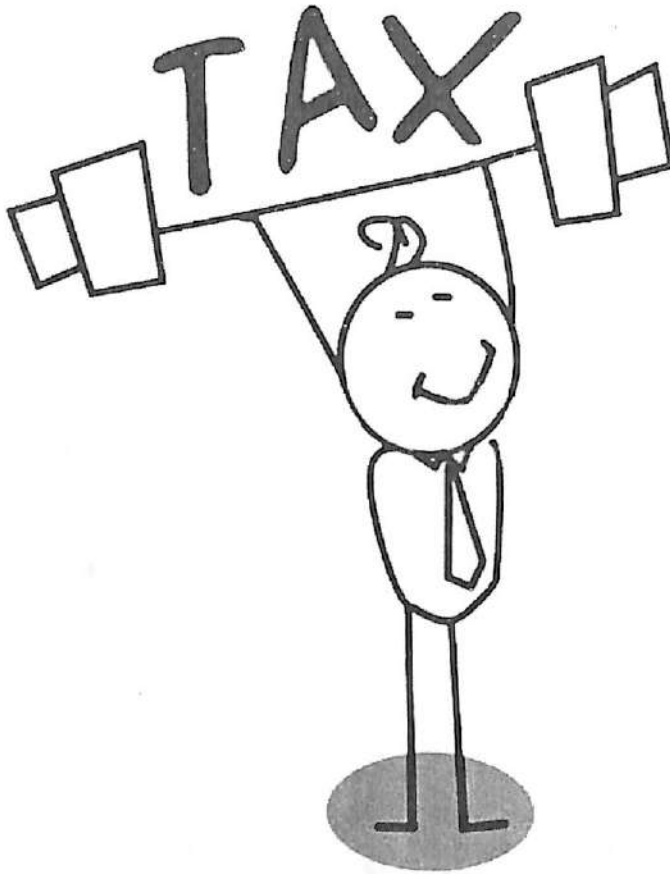
আহোম স্বৰ্গদেউ চোকলেংমুং ওৰফে গড়গঞা ৰজাই গড় মাৰি গড়গাঁৱত ৰাজধানী পাতিছিল। এই ৰাজধানীৰ পৰা আহোম স্বৰ্গদেউসকলে প্ৰায় আটাইশ বছৰ ধৰি অসমৰ শাসনভাৰ চলাইছিল। তেওঁলোকৰ গুণ গান সকলোতে বিয়পি গড়গাঁও সাথৰত পৰিণত হয়। গড়গাঁৱক লৈ প্ৰচলিত ফকৰা যোজনা আজিও অসমীয়াৰ মুখে মুখে প্ৰচলিত খন্তেকতে সাম্ৰাজ্যৰ সকলো বা-বাতৰি গড়গাঁৱত পোৱাৰ বাবে 'ইয়াতে মাৰিলো টিপা, গড়গাঁও পালেগৈ শিপা' কথাষাৰ প্ৰচলিত হ'ল। তদুপৰি আহোমসকলৰ ৰাজত্বৰ কালত সোণ কমোৱা আৰু লোৰ শিল্প বৰ কষ্টকৰ আছিল। এই শিল্পত এজন ওজা থাকে আৰু তেওঁৰ নিৰ্দেশমতে বাকী পালিবোৰে কাম কৰোতে নশ নকুৰি পালি, তাৰে ওপৰে ওজা বনমালী যোজনাৰ প্ৰচলন হ'ল। লোণ সেই সময়ত বৰ দুস্প্ৰাপ্য হোৱাত 'যাৰ লোণ খাবা, তাৰ গুণ গাবা', 'লোণ দানে সোণ দানে সমান', 'শাকত নাখায় লোণ, পিটিকাত যায় তিনিগুণ' আদি অনেক ফকৰা যোজনা অসমীয়া সমাজত প্ৰচলন হয়।

গদাধৰ সিংহই সিংহাসন প্ৰাপ্ত কৰাৰ প্ৰাক্ মুহূৰ্তত যেতিয়া চাউদাঙৰ ভয়ত পলাই ফুৰিছিল। হঠাৎ এদিন সংকটে আৱৰি ধৰে। চাউদাঙৰ পৰা ৰক্ষা কৰিবলৈ গদাপাণিক তিনিজনী মহিলাই মাটিত শুৱাই নিজৰ মানুহজন ঢুকাল বুলি ইনাই বিনাই কান্দিলে। চাউদাঙহঁতে সঁচা বুলি গুছি গ'ল। কিন্তু অসমীয়া সমাজত কথা এষাৰ থাকি গ'ল — 'বহাৰ বহেদৈ, টিপামৰ ভাউদৈ, শলগুৰিৰ আঘোণী বাই, তিনিও ডিঙিত ধৰি তিনিও কান্দিলে, সম্বন্ধত একোৱেই নাই।' গদাপাণি পলাই ফুৰোতে তেওঁৰ পত্নী জয়মতী ল'ৰা ৰজাৰ অত্যাচাৰত মৃত্যু মুখত পৰে। সেই সময়ত তেওঁলোকৰ দুই পুত্ৰ লাই আৰু লেচাই একেবাৰে অকলশৰীয়া হৈ পৰিছিল। লাই লেচাইৰ এনেদৰে আলৈ-আখানি হোৱাত অসমীয়া জনসাধাৰণৰ মনত বাৰুকৈয়ে সাঁচ বহুৱাইছিল। সেয়ে দুৰ্দশা বুজাবলৈ লাই-লেচাই খণ্ডবাক্যটি প্ৰচলন হয়। আহোমসকলৰ ছশ বছৰীয়া শাসন কালতেই এনেধৰণৰ অনেক লোকোক্তি প্ৰচলন হ'বলৈ ধৰিলে। আহোম যুগত সৃষ্টি হোৱা আৰু অনেক লোকোক্তি অসমীয়া ভাষাত ব্যৱহাৰ হৈ আহিছে। তাৰে কিছুমান হ'ল — 'নাক-কাণ কটা', 'ওভতাই ছাল চেলুৱা', 'গাত চোৰাত মেলা', 'কটা ঘাত চেঙা তেল দিয়া', 'ফটা হওঁক চিটা হওঁক পাটৰ টঙালি', 'কণা হওঁক কুজা হওঁক ভূঞাৰ পোৱালি', 'বলৱন্তই বল কৰে, বৰ্কতাই কি কৰে' ইত্যাদি।

অসমীয়া স্নাজত প্ৰচলিত এনেবোৰ লোককথা আহোম যুগৰ এক অনবদ্য অৱদান।

প্ৰকৃত্যৰ্থত এনেবোৰ লোককথাই জাতীয় জীৱন ধাৰালৈ সমৃদ্ধি কঢ়িয়াই আনিছে। আহোম যুগৰ ভিতৰ চ'ৰাত খুচৰি চালে এই লোকোক্তি তথা ফকৰা যোজনা, খণ্ডবাক্য আদিসমূহৰ এখন বাস্তৱ ছবি দেখিবলৈ পোৱা যায়। সাহিত্যকো এনে লোকোক্তিসমূহে বসময় কৰি তোলে। □

History of Income Tax

Dipankar Deb

B. Com, 5th sem

History of Income tax in India can be divided into three period :-

- (1860 - 1885)
- (1886 - 1914)
- (1914 - onward)

Sources of Income Tax Law in India :-

- Income tax act 1961.
- Annual Finance Act.
- Income Tax Rules 1962.
- Central board of direct tax (CBDT)

i) Income Tax Act 1961:- On the recommendation of Law Commission and Direct Taxes Administration Enquiry Committee chaired by Sri Mahavir Tyagi, a bill was framed. This bill was referred to a select committee and was finally passed in September, 1961. This Act came into force from April 1, 1962, in whole of the country, Income Tax 1961 is a comprehensive act which consists of 298 section and many subsection grouped under xxiii chapter along with xiv schedules. This act contains detailed provision regarding applicability, basics of charge, residential status head of income, clubbing provision, set off losses, deductions exemptions and assessment procedures involving appeals penalties and filing of return etc.

ii) Annual Finance Act :- Annual finance Act is an important piece of legislation that updates and amends the income tax act, 1961. It gives effect to the financial proposals of the govt for the relevant financial year and is finalised at the beginning of every financial year. It contains :-

- Introduction of new section to the Income Tax Act 1961.

Income tax was first introduced in India in 1860 by British ruler James William in order to meet the losses sustained by government on account of the military mutiny of 1857. In 1918, a new income tax was passed and again it was replaced by another new act which was passed in 1922. This act remained in force up to the assessment year 1961-62 with numerous amendments.

In consultation with the Ministry of Law, finally the Income tax Act, 1961 was passed. The Income Tax Act 1961 has been brought into force in 1 April 1962. It applies to the whole of India and Sikkim (including Jammu and Kashmir)

Since 1962 several amendment of far reaching nature have been made in the income tax act by the union budget every year.

b) Deletion of certain sections from the Income Tax Act 1961.

c) Rates of Income Tax for an assessment year, rates of tax for deducted at sources for the financial year and rates of advance tax for the relevant financial year.

iii) Income Tax Rules 1962 :- The provisions contained in Income Tax Act are duly supported by Income Tax Rules, 1962 that help in carrying the purposes of the act. These rules are prepared by "Central Board of Direct Taxes" (CBDT by virtue of power granted to it (ie board) Under section 295 of the Income Tax Act, 1961. These rules deal with procedural part of the various aspect of Income Tax.

Certain examples of Income Tax Rules :-

i) Rule 3 – Valuation of perquisites for calculating 'salary income'.

ii) Rule 6 – Prescribed authority for expenditure on scientific research.

iii) Rule 7 – Splitting up of partly agricultural income and partly non-agricultural income.

iv) Rule 6 DD – Cases and circumstances in which payment exceeding 20,000 may be made otherwise than by an account payee cheque or account payee bank draft.

This rules are made applicable by way of notification in the official Gazette of India and are subject to the control government.

4) Circular's and clarifications issued by CBDT :- The Indian Central Board of Direct Taxes (CBDT) is the apex institution that regulates the overall administration of the direct taxes (Income Tax and Wealth Tax) of the country. Section 119 of the Income Tax Act, 1961 empowers CBDT to issue certain orders, instruction and direction to the revenue department (ie income tax department) to assist in the interpretation of the law. These orders / instructions / directions are issued in the form of circulars / instructions and are required to be followed by the income tax. Their circulars clarify the ambiguities in statutory provisions and provide greater ease of administration.

Important Points :-

i) CBDT circulars are binding on income tax department officials.

ii) Circulars are not binding on assessee.

iii) Circulars are not binding on CTT (Appeals) and other appellate authorities.

5) Judicial Decision / Case Law :- Judicial decision are also one of the most important sources of income tax law.

Important points :-

i) Any decision given by any high court shall be applicable in particular case.

ii) Any decision given by the honourable supreme court shall be treated as law application through out the country.

iii) The decision of supreme court can be reversed by the parliament by enacting a law contrary of such decision.

In terms of the income tax act 1961, a person include :-

i) Individual

ii) Company

iii) Firm

iv) Association of person (AOP)

v) Hindu undivided family (HUF)

vi) Body of individuals (BOI)

vii) Local authority

viii) Artificial judical person not falling in any of the preceding categories.

i) Individual :- It refers to a natural human being whether male or female, minor or major.

ii) Company :- It is an artificial person registered under Indian companies act 2013 or any other law.

iii) Firm :- It is an entity which comes into existence as a result of partnership agreement between persons to share profits of the business carried on by all or any one of them. Though a partnership firm does not have a separate legal entity. Yet it has been regarded as a separate entity under income tax act. Under income tax act 1961, a partnership firm can be of the following two types :-

i) A firm which fulfil the conditions prescribed u/s/84.

ii) a firm which does not fulfil the conditions prescribe u/ s/84.

iv) Association of Persons :- Co-operative societies, MARKFED, NAFED etc. are the examples of such person. When persons combine together to carry on a joint enterprise and they do not constitute partnership under the ambit of law, they are assessable as an association of persons. Receiving income jointly is not only feature of an association of person.

v) Hindu Undivided Family :- Hindu undivided family has been define under the income tax act. It means a family which consist of all person lineally descended from a common ancestor including their wives and un married daughter.

vi) Body of Individual :- It means a group of person who carry on some activity with the objective of earning some income it could consist only of individual entities. Companies or firms cannot be members of a body of individual. Income tax should not be payable by assessee in respect of the receipts of share of income by him from body of individual on

which the tax has already been paid by body of individual.

vii) Local Authority :- The firm local authority mean any authority formed under any law for the local management of any area. They includes –

a) Panchayat as refered to a clause (d) of article 243 of constitution .

b) Municipality refered to in article 243 (p) of the constitution.

c) Municipality committee district board legally entitled to or entrusted by their govt with a control or management of municipal and local firm.

viii) Artificial Juridical Person :- A public corporation established under special act of legislature and a body having juristic personality of its own are known to be artificial juridical person.

Head of Income Tax (Sec 14) :-

a) Salary sec 15 to 17

b) Income from house property (sec 22 to 27)\

c) Profit and gain of business of professional (sec 28 to 44A)

d) capital gains (sec 45 to 44A)

e) Income from other sources (sec 56 to 59) □

Chaolung Sukapha

(The Ahom King)

Sousumi Saikia

3rd Sem

Chaolung Sukapha also known as Siu-Ka-Pha was the first Ahom king in Medieval Assam. He was the founder of the Ahom Kingdom. Sukapha was born to Chao Chang-Nyeu and Nang Mang Black Khamsen in the Tai state of Mang Mao in the year 1189 CE. The Kingdom he established in 1228 existed for nearly six hundred years and in the process unified the various indigenous ethnic groups of the region that left a deep impact on the region. In reference to his position in Assam's history the honorific 'Chaolung' is generally associated with his name (Chao 'lord' ; lung : 'great')

According to the Ahom tradition Sukapha was a descendant of the god Khumlung who has come down from the heavens and had ruled Mong-Ri-Ram. During the reign of Suhungmung, which saw the composition of the first Assamese chronicles and increased Hindu influence, Sukapha's origin was due to the union of god Indra and Syama and he was declared the progenitor of the Indravamsa Kshatriyas a lineage created for the Ahoms by the Hindu Brahmins. Siu-Ka-Pha did not go back to his father's Kingdom, rather decided to march towards west to rule a western state called Mong-Pa-Kam now

identified with the eastern part of Kamarupa. Sukapha's followers include several nobles, a number of officers of various ranks nine thousand men-women and children. After a westward march for thirteen years and staying at several places, for a period ranging from one to three years, they arrived at the Patkai in 1228 A.D. Posting a governor at the Khamjang Vally, their first territorial unit, they sailed on the shore of the Nangjang lake, Sukapha and the rest of the party at first followed to Namrup, then the Buri Dihing (Nam-Jin) thereafter the Brahmaputra and the Dikhow before finally arriving at Choraideo which became his permanent capital.

On the way, he also organised several other territorial units along the bank of these rivers. In this way a small kingdom bounded by Patkai, the Buri Dihing, the Brahmaputra, the Dekhow and the Naga hills was founded in upper Assam over which Sukapha ruled till his death in 1268 AD. The territory was peopled by the Morans and the Barahis and a few village of the Chutiyas and the Kacharis mostly of Bodo origin; Nagas were also included in the hilly region of the Patkai. Sukapha won over the chiefs of Morans and the Barahis and even encouraged intermarriage with them and appointed some of them in various capacities in the royal household.

Before arriving at Charaideo, he moved from

place to place searching for the right capital, leaving behind his representative at each stage to rule the colonized land. Then he went up the Burhi Dihing river and established a presence at Lakhan Tesla. Then he came back down the river and established the rule at Tipam. In 1236 he moved to Mungklang and in 1240 down the Brahmaputra to Habung (Dhemaji). In 1244 he went further down to Ligorigaon (Sang Tak) a few miles from present day Nazira and in 1246 Simaluguri (Tun Nycu) a place downstream from the present day Simaluguri Sukapha then remained in Demow for six years. Finally in 1253 he built himself his capital city at Charaideo near present day Sibsagar town. The capital of Ahom kingdom changed many times after this but Charaideo remained the symbolic center of Ahom rule. With help of local recruits he established three large farms for sali rice cultivation, called Baraljpwakhat, Engerakhat and Gachikalakhat. In 1268 Sukapha died. At the time of his death his kingdom was bounded by the Brahmaputra river in the west Buridihing river in the north, the Dikhow river in the south and the Naga hills in the east.

Since 1996 December 2 has been celebrated in Assam as the Sukapha Divas or Ahom Divas (Assam Day) to commemorate the advent of the first king of the Ahom kingdom in Assam after his journey over Patkai Hills. □

Rohingya Muslim : The World's Most Persecuted Minority

Nayan Nag
3rd Sem

The Rohingyas are an ethnic Muslim groups from the Rakhine state in Myanmar. Rakhine areas in Myanmar is the least developed region and more than 78.1 of household are below poverty line. About 1.1 million Rohingya are said to live in Rakhine region. They trace this origin back to the 15th century ever since independence in 1948. Government in Burma (later renamed an Myanmar in 1989) denied any recognition to the group and identified them an “illegal Bengali immigrant”. The Rohingyas were regarded as stateless when the Myanmar government refused to grant them citizenship or any legal documentation. The 1982 citizenship law deprives the Rohingya of citizenship in Myanmar and declared them as non-national or foreign Residents”. The Rohingya genocide is a series of ongoing persecutions which has forced one and a half million Rohingyas to flee to neighbouring countries since 1970s. During this period, there have been reports of rape, torture, arson and murder by Myanmar security force. In 2012, some of Rohingya Muslims were charged with gang rape and murder of a Buddhist women in Rakhine which led to the clashes between Rohingya Muslims and Buddhist.

According to the United Nation Human Right Council, more than 1,68,000 Rohingyas have fled Myanmar since 2012 and have earned the title of the ‘book people’. As they speak Bengali, they first head on to Bangladesh but with rising number of immigrants in 2012,

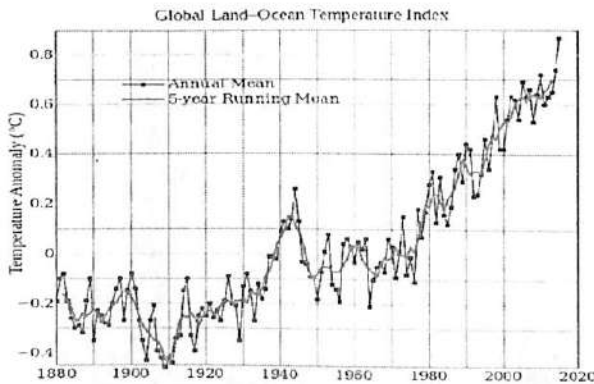
Bangladesh has refused any kinds of assistance to Rohingya Muslim. After that they moved towards Thailand. Thailand's navy gave them food and medicines but they did not allow Rohingyas to stay in their territories. This system was followed by Malaysia. Indonesia also blocked all entry of points for them. Then they moved to India. India is home to approximately 40,000 Rohingyas. According to Ministry of home affairs, the Rohingyas entered through the North-East area from various ranges but they avoided staying near the Myanmar's borders and spread even across the states of India. They have their camps in Assam, West Bengal, Delhi, Jammu & Kashmir, Andhra Pradesh and Kerala. The maximum number of Rohingya is in Jammu and Kashmir about 5,700. Kiren Rijiju has declared them as illegal immigrants to India and shall be deported to Myanmar soon. Aung San Suu Kyi, the state Counsellor of Myanmar has been criticized for her inability to defend the Rohingya Muslims.

Jonathan Head, a South East Asia correspondent for BBC news has recently visited Hla Poe Kaung transit camp, which is built on the site of demolished Rohingya Village. Today no trace of Muslim quotes remains in Rakhine. The team approached the Myanmar's government spokesman for a response to their finding in Rakhine but have not received a reply. This signifies that despite growing condemnations by International organisation and communities the evaporation of Rohingya continues□

Global Warming, Climate Change And Initiatives by Certain Countries of The World to revive back for Our Future Generations

Rajib Rudra Tariang

Asst. Professor & Coordinator,
Wildlife Conservation, Biology Course,
Department of Zoology

OUR FORESTS ARE FAST DISAPPEARING. WE NEED YOUR HELP TO PLANT TREES AND RESTORE FORESTS AROUND THE GLOBE.

Fig : Global mean surface temperature change from 1880 to 2015, relative to the 1951–1980 mean. The black line is the annual mean and the red line is the 5-year running mean. Source : NASA GISS

Global warming is the term used to describe a gradual increase in the average temperature of the Earth's atmosphere and its oceans, a change that is believed to be permanently changing the Earth's climate. There is great debate among many people, environmentalists and sometimes in the news, on whether global warming is real. But climate scientists looking at the data and facts agree the planet is warming. While many view the effects of global warming to be more substantial and more rapidly occurring than others do, the scientific consensus on climatic changes related to global warming is that the average temperature of the Earth has risen between 0.40 and 0.80 °C over the past 100 years and presently it is fast increasing. The increased volumes of carbon dioxide and other greenhouse gases released by the burning of fossil fuels, land clearing of the last remains of the forest, agriculture, and other human activities, are believed to be the primary sources of the global warming that has occurred over the past 50 years. Scientists from the Intergovernmental Panel on Climate carrying out global warming research have recently predicted that average global temperatures could increase between 1.40 and 5.80 °C by the year 2100. Changes resulting from global warming may include rising sea levels due to the melting of the polar ice caps, as well as an increase in occurrence and severity of storms and other severe weather events.

One of the most vigorously debated topics on Earth is the issue of climate change which is the most pressing global change questions that remain unresolved. Climate change is a change in the statistical distribution of weather patterns when that change lasts for an extended period of time from decades to millions of years. Climate change is the change in average weather conditions, or variation of weather around in longer-term average conditions from more or fewer extreme weather conditions. Climate change is caused by factors such as biotic processes, variations in solar radiation received by Earth, volcanic eruptions and tectonics plate movements. In recent times human activities have also been identified as significant causes of recent climate change, often referred to as global warming.

On the broadest scale, the rate at which energy is received from the Sun and the rate at which it is lost to space determine the equilibrium temperature and climate of Earth. This energy is distributed around the globe by winds, ocean currents, and other mechanisms to affect the climates of different regions. Factors that can shape climate are called climate forcing or “forcing mechanisms”. These include processes such as variations in solar radiation, variations in the Earth’s orbit, variations in the albedo effect or reflectivity of the continents and oceans, and continental drift and changes in greenhouse gas concentrations. There are a variety of climate change feedbacks that can either amplify or diminish the initial forcing. Some parts of the climate system, such as the oceans and ice caps, respond more slowly in reaction to climate forcing, while others respond more quickly. There are also key threshold factors which when exceeded can produce rapid change. The climate system can respond abruptly, but the full response to forcing mechanisms might not be fully developed for centuries or even longer.

Scientists have spent decades figuring

out what is causing global warming. They’ve looked at the natural cycles and events that are known to influence climate. But the amount and pattern of warming that’s been measured can’t be explained by these factors alone. The only way to explain the pattern is to include the effect of greenhouse gases [GHGs] emitted by humans.

To bring all this information together, the United Nations formed a group of scientists called the Intergovernmental Panel on Climate Change, or IPCC. The IPCC meets every few years to review the latest scientific findings and write a report summarizing all that is known about global warming. Each report represents a consensus, or agreement, among hundreds of leading scientists.

One of the first things scientists learned is that there are several greenhouse gases responsible for warming, and humans emit them in a variety of ways. Most come from the combustion of fossil fuels in cars, factories and electricity production. The gas responsible for the most warming is carbon dioxide, also called CO₂. Other contributors include methane released from landfills and agriculture [especially from the digestive systems of grazing animals], nitrous oxide from fertilizers, gases used for refrigeration and industrial processes, and the loss of forests that would otherwise store CO₂.

Different greenhouse gases have very different heat-trapping abilities. Some of them can even trap more heat than CO₂. A molecule of methane produces more than 20 times the warming of a molecule of CO₂. Nitrous oxide is 300 times more powerful than CO₂. Other gases, such as chlorofluorocarbons [which have been

Effects that scientists had predicted in the past would result from global climate change are now occurring; loss of sea ice, accelerated sea level rise and longer, more intense heat waves.

banned in much of the world because they also degrade the ozone layer], have heat-trapping potential thousands of times greater than CO₂. But because their concentrations are much lower than CO₂, none of these gases adds as much warmth to the atmosphere as CO₂ does.

In order to understand the effects of all the gases together, scientists tend to talk about all greenhouse gases in terms of the equivalent amount of CO₂. Since 1990, yearly emissions have gone up by about 6 billion metric tons of “carbon dioxide equivalent” worldwide, more than a 20 percent increase.

Some indicators of Climate Change consequences are described below.

With rapid climate change, one-fourth of Earth's species could be headed for extinction by 2050.

With rapid climate change, one-fourth of Earth's species could be headed for extinction by 2050. Climate change is already beginning to transform life on Earth. Around the globe, seasons are shifting, temperatures are climbing and sea levels are rising. And meanwhile, our planet must still continuously supply us the –all living things, – with air, water, food and safe places to live and their ecological interactions. If we don't act now, climate change will rapidly alter the lands and waters we all depend upon for survival, leaving our children and grandchildren with a very different world of starvation, drought, epidemic diseases, extreme hot and cold, etc. Some of the most dangerous consequences of climate change are listed here. Which one will have the most impact on your life, or on the places you care about.

The five hottest years on record have all occurred since 1997.

Heat-trapping gases emitted by power plants, automobiles, deforestation and other sources are warming up the planet. In fact, the five hottest years on record have all occurred since 1997 and the 10 hottest since 1990, including the warmest years on record – 2005 and 2010.

High temperatures are to blame for an increase in heat-related deaths and illness, rising seas, increased storms intensity and many of the other dangerous consequences of climate change. During the 20th century, the Earth's average temperature rose one degree Fahrenheit to its highest level in the past four centuries – believed to be the fastest rise in a thousand years.

Scientists project that if emissions of heat-trapping carbon emissions aren't reduced, average surface temperatures could increase by 3 to 10 degrees Fahrenheit by the end of the century.

The planet's oceans are also warming, which is causing dangerous consequences such as stronger storms, coral bleaching and rising seas. Rising Temperatures and changing patterns of rain and snow are forcing trees and plants around the world to move toward Polar Regions and up mountain slopes.

These vegetation shifts will undermine much of the work the conservation community has accomplished to date, with the potential to permanently change the face of Conservancy preserves, local land trusts, and even our national parks.

In the tundra, thawing permafrost will allow shrubs and trees to take root. In the Great Plains of the United States, grasslands will likely become forests. And New England's fiery fall foliage will eventually fade as maple and beech forests shift north toward cooler temperatures. As plant communities try to adjust to the changing climate by moving toward cooler areas, the animals that depend on them will be forced to move. Development and other barriers may block the migration of both plants and animals. Some species and communities such as polar bears and alpine meadows may be left without any remaining viable habitat, putting much of our treasured wildlife at risk.

Changing temperatures are causing vegetation shifts and conservation challenges

Rising temperatures are changing

weather and vegetation patterns across the globe, forcing animal species to migrate to new, cooler areas in order to survive.

The rapid nature of climate change is likely to exceed the ability of many species to migrate or adjust. Experts predict that one-fourth of Earth's species will be headed for extinction by 2050 if the warming trend continues at its current rate.

Many species are already feeling the heat :

- In 1999, the death of the last Golden Toad in Central America marked the first documented species extinction driven by climate change.
- Due to melting ice in the Arctic, polar bears may be gone from the planet in as little as 100 years.
- In the tropics, increased sea temperatures are causing more coral reefs to "bleach," as the heat kills colorful algae that are necessary to coral health and survival.
- Several U.S. states may even lose their official birds as they head for cooler climates – including the Baltimore oriole of Maryland, black-capped chickadee of Massachusetts, and the American goldfinch of Iowa.

Sea level rise from climate change could displace tens of millions of people.

As the Earth Heats Up - sea levels rise because warmer water takes up more room than colder water, a process known as thermal expansion. Melting glaciers compound the problem by dumping even more fresh water into the oceans.

Rising seas threaten to inundate low-lying areas and islands, threaten dense coastal populations, erode shorelines, damage property and destroy ecosystems such as mangroves and wetlands that protect coasts against storms.

Sea levels have risen between four and eight inches in the past 100 years. Current projections suggest that sea levels could continue to rise between 4 inches and 36 inches over the next 100 years. A 36-inch increase in sea levels would swamp every city on the East Coast of

the United States, from Miami to Boston.

Worldwide, approximately 100 million people live within three feet of sea level. Sea level rise associated with climate change could displace tens of millions of people in low-lying areas – especially in developing countries. Inhabitants of some small island countries that rest barely above the existing sea level are already abandoning their islands, some of the world's first climate change refugees.

Climate change is making floods, fires and droughts more frequent and severe.

Climate change is intensifying the circulation of water on, above and below the surface of the Earth – causing drought and floods to be more frequent, severe and widespread. Higher temperatures increase the amount of moisture that evaporates from land and water, leading to drought in many areas. Lands affected by drought are more vulnerable to flooding once rain falls.

As temperatures rise globally, droughts will become more frequent and more severe, with potentially devastating consequences for agriculture, water supply and human health. This phenomenon has already been observed in some parts of Asia and Africa, where droughts have become longer and more intense.

Hot temperatures and dry conditions also increase the likelihood of forest fires. In the conifer forests of the western United States, earlier snowmelts, longer summers and an increase in spring and summer temperatures have increased fire frequency by 400 percent and have increased the amount of land burned by 650 percent since 1970.

Climate change will cause storms, hurricanes and tropical storms to become more intense.

Scientific research indicates that climate change will cause hurricanes and tropical storms to become more intense – lasting longer, unleashing stronger winds, and causing more damage to coastal ecosystems and Communities.

Scientists point to higher ocean temperatures as the main culprit, since hurricanes and tropical storms get their energy from warm water. As sea surface temperatures rise, developing storms will contain more energy.

At the same time, other factors such as rising sea levels, disappearing wetlands, and increased coastal development threaten to intensify the damage caused by hurricanes and tropical storms.

Climate change brings health risks to the world's most vulnerable communities.

As temperature rises, so do the risks of heat-related illness and even death for the most vulnerable human populations.

In 2003, for example, extreme heat waves caused more than 20,000 deaths in Europe and more than 1,500 deaths in India. Scientists have linked the deadly heat waves to climate change and warn of more to come.

In addition to heat-related illness, climate change may increase the spread of infectious diseases, mainly because warmer temperatures allow disease-carrying insects, animals and microbes to survive in areas where they were once thwarted by cold weather.

Diseases and pests that were once limited to the tropics – such as mosquitoes that carry malaria – may find hospitable conditions in new areas that were once too cold to support them.

The World Health Organization [WHO] estimates that climate change may have caused more than 150,000 deaths in the year 2000 alone, with an increase in deaths likely in the future.

Climate change is already affecting economies around the world.

DECLINING CROP YIELDS COULD PUT HUNDREDS OF THOUSANDS OF PEOPLE AT RISK FOR STARVATION.

Climate change is affecting businesses and economies at home and around the world. If action is not taken to curb global carbon emissions, climate change could cost between 5

and 20 percent of the annual global gross domestic product, according to UK Govt. report.. In comparison, it would take 1 percent of GDP to lessen the most damaging effects of climate change, the report says.

Image: Grand Muraille Verte

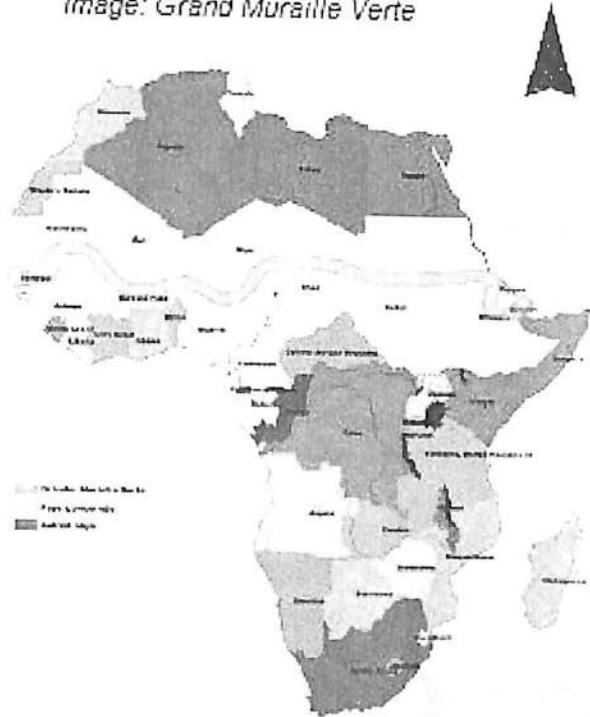

Fig :- Map showing green belt formation across the African Continent.

These global costs will be felt by local communities and businesses :

- In southern New England lobster catches have plummeted because of heat stresses and growing parasite threats due to rising sea temperatures.
- Ski resorts located in the lower altitudes of the Swiss Alps have difficulty obtaining bank loans because of declining snow.
- In Lake Erie, climate change may significantly lower lake levels, altering shoreline habitats and costing millions for the relocation of ports and shore infrastructure.

Globally, more intense hurricanes and downpours could cause billions of dollars in

damage to property and infrastructure. Declining crop yields due to prolonged drought and high temperatures, especially in Africa, could put hundreds of thousands of people at risk for starvation.

High sea temperatures also threaten the survival of coral reefs threaten, which generate an estimated \$375 billion per year in goods and services.

Glaciers are considered among the most sensitive indicators of climate change. Their size is determined by a mass balance mass balance between snow inputs and melt output. As temperatures warm, glaciers retreat unless snow precipitation increases to make up for the additional melt; the converse is also true. The Great Green Wall initiatives by certain countries of the World

The Great Green Wall initiative is a pan African proposal to “green” the continent from west to east in order to battle desertification. It aims at tackling poverty and the degradation of soils in the Sahel Saharan region, focusing on a strip of land of 15 km [9 mi] wide and 7,100 km [4,400 mi] long from Dakar to Djibouti. Populations in Sahelian Africa are among the poorest and most vulnerable to climatic variability and land degradation. They depend heavily on healthy ecosystems for rainfed agriculture, fisheries, and livestock management to sustain their livelihoods. These constitute the primary sectors of employment in the region and generate at least 40 percent of the gross domestic product [GDP] in most of the countries. Additionally, the ecosystem provides much needed livelihood products, such as fuelwood and bushmeat. Unfortunately, increasing population pressures on food, fodder, and fuelwood in a vulnerable environment have deteriorating impacts on natural resources, notably vegetation cover. Climate variability along with frequent droughts and poorly managed land and water resources have caused rivers and lakes to dry up and contribute to

increased soil erosion. The vision of a great green wall to combat ecological degradation was conceived in 2005 by the former President of the Federal Republic of Nigeria, Chief Olusegun Obasanjo, and the idea was strongly supported by President Abdoulaye Wade of Senegal. The vision evolved into an integrated ecosystem management approach in January 2007, when the African Union adopted declaration 137 VIII, approving the “Decision on the Implementation of the Green Wall for the Sahara Initiative”. In June 2010, Burkina Faso, Chad, Djibouti, Eritrea, Ethiopia, Mali, Mauritania, Niger, Nigeria, Senegal and Sudan signed a convention in Ndjamena, Chad, to create the Great Green Wall [GGW] Agency and nominate a secretary to further develop the initiative. The participating countries hope that by linking national level efforts across borders, they will tackle policy, investment, and institutional barriers that exacerbate the effects of climate change and variability, leading to desertification and deterioration of the environment and natural resources and the risk of conflicts between communities. International Colloquiums are held to discuss possible barriers as well as share available knowledge on the vegetal species, systems of development, and GGW monitoring updates.

The GEF emulates the spirit of collaboration by allowing participating GGW countries to prioritize which projects they want to implement, in conjunction with GEF agencies and their partners.

They may “develop one or several projects in the context of this program and assign some or all of their financial allocations to the Great Green Wall” Progress is apparent especially in the Zinder region of Niger, where tree density has significantly improved since the mid 1980s. GEF CEO Monique Barbut attributes the success to working with farmers to find technical solutions, particularly long-term land and financial solutions, in order to save the trees.

This form of natural regeneration benefits local communities and the global environment alike by increasing crop yield, improving soil fertility, reducing land erosion, improving fodder availability, diversifying income, cutting wood collection time for women, strengthening resilience to climate change, increasing biodiversity, and much more.

In China, another initiatives taken by China under the project Three-North Shelter

Forest Program also known as the Three-North Shelterbelt Program or the Green Great Wall, is a series of human-planted wind breaking forest strips [shelterbelts] in China, designed to hold back the expansion of the Gobi Desert. It is planned to be completed around 2050, at which point it will be 2,800 miles [4,500 km] long. The project's name indicates that it is to be carried out in all three of the northern regions— the North, the Northeast and the Northwest of China.

Hope with initiatives and control measures by You, we [the human and other organisms] may live here for ever, 'For Your Sons & Daughters'! □

Being one of the largest and most fascinating phyto-community in the plant kingdom, orchids are found world wide. Assam is the second rich store house of orchid in North-East India.

The Dibru Saikhowa National Park and biosphere is the richest national park in upper Assam and located in the Himalayan biodiversity hotspot. Dibru Saikhowa national park is a dwelling home of variety of orchids. So, far 35 species of epiphytic and 8 sp. (species) of terrestrial orchids have been reported from this area. The recorded species includes *Aerides* sp, *Bulbophyllum* sp, *Cleisostoma* sp, *Cymbidium* sp, *Dendrobium* sp, *Kindium* sp, *Lusia* sp, *Papilionanthe* sp, *Rhynchostylis retusa*, etc.

The climate condition of different types of vegetation in Tinsukia district suits well for the occurrence of number of species of orchids. Jeypore reserve forest of Dibrugarh district is endowed with rich biodiversity especially in orchids besides other plant species.

Orchids serves various essential role in an eco system. Some orchids are self pollinating, some are specific insects and bird pollinating. Some mycorrhizal fungi are dependent on orchids for completion of their life cycle or for shelter. During this period the fungi grow partly

inside the orchids roots, helping the plant to absorb water and minerals. The orchid repays the fungi by some nutrients during photosynthesis that helps the fungi to survive. This kind of relationship where two organisms helps one another is called 'symbiosis'.

Orchids are sensitive to the slightest disturbance to their habitat with the tremendous pressure on natural resources. Particular forest resources, orchids and their habitats are constantly under threat, rapid destruction of natural habitat by deforestation, soil erosion, overgrazing, use of weedicides, rapid urbanization, ignorance and collection for floral business has caused greater harm to the natural population of orchids. Today many species are rare, vulnerable, threatened, endangered and critically endangered status in our region.

References :-

i) Gogoi Khyanjeet

A checklist of orchid in Tinsukia district of Assam, India in pleione.

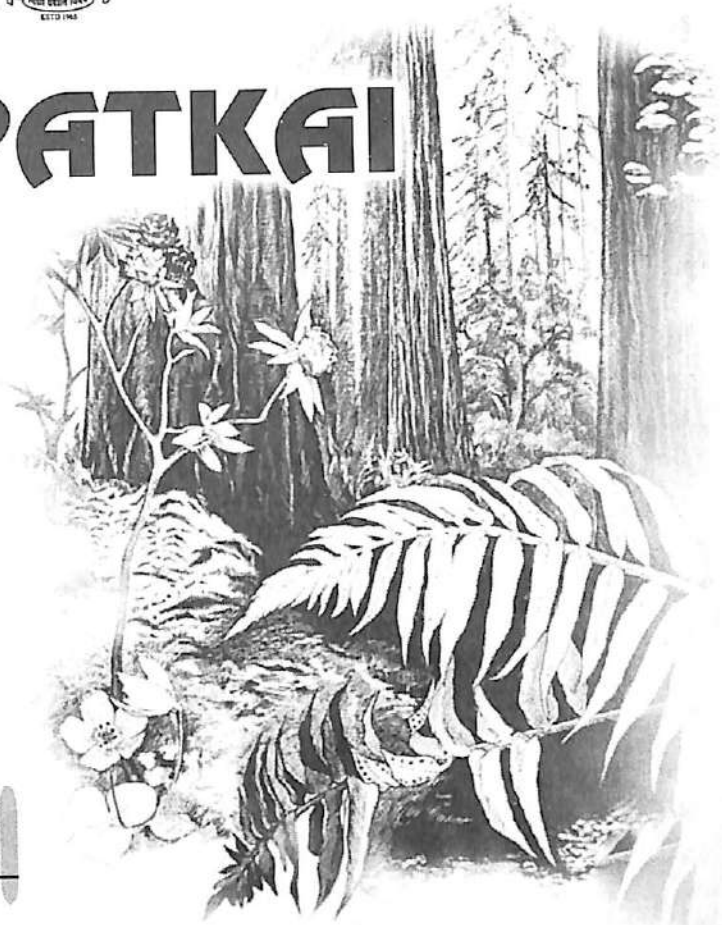
ii) Gogoi Khyanjeet

Orchid flora of Dibru saikhuwa national park & biosphere reserve, Assam, India.

iii) Gogoi Khyanjeet ; Das Raja, Yonzone Rajendra Orchids of Assam, North East India - An annotated checklist. □

DEHING PATKAI

The Amazon of The East

Niranjan Nayak
Bsc 3rd Sem

“Character is like a
tree and reputation
like a shadow.

The shadow is what
we think of it; the
tree is the real
thing.”

Abraham Lincoln

The Dehing Patkai forms the largest stretch of tropical lowland rainforest of India. It falls under Indo-Burma Biodiversity Hotspot. It is also referred as "The Amazon of the East" because it covers a huge area and owns thick forests and it's the only one rainforest existing in Assam. The Dehing Patkai is located within a radius of about 25 km from the center town Digboi in Tinsukia districts and it also covers a part of Dibrugarh district of Assam and it covers a total area of about 111.19 sq. km of rainforest. The name Dehing Patkai is derived from two entities, the river Dehing which run through the natural region and from the Patkai foothills on southern part that connects the region with the Eastern Himalayas. It is a part of the Assam valley tropical wet evergreen forests and consists of three parts. These are : the Jeypore Rainforest, Upper Dehing River, Dirok Rainforests, Additionally a part situated on the south west of the region has been declared as a wildlife sanctuary on 2004 under the Indian Wildlife Protection Act 1972. The area of Dehing Patkai has several historic attractions, including World War II cemeteries, the Stillwell road and the Digboi refinery. The

Dehing Patkai wildlife sanctuary is really an amazing place for the non human primates, and the other various species who are living there together maintaining a charming and peaceful ecosystem, along with the species of plants from small herbs (Ground Orchids) to big trees(Hollong Tree which is also known as The State Tree of Assam) The Dehing Patkai Forest region has a rich cultural heritage. There are more than a dozen different ethnic groups living in the area including the indigenous Assamese communities, particularly Tai Phake, Khamyang, Khampti, Singpho, Nocte, Ahom, Kaibarta, Moran and Motok, Burmese, Tea-tribes (Adivasi peoples) and Nepali people. The climate here is mostly tropical with an annual rainfall of more than 4,000 mm with monthly precipitation of at least 60 mm. The Dehing Patkai has a huge biodiversity of flora (Plants) and fauna (Animals).

CLIMATE :- The climate of Dehing Patkai can be termed as "Tropical Monsoon Rainforest climate with heavy monsoon downpour. The forest interiors are humid; the temperature variation might be as 10 degree Celcius in the winter nights. The temperature starts increasing from the May month reaching the peak in June and gradually fall with the downpour. The rainwater flow through the streams and sails throughout the year. There are some wetlands as well as water holes inside the forest that retain water for the whole year. Salt licks(leaks) are one of the important salt source for the wild animal of the forest.

Appearance and Structure:- The forest of the region has a very distinctive appearance and structure dominated by its vegetation. This forest falls under tropical semi evergreen forest. this region is highly dominant by Dipterocarpus (Holong) plants which soar to a great height, along with the other canopy constructing trees interlacing with the tough and tensile lianas, the

epiphytic orchids and abundant Pteridophytes growing in the living as well as dead wood. The forest floor is a home for charismatic ground orchids.

Sunlight play a vital role for designing the structure of forest. The structure can be stratified/ classified into five layers.

1. **The High Canopy layer** : with tallest trees (having wide umbrella) shaped crowns, exposed entirely to the sunlight.

2. **The sun-canopy layer** : with less tall tree having narrower crowns formed due to less availability of light.

3. **The lower tree layer** : This layer is characterized by trees that reach the sunlight gaps left by the canopy and sub canopy layers and shade the entire ground floor.

4. **The Shrub layer** : with shrubs plants.

5. **The hurts layer** : with ferns, herbs and ground orchids.

Wildlife :- Dehing patkai is home for numerous wild animals' food. The forest provides abundant food resources and shelter for the animals living in different layers of the forest. The animals are highly adapted to live in the dark with effective camouflaging appearance and remaining stationary throughout the daylight.

FAUNA : If we talk about fauna, then till date, 47 mammal species, 47 reptile species and butterfly species have been recorded in Dehing Patkai. The most common mammal species of this sanctuary are Hoolock Gibbon, Slow loris, Pig-tailed macaque, Stump-tailed macaque, Capped langur, Asian elephant, Bengal tiger, Indian leopard, Gaur, Chinese pangolin, Himalayan black bear, Himalayan squirrel, leopard cat. Clouded leopard, Porcupine, Crab eating mongoose, Sambar. Sun bear, Binturong, Barking deer, Golden cat and Marbled cat.

Avan(Birds) fauna : Dehing Patkai rainforest harbours about 293 bird species, belonging to 174 genera and 51 families. The

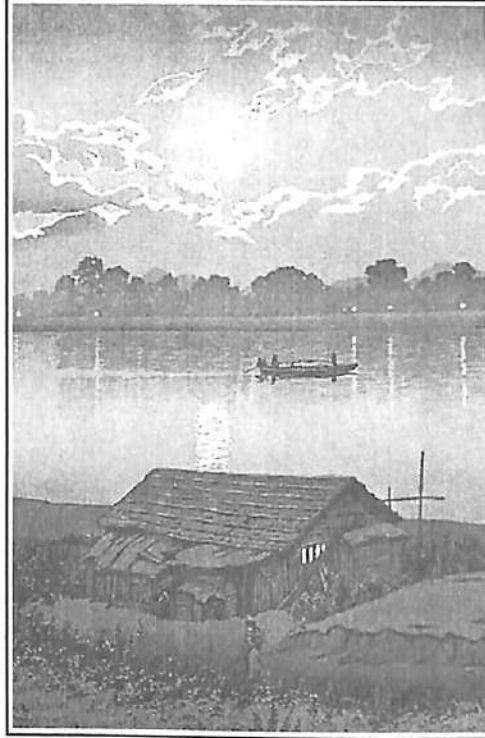
majority of the residents who reside there is about 63.7%. Some are winter visitors (23.1%) and very few are summer visitors (2.5%). About 10.7% are altitudinal migrants, coming mainly from the higher reaches of the western, central and Eastern Himalayas Avifauna includes slender-billed vulture, white-winged duck (State birds of Assam), greater adjutant stork, lesser adjutant stork, greater spotted eagle, beautiful nuthatch, marsh babbler, tawnybreasted wren- babbler, yellow-vented warbler, Hill myna etc.

FLORA: The different trees of The Dehing Patkai Rainforest includes many exotic species of orchids and bromeliads. There is an abundance of ferns, epiphytes, wild banana, orchids, arums, climbers in this humid forest habitat. Some of the important tree species found in the forest area are – Holong, Mekai, Dhuna, Udiyam, Nahar, Samkothal, Bheer, Hollock, Nahor, Au-tenga (elephant apple) different species of Ficus etc. The towering Hollong tree is the state tree of Assam.

ORCHIDS : The Dehing Patkai Forest is one of the most important forests of Assam in

terms of orchid diversity. So far, 101 species of orchids within 45 genera have been recorded there. So, we have seen that The Dehing Patkai rainforest contains a lot of varieties of both plant and animal species The positive thing about this forest it that it provides a very good environment for the survival of both the plants and animals. But a negative thing also associated with this forest is that, here the animals are not safe enough because of POACHERS. The poachers kill the animals for their skin, flesh, etc. which they actually didn't require at all, but for the sake of money and for their enjoyment they do such type of harmful activities. My personal opinion for such illegal activities is that we should make the people aware about the crucial condition of the species extinction from Earth. We should make them aware of our ecosystem so they can relate that we all living creatures are part of the ecosystem and if one of our member goes extinct the balance of the ecosystem gets disturbed. We should try to save our wildlife so that our next generation can survive in a peaceful environment. □

জীয়াধল নদীৰ ইপাৰে-সিপাৰে

লক্ষীনাথ মৰাণ

চতুৰ্থ ষাণ্মাসিক, বিজ্ঞান শাখা

পূৰ্বতে হিমালয়ৰ পাদদেশ আৰু বৰ্তমানৰ অৰুণাচল পৰ্বতলানি পাঁচটা ভাগত বিভক্ত কৰা আছিল। অসমৰ উত্তৰ-পূব দিশত অৱস্থিত পৰ্বতত আগৰে পৰা বাস কৰি অহা বিভিন্ন জনগোষ্ঠীৰ নামেৰে এই পাঁচোটা ভাগত নামাকৰণ কৰিছিল। তেজপুৰ বালিপাৰাৰ উত্তৰ দিশে ভালুকপুং, বমদিলা পাহাৰ, বৰ্তমানৰ অৰুণাচলৰ ৰাজধানী ইটানগৰ পাহাৰ অঞ্চলত ডফলা পাহাৰ, বৰ্তমানৰ গেককামুখ, সোৱণশিৰি পাহাৰ অঞ্চলত মিৰি জনগোষ্ঠীৰ লোকসকলে বাস কৰি অহা বাবে মিৰি পৰ্বত, লিকাৰালিৰ পৰা ওপৰলৈ বাচাৰ, আলং, পাছিয়াট আৰু চিয়াং নদীৰ পাহাৰ অঞ্চলত, আৰু পাহাৰ আৰু পূৰ্বৰ টিৰাপ সীমান্ত অঞ্চলত মিচিমি জনগোষ্ঠীৰ লোকসকলে বাস কৰি অহা বাবে মিচিমি পাহাৰ নামেৰে নামাকৰণ কৰা হৈছিল।

জীয়াধল নামৰ খবৰস্রোতা নদীখনে অৰুণাচল পাহাৰৰ পৰা নামি আহি ধেমাজি জিলাৰ মাজেদি বৈ গৈ লক্ষীমপুৰ জিলাত সোমাইছে আৰু শেষত মাজুলিৰ ওচৰত খেৰকটা সূঁতিত লগ লাগি ব্ৰহ্মপুত্ৰত পৰিছে। অসমৰ পৰা প্ৰায় ৭-৮ কিঃমিঃৰ ভিতৰত জীয়াধলৰ মুখত একালত এখন বিল আছিল, বিলখনৰ নাম 'মৰণি'। সেই মৰণি বিলৰ পৰাই জীয়াধল নদীৰ পানী বৈ আহিছে বুলি কয়। ইয়াৰ আগতে জীয়াধল খেৰকটা সূঁতিৰ উত্তৰফালে মথাউৰি বন্ধাৰ পিছত

সোৱণশিৰিত পৰিছিল কিন্তু এতিয়া মথাউৰি চিঙি থান-বান কৰি পুনৰ ব্ৰহ্মপুত্ৰত পৰেহি। সোৱণশিৰি সীমান্ত অঞ্চলত মিৰিসকল বাস কৰাৰ বাবে মিৰি পৰ্বত হয়। বয়োজ্যেষ্ঠসকলৰ মতে জীয়াধল মিৰি পৰ্বতৰ পৰা নামি আহিছে। মিৰিসকল ভৈয়ামলৈ নামি অহাৰ পিছত এই এষলকাত এতিয়ালৈকে আধুনিক সভ্যতাৰ কোনো চহৰ গঢ়ি নুঠাত মিৰি পৰ্বতৰ নাম নোহোৱা হয়। আৰু পাহাৰত চহৰ-

নগৰ, পাছিয়াট, আলং বাছাৰ আদি গঢ়ি উঠাৰ কাৰণে আৰু পাহাৰটো জনপ্ৰিয় হৈ পৰে, সেয়েহে জীয়াধল আৰু পাহাৰৰ পৰা নামি আহিছে বুলি কয়। ১৯৫০ চনৰ ভূমিকম্পৰ আগলৈকে হিমালয় পৰ্বতৰ পাদদেশত, য'ত এখন নদী পৰ্বতৰ পৰা বৈ আহি ভৈয়াম অঞ্চলত পৰিছে, তাত এটা গভীৰ হ্রদ আছিল। হ্রদৰ ওপৰত এখন শিলৰ সাকোঁ আছিল আৰু হ্রদৰ সোঁমাজত শিৱ পাৰ্বতীৰ শিলৰ মূৰ্তি আছিল। ১৯৫০ চনৰ আগে আগে মূৰ্তি দুটা হ্রদৰ পৰা নিজে নিজে অন্তৰ্ধান হয়। ভূমিকম্পত শিলৰ সাকোঁখন ভাগি পৰে।

তিনি সূঁতি হ'ল পাহাৰৰ ওপৰৰ তিনিওফালৰ পৰা বৈ অহা তিনিটা সূঁতিৰ সংগম স্থল। এটা সূঁতি পশ্চিমৰ সোৱণশিৰিৰ পৰা দ্বিতীয়টো উত্তৰচিকাং অঞ্চলৰ পৰা আৰু তৃতীয়টো সূঁতি পূবৰ অপচা অঞ্চলৰ পৰা বৈ আহি তিনি সূঁতি মিলিছে। বৰ্তমানৰ লিকাৰালিৰ পৰা লক্ষীমপুৰৰ বান্দৰদেৱা হৈ তেজপুৰৰ

ভালুকপুংলৈকে বন্ধা ৰুক্মিণী আলি নামেৰে ৰজাদিনীয়া আলিটো সেই কেচাখাটনিৰ অঞ্চলৰ কাষেদি গৈছিল বুলি কোৱা হয়।

জীয়াধল অঞ্চলত আগৰে পৰাই মিচিং মানুহৰ বাহিৰে অনা মানুহৰ বসতি কম আছিল। কেতিয়াবা ক'ৰবাত দুই-এঘৰ নেপালী মানুহ আৰু অন্যান্য জনগোষ্ঠীৰ লোক আছিল। বৰ্তমান বিভিন্ন জনগোষ্ঠীৰ মানুহে একেলগে মিলিজুলি গাঁও পাতি বাস কৰিবলৈ ধৰিছে। ধেমাজি চহৰৰ পশ্চিমে ৫২ নং ৰাষ্ট্ৰীয় ঘাইপথৰ ওপৰত থকা জীয়াধল চালিআলিৰ পৰা প্ৰায় ১৬ কিঃমিঃ উত্তৰে তিনি সুঁতি অঞ্চলৰ অৱস্থান, তিনিসুঁতিৰ ওপৰত চিকাং অপচা বস্তিৰ লগতে দুখন আদি গাঁও আছে। তিনিসুঁতিৰ পৰা বৈ অহা জীয়াধলৰ মুখত কেঁচাখাটনি, পশ্চিমফালে গ'লে জয়বামপুৰ, নলবাৰী, শালমাৰি, মিচিং আৰু মিপাক গাঁও পোৱা যায়। কমলপুৰৰ পৰা ভটিয়াই বড়ো গাঁও, দিহিৰি, খলিহামাৰি, অভয়পুৰ, মাইচা চাপৰি, হলৌ দোঙা, দিহিদিয়া, ভকত গাঁও, ন-কলিতা, কলিতা গাঁও, কোঁচ গাঁও, আউনিআতি, বুঢ়াকৰি, বৰদলনি, মাৰগাঁও, সাপেখাইতি, গুৰঠালৈ পৌহিতি আহি গাঁওসমূহ আছে। জীয়াধলৰ পূবে থকা কেইখনমান নদী কাষৰীয়া গাঁও হ'ল —

বালিচিৰি আদি গাঁও, কাৰ্গিল জনগোষ্ঠীৰ গাঁও, শান্তিপুৰ, বিক্ষুপুৰ, কোঁচপথাৰ, দীঘল গঢ়া, হিনিঘৰীয়া, নলামুখ আদি। দীঘল গঢ়াৰ পৰা পূবফালে উজাই গ'লে বৰাজান, আদিকলা, ৰায় চাপৰি, দলপা নাৰেং পোৱা যায়। তিনি ঘৰীয়াৰ পৰা জীয়াধলৰ পাৰে পাৰে ভটিয়ালে আজাৰবাৰি কেঁকুৰি, দিহিৰি, কেঁকুৰি চাপৰি আদি গাঁওসমূহ। ১৯৯৬ চনৰ পৰা ২০০৮ চনৰ ভিতৰত সকলো উচন হয়। দিহিৰি চাপৰি ২০০৭ চনৰ খহনিয়াত আৰু আজাৰবাৰী ১৯৯২ চনৰ পৰা ১৯৯৩ চনৰ বানপানীত ধ্বংসপ্ৰাপ্ত হয়। ইয়াৰ পিছত পানীতোলা নৰাবিল, চাংমাই, দলনি শমৰজান, টেঙাপুৰ কপাহতলি, নেপালিখুটি, চেচেলা, ৰটোৱা, জংগল, ৱ'ক, ধোৱাবাৰী, লাওমাৰি, কেঁচুখানা, গোহাঁই চাপৰি নৰুৱাঠাম, ঘুগোহা, কাঁহিকুটি আদি গাঁওসমূহ ঘিলামৰাৰ চৌখাম ঘাটলৈকে বিয়পি আছে। তিনিসুঁতিৰ অন্যতম সুঁতি 'অপচা'ৰ পূবফালে ৰায় নদী আৰু ৰায়নদীৰ পাৰত দলি নামৰ বস্তি আছে। চিলনী বস্তিৰ কাষেদি বৈ অহা চিলনী সুঁতিটোৱেই ভটিয়াই টেকজুৰিলৈ পৰিণত হ'ল। বহুতো মানুহৰ মুখে মুখে শুনিবলৈ পোৱা যায় যে এগৰাকী অচিনাকী বিদেশী লোকক ইয়াৰে আদিবাদী লোক এজনে যকচা অৰ্থাৎ মিকোৱে

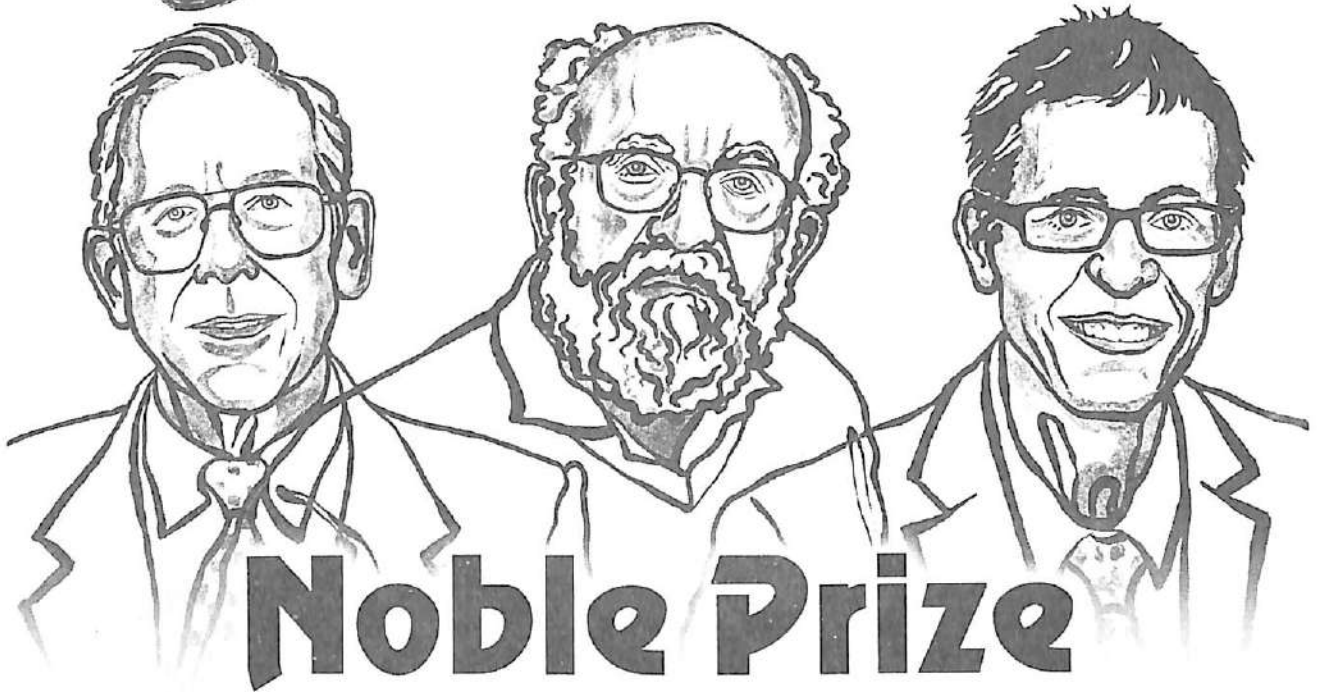
ব্যৱহাৰ কৰা দীঘল তৰোৱালৰ দৰে দা এখনেৰে মূৰৰ পৰা ভৰিলৈকে ফালি পেলাইছিল আৰু তেজ কলহৰ মুখেদি বৈ অহাৰ দৰে ক'বলৈ ধৰিছিল। দাৰে কাটি অধিক বেছি তেজ বুজাই দিয়াকে টেকজাৰ বুলি মিচিঙত কয়। এই টেকজুৰি নামটো মিচিং শব্দ টেকজাৰ ৰ পৰা সৃষ্টি হয়।

বাৰিষা জীয়াধলৰ বাঢ়নী পানীয়ে অঞ্চলটোৰ গোটেই মথাউৰিবোৰ চিঙি থান-বান কৰি থৈ যায়। যাৰ ফলত সমগ্ৰ অঞ্চলটো বানপানীৰে ভৰি পৰে। মানুহৰ খেতি বাতিৰ লগতে গৰু-ছাগলী আদি সমস্ত বানপানীৰে উটুৱাই নিয়ে। কেতিয়াবা মানুহে খাবলৈ নাপাই বহুত দিন অনাহাৰে থাকি মৃত্যু মুখত পৰে। খৰালি সকলোৱে বাৰিষাৰ পৰা হাত সাৰিবলৈ কৰি লৈ। সাঁচকে জীয়াধলৰ পাৰৰ অঞ্চলবোৰ নিমিষতে বানপানীত নতুবা খহনিয়াত শেষ হৈ যায়। জীয়াধলৰ বানত যিমনেই ডাঙৰ মথাউৰি নহওক কিয় সকলো ভাঙি চিঙি থান বান হৈ যায়। বান থাকিলেও প্ৰকৃতিৰ নিয়মক জানো মানুহে বাধা দিব পাৰিব? নাই কেতিয়াও নোৱাৰে এই নদীবোৰৰ বানে কতনা মানুহৰ প্ৰাণ লৈছে, কতক পংগু কৰিছে কোনে ক'ব পাৰিব।

জীয়াধলৰ বানপানীৰ লগত যুঁজ দি ডাঙৰ দীঘল হোৱা সমগ্ৰ অঞ্চলটোৰ উত্থান-পতনৰ লগত পোনে পোনে জড়িত থকা কেইজনমান স্থানীয় ব্যক্তিৰ নাম তলত দিয়া হ'ল। কেঁকুৰিৰ আয়না পেগু, এগৰাকী পুৰণি চহকী পৰিয়ালৰ সমাজপ্ৰিয় লোক আছিল। দীঘল গঢ়াৰ আয়না পেগু এগৰাকী ক্ষমতাসালী লোক আছিল। ধীৰ ভোলানাথ দলে, দীঘল গঢ়াৰ ৰামেশ্বৰ পেগু ইত্যাদি ব্যক্তিসকলে অধিক জনপ্ৰিয়।

আগৰ জীয়াধল অঞ্চলৰ মিচিং গাঁওসমূহত মাছ-কাছ পোৱা গৈছিল। প্ৰতিখন গাঁৱত হাঁহি-স্কুৰ্টি আৰু জাক জমকীয়া পৰিৱেশে বিৰাজ কৰিছিল। এনেদৰেই জীয়াধল অঞ্চল আগৰেপৰা জয় জয় ময় ময় অৱস্থাতেই আছিল। পিছে জীয়াধলৰ এই অৱস্থা অন্ত পৰিল। জীয়াধল অঞ্চলৰ একালৰ জীয়া জীয়া লগা মানুহৰ মনবোৰ জয় পৰি গ'ল। প্ৰত্যেক বছৰে জীয়াধলৰ বিধিও বানে এই অঞ্চলৰ মানুহৰ ৰাজহাড় ভাঙি দিছে। জীয়াধলৰ খহনিয়াত বানত সমগ্ৰ অঞ্চলটো উচন হ'ল। এই অভিশপ্ত নদীখনে যাতে ভালদৰে ভৱিষ্যতে পানী কঢ়িয়াই জাকত জিলিকা হৈ থাকে তাৰে আশা থাকিল। □

তথ্য সংগ্ৰহ : ২০১৪ চনৰ বাতৰি কাকতত প্ৰকাশিত জীয়াধলৰ জীৱন্ত ৰূপ

Noble Prize In Physics 2019

Rituraj Phukan

B.Sc. 5th Sem

The prestigious Nobel Prize in physics for the year 2019 was awarded to James Peebles, Michel Mayor and Didier Queloz “for contributions to our understanding of the evolution of the universe and Earth’s place in the cosmos”. The award was split with one half being awarded to James Peebles “for theoretical discoveries in physical cosmology” and the other half being jointly shared by Michel Mayor and Didier Queloz “for the discovery of an exoplanet orbiting a solar-type star”.

James Peebles contribution to modern cosmology is so significant that he is a candidate for the title of “The father of Modern Cosmology”. Back in 1965 two American physicists Arno Penzias and Robert Wilson working in the Bell Telephone Labs, discovered a constant noise in their sensitive microwave detector which they failed to get rid of even after

multiple attempts. No matter which direction the detector was pointed to, the noise would not fade. This led to the notion of the noise being something that is a result of microwave emission from outside the galaxy. At about the same time James Peebles with his colleagues, Robert Dickie and David Wilkinson, were preparing to search for microwave radiation. They were working on a suggestion made by George Gamow, that the early universe should have been extremely hot and dense and hence would be glowing at the time. But of course, the universe would be opaque to radiation as at such high temperatures atoms won’t form and thus light would not be able to travel without being absorbed and re-emitted by the free electrons in space. But as the universe would cool down due to its expansion, as was found by Edwin Hubble in 1929, at about 3000 degrees Kelvin, the electrons would merge with

nuclei to form atoms, emitting radiation for one last time, that will travel through free space and would have a record of what the universe was like at that time. Peebles and Dickie argued that if that were true, then due to the finite speed of light, the radiation emitted during the early universe would still be reaching us from the far regions of the observable universe. But due to the expansion of the universe, the radiation emitted by the hot early universe would lose energy to the expansion and would be redshifted to the microwave region of the electromagnetic spectrum. Thus, they predicted that a constant noise in the microwave region of the spectrum should be observable. This turns out to be the noise that Penzias and Wilson were encountering in their microwave detector. For their discovery of the now well known “Cosmic Microwave Background” or CMB, Arno Penzias and Robert Wilson were awarded the Nobel Prize in Physics in 1978. Although Peebles didn’t get the Nobel Prize in 1978, he was one of the first few people to successfully predict and explain existence of the CMB. The CMB is argued to be one of the best evidence we have in support of the Big Bang.

But James Peebles took the observation of the CMB a step further. One of the mathematical relations that general relativity established was the relation of gravity with the geometry of space-time. A critical mass of the matter available in the universe could be assigned corresponding to which the strength of gravity would be such that it would be able to slow down the expansion of the universe, but not quite enough to cause the universe to re-collapse into itself. This universe, according to Einstein’s Theory of General Relativity will have a flat geometry (like a plane). A universe with mass more than this critical mass would mean that the gravity would be strong enough to cause the universe to slow down its expansion, finally stop expanding and then re-collapse into itself. This universe, according to general relativity,

would have a closed geometry (such as a sphere). Again, a universe with mass less than its critical mass would not have enough gravity to slow down the expansion and as a result the universe will continue to expand forever. This universe would have an open geometry (like a saddle). James Peebles realizing the relation between the amount of matter and the strength of gravity with the rate of expansion of the universe, and because we know how the universe cools with expansion, was able to connect this temperature of the CMB with the estimated mass of the universe (in terms of baryons). He found that the mass of the universe in terms of baryonic matter is actually lower than the critical mass. This would imply that the universe is of closed geometry. But observations from NASA’s Wilkinson Microwave Anisotropy Probe (WMAP), led scientists, in 2013, to announce that the universe, as we now know, is flat with only 0.4 percent margin of error. This would imply that the universe should possess nearly the same amount of matter as would be needed to have the critical mass. Hence, this mismatch of the mass of the amount of observable matter in the universe and the mass of the universe was one of the first clues to the existence of Dark Matter. In fact, Peebles was one of the first to do simulations and show how big or small the fluctuations in the CMB would be for a closed, flat and an open universe, and his predictions of the size of these fluctuations for a flat universe is what was observed by NASA’s WMAP Mission.

In October of 1995, Michel Mayor and Didier Queloz, announced the first ever discovery of an exoplanet, orbiting a solar-type star in our Milky Way Galaxy. An exoplanet is a planet that orbits a star other than the sun. It was not however the first exoplanet to be discovered. In 1992 the first confirmed discovery of several exoplanets was made, orbiting a pulsar, which was assigned the name PSR B1257+12. A pulsar is a type of neutron star that emits beams of electromagnetic radiation from its magnetic poles, and due to its

rapid and stable spin, to a stationary observer, it seems like a lighthouse emitting beams of radiation at regular intervals i.e. pulses of radiation, and hence the name Pulsar. Although this was one of the first discoveries of terrestrial planets outside the solar system, it was not very exciting, as PSR B1257+12 was unlike the sun. Neutron stars are extremely hostile to anything that is near it. And hence, the existence of extraterrestrial life cannot be suggested from this discovery. The reason why Mayor's and Queloz's exoplanet discovery in October of 1995 is special, is because the exoplanet was orbiting a sun-like star. The star, 51 Pegasi, is a G-Type Main Sequence star just like our own sun, and is in the constellation of Pegasus. The method used by Mayor and Queloz is known as Doppler Spectroscopy, also known as the radial-velocity method. The radial-velocity method involves the principle that in a star-system, the planets and the star orbit around a common center of gravity. Or in other words, just as the star holds the planet in its orbit, the planet tugs onto the star and causes it to move back and forth as the planet orbits it. Thus, to an observer watching from a distance, the star appears to be coming towards them at times and again appears to be moving away at other times. This back and forth movement are not directly visible, but can be observed as a slight redshift or blueshift in the spectrum of the star. Here the redshift and the blueshift is a result of a phenomenon called Doppler Effect. Doppler Effect very simply is the phenomenon where the frequency of waves [either audio or electromagnetic] emitted by a moving object, appear to be higher in frequency when the object is approaching an observer, but lower in frequency when the object is moving away from the observer. This is a phenomenon we see in our daily lives. E.g. A honking train coming towards us and then away from us, as we stand at the station. The change in pitch of the train horn is as a result of doppler shift. The shifting towards higher

frequency is called blueshift while the shifting towards lower frequency is called redshift. Hence, following this analogy, an object moving towards us will be blue shifted while an object moving away from us will be red shifted. Thus, from the redshift and the blueshift of the spectrum of the star, the back and forth velocity of the star can be calculated and thus we can calculate the mass and orbital period of the orbiting exoplanet.

But a major problem with this method of detecting exoplanets is that what we may observe can be an exoplanet orbiting a star, with us the observer, being in its orbital plane or we may be observing brown dwarfs orbiting the star, with us the observer, being above its orbital plane. A brown dwarf is a star that is roughly 13-80 times the mass of Jupiter, which is barely shy of the mass needed to sustain nuclear fusion in its core. Since, the orbiting body tugs the main star towards it, in the case of the brown dwarf example, although we have an object much bigger than an exoplanet pulling on to the star, we will not see a shift in the spectrum, as the motion will occur in a direction perpendicular to our line of sight and hence its existence will remain a mystery. Moreover, the configuration of the two orbiting bodies and the angle of the orbital plane could be anywhere between the ones mentioned. So, what we may predict as an exoplanet may as well be a brown dwarf orbiting the main star at an angle. And since binary star systems were already known to exist, an observation, using the radial-velocity method, would not be convincing evidence of the existence of exoplanets.

What Mayor and Queloz did differently, was that they also observed the spectrum of 51 Pegasi, to determine its plane of rotation. From observations made in other star systems as well as our own, the star usually spins along the same plane as the orbital plane of the orbiting planets. Thus, as a result, the downside of this method can be resolved if we were to know the plane of

rotation of 51 Pegasi. The spin of the star can be calculated by using the same technique of doppler shift. As a star spins, one half of it is always coming towards us while the other half is moving away from us. Thus, there is a resultant blue shift from the part of the star coming towards us and a resultant redshift from the part of the star moving away from us. From this doppler shift of the star, its spin can be calculated. However, the same problem as in the case of the orbital plane may arise here. Is the axis of spin along our line of sight or perpendicular to it. From prior observations it is found that the type of stars 51 Pegasi belongs to, has a particular angular velocity i.e. they knew how fast 51 Pegasi should spin. Hence, comparing this data to the observation it was found the 51 Pegasi was spinning with its axis nearly perpendicular to our line of sight, i.e. we were looking at its plane of rotation and hence the orbital plane of the exoplanet edge on. Thus, the observations now reveal that what they discovered was nothing other than an exoplanet. This extra-bit of work they did earned them the Nobel prize.

The Nobel Prize in Physics 2019 has rightly been awarded to James Peebles, Michel Mayor and Didier Queloz “for contributions to our understanding of the evolution of the

universe and Earth’s place in the cosmos”. We now know and understand what the Cosmic Microwave Background is, the state of the early universe, the shape of the universe, the existence of Dark Matter and develop contemporary ideas about the universe, thanks to the contributions of James Peebles and his ability to decipher the traces of information frozen in time by the Cosmic Microwave Background and discover new physical processes. He took us one step further to answering the question “Why are we here?”. We also now know about the existence of exoplanets, much like our own, in different star systems, much like our own, thanks to a revolution started by Michel Mayor and Didier Queloz. Ever since their discovery of the first exoplanet orbiting a solar-type star over 4,000 exoplanets have been found in the Milky Way Galaxy, all to seek the answer to the question, “Are we alone?”.

I now end the article by quoting from the official website of Nobel Prize in Physics 2019, “While James Peebles’ theoretical discoveries contribute to our understanding of how the universe evolved after the Big Bang, Michel Mayor and Didier Queloz explored our cosmic neighborhoods on the hunt for unknown planets. Their discoveries have forever changed our conceptions of the world.”■

Bionic Mushroom

Joyita Bhattacharjee

B.Sc. 3rd Sem

What do we get when we combine fungi, graphene, 3-D printing and photosynthetic bacteria? A mushroom that makes electricity. That's right A MUSHROOM THAT MAKES ELECTRICITY!

Sudeep Joshi an applied physicist who works at the Stevens Institute of Technology in Hoboken, N.J and his colleagues created a bionic device that generates green power by 3D-printing clusters of cyanobacteria on an ordinary white button mushroom. This mushroom is called BIONIC MUSHROOM. Its design could lead to new ways of combining nature with electronics.

Cyanobacteria [sometimes called blue-green algae] make their own food from sunlight. Like plants, they do this using photosynthesis – a process that splits water molecules, releasing electrons. The bacteria release many of these stray electrons. When enough electrons build up in one place, they can create an electrical current. By integrating cyanobacteria that can produce electricity, with nanoscale materials capable of collecting the current, the scientist were able to better access the unique properties of both, augment them, and create an entirely new functional bionic system. They were able to clump the cyanobacteria together on the mushroom by using 3-D printing technology. The researchers printed two “inks” onto the

mushrooms. One was a green ink made of cyanobacteria. They used this to make a spiral pattern on the cap. They also used a black ink made of graphene. Graphene is a thin sheet of carbon atoms that's great at conducting electricity. They printed this ink in a branching pattern across the mushroom top. Printing on those mushrooms, though, turned out to be a real challenge. 3-D printers have been designed to print on flat surfaces. Mushroom caps are curved. The researchers spent months writing computer code to solve the problem. Eventually, they came up with a program to 3-D print their ink onto the curved mushroom tops.

Then it was time to shine

“Cyanobacteria are the real heroes here,” says Joshi. When his team shone light on

the mushrooms, the microbes released electrons. Those electrons flowed into the graphene and created an electric current. Joshi says, the results show the promise in combining living things [such as bacteria and mushrooms] with non-living materials [such as graphene] to produce electricity in an eco-friendly manner. There are still many challenges the scientists need to overcome to launch this product in the market. Hopefully in the near future scientist can overcome these problems and create many more such products which make our life as well as the life of the planet better. ■

Source : The Hindu, thescienceforstudents.org

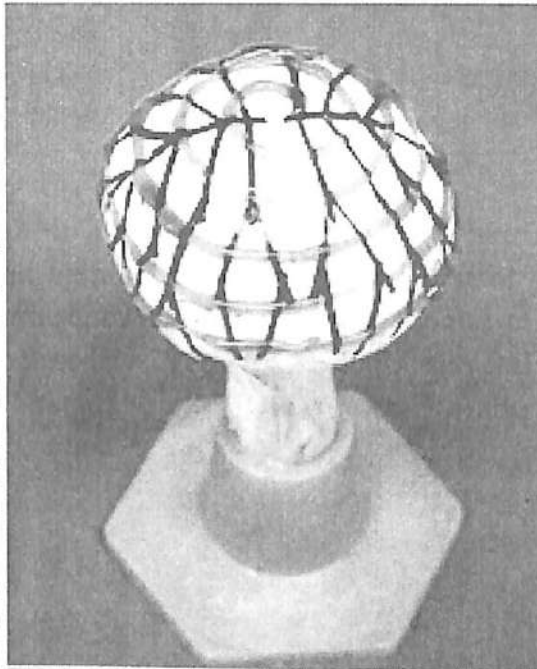
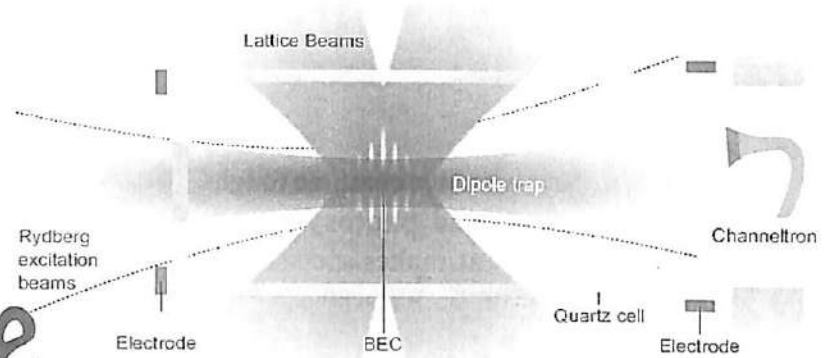

Fig : Bionic Mushroom, Source : Science news for students

Bose Einstein Condensate

Rima Das

M.Sc., 1st Semester

A Bose - Einstein condensate [BEC] is a state of matter which is typically formed when a gas of bosons at low densities is cooled to temperatures very close to absolute zero. Under such conditions, a large fraction of bosons occupy the lowest quantum state, at which point microscopic quantum phenomena, particularly wave function interference.

In 1924, the Indian physicist Satyendra Nath Bose sent Einstein a paper in which he derived the Planck law for black body radiation by treating photons as a gas of identical particles. Einstein generalised Bose's theory to an ideal gas of identical atoms or molecules for which the number of particles is conserved, and in the same year, predicted that at sufficiently low temperatures the particles would become locked together in the lowest quantum state of the system. This phenomena is called Bose-Einstein condensation, only happens for 'bosons' - particles with a total spin that is an integer multiple of $h/2\pi$, which was named after the famous physicist SN Bose.

This Bose condensate, and the process of condensation itself, was predicted to have

many unusual properties and for years experimenters have tried to produce Bose-Einstein condensation in the laboratory. Finally in 1995, a laboratory run by the National Institute of Standard and Technology and the MIT obtained compelling evidence for Bose-Einstein condensation in dilute atomic gases. MIT recently verified that Bose-Einstein atoms are "laser-like" - in other words, that the matter waves of the atoms are coherent.

Bose-Einstein statistics dramatically increase the chances of finding more than one atom in the same state, and we can think of the matter waves in a Bose gas as "oscillating in concert". The result is Bose-Einstein condensation, a macroscopic occupation of the ground state of the gas. The density distribution of the condensate is represented by a single macroscopic wavefunction with a well defined amplitude and phase. According to the Pauli exclusion principle, fermions tend to avoid each other for which reason each electron in a group occupies a separate quantum state. In contrast, an unlimited number of bosons can have the same energy state and share a single quantum state.

When bosonic atoms are cooled to form a condensate, they can lose their individuality. They behave like one big collective superatom.

Observing condensation :-

For evaporative cooling to work, the atoms must be thermally isolated from their surroundings. This must be done with electromagnetic fields, since at ultracold temperatures atoms stick to all surfaces. After the atoms are trapped and cooled with lasers, all light is extinguished and a potential is built up around the atoms with an inhomogeneous magnetic field. This confines the atoms to a small region of space.

Trapped condensates are very small and optically thick, so they are difficult to observe the trap. The first observation of BEC were made by switching the trap off and allowing the atoms to expand ballistically. A laser beam in resonance with an atomic transition was then flashed on, and the resulting absorption of light created a shadow that was recorded by a camera. This snapshot of atomic positions indicates how much the atoms have expanded since they were released from the trap and hence records their velocity distribution. The atoms in the condensate expand very little because they are in the lowest energy state, thus there was a sharp peak of atoms in the centre of the image.

There are two aspects to the theoretical research in BEC. The challenge is to understand how the interatomic forces modify the structural properties of condensates such as ground state configuration, dynamics and thermodynamics. The effects of two-body interactions are less

crucial when the temperature is increased towards the BEC transition temperature. This is because atoms become thermally excited and spread out to form a much more dilute gas than the condensate.

Realization of a basic atom laser :-

A BEC is a sample of coherent atomic matter and is thus a good starting point for a atom laser. The process of condensing atoms into the ground state of a magnetic trap is analogous to stimulated emission into a single mode of an optical laser and one can think of the trap as a resonator with "magnetic mirrors".

One method to investigate coherence is to look for the effects of the face of the condensate wave function. In superconductors this face has been observed through the Josephson effect, and in liquid helium it has been inferred from the motion of quantized vortices.

MIT have recently observed high-contrast interference of two independent Bose-condensates and thus showed that a condensate does indeed have a well-defined phase. This demonstrates that it is possible to extract a coherent beam of atoms from a Bose-condensate, and is a rudimentary realization of an atom laser.

Bose-Einstein condensation has not only provided us with a novel form of quantum matter, but also a unique source of ultracold atoms. The realization of BEC in dilute atomic gases now allows us to study many-body physics and quantum statistical effects with the precision of atomic physics experiments, and it is exciting to see rapid progress that is being made in exploring these new quantum gases. ■

AURORA

Prince Chiring

B.Sc. 3rd Semester

In ancient times, when the waves of light could occasionally be seen flashing through the sky as far south as France and Italy, they struck fear into the population. Auroras rarely appeared that far south, and people were shaken by the sight, believing the lights to be a warning of illness, plague and death.

When the aurora were red, the most common colour at low latitudes, the fearful and superstitious people of Middle-Age Europe thought they were being warned of the outbreak of war.

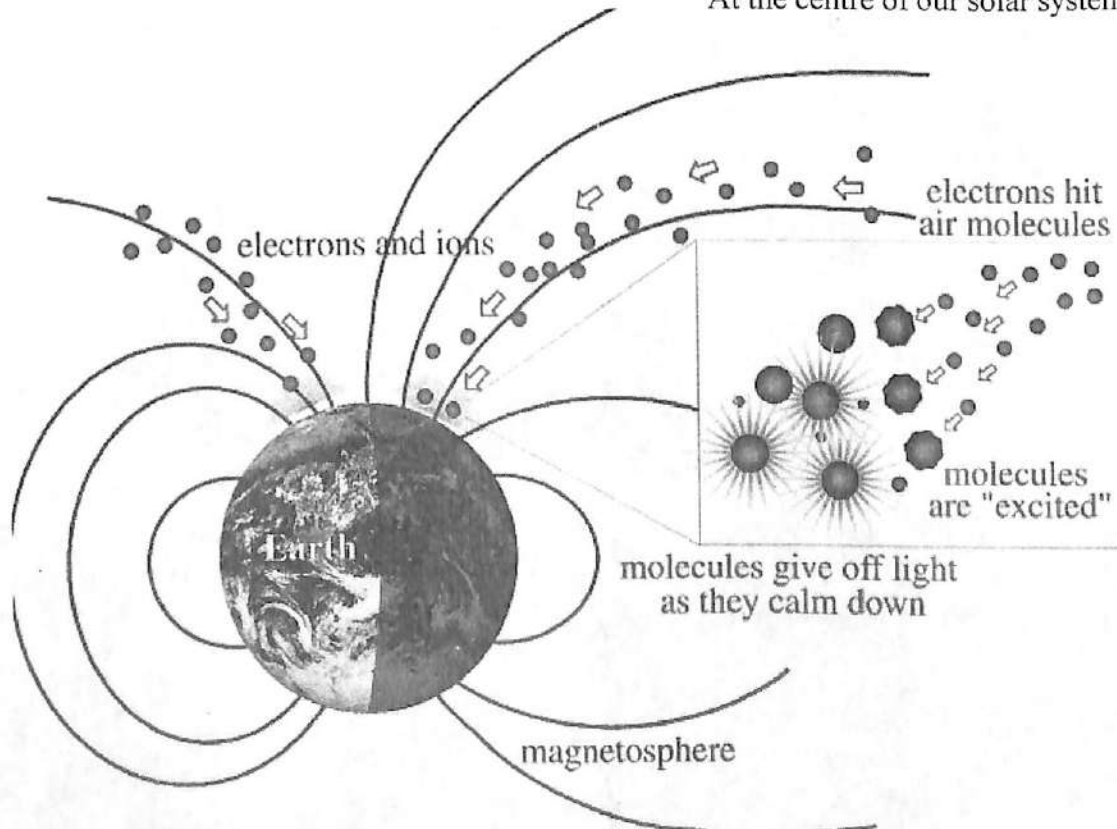
A less fearful belief was that the Northern Lights were the breath of heavenly warriors as they fought in the heavens. As a kind of

posthumous reward, the spirits of soldiers that gave their lives were allowed to battle on in the skies forever.

It is thought that the early dragon legends of China and Europe originated from the aurora, as people imagined fiery breath flashing across the sky.

But according to science, the aurora borealis [northern lights] forms when charged particles emitted from the sun during a solar flare penetrate the earth's magnetic shield and collide with atoms and molecules in our atmosphere. These collisions result in countless little bursts of light, called photons, which make up the aurora.

At the centre of our solar system lies the

sun, the yellow star that sustains life on our planet. The sun's many magnetic fields distort and twist as our parent star rotates on its axis. When these fields become knotted together, they burst and create so-called sunspot. Usually, these sunspots occur in pairs; the largest can be several times the size of Earth's diameter.

At the centre of the sun, the temperature is 27 million degrees Fahrenheit [15 million degrees Celsius]. As the temperature on its surface rises and falls, the sun boils and bubbles. Particles escape from the star from the sunspot regions on the surface, hurtling particles of plasma, known as solar wind, into space. The sun and its atmosphere are made up of plasma, a mix of positively and negatively charged particles at extremely high temperatures. But as the material leaves the sun, carried by solar wind, it becomes more gas-like. It takes these winds around 40 hours to reach Earth.

Auroras occur not only on Earth, but also on other worlds in our solar system [and perhaps exoplanets as well]. The gas giants in our solar system [Jupiter, Saturn, Uranus and Neptune] each have thick atmospheres and strong magnetic fields, and each have auroras – although these auroras are a little different from Earth's, given they are formed under different conditions.

Venus has an aurora generated by its stretched-out magnetic field [a "magnetotail"]. Mars, which has too thin an atmosphere for global auroras, experiences local auroras due to magnetic fields in the crust.

The Earth's "magnet" is deep in the core. Since we can't see the magnetic field, we draw lines to represent it. The field lines go into and out of the Earth around the Earth's magnetic poles. Where the lines are closest together the field is strongest. Where they are furthest apart it is weakest.

Because, according to the theory of electromagnetism, charged particles are forced to travel only along magnetic field lines. They cannot travel across them or break free from them. This means that the primary location in

which these charged particles can enter the Earth's atmosphere is where the field lines tend to hit the atmosphere that is the magnetic north and south pole [which coincidentally is near the physical north and south pole].

The solar wind is always pushing on the Earth's magnetic field, changing its shape. The Earth's field is compressed on the day side, where the solar wind flows over it. It is also stretched into a long tail like the wake of a ship, which is called the magnetotail, and points away from the Sun.

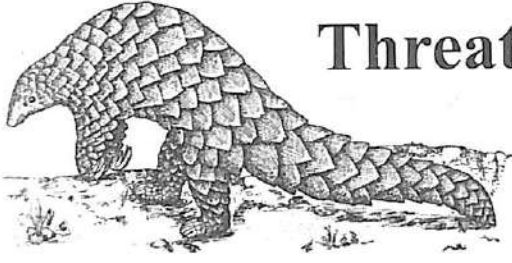
But the sun doesn't send the same amount of energy all the time. When a solar storm comes toward us, some of the energy and small particles can travel down the magnetic field lines at the north and south poles into Earth's atmosphere.

Atoms consist of a central nucleus and a surrounding cloud of electrons encircling the nucleus in an orbit. When charged particles from the sun strike atoms in Earth's atmosphere, electrons move to higher-energy orbits, further away from the nucleus. Then when an electron moves back to a lower-energy orbit, it releases a particle of light or photon.

The colors most often associated with the aurora borealis are pink, green, yellow, blue, violet, and occasionally orange and white. Typically, when the particles collide with oxygen, yellow and green are produced. Interactions with nitrogen produce red, violet, and occasionally blue colors. Thus color of aurora are indicative of the constituent gases with solar wind particles collide.

The best places to see the northern lights are Alaska and northern Canada, but visiting these vast, open expanses is not always easy. Norway, Sweden and Finland also offer excellent vantage points. The northern lights are always present, but winter is usually the best time to see them, due to lower levels of light pollution and the clear, crisp air. September, October, March and April are some of the best months to view the aurora borealis.

The similar phenomenon observed in the Southern Hemisphere is the Aurora Australis. ■

Threatened species of Assam

Niranjan Nayak
3rd sem. Science

“We spend billions of dollar to find life on other planet and trillions of dollar to kill the life on our planet”

Assam a state of North Eastern India makes it a biological hotspot [The Himalaya and Indo-Burma region] Criss crossed by mountain, valleys and intricate river system the river Brahmaputra is the life line of Assam with many others rare and endemic species of Flora and Fauna.

The state is famous for its tea garden, wildlife and natural resources and it's geographic area is 78.438 sq km. But due to the rapid increase in human settlement many forest area have been chopped off and animals have lost their natural habits. As per the 2011 census there were 31.17 million population in the state. The population density is 397 person per sq km.

Due to the mass decline of wild species and their habits there are some protected area like - Five National Park out of which two are declared by UNESCO as World Heritage Site.

1. Kaziranga National Park [UNESCO world Heritage site]

Location : Golaghat & Nagaon district of assam.
Area : 430 sq km
Established : 1908

Famous for its one horned rhino.

2. Manas National Park [UNESCO world Heritage site]

Location : Barpeta district of Assam.
Area : 990
Established : 1990

Famous for its endangered and endemic species such as the Assam Roofed Turtle, golden langur, pygmy hog and Asiatic water buffalo.

3. Dibru - saikhowa National Park

Location : Tinsukia district of assam, Area 350 sq km.
Established : 1999

4. Nameri National Park

Location : Sonitpur.
Area : 200 sqkm
Established : 1978

5. Rajiv Gandhi Orang National Park

Location : Darrang & sonitpur.
Area : 78.81 sqkm
Established : 1999.

And there are 18 wildlife Sanctuary in Assam.

1. Amchang Wildlife Sanctuary

State : Assam
Established : 2004
Area : 78.64 sq km.

2. Barail Wildlife Sanctuary

State : Assam
Established : 2004
Area : 326.25 sq km

3. Barnadi Wildlife Sanctuary

State : Assam
Established : 1989
Area : 26.22 sq km

4. Bherjan-Borajan-Padumoni Wildlife Sanctuary

State : Assam
Established : 1999
Area : 7.22

5. Burachapori Wildlife Sanctuary

State : Assam Established : 1995
Area : 44.06sq km

6. Chakrashila Wildlife Sanctuary

Stste : Assam
Established : 1994
Area : 45.56 sq km

7. Deepor Beel Wildlife Sanctuary

State : Assam
Area : 4.14 sq km

8. Dihing Patkai Wildlife Sanctuary

State : Assam
Established : 2004
Sq km : 111.19

9. East Karbi Anglong Wildlife Sanctuary

State : Assam
Established : 2000
Area : 221.81sq km

10. Garampani Wildlife Sanctuary

State : Assam
Established : 1952
Area : 6.05sq km

11. Hollongapar Gibbon Wildlife Sanctuary

State : Assam
Established : 1997
Area : 20.98 sq km.

12. Lawkhowa Wildlife Sanctuary

State : Assam
Established : 1972
Area : 70.14 sq km

13. Nambor Wildlife Sanctuary

State : Assam
Established : 2000
Area : 37sq km

14. Pani-Dihing Bird Wildlife Sanctuary

State : Assam
Established : 1995
Area : 33.93

15. Nambor Doigrung Wildlife Sanctuary

State : Assam
Established : 2003
Area : 97.15 sq km

16. Marat Longri Wildlife Sanctuary

State : Assam
Established : 2003
Area : 451sq km

17. Porbitora Wildlife Sanctuary

State : Assam
Established : 1987
Area : 38.81 sq km

18. Sonai Rupai WLS

State : Assam
Established : 1998
Area : 220 sq km

Assam is rich in natural resources and beautiful biodiversity of flora and fauna which include the medicinal plants, orchids, bamboo, wetland and aquatic plants diversity, Mammals, Reptiles, Aves and Fish diversity and many Endemic and Endangered species.

But they are declining and survive in a

critical stage. They lost their natural habits due to increase in human settlement, deforestation, climate change, poaching, illegal trade of wildlife property, fragmentation of forests etc.

Our pride of Assam, the state animal, state flower, state tree, state birds all fall under threatened species.

Threatened species are any species [including animals, plants, fungi, etc.] which are vulnerable to endangerment in the near future.

Extinct :

Extinct [EX]

Extinct in the Wild [EW]

Threatened :-

Critically Endangered [CR]

Endangered [EN]

Vulnerable [VU]

Lower Risk :-

Near Threatened [NT]

Conservation Dependent [CD]

Least Concern [LC]

State animal : One horned rhinoceros [Rhinoceros unicornis]

Status :- Vulnerable

State flower : Foxtail orchid [Rhynchostylia retusa]

Status :- Endangered

State Bird :- white Wing Duck [Asarcornis scutulata]

Status :- Endangered

State tree :- Hollong Dipterocarpus [Dipterocarpus retusus]

Status :- Endangered

Threatened species of Birds :-

Bengal Florican [Houbaropsis bengalensis]

Status : Critical endangered

Baer's pochard

Status :- Critical endangered

white - wing Duck [Asarcornis scutulata]

Status :- Critical endangered

Greater Adjutant

Status : Endangered

lesser Adjutant[Leptoptilos javanicus]

Status : Vulnerable

Wolly necked stork [Ciconia episcopus]

Status : Vulnerable

Jerdons babbler [Chrysomma altirostre]

Status : Vulnerable
 Finn's Weaver [*Ploceus megarhynchus*]
 Status : Vulnerable
 Greater Indian Hornbill [*Buceros bicornis*]
 Status : Vulnerable
 Pink headed duck [*Rhodonessa caryophyllacea*]
 Status : Critical endangered
 Siberian white crane [*Leucogeranus leucogeranus*]
 Status : Critical endangered
 Indian white rumped Vulture [*Gyps bengalensis*]
 Status : Critical endangered
Threatened species of Amphibia :-
 Gogeniophis fulleri
 Status : vulnerable
 Endemic species of Assam.
 Leptobarchium hasseltii
 Status : Endangered.
 Bufoides meghalayanus
 Status : Critical endangered
 Endemic species of North Eastern India
 Chirixalus simus
 Status : Endangered
 Endemic species of Assam
 Nyctixalus moloch
 Status : Vulnerable
 Endemic species of Assam and Arunachal Pradesh.
 Chiromantis cherapunjiae
 Status : Endangered.
 Endemic species of Assam, Meghalaya, Arunachal Pradesh.
 Philautus garo
 Status : Critical Endangered.
 Endemic species of Assam, Meghalaya, Nagaland.
Threatened species of Reptiles :-
Turtle
 Assam roofed turtle [*Pangshura sylhetensis*]
 Status : Endangered species
 Black softshell turtle [*Nilssonina nigricans*]
 Status : Extinct in wild.
 Indian narrow headed soft shell turtle [*Chitra indica*]
 Status : Endangered species
 Keel box turtle [*Cuora mouhotii*]

Status : Endangered species
Corcodile
Gavialis gangeticus
 Status : Critical endangered
Threatened species of fish
 Ganges dolphin or South Asia river dolphin
 [*Platonista gangetica*]
 Status : Endangered
 Endemic species of Ganga and Barmaputra river.
Threatened species of Mammals :-
 Chinese pangolin [*Manis pentadactyla*]
 Status : Critical endangered.
 Pygmy hog [*Porcula salvania*]
 Status : Endangered species
 Endemic species of Assam
 Royal Bengal Tiger [*Panthera tigris tigris*]
 Status : Endangered
 Hog deer [*Hylaphus porcinus*]
 Status : Endangered
 Wild water Buffalo [*Bubalus ornee*]
 Status : Endangered
 Golden langur [*Trachypithecus geei*]
 Status : Endangered.
 Asiatic Elephant [*Elephas maximus*]
 Status : Endangered
 Indian bison [*Bos gaurus*]
 Status : Vulnerable.

Here, I have listed some threatened species. It is said, 'we are the most intelligent species of the planet,' but we destroy our own home and kill the wild species and their habits for our own benefits.

God didn't give us the right to kill someone else; we should learn to live together in our planet Earth, and make our brother aware of the importance of trees, water, wildlife and natural resources.

"We save our beautiful Assam and it's beautiful Bio-diversity"
 "Nature will survive without human,
 But human can't survive without nature"
 [So, Money is not important than nature.]■

Black Hole : A mystery of the Universe

Jyoti Pawan Dutta

M.Sc.(Physics) 1st semester

As we peer deep into the night sky with the most advanced telescopes, we see that the universe is literally brimming with galaxies. These magnificent objects, thousands of light years away and composed of many billion stars are among the most fascinating and beautiful objects in the sky. However galaxies also have a dark side. Revolutionary discoveries in the recent years have revealed that all large galaxies including our own Milky way are home to remarkable and exotic objects called supermassive Black Holes.

Most of us have heard about Black Holes ; they occupy a special place in public imagination and rightly so , for they are among the most exotic and interesting objects in nature. But what exactly are these Black Holes? How do we know that they exist? Perhaps the simplest and most intuitive definition of a black hole is an object whose gravity is so strong that nothing can escape through it, even at speed of light. To understand this better, let us recall the concept of escape velocity. Imagine: we are standing on the surface of the earth and throwing a ball up in the air. The faster the initial velocity of the ball the higher the ball will go before it comes back down. Based on our understanding of gravity , as two bodies moves apart the force between them decreases proportional to the square of the distance.

This is given by the famous equation $F = \frac{GMm}{R^2}$. So, as we throw the ball higher and higher, the pull of gravity on the ball becomes weaker and weaker. It can be imagined that on throwing the ball with very high speed, it may leave the gravitation field of the earth and fly off with space. This velocity is called escape velocity.

The concept of escape velocity gives a clear and intuitive way of thinking about black holes, but unfortunately does not provide a full description of

the physics behind these objects. For this we require a more complete description of gravity which was provided by Einstein in his theory of General Relativity in the early 20th century. Einstein's remarkable insight was that gravity is not a simple force between two objects separated by a distance. It represents a fundamental curvature in the fabric of space-time in the universe. Massive objects curve the space-time fabric around them and the motion of objects occurs in this curved space. In light of general relativity, black holes may be thought of as objects whose gravity is so strong that it does not allow even light entering it, to escape from it. Thus, black holes are called so.

Since, black holes by definition cannot emit light, the obvious question is, how can we observe them? The answer is: while we cannot see black holes, we can certainly observe how their strong gravitational fields influence the matter around them. At present, observations have revealed different types of black holes. One of these types has relatively small masses, roughly ten times that of the sun which can be observed in binary orbits around normal stars. In many such systems, the normal star has run out of hydrogen fuel in its core and has began to expand causing some of its mass to be captured by the gravity of the black hole companion. As gas spirals around the hole, viscous interactions cause the materials to heat up to temperatures to millions of degrees resulting in an extremely bright glow particularly in X-ray wavelengths. These objects are called X-ray binaries and are among the brightest X-ray sources in the sky. By studying the Doppler shift of the companion star's spectrum as it orbits, we can measure the mass of its black hole companion.

More than twenty black hole binaries have been discovered and their study is an active and extraordinary area of research. ■

আমাৰ জীৱনত ম'বাইল ফোনৰ ব্যৱহাৰ

দিব্যজ্যোতি শইকীয়া

(তৃতীয় যান্মাসিক, কলা বিভাগ)

আজিৰ পৃথিৱীত বিজ্ঞান আৰু প্ৰযুক্তিয়ে ইমানেই অগ্ৰগতি লাভ কৰিছে যে প্ৰতিনিয়ত একো একোটা ন-ন আৱিষ্কাৰ হৈয়ে আছে। সেই আৱিষ্কাৰ বিলাকৰ ভিতৰত আমাৰ দৈনন্দিন জীৱনত ব্যৱহৃত বহু সামগ্ৰীও আছে। তাৰে বহু সামগ্ৰী মাথো ধনী লোকসকলেহে ব্যৱহাৰ কৰিব পাৰে। দুখীয়া লোকৰ কাৰণে দুখীয়া, ল'ৰা-বুঢ়া, পুৰুষ-মহিলা সকলোৱেই ব্যৱহাৰ কৰিব পৰা অতি চিনাকি সামগ্ৰীবিধেই হ'ল ম'বাইল ফোন। এইবিধ সামগ্ৰী এতিয়া সকলোৰে হাতে হাতে।

আমেৰিকা যুক্তৰাষ্ট্ৰত 'মট'ৰ'লা' কোম্পানীৰ কৰ্মৰত মাৰ্টিন কুপাৰ আৰু জন ফ্ৰাঞ্চিচ মিচেল নামৰ বিজ্ঞানী দুজনে ১৯৭৩ চনত প্ৰথমে তাঁৰবিহীন চেলুলাৰ ফোন আৱিষ্কাৰ কৰিছিল যদিও সেই ফোন প্ৰচাৰ, প্ৰসাৰ তথা সহজলভ্য নাছিল। এইবিধ ম'বাইল ফোনৰ ওজন আছিল প্ৰায় দুই কিলোগ্ৰাম। তাৰ পিছত বিজ্ঞান আৰু প্ৰযুক্তিৰ দ্ৰুত উন্নতিয়ে ম'বাইল ফোনক কম ওজন, কম দাম তথা সহজলভ্য কৰি গোটেই পৃথিৱীকে জিনি পেলালে। ফলস্বৰূপে বৰ্তমান একেবাৰে কম বয়সৰ ল'ৰা-ছোৱালীৰ পৰা বয়োবৃদ্ধলৈকে সকলোৱে ম'বাইল ফোন ব্যৱহাৰ কৰাত অভ্যস্ত হ'ল। একপ্ৰকাৰে ক'ব পাৰি, ইয়াৰ উদ্ভাৱন তথা সহজলভ্যতাই ইমান ডাঙৰ পৃথিৱীখনক একেবাৰে সৰু কৰি পেলালে। কেইকেগো মানৰ ভিতৰতে পৃথিৱীৰ ইটো মূৰৰ খবৰ সিটো মূৰে লাভ কৰিবলৈ সক্ষম হৈছে। আত্মীয়, বন্ধু-বান্ধৱীৰ সুখ-দুখৰ খবৰ পলকতে ল'ব পৰা হৈছে। ম'বাইল ফোনৰ বুটাম টিপি বিভিন্ন ৱেবছাইটত সংযোগ কৰি বিভিন্ন জ্ঞান লাভ কৰিবলৈ সক্ষম হৈছে।

কিন্তু ম'বাইল ফোনৰ এই সু-প্ৰভাৱবোৰৰ লগতে বহু কু-প্ৰভাৱ আছে, যিবোলাকে আমাৰ দৈনন্দিন জীৱন যাত্ৰাত যথেষ্ট ক্ষতিসাধন কৰিছে। আমি ইয়াৰ সু-ব্যৱহাৰ কৰিব নিবিচাৰো। প্ৰায়েই আমি অপব্যৱহাৰহে কৰোঁ। যিহেতু ম'বাইল ফোনটোতে গোটেই পৃথিৱীখন পোৱা যায় অথচ পৃথিৱীখনৰ ভাল দিশটো চাবলৈ আমি যিমান উদগ্ৰীৰ হৈ থাকো, তাতকৈ বেছি বেয়া দিশটো চাবলৈ উদগ্ৰীৰ হওঁ।

সেয়েহে চাগে আমাৰ বহু লোকৰ মানসিকতা অৱনমিত হৈছে। বহু অসামাজিক ঘটনাই সমাজখনক চুই গৈছে। আকৌ ম'বাইল ফোনটো কাণত লৈ বাৰ্তালাপত ব্যস্ত থকাৰ পৰিণামত বহু ঘটনাও সংঘটিত হৈছে। বহুতেই জীৱন পৰ্যন্ত হেৰুৱাবলগীয়া হৈছে। এক তথ্য মতে ম'বাইল ফোন কাণত লৈ অত্যধিক কথোপকথনত লিপ্ত হ'লে মানুহে শ্ৰৱণশক্তি হেৰুৱাব পাৰে, মগজুত কু-প্ৰভাৱ পৰিব পাৰে। তদুপৰি ম'বাইল ফোনৰ মাত্ৰাধিক ব্যৱহাৰে নাৰী আৰু শিশুৰ আচৰণত পৰিৱৰ্তন আনিব পাৰে। গৰ্ভস্থ সন্তানৰ বিকাশত বাধা আহিব পাৰে। যৌন জীৱনত কু-প্ৰভাৱ পৰে। আনহাতে ম'বাইল ফোনৰ ব্যৱহাৰে মানুহৰ প্ৰধান তিনিটা কু-প্ৰভাৱ পেলায়-

ক) ম'বাইল ফোনৰ পৰা নিৰ্গত ৰেডি়েচন।

খ) মানুহৰ কোষীয় পৰ্যায়ত ইয়াৰ প্ৰভাৱ পৰা হেতুকে ডি-এন-এৰ ক্ষতি।

গ) কৰ্কট ৰোগ সৃষ্টিৰ আশংকা।

ইয়াৰ উপৰিও ম'বাইল ফোনেই আমাৰ মনোযোগহীনতা, স্মৃতিশক্তি হ্রাস, দৃষ্টিশক্তি হ্রাস, উদ্বিগ্নতা আদিৰ কাৰণ হ'ব পাৰে। ম'বাইল ফোনৰ পৰা নিৰ্গত বিকিৰণে ডি.এন.এ.ত প্ৰভাৱ পেলোৱাৰ লগতে আমাৰ স্বাস্থ্যৰ আন বহুতো ক্ষতি সাধন কৰে। ইয়াৰ মাত্ৰাধিক ব্যৱহাৰৰ ফলত আমাৰ মাজৰ আন্তৰিকতাখিনিও হ্রাস পাইছে। অৱশ্যে ম'বাইল ফোনৰ ব্যৱহাৰত কেইটামান নিয়ম মানি চলিলে আমাৰ জীৱনত পৰা কু-প্ৰভাৱৰ পৰা যথেষ্ট আঁতৰি থাকিব পাৰিম। ম'বাইল ফোনত দুই মিনিটতকৈ অধিক সময় কথোপকথন কৰিব নালাগে। কথা পতাতকৈ এছ.এম.এছ. প্ৰেৰণৰ অভ্যাস গঢ়ি তুলিব লাগে। শুৱাৰ সময়ত দেহৰ ওচৰে-পাজৰে ম'বাইল ফোন ৰাখিব নালাগে। ইয়াৰ ব্যৱহাৰ মাথো জ্ঞান অন্বেষণ আদিতহে কৰিব লাগে।

ম'বাইল ফোন আধুনিক জন-জীৱনৰ অপৰিহাৰ্য অংশ। যাৰ অবিহনে আমাৰ জীৱন অচল বুলিয়েই ক'ব পাৰি। প্ৰত্যেক বস্তুৰে ভাল আৰু বেয়া দুয়োটা দিশেই থাকে। গতিকে ম'বাইল ফোনৰ সং ব্যৱহাৰ কৰিব পাৰিলে ইয়াৰ পৰা আমাৰ স্বাভাৱিক জীৱনযাত্ৰাত কোনো ক্ষতি নহ'ব। ■

আলংকাৰিক টেকীয়া

কীৰ্তি কমল সন্দিকৈ

স্নাতক তৃতীয় বাৰ্ষিক (বিজ্ঞান)

‘Pteron’ আৰু ‘Phyton’ নামৰ গ্ৰীক শব্দদ্বয়ৰ সমন্বয়ত ‘Pteridophyta’ শব্দটো সাধিত হৈছে। ‘Pteridophyta’ শব্দটোৰ অসমীয়া প্ৰতিশব্দ হৈছে টেকীয়াবৰ্গৰ উদ্ভিদ। ‘Pteron’ আৰু ‘Phyton’ গ্ৰীক শব্দদ্বয়ৰ অৰ্থ হৈছে ক্ৰমে ‘পাখি’ আৰু ‘পাত’ অৰ্থাৎ পাখিৰ দৰে পাতবিশিষ্ট উদ্ভিদৰ দ্বাৰা টেকীয়াবৰ্গৰ উদ্ভিদৰ পৰিয়ালটো অধিকৃত।

উদ্ভিদৰাজ্যত টেকীয়া বৰ্গৰ উদ্ভিদে এক গুৰুত্বপূৰ্ণ স্থান দখল কৰিবলৈ সক্ষম হৈছে। বিশ্বত বৰ্তমানলৈকে প্ৰায় ১৩,০০০ প্ৰজাতিৰ টেকীয়া আৱিস্কৃত হৈছে। সামগ্ৰিকভাৱে টেকীয়াসমূহ অপূষ্পক (Cryptogames) উদ্ভিদ। টেকীয়াক ভাজক কলা বিশিষ্ট প্ৰথম স্থলজ উদ্ভিদৰ (First vascular land plants) স্থানত ৰখা হৈছে।

টেকীয়া প্ৰাচীন উদ্ভিদ। জীৱাশ্ম অধ্যয়নৰ ভিত্তিত প্ৰাচীন পৃথিৱীত (Primitive earth) টেকীয়াবৰ্গৰ উদ্ভিদৰ অৱস্থিতিৰ বিষয়ে জানিব পৰা গৈছে। এবিধ প্ৰামানিক জীৱাশ্মভিত্তিক সাক্ষ্য (Paleontological evidence) হৈছে অস্মান্ড জাভানিকা (Osmunda javanica)।

টেকীয়াবৰ্গৰ উদ্ভিদে আমাৰ জ্ঞাতে-অজ্ঞাতে অনেক উপকাৰ সাধিছে। সম্প্ৰতি এজ’লা (Azolla) নামৰ জলজ টেকীয়াবিধে জীৱানুসাৰ (Biofertiliser) হিচাপে বেচ জনপ্ৰিয়তা আৰ্জিছে। হোমিঅ’পেথিক (Homeopathic) চিকিৎসা প্ৰণালীত এবিধ বহুল প্ৰচলিত ঔষধ হৈছে লাইক’পডিয়াম (Lycopodium)। লাইক’পডিয়াম নামৰ টেকীয়াৰ পৰা এইবিধ ঔষধ তৈয়াৰ কৰা হয়।

এই প্ৰৱন্ধটিত কেইবিধমান আলংকাৰিক টেকীয়া বৰ্গৰ উদ্ভিদৰ বিষয়ে চমুকৈ আলোচনা কৰা হ’ল...

১) চিলাজিনেলা (Selaginella) - সুন্দৰ পত্ৰাকৃতিৰ সৈতে চিলাজিনেলা এবিধ মনোমোহা আলংকাৰিক টেকীয়া। ইংৰাজীত চিলাজিনেলাক ‘Spikemoss’, ‘Lesser spikemoss’ নামেৰে জনা যায়। সম্প্ৰতি আলংকাৰিক উদ্ভিদ হিচাপে চিলাজিনেলা

বেচ জনপ্ৰিয়। বাগিছা, গ্ৰীণ-হাউচ আদিত চিলাজিনেলাক সজাই ৰখা দেখা যায়।

চিলাজিনেলাৰ প্ৰজাতি - *Selaginella bryopteris*, *Selaginella rupestris*, *Selaginella apoda* আদি।

২) লাইক'পডিয়াম (*Lycopodium*) - মনোৰম গঠনবিশিষ্ট এবিধ আলংকাৰিক উদ্ভিদ হৈছে লাইক'পডিয়াম। ইংৰাজীত ইয়াক 'Club moss', 'Huperzia' আদি নামেৰে জনা যায়।

স্থলজ (Terrestrial) প্ৰজাতিৰ বাদেও বিশ্বত পৰাশ্ৰয়ী (Epiphytic) প্ৰজাতিৰ লাইক'পডিয়াম বিদ্যমান। *Lycopodium phlegmaria* (Syn. *Huperzia phlegmaria*) নামৰ এবিধ পৰাশ্ৰয়ী প্ৰজাতি অৰ্কিডৰ দৰে ওখ গছবোৰত ওলমি থকা দেখা যায়।

লাইক'পডিয়ামৰ প্ৰজাতি- *Lycopodium phlegmaria*, *Lycopodium clavatum*, *Lycopodium japonicum* আদি।

৩) নেফ্ৰলেপ্সিচ (*Nephrolepis*) - নেফ্ৰলেপ্সিচ এবিধ মনোমোহা আলংকাৰিক উদ্ভিদ। ইংৰাজীত ইয়াক 'Boston

fern' নামেৰে জনা যায়। পাতৰ শোভা আৰু স্থায়িত্বৰ কাৰণে বিবাহ, জন্মদিন আদি অনুষ্ঠানত ফুলৰ সজ্জা (Floral arrangement) আৰু থোপা (Bouque) আদিত ব্যৱহাৰ কৰা হয়।

নেফ্ৰলেপ্সিচৰ প্ৰজাতি- *Nephrolepis exaltata*.

৪) এম্পাৰেগাচ (*Asparagus*) - এম্পাৰেগাচক ইংৰাজীত 'Lace fern' বুলি কোৱা হয়। নান্দনিক পৰাকৃতিৰ বাবে আলংকাৰিক উদ্ভিদ হিচাপে এম্পাৰেগাচ বেচ জনপ্ৰিয়। এম্পাৰেগাচক বাগিছাৰ লগতে বেকনিত সজাই থোৱা দেখা যায়।

এম্পাৰেগাচৰ প্ৰজাতি- *Asparagus meyeri*.

নিৰ্বনীকৰণ আৰু পৰিস্থিতিতন্ত্ৰৰ অৱক্ষয়ে উদ্ভিদকুললৈ বিপদ বাৰ্তা কঢ়িয়াই আনিছে। অবাধ বনাঞ্চল ধ্বংসৰ পৰিণতিত টেকীয়াবৰ্গৰ উদ্ভিদো সংকটত পৰাটো স্বাভাৱিক। জৈৱবৈচিত্ৰ্য বজাই ৰাখিবলৈ উদ্ভিদৰ বৈচিত্ৰ্যতা 'Flora Diversity' বজাই ৰখাটো নিতান্তই আৱশ্যকীয়। প্ৰকৃতি আৰু জনস্বার্থৰ সৈতে জড়িত টেকীয়াবৰ্গৰ উদ্ভিদৰ সংৰক্ষণ আৰু সংবৰ্ধন কৰাটো নিতান্তই প্ৰয়োজন। ■

বিজ্ঞান

আৰু

আমি

সুমিত দাস

স্নাতক দ্বিতীয় ষাণ্মাসিক

মানৱ সভ্যতাৰ উন্নতিৰ এক অন্যতম সোপান হৈছে বিজ্ঞান। বিজ্ঞান মানুহৰ সফলতাৰ এক উল্লেখনীয় দিশ। বিজ্ঞানে মানৱ সভ্যতাক দোপত দোপে আগুৱাই নিছে। নেবানেপেৰা পৰিশ্ৰম আৰু একাগ্ৰচিত্ত সাধনাৰ ফলত বিজ্ঞানীসকলে নতুন নতুন পৰীক্ষা নিৰীক্ষা চলাই আছে আৰু তাৰ ভিত্তিতেই ন-ন তত্ত্বৰ উদ্ভাৱন ঘটিছে।

আজি আকাশ-বতাহ সকলোতেই বিজ্ঞানৰেই বাজত্ব। এটা চেফ্টি পিনৰ পৰা আৰম্ভ কৰি চুপাৰ কম্পিউটাৰলৈকে এই সকলোবোৰেই বিজ্ঞানৰ দান, যিবোৰৰ ভিত্তিত মানুহৰ জীৱন সমৃদ্ধ হৈছে। বিজ্ঞানৰ বলতেই আজিৰ মানুহ মহাকাশৰ বুকুত ভৰি দিছে। আনকি আন গ্ৰহতো খোপনি পুতিবলৈ সক্ষম হৈছে। বিজ্ঞানৰ প্ৰসাৰৰ ফলশ্ৰুতিতেই আদিম গুহাবাসী মানৱ সমাজে আজিৰ উন্নত প্ৰযুক্তিৰ যুগত পদাৰ্পণ কৰিবলৈ সমৰ্থ হৈছে। পুৱা শুই উঠি ব্যৱহাৰ কৰা টুথপেষ্ট, গেছ ষ্ট'ভ, প্ৰেচাৰ কুকাৰ, বেক্ৰিজাৰেটৰ, অ'ভেনৰ পৰা আৰম্ভ কৰি প্ৰসাধন সামগ্ৰী, মোবাইল আদি লাগতিয়াল সকলোবোৰ বস্তুৱেই বিজ্ঞানৰ অৱদান।

প্ৰণালীবদ্ধ বিশ্লেষণৰ দ্বাৰা বিশ্বৰ কেইজনমান মহান মনিষীয়ে তেওঁলোকৰ অসাধাৰণ কল্পনা শক্তিকে ভালেমান দিশত নতুন তথ্যৰ সন্ধান দি গ'ল।

পদাৰ্থ বিজ্ঞানত নিউটনে, জ্যোতিৰ্বিজ্ঞানত গেলিলিঅ'ই,

জীৱ বিজ্ঞানত ডাৰউইনে ভালেমান বিস্ময়কৰ অৱদান দি প্ৰতিষ্ঠিত ধাৰণাসমূহক ওলট-পালট কৰি দিলে। এনেবোৰ উদ্ভাৱনে মানুহক ধৰ্মীয় অন্ধবিশ্বাসৰ পৰা আঁতৰি মুক্ত মনেৰে চিন্তা চৰ্চা আৰু গৱেষণা কৰিবলৈ প্ৰেৰণা যোগালে।

এনে প্ৰেৰণাৰ বলত উদ্যোগিত দিশত ভালেমান অভূতপূৰ্ব উদ্ভাৱন ঘটিল। গ্ৰহ-গ্ৰহান্তৰ আৰু তৰাৰ দেশলৈ যাত্ৰাপথৰ সূচনা হ'ল আৰু ব্ৰহ্মাণ্ডৰ সৃষ্টিৰ বহস্যৰ সন্ধান বিচাৰি বিজ্ঞানে বাট বুলিলে। প্ৰযুক্তিবিদ্যাৰ প্ৰসাৰে আমাক সমগ্ৰ পৃথিৱীৰ খবৰ মুহূৰ্তৰ ভিতৰতে জনাই দি জ্ঞান-বিজ্ঞানৰ দ্ৰুত প্ৰচাৰকৰ ভূমিকা পালন কৰিছে। ইণ্টাৰনেট সেৱাৰ ফলত অন্যান্য তথ্য আৰু ঘটনা-পৰিঘটনাৰ বহস্য মুহূৰ্তৰ ভিতৰতে লাভ কৰিবলৈ সক্ষম হৈছে।

বিজ্ঞানৰ এক অভিনৱ অৱদান হৈছে জৈৱ-প্ৰযুক্তিবিদ্যা। বিজ্ঞানৰ এই শাখাৰ প্ৰয়োগৰ ফলতে মানুহে তৈয়াৰ কৰিছে উন্নত সঁচৰ শস্য, গাইগক, হাঁহ-পাৰ-মাছ আদি। চিকিৎসা বিজ্ঞানৰ নৱ-নৱ আৱিষ্কাৰে দুৰাৰোগ্য ব্যাধিসমূহ নিৰাময় কৰিব পৰাৰ ব্যৱস্থা হৈছে। বিশ্বৰ জনগণক সততে সন্তোষিত কৰা মহামাৰীবোৰ নিৰ্মূল হৈছে। প্ৰসৰৰ সময়ত মাতৃ আৰু নৱজাতক দুয়োৱেই উন্নত চিকিৎসাৰ দ্বাৰা নিৰাপদ হ'ব পাৰিছে। যাৰ ফলত বহুতো গৰ্ভৱতী মহিলা, সন্তান আদিয়ে অকাল মৃত্যুক সাৱটিব লগা হোৱা নাই। এক্স-ৰে,

আলট্ৰাচাউণ্ড, ভেণ্টিলেটৰ আদিৰ দ্বাৰা কৰা চিকিৎসাৰ ফলত বহুতো জটিল ৰোগী আৰোগ্য হৈছে। পৰীক্ষানলত প্ৰাণৰ সঞ্চাৰ (Test Tube Baby) কৰি মানুহে সন্তানহীন দম্পতিৰ মুখত হাঁহি বিৰিঙাইছে। বৃক্ক, যকৃৎ, হৃদপিণ্ড আদিৰ সংযোজনেৰে পৃথিৱীৰ মানুহক দৈৱত্ব প্ৰদান কৰিছে। জেনেটিক্চ বা জীনতত্ত্বৰ উদ্ভাৱনে মানুহৰ বংশগত বিভিন্ন ৰোগৰ সন্বেদ দিছে। কৰ্কট ৰোগৰ নিচিনা মাৰাত্মক বেমাৰৰ প্ৰতিকাৰৰ সন্ধানত বিজ্ঞানীসকলে পৰীক্ষাগাৰত প্ৰচেষ্টা অব্যাহত ৰাখিছে।

সুখ স্বাচ্ছন্দ্য প্ৰদান কৰি মানুহক বিজ্ঞানে আবামপ্ৰিয় কৰিছে। আনহাতে সভ্যতাক বিজ্ঞানে মুখামুখি কৰিছে অনেক সংকটৰ। অৱশ্যে এই দোষ পোনপটীয়াকৈ বিজ্ঞানৰ ওপৰত জাপি দিব নোৱাৰো। বিজ্ঞানৰ প্ৰয়োগ সামাজিক কল্যাণৰ নিমিত্তে হ'ব লাগিব। কাৰণ মানৱীয় প্ৰমূল্যবোধ গঢ়াৰ দায়িত্ব সমাজৰহে।

বিজ্ঞানৰ উল্লেখযোগ্য অৱদান যেনে — ম'বাইল, টেলিভিচন, লেপটপ আদিয়ে ছাত্ৰ সমাজৰ ক্ষতি কৰিছে। কল-কাৰখানাৰ পৰা বৰ্জিত হোৱা ধোঁৱা আৰু বায়ুমণ্ডল, নদ-নদীৰ পানী বিষাক্ত কৰি তুলিছে। অতিমাত্ৰা ৰাসায়নিক আৰু কীটনাশকৰ প্ৰয়োগে কৃষকৰ পৰম বন্ধু কেঁচু, কুমতিবোৰ

মাৰি শেষ কৰিছে। পৰ্বত-পাহাৰ কাটি ৰাস্তা-ঘাট বনোৱাৰ ফলত বৃহৎ পৰিস্থিতিতন্ত্ৰলৈ ভাবুকি কঢ়িয়াইছে। বিভিন্ন পাৰমানৱিক পৰীক্ষা-নিৰীক্ষা, বিস্ফোৰণ আদিয়েও বেমাৰৰ বীজাণুৰে পৃথিৱী ভৰপূৰ কৰি পেলাইছে। বিজ্ঞানৰ দ্বাৰা আৱিষ্কৃত বিস্ফোৰক সামগ্ৰী আৰু মৰাণাত্মসমূহৰ কাৰণে মানুহ হৈ পৰিছে দানৱীয় প্ৰকৃতিৰ। ইয়াৰ ফলতেই সততে যুদ্ধ বিগ্ৰহৰ সূচনা হৈ আছে আৰু হাজাৰ হাজাৰ মানুহৰ জীৱন বিপৰ্যস্ত হৈছে। দ্বিতীয় মহাসম্ৰবৰ সময়ত জাপানৰ হিৰোশ্বিমা আৰু নাগাচাকিত হোৱা পৰমাণু বিস্ফোৰণৰ সময়ত লক্ষ লক্ষ মানুহৰ মৃত্যু মানৱ সভ্যতাৰ এক মৰ্চিব নোৱাৰা কলংক। আজি বিশ্বৰ কেইটামান জাতিয়ে এনে এক আণৱিক শক্তিসম্পন্ন সৰ্বধ্বংসকাৰী বেমাৰ অধিকাৰী হৈ পৰিছে যাৰ সহায়ত চকুৰ পচাৰতে বিশ্বৰ বিস্তৃত অঞ্চলৰ প্ৰলয়ৰ সূচনা কৰিব পাৰে। আনকি বিশ্বকো ধ্বংস কৰিব পাৰে।

বিজ্ঞানে যেনেকৈ সকলো দিছে, আনফালে সৃষ্টি কৰিছে বিভীষিকাৰ। কিন্তু মানৱ সমাজে লক্ষ্য কৰিব লাগিব বিজ্ঞানৰ এই আৱিষ্কাৰসমূহৰ ব্যৱহাৰৰ মানসিকতা। পৃথিৱীৰ সকলো মানুহৰ মনত কল্যাণকৰ ভাৱনা জগাই তুলিব পাৰিলে বিজ্ঞানে মানৱ সভ্যতাক বিস্ময়কৰ উন্নতিৰ শিখৰলৈ আগুৱাই নিব পাৰিব। ■■

জয়পুৰ বহুদূৰ...

(ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ সৈতে শিক্ষামূলক ভ্ৰমণৰ আধাৰত ৰচিত)

শুভাশীষ গগৈ

সহকাৰী অধ্যাপক, অৰ্থনীতি বিভাগ

এক বিশাল দেশ এই ভাৰতবৰ্ষ। প্ৰায় ১৩০ কোটি লোকেৰে জনবহুল এই দেশৰ ভাষা-সাহিত্য, কলা-সংস্কৃতি, জীৱন প্ৰণালী সকলোতেই বিবিধতা পৰিলক্ষিত হয়। তথাপিও অনৈক্যৰ মাজত বিণি বিণি বাজে এক ঐক্যতান। এই ঐক্যতানৰ জৰীডাল আৰু অধিক মজবুত কৰিবলৈ ভাৰত চৰকাৰৰ এক পদক্ষেপ 'এক ভাৰত, শ্ৰেষ্ঠ ভাৰত'। এই আঁচনিৰ অন্তৰ্গত নিৰ্দিষ্ট কিছুসংখ্যক শিক্ষানুষ্ঠানৰ এক নিৰ্দিষ্ট সংখ্যক শিক্ষাৰ্থীক এখন ৰাজ্যৰ পৰা আন এখন ৰাজ্যৰ ৰীতি-নীতি, কলা-সংস্কৃতি আদিৰ সম্যক জ্ঞান ল'বলৈ পঠিওৱা হয়। সেই উদ্দেশ্যে আমিও ওলাইছিলোঁ ডিগবৈ মহাবিদ্যালয়ৰ পৰা সুদূৰ জয়পুৰলৈ। হয় ৰাজস্থানৰ ৰাজধানী জয়পুৰ।

এই যাত্ৰা আৰম্ভ হৈছিল ১৩ ফেব্ৰুৱাৰী ২০১৯ত আৰু অন্ত পৰিছিল ২০ ফেব্ৰুৱাৰী ২০১৯ ত ডিগবৈত। এই যাত্ৰাত যোগ দিছিল ১৪ জন ছাত্ৰ-ছাত্ৰী আৰু মোকে ধৰি দুজন শিক্ষক তত্ত্বাৱধায়কে। এই যাত্ৰাত আমি অহা যোৱাৰ নামত খৰচ কৰিবলগা হৈছিল ছটাকৈ দিন আৰু দুটা দিনহে জয়পুৰত কটোৱাৰ সুযোগ পাইছিলোঁ। এনে হোৱাৰ কাৰণ আছিল চৰকাৰী নিয়ম অনুসৰি আমি ট্ৰেইনেৰে যাত্ৰা কৰিছিলোঁ আৰু জয়পুৰ আৰু ডিগবৈৰ মাজৰ দূৰত্ব হ'ল প্ৰায় আঢ়ৈ হেজাৰ কিঃমিঃ। যথার্থতেই ভাৰতবৰ্ষ কিমান বিশাল।

কোৱা হয় যে লক্ষ্যস্থানত নহয়, যাত্ৰাতহে ভ্ৰমণৰ আনন্দ লুকাই থাকে। আমাৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ ক্ষেত্ৰটো সেয়াই হৈছিল। দীঘলীয়া ৰে'লযাত্ৰাত ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলে গীত-নৃত্য, হাঁহি-আনন্দত মচগুলা হৈ পৰিছিল। দৰাত যাত্ৰাৰ ছন্দে ছন্দে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলে কৰা নৃত্যই অন্যান্য যাত্ৰীসকলকো যথেষ্ট আমোদ দিয়া পৰিলক্ষিত হৈছিল। কেইজনমানে আমাৰ আনন্দত যোগো দিছিল। আমাৰ যাত্ৰা আৰম্ভ হৈছিল লিডু-কামাখ্যা ইণ্টাৰচিটি এক্সপ্ৰেছেৰে আৰু গুৱাহাটীৰ পৰা আমি বিকানীৰ এক্সপ্ৰেছেৰে যাত্ৰা কৰিছিলোঁ। ৰে'ল যাত্ৰা কিছু কিছু ক্ষেত্ৰত কষ্টকৰ হ'লেও ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ আনন্দই আমাৰ মনলৈ সেই ভাব আহিবলৈ দিয়া নাছিল। গুৱাহাটীৰ পৰা জয়পুৰলৈ কৰা যাত্ৰাত আমাৰ লগত কেইবাটাও অসমীয়া তথা অনা অসমীয়া পৰিয়ালে চিনাকী হৈছিল আৰু তেওঁলোকৰ নিজৰ বাবে সযতনে লৈ অহা খাদ্য সামগ্ৰীও একেলগে আহি খাইছিল। এক অনামী আত্মীয়তা আৰু ভ্ৰাতৃত্ববোধৰ বান্ধোনেৰে আমি বান্ধ খাই পৰিছিলোঁ।

আমি ১৬ তাৰিখে জয়পুৰত উপস্থিত হ'লোঁগৈ। হোটেলত কিছুসময় জিবণী লৈ পুৱাৰ আহাৰ গ্ৰহণ কৰি আমি প্ৰথম দিনৰ ভ্ৰমণৰ বাবে সাজু হ'লো। ফেব্ৰুৱাৰী মাহত জয়পুৰৰ তাপমাত্ৰা অতি আৰামদায়ক। বৰ বেছি ঠাণ্ডা বা গৰম নহয়। আমি সচৰাচৰ মৰুময় ৰাজস্থানৰ অতি উষ্ণ তাপমাত্ৰাৰ বিষয়ে

শুনি থাকোঁ। কিন্তু তাত গৈ গম পালোঁ যে ৰাজস্থানত বছৰৰ বাৰ মাহেই পৰি নাথাকে। আমি গাড়ীত উঠি প্ৰথম দিনাৰ যাত্ৰাৰ বাবে বিখ্যাত আজমেৰ আৰু পুষ্কৰৰ দিশে আগবাঢ়িলোঁ। আমাৰ লক্ষ্য আজমেৰ দৰগাহ আৰু পুষ্কৰৰ ব্ৰহ্মা মন্দিৰ। আহল-বহন প্ৰশস্ত ছয় শাৰীৰ ৰাস্তাসমূহে আমাক স্নাগতম জনালে। ফৰকাল বতৰ। ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ মন অতি উৎফুল্লিত। ৰাস্তাৰ দুয়োপাৰে শাৰী শাৰী ফলমূলৰ দোকান। গম পালো ৰাজস্থানত অধিকাংশ মানুহেই নিৰামিষাহাৰী আৰু ফল মূল তেওঁলোকৰ অতি প্ৰিয়। ইয়াৰ বিপৰীতে উত্তৰ-পূৰ্বাঞ্চলৰ ৯৫ শতাংশ লোক আমিষহাৰী আৰু ইয়াত ফল-মূলৰ ব্যৱহাৰ সীমিত। ভিন ভিন ঠাইলৈ ভিন ভিন ৰীতি, তথাপিও আমি মনেৰে এক ভাৰতীয়।

আমি প্ৰথমতে পুষ্কৰৰ ব্ৰহ্মা মন্দিৰ পালোগৈ। এই ব্ৰহ্মা মন্দিৰ ভাৰত আৰু পৃথিৱীৰ একমাত্ৰ ব্ৰহ্মা মন্দিৰ। ইয়াৰ বাদে আৰু কতো ব্ৰহ্মাক উপাসনা কৰা নহয়। কিয় নহয়, সেই লৈ কিস্তদন্তী আছে। বাহুল্য বৰ্জন কৰি সেয়া সামৰি থ'লোঁ। মন্দিৰৰ কাষতে আছে ব্ৰহ্মকুণ্ড। এই কুণ্ড অতি বিতোপন আৰু ইয়াত ভালেমান পৰিভ্ৰমী চৰাইও পৰিলক্ষিত হ'ল। আমি এই কুণ্ডত যথাৰীতি পূজা কৰিলোঁ। কুণ্ডত স্নান কৰাৰো নিয়ম আছে যদিও সুৰক্ষাজনিত কাৰণত সেয়া পৰিত্যাগ কৰা হ'ল। আমাৰ লগত যোৱা গাইডে আমাক এই বিষয়ে বিতং বিৱৰণ দিছিল। মন্দিৰৰ পূজাৰীকে ধৰি স্থানীয় মানুহৰ পৰ্যটকৰ প্ৰতি ব্যৱহাৰ খুবুই ভাল। এই মন্দিৰৰ আশে পাশে অসংখ্য দোকান পোহাৰ আছে। তাৰ ভিতৰত কাপোৰ, সজোৱা বস্ত্ৰ আৰু উটৰ চামৰাৰে তৈয়াৰী বিভিন্ন সামগ্ৰী অন্যতম। ইয়াৰোপৰি এই ঠাইত উটৰ পিঠিত উঠি ঘূৰাৰ সুবিধাও আছে। আমাৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলে এইসমূহ দেখি আনন্দত মচগুলা হ'ল।

ইয়াৰ পিছতে আমি আহিলো আজমেৰ দৰগাহলৈ। অতি জনপ্ৰিয় এই দৰগাহ দৰ্শন কৰিবলৈ সকলো ধৰ্মাৱলম্বী লোক আহে। সেইফালৰ পৰা ক'বলৈ গ'লে ই এক সমন্বয়ৰ প্ৰতীক। দ্বিতীয় দিনা আমি জয়পুৰৰ স্থানীয় অঞ্চলসমূহ আৰু ৰাজকীয় প্ৰসাদ তথা কীৰ্তিচিহ্নসমূহ দৰ্শন কৰিলোঁ। জয়পুৰক ঐতিহাসিকভাৱে গোলপীয়া নগৰ বুলি কোৱা হয়। ইয়াৰ কাৰণ হ'ল জয়পুৰৰ মূল ৰাজপ্ৰসাদ তথা ইয়াৰ পাশ্চৰ্তী অঞ্চলসমূহ অতিশয় পৰিকল্পিতভাৱে সাজি অতীতৰ ৰজা মহাৰজাসকলে ইয়াক এক বিশেষ ধৰণৰ গোলপীয়া ৰঙেৰে সজাইছিল। পৰ্যটনথলী হিচাপে এই পৰম্পৰা আজিও অটুট

ৰখা হৈছে আৰু জয়পুৰৰ প্ৰায়ভাগ ঘৰ-দুৱাৰেৰে বং গোলপীয়া। অৱশ্যে আজি সচৰাচৰ দেখা গোলপীয়াতকৈ অলপ বেলেগ। ইয়াক আমি ঈষৎ বাদামী বুলি ক'ব পাৰোঁ। ই জয়পুৰ নগৰখনক এক অন্যান্য সৌন্দৰ্য প্ৰদান কৰিছে। দ্বিতীয় দিনা আমি বিৰলা মন্দিৰ, এলবাৰ্ট মিউজিয়াম, যন্তৰ-মন্তৰ, গোলপীয়া নগৰ, আমেৰ ৰাজপ্ৰসাদৰ জল-মহল আদি সকলো দৰ্শন কৰিলোঁ। ইয়াৰে বিৰলা মন্দিৰ অৱশ্যে গোলপীয়া নহয়, বগা মাৰ্বল পাথৰৰ। এলবাৰ্ট মিউজিয়াম জয়পুৰ তথা সমগ্ৰ দেশৰে অতি প্ৰসিদ্ধ মিউজিয়াম। ইয়াৰ এটা অন্যতম কাৰণ হিচাপে আমি অন্যান্য দুৰ্লভ সংগ্ৰহসমূহৰ উপৰিও এটা বিৰল সংগ্ৰহ হিচাপে ইজিপ্টিয়ান মামী ৰ কথা উল্লেখ কৰিব লাগিব। গোটেই দেশতে মুঠ মামী থকাৰ কথা আমাৰ জ্ঞাত আৰু ইয়াৰে এটা এই এলবাৰ্ট মিউজিয়ামত আছে।

আমাৰ যাত্ৰাৰ অন্য এক আকৰ্ষণীয় লক্ষ্য আছিল যন্তৰ-মন্তৰ। যন্তৰ মন্তৰ হৈছে অতি বিজ্ঞানসন্মতভাৱে নিৰ্মাণ কৰা বেলি ঘড়ীৰ এক বিশাল সমষ্টি য'ত সূৰ্যৰ অৱস্থান আৰু পৃথিৱীৰ আৰ্হিক তথা বাৰ্ষিক গতিৰ ওপৰত নিৰ্ভৰ কৰি সময় তথা ঋতুৰ পৰিৱৰ্তনৰ জোখ মাখ নিৰ্ভুলভাৱে দেখুওৱা হয়। গোটেই দেশতে মুঠ পাঁচোটা যন্তৰ মন্তৰ আছে আৰু ইয়াৰে সবাতোকৈ বৃহৎ যন্তৰ মন্তৰটো জয়পুৰতে অৱস্থিত। ই বৰ্তমান UNESCO ৰ বিশ্ব ঐতিহ্য ক্ষেত্ৰৰ স্বীকৃতিপ্ৰাপ্ত। আমাৰ লগত যোৱা গাইডে এক বিস্তীৰ্ণ এলেকাজুৰি থকা এই যন্তৰ মন্তৰত কিদৰে সময় আৰু ঋতুৰ জোখ মাখ লোৱা হয় সেয়া দেখুৱাই দিছিল। অতি নিৰ্ভুল এই পৌৰাণিক ব্যৱস্থাপনা দেখি আমাৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকল আৰু আমি অতিকৈ অভিভূত হৈ পৰিছিলোঁ। এই যন্তৰ মন্তৰ ৰাজপুত ৰজা সেৱাই জয়সিং দ্বিতীয়ই সজাইছিল আৰু ইয়াক ১৭৩৪ চনত সম্পূৰ্ণ কৰা হৈছিল। ইয়াত থকা এটা বেলিঘড়ী পৃথিৱীৰ ভিতৰতে বৃহত্তম। সমগ্ৰ যন্তৰ মন্তৰটোত মুঠতে উনৈশটা জ্যোতিৰ্বিদ্যা সম্পৰ্কীয় আন্তঃগাঁথনি আছে। মিউজিয়াম আৰু যন্তৰ-মন্তৰ পৰিদৰ্শন কৰি আমাৰ শৈক্ষিক ভ্ৰমণৰ মূল উদ্দেশ্য ফলপ্ৰসূ হৈছে যেন বোধ হৈছিল।

ইয়াৰ পিছতে আমি ৰাজপুত ৰজাসকলে সজাই থৈ যোৱা বিভিন্ন প্ৰসাদসমূহ চাবলৈ গৈছিলোঁ। চৰকাৰৰ পৃষ্ঠপোষকতাত গোলপীয়া নগৰ, হাৱা মহল, আমেৰ প্ৰসাদ, জলমহল আদি অতি সযত্নেৰে আৰু সুপৰিকল্পিতভাৱে ৰখা হৈছে। সেইবাবে এইসমূহক কেন্দ্ৰ কৰি পৰ্যটন উদ্যোগে প্ৰচুৰ বিকাশ লাভ কৰিছে। গোলপীয়া নগৰখন আজিৰপৰা কেইবাশ

বছৰৰ আগতেই অতি পৰিকল্পিতভাৱে সজোৱা হৈছিল। দেখিলে এফালৰ ঘৰবোৰ আনফালৰ আইনাৰ প্ৰতিবিস্ম (Mirror Image) যেন লাগে। অৰ্থাৎ প্ৰায় অবিৰল। সকলো ঘৰ-দোকান পোহাৰৰ একো একোটা নম্বৰ আছে। এই নম্বৰৰ সহায় নহ'লে তাত মানুহে বাট হেৰুওৱাটো খাটাং। সকলো বাট পথ একেই যেন লাগে। আমাৰ লগতে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰো একেই অৱস্থা হৈছিল। হাৱা মহলৰ কাৰুকাৰ্য মৌচাকৰ দৰে। ৰাজকীয় লোকসকলে যাতে গ্ৰীষ্মৰ দিনকেইটাতো শীতল বতাহৰ আমেজ ল'ব পাৰে তাৰ প্ৰতি বিশেষ ধ্যান ৰাখি এই মহল নিৰ্মাণ কৰা হৈছিল। এই মহলৰ বিশেষভাৱে নিৰ্মিত দেৱালৰ জালিকটা সুবংগৰে (ঝৰোঁখা) ৰাজকীয় নাৰীসকলে তেওঁলোকক আনে প্ৰত্যক্ষ কৰিব নোৱাৰাকৈ বহি বাহিৰৰ নৃত্য-গীত, উৎসৱ পাৰ্বন আৰু দৈনন্দিন জীৱনযাত্ৰা উপভোগ কৰিছিল। অন্যহাতে জলমহল পানীৰ এটা বৃহৎ জলাশয়ৰ মাজত অৱস্থিত। ইয়াৰ চৌপাশে পানী আৰু মহলটোৰ কেইবাটাও মহলা বৰ্তমান পানীৰ তলত। বৰ্তমান জলাশয়ৰ ওপৰেৰে নাৱৰ সহায়ত জলমহল দৰ্শন কৰিবলৈ কৰ্তৃপক্ষৰ তৰফৰ পৰা বাধা আৰোপ কৰা হৈছে। জলমহলৰ প্ৰৱেশদ্বাৰৰ ওচৰত অন্যান্য কেতবোৰ ঠাইৰ দৰে স্থানীয় অধিবাসীসকলে অতি বিতোপন পৰম্পৰাগত ৰাজস্থানী সাজপাৰ (পুৰুষ মহিলা উভয়ৰে) ভাৰত পিন্ধিবলৈ আৰু ফটো তুলিবলৈ সুবিধা দিয়ে। আমি সকলোৱে ইয়াৰ আনন্দ ল'লো। কিছুসংখ্যক ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে এই সাজ পিন্ধি উৰি পিঠিত উঠি ফটো ল'লে।

ৰাজকীয় প্ৰাসাদসমূহৰ ভিতৰত অতি বিতোপন আৰু সুবিশাল প্ৰসাদ হৈছে আমেৰ ৰাজপ্ৰাসাদ। এই ৰাজপ্ৰসাদত কেইবাখনো স্থানীয় আৰু বলীউদৰ চিনেমাৰো দৃশ্যগ্ৰহণ হৈছে। অতি বিতোপন এই মহলৰ সুন্দৰ সুন্দৰ ৰংবোৰ সেই সময়ত

বিভিন্ন শাক-পাচলি তথা প্ৰাকৃতিক ভেষজৰে কৰা হৈছিল যিসমূহ আজিও প্ৰায় অক্ষুণ্ণ হৈ আছে। ইয়াৰ ভিতৰতে আছে চিচমহল (কাচৰ মহল) য'ত সুদূৰ বেলজিয়ামৰ পৰা বিভিন্ন মূল্যবান কাচ আৰু আইনা আনি বিতোপন ভাৱে সজোৱা হৈছিল। ইয়াত কোনোবা সোমাই গ'লে তেওঁৰ প্ৰতিবিস্ম প্ৰতিখন আইনাত দৃশ্যমান হৈ অপৰূপ সৌন্দৰ্যৰে মন পুলকিত কৰে। এই মহলত বিভিন্ন সাংস্কৃতিক কাৰ্যসূচী ৰাজপুত ৰজাসকলে ৰূপায়ন কৰিছিল। এনে সুদৃশ্য বিস্ময়কৰ আৰু কল্পনাভীতভাৱে সুন্দৰ নিৰ্মাণ কাৰ্য নেদেখিলে বিশ্বাস কৰিব নোৱাৰি। মনৰপৰা আপোনা আপুনি ওলাই আহিছিল, ধন্য ধন্য হে ৰাজপুত ৰজাসকল। কি বিস্ময়কৰভাৱে সমৃদ্ধিশালী জীৱন পাৰ কৰিলে আপোনালোকে। তাৰ উপৰিও আপোনালোকৰ সাহস আৰু কীৰ্তি দেশে আজি বন্দনা কৰে। মনলৈ আহিছিল অসমৰ আহোম ৰাজত্বৰ গৌৰৱোজ্জ্বল ছয়শটি বছৰ। মনলৈ আহিছিল আমাৰ স্বৰ্গদেউসকলৰ তথা লাচিত বৰফুকনৰ দৰে বীৰৰ কীৰ্তি, দুচকু সেমেকিছিল আমাৰ অনাদৰ অৱহেলাত স্নান পৰি যোৱা ৰংঘৰ, কাৰেংঘৰ, তলাতলঘৰৰ দৰে আহোম কীৰ্তিচিহ্নসমূহৰ কথা ভাবি। হয়, সুদূৰ ৰাজস্থানতো আমাৰ অসমী আইলৈ, আমাৰ অপৰূপ প্ৰাকৃতিক তথা ঐতিহাসিক সম্পদসমূহলৈ মনত পৰিছিল। মনে-প্ৰাণে কামনা কৰিছিলোঁ, পৰ্যটনৰ এনে সুদিন অসমলৈও উভতি আহক।

ওভতনি যাত্ৰাত আমাক স্মৃতিয়ে দোলা দিছিল অপৰূপ ৰাজস্থানৰ সৌন্দৰ্যই আমাক মোহিত কৰিছিল। আমাৰ মনবোৰ পৰিপূৰ্ণ হৈ উঠিছিল। এক অনামী আৱেশ, অনামী আমেজত দুচকু মুদি আমি লাহে লাহে ঘৰমুৱা হৈছিলোঁ। ৰে'লখনে উকি মাৰি জয়পুৰ এৰিছিল, আমি এমুঠি আনন্দমধুৰ ক্ষণ জয়পুৰত বুটলি অসমমুখী হৈছিলোঁ। ■

অসম কৃষি বিশ্ববিদ্যালয়ৰ
মাননীয় উপাচাৰ্য্য

ড° কমলমল্ল বুজৰবৰুৱাদেৱৰ

সাক্ষাৎকাৰ

সাক্ষাৎগ্ৰহণ

অচ্যুত শইকীয়া

১। আপোনাৰ জন্ম, শৈশৱ আৰু স্কুলীয়া জীৱন আৰু সেইসময়ৰ পৰিৱেশ সম্পৰ্কে কিছু কথা জনাবনে?

উত্তৰ : মোৰ জন্ম হৈছিল নলবাৰী জিলাৰ চান্দকুটা গাঁৱত। শৈশৱৰ কিছুকাল সেই গাঁৱতেই পঢ়া-শুনা কৰিছিলোঁ আৰু স্কুলীয়া শিক্ষাৰ বাবে নলবাৰীৰ গাৰ্ডন হায়াৰ চেকেণ্ডাৰী স্কুললৈ আহিছিলোঁ। সেই স্কুলৰ পৰাই মই উচ্চ মাধ্যমিক পৰীক্ষা পাছ কৰিছিলোঁ। সেই সময়ৰ আৰু আজিৰ অসমৰ মাজত বহুতো পাৰ্থক্য আহি পৰিছে। সেই সময়ৰ মৰম-চেনেহ, বুজাপৰা আৰু শিক্ষক-ছাত্ৰৰ এটা মধুৰ সন্মন্ধ আছিল। কেইগৰাকীমান শিক্ষকেতো মোৰ ঘৰলৈ আহি পঢ়া-শুনাত সহায় কৰিছিল কোনো মাননী নোলোৱাকৈ। সেইসময়ত খেলা-ধূলা, কলা-কৃষ্টি আদিত যথেষ্ট গুৰুত্ব আৰোপ কৰা হৈছিল।

২। আপোনাৰ কৰ্মক্ষেত্ৰৰ অভিজ্ঞতা কেনে ধৰণৰ? কৰ্মক্ষেত্ৰত আপুনি সম্পূৰ্ণ সন্তুষ্টনে?

উত্তৰ : মোৰ কৰ্মক্ষেত্ৰৰ অভিজ্ঞতা অতি ভাল। বিভিন্ন জ্ঞানী লোকৰ সান্নিধ্যত কাম কৰাৰ সুবিধা পাইছিলোঁ, যিয়ে মোৰ নিজৰ ব্যক্তিত্ব, জ্ঞান আৰু কৰ্মস্পৃহা বঢ়াইছিল। বিগত দিনবোৰৰ ফালে চালে, মানে অসম কৃষি বিশ্ববিদ্যালয়লৈ অহাৰ আগলৈকে মই মোৰ কৰ্মক্ষেত্ৰত সম্পূৰ্ণ সন্তুষ্ট আছিলোঁ। অসমলৈ অহাৰ পাছত আশানুৰূপ সন্তুষ্টি লভিছোঁ বুলি হয়তো ক'ব নোৱাৰিম।

৩। এগৰাকী কৃষি বিজ্ঞানী হিচাপে অসমৰ কৃষিখণ্ডৰ সম্ভাৱনা আৰু সংকট আপুনি কেনেদৰে লক্ষ্য কৰিছে?

উত্তৰ : কৃষি উৎপাদনৰ বাবে প্ৰয়োজনীয় প্ৰাকৃতিক সম্পদৰাজিৰ ভিতৰত মূল দুবিধ সম্পদ – উৰ্বৰ ভূমি আৰু জলবাহি অসমত অতি সহজে উপলব্ধ। এই প্ৰাকৃতিক সম্পদৰ সঠিক প্ৰয়োগ নোহোৱাৰ বাবেই আজি আমি ভাৰতৰ প্ৰধান ৰাজ্যসমূহতকৈ কৃষিত পিছপৰি আছোঁ। প্ৰতিবিধ কৃষিজাত সামগ্ৰীতে গড়ে ১০০-১৫০ শতাংশ উৎপাদন বৃদ্ধি কৰাৰ সম্ভাৱনীয়তা আছে। আমাৰ হাতত কৃষিকৰ্মৰ বাবে সকলো ধৰণৰ আহিলা আৰু প্ৰযুক্তি কৌশল আছে। কেন্দ্ৰীয় চৰকাৰে কৃষি ক্ষেত্ৰৰ উন্নতিৰ বাবে বহুতো ন ন আঁচনিৰ কথা ঘোষণা কৰিছে। তাৰ ভিতৰত এখন হ'ল ২০২২ চনৰ ভিতৰত কৃষকৰ উপাৰ্জন দুগুণলৈ বৃদ্ধি। এই লক্ষ্য আগত ৰাখি অসম কৃষি বিশ্ববিদ্যালয়ে অসম চৰকাৰলৈ সম্পূৰ্ণ সহযোগিতা আগবঢ়াইছে আৰু অসমৰ কৃষি ক্ষেত্ৰখনৰ বিভিন্ন অসুবিধাসমূহ আঁতৰ কৰি আমাৰ বায়ু, পানী আৰু মাটিৰ গুণাগুণ ৰক্ষা কৰি অহা পাঁচ বছৰত আমাৰ প্ৰধান শস্য যেনে – ধান, মাহ, সৰিয়হ, কুঁহিয়াৰ, ফল-মূল, শাক-পাচলি, মছলা শস্য যেনে হালধি, আদা, জালুক আৰু বাগিছা শস্য যেনে – তামোল আৰু নাৰিকলৰ উৎপাদন বহুলাংশে বৃদ্ধি কৰি নিজৰ ৰাজ্যৰ চাহিদা পূৰণ কৰিও বাহিৰৰ বজাৰ দখল কৰিবলৈ সক্ষম হ'ম বুলি আশা কৰিছোঁ। আমাৰ ৰাজ্যখনৰ অৰ্থনীতি

কৃষিভিত্তিক আৰু এতিয়াও ৬০ শতাংশ জনসংখ্যা কৃষিৰ ওপৰতেই প্ৰত্যক্ষভাৱে নিৰ্ভৰশীল। গতিকে কৃষিক অৱহেলা কৰি ৰাজ্যৰ উন্নতি কল্পনাবো অগোচৰ হৈয়েই ৰ'ব। শেহতীয়াকৈ আমাৰ প্ৰধান শস্য ধানৰ ক্ষেত্ৰত বহুত সফলতা অৰ্জন কৰিছোঁ যদিও আগতে উল্লেখ কৰি অহা আন আন শস্যসমূহৰ ক্ষেত্ৰত বহুতো কৰণীয় আছে। কিন্তু শাক-পাচলি আৰু মাহজাতীয় শস্যৰ ক্ষেত্ৰত আমি যথেষ্টখিনি আগবাঢ়িছোঁ। ষাঠিৰ দশকৰ উত্তৰ-পশ্চিম ভাৰত আৰু পিছৰ পৰ্যায়ত আন কিছুমান ৰাজ্যত হোৱা সফল সেউজ বিপ্লৱত অসমে বিশেষ অংশ ল'ব নোৱাৰিলে। সেয়েহে এতিয়া আমি 'অসমলৈ সেউজ বিপ্লৱ অনা আঁচনি' গ্ৰহণ কৰিছোঁ আৰু ইয়াৰ পৰা আমি সুফল লাভ কৰিম বুলি ভাবিছোঁ। অসমৰ মধ্য আৰু পশ্চিম অঞ্চলত একেডৰা মাটিত এবছৰত দুটা বা তিনিটা খেতি কৰা দেখা গ'লেও এতিয়াও বেছিভাগ কৃষিভূমিত শালি বতৰৰ এটা ধানৰ খেতি কৰিয়েই পেলাই থোৱা দেখা যায়। এনে কৰাৰ কাৰণসমূহ আমি পৰ্যালোচনা কৰিছোঁ আৰু ইয়াক দূৰ কৰিবলৈ ৰাজ্য চৰকাৰৰ তৰফৰ পৰা তৎপৰতাও লোৱা হৈছে।

অসমৰ কৃষিখণ্ডৰ সংকট বুলিবলৈ মোৰ মনত পোন প্ৰথমে এটা কথাই খুন্দিয়াই - আমাৰ শিক্ষা-দীক্ষা লোৱা গ্ৰামাঞ্চলৰ যুৱকসকলৰ কৃষিৰ প্ৰতি অনীহা আৰু অমনোযোগিতা। শিক্ষিত যুৱসমাজ কৃষিকৰ্মত সোমালেহে আধুনিক কৃষিৰ সপোন বাস্তৱায়িত হ'ব। অসমৰ কৃষিখণ্ডত এতিয়াও প্ৰকৃত অৰ্থত বাণিজ্য সংযুক্ত হোৱা নাই। কৃষিক বাণিজ্য হিচাপে গঢ়ি তুলিলেহে কৃষকৰ উপাৰ্জন বৃদ্ধি হ'ব আৰু যুৱপ্ৰজন্মও এই খণ্ডৰ প্ৰতি আগ্ৰাহান্বিত হ'ব। তেতিয়াহে কৃষিৰ প্ৰকৃত বিকাশ হ'ব। ভাৰতৰ কৃষিত অগ্ৰণী বহুতো ৰাজ্যত ইতিমধ্যে কৃষি বাণিজ্যিকৰণ সম্ভৱ হৈছে আৰু সেয়েহে আমাতকৈ বহুগুণে আগবাঢ়ি আছে। এতিয়া আমিও চৰকাৰৰ লগত যৌথভাৱে কৃষি বাণিজ্যিকৰণৰ জৰিয়তে কৃষকৰ উপাৰ্জন বৃদ্ধিৰ প্ৰচেষ্টা হাতত লৈছোঁ।

৪। আধুনিক প্ৰযুক্তিৰ অভূতপূৰ্ব সত্ত্বেও কৃষিৰ ক্ষেত্ৰত এতিয়াও অনগ্ৰসৰ। ইয়াৰ প্ৰধান কাৰণ কি বুলি ভাবে?

উত্তৰ : মই ইতিমধ্যে উল্লেখ কৰি আহিছোঁ যে আমাৰ ৰাজ্যখনত প্ৰকৃতিয়ে হাত উজাৰি সম্পদ দিছে কিন্তু কৃষিজাত সামগ্ৰীৰ উৎপাদনত আমি বহুত পিছপৰি আছোঁ। ইয়াৰ

কাৰণসমূহ আমি মূলতঃ চাৰিভাগত ভগাব পাৰোঁ। যেনে পৰিৱেশিক, সামাজিক, অৰ্থনৈতিক আৰু ৰাজনৈতিক। প্ৰকৃতিয়ে যেনেকৈ আমাক সম্পদ দিছে তেনেকৈ বিভিন্ন সমস্যাও দিছে। উদাহৰণ স্বৰূপে - বানপানী, খৰাং অৱস্থা, খহনীয়া আৰু শেহতীয়াকৈ জলবায়ু পৰিৱৰ্তনৰ ফলত বৰষুণৰ তাৰতম্য, উষ্ণতা বৃদ্ধি আদি। সামাজিক কাৰণৰ ভিতৰত কৃষিক এক গৌণ জীৱিকা বুলি গ্ৰহণ কৰাটোৱেই আমাৰ প্ৰধান সমস্যা। অৰ্থনৈতিক কাৰণবিলাকৰ ভিতৰত কৃষকে উৎপাদিত সামগ্ৰীৰ বজাৰ আৰু উপযুক্ত মূল্য নোপোৱাটোৱেই প্ৰধান। কৃষিৰ বাবে প্ৰয়োজনীয় যন্ত্ৰ-পাতি আৰু অন্যান্য উপাদানসমূহ সহজে উপলব্ধ নহয় আৰু এইবিলাক ক্ৰয় কৰিবলৈ কৃষকৰ ধনৰ অভাৱো উল্লেখনীয়। ৰাজনৈতিক তথা প্ৰশাসনীয় অসুবিধাসমূহ যেনে চৰকাৰী আঁচনিসমূহে সকলো টুকি নোপোৱা, পৰিয়ালৰ সংখ্যাৰ বিপৰীতে সম্প্ৰসাৰণ কৰ্মী-বিষয়াৰ অভাৱ ইত্যাদি।

ইয়াৰ বাহিৰেও ৰাজ্যখনত অনেক সমস্যা আছে যাৰ প্ৰভাৱ কৃষিৰ ওপৰত পোনপটীয়াকৈ পৰে। প্ৰধানকৈ আমাৰ কৃষকসকলৰ সচেতনতাৰ যাৰ বাবে কৃষিৰ বাবে উদ্ভাৱিত প্ৰযুক্তি কৌশলসমূহৰ কথা তেওঁলোকৰ অৱগত নহয়। কৃষক সচেতন নহ'লে কৃষি বিপ্লৱ কেতিয়াও সম্ভৱ হ'ব নোৱাৰে। অলপতে এই সমস্যাবিলাক নিমূল কৰিবলৈ State Innovation and Transformation Ayog ৰ লগত বহি এখনি বিশদ আলোচনাত মিলিত হৈছিলোঁ আৰু সেই আলোচনা মৰ্মে কাম কৰিবলৈ যো-জা কৰিছোঁ।

৫। প্ৰচুৰ সম্ভাৱনা থকা সত্ত্বেও মৎস আৰু পশুধন - এই দুয়ো ক্ষেত্ৰতে অসম এতিয়াও স্বনিৰ্ভৰশীল হ'ব পৰা নাই। এনে হোৱাৰ কাৰণ কি? অদূৰ ভৱিষ্যতে এই অৱস্থাৰ কিবা পৰিৱৰ্তন হ'ব ভাবেনে?

উত্তৰ :- আমি সমস্যাবোৰ সমস্যা হিচাপে ৰাখি থৈ ভাল পাওঁ যেন লাগে। মীন আৰু পশুধনৰ ক্ষেত্ৰত দেখা যায় যে যদি আমি মাছৰ উন্নত বীজ আৰু জলাশয়খিনি অকণমান উন্নত কৰি দিও, আমি গোটেই উত্তৰ-পূৰ্বাঞ্চলকে মাছ খুৱাব পাৰিম। কিন্তু ই কিয় হৈ উঠা নাই মই নিজেই বুজি পোৱা নাই। হয়তো পইচাৰ অভাৱ বা মনৰ অভাৱ। ঠিক তেনেকুৱাকৈ পশুধনৰ ক্ষেত্ৰতো আমাৰ পশুৰ প্ৰতি থকা অৱহেলা দেখা যায়। গাইগৰুবোৰ দেখিছেই, ৰাস্তাত শুই থাকে বতাহ, বৰষুণৰ

মাজত। খোৱা-বোৱাত একো যত্ন নাই। ঘৰত ৰাখিব নোখোজে বেছিভাগেই। যিসকলে ৰাখে, তেওঁলোকৰ পশুৰ খাদ্য যোগানৰ পৰা বজাৰলৈকে বহুতো সমস্যা। এইবোৰ যদি চৰকাৰে অকণমান মনোযোগ দি সমাধান কৰে, এই ক্ষেত্ৰখনো আগবাঢ়ি যাব- যাব ধৰিছেও। State Innovation and Transformation Ayog এ লোৱা পদক্ষেপ অনুসৰি এই দুয়োটা খণ্ডৰ ভৱিষ্যৎ ভাল যেন লাগে।

৬। বৰ্তমান কৃষিৰ ক্ষেত্ৰত প্ৰচুৰ পৰিমাণে ৰাসায়নিক সাৰ তথা কীটনাশক প্ৰয়োগ কৰা হয়। ইয়াৰ ফলত ভূমিৰ অৱনতিৰ লগতে জনস্বাস্থ্যৰ প্ৰতিও ভাবুকিৰ সৃষ্টি হৈছে। এই বিষয়ত আপোনাৰ মতামত কেনে ধৰণৰ?

উত্তৰ : এই কথা সম্পূৰ্ণ সত্য নহয়, কিয়নো এতিয়াও ৰাসায়নিক সাৰ আৰু কীটনাশক প্ৰয়োগে পৰিৱেশ বা জনস্বাস্থ্যৰ প্ৰতি বিশেষ ভাবুকিৰ সৃষ্টি কৰা নাই। যদি আমি আমাৰ দেশৰ পৰিসংখ্যালৈ চাওঁ, তেতিয়া হ'লে পঞ্জাবত সৰ্বোচ্চ ৰাসায়নিক সাৰ আৰু কীটনাশক দৰৰ ব্যৱহাৰ হয়। পঞ্জাবৰ প্ৰতি হেক্টৰত ২০০-২৫০ কিলোগ্ৰাম ৰাসায়নিক সাৰৰ বিপৰীতে অসমৰ ৫০-১০০ আৰু ০.৬৪ কিলোমিটাৰ ৰাসায়নিক সাৰ আৰু কীটনাশক দৰৰহে প্ৰয়োগ হয়। সেয়ে আমাৰ ৰাজ্যখন Organic by default অৰ্থাৎ স্বাভাৱিকভাৱেই জৈৱিক বুলি ক'ব পাৰোঁ। সেয়েহে যদিও ঠায়ে ঠায়ে এইবিলাক ৰাসায়নিক দ্ৰব্যৰ কুপ্ৰভাৱ অসমত দেখিবলৈ পালেও ব্যাপক হাৰত এইয়া হোৱা নাই। ইতিমধ্যে ভাৰত চৰকাৰে সমগ্ৰ উত্তৰ-পূব ভাৰতকে 'জৈৱিক ক্ষেত্ৰ' বা Organic hub হিচাপে বিবেচনা কৰি এই অঞ্চলত ইয়াৰ প্ৰসাৰ ঘটাব বিচাৰিছে। প্ৰথমে জৈৱিক ৰাজ্যৰূপে নিজকে চিকিমে ঘোষণা কৰিছেই। ইয়াৰ ওপৰত আমি কাম আৰম্ভ কৰিছোঁৱেই। অহা ৫-৬ বছৰৰ ভিতৰত অসম জৈৱিক খেতিলৈ ৰূপান্তৰ হোৱাৰ সম্পূৰ্ণ সম্ভাৱনা আছে। সেইটো হৈ উঠিলেই ৰাসায়নিক সাৰ আৰু ব্যৱহাৰ নহ'ব।

৭। উন্নত জাতৰ বৰ্ণসংকৰ বীজৰ প্ৰচুৰ ব্যৱহাৰৰ ফলত থলুৱা জাতৰ শস্যবোৰ বিলুপ্ত নহ'বনে? এই ক্ষেত্ৰত আপুনি কি ক'ব বিচাৰে?

উত্তৰ : ক্ৰমাগত বৰ্দ্ধিত জনসংখ্যাৰ চাহিদা পূৰাবলৈ অধিক আৰু খাদ্য নিৰাপত্তাৰ বাবে অধিক উৎপাদনশীল বৰ্ণসংকৰ জাতৰ প্ৰয়োজনীয়তা নুই কৰিব নোৱাৰি। কিন্তু

এই জাতসমূহৰ প্ৰজনন আমাৰ থলুৱা জাতবিলাকৰ পৰাই হৈছে। জাতসমূহৰ উৎকৃষ্ট গুণাগুণসমূহ বৰ্ণসংকৰ জাতসমূহত প্ৰজনন প্ৰক্ৰিয়াৰে স্থাপন কৰা হৈছে। আনহাতে আমাৰ কৃষকসকলে বিভিন্ন বৈশিষ্টৰ কাৰণে থলুৱা জাতসমূহৰ খেতি কৰি আছে যদিও লাহে লাহে এইবিলাকৰ খেতি সংকুচিত হৈ আহিছে। অৱশ্যে এই থলুৱা জাতসমূহৰ সংৰক্ষণৰ বাবে কেন্দ্ৰীয় চৰকাৰে বিভিন্ন আইনৰ জৰিয়তে সংৰক্ষণৰ ব্যৱস্থা কৰিছে। তদুপৰি আমাৰ কৃষি বিশ্ববিদ্যালয়েও আঞ্চলিক গৱেষণা কেন্দ্ৰসমূহৰ দ্বাৰা এই থলুৱা জাতবিলাকৰ সংৰক্ষণ কৰি আহিছে। কাৰণ নতুন জাত উদ্ভাৱন কৰিবলৈ হ'লে এই থলুৱা জাতবিলাকেই প্ৰয়োজনীয় 'জিন' বিলাকৰ প্ৰধান উৎস হ'ব। গতিকে কৃষি বিশ্ববিদ্যালয়ে বিভিন্ন প্ৰকল্পৰ জৰিয়তে এই জাতবিলাকৰ কৃষকৰ মাজত জনপ্ৰিয়তা বঢ়াই উপকাৰিতা আৰু ব্যৱসায়িক লাভালাভৰ বিষয়ে জাগৰণ সৃষ্টি কৰিছে। ইয়াতে এই কথাও উল্লেখ কৰিব পাৰি যে আন্তঃৰাষ্ট্ৰীয় আৰু ৰাষ্ট্ৰীয় পৰ্যায়ৰ গৱেষণা সন্থাসমূহেও অসম তথা পৃথিৱীৰ সকলো ঠাইৰে থলুৱা প্ৰজাতিৰ শস্যসমূহৰ জাতবিলাক সংৰক্ষণ কৰিছে যাতে যেতিয়াই প্ৰয়োজন হয় সেইবিলাক তৎকালে উপলব্ধ কৰিব পাৰে।

৮। অসমত কৃষিৰ উন্নয়নৰ বাবে অসম কৃষি বিশ্ববিদ্যালয়ে গ্ৰহণ কৰা শেহতীয়া ব্যৱস্থাসমূহ কেনেধৰণৰ? এই ব্যৱস্থাই অসমৰ কৃষি ক্ষেত্ৰত কেনে প্ৰভাৱ পেলাব বুলি আশা কৰে?

উত্তৰ : অসম কৃষি বিশ্ববিদ্যালয়ৰ মূল উদ্দেশ্য কৃষি শিক্ষা, গৱেষণা আৰু সম্প্ৰসাৰণ শিক্ষা। আমাৰ বিশ্ববিদ্যালয়ত কৃষি শিক্ষাৰ বাবে ৩ খন কৃষি মহাবিদ্যালয়, ২ খন পশু চিকিৎসা মহাবিদ্যালয়, একোখনকৈ উদ্যান শস্য, বেচম, মীন আৰু সম্প্ৰদায় বিজ্ঞান সৰ্বমুঠ ৯ খন মহাবিদ্যালয় আছে। তদুপৰি গৱেষণাৰ বাবে ৬ টা আঞ্চলিক গৱেষণা কেন্দ্ৰ আৰু ৫ টা কৃষি সামগ্ৰী গৱেষণা কেন্দ্ৰ আছে। কৃষি সম্প্ৰসাৰণ শিক্ষাৰ বাবে অসমৰ ২৬ খন জিলাত একোটাকৈ কৃষি বিজ্ঞান কেন্দ্ৰও বিশ্ববিদ্যালয়খনে প্ৰতিষ্ঠা কৰিছে। কৃষি শিক্ষা, গৱেষণা আৰু সম্প্ৰসাৰণ শিক্ষাৰ এনে এক সুদৃঢ় আন্তঃগাঠনিৰ দ্বাৰা অসম কৃষি বিশ্ববিদ্যালয়ে অসমৰ কৃষিৰ উন্নয়নত প্ৰভূত বৰঙনি যোগাব পাৰিছে। ২৬৫ টা আন্তঃৰাষ্ট্ৰীয়, ৰাষ্ট্ৰীয় আৰু ৰাজ্যিক ভিত্তিক গৱেষণা প্ৰকল্পৰ পৰা উদ্ভাৱিত প্ৰযুক্তি

কৌশলসমূহ কৃষকসকলৰ বাবে অনুমোদন কৰা হৈছে।
ৰাজ্যখনৰ মূল শস্যসমূহৰ ১১৩ টা নতুন আৰু অধিক
উৎপাদনক্ষম জাত আমি দিব পাৰিছোঁ আৰু এই জাতসমূহে
কৃষকৰ মাজত যথেষ্ট সমাদৰ লাভ কৰিছে। বিশেষকৈ আমাৰ
ধানৰ জাত যেনে — ৰণজিৎ, বাহাদুৰ, জলকুঁৱৰী, জলশ্ৰী,
প্ৰফুল্ল, মণিৰাম, পিয়লি, কেতেকী, আঘোণী, বকুল ইত্যাদি
অসমৰ চুকে-কোণে বিয়পি পৰাৰ উপৰিও আমাৰ চুবুৰীয়া
ৰাজ্যসমূহলৈও বিস্তাৰিত হৈছে। কৃষকসকলৰ সামৰ্থ্য বৃদ্ধিৰ
বাবে আমাৰ কৃষি বিজ্ঞান কেন্দ্ৰসমূহে বিভিন্ন প্ৰশিক্ষণ কাৰ্যসূচী,
প্ৰদৰ্শনমূলক খেতি আৰু পথাৰভিত্তিক গৱেষণা কাৰ্য ৰূপায়ণ
কৰি সমগ্ৰ ৰাজ্যখনৰে কৃষকসকলৰ মাজত সোমাই পৰিছে
আৰু আস্থাভাজন হৈছে। যোৱা কেইটামান বছৰত
বিশ্ববিদ্যালয়খনে অসমৰ কৃষিৰ উন্নয়নৰ বাবে বিশেষ
তৎপৰতাৰে কাম কৰিছে আৰু ইয়াৰ সুফল আমি কৃষিৰ
বৰ্দ্ধিত উন্নয়নৰ হাৰলৈ লক্ষ্য কৰিলেই দেখা পাওঁ।

আমি শেহতীয়াভাৱে লোৱা ব্যৱস্থাসমূহৰ ভিতৰত আছে
— অসমক এখন কৃষি নীতি দিয়া, কৃষি কেন্দ্ৰীক যি সমস্যাবোৰ
আছে যেনে — মাটিৰ স্বাস্থ্য উন্নতিকৰণ, পানীৰ উৎপাদন
ক্ষমতা বঢ়োৱা, কৃষি যান্ত্ৰিকীকৰণ কৰা, খাদ্যৰ গুণাগুণ পৰীক্ষা
কৰা, খাদ্যশস্য পৰিশোধন কৰা, বতৰ পৰিৱৰ্তনৰ লগত
খাপখোৱাকৈ কৰিব পৰা খেতি পদ্ধতি উদ্ভাৱন, কৃষি
বাণিজ্যিকৰণৰ দ্বাৰা ডেকাচামক কৃষিলৈ আকৰ্ষণ কৰাকে ধৰি
দেশ-বিদেশৰ বিভিন্ন অনুষ্ঠানৰ লগত হাত মিলাই, বুজাপৰা

কৰি অসমক উত্তৰ-পূব ভাৰতৰ ভিতৰতেই এখন সুকীয়া
স্থানলৈ লৈ যোৱা যাতে আমি দক্ষিণ-পূব এছীয় কৃষি বজাৰত
এটা সুন্দৰ স্থিতি বৰ্তাই ৰাখিব পাৰোঁ। ৰামদেৱৰ পতঞ্জলী
বজাৰখনৰ বাবে দৰকাৰ হ'ব লগা বস্তুবোৰ যেনে মানিমুনি
পাত, তুলসী, মৌ, হালধি আদি আমি আমাৰ আদৰৰ
বাৰীখনত কৰি লাভাঘিত হ'ব পাৰোঁ, তাৰো প্ৰচেষ্টা চলাবলৈ
প্ৰয়াস কৰিম।

৯। ডিগৰৈ মহাবিদ্যালয় সম্পৰ্কে আপোনাৰ ধাৰণা
কেনেধৰণৰ? মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ প্ৰতি এটি বাণী
বিচাৰিলে কেনেদৰে দিব?

উত্তৰ : উজনি অসমৰ এখন অগ্ৰণী শিক্ষানুষ্ঠান হিচাপে
প্ৰতিষ্ঠা লভিবলৈ ডিগৰৈ মহাবিদ্যালয়খনে যথেষ্ট প্ৰচেষ্টা হাতত
লৈছে। ছাত্ৰ-ছাত্ৰী, শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰী আৰু কৰ্মচাৰী
সকলোৱেই সমন্বয়ৰ মাজেৰে নিজৰ কৰ্মৰাজি শৃঙ্খলাবদ্ধতাৰে
পালন কৰিছে। মোৰ অটল বিশ্বাস যে এই মহাবিদ্যালয়খন
উচ্চ শিক্ষা খণ্ডত অসমৰ ভিতৰতে এখন জাকত জিলিকা
অনুষ্ঠানৰূপে স্বীকৃতি পাব।

ডিগৰৈ মহাবিদ্যালয়ৰ সমূহ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ প্ৰতি মই এট
কথাই বিশেষভাৱে ক'ব খোজোঁ যে কৰ্মসংস্কৃতি নহ'লে কাৰো
ব্যক্তিত্ব বিকাশ হোৱাটো সম্ভৱ নহয়। আমাৰ ৰাজ্যখনৰ
সামাজিক আৰু অৰ্থনৈতিক উন্নতিৰ হ'কে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলে
নিজৰ জীৱন সঠিকভাৱে গঢ় দিব লাগিব আৰু ইয়াৰ বাবে
মূল মন্ত্ৰই হ'ল কৰ্মসংস্কৃতি। □

অনুপ্ৰেৰণাৰ আঁৰৰ কথাৰে

(প্ৰতিমা দহোটাীয়াৰ সৈতে সাক্ষাৎকাৰ)

সাক্ষাৎকাৰ গ্ৰহণ :

মনোজ মৰাণ, অসীমজ্যোতি গগৈ

ডিগবৈ মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰী প্ৰতিমা দহোটাীয়াই অতি কম বয়সৰ ভিতৰতে খেল জগতৰ মাজেদি জগত জিনিবলৈ সক্ষম হৈছে। উজনি অসমৰ তিনিচুকীয়া জিলাৰ টিংৰাইৰ বাইদাং গাঁৱৰ বাসিন্দা প্ৰতিমাই য'ত অসম গৌৰৱ হিমা দাসে ২০০ মিটাৰ দৌৰিবলৈ ২৩.১০ ছেকেণ্ডৰ প্ৰয়োজন হয়, তাত প্ৰতিমাৰ ২৮ ছেকেণ্ডৰ প্ৰয়োজন। ২০১৮ চনত প্ৰতিমাক ভাৰত চৰকাৰে অটল বিহাৰী বাজপেয়ী বঁটাৰে সন্মানিত কৰে। এই সময়লৈকে যি আমি কৰিব পৰা নাই, তেনে কিছুমান অসাধ্যকো সাধ্য কৰি প্ৰতিমাই সমগ্ৰ অসমবাসী বাইজলৈ গৌৰৱ কঢ়িয়াই আনিছে। সৰুৰে পৰা খেলৰ প্ৰতি আগ্ৰহ থকা প্ৰতিমাই এতিয়ালৈকে কেইবাবাৰো ৰাষ্ট্ৰীয় আৰু আন্তঃৰাষ্ট্ৰীয় পৰ্যায়ত জয়লাভ কৰিবলৈ সক্ষম হৈছে। সুখৰ কথা যে প্ৰতিমাই জীৱনৰ খাল-বামবোৰ জঁপিয়াই কেনেকৈ ইমান দূৰ আগবাঢ়ি আহিলে তাৰ এটি আভাস চমু সাক্ষাৎকাৰৰ জৰিয়তে পঢ়ুৱৈ সমাজৰ আগত দাঙি ধৰা হ'ল।

⇒ খেল জগতৰ লগত তুমি কেতিয়াৰ পৰা জড়িত আৰু কেনেদৰে জড়িত হৈ আছা?

প্ৰতিমা : মোৰ সৰুৰে পৰাই খেলৰ প্ৰতি আগ্ৰহ আছিল। যেতিয়া এল. পি. স্কুলত পঢ়িছিলোঁ তেতিয়াৰ পৰাই মই খেলা-ধূলা কৰি আহিছোঁ। চামদাং হাইস্কুলত পঢ়ি থকাৰ পৰাই মই জিলাভিত্তিক বহুতো খেল খেলি আহিছোঁ আৰু তেনেদৰে সকলোতে বিজয়ীও হৈছোঁ। তেতিয়াৰ পৰা মোৰ উৎসাহ আৰু দুগুণে বাঢ়িল। বিদ্যালয়ৰ ছাৰ-বাইদেউ সকলোৱে মোক যথেষ্ট উৎসাহ দিছিল। প্ৰথমতে অইল ইণ্ডিয়া গ্ৰাম্য ক্ৰীড়াত অংশগ্ৰহণ কৰিছিলোঁ, তেতিয়াই যি আন্তঃৰাষ্ট্ৰীয় পৰ্যায়ত খেলিবলৈ সুবিধা পাইছিলোঁ। তাৰ পাছতেই মই প্ৰথমবাৰৰ বাবে আন্তঃৰাষ্ট্ৰীয় পৰ্যায়ত খেলিবলৈ গুজৰাটৰ বদ'দৰালৈ বুলি চাপলি মেলিলোঁ। তাতেই মই ২০০ মিটাৰ দৌৰত প্ৰথম স্থান দখল কৰিবলৈ সক্ষম হৈছিলোঁ। গুৱাহাটী চাই চেণ্টাৰত প্ৰশিক্ষণ তথা কেইবাবাৰো খেলিবলৈ গৈছিলোঁ। এনেকৈয়ে আৰম্ভ হৈছিল ৰাষ্ট্ৰীয় তথা আন্তঃৰাষ্ট্ৰীয় পৰ্যায়ত খেল জগতৰ যাত্ৰা।

⇒ তোমাৰ এই সফলতাৰ আঁৰত কোন আছে বুলি ভাবা?

প্ৰতিমা : মোৰ সফলতাৰ আঁৰৰ ব্যক্তি বুলি ক'লে প্ৰথমতে মা-দেউতাৰ নাম ল'ব লাগিব। যিহেতু তেওঁলোকেই মোক সৰুৰে পৰা যথেষ্ট উৎসাহ দি আহিছে। যেতিয়া মই দৌৰিবলৈ যাওঁ, দেউতাও সদাই মোৰ লগত দৌৰিবলৈ বুলি যায়। তাৰ পিছত যদি কোনোবা আছে বুলি কওঁ তেতিয়াহ'লে গাঁৱৰ যুৱ সংঘৰ কথা ক'ব লাগিব, কিয়নো তেওঁলোকে মোক উৎসাহ যোগোৱাৰ উপৰিও আৰ্থিক ভাৱেও সহায় কৰি আহিছে। গ্ৰাম্য ক্ৰীড়া খেলোতে এবাৰ সমাজ সেৱক প্ৰমোদ ভূঞা ছাৰক লগ পাইছিলোঁ। ছাৰেই মোক প্ৰথমবাৰৰ বাবে জিলাভিত্তিক দৌৰ প্ৰতিযোগিতাত অংশ গ্ৰহণৰ বাবে লৈ গৈছিল। তাতেই মই আন্তঃৰাষ্ট্ৰীয় পৰ্যায়ত খেলিবলৈ বাছনি হৈছিলোঁ আৰু তাৰ পাছত গুজৰাটৰ বদ'দৰালৈ খেলিবলৈ বুলি ৰাওনা হওঁ।

⇒ প্রতিমা, তোমাক কেতিয়াবা আৰ্থিক সমস্যাই দেখা দিছিল নেকি?

প্রতিমা : নিশ্চয়, যিহেতু যেতিয়া মই আন্তঃৰাষ্ট্ৰীয় পৰ্যায়ত খেলিবলৈ যাওঁ, তেতিয়া মোক বহুতো অৰ্থৰ প্ৰয়োজন হয়। বিদ্যাৰ্থী অলিম্পিকৰ বাবে খেলিবলৈ গ'লে চৰকাৰে কেৱল অৰ্ধ শতাংশহে যোগান ধৰে, আৰু বাকী অৰ্ধ শতাংশ নিজৰ ফালৰপৰা খৰচ কৰিব লগা হয়। যেতিয়া মই মানুহৰ ওচৰত পৰিচিত হোৱা নাছিলোঁ তেতিয়া মোৰ সকলো খৰচ নিজেই বহন কৰিবলগীয়া হৈছিল।

⇒ তুমি যিহেতু এতিয়া এছিয়ান গেমছত খেলিবলৈ যোগ্যতা অৰ্জন কৰিছা, গতিকে এই ক্ষেত্ৰত তোমাৰ প্ৰস্তুতি কেনেকুৱা চলিছে?

প্রতিমা : বৰ্তমান মই গুৱাহাটীৰ চাই চেণ্টাৰত প্ৰশিক্ষণ ল'বলৈ যো-জা কৰিছোঁ তথা প্ৰত্যেক বাতিপুৱা এঘণ্টাকৈ গাঁৱৰ খেল পথাৰত দৌৰো।

⇒ গাঁৱত যিবোৰ খেলৰ প্ৰতিযোগিতা অনুষ্ঠিত হয় সেই প্ৰতিযোগিতাবোৰত প্ৰমাণ পত্ৰ দিয়াৰ ওপৰত তুমি কিবা ক'বা নেকি?

প্রতিমা : নিশ্চয়, মই নিজে কিমান আগবাঢ়িছোঁ তাক প্ৰমাণ কৰে এই প্ৰমাণ পত্ৰসমূহে আৰু প্ৰমাণ পত্ৰসমূহত সকলো স্মৃতি জড়িত হৈ থাকে। তাতোকৈ অধিক লক্ষ্যণীয় কথাটো হৈছে যে যেতিয়া আন্তঃৰাষ্ট্ৰীয় পৰ্যায়ত খেলিবলৈ যোৱা হয়, তেতিয়া এই প্ৰমাণ পত্ৰসমূহ দেখুৱাবলগীয়া হয় আৰু আমি যদি কোনো চাকৰিত যোগান কৰোঁ তেতিয়া এই প্ৰমাণ পত্ৰসমূহে বহু পৰিমাণে সহায় কৰে। কিমান আগৰপৰা খেলৰ প্ৰতি আগ্ৰহ আছিল তাৰ চিন হিচাপে থাকি যায় মাথোঁ প্ৰমাণ পত্ৰবোৰ।

⇒ হিমা দাসে ২০০ মিটাৰ দৌৰিবলৈ য'ত ২৮ ছেকেণ্ডৰ প্ৰয়োজন, তাত তোমাৰ প্ৰয়োজন ২৬ ছেকেণ্ডৰ। ভৱিষ্যতে তোমাৰ হিমা দাসৰ সৈতে প্ৰতিদ্বন্দ্বিতা হ'ব বুলি ভাবানে?

প্রতিমা : প্ৰতিদ্বন্দ্বিতা হ'ব বুলি মই ভাবোঁ। হিমা দাসতকৈ মই কম সময় ল'ম বুলি ভাবিছোঁ। ভৱিষ্যতে যদি মই ভাল ক্ৰীড়াবিদৰ সৈতে লগ হওঁ বা অনুশীলনৰ বাবে সুবিধা পাওঁ তেন্তে মোৰ এই সপোন দিঠকত পৰিণত হ'ব বুলি ভাবোঁ।

⇒ অসম চৰকাৰৰ ফালৰ পৰা তোমাক কিবা সহায় সহযোগিতা আগবঢ়াইছে নেকি?

প্রতিমা : অসম চৰকাৰে তেনে কোনো বিশেষ সহায় আগবঢ়োৱা নাই। কিন্তু মই যেতিয়া বিহাৰত দৌৰিবলৈ গৈছিলোঁ তেতিয়া মোক আমাৰ স্থানীয় বিধায়ক সুৰেন ফুকন ডাঙৰীয়াই ২০০০০ টকা দিছিল।

⇒ তোমাৰ এনেধৰণৰ প্ৰতিভা কেৱল দৌৰতেই আছে নে, বাকী খেলসমূহতো আছে?

প্রতিমা : মই কেৱল দৌৰতেই নহয় সকলো খেলেই খেলো। কাবাডী, লং জাম্প, হাই জাম্প, চটপুত ইত্যাদি। মই যিহেতু দৌৰৰ যোগেদিয়েই খেল জগতৰ মাজত সোমাই পৰিছো, গতিকে দৌৰতেই প্ৰাধান্য দিছোঁ।

⇒ তোমাৰ দৰে বহুতো প্ৰতিভাশালী ল'ৰা-ছোৱালী অসমৰ বিভিন্ন ঠাইত আছে। হয়তো আৰ্থিক অৱস্থা স্বচ্ছল নোহোৱাৰ বাবে ওলাই আহিব পৰা নাই। তাৰ বিষয়ে তুমি কি ক'ব বিচাৰিবা?

প্রতিমা : নিশ্চয়কৈ, গাঁৱে-ভূঞা এনে বহু প্ৰতিভাৱান ল'ৰা-ছোৱালী আছে। কেৱল দৌৰতেই নহয় নাচ-গানতো বহু পাকৈত ল'ৰা-ছোৱালী দেখিবলৈ পোৱা যায়। যিসকলে এখন সুকীয়া প্লেটফৰ্ম নোপোৱাৰ কাৰণে বা আৰ্থিক অসুবিধাৰ বাবে বাহিৰলৈ ওলাই আহিব নোৱাৰে। সেয়েহে গাঁৱত এনেধৰণৰ প্ৰতিভা সন্ধানী অনুষ্ঠান পাতিব লাগে। গাঁৱৰ মানুহবোৰলৈ মোৰ বিশেষ অনুৰোধ তথা গাঁৱৰ যুৱ সংঘবোৰলৈ মোৰ বিশেষ অনুৰোধ যাতে তেওঁলোকে গাঁৱত খেল-ধেমালি আৰু নাচ-গানৰ প্ৰতিযোগিতা পাতি উঠি অহা ল'ৰা-ছোৱালীবোৰক প্ৰতিভা প্ৰকাশ কৰিবলৈ সুবিধা দিয়ে। আৰু প্ৰশিক্ষক নিযুক্তি কৰিব লাগে।

⇒ তুমি যে অটল বিহাৰী বাজপেয়ী বঁটা লাভ কৰিলা, তাৰ ওপৰত তোমাৰ অনুভৱ কেনে?

প্ৰতিমা : মোৰ নিজকে বহু ভাল লাগিছে। মোৰ নিচিনা এজনীক যে তেওঁলোকে যোগ্য বুলি ভাবি এনে এটা বঁটা প্ৰদান কৰিছে, সেয়ে ভাৰত চৰকাৰলৈ অশেষ ধন্যবাদ। মই যে এনে এটা বঁটা লাভ কৰিম বুলি সপোনতো ভবা নাছিলোঁ। আৰু এতিয়া পোৱাৰ পাছত মোৰ এনে অনুভৱ হৈছে যে নিজকে দুৰ্বল বুলি কেতিয়াও ভাবিব নালাগে। জীৱনত পাছলৈ নাচাই যিমান পাৰি আঞ্জুৱাই যাবলৈ চেষ্টা কৰিব লাগে। তাৰ ফল ভৱিষ্যৎ জীৱনৰ বঙীন পথত ওলমি ৰয়।

⇒ তুমি এতিয়া ৪ৰ্থ ষাণ্মাসিকৰ ছাত্ৰী, যিহেতু তোমাৰ এই খেল আৰু পঢ়া দুয়োটাতে একেলগে আঞ্জুৱাই যাবলৈ অসুবিধা নহয় নে? তুমি খেলৰ বাবে সম কেনেদৰে উলিওৱা বা প্ৰস্তুতি কেনেদৰে চলোৱা?

প্ৰতিমা : অসুবিধা হয়। কেতিয়াবা পঢ়াৰ প্ৰতি অধিক গুৰুত্ব দিবলগীয়া হয় সেই সময়ত মই কিছু অসুবিধাৰ সন্মুখীন হওঁ কিন্তু মোৰ এই খেলৰ প্ৰতি থকা আগ্ৰহে খেল জগতৰ মাজলৈ বিঙিয়াই মাতি থাকে। এই আগ্ৰহটোৰ বাবেই মই খেল জগতৰ মাজত এনেধৰণে আঞ্জুৱাই যাবলৈ সক্ষম হৈছোঁ। মই কেৱল পঢ়াৰ মাজেৰে খেল খেলোঁ তেনে নহয়, ঘৰুৱা বহুতো কাম থাকে তাৰ উপৰিও কেতিয়াবা পথাৰলৈও যাবলগীয়া হয়। বাকী সময়ত মোৰ অন্য কাম-বন তথা কলেজলৈ যোৱাৰ বাবে অসুবিধা হোৱাত মই ৰাতিপুৱা ৪.০০ বজাত শুই উঠিয়েই দেউতা আৰু দাদাহঁতৰ লগত গাঁৱৰ ৰাস্তাত দৌৰো আৰু গাঁৱৰ খেলপথাৰত মোৰ কৰিবলগীয়া কামসমূহ কৰোঁ। এনেকৈয়ে মই খেল জগতৰ মাজত জড়িত হৈ আছোঁ।

⇒ তোমাৰ এতিয়া ভৱিষ্যৎ পৰিকল্পনা কি?

প্ৰতিমা : মই মোৰ খেলত দৃঢ়তাৰে মনোনিৱেশ কৰি আগলুক কমনৱেলথ গেমছ প্ৰতিযোগিতাত অংশগ্ৰহণ কৰিম তথা অন্যান্য ৰাষ্ট্ৰীয়, আন্তঃৰাষ্ট্ৰীয় পৰ্যায়ৰ প্ৰতিযোগিতাসমূহত অংশগ্ৰহণ কৰি অসম আৰু ভাৰতৰ বাবে গৌৰৱ কঢ়িয়াই অনাই মোৰ ভৱিষ্যৎ পৰিকল্পনা।

□□

এখন চিঠি

বিপুল গগৈ

পঞ্চম বার্ষিক বিজ্ঞান

মৰমৰ প্ৰিয়জন...

মোৰ হৃদয়ত পুঞ্জীভূত আদৰ আৰু মৰম ল'ৰা। বহু ৰাতি বহু খন চিঠিৰ পৃষ্ঠা লিখোঁ। পুনৰবাৰ মেলি চাওঁ আকৌ ভাবো তুমি হয়তো নপঢ়িবা! নে ডাকুৱালে নীলাখামৰ চিঠিখন তোমাৰ পদূলিত নিদিব, তেনে মনোকষ্টত মই সেই চিঠিৰ পৃষ্ঠা ফালি পেলাওঁ।

শেষবাৰলে কৈছিলো, “অহাৰৰ বিহুত আহিম”...মই তাঁতশালত অযুটী বিহুৱান বৈছিলোঁ, পিতাইক কৈ সূতা অনালো আৰু আঙুলি মূৰত ক্ষণ গণিব ধৰিলোঁ। মনত প্ৰবল হেঁপাহ... দেহত শিহৰণ... ওঁঠত তোমাৰ মুকলি চুম্বনৰ অনুভৱ, খোপাত তুমি গুজি দিবা কপৌপাহ... কঁকালৰ নিম্নাংশটো বহুত মিনটি... কিন্তু? বিহুটো চোন পাৰ হৈ গৈছিল... আইতৰ তলত আইৰ পুৰনি যদিও খম-খমীয়া মুগা সাজেৰে... হাতত জেতুকা, ওঁঠত বৰহমথুৰী, চাদৰৰ আচলে বিহুৱানখন ঢাকি ৰৈ আছিলোঁ... আমনি লগাও নাছিল সিদিনা চকুযুৰিত তোমালৈ থকা অলেখ উদ্দীগ্নতা, আবেগ আৰু মৰম। পোৱা গৈ আবেলি হৈছিল। চৌপাশে ঢোলৰ ৰগৰ... নাচো-নাচো লাগিলেও তোমালৈ অধীৰ আগ্ৰহেৰে ৰৈ আছিলোঁ। নে ইপাৰৰ নাৰৰীয়াই যেতিয়া ভটিয়াই আহে... তুমি অহায়েন লাগে। প্ৰথমবাৰ তুমি যে আহিছিলো নাও খনৰ ইটো মূৰে ঠিয় দি ঠিক তেনেদৰে তোমাৰ হাতৰ নৃত্যত যে বাহীৰ সুৰ খহি পৰিছিল। গধূলিও হৈছিল সিদিনা, নাৰৰীয়া কঁকাইদেউহঁতো ঘৰলৈ বাট বুলিছিল। বুকুত কঠিন এটা চেপা শব্দ, দুচকুত পলক নপৰা লোতকেৰে মই ঘৰমুৱা হৈছিলোঁ। তথাপিও উলটি চাইছিলোঁ জানোচা তুমি আহিছাঁ। পদূলিৰ নঙলাডাল খুলি সেমেকা মনেৰে পিৰালিতে বহি পৰিছিলো। নিথৰ হৈ পৰিছিলো...তাৰপিছত বহু ৰাতি... বহু দিন অসাব হৃদয়খন লৈ তোমালৈ অপেক্ষা কৰিলো।

ধীৰে-ধীৰে অভিমানৰ এটা শব্দ জাগি উঠিল। তথাপিও ভাবিলোঁ পিছৰটো বিহুত আহিবা... তাৰ পিছত আকৌ পিছৰটো বহুৰ... আজি দেখোন দহটা বছৰে পিছৰটো বিহুটি হৈ থাকিল। চুবুৰীয়া মানুহবোৰে মোক আজি-কালি পিঠি পিছপিনৰ পৰা ককৰ্থনা কৰে। ঘৰটোচোন ভাই বোৱাৰীজনীয়ে কেটেৰা চকুৰে চায়। আই-পিতায়ো বুঢ়া হল... মোকনো কিমান সাহস দিব। কেনেকৈ জানিব মোক যি কেইজন ল'ৰাই চাব আহিছিল পোনচাতেই নাকচ কৰাৰ কাৰণ কি? তোমাৰ মনত আছে নাই...তাহানিৰ বিহুমেলাত দুয়ো একেলগে বিহু নচা আৰু মোৰ ঘৰত কোনো নথকাৰ সুযোগ লৈ প্ৰেমৰ অস্তিমটো সম্পৰ্ক বুলিয়ে কওঁ...তোমাৰ উত্তম হাতৰ পৰশ মোৰ উঠন বুকুত...। আস:...।

সখীয়ে কয় মোক বোলে তুমি প্ৰতাৰণা কৰিলা, মোৰ সৈতে খেলা কৰিলা। মই আকৌৰগোজ, আজলী নুবুজো প্ৰতাৰণাৰ কাহিনী। মই সপোন দেখিছো তুমি অহাৰ... যদিও আজি মই তুমিহীনতাৰ যন্ত্ৰনাত চটফটাই মৰিছো। কেতিয়াবা দিখৌৰ আহান শুনো তথাপিও মই চিৰন্তৰ প্ৰেমিকা। আৰু বহুত আছে লিখিবলৈ... কিন্তু দুদিনমানৰ পৰা মোৰ ভ্ৰম হৈছে বুলি মানসিক ৰোগীৰ চিকিৎসালয়লৈ নিবলৈ যো-জা কৰিছে। তালৈ গলেতো পাগলীয়েই হ'ম...

আজিয়েই মোৰ দহ বছৰীয়া অভিমান সামৰি তোমালৈ এইখন চিঠি লিখিলো। আশা কৰো কুশলে থাকিবা... আৰু চিঠিখন পঢ়ি এবাৰ মোৰ আজলী, কেঁকুৰা চুলি টাৰি, সোমাই যোৱা চকুহাল, ডিঙিৰ হাড় ওলমা দেহটো চাই যাবাহি... তাৰে কামনাৰে ...

ইতি

তোমাৰ মন্দাকিনী

আজিও তোমালৈ...

মৰমৰ..... তুমি
 আজিও তোমাৰ নামত
 চিঠি লিখিছোঁ
 মৰমৰ... লিখি থমকি বও
 কি বুলিনো লিখোঁ?
 মদাৰৰ বঙাবোৰে যেতিয়া
 বাৰীৰ চুকটো গুৱনি কৰি তোলে
 চেৰেং কৈ তোমালৈ মনত পৰে
 পুৱা যেতিয়া খিৰিকী খন মেলি দিওঁ
 চেঁচা বতাহ জাক আছে হয়
 কিন্তু তুমি?
 খৰালিৰ তৰাং খালটোৰ ভেকুলিটোৰ দৰে
 উদং বুকুত প্ৰেমৰ কঠিয়া সিঁচিছো
 এখনৰ পাছত এখন চিঠি লিখিছোঁ
 আকৌ ফালি পেলাওঁ
 যদি তোমাৰ মনোগ্ৰাহী নহয়েই...
 এতিয়া মই লাখুটিক সাক্ষী কৰি
 ঘৰে ঘৰে তামোল পকতিয়াও
 যদিও মই নুশুনাকৈ কোনোবাই কয়,

মৃদুস্মিতা গগৈ
 প্ৰাক্তন ছাত্ৰী

“এই বুঢ়ী জনী আহিল আৰু।”
 সিদিনা নাতি পোনাটোৱে সুধিছিল,
 “অ’ আইতা, ককা কেনেকুৱা আছিল?”
 হিয়াৰ মৰম উজাৰি কলো,
 “ককা বিশ্ব শ্ৰেষ্ঠ অক্লান্ত বীৰ আছিল।”
 নাতিটোক কোলাত লবলৈ মই অভাগিনী
 যেতিয়া নিজকে বলে নোৱাৰিছোঁ।
 তোমাক খৰি দিয়া ঠাই দোখৰ
 এতিয়া বোৱাৰীয়ে মুচে
 মোৰ যে ছাল শোতোৰা পৰিল,
 নাতিটোৰ লগতে চাকি এগচ দিওঁ
 প্ৰতি দেওবাৰে...
 চিঠিবোৰ লিখোঁতে বিতচকু লওঁ
 কবলৈ লাজ লাগে।
 বীণাখন বজাবলৈ আঙুলিবোৰ নোশুৱায়
 চাদৰখন লওঁতে কঁকালটো টানি ধৰে...
 সিদিনা কলিজনী জগোতে
 খপজপাই যাওঁতে পৰিলোঁ
 ল’ৰাটোৱে হাক দিলে....।
 আজিলৈ সামৰো

শেষত তোমাৰ...
 অভাগিনী।

NSS ACTIVITIES FOR THE SESSION 2018-19

Before

After

NSS Digboi College Unit in Trash Tag Challenge Initiatives, 2019 with DCH & SC and SBM-G/Tinsukia

NSS Volunteers helping TDA in Post Flood Relief Camp at Gotong, Tinsukia

Awareness Program on Hornbill Conservation at Tamuli Bon Gaon, an initiative of NSS & NCF, Digboi

Celebration of Wildlife Week at Borbill M.E. School

NSS Volunteers educating on Swachhata during their summer vacation in 15 villages leading to Plastic Free Village

Awareness Program on Substance Abuse on Physical & Mental Health at Pangaree

Free Tuition to the deprived students of Soraipung by NSS volunteers during Winter Camping

ডিগবৈ মহাবিদ্যালয়ৰ চৌহদত পোৱা কেইবিধমান বিষাক্ত সৰ্প প্ৰজাতি

King Cobra

Monocled Cobra

Greater Black Krait

Banded Krait

Macland's Snake

Yunnan Bamboo Pit Viper

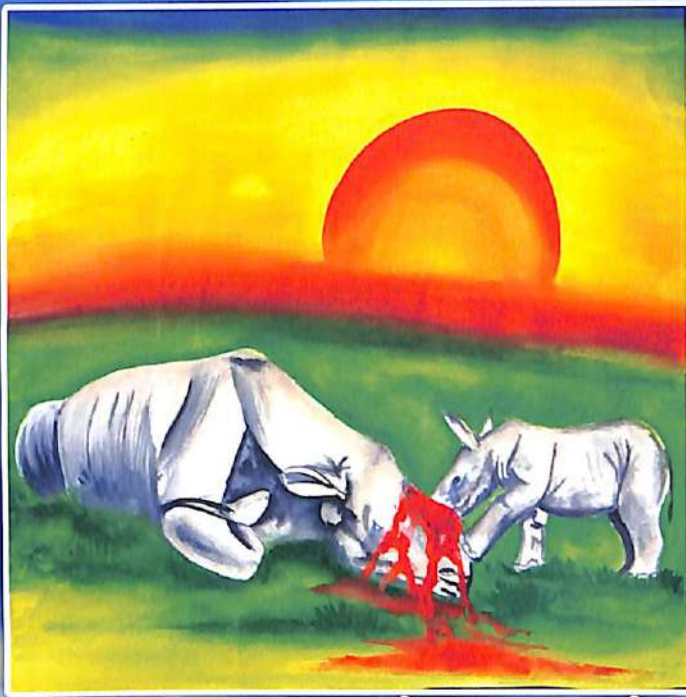

White-lipped Pit Viper

Some facts about venomous snakes of this region.

- King Cobra is the only snake which builds nests & guards the eggs & leaves the eggs just few hours & never come back.
- King Cobra chiefly feeds on other species of snakes & controls snakes population.
- King Cobra, Monocled Cobras has neurotoxin, haemotoxin, cardiotoxin & cytotoxin venoms
- Banded Krait, Greater Black Krait & Coral snake have neurotic venoms
- Vipers have haemotoxin venoms & these vipers have spare fangs and can move their fangs in varied directions.

কলা বীথিকা

নিবঞ্জন নায়েক, ৩য় শাখাসিক

মণিকাঞ্জন বৰপূজাৰী, ৩য় শাখাসিক

তন্ময় বৰুৱা, ৫ম শাখাসিক

ভায়লিনা লাহন, ৫ম শাখাসিক

অভিষেক নাথ, ৫ম শাখাসিক

বিয়া মজুমদাৰ, ৩য় শাখাসিক

মনালিচা মেধি, ১ম শাখাসিক

Butterfly Species of Digboi College Campus

Photographs by Deep Sonowal

Yellow Rajah

Indian Common Silverline

Common Jay

Vagrant (*Vagrans egista*)

Common Gem

Transperant 6-line blue

Common spotted flat

Flippy Tit

Common Five Ring

Punchinello

Common Tit

Shivas sunbeam

THE DIGBOI COLLEGE OF MY DREAMS

Agam Pyari Jaiswal

Bsc 5th sem

The college life is one of the interesting places of life that gives you an opportunity to explore. It is the stage when the teenage years end and we all face a new beginning of our life with full of competitions ahead. This is the time when we create a strong foundation of knowledge.

Digboi college means a lot for me. I have been studying in this college for the last two years. I have always found the college environment very friendly. It presents a homely atmosphere. The teachers, treasure of this college are very cooperative and friendly. There is no ragging inside the college campus and also the college provides free education to financially weak students. I still remember my first day in college ; I had mixed feelings because I did not know any one by then. I did not know how to

behave, but eventually, things started falling into place. Within a week, I started making friends and feel comfortable.

The college has an excellent infrastructure with a beautiful scenario, a well designed administrative block and various other rooms and facilities such as girls common room, library, etc. It has well equipped furnished labs and also a canteen with both vegetarian and non-vegetarian food, separate department rooms, etc. It is the college with exotic beauty of forests. Overall, the college environment is very much friendly.

There is a lot of difference between school life and college life. Teacher in a school are strict and use the rod to beat the student very frequently. College teachers are like elder brother. Our teachers in the college built a caring relationship with students. Frankly speaking, whenever I felt

low in my studies, almost all teachers helped me a lot in my studies by giving notes and by motivating me. I shall never forget their love and care. They always encourage me in my studies and my participation in college activities is always appreciated by them. Someone has truly said “ Teachers are our second Parents.”

I like to read very much. That’s why I liked the college library which has many books for every taste, from novels to popular magazines. Its not possible to buy a book of high rate just for referring a single topic. So here I can find all the references and other books of my interest. It is the best place in the college campus where I can read peacefully.

The college life becomes boring unless and until we start to participate in extra curriculum activities. I am not so active in sports and games. But I have participated in many activities such as college election, cleaning campus for supporting Swaccha Bharat Abhiyan and many more. The best part was organising the departmental farewell party for my senior and Teachers’ Day celebration in the department. With the support of my friends, both the celebrations were organised successfully and there was full of enjoyment.

One of the best memory given by Digboi college is the visit to IOCL, Digboi from the department. It was like a dream coming true. From my very childhood, I always wanted to see Digboi Refinery and that day one of my dream was fulfilled. It was a great visit and came to know about differnt things in the refinery.

For proper education of science, it is necessary to conduct various kinds of experimental works, which are practical in nature. Our sceince laboratory has various kinds of scientific apparatus and equipments helping

us to understand various scientific theories and concepts.

A college canteen is a refreshment centre for the students. Our college canteen is clean and snacks of all types are sold here. Even tea, soft drinks are available here. The canteen has a clean environment and gives systematic service.

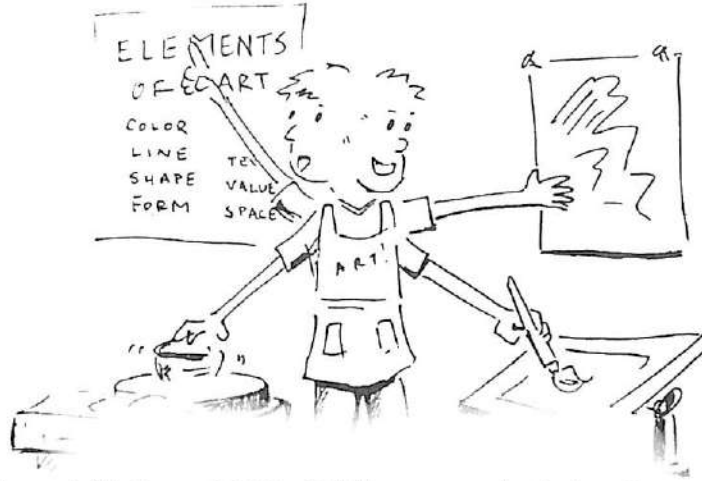
Also the learning never ends. I can find student groups where I can explore my co-curricular skills. Karate classes are organised in our college for the girls so that they can learn about self-defense. Our college gives all the wonderful opportunities. There are college week programmes held in the month of January where students participate in different competitions and show off their skills.

I’ve met so many new and wonderful people, and built up a friend group of people who are struggling with the same things as I am; we support each other and they’re always there for me. I’ve tackled classes with subject matter far above my head and come out on top, and in the process, I’ve learned more than I ever thought I could.

Though I’m not a member of NSS but I like their activities. NSS is not only a service unit. It is a platform to develop our skills. They give “selfless service” to the society. They do a great work like cleaning of surroundings, helping needy people, blood donation, greenary awarness, etc and I am proud of Digboi College NSS unit.

I like the college very much because of its intellectual awakening and its various academic and extracurricular activities. I think that even after completing my education, I shall never forget the happy days that I had spent in this college. Overall, Digboi College will remain a part of my life forever, a memory close to my heart, a dream which I want to be repeated once more. □

How I learned Outside the Classroom

Amit Biswakarma

B. Com, 6th Sem

It started on 14th June 2017. While returning to home after finishing my regular classes, I saw a medical van standing in front of our College Administrative Building. Since childhood, my dream had been to become a real-life hero. After knowing about the 'Blood Donation Camp', I thought for a while and then I went to the auditorium hall where the camp was being held. There, I witnessed the happiness and optimism that they were feeling at that moment, during blood donations. After noticing the tagline written in the banner "Your blood...Some one's life", even my fear of injection could not restrict me to donate some drops of life. It gave me immense happiness which I cannot explain in words. This small incident left a huge impact on my mind. That happiness has become my addiction and a new phase of learning outside the classroom started.

There are some chapters in my college life which are worth mentioning.

Smile as a birthday gift :-

With the help of some of my friends, we started a new practice of celebrating our birthdays in a unique way. Since childhood, it has been a common trend for people to celebrate their birthdays by throwing parties for friends

and relatives in some restaurants, hotels etc. Well, instead of wasting our money on those luxury foods where foods get wasted too, we thought of spreading smiles among those who hardly smile and happiness are way further from them.

i. 28th Feb. 2018 :- It was my best friend's birthday. We went to Janaki Parthamik Vidyalaya, an L. P. school in our locality and celebrated his birthday with the children of that area by distributing copies, pencil etc.

ii. 24th May 2018 :- This time we went to our district Tinsukia on the occasion of one of my friend's birthday and distributed the packet meal to the poor beggars and underprivileged people.

iii. 02th Oct. 2018 :- It was the birth anniversary of Bapuji, as well as my favorite teacher. We went to an orphanage at Tinsukia and we celebrated their birthday with the children of the orphanage.

We realized that luxury foods and restaurant bills never gave us such happiness and blessings which the smiles of those children and the blessings of those needy and poor people gave us. It provided us with a bag full of satisfaction as a return gift which we never received before.

The good news is that, after seeing our initiatives, various individuals from different parts of Assam came forward motivated and celebrated their birthdays similarly. The birthday celebrated on 28th Feb. 2018, was also published in "Pratidin" and broadcasted on various news channels of Assam. During the National Integration Camp [NIC] held at Hyderabad, Telangana, 2018, I shared this idea of "celebrating birthday" at the national level and made an appeal to all the citizens of India to join us.

Personality Development through Community building :-

During the winter vacation, I visited Saraipung Forest Village [under Dhing-Patkai Wildlife Sanctuary] with other volunteers of NSS, for a week and tried to put our best efforts to make some contribution towards the upliftment of backbone of the nation.

The Saraipung Forest Village had only one L. P. School with only one teacher for 4 different primary classes while the High School was about 8 km on foot. We used our winter vacation to share our limited knowledge with the students of the village.

Under the leadership of Rajib Rudra Tariang Sir, we also carried out free medical camps, veterinary camps, Health and Hygiene awareness campaigns, wildlife conservation training programs on modern agriculture training such as Mushroom Cultivation, use of HYV seeds etc.

These types of activities in the village not only helped us to identify and understand

the needs and problems of the community in which we work but also developed a sense of social and civic responsibility, leadership qualities and democratic attitude and thereby developed our overall personality.

Swachhata hi Seva :-

It was not the scheme of the government that inspired us to work for Swachhata, but it was our observation of the piteous condition of the villagers regarding sanitation and cleanliness since early childhood. No doubt, the scheme provided us with the best opportunity to serve rural India through the Swachh Bharat Summer Internship, 2018. I was charged with the responsibility of team leader of a group of 10 interns in a village, namely Pathar Basti [Borbil No.1], Digboi.

During the internship, we took various initiatives of helping the people of that area. With affordable amounts collected from the college authority, we distributed water filters among every single house of Pathar Basti village. We also provided them self-made bamboo dustbins, waste disposal pits, and saplings to plant near their houses. We tried our best to make them aware of the cleanliness by conducting door to door surveys, screening swachhata related movies, songs and dramas.

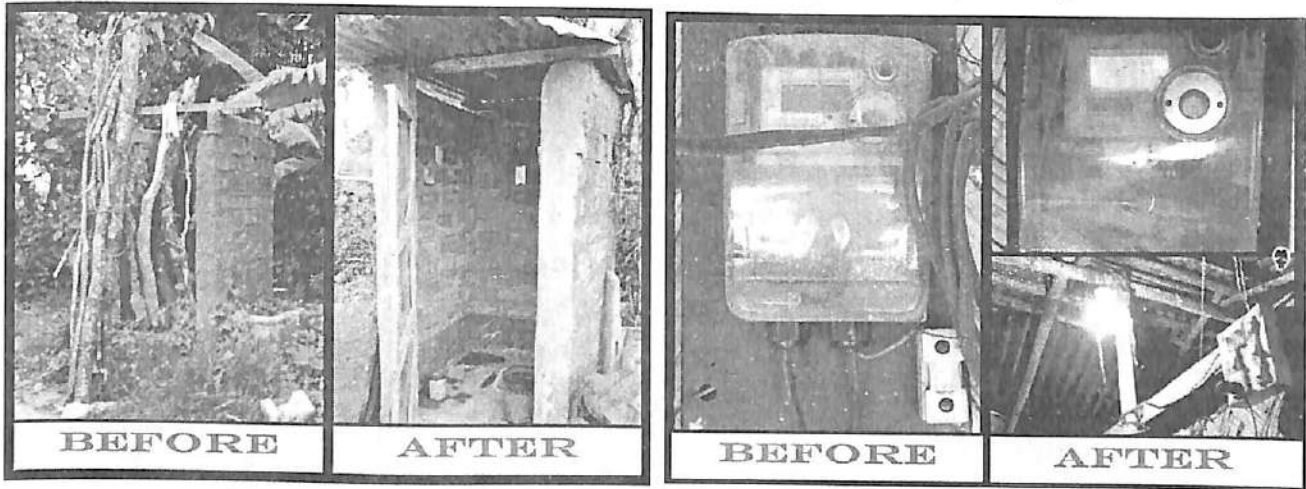
We observed that most of the houses of the village did not have toilets, as they were economically much backward and were unable to construct a toilet on their own and hence, they were abide to open defecation. The condition of the toilets constructed under the Swachh Bharat Mission was inferior. There was no road in the village. People had to walk over the paddy fields to reach their houses. Unfortunately, not even a single household of the Pathar Basti [Borbil No.1], Digboi had electricity. Even the drainage system of the village was in such poor condition which contributed significantly to the spread of diseases such as typhoid and cholera etc.

After experiencing such bad conditions, we decided to report it to the office of Deputy Commissioner for taking corrective actions. With the help of our Program Officer, Mr Rajib Rudra Tariang & my friend Mr. Dipanjol Borgohain, I prepared a report on the village based on our case studies and presented it before the District Administration.

Being a young student, there are many other community related activities such as awareness campaigns on conservation of wildlife, health & hygiene, cleanliness, plantation drives, flood relief camps, blood donations in which I participated. And in this

manner, 5 years of my college life passed by fulfilling the addiction of happiness that came from helping others. No doubt NSS provided me a platform to develop my personality, enhance my understanding of working for society and develop a sense of responsibility for the community. Truly, it gave me the direction of my life. Gandhi ji rightly said, "The way to find yourself is to lose yourself in the service of others." Now, I am preparing for civil services so that I can convert my passion into profession. I hope your blessings and good wishes will always give me strength to fulfil my dreams. □

One can see the immediate affect of the report by comparing the photos given below :-

Swachh Bharat Summer Internship, 2.0, 2019

“NOT ME BUT YOU”

Nayana Saikia

BA 3rd semester

The outcomes of the Swachh Bharat Summer Internship, 2018, was fruitful for the NSS volunteers of Digboi College. The former works were highly praised and our college received the ‘Best Swacchata Award’ among the district level and also among the sub-divisional level.

This year, 2019, brought up with the similar Summer Internship, “Swachh Bharat Summer Internship, 2.0”. The previous year’s central theme was focused on “open defecation free village”, this year the theme centralised around “Solid Waste Management”. The internship was only for the student volunteers of NSS and NCC: they were expected to take up a project for promotion of cleanliness, by spending an approximate duration of fifty hours [50 hrs] in their respective selected villages in the period of 1st July to 31st July, 2019. The programme was expected to not only be better than the previous year but also to involve more number of students than the previous year, with hopes for a better future, and youth formation for the upliftment of the nation in ensuring a clean and healthy India.

The objective of the internship of this year specially emphasised on the deteriorate condition of the rural areas, where people were uneducated about the proper management of waste products. Majority of the rural population constitute illiterate people, we were sent with a goal of awaring the people of such unhealthy practices.

Being a part of the internship, it was a great honour to work among the people. Though the rural people are lacking behind in education, they are not lacking behind in hospitality. The way they welcomed us, gave us a wonderful feeling and made us feel at home to work among them. The village children we met are ‘the rays of hope’ of better future. They hold creativities, dreams and passion to work on.

We with the help of our NSS Programme Officer Mr. Rajib Rudra Tariang sir, a number of 80 students successfully registered for the internship. We were divided into 12 groups.

Villages covered :-

1. Dangariasrhan, 33 no line Bogapani.
2. Bogapani .
3. Panbari forest village.
4. Bhimpathar.
5. Golai No 2.
6. Dhekiajan village no 2.
7. Pangree Garh Nc.
8. Ritu Kothalguri.
9. Lafangkula gaon, Lakhipothar.
10. Bhitori borjan, Naharkatiya Gaon.
11. Nagaajan Gaon.
12. Chandrapur, Jagun.
13. No line village
14. Uvotajan
15. Panbari Forest village
16. Kherjan Forest Village
17. Vitor Borjan Forest village
18. Nahorkatiya

19. Lafangkula
20. Puberun
21. Dhekiajan village No. 2
22. Ritu Kathalguri

Observations :-

The villages we visited were mostly backward villages. We needed to walk a distance of about 2 to 4 kilometres to reach the destination. The infrastructural facilities of the schools were not in good condition: they lacked in electricity facilities and also in proper toilet facilities. The villagers were neither educated nor were they aware about the proper disposal of the solid wastes. One could hardly find a dustbin around the village, neither could they afford one. They were unaware about the usefulness of dustbins.

Initiatives :-

We conducted a survey and prepared a schedule to proceed for the internship. We took several initiatives for fruitful outcomes on our selected villages. They are as follows :-

1. Awareness Campaigns :-

While visiting the village and the school of the selected village – the villagers were asked to assemble at a place on the provided date and venue. The awareness campaigns was divided into two phases, first phase included all the school students and lower age group of the village and the second phase included all the adults and old age group.

With the help of movies we showed the villagers the videos of swachhata songs, dance, dramas, motivational talks by many renowned personalities and the former works we did in the previous year.

Interactive sessions were also held so that they could speak their problems out and interacted with us, so that we could arrive at solutions on swachhata.

2. Door to door survey :-

Door to door survey was conducted to collect data of the households to avoid wrong assumptions. Also this made our interactions smoother with the villagers.

3. Swachhata song, dance, drama and exhibition :-

Well the more creative the ideas are the more attractions and attentions it gets. We not only aware the villagers with lectures and motivational talks but also with exhibitions, drama, dance and songs related to swachhata. We organised art competition, best out of waste competition, slogan competition and drama competition, with the central theme 'swachhata'. Also we taught them song and dance related to swachhata.

4. Rallies :-

We also conducted rallies in our respective villages. Both school level and village level rallies were conducted, with effective postcards and slogans.

5. Contribution of the volunteers :-

Observing the poor condition of the village people we took some small initiatives. We made bamboo dustbins and offered it to them, with the encouragement and the skills of building the dustbins they too joined us and build more dustbins with us. This year we came up with a new idea of managing trash which was filling the plastic bottles with the trash in a congested manner so the bottle remains tight and act as an eco-brick, we experimented it to make dustbin and we were successful in making the dustbin with eco-bricks. Also a bridge was made during the internship by the interns of a respective selected village with the help of the villagers, because the interns felt the problems of the villagers of not having infrastructural facilities where they need to cross a broad drain to reach their destination; school students too need to cross the drain by walking pass the waters. We

also organised plantation programme and made the people aware about the importance of planting trees.

Challenges :-

Somewhere we felt that the villages are still disconnected from proper infrastructural facilities. Also lack of transportation to our destination village made us walk a distance of 2 to 4 km in the rainy weather of July. Language communication made small troubles but we managed to cooperate as they were too cooperative.

Fruitful outcomes :-

The encouragement we gave to the villagers led them build their own clean and healthy village. They helped us in the making of the dustbins for their villages, in cleaning the streets, they also helped in creating a consiousness among the villagers who didn't join

us by participating in the rallies, they adopted healthy practices of using proper was disposal techniques. We successfully helped them in building a healthy village which is such a wonderful and fruitful outcome for us.

Our works too got socialised in the social platforms. The videos were uploaded in YouTube, that went viral and which were praised by many and also by the Ministry of Youth Affairs and Sports. The NSS Unit of Digboi College also achieved the "Best Swachh Yuva Sevak Award, 2019".

Conclusion :-

A new India should not only be digitalised but also should be clean. The new India should not only cover the urban regions but also should cover the backward villages where uncountable numbers of creativity are unheard of and they are an essential part of this 'NEW India'. ■

চৰাইপুঙত সাতটা দিন

মানসী চেতিয়া

পঞ্চম ষাণ্মাসিক কলা শাখা

সৰুৰে পৰা শুনি আহিছো যদিও কেতিয়াও গৈ পোৱা নাছিলোঁ সেই ঠাইলৈ। ঠাইখনৰ প্ৰতি মনত আছিল অনেক উৎসুকতা আৰু আগ্ৰহ। সেইবোৰ পূৰণ তেতিয়া হৈছিল, যেতিয়া ৰাষ্ট্ৰীয় সেৱা আঁচনি (NSS)ৰ উদ্যোগত শীতকালীন বিশেষ শিবিৰলৈ যোৱাৰ সুবিধা পাইছিলো। লগত আছিল ২৭ জন সতীৰ্থ আৰু তত্ত্বাৱধায়ক হিচাপে ৰাজীৱ ৰুদ্ৰ টাৰিয়াং ছাৰ আৰু কিশোৰ হালৈ ছাৰ।

জীৱনত বহু সময় আহে আৰু যায়, কিন্তু মোৰ জীৱনত চৰাইপুঙৰ সাতটা দিনে যি অভিজ্ঞতা দিয়ে সেইয়া কেতিয়াও পাহৰিব নোৱাৰিম। আমি ২০১৮ চনৰ ২৫ ডিচেম্বৰৰ দিনা বিশেষ শিবিৰৰ বাবে সেই ঠাইলৈ ৰাওনা হৈছিলো আৰু ৩১ ডিচেম্বৰৰ আবেলি সেই গাঁও এৰি উভতনি বাট ধৰিছিলো। চৰাইপুঙৰ প্ৰতিটো দিন আছিল আমাৰ বাবে অতিকৈ ব্যস্ততাপূৰ্ণ। প্ৰতিটো দিনতে আহৰণ কৰিছিলো জীৱনৰ বাবে ন-ন অভিজ্ঞতা। গাঁওখনত সোমাই যাওঁতে আমাৰ গাড়ীৰ পাছে পাছে দৌৰা শিশুবোৰ দেখিছিলো, কিন্তু ভবা নাছিলো যে সেই দিনকেইটাৰ বাবে সিহঁতে আমাৰ সমানে আগ্ৰহী আছিল। আমি গৈ পোৱাৰ পিছ মুহূৰ্ততে সিহঁতে কিতাপৰ টোপোলাবোৰ লৈ আমাৰ ওচৰ পাইছিলগৈ।

প্ৰথম দিনাৰে পৰাই আমাৰ কাৰ্যসূচী আৰম্ভ হৈছিল। সেইদিনাই আমি গাঁৱৰ প্ৰায় মানুহৰ ঘৰলৈ গৈ আমাৰ কাৰ্যসূচীসমূহ অৱগত কৰিছিলো। যিহেতু গাঁওখনৰ সৰহ সংখ্যক লোক আছিল চাহ জনগোষ্ঠীৰ। গতিকে আমি কথা পতাৰ ক্ষেত্ৰত তেওঁলোকৰ ভাষা ক'বলৈ চেষ্টা কৰিছিলো। প্ৰতিঘৰ মানুহ আছিল ভদ্ৰ আৰু সৰল মনৰ। প্ৰতিদিনে ৰাতিপুৱা নিত্যকৰ্মৰ পাছতে পুৱাৰ আহাৰ খাই গাঁৱৰ স্কুলখনলৈ গৈছিলো। তাত আমি গৈ পোৱাৰ আগতেই স্কুলীয়া ল'ৰা-ছোৱালীবোৰ আহি পাইছিলহি। সিহঁতৰ আগ্ৰহে আমাক আৰু দুগুনে উৎসাহিত কৰিছিল।

শ্ৰেণীসমূহৰ পাছত কোনোবাদিনা গাঁৱৰ ৰাইজক কেনেদৰে খেতি কৰিলে অধিক ফচল লাভ কৰিব পাৰি সেই

সম্পৰ্কে কৃষি বিশেষজ্ঞৰ দ্বাৰা পৰামৰ্শ দিয়া হৈছিল। তদুপৰি মহিলাৰ স্বাস্থ্য ৰক্ষাৰ বাবেও গাঁৱৰ যুৱতী আৰু মহিলাসকলক লৈ কিছুমান সজাগতা অনুষ্ঠানৰ আয়োজন কৰা হৈছিল। গাঁৱৰ ৰাইজৰ পোহনীয়া জীৱ-জন্তুবোৰৰ বাবে ভেটেনাৰী কেম্পৰো ব্যৱস্থা কৰা হৈছিল। প্ৰতিটো অনুষ্ঠান তথা পদক্ষেপত স্থানীয় লোকসকলে আমাক সহযোগিতা আগবঢ়াইছিল। দিনৰ ব্যস্ততাৰ অন্তত আমাৰ বাবে বৈ আছিল ৰসাল সন্ধিয়াবোৰ। ডিচেম্বৰ মাহৰ নিয়বসৰা নিশা মুকলি পথাৰত বহি চিনেমা চোৱাৰ সেয়াই আছিল মোৰ প্ৰথম অভিজ্ঞতা। তদুপৰি দুটা নিশাৰ সাংস্কৃতিক সন্ধিয়াৰ অভিজ্ঞতাসমূহ আছিল অতিকৈ সুকীয়া। সময়বোৰ ইমানেই মনোমোহা আছিল যে আমি পাহৰি পেলাইছিলো যান্ত্ৰিক পৃথিৱীৰ সময়বোৰৰ কথা। প্ৰতিটো অনুষ্ঠানৰ পৰিচালনাৰ বাবে টাৰিয়াং ছাৰে আগদিনা ৰাতি আমাক সম্পূৰ্ণকৈ প্ৰস্তুত কৰি তুলিছিল। সেই দায়িত্বৰ মাজতো স্থান পাইছিল আমাৰ ধেমালীবোৰে। আজৰি সময়ত টেঙা খোৱা, নিশা জুইৰ কাষত বহি ভূতৰ কথা পতা, গান গোৱা, মাংস পুৰি খোৱা আদি কামবোৰে যি সুখ দিছিল সেইয়া আছিল অৱৰ্ণনীয়। ইমানবোৰৰ মাজতো ছাৰে আমাক আমাৰ দায়িত্ব আৰু লক্ষ্যবোৰ মনত পেলাই সতৰ্ক কৰি দিছিল।

গাঁৱৰ লোকৰ ঘৰত যেতিয়া অনাময় শৈশাচালয়, খোৱা পানীৰ ব্যৱস্থা তথা বিভিন্ন দিশৰ জৰীপ কৰিবলৈ গৈছিল, তেতিয়া মানুহবোৰক চিনি পাইছিলো আমাৰ প্ৰতি থকা আদৰ আৰু সন্মান অনুভৱ কৰিছিলোঁ। আমাৰ বাবে প্ৰতিসাজ আহাৰ তৈয়াৰ কৰা খুড়া কেইজনৰ আদৰো আছিল লেখত ল'বলগীয়া। প্ৰতিটো কথাত, প্ৰতিটো ক্ষেত্ৰত টাৰিয়াং ছাৰে লোৱা যত্ন, হালৈ ছাৰৰ মৰম আৰু দ্বীপ দাৰ ধেমালীবোৰে দিনকেইটা আৰু অধিক জীপাল কৰি তুলিছিল। প্ৰতিটো দিনত পোৱা প্ৰতিটো অভিজ্ঞতাই মোৰ বাবে আছিল নতুন। সেয়ে হয়তো চৰাইপুঙৰ সেই দিনকেইটা মোৰ জীৱনৰ সোণালী দিন হিচাপে ডায়েৰীৰ পৃষ্ঠাত চিৰসেউজ হৈ ৰ'ব।

□□

স্নেহা ছেত্রী

স্নাতক পঞ্চম ষাণ্মাসিক

২০১৮ চনৰ ৭ ছেপ্তেম্বৰৰ এটি ফৰকাল পুৱা। ডিগবৈ মহাবিদ্যালয়ৰ ব্যস্ত প্ৰাপ্তন। সূৰ্যৰ প্ৰখৰ ৰ'দে চকু চাট মাৰি ধৰিছে যদিও দেহ-মন শীতল কৰা বতাহজাকে সকলোকে চুই গৈছে। শাৰী শাৰীকে কৰা নাহৰেও হালি জালি হাত বাউলি বতাহ জাকক আদৰি আনিছে।

আনদিনাৰ দৰে আজিও দুঘণ্টা জোৰা দুটা পিৰিয়ডৰ অন্তত বিৰতিৰ সময়ত বন্ধু বান্ধৱীৰ সৈতে মহাবিদ্যালয়ৰ চৌহদত থকা ফুলৰ বাগিচাৰ ওচৰত বহিলো। লগে লগে আৰম্ভ হ'ল শেষ নোহোৱা বাৰ্তালাপ অন্য অৰ্থত কলেজ আড্ডা; উপনাম দি ইটোৱে সিটোক জোকোৱাৰ পৰা আদি কৰি ৰাজনীতি, বোলছবি গান আদি নানা বিষয়ত তৰ্ক ইত্যাদি বিৰতিৰ সময়ত এনেদৰে বন্ধু-বান্ধৱীৰ সৈতে পাৰ কৰা সময়খিনি মোৰ আটাইতকৈ প্ৰিয়।

এনেদৰে বহি থাকোতে হঠাৎ আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষ মহোদয় ড° দীপ শইকীয়া ছাৰৰ মাতত সকলো থমকি ৰ'লো। ছাৰে সকলোকে মহাবিদ্যালয়ৰ চৌহদৰ মাজমজিয়াত একগোট হ'বলৈ নিৰ্দেশ দিলে। এজন দুজনকৈ সকলো একগোট হ'ল। আমিও আগুৱাই গৈ প্ৰথম শাৰীত থিয় হ'লো। ছাৰে ক'লে যে আমাৰ মহাবিদ্যালয়ত কেইজনমান লোক বাটৰ নাট দেখুৱাবলৈ আহিছে। মই বোলছবি বা বিভিন্ন কিতাপৰ জৰিয়তে বাটৰ নাট অৰ্থাৎ Street Play সম্পৰ্কে জ্ঞাত আছিলো যদিও প্ৰত্যক্ষভাৱে উপভোগ কৰাৰ সুযোগ পোৱা নাছিলো। আজি সেইকণ সুযোগ পোৱাত অতিকৈ আনন্দিত হ'লো। ছাৰে পোনপ্ৰথমে নাটৰ দলটিক ডিগবৈ মহাবিদ্যালয়লৈ সাদৰেৰে স্বাগতম জনালে। দলটিয়েও প্ৰথমে তেওঁলোকৰ পৰিচয় দাঙি ধৰিলে। তেওঁলোক Oil India

Limited ৰ সহযোগত নাট প্ৰদৰ্শন কৰিবলৈ আহিছে। তেওঁলোকৰ পৰা গম পালো যে তেওঁলোকে এনেদৰে বহুতো বিদ্যালয়, মহাবিদ্যালয় তথা বিভিন্ন প্ৰতিষ্ঠানসমূহত বাটৰ নাট প্ৰদৰ্শন কৰি সকলোৰে মনত সামাজিক দায়বদ্ধতাৰ চেতনা জাগ্ৰত কৰি আহিছে। Oil India Limited ৰ সহযোগত নানা ঠাইত নাট প্ৰদৰ্শন কৰা এই 'পথাৰ' নামৰ নাট্য দলটিৰ মূল উদ্দেশ্য হ'ল ছাত্ৰ-ছাত্ৰী তথা সমাজৰ সকলো শ্ৰেণীৰ লোকক পৰিৱেশ নিকাকৰণ সম্পৰ্কে জাগ্ৰত কৰি তোলা। অৰ্থাৎ বৰ্তমান ভাৰতবৰ্ষৰ প্ৰধানমন্ত্ৰী শ্ৰীযুত নৰেন্দ্ৰ মোদী ডাঙৰীয়াই ২০১৪ চনৰ ২ অক্টোবৰ তাৰিখে ঘোষণা কৰা স্বচ্ছ ভাৰত অভিযান সফল কৰি তোলা। এনে এক মহৎ উদ্দেশ্য লৈ স্কুল-কলেজে ঘূৰি ফুৰা ১০-১২ জনীয়া দলটিৰ কৰ্মোদ্যম, উৎসাহ আৰু সামাজিক সচেতনতা দেখি বাৰুকৈয়ে অনুপ্ৰাণিত হৈছো। ঢোল, পেঁপা বজাই আনন্দ তথা হাস্যৰসৰ সৃষ্টি কৰাৰ লগতে সমাজক তথা পৰিৱেশক শুদ্ধ আৰু পৰিস্কাৰ কৰি তুলি সকলোকে সু-স্বাস্থ্য আৰু সুস্থ মনৰ অধিকাৰী কৰি ৰখাৰ লগতে নিজৰ চৌপাশ পৰিস্কাৰ পৰিচ্ছন্ন কৰি ৰখাৰ ওপৰত এক সুন্দৰ প্ৰদৰ্শন দাঙি ধৰিলে। বৰ্তমানৰ যান্ত্ৰিকতাৰ পৰা আঁতৰ হৈ সমাজ তথা পৰিৱেশৰ কথা চিন্তা কৰি জনসাধাৰণৰ মনত পৰিৱেশ বিশুদ্ধিকৰণৰ এক জাগৰণ সৃষ্টি কৰা এই দলটিৰ উৎসাহ, উদ্যমে মোক বাৰুকৈয়ে আকৰ্ষিত কৰিলে, আশাকৰো এওঁলোকৰ দৰে আৰু বহুতো যুৱক-যুৱতী সমাজৰ তথা পৰিৱেশৰ কথা চিন্তা কৰি ওলাই আহিব আৰু বৰ্তমানৰ নৱ প্ৰজন্মৰ কৰ্মোদ্যম তথা উৎসাহ উদ্দীপনাই প্ৰধানমন্ত্ৰীদেৱৰ এই পৰিৱেশ নিকাকৰণৰ অভিযান শুদ্ধ অৰ্থত সফল হৈ উঠিব। □

তৰুণ শইকীয়া

প্ৰাক্তন ছাত্ৰ

শশাংক বৰুৱা এজন চৰকাৰী উচ্চ পদস্থ বিষয়া আছিল। তেওঁ সদায় পুৱাতে উঠি খোজ কঢ়াৰ অভ্যাস আছিল। বৰুৱাৰ পৰিয়ালত তেওঁৰ পত্নী দিপশিখা আৰু দুটি সন্তান মাত্ৰ। সন্তান দুটিৰ নাম আছিল দিপাংকৰ আৰু ৰূপাংকৰ। এয়া বৰুৱাৰ এটি সৰু সুখী পৰিয়াল। লাহে লাহে দিপাংকৰ আৰু ৰূপাংকৰ ডাঙৰ হ'বলৈ ধৰিলে। এইদৰে পঢ়া শুনাত দুয়ো আগবাঢ়িল। দিপাংকৰ অষ্টম আৰু ৰূপাংকৰ সপ্তম শ্ৰেণী পালেগৈ। কিন্তু ৰূপাংকৰ কিছুমান অসৎ চৰিত্ৰৰ ল'ৰাৰ লগ পাই এদিন বিদ্যালয়লৈ যাওঁ বুলি কৈ ঘৰৰ পৰা পলাই গ'ল। আবেলি ৰূপাংকৰ বিদ্যালয়ৰ পৰা ঘৰলৈ ঘূৰি নহাত এটা হুলস্থূলীয়া পৰিৱেশৰ সৃষ্টি হ'ল। শশাংকৰ বৰুৱা আৰু মাক দিপশিখা বৰুৱাই কান্দোনত ভাগি পৰিল। ওচৰ-চুবুৰীয়াৰ সৈতে বিচাৰি চলাথ কৰিলে। কিন্তু কোনো সূত্ৰ-সূত্ৰ নাপালে। এইদৰে দিনৰ পিছত মাহ, মাহৰ পিছত বছৰ পাৰ হ'ল। বিদ্যালয়ৰ পৰা অহা সময়ত মাকে পদূলিৰ মুখত বৈ বৈ লগৰ ল'ৰা ছোৱালীবিলাকক চাই চাই বেজাৰতে ৰূপাংকৰৰ বেৰত আঁৰি থোৱা ফটোখনক বুকুত সাৱটি লৈ কিমান যে চকুলো টুকিলে। কিন্তু ৰূপাংকৰ আৰু ঘৰলৈ ঘূৰি নাছিল। বাহিৰত থাকি লাহে লাহে ডাঙৰ হৈ কোনোবা এটা সংগঠনত যোগদান কৰিলে। ইফালে দিপাংকৰে ভায়েক ৰূপাংকৰৰ কথাবিলাক ভাবি ভাবি উপায়হীন হৈছিল। যিহেতু সৰুৰে পৰা একেলগে ধূলি বালি খেলি ডাঙৰ দীঘল হোৱা। তথাপিহে দিপাংকৰে, পঢ়া-শুনাত মন ভাঙি নিদিলে। এইদৰে গৈ গৈ এদিন তেওঁ অসমৰ ভিতৰত নামঞ্জলা ডাক্তৰ হ'লগৈ। মাক দিপশিখায়ে তাক সদায় কয়, তাৰ বাবে এজনী বোৱাৰী চাবলৈ। কিন্তু দিপাংকৰে এইবিলাকৰ প্ৰতি কোনো কাণসাৰ নিদিয়ে।

এইদৰে দুখ আৰু সুখৰ মাজেৰে তেওঁলোকৰ বৰ্ণহীন দিনবিলাক পাৰ হৈ গৈছিল। শশাংক বৰুৱাই সদায় ৰাতিপুৱা খোজকঢ়াৰ দৰে সেইদিনাও পুৱাতে খোজ কাঢ়িবলৈ ওলাই গৈছিল। ঘৰৰ পৰা প্ৰায় দুই কিলোমিটাৰমান নিলগ পাওঁতেই, এখন কলা ৰঙৰ মাৰুতি কাৰ আহি তেওঁৰ ওচৰত ব'লহি। কাৰখনত দুজন যুৱক আছিল। শশাংক বৰুৱাক দেখা পাই জোৰ কৰি কাৰখনত উঠাই লৈ গ'ল। যুৱক দুজনৰ অচিনাকী মুখ। কলা চিচা থকাৰ বাবে গাড়ীখনৰ ভিতৰত একো দেখা নাপাইছিল। বহুদূৰ পথ অতিক্ৰম কৰাৰ পাছত যুৱক দুজনে এখন হাবিতলীয়া ঠাইত গৈ গাড়ীখন ৰখালে। শশাংক বৰুৱাক গাড়ীৰ পৰা নমাই নি এটা কোঠাত বহিবলৈ দিলে। আৰু তেওঁৰ নামটো সুধিলে। কিন্তু শশাংক বৰুৱাই নিজৰ নামটো প্ৰকাশ নকৰি নবীন বৰুৱা বুলি পৰিচয় দিলে। তাৰ পাছত যুৱক দুজনে তেওঁলোকৰ আশে-পাশে থকা ধনী-মানী ব্যক্তিসকলৰ পৰিচয় বিচাৰিলে। কিন্তু বৰুৱাই তাৰ বিষয়ে কোনো উত্তৰ দিয়া নাছিল। সেইবাবে বৰুৱাক তাতে বন্দী কৰি ৰাখিছিল। এইবিলাক কথা আৰু ঘৰৰ কথা ভাবি ভাবি তেওঁ অস্থিৰ হৈ পৰিছিল।

ইফালে পুৱা খোজ কাঢ়িবলৈ যোৱা মানুহজন পাঁচ বজালৈ ঘূৰি নহাত পত্নী দিপশিখা আৰু পুত্ৰ দিপাংকৰে হুৱা-দুৱা লগালে। সকলো ব্যক্তিয়ে আচৰিত মানিলে। বহুতো ঠাইত বিচাৰ খোচাৰ কৰাৰ পাছতো একো খবৰ নাপালে। ঘৰত তেওঁৰ পত্নীৰ দুখে কুলাই পাচিয়ে নধৰা হ'ল। প্ৰায় দহ বছৰমানৰ আগতে পুত্ৰ ৰূপাংকৰ নিৰুদ্দেশ, তাৰ পাছত স্বামী শশাংক বৰুৱাৰ নিৰুদ্দেশ। পত্নী দিপশিখাই আৰু কিমান দুখ পাৰ কৰিব। এইদৰে স্বামী আৰু পুত্ৰৰ প্ৰতিচ্ছবি চকুৰ আগত

লৈ অজানিতে দুগালেদি বৈ অহা তপত চকুলো চাদৰৰ আঁচলেবে মচি মচি দিনবিলাক অতিবাহিত কৰিছে।

অন্যহাতে শশাংক বৰুৱাক জেৰা কৰোঁতে কৰোঁতে নাখাই নবৈ ঘৰুৱা চিন্তাত হৃদৰোগে বাহ ল'লে। এদিন শুই থাকোতেই হঠাৎ শশাংক বৰুৱাই শেষ নিশ্বাস ত্যাগ কৰিলে। বাতিপুৱা উঠি যুৱক দুজনে জঠৰ অৱস্থাত বৰুৱাক দেখি ল'বালৰিকৈ হস্পিতাললৈ লৈ গ'ল। ডাঃ বৰুৱাই মানুহজন দেখাৰ লগে লগেই চিনি পাইছিল যে এবছৰ আগতে নিৰুদ্দেশ হোৱা তেওঁৰ দেউতাক শশাংক বৰুৱা। ডাঃ বৰুৱাই মানুহজন মৃত বুলি ঘোষণা কৰিলে। তেওঁ বুকু ভাঙি ওলাই আহিব খোজা কান্দোনক হেচি ধৰি যুৱক দুজনক সুধিলে। তোমালোকে এই মানুহজন ক'ত পালা? আমি আজি প্ৰায় এবছৰৰ আগতে পুৱাতে ৰাস্তাৰ পৰা গাড়ীত উঠাই নিছিলো। ডাঃ দিপাংকৰ বৰুৱাই তেওঁৰ দৰে শকত আৱত যুৱকজনক সুধিলে, তোমাৰ নাম। যুৱকজনে তপৰাই উত্তৰ দিলে মোৰ নাম ৰূপাংকৰ বৰুৱা। তোমাৰ দেউতাৰ নাম জানা নে? যুৱকজনে উত্তৰ দিলে জানো। মোৰ দেউতাৰ নাম আছিল শশাংক বৰুৱা। ডাঃ বৰুৱাই কিন্তু এইবাৰ হিয়া ভাঙি ওলাই অহা কান্দোনক ধৰি ৰাখিব নোৱাৰিলে। তেওঁ চিঞৰি চিঞৰি কান্দি পেলালে আৰু ক'লে তুমি যিজন ব্যক্তিক মৃত অৱস্থাত লৈ আহিছা, সেইজনেই তোমাৰ দেউতা শশাংক বৰুৱা আৰু মই তোমাৰ দাদা ডাঃ দিপাংকৰ বৰুৱা। তেতিয়া ৰূপাংকৰে ককায়েকৰ

ওচৰত ক্ষমা বিচাৰিলে আৰু দেউতাকৰ মৃতদেহটো সাৱটি ধৰি হুকুকাই কান্দি পেলালে।

ইয়াৰ পাছত দুয়ো ভাতৃয়ে দেউতাকৰ মৃতদেহটো স্বৰ্গৰথ গাড়ীৰে ঘৰলৈ বুলি যাত্ৰা কৰিলে। আগে আগে স্বৰ্গৰথ, মাজত ডাঃ বৰুৱাৰ গাড়ী, পাছত ভায়েক ৰূপাংকৰৰ গাড়ী আহি পদূলি মূৰত ৰ'লহি। ডাঃ বৰুৱাই ঘৰত সোমাই কৰুণ স্বৰেৰে মাকক ক'লে। মা, আমাৰ দেউতাক পালো নহয়। মাকে উচপখাই মাতিলে সঁচানে? ডাঃ বৰুৱাই ক'লে, সঁচা মা, কিন্তু জীৱিত অৱস্থাত নহয় মৃত অৱস্থাতহে মা। মাক দিপশিখাই আৰু ডাঃ বৰুৱাই ডিঙিত ধৰি চিঞৰি চিঞৰি কান্দিলে তেতিয়া ওচৰ চুবুৰীয়াই গম পাই ডাঃ বৰুৱাৰ ঘৰত সকলো মানুহ গোট খালেহি। ভায়েক ৰূপাংকৰে দেউতাকৰ কথাবিলাক ভাবি ভাবি জঠৰ হৈ ৰ'ল। ডাঃ বৰুৱাই মাকক ক'লে মা দেউতাক হেৰুৱালো কিন্তু তাৰ পৰিৱৰ্তে পালো মোৰ হেৰুৱা ভাই ৰূপাংকৰক। মাকৰ এফালে স্বামীৰ মৃত্যুৰ শোকত নিৰানন্দ আৰু আনফালে হেৰুৱা পুত্ৰক পাই আনন্দ। তেতিয়া ৰূপাংকৰে মাকক সাৱটি ধৰি চিঞৰি চিঞৰি কান্দি পেলালে মা মোক ক্ষমা কৰিবা। তোমাৰ শিৰৰ সেন্দূৰ দেউতাই মচা না মা। মইহে তোমাৰ শিৰৰ সেন্দূৰ মচি পেলালোঁ। মই তোমালোকৰ অন্তৰত বহুত কষ্ট দিলো। তাৰ বাবে মোৰ সৰ্বদোষ ক্ষমা কৰিবা মা। এইদৰে সকলোৰে পৰিচয় পোৱাৰ পাছত দেউতাকৰ মৃতদেহ সংকাৰ কৰা হ'ল। □

মোৰ মনত ভেদ-ভয় নাই...

চেহিদুল হাচান বৰা

প্ৰাক্তন ছাত্ৰ

কোনোবা এজন স্তানী লোকে কৈছিল, “মানুহৰ মনটো পেৰাছুটৰ দৰে, ই মেল খালেহে কাম কৰে।” এই বাণীকেই সাৰোগত কৰি, দৈনন্দিন বিভিন্ন ব্যস্ততাৰ মাজতো মনটোক মেলি দিবলৈ ক্ষুদ্ৰ প্ৰয়াস কৰা হ’ল।

পামৰে পমুৱা

চৰৰে চৰুৱা

ঘিগানে যে মিঞা বুলি

নাই ভয় সংশয়

আমিও দিম পৰিচয়

তথাপি অসমীয়া বুলি

গায়ক অজউদ্দীন আহমেদ ডাঙৰীয়াৰ সৈতে উক্ত গীতটিৰ সৈতে সঙ্গতি ৰাখি আমিও ক’ব খোজো আজি বৃহত্তৰ অসমীয়া জাতি গঠনত প্ৰভূত বৰঙণি যোগোৱা মুছলমান সম্প্ৰদায়টোক বুকুৰে সম্পূৰ্ণৰূপে আঁকোৱালি লৈ আগবাঢ়ি গ’লে অসমী আইৰ বুকুত চলা বিদেশী অনুপ্ৰৱেশকাৰীৰ তিঘিল-ঘিলনি আৰু সন্তাসবাদীৰ কাৰ্যকলাপক আমি বাম-ৰহিম একগোট হৈ প্ৰতিহত কৰিব পাৰিম। বহুতেই হয়তো নাজানে মহাবীৰ লাচিত বৰফুকনৰ দুই মুখ্য দেহৰক্ষী আছিল লাইধন খাঁ আৰু ভকুৱা খাঁ। ঠিক সেইদৰে অসমৰ শেষজন আহোম সেনাপতি ৰমজান খাঁ হিলৈমাৰী বৰুৱা আৰু তেখেতৰ সমাধি গোলাঘাটৰ প্ৰয়াত

ড° মোহিনী কুমাৰ শইকীয়াই আৱিষ্কাৰ কৰে। অসমৰ ওচৰত প্ৰামাণ্য দলিল হিচাপে সমন্বয় আৰু সম্প্ৰীতিৰ কেইটিমান দৃষ্টান্ত স্বৰূপে এই আপাহতে উল্লেখ কৰিব খুজিছোঁ।

বসিক সাহিত্যিক, এসময়ৰ জ্যেষ্ঠ প্ৰশাসনিক বিষয়া তৰিউল হুছেইন ডাঙৰীয়াই ঢকুৱাখানা মহকুমাৰ অন্তৰ্গত ঘাঁহীগাঁৱত ১৯৬৬ চনত বাস উৎসৱত মঞ্চস্থ কৰা ভাওনা ‘নন্দদুলালত’ উগ্ৰসেনৰ ভাৱত অভিনয় কৰিছিল, সেই বৃহৎ অঞ্চলটোত এঘটাৰ মুছলমান সম্প্ৰদায়ৰ লোক নাছিল। মুছলমান মানুহে বাসত উগ্ৰসেনৰ ভাও ল’ব, কোনোদিনে নোহোৱা নোপোজা কথা। হিল দ’ল ভাঙি ৰাইজ সেইদিনৰ অভিনয় চাবলৈ আহিছিল।

গুৱাহাটীৰ বেলতলাত ইং ২৪-১১-২০০৭ তাৰিখে অনুষ্ঠিত হোৱা জঘন্যতম কাণ্ডত বেলতলা মছজিদৰ প্ৰাক্তন সভাপতি, উচ্চ পদস্থ চৰকাৰী বিষয়া মঃ তফজ্জুল হুছেইন ডাঙৰীয়াই নিজৰ ঘৰত বহুতো আদিবাসী লোকক অশশয় দি প্ৰাণ বক্ষা কৰিছিল। এই নিবন্ধৰ লেখক ইংৰাজী ১৯৯৭ চনৰপৰা ২০০২ চনলৈ চাকৰি সংক্ৰান্তত গুৱাহাটীত থাকোতে এইজনা মহৎ লোকৰ ব্যক্তিগত সান্নিধ্যও লাভ কৰিছিল। ঠিক সেইদৰে আজিৰ পৰা কিছুমান আগতে গুজৰাটৰ এজন হিন্দু পুৰোহিতে অসমৰ এগৰাকী ইছলাম ধৰ্মাৱলম্বী লোকৰ লগত গাৰ হাঁৰ দৰে থাকি তেখেতক দুৰ্বৃত্তৰ আক্ৰমণৰ পৰা বক্ষা কৰিছিল।

লক্ষিমপুৰ জিলাৰ সদৰ ঠাই উত্তৰ লক্ষীমপুৰ চহৰৰ মূল অংশৰ পৰা মাত্ৰ তিনি-চাৰি কিঃ মিঃ দূৰত্বত অৱস্থিত তথা উত্তৰ লক্ষীমপুৰ ৰে'ল ষ্টেচনৰ সমীপত নাহৰ পুখুৰী নামৰ এটা ৰজাদিনীয়া পুখুৰী আছে। ৰজাদিনীয়া গুৰুত্বৰ উপৰিও আন এটা মহত্বৰ বাবে ই বিখ্যাত - সেয়া হৈছে এক বিৰল সম্প্ৰীতিৰ নিদৰ্শন। নাহৰ পুখুৰীৰ দুয়োটা পাৰ হিন্দু আৰু মুছলমান সম্প্ৰদায়ৰ মৃতদেহ সংকাৰ সমাধিৰ স্থান। এই নাহৰপুখুৰী সংৰক্ষণৰ বাবে লক্ষিমপুৰৰ উপায়ুক্ত মনিষ ঠাকুৰ আৰু আৰক্ষী অধীক্ষক চৈয়দ আতাউল কবিমে এক দৃঢ় ভূমিকা গ্ৰহণ কৰিছে। এনে এক সমন্বয়ৰ আদৰ্শ গ্ৰহণ কৰি শিৱসাগৰ সংগীত কলা কেন্দ্ৰৰ উদ্যোগত আৰু শিৱসাগৰ কালজয়ী লেখিকা সমাৰোহৰ সহযোগত ইং ০৭-০৭-২০০৮ তাৰিখৰ পৰা প্ৰায় এটা পমেকৰ বাবে বৰগীত, জিকিৰ আৰু চিত্ৰ ভাস্কৰ্যৰ এটি কৰ্মশালা শিৱসাগৰত অনুষ্ঠিত হৈ যায়।

ইং ২৬-০৬-০৮ তাৰিখৰ এখন জনপ্ৰিয় অসমীয়া দৈনিক বাতৰি কাকতত পঢ়িবলৈ পালো বাঙ্গা জিলাৰ দিৰিংপাৰ ইছলাম চুবাৰ ৰাইজৰ মহানুভৱতাৰ কথা। দিৰিংপাৰ গাঁৱৰ শতাব্দী প্ৰাচীন দিবাং (মৰা পাগলাদিয়া) নদীৰ পাৰত থকা শিৱ মন্দিৰ এটি নদীখনৰ গৰাখহনীয়াৰ ফলত নদীৰ বুকুত খহি পৰে। এই দৃশ্য দেখি গাঁওখনৰ কেইবাগৰাকী ইছলাম ধৰ্মী যুৱকে নদীৰ বুকুত জঁপিয়াই পৰি তৎপৰতাৰে মন্দিৰৰ প্ৰাচীন শিৱলিংগ, কলচী, ৰূপৰ ত্ৰিশূল আদি কেইবাপদো সামগ্ৰী উদ্ধাৰ কৰি স্থানীয় মহমেদীয়ান যুৱক সংঘৰ জৰিয়তে শিৱ মন্দিৰ পৰিচালনা সমিতিৰ হাতত সামগ্ৰী কেইপদ জমা দিয়ে। এই লৈ অনুষ্ঠিত সভাত শিৱ মন্দিৰৰ ভূমি নদীৰ খহনীয়াত জাহ যোৱাৰ পৰিপ্ৰেক্ষিতত দিৰিংপাৰ ইছলামিক সমাজে উক্ত স্থানৰ কাষতে থকা মছজিদৰ নিজা মাটি এবিধা শিৱ মন্দিৰৰ নামত দান কৰাৰ প্ৰতিশ্ৰুতি দিয়ে।

শিৱসাগৰ জিলাৰ শুকান পুখুৰীৰ ওচৰৰ দিচাং নৈৰ পাৰৰ কোৱামৰা সত্ৰত যোৱা ইংৰাজী ০২-০৬-০৭ আৰু ০৪-০৬-০৭ তাৰিখে অনুষ্ঠিত সন্ত অভিবৰ্তনৰ সভাত শ্ৰীযুত ইছমাইল হুচেইন দেৱ মুখ্য অতিথি ৰূপে উপস্থিত আছিল। সত্ৰখনৰ ইতিহাস বিশ্লেষণ কৰিলে দেখা যায় যে, সত্ৰখন নিৰ্মাণৰ ক্ষেত্ৰত স্থানীয় মিচিং, আহোম, চুতীয়া, কোঁচ, নেপালী আদি জনগোষ্ঠীৰ উপৰিও ইছলাম ধৰ্মী লোকেও বৰগুণি দি সহযোগ আগবঢ়াইছিল। ওচৰৰ কৰ্দৈগুৰিৰ ইছলামধৰ্মী লোকসকলে সত্ৰখনৰ বিভিন্ন অনুষ্ঠানত সদায়েই সহযোগ কৰি আহিছে। কৰ্দৈগুৰি গাঁৱৰে প্ৰতিভাময়ী গাভৰু ৰাৰ্হিদা ৰহমানে কোৱামৰা সত্ৰত প্ৰশিক্ষণ লৈ বৰগীত আৰু নৃত্যৰ

এগৰাকী পাকৈত শিল্পী হিচাপে জনমানসত পৰিচিত হৈছে। কোৱামৰা সত্ৰ প্ৰাথমিক বিদ্যালয়ৰ প্ৰধান শিক্ষক জেহিৰুদ্দিন আহমেদ চাহেবে সত্ৰখনৰ সৈতে জড়িত হ'বলৈ পাই গৌৰৱান্বিত বুলিও দোহাৰে।

আহোম স্বৰ্গদেউক সহায় কৰিবলৈ আহি শিমলুগুৰিৰ বামু দেওধাই গাঁৱত থিতাপি লোৱা চাৱাল পীৰ নামৰ পীৰজনাৰ দৰগাহ্ এতিয়াও হিন্দু সমাজে সযতনে ৰাখিছে।

ইং ১৯৪০ চনত প্ৰথম সংস্কৰণখনি প্ৰকাশ পোৱা 'ইছলাম প্ৰসঙ্গে' নামৰ বাংলা ভাষাৰ পুস্তিকাখনিয়ে সেই সময়ৰ প্ৰচণ্ড সাম্প্ৰদায়িক হিংসাত জৰ্জৰিত বংগদেশত মলমৰ দৰে কাম কৰিছিল। বংগ দেশৰ বিভিন্ন নেত্ৰীস্থানীয় ব্যক্তিৰ হাতত পুস্তিকাখনি তুলি দিয়া হৈছিল। হিন্দু-মুছলমানৰ মাজত ভাতৃত্ববোধৰ বাবে পুস্তিকাখনিয়ে এক টনিকৰ দৰে কাম কৰিছিল। সংস্ক পাবলিচিং হাউচ, দেওধৰ, বিহাৰৰ পৰা প্ৰকাশিত কিতাপখনিৰ পঞ্চম সংস্কৰণ প্ৰকাশ পায় ১৯৮৭ চনত। ২২৬ পৃষ্ঠাৰ কিতাপখনিৰ মূল্য ১৫ টকা। খলিলুৰ ৰহমান আৰু শ্ৰীকৃষ্ণ প্ৰসন্ন ভট্টাচাৰ্যই উত্থাপন কৰা ইছলাম আৰু হিন্দুধৰ্মৰ বিভিন্ন গুৰুত্বপূৰ্ণ প্ৰশ্নৰ উত্তৰ কিতাপখনত দাঙি ধৰিছে শ্ৰীশ্ৰীঠাকুৰ অনুকুলদেৱে।

শিৱসাগৰ নগৰৰ সমীপৰ ঢুলীয়াপাৰ আৰু দাতিকাষৰীয়া অঞ্চলৰ জন সাধাৰণৰ বাবে দিখৌ নদীৰ কাষত শ্মশানৰ বাবে নিৰ্বাচিত চাৰি বিঘা মাটিত শ্মশান নিৰ্মাণ সম্পূৰ্ণ কৰিবৰ বাবে আগবাঢ়ি আহিছে দুজন মুছলিম যুৱক। ঢুলীয়াপাৰৰ বাসিন্দা মঃ চফিকউদ্দিন আহমদ আৰু স্থানীয় ব্যৱসায়ী ৰফিকুল হাজৰিকাই শ্মশান নিৰ্মাণৰ বাজেটৰ সিংহভাগ খৰচৰ বাবে দায়িত্ব লৈছে। ব্যক্তি দুজনাৰ এনে মহৎ কাৰ্যৰ বাবে শ্মশান নিৰ্মাণ সমিতিয়ে স্থানীয় ৰাইজৰ উপস্থিতিতেই দুয়োজনকে ফুলাম গামোচাৰে সন্তুষ্ট জনায়। লগতে তেওঁলোকৰ হাতেৰেই শ্মশানৰ মূল খুটা স্থাপন কৰি ৰাইজে সম্প্ৰীতিৰ এক নিদৰ্শন দাঙি ধৰে।

২০০৮ চনৰ ১৭ আৰু ১৮ মে'ত যোৰহাটৰ পটীয়া গাঁৱত অনুষ্ঠিত ঈদ বিহু প্ৰীতি সন্মিলনত জনৈক দত্ত আৰু আহমদ উপাধিৰ ব্যক্তিয়ে সুন্দৰভাৱে আয়োজন কৰা সন্মিলনখনিত বিহু আৰু জিকিৰৰ উপস্থিতিৰে সমন্বয় প্ৰকৃত দিশতো উন্মোচন কৰিছিল। হিন্দু মুছলমানৰ সম্প্ৰীতি আৰু সমন্বয়ৰ এক উদাহৰণ দাঙি ধৰিবলৈ গৈ মঃ মছউদুল হক ডাঙৰীয়াই সন্ত্ৰাসবাদীৰ আশ্ফালন আৰু ডকাইতৰ বন্ধ নামৰ প্ৰৱন্ধটোত উল্লেখ কৰিছে বৰদোৱাৰ পৰা কোবাইকটা সত্ৰৰ বন্তি ১৯৮৩ চনৰ মুছলিম নিধনৰ পাছত সেই সত্ৰৰ কাষৰ মানুহখিনি পলুৱাৰ পাছত নজলা হ'ল। এতিয়া স্থানীয় মুছলমান

যুবক যুবতীয়ে স্বৰ্গীয় ঘনশ্যাম শইকীয়াৰ পুত্ৰ কৃষ্ণ শইকীয়াৰ যোগেদি বন্তি ছলোৱাৰ ব্যৱস্থা কৰিছে। মালিক ছাৰৰ অন্তৰংগ বন্ধু ৰফিক আহমেদেদেৱক সুৱৰি শীৰ্ষক প্ৰৱন্ধত শ্ৰীভদ্ৰ বৰাই লিখিছে “আহমেদ চাহেবে তেওঁৰ সহপাঠী বন্ধু প্ৰয়াত নীৰদাকান্ত ভূঞাৰ বাবে কিবা এটা কৰাৰ বাসনা প্ৰবল হ’ল, মছজিদত তেওঁৰ বাবে দোৱা মাগিছে। শেষত স্থিৰ কৰিলে বন্ধুৰ স্মৃতি আৰু আত্মাৰ শান্তিৰ বাবে নাম গোৱাৰ আৰু শৰাই এখন আগবঢ়াব মিলনপুৰ নামঘৰত, ভবা মতে কাম হ’ল। ধুমধামেৰে নাম হৈ গ’ল। শৰাই আগবঢ়ালে। বাইজে হিয়া উৰুবিয়াই আশীৰ্বাদ দিলে। সকলো খৰচ বহন কৰিলে আহমেদে।” আনহে নালাগে মহাপুৰুষ শ্ৰীমন্ত শংকৰদেৱে প্ৰিয় ইছলামধৰ্মী শিষ্য চান্দসাইক পাটবাউসী সত্ৰৰ (তেতিয়াৰ নামঘৰ) কাঠিত আৰু মাধৱদেৱে আন এগৰাকী ইছলাম ধৰ্মী শিষ্য যবন জয়হৰিক বৰপেটা সত্ৰৰ টুপৰ কাঁথিত শৰণ দি সমন্বয়ৰ নতুন ঐতিহ্যৰ সৃষ্টি কৰিছিল।

আজিৰপৰা দুবছৰমানৰ আগতে যোৰহাট জিলাৰ কাকজান অঞ্চলৰ ঈদ সন্মিলনত জিকিৰ পৰিৱেশন কৰি হিন্দু ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে প্ৰশংসা লাভ কৰাৰ বিপৰীতে মুছলমান ল’ৰা ছোৱালীয়ে বৰগীত, দশাৱতাৰ নৃত্য পৰিৱেশন কৰি ভূয়সী প্ৰশংসা লাভ কৰিছিল। হিন্দু-মুছলমান সম্প্ৰীতিৰ অন্যতম স্থান কাকজানত ১৯৩২ চনতেই স্থাপন কৰা ঈদগাহত ঈদৰ সমূহীয়া নামাজ প্ৰতি বছৰেই ইছলাম ধৰ্মী লোকসকলে পঢ়ি আহিছে আৰু হিন্দুসকলৰ শুভেচ্ছাবাণীয়ে প্ৰত্যেকজন মুছলমানবাসীৰ মন প্ৰফুল্লিত কৰি আহিছে। এই দৃশ্য অসমৰ প্ৰায় সৰ্বত্ৰে বিৰাজমান।

জাতি, ধৰ্ম, বৰ্ণ, নিৰ্বিশেষে সকলো শ্ৰেণীৰ লোকক সমদৃষ্টিৰে চোৱা প্ৰায় নব্বৈ বছৰীয়া শিৱসাগৰৰ হাজী দৰচেদ আলিৰ (প্ৰবন্ধ লেখকৰ সহধৰ্মিনীৰ সম্পৰ্কীয় কাকাদেউতাক) পূৰ্বপুৰুষ আছিল হিন্দু। হিন্দু মানুহে ঘৰত নামাজ পঢ়াৰ উপৰিও ইফটাৰ কৰা দৰচেদ আলিয়ে মহীপুৰত বেচম বিষয়ক উচ্চ শিক্ষা গ্ৰহণ কৰি, লোভনীয় চাকৰিৰ অভিলাষ ত্যাগ কৰি দেশৰ স্বাধীনতাৰ যুদ্ধত জঁপিয়াই পৰিছিল।

অসমৰ জনপ্ৰিয় পষেকীয়া আলোচনী ‘প্ৰান্তিক’ৰ মাৰ্চ ২০০৭ চনৰ প্ৰথম পষেকৰ সংখ্যাটিত এটি বাতৰি পঢ়িবলৈ পালো। গুৱাহাটীৰ কটন কলেজিয়েট স্কুলৰ ইংৰাজী বিষয়ৰ বিষয় শিক্ষয়িত্ৰী এগৰাকীয়ে নিজৰ নামৰ পাছৰ উপাধিটো ত্যাগ কৰি পৰিয়াল তথা সমাজৰ পৰা লাভ কৰা তিৰস্কাৰ, লাঞ্ছনাৰ মাজতো নিজে জন্ম দিয়া কন্যাৰ লগতে মুছলমান সম্প্ৰদায়ৰ কন্যা এগৰাকীকো নিজ সন্তানৰ দৰে তুলি তালি ডাঙৰ দীঘল কৰিছে। ধনশিৰি মহকুমাৰ সৰু পথাৰত অনুষ্ঠিত

শ্ৰীমন্ত শংকৰদেৱ সংঘৰ ৭৭ তম অধিৱেশনৰ বাবে কাষৰে ইকবাণী গাঁৱৰ মুছলমান সম্প্ৰদায়ৰ লোক সকলো শ্ৰমদান কৰিবলৈ ওলাই অহা কাৰ্য শলাগিবলগীয়া।

২০০৭ চনত জামুগুৰিহাটত অনুষ্ঠিত হোৱা বাবে চহৰীয়া ভাওনা ইছলাম ধৰ্মীৱলম্বী প্ৰসিদ্ধ লেখক শ্ৰীইছলাম হুচেইনদেৱে বজা সত্যৱতৰ ভূমিকাত অভিনয় কৰিছিল। উক্ত বৰ্ষৰ ১৮ জানুৱাৰীৰ পৰা ১ ফেব্ৰুৱাৰীটো দ্বিতীয়বাৰৰ বাবে এপষেকীয়াকৈ অনুষ্ঠিত আউনিআটা সত্ৰৰ ভাওনা সমাৰোহৰ অন্তিম দিনা শ্ৰীমন্ত শংকৰদেৱৰ অংকীয়া নাট ‘কল্পিণী হৰণ’ত মঃ ইছমাইল হুচেইন মূল বজাৰ ভাও লৈছিল। আৰু আন এগৰাকী ইছলাম ধৰ্মী ভাৰবীয়া যোৰহাটৰ সাংবাদিক তাজউদ্দিন আহমেদে লৈছিল দ্বিতীয়জন বজাৰ ভাও।

মাঘ বিহুৰ প্ৰথম দিনটোৰ পৰাই হাজোৰ হয়গ্ৰীৰ মাধৱক কেন্দ্ৰ কৰি পঞ্চতীৰ্থত অনুষ্ঠিত হয় মণিকূট উৎসৱ আৰু প্ৰসিদ্ধ পোৱা মক্কাত অনুষ্ঠিত হয় পবিত্ৰ উৰচ মেলা। পৃথিৱীৰ দুটা প্ৰধান ধৰ্মৰ এনে উৎসৱ একেদিনাই আৰম্ভ হোৱাৰ উদাহৰণ অতি বিৰল। তাতে দুয়োটা অনুষ্ঠানৰ মাজত এক ঐতিহাসিক সম্পৰ্কও আছে। প্ৰবাদ মতে অতীতত পোৱা মক্কা দৰগাহ পৰিচালনা সমিতিৰ মুৰব্বী খাদিম গৰাকীয়ে তেওঁৰ লগৰীয়াসহ পদৱজে হাজোৰ মাধৱ মন্দিৰলৈ যায় আৰু তাতে দেৱাল পৰিচালনা সমিতিৰ মুৰব্বী দলৈ আৰু তেওঁৰ সহযোগী সকলক লগ ধৰি বিহুৰ শুভেচ্ছা জনোৱাৰ লগতে মত বিনিময় কৰে। অতীতৰ এই পৰম্পৰাই হ’ল আজিৰ সমন্বয় শোভাযাত্ৰা।

মঃ ইছমাইল হুচেইনদেৱে তেখেতৰ এটা প্ৰৱন্ধত এইদৰে উল্লেখ কৰিছে “পাঠশালাৰ উত্তৰে বড়োলেণ্ড অৱস্থিত গুৱাহাটীবাসী উত্তৰ বজালী সন্মিলিত মঞ্চৰ উদ্যোগত দিনজোৰা কাৰ্যসূচীৰে আয়োজন কৰা স্থানীয় লোককৃষ্টি সমাৰোহত প্ৰদৰ্শিত জিকিৰত অংশগ্ৰহণ কৰা দলটিৰ এগৰাকী শিল্পীও ইছলাম ধৰ্মী নহয়। ধুতী আৰু কুৰ্তা পৰিহিত সেই জিকিৰৰ দলটি অসমৰ যিকোনো জিকিৰৰ শ্ৰেষ্ঠ দলৰ সমতুল্য হ’ব পাৰে। যোৱা তিনিটা দশক জুৰি সন্ত্ৰাসবাদ, বিচ্ছিন্নতাবাদ, গোষ্ঠী দ্বন্দ্ব, সাম্প্ৰদায়িকতা আৰু ভুল বুজাবুজিয়ে বিধ্বস্ত কৰা অসমত এনে ধৰণৰ স্থানীয় ভিত্তিত বিভিন্ন জনগোষ্ঠীৰ সংস্কৃতিৰ প্ৰদৰ্শন কৰিব পাৰিলে মানুহৰ মাজত চলা ভুল বুজাবুজি দূৰ হোৱাৰ উপৰিও সমন্বয়ৰ বৃহৎ অসমীয়া জাতিৰ নতুন ভেটি স্থাপনত সহায়ক হ’ব। ক্ৰমাৎ বিধ্বস্ত হ’বলৈ ধৰা অসমৰ জাতীয় জীৱনক চহকী আৰু সমৃদ্ধিশালী কৰিবলৈ হ’লে সংঘাতৰ সলনি শান্তি আৰু বিচ্ছিন্নতাৰ সলনি একাৰ প্ৰয়োজন অৱধাৰিত হৈ পৰিছে। □

তামবৰণীয়া মানুহ

গুণেশ্বৰ শইকীয়া

প্ৰাক্তন ছাত্ৰ

আপুনি ধুনীয়া জানো
আচলতে মই ভবাৰ দৰে
আপুনিতো ধুনীয়া নহয়

আপোনাৰ কাৰ্যালয়ৰ চতুৰ্থ বৰ্গৰ
সেইয়ে বাগানীয়া ছোৱালীজনী
অথবা আপোনাৰ ঘৰৰ বনকৰা তিৰোতাজনী
আপুনি বাৰু কিমান ভালপায়
আপুনি ভালপায়নে সেই মাগনী বুঢ়ীগৰাকী
ফিচিকি গৈছে যাৰ শাৰী-ব্লাউজ
ওলমি আছে যাৰ দুচকুত
গ্ৰীণলেস্কৰ টেঁচা -টেঁচা
টেঁচা এজাক নীৰৱতা।

আপুনি মাখন বৰণীয়া
দৃষ্টিন্দন আপোনাৰ দেহ-বৈভৱ
হিমালয় সম আপোনাৰ গৰ্ব
কাৰণ আপুনি ভাবে যে
আপুনি ধুনীয়া

আচলতে আপুনি ধুনীয়া জানো

আপুনি ভাল নাপায় বাগানীয়া ছোৱালীজনী
আপুনি ভাল নাপায় বনকৰা তিৰোতাজনী
আপুনি ভাল নাপায় মাগনী বুঢ়ীগৰাকী।

আপুনি ভালপায় আপোনাৰ দৰে মানুহবোৰ
যাৰ চুলিবোৰ সদায় কাজল কাজল মেঘ
অ' কাজল কাজল মেঘ
পোছাকযোৰ যাৰ ব্ৰেণ্ডেড
চিকচিকীয়া এখন দামী গাড়ীত
আপোনাৰ ঘৰলৈ যি আলহী হৈ আহে
আপোনাৰ প্ৰশংসাত যি গংগাটোপ হৈ পৰে

অথচ আপোনাৰ অনুপস্থিতিত
যিয়ে মুখ-টিপি হাঁহে
ভুলতো আপোনাক তাৰিফ নকৰে
যি আপোনাৰ মষ্ট ফেভাৰিট ফ্ৰেণ্ড
আপুনি ধুনীয়া জানো

আপুনি ভাল নাপালেও বাগানীয়া ছোৱালীজনীয়ে
আপোনাক ভালপায়
অপুনি ভাল নাপালেও বনকৰা তিৰোতাজনীয়ে
আপোনাক ভালপায়
আপুনি ভাল নাপালেও মাগনী বুঢ়ীগৰাকীয়ে
আপোনাক ভালপায়

তেওঁলোক ৰঙীন চশমা নিপিন্ধা মানুহ
তেওঁলোক সেউজীয়া বুকুৰ মানুহ
তেওঁলোক ট্ৰেকৰ ভিতৰৰ মানুহ
আজিলৈকে তেওঁলোকক কোনেও প্ৰদৰ্শন কৰা নাই
ৰঙা নতুবা হালধীয়া কাৰ্ড।

তেওঁলোক খাটি তামবৰণীয়া মানুহ
তেওঁলোক ধুনীয়া মানুহ
আপুনি ধুনীয়া জানো!

পৰিভ্ৰমী হ'ব খোজো

মণিকা শৰ্মা শেনচোৱা
প্ৰাক্তন ছাত্ৰী

ওখ গছবোৰত জ্বলি থকা
মমৰ পোহৰত
যেতিয়া প্ৰাচীন গীৰ্জাৰ
প্ৰাৰ্থনা সভা উজ্জ্বল হৈ উঠিছিল
তেতিয়া তেওঁ মোৰ কাষত নাছিল।

অকলশৰীয়া ওখ গছ এজোপাৰ
তলত তেওঁক অকলশৰে
বৈ থকা সকলোৱে দেখিছিল।

মমৰ দৰে গলি গলি
শেষ হৈ যাব খোজা
মানুহৰ জীৱনক খৰি বাথিবলৈ
মই ঈশ্বৰৰ ওচৰত আঠুকাটি বহি আছিলোঁ

অথচ তেওঁ...
আধাপকা আউল বাউল চুলিবোৰ জোকাৰি
বিশ্বাস আৰু অহংকাৰেৰে
মোক বুজাইছিল
অতৃপ্ত মানুহৰ পৃথিৱীত
একো নাই...

যদি ক'ববাত কিবা এটি আছে
সেয়া বতাহৰ দৰে
কোনো ফুলৰ সুগন্ধিত
প্ৰেমে বিলাই দিয়া
স্মৃতিৰ এটি লহৰ।

হে মোৰ প্ৰিয় মানুহ
জীৱিত মানুহৰ আত্মাৰ বাবে
সেই লহৰ বিচাৰি
মই পৰিভ্ৰমী হ'ব খোজো।■

শৰতৰ এটি নিশা

ৰক্তিম বৰগোহাঞি
প্ৰাক্তন ছাত্ৰ

শৰতৰ এটি নিশা,
যেতিয়া জিলিকিছিল দূৰৰিত
সৰি পৰা নিয়ৰৰ

এটি এটি টোপাল মুকুতা হৈ।
উইচিঙাৰ মাতে ভেদি গৈছিল
গহীনতাৰ সাজ পৰিহিতা,
অৰণ্যৰ নিৰ্জনতাৰ।
চঞ্চলা লাহী দেহ।
শাৰদীয় শুভ্ৰতাই

চুম্বন যাচিছিল,
যৌৱনদীপ্ত দুৱৰাৰ বান্ধোন
ভিডিও খাঞ্জুজা সেউজ...
নৈপৰীয়া কঁহুৱাই বতাহৰ
বাগত লাহী দেহ
এৰি দিয়া পৰিৱৰ্তে শুনিছিল
নৈৰ হিয়া ভগা কান্দন
যাৰ সোঁতত লিপ্ত আছিল
মানৱীয় চূড়াৰ
অৱক্ষয়ৰ এটি এটি টুকুৰা
গেছ হৈ।■

Are invasive feral-horse excluding native blackbucks? A case study in Southern India

Subhasish Arandhara

Batch 2011-2014 B.Sc. Botany

With this article, I present an outline of our ecological study highlighting the flagship Indian blackbuck [*Antelope cervicapra*] from Point Calimere Wildlife Sanctuary, located on the east coast of southern India, which is home to one of India's largest populations. The species is a true antelope endemic to the Indian subcontinent and was widespread during the 19th century. It is now extinct locally in many parts of India due to extensive hunting, habitat loss in the form of grassland constriction, agriculture, urbanization and overgrazing. The species is categorised under the least concerned category by the IUCN and is listed under Schedule I of the Indian Wildlife Protection Act 1972. To talk about the species, it is a social grazer exhibiting charismatic lek mating strategy, it is adapted to live in open grasslands and feed mainly on short grass. Conservation issues exist due to overgrazing and diminishing grassland habitat by an invasive tree [*Prosopis juliflora*] proliferation, while, studies indicate spatial and dietary overlap between the feral-horse as a potential threat to the blackbucks in the sanctuary. Feral-horse [*Equus caballus*] is an

invasive large herbivore whose arrival at Point Calimere is unknown and two different views of invasion exist : One, around a thousand years ago, they were used by the Chola Kingdom for trade with both Sri Lanka and Arabia and left after the fall of the dynasty. The other view is that these horses are the descendants of those brought by the Portuguese who landed on the nearby beach of Velankanni and used them there to build the famous Velankanni church. While returning home the Portuguese had abandoned them, and they strayed into the forests and adapted to life in the wild. The invasive is also a grazer and has an ecologically similar niche with the blackbuck, both of which differ greatly in social grouping, body mass and digestive physiology : blackbuck forms large herds generally numbering 2–129 animals, is a medium-sized herbivore with ruminant stomach and a selective feeder known to rely largely on short grasses, while feral-horse forms small herds of 2-5 individuals, is a large herbivore, with non-ruminant stomach and a bulk feeder. These differences may distinguish the feral-horse as an efficient competitor to the subordinate blackbuck, thus, the former is

expected to invade resource profuse areas. In response, the subordinate species may be compelled to get displaced into areas with poor resources. Such interactions are therefore of particular concern if the efficient competitor can exclude the other in the long run. Taking this as the broad research question we designed our study following approaches based on multiple covariate distance sampling [MCDS] framed with Geographical Information System [GIS] and conducted a series of field survey during 2017-2019. Although we noticed a spatial overlap in our findings, we also observed a pattern of blackbucks keeping away from feral-horse suggesting deviation from spatial coexistence. Furthermore, with regard to seasonality, the study area becoming overabundant with water is considered to be a major spatial restriction during the wet season and it is expected to cause aggregation of these two species at locations where resources are available in the form of elevated and grassland free of immersion. Blackbucks are mostly dependent on nibbling short grass leaf apices, whereas the invasive feral-horse displays bulk feeding in which the consumption rate of the forage is higher than the former. A subordinate competitor's approach also involves avoiding the more effective one in order to minimize

interference. In this case, blackbuck turns out to be a less efficient competitor, avoids or, alternatively, feral-horse tends to keep the native species away. In our study, we also observed a remarkable pattern of blackbuck avoiding or feeding away from locations with their main diet species, demonstrating the antelope might as well get distributed in locations where the main diet was absent. This finding along with the trend of blackbucks keeping away from feral-horse indicate that invasive competitively displacing the smaller-sized blackbuck towards sub-optimal resource constricted locations to avoid interference competition. As feral-horse also depend on same grass species as their principal diet, resulting in reduction of shared food resources to be acquired by the blackbuck efficiently. Thus, competition is made known to occur. These results suggest that invasive feral-horse is a major threat to blackbucks in the sanctuary. Further, our findings could help to refine the management of grassland patches and implement control measures on the invasive feral-horse that may ensure the long-term survival of the native blackbucks at our study area or suggest study design and management elsewhere for other species of ungulates where similar situations prevail. ■

কালগ্নি

বিজয়লক্ষ্মী বৰুৱা

স্নাতকোত্তৰ প্ৰথম ষণ্মাসিক, পদাৰ্থ বিজ্ঞান বিভাগ

২০১৭ চনৰ ডিচেম্বৰ মাহৰ ৩১ তাৰিখৰ সন্ধিয়া ৬ বাজি ১৫ মিনিটত গৱেষণাগাৰৰ জিৰণি চ'ৰাতে ধূপচকৈ আহি পৰিলোহি। আনন্দতে গোটেই শৰীৰটোৱে সাতখন আঠখন কৰিছিল বাবে প্ৰায় মহাকাৰুতিৰ যানখনৰ ভিতৰতে দুবাৰমান জঁপিয়াই দিলোঁ। তেতিয়াহে লক্ষ্য কৰিলো যে, তাঁৰ কিছুমান এতিয়াও গাত লাগিয়ে আছিল আৰু অক্সিজেনৰ মাল্লখনো অলপ তললৈ খহি আহিছে। কিছু সময়ৰ পাছত যানৰ পৰা ওলাই আহি দেখিলোঁ মিকিয়ে মোলৈ আগ্ৰহেৰে চাই আছে যেনিবা তাইক এটা বিস্কুট বা কেৰুহে লাগে। মই মিকি বুলি মতাৰ লগে লগে দৌৰি আহি মোৰ ভৰি দুটাত লেওসেও কৰিছিল বাবে মই তাইক উঠাই লৈ মৰমতে পিঠিৰ বগা নোমখিনিত চুমা এটা খাই চিঞৰি উঠিলোঁ, “মই আজি মোৰ গৱেষণাৰ প্ৰথম স্তৰৰ বিপৰীত দিশত সফলতা লাভ কৰিলোঁ। তায়ো মোলৈ চাই মেওঁ মেওঁ কৰি হাতত চেনেহ জাপি দিলে। প্ৰথমতে যানখন মোৰ গৱেষণাগাৰৰ মূল কক্ষত থৈ এতিয়া যানখনে বিপৰীত দিশত যাত্ৰাৰ বাবে কাম আৰম্ভ কৰিব লাগিব বুলি মনতে সাধাৰণভাৱে পৰিকল্পনা কৰি গা-পা ধুই ভাত কেইটামান খাই অলপ দীঘল দিলোঁ।

কলিংবেল বজাত ওলাই গৈ দেখিলো ডাক্তৰ প্ৰজ্ঞা বৰা আহিছে। বৰা আহিছে যেতিয়া কিবা এটা যে হৈছে ঠিক ভাবিবলৈ আৰম্ভ কৰোতেই বৰাই ক'লে, “অলপ আগতে আহিছিলোঁ কোন ফাললৈ গৈছিলে বা?” মই ক'লো এনে অলপ ফুৰিবলৈ। বৰাক এতিয়াই সকলো খুলি ক'বলৈ মন নগ'ল। যিহেতুকে মই পদাৰ্থ বিজ্ঞানৰ মানুহ সঠিক প্ৰমাণ নোহোৱাকৈ কিবা বকিলে কিছুমান ব্যক্তিয়ে পাগল বুলি কোৱাৰ সম্ভাৱনা এক'ৰ সমান। বৰাই ক'লে, “জানেনে গোস্বামী, কেইবছৰমানৰ আগতে যে ড° জয় কোঁৱৰে সময়যাত্ৰীসকলক তেওঁৰ ভোজলৈ আমন্ত্ৰণ কৰিছিল, তেতিয়া কোনো যে অহা নাছিল বুলি পাছত তেওঁ সংবাদ মাধ্যমৰ যোগেদি বিশ্ববাসীক জনাইছিল সেয়া হেনো মিছা।” মই ক'লো, “কি কয় হে

বৰা, তেওঁচোন নিমন্ত্ৰণী পত্ৰখন মিডিয়াৰ আগত দেখুৱাইছেই আৰু মোৰ ওচৰতো তাৰ কপি এটা আছে য'ত স্থান (Location) 52° 12' 21" N 0° 7' 4.7" E – বুলি আছিল। বৰা নিউৰলজিৰ ডাক্তৰ যদিও পদাৰ্থ বিজ্ঞানত ৰাপ আছে বাবেই মোৰ বান্ধৱী। বৰ্তমান চিকিৎসা বিজ্ঞানত পদাৰ্থ বিজ্ঞানৰ অৱদান যে অসীম সেয়া তেওঁ যন্ত্ৰ-পাতিবোৰ ব্যৱহাৰ কৰিয়েই গম পাইছে। বৰাই কেৱল দৰকাৰী কেইজনমান ব্যক্তিৰ লগতহে কথা-বতৰাৰ আদান-প্ৰদান কৰে। এই যুগত বেছি খোলা বজাৰ হ'লেও বেয়া বিশেষকৈ আমাৰ নিচিনা বিজ্ঞানীবোৰৰ ক্ষেত্ৰত!

এইবাৰ বৰাই আকৌ ক'লে, “নহয়নে গোস্বামী চিঠিখনৰ কথা কোৱা নাই। কোনো অহা নাই বুলি কোৱা কথাটো মিছা হেনো।” মই অলপ ডাঙৰকৈয়ে ক'লো কি? বৰাই ক'লে, “হয় গোস্বামী, বিশেষ একো খোৱাৰ চিন নাই যদিও পানী এগিলাছৰ আধা কমি আছিল বুলি CCTV কেমেৰাত বিশেষ সূত্ৰই প্ৰমাণ পাইছে পাছত কিন্তু ড° জয় কোঁৱৰে সেয়া নিজেহে খাইছিল বুলি ক'লে। মই সুধিলো কিয়? বৰাই কিবা ক'বলৈ ধৰোতেই ভাগ্যলক্ষ্মী বৰুৱাই নমস্কাৰ বুলি আমি থকা কোঠালৈ সোমাই আহিল। বৰুৱাই কলিংবেল কেতিয়াও নবজাই মোক কয় যে বিজ্ঞানীসকলেনো কি কৰে মনে মনে তেওঁৰ চাবলৈ মন যায়। পেছাত বৰুৱা লেখক বিশেষকৈ কৰে যদিও তেওঁৰ অন্তৰ আত্মাই বিজ্ঞানহে সোমাই আছে। কিছুমান কথাত তেওঁৰ বিজ্ঞানৰ গভীৰত্ব ইমানেই প্ৰকাশ পায় যে তেওঁক মোৰ এজন বিজ্ঞানীতকৈ কম বুলি অনুভৱেই নহয়। বৰুৱাক দেখি বৰাই ক'লে (সম্ভৱত ইতিকিংত) “বৰুৱা আহিলে যেতিয়া স্বৰচিত ৰোমাণ্টিক কবিতা এটাকে শুনাৱক। ভাগাই উত্তৰ দিলে, “হেৰা বৰা তোমালোকৰ নিচিনা মানুহৰ পৰা শাস্তি নাই বুজিছানে।” মই সুধিলো, “কিয় অ' ভাগ্য?” তাই ক'লে, “বিজ্ঞানী মনোভাৱ এটা লৈ কবিতাবোৰ সৃষ্টি কৰে মানুহে আকৌ সেইবোৰ ৰোমাণ্টিকহে পায়, নহ'ব আঁক এই

জীৱনত।” বৰাই সেমেনা সেমেনি কৰা দেখি ময়ে আকৌ ক’লো, “কি লিখিছিলিনো শেষৰটো কবিতা’ ভাগ্যই এইবাৰ আবলু কৰিলে শিবোনাম ‘ৰামধেনু’ —

সাতোৰঙেৰে পৰিপূৰ্ণ ৰামধেনুৰ
 ৰংবোৰ সদায় থাকে,
 মাথোঁ তাক পৰ্যবেক্ষণ কৰিবলৈ
 প্ৰয়োজন কিছুমান Experiment ৰ!!
 সৰুতে মুখত পানী ভৰাই
 ফু কৰি মাৰিছিলোঁ
 আৰু ডাঙৰ হৈ কৰিছিলোঁ
 প্ৰিজমৰ ব্যৱহাৰ।
 কিমান যে আচৰিত
 সদায় থাকা যদিও
 প্ৰাকৃতিকভাৱে লক্ষ্য কৰিবলৈ
 প্ৰয়োজন প্ৰমূলা সময়ৰ ॥

তাই কবিতাটো আবৃত্তি কৰা সময়তেই মোৰ বন্ধু যাদৱ হাজৰিকাও উপস্থিত হৈছিলহি। তেওঁ এজন গণিতজ্ঞ আৰু স্বাভাৱত অলপ ধেমেলিয়াও। হাজৰিকাই তপৰাই ক’লে, “বঢ়িয়া বঢ়িয়া, ইয়াতকৈ আৰু ৰোমাণ্টিক হ’ব পাৰেনে কবিতা। বৰাই ক’লে, ভাল হৈছে। মই মনতে ভাবিলো, আচলতে বাক-বিতণ্ডা কৰিলে মানুহৰ চিন্তাশক্তিৰ দুৱাৰখন খোলহে খায়, লগতে দুয়োপক্ষৰ জ্ঞান প্ৰসাৰিতও হয়। হওঁতে বাক বিষয়বোৰ অবান্তৰ বিষয় হ’ব নালাগিব আৰু দুয়োপক্ষ সুস্থিৰ মগজুৰ অধিকাৰী হ’ব লাগিব। যদিহে কবিতাৰ দৰে এটা মধুৰ বিষয়ক কেন্দ্ৰ কৰি চিন্তা-চৰ্চাত লিপ্ত হয় তেতিয়াও মই ভাবো যে ই বাক-বিতণ্ডা আদিত পৰিণত হ’ব। মই কিবা ভাবি থকা দেখি ভাগ্যই ক’লে ক’ আৰু কেনেকুৱা হৈছে। মই ক’লো, মোৰ চিন্তাশক্তিবোৰ ভৰৰ দৰে স্থিৰ। ই কোনো স্থান-কালৰ লগত সলনি হ’ব নোখোজে বা নহয় লাগিলে মই ৰাস্তাতেই শিলগুটি ভাঙি থাকো বা পঞ্চতাৰকায়ুক্ত হোটেলতেই! কিন্তু সময়ত ওলাইটো আহিব লাগিব ন? মানে মোৰ চিন্তা-শক্তি মানে ভাবনাবোৰৰ কথা কৈছোঁ। ভাগ্যই ক’লে বাক বাদ দে। বৰা আজি কিহৰ ওপৰত আলোচনা কৰিবলৈ আহিল ড° জয় কোঁৱৰৰ কথা নেকি? বৰাৰ হৈ হাজৰিকাই ক’লে, “লেখা মেলাত জড়িত মানুহ হিচাপে বৰুৱাই পদাৰ্থ বিজ্ঞানৰ কথাবোৰতো গুৰুত্ব প্ৰদান কৰে, লগতে আপুনি ইয়াত আছে যেতিয়া নতুন গৱেষণাৰ কথাই আলোচনা কৰিব হে... হে...!

ভাগ্যই মোলৈ চাই ক’লে, ড° জয় কোঁৱৰে কি ক’লে শুনিলিনে শেষত আধা সম্পূৰ্ণ গিলাছটোৰ কথা। মই জানিছিলোৱেই তেওঁ তেনেকৈয়ে ক’ব বুলি কাৰণ কোনো বস্তুৰ কেতিয়াও স্থিৰতা একে নাথাকে আইনষ্টাইনৰ আপেক্ষিকতাবাদৰ সূত্ৰৰ দৰে এটাই মাথোঁ আন এটাৰ ওপৰত নিৰ্ভৰ কৰিহে চলে। কোনো বস্তুৰ পৰা পোৱা শক্তি যে আমি ১০০% য়েই ব্যৱহাৰ কৰিব নোৱাৰো সেয়াও তাপগতি বিজ্ঞানৰ দ্বিতীয় সূত্ৰৰ পৰা বুজি পাইছোঁ। সময়ৰ লগে লগে বিশৃংখলতা (Disorder) বাঢ়ি গৈ থাকে আৰু পদাৰ্থ বিজ্ঞানৰ ইয়ে এটা দৰকাৰী সূত্ৰ যিয়ে সময় যে কেতিয়াবা বিপৰীত দিশত গতি কৰিব পাৰে তাক মানি নচলে; কিয়নো এনট্ৰপি সময়ৰ লগত বাঢ়িয়ে গৈ থাকে। কিন্তু বিজ্ঞানীবোৰৰ এটা উদ্ভাৱনী মনৰ বাবে শৃংখলাৰ পৰা বিশৃংখলাৰ ফালে যোৱাৰ ক্ষেত্ৰত শক্তিৰ উৎপন্ন কৰিবলৈ ধৰিলে যাৰদ্বাৰা শক্তি ব্যৱহাৰ কৰি নিজৰ কামসমূহ কৰাৰ লগতে উন্নত মানৰ যন্ত্ৰ আৰু শিল্পবিজ্ঞান বিষয়ক গুৰুত্ব দিবলৈ ধৰিলে। একপ্ৰকাৰে এই বিশৃংখলৰ জৰিয়তেহে আমাৰ পৃথিৱী আজিৰ স্তৰ পাইছেহি। উদ্ভাৱন হোৱা প্ৰতিটো বস্তুৰে শেষ আছেই। গতিকে যদিওবা কোনোবা প্ৰাণী আহিছিল সিহঁতে অহা যানত ব্যৱহাৰ হৈছিল প্ৰচুৰ পৰিমাণৰ শক্তি। বৰ্তমান কিছুমান মানুহৰ অহংকাৰী স্বভাৱৰ বাবে যাতে পৃথিৱীখন ধ্বংসৰ গৰাহলৈ নাযায় তাৰ বাবে তেওঁ মিছা মাতিছে। সম্ভৱতঃ তেওঁ ভাবিছিল মানুহে অতীতত কৰা কিছুমান ভুল শুদ্ধ কৰিবলৈও যাব পাৰে। তেতিয়া অসংখ্য শক্তি উৎপন্ন কৰিব লগা হ’ব পাৰে যিয়ে পৃথিৱীৰ দেহত আঘাত হানিব।

এইবাৰ বৰাই ক’লে, অ’ সেইটোও হ’ব পাৰে। কিন্তু তেওঁলোক কেনেদৰে আহিছিল সেইটো জনা হ’লে আমিও সময়যাত্ৰা কৰিব পাৰিলোঁহেঁতেন। যেনেদৰে আমি মেক্সৱেলৰ বিখ্যাত চাৰিটা সূত্ৰৰ জৰিয়তে গোটেই বিদ্যুত জগতখনকে বৰ্ণনা কৰিব পাৰোঁ। তেনেদৰে ড° জয় কোঁৱৰ, আমাৰ গোস্বামীহঁতেও কেৱল মাত্ৰ এটা সূত্ৰই গোটেই বিশ্বব্ৰহ্মাণ্ডৰ কথা বৰ্ণনা কৰিব পৰা কামত লাগি আছে নহয়নে ড° অমৃত গোস্বামী?

মই ক’লো, আপুনি ঠিকেই শুনিছে বৰা, যিহেতু আপোনালোকে জানেই নিউটন আৰু আইনষ্টাইনে নিৰ্মাণ কৰা মাধ্যাকৰ্ষণিক বল আৰু বিদ্যুৎ চুম্বকীয় বল যিটো ফাৰাডেই আৱিষ্কাৰ কৰিছিল লগতে আমাৰ বিজ্ঞানী ড° এ. পি. জে. আব্দুল কালামে এই দুটা বলক একেলগ কৰি দেখুৱাইছিল।

তাৰ পাছত আৰু দুটা বল ক্ৰমে দুৰ্বল বল আৰু শক্তিশালী বল এইকেইটাই লগ লাগি এটা সূত্রৰ নিৰ্মাণ কাৰ্য চলি আছে যদিও ঈশ্বৰ কণা বুলি এটা নতুন কণাৰ উদ্ভাৱন ঘটিছে। আপোনালোকে জানেনে, আমাৰ পৃথিৱীত ঋণাত্মক শক্তিয়েহে বেছি ঠাই আগুৰি আছে। গতিকে আমাৰ এই সূত্রত কণা, অতি কণা সকলো সোমাই পৰিছে। ইয়াৰ উপৰিও আমি 'তাঁৰ সুমা' মতবাদৰ লগতে M মতবাদ অৰ্থাৎ তাঁৰ সুমা মতবাদৰ মাকস্বৰূপ মতবাদৰ ওপৰতো কাম কৰি আছোঁ। যেতিয়া সেই আচৰিত সূত্রটো ওলাব যিয়ে সকলো বস্তুৰে বৰ্ণনা দিব পাৰে তেতিয়া আমি সকলো প্ৰশ্নৰে উত্তৰ উলিয়াব পাৰিম। তাক আমি 'সকলো প্ৰশ্নৰ উত্তৰ' মতবাদ বুলিয়ে কম। হাজৰিকাই ক'লে, 'নিশ্চয়কৈ সকলো প্ৰশ্নৰ উত্তৰ জনা সূত্রটোলৈ বাট চাই ব'ম।'

কিছুসময় সকলো নিৰৱে থাকিলে ১২ বাজিবলৈ কেইকেকেও মানহে আছে। চাৰিওফালে ব'ম-ফটকাৰ শব্দ। আজিকালি অসমীয়া মানুহেও ইংৰাজী নৱবৰ্ষ ভালকৈয়ে পালন কৰে। বৰাক আমাৰ লগত চাহ কেৰু খাই যাবলৈ কৈছিলো যদিও নৱবৰ্ষৰ শুভেচ্ছা জনাই বৰা গ'লগৈ। তেওঁৰ স্বামী আৰু ল'ৰাটোৰ লগত ফুৰিবলৈ ওলাই যোৱাৰ পৰিকল্পনা আছে বোলে। হাজৰিকাও কিছুসময়ৰ পাছত গ'লগৈ। ১২ বাজি ২০ মিনিট মান গ'ল। ভাগ্য, মই আৰু মিকি গোটাইকেইটাই বহি ল'লোঁ। সন্মুখত চাহ, বিস্কুট, কেৰু, ভুজিয়াৰে নৱবৰ্ষ উদ্‌যাপন। মই কালিৰ বিশেষ দিনটোত কৰা কামক লৈ যিমান আনন্দ অনুভৱ কৰিছিলোঁ তাতকৈ বেছি গৌৰৱ অনুভৱ কৰিছোঁ এই সময়খিনি পায়। ভাগ্য মোৰ অতি ভাল বান্ধৱী। তাইক মই কালিৰ যাত্ৰাটোৰ কথাখিনি কেনেকৈ কওঁ ভাবিয়ে পোৱা নাছিলোঁ। এক অদ্ভুত উজ্জ্বলতাবে মোৰ মুখখন জ্বলি উঠা দেখি তাই ক'লে, তই গৈছিলি নেকি অতীতলৈ? মই ক'লো, 'অ' গ'লো কিন্তু ভৱিষ্যতলৈহে। বহুত বহুত সময় যাত্ৰা কৰিলোঁ মই মোৰ মজ্জাৰ সদ্‌শ যানখনত। তাই জানিছিল মোৰ গৱেষণাৰ বিষয়ে কিন্তু মই এতিয়া মোৰ গৱেষণাৰ বিপৰীত দিশেহে যাত্ৰা কৰিলোঁ যিটো বহুকেইজন বিজ্ঞানীয়ে মিলি অংকৰ জৰিয়তে প্ৰমাণ কৰিছিলেই যদিওবা কামে কাজে এনেকুৱা যন্ত্ৰ বনোৱা ব্যক্তি ময়েই প্ৰথম। মোৰ গৱেষণাৰ বিষয় "আমি কেনেকৈ অতীতলৈ যাত্ৰা কৰিব পাৰিম।" যদিও কালি মই ভৱিষ্যতৰ পিনেহে গতি কৰিলোঁ।

তাই ক'লে, কি কি দেখিলি ক'। মই কোৱা নিচিনাকৈ

চুম্বকীয় প্ৰভাৱত চলোৱা যান-বাহন দেখিলিনে? এতিয়াৰ তুলনাত কিমান গুণ ওখ ঘৰ দেখিলি? মানুহবোৰৰ আকাৰ আকৃতি সৰু হৈ গৈছে নেকি? ইত্যাদি ইত্যাদি। বিজ্ঞান অনুসন্ধিৎসুক লগতে সাহিত্যিক মনটো, তাইৰ শাস্তই হ'ব পৰা নাই। মই ক'লো, 'ব' ব' কৈছোঁ, তোকহে প্ৰথমতে কৈছো তইতো জানই তই মোৰ কিমান... আৰু আৰম্ভণী বৰ্ণনা ব্যাখ্যা কৰিবলৈ নিদি তাই ক'লে হ'ব হ'ব মই কৃষ্ণ গহুৰৰ নিচিনাকৈ কথাবোৰ খাই যাম।

মই অলপ হাঁহি ক'বলৈ আৰম্ভ কৰিলোঁ তোক যে কৈছিলো ৫ প্ৰকাৰে আমি সময় যাত্ৰা কৰিব পাৰো বুলি। ভাগ্যই ক'লে, 'অ' প্ৰথমটো বেগ আছিল যদি তোৰ যানখনৰ বেগ পোহৰৰ বেগৰ সমান হয় তেতিয়া বাকী সকলো বস্তু তুলনাত তোৰ সময় লাহে লাহে চলিব। দ্বিতীয়টো হ'ল, তাঁৰৰ সৃষ্টিৰ বহস্য, যিটো আমাৰ পৃথিৱীত অতীতৰে পৰাই আছে আৰু ই কেৱল একমাত্ৰিক। কাৰণ ইয়াৰ কেৱল দীঘলহে আছে প্ৰস্থ আৰু উচ্চতা নাই। ইয়াৰ দ্বাৰা একে সময়তে একেটা বস্তু দুটা ঠাইতো দেখা পোৱা যায় যাক হাৰাৰ্ডৰ বিজ্ঞানীসকলে Twin Quasar বুলিও কয়। আৰু তৃতীয়টো হ'ল 'Warp Drive' যিয়ে আমাক পোহৰতকৈ বেছি বেগত সময় যাত্ৰা কৰাব পাৰে। ইয়াৰ তথ্য যে মেক্সিকান এজনে দিছিল নহয় জানো? মই ক'লো, "অ" কিন্তু এই প্ৰক্ৰিয়া সম্ভৱপৰ কৰিবলৈ এতিয়াও আমাৰ ওচৰত ইমান শক্তি নাই। ভাগ্যই আকৌ ক'লে, চতুৰ্থটো হ'ল 'Warm hole' যিটোৰ তথ্য প্ৰথমেই আইনষ্টাইনেই অৱগত কৰিছিল। কিন্তু ই ইমানেই সৰু যে কেৱল এটা অণুৰ সমানহে সেইবাবে ইয়াক ডাঙৰ কৰিব পৰা যন্ত্ৰ এটা বিজ্ঞানীসকলে বনাই আছে। যাতে ইয়াৰ মাজেদি মানুহে সময় যাত্ৰা কৰিব পাৰে ন?' মই ক'লো, তই ঠিকেই কৈছ আৰু পঞ্চমটো হ'ল মাধ্যাকৰ্ষণ। যিমানে বেছি মাধ্যাকৰ্ষণ শক্তিয়ে মানুহৰ বা বস্তুৰ ওপৰত ক্ৰিয়া কৰিব সিমানে সময় তাৰ বাবে লাহে লাহে চলিব। এতিয়া তই কেৱল শুন। মই প্ৰথমটোৰ জৰিয়তেই যাত্ৰা কৰিছিলোঁ যদিও কিবা কাৰণত মোৰ যানখন অতীতলৈ নগৈ ভৱিষ্যতলৈহে গ'ল। এতিয়া মই যানখনৰ কাৰুকাৰ্যসমূহ সলনি কৰিবলৈ গৱেষণা কৰি আছোঁ। যানখনৰ পৰা নমাৰ লগে লগে মই অন্য এখন পৃথিৱী দেখিবলৈ পালোঁ আৰু মেপত চাই দেখিলো যে ঠাইখিনি আমেৰিকাৰে অঞ্চল। ২০২০ বেই শেষৰফালে দেখিলোঁ যে NASA ই জেমছ ৱেব নামৰ এটা নতুন টেলিস্ক'প সৃষ্টি কৰিছে যিটো হাবলতকৈ ৭ গুণ বেছি শক্তিশালী আৰু ই Infrared light ৰ বাবে বহুত বেছি

স্পৰ্শকাতৰ হ'ব। ইয়াৰ জৰিয়তে ব্ৰহ্মাণ্ডৰ আৰম্ভণীৰ ১০০ বছৰৰ ভিতৰত কি কি হৈছিল এইবোৰ চাবলৈও সহজ হ'ব। আৰু United kingdom চৰকাৰী নিয়মৰ যোগেদি European Union ৰ লগত নাথাকিব। NASA ই In-Sight seismology Probe এটাও মহাকাশলৈ পঠাব যিয়ে মঙ্গল গ্ৰহৰ অন্তঃভাগৰ বিষয়ে গৱেষণা কৰিব। মুঠৰ ওপৰত এখন অত্যাধুনিক পৃথিৱী আমি পাম য'ত কৃত্ৰিম বুদ্ধিমত্তাই উন্নতিৰ শীৰ্ষস্থান লাভ কৰিব আৰু ৰবটসমূহৰ চিন্তা-ভাবনা কৰা শক্তি প্ৰকট হ'ব আৰু মানুহৰ শৰীৰৰ মৃত্যু ঘটাব পাছতো মস্তিষ্ক জীয়াই থাকিব। অৰ্থাৎ শিল্প বিজ্ঞান অসামান্য (Technology singularity) হৈ পৰিব।

তাই ক'লে, কি ক'ব মোৰ কাণখনকে বিশ্বাস কৰিবলৈ টান পাইছোঁ। মোৰ বন্ধু দিপাংকৰ শইকীয়াকে কওঁ নহ'লে কেইদিনমানতে সংবাদমেল এখন পাতিবলৈ তই গৱেষণাৰ কথাখিনিৰ লগতে যানখনৰ ভ্ৰমণ কাহিনীও ক'বি। মই সহজভাৱেই ক'লো, চা। তেজ গৰম হ'ব লাগিব প্ৰথমতে তইতো জানই মোৰ বক্তৃচাপ সদায় নিম্ন! তাই হাঁহি এটা মাৰি ক'লে, "তাকেহে, তেজ গৰম নহ'লে কুলি, কেৰণী আৰু শহুৰৰ ওপৰত জঁপিয়াই পৰা টানৰ দৰে কিছুমান মানুহ আৰু সাংবাদিকক বিশ্বাসত লোৱাও টান।" কিছুপৰৰ পাছত তাই গ'লগৈ।

কেইদিনমানলৈকে অকলেই ভাবি আছিলো যে সাধাৰণ মানুহক মোৰ ভ্ৰমণৰ কথা কওঁ। কিন্তু পাছত নিজে দেখা পালোঁ যে ভৱিষ্যতলৈ গতি কৰা মোৰ সময় যন্ত্ৰ মই অকলেই সৃষ্টি কৰা নাই। বহুকেইজন বিজ্ঞানীৰ সূত্ৰও এই উদ্ভাৱনত মই ব্যৱহাৰ কৰিছোঁ। মই কেৱল কুণ্ডত কটাৰ দৰে এই যানখনক দশমাত্ৰিকত (Tensor) প্ৰকাশ কৰিছোঁ। সাধাৰণ ব্যক্তিয়ে বৰ্তমানলৈকে চতুৰ্মাত্ৰিকলৈহে বুজি উঠিছে। শেষত মই ঠিক কৰিলোঁ যে বিজ্ঞানীসকলক নিমন্ত্ৰণ জনাই এখন মেল পতা যাওঁক। মেলত ভাগ্য, প্ৰজ্ঞা বৰা, দিপাংকৰ, যাদৱ হাজৰিকাও আছিল আৰু সাংবাদিকসকলো আছিল। সকলোৱে মোক সময় যাত্ৰাৰ বাবে শুভেচ্ছা প্ৰদান কৰিছিল যদিও মই শেষত সকলো বিজ্ঞানীকে শ্ৰদ্ধা জনাই ক'লো যে, "আমি সকলো লগ লাগিয়ে এই যান উদ্ভাৱন কৰিছোঁ।"

পিছদিনা কিছুমান বাতৰি কাকতে মোক ভূয়সী প্ৰদান কৰিছিল যদিও কিছুমান বহুত বেয়াকৈ লিখিছিল। মোৰ তেজ B⁺ (Be Positive) মই মোৰ বিষয়ে কোৱা সকলো কথাই শুনিছিলোঁ। এখনত লিখিছিল, "ড° গোস্বামীয়ে সময় যাত্ৰা

কৰিছে অন্য বিজ্ঞানীৰ সূত্ৰ ব্যৱহাৰ কৰি।" অন্য এখনত "তেওঁ ভৱিষ্যতত কি দেখিলে সেয়া তেওঁ জাতিটোৰ কাৰণে এতিয়া প্ৰয়োজন নহয় বুলি অহংকাৰী মনোভাৱেৰে দৃঢ়ভাৱে ব্যক্ত কৰিলে।" ইত্যাদি...।

ইয়াৰ মাজতে মোক এখন বিশ্ববিদ্যালয়ে যানখনৰ, মডেল এটা প্ৰদৰ্শন কৰিবলৈ মাতিলে। তাত উপস্থিত হৈ প্ৰথমেই ক'লো যে, মই আকস্মিকভাৱে কোনো মহত্ব কাম কৰা নাই, আকস্মিকভাৱে কোনো উদ্ভাৱনো কৰা নাই সেইবোৰ সম্ভৱ হৈছে মোৰ কামৰদ্বাৰা। তাৰে এজন ছাত্ৰই মোৰ জীৱনত উদ্ভাৱন কৰা আটাইতকৈ সন্তোষজনক বস্তু কি আছিল বুলি সুধিছিল। মই ক'লো, সৰুতে প্ৰায়ে মায়ে মোক গাখীৰ গৰম কৰিবলৈ দিছিল। তেতিয়া মই বৰ অধৈৰ্য আৰু অলপ এলেহুৱা আছিলো গতিকে গাখীৰ গৰম হোৱালৈকে ৰবলৈ মোৰ সময় নাছিল তেতিয়া মই গাখীৰ গৰম হৈ উফন্দি যোৱা গম পাবৰ বাবে এটা সৰু যন্ত্ৰ দুখন চামোচ, এটা music system, এডাল কাঁটা আৰু অলপ তাঁৰৰ জৰিয়তে বনাইছিলো, যাৰ জৰিয়তে মই আৱিষ্কাৰ কৰিলো যে গাখীৰৰ সব বিদ্যুতৰ সুপৰিবাহী। তাৰ পাছত কেইবাটাও প্ৰশ্নৰ (সময় যন্ত্ৰৰ লগত জড়িত) উত্তৰ দি ঘৰমুৱা হ'লোঁ।

এতিয়াও মোৰ মনটোৱে শান্তি লাভ কৰা নাছিল কাৰণ মই মোৰ নিজৰ গৱেষণাৰ কাৰ্য শেষ কৰিব পৰা নাছিলোঁ। বহুকেইজন ব্যক্তিয়ে মোক কৈছিল সময় যন্ত্ৰৰ যোগেদি অতীতলৈ যাবৰ বাবে কেইবাটাও পেৰাডক্স আছে। যেতিয়ালৈকে মোৰ মগজুটোৱে অলপ শান্তি নাপায় তেতিয়ালৈকে মোৰ গৱেষণা যে আগনাবাঢ়ে ভালকৈয়ে বুজিছিলোঁ। গতিকে, মাজুলীৰ কমলাবাৰীত মুকলি মনেৰে কিছুদিন থাকিবলৈ গ'লোঁ। তাত এজন কৈশোৰ বয়সৰ ল'ৰাই প্ৰায়ে মোৰ ওচৰলৈ আহি তাৰ প্ৰশ্নসমূহৰ উত্তৰ বিচাৰে। এদিন সি এপাহ ফুল মোক দিবলৈ লৈ আহিছিল তেতিয়া কথাৰ মাজতে সেই কৈশোৰ বয়সৰ ল'ৰাজনে ক'লে, অংকবোৰ ইমান টান, এইবোৰনো কিয় পঢ়িব লাগে? ইয়াৰ চোন বিশেষ একো ব্যৱহাৰেই নাই। তেতিয়া তাক মই বুজাই ক'লো, পৃথিৱীৰ সকলো বস্তুতেই গণিত সোমাই থাকে। গোটেই বিশ্বব্ৰহ্মাণ্ডখনেই 'linear Programming' ৰ অংকৰ নিচিনা। কোনোটো বস্তু কিমান লাগিব বা তাৰ দাম কিমান হ'লে সকলোতকৈ বেছি লাভ হ'ব তালিকাখনত আগতেই উপলব্ধ হৈ থাকে মাত্ৰ তাক চাবলৈ নিখুঁত জ্ঞানৰ প্ৰয়োজন। আৰু তুমি যে হাতত এই ফুলপাহ লৈ আছা তাৰ পাহিবোৰো

তাৰ পাছত আৰু দুটা বল ক্ৰমে দুৰ্বল বল আৰু শক্তিশালী বল এইকেইটাই লগ লাগি এটা সূত্ৰৰ নিৰ্মাণ কাৰ্য চলি আছে যদিও ঈশ্বৰ কণা বুলি এটা নতুন কণাৰ উদ্ভাৱন ঘটিলে। আপোনালোকে জানেনে, আমাৰ পৃথিৱীত ঋণাত্মক শক্তিয়েহে বেছি ঠাই আগুৰি আছে। গতিকে আমাৰ এই সূত্ৰত কণা, অতি কণা সকলো সোমাই পৰিলে। ইয়াৰ উপৰিও আমি 'তাঁৰ সুমা' মতবাদৰ লগতে M মতবাদ অৰ্থাৎ তাঁৰ সুমা মতবাদৰ মাকস্বৰূপ মতবাদৰ ওপৰতো কাম কৰি আছোঁ। যেতিয়া সেই আচৰিত সূত্ৰটো ওলাব যিয়ে সকলো বস্তুৰে বৰ্ণনা দিব পাৰে তেতিয়া আমি সকলো প্ৰশ্নৰে উত্তৰ উলিয়াব পাৰিম। তাক আমি 'সকলো প্ৰশ্নৰ উত্তৰ' মতবাদ বুলিয়ে কাম। হাজৰিকাই ক'লে, 'নিশ্চয়কৈ সকলো প্ৰশ্নৰ উত্তৰ জনা সূত্ৰটোলৈ বাট চাই ব'ম।'

কিছুসময় সকলো নিৰৱে থাকিলে ১২ বাজিবলৈ কেইকেকেও মানহে আছে। চাৰিওফালে ব'ম-ফটকাৰ শব্দ। আজিকালি অসমীয়া মানুহেও ইংৰাজী নৱবৰ্ষ ভালকৈয়ে পালন কৰে। বৰাক আমাৰ লগত চাহ কেৰু খাই যাবলৈ কৈছিলো যদিও নৱবৰ্ষৰ শুভেচ্ছা জনাই বৰা গ'লগৈ। তেওঁৰ স্বামী আৰু ল'ৰাটোৰ লগত ফুৰিবলৈ ওলাই যোৱাৰ পৰিকল্পনা আছে বোলে। হাজৰিকাও কিছুসময়ৰ পাছত গ'লগৈ। ১২ বাজি ২০ মিনিট মান গ'ল। ভাগ্য, মই আৰু মিকি গোটাইকেইটাই বহি ল'লোঁ। সন্মুখত চাহ, বিস্কুট, কেৰু, ভুজিয়াৰে নৱবৰ্ষ উদ্‌যাপন। মই কালিৰ বিশেষ দিনটোত কৰা কামক লৈ যিমান আনন্দ অনুভৱ কৰিছিলোঁ তাতকৈ বেছি গৌৰৱ অনুভৱ কৰিছোঁ এই সময়খিনি পায়। ভাগ্য মোৰ অতি ভাল বান্ধৱী। তাইক মই কালিৰ যাত্ৰাটোৰ কথাখিনি কেনেকৈ কওঁ ভাবিয়ে পোৱা নাছিলোঁ। এক অদ্ভুত উজ্জ্বলতাৰে মোৰ মুখখন জ্বলি উঠা দেখি তাই ক'লে, তই গৈছিলি নেকি অতীতলৈ? মই ক'লো, 'অ' গ'লো কিন্তু ভৱিষ্যতলৈহে। বহুত বহুত সময় যাত্ৰা কৰিলোঁ মই মোৰ মহাবাৰ সদৃশ যানখনত। তাই জানিছিল মোৰ গৱেষণাৰ বিষয়ে কিন্তু মই এতিয়া মোৰ গৱেষণাৰ বিপৰীত দিশেহে যাত্ৰা কৰিলোঁ যিটো বহুকেইজন বিজ্ঞানীয়ে মিলি অংকৰ জৰিয়তে প্ৰমাণ কৰিছিলেই যদিওবা কামে কাজে এনেকুৱা যন্ত্ৰ বনোৱা ব্যক্তি ময়েই প্ৰথম। মোৰ গৱেষণাৰ বিষয় "আমি কেনেকৈ অতীতলৈ যাত্ৰা কৰিব পাৰিম।" যদিও কালি মই ভৱিষ্যতৰ পিনেহে গতি কৰিলোঁ।

তাই ক'লে, কি কি দেখিলি ক'। মই কোৱা নিচিনাকৈ

চুম্বকীয় প্ৰভাৱত চলোৱা যান-বাহন দেখিলিনে? এতিয়াৰ তুলনাত কিমান গুণ ওখ ঘৰ দেখিলি? মানুহবোৰৰ আকাৰ আকৃতি সৰু হৈ গৈছে নেকি? ইত্যাদি ইত্যাদি। বিজ্ঞান অনুসন্ধিৎসুক লগতে সাহিত্যিক মনটো, তাইৰ শান্তি হ'ব পৰা নাই। মই ক'লো, 'ব' ব' কৈছোঁ, তোকহে প্ৰথমতে কৈছো তইতো জানই তই মোৰ কিমান... আৰু আৰম্ভণী বৰ্ণনা ব্যাখ্যা কৰিবলৈ নিদি তাই ক'লে হ'ব হ'ব মই কৃষ্ণ গহুৰৰ নিচিনাকৈ কথাবোৰ খাই যাম।

মই অলপ হাঁহি ক'বলৈ আৰম্ভ কৰিলোঁ তোক যে কৈছিলো ৫ প্ৰকাৰে আমি সময় যাত্ৰা কৰিব পাৰো বুলি। ভাগ্যই ক'লে, 'অ' প্ৰথমটো বেগ আছিল যদি তোৰ যানখনৰ বেগ পোহৰৰ বেগৰ সমান হয় তেতিয়া বাকী সকলো বস্তু তুলনাত তোৰ সময় লাহে লাহে চলিব। দ্বিতীয়টো হ'ল, তাঁৰৰ সৃষ্টিৰ বহস্য, যিটো আমাৰ পৃথিৱীত অতীতৰে পৰাই আছে আৰু ই কেৱল একমাত্ৰিক। কাৰণ ইয়াৰ কেৱল দীঘলহে আছে প্ৰশ্ন আৰু উচ্চতা নাই। ইয়াৰ দ্বাৰা একে সময়তে একেটা বস্তু দুটা ঠাইতো দেখা পোৱা যায় যাক হাৰাৰ্ডৰ বিজ্ঞানীসকলে Twin Quasar বুলিও কয়। আৰু তৃতীয়টো হ'ল 'Warp Drive' যিয়ে আমাক পোহৰতকৈ বেছি বেগত সময় যাত্ৰা কৰাব পাৰে। ইয়াৰ তথ্য যে মেসিকান এজনে দিছিল নহয় জানো? মই ক'লো, "অ' কিন্তু এই প্ৰক্ৰিয়া সম্ভৱপৰ কৰিবলৈ এতিয়াও আমাৰ ওচৰত ইমান শক্তি নাই। ভাগ্যই আকৌ ক'লে, চতুৰ্থটো হ'ল 'Warm hole' যিটোৰ তথ্য প্ৰথমেই আইনষ্টাইনেই অৱগত কৰিছিল। কিন্তু ই ইমানেই সৰু যে কেৱল এটা অণুৰ সমানহে সেইবাবে ইয়াক ডাঙৰ কৰিব পৰা যন্ত্ৰ এটা বিজ্ঞানীসকলে বনাই আছে। যাতে ইয়াৰ মাজেদি মানুহে সময় যাত্ৰা কৰিব পাৰে ন?' মই ক'লো, তই ঠিকেই কৈছ আৰু পঞ্চমটো হ'ল মাধ্যাকৰ্ষণ। যিমানে বেছি মাধ্যাকৰ্ষণ শক্তিয়ে মানুহৰ বা বস্তুৰ ওপৰত ক্ৰিয়া কৰিব সিমানে সময় তাৰ বাবে লাহে লাহে চলিব। এতিয়া তই কেৱল শুন। মই প্ৰথমটোৰ জৰিয়তেই যাত্ৰা কৰিছিলোঁ যদিও কিবা কাৰণত মোৰ যানখন অতীতলৈ নগৈ ভৱিষ্যতলৈহে গ'ল। এতিয়া মই যানখনৰ কাৰুকাৰ্যসমূহ সলনি কৰিবলৈ গৱেষণা কৰি আছোঁ। যানখনৰ পৰা নমাৰ লগে লগে মই অন্য এখন পৃথিৱী দেখিবলৈ পালোঁ আৰু মেপত চাই দেখিলো যে ঠাইখিনি আমেৰিকাৰে অঞ্চল। ২০২০ ৰেই শেষৰফালে দেখিলোঁ যে NASA ই জেমছ ৱেব নামৰ এটা নতুন টেলিস্ক'প সৃষ্টি কৰিছে যিটো হাবলতকৈ ৭ গুণ বেছি শক্তিশালী আৰু ই Infrared light ৰ বাবে বহুত বেছি

৫, ৮, ১৩... শ্ৰেণীত আছে। এই শ্ৰেণীবোৰক ফ'বিনাছ শ্ৰেণী বুলি কোৱা হয়। বিজ্ঞানীসকলো অন্য মানুহৰ সৈতে একেই কিন্তু তেওঁলোকৰ এটা অনুসন্ধিৎসু মন আছে আৰু এখন প্ৰশ্নৰ কিতাপ।

কিছুদিনৰ পাছত গৱেষণাগাৰলৈ ঘূৰি আহিলোঁ। এদিন শুই থাকোতে চিলমিল টোপনিতে মই ভাবিবলৈ ধৰিলোঁ অতীতলৈ যাব পৰাকৈ সময় যন্ত্ৰটো প্ৰস্তুত কৰাৰ বিষয়ে। তেতিয়া মোৰ মনত ধৰিলে যে গোটেই বিশ্বব্ৰহ্মাণ্ডখনতো কিছুমান ফাক আৰু সময়ৰে গঠিত। যদিহে এই জালৰ যোগেদি এটা সুৰংগ বনাও য'ত দুফালে দুখন দুৱাৰ থাকে আৰু আমি যদি এখন দুৱাৰ জঠৰ কৰি দিও মানে যদি দুৱাৰখনৰ সময় বহুত লাহে লাহে চলিবলৈ ধৰে বা বন্ধ হৈ যায় আৰু ইখন দুৱাৰৰ সময় সাধাৰণ সময়ৰ দৰেই চলে তেতিয়া দুয়োখন দুৱাৰৰ মাজত সময়ৰ পাৰ্থক্য বাঢ়ি যাব বা বাঢ়িয়েই গৈ থাকিব। যদি কোনো ব্যক্তি দ্বিতীয়খন দুৱাৰৰ মাজেদি ভিতৰলৈ যাব বিচাৰে তেতিয়া তেওঁ ইখন দুৱাৰেদিও সেই সময়তেই ওলাই আহি যি সময়ত প্ৰথমখন দুৱাৰ জঠৰ কৰা হৈছিল। কিন্তু এই সুৰংগৰ মাজেদি যোৱা যন্ত্ৰটো আগৰ যন্ত্ৰটোৰ লগত স্বৰচিত শিল্পবিজ্ঞান আৰু যথেষ্ট শক্তি লগ লগালে পায়। এই স্বৰচিত শিল্পবিজ্ঞানৰ সূত্ৰটোৱে ব্যক্তিক ৬০ ছেকেণ্ড যন্ত্ৰটোৰ ভিতৰত থাকিবলৈ দি অতীততে থৈ আহিব। নিউক্লিয়াৰ সংযোজন আৰু বিখণ্ডনৰ যোগেদিও বহুত শক্তি পায়। মাত্ৰ বিখণ্ডনৰ শক্তিসমূহক নিয়ন্ত্ৰণ কৰিব পৰা যন্ত্ৰটো বনাই ল'ব লাগিব। বেডিয়েণ্ট শক্তি ব্যৱহাৰ কৰিব পৰা যাব। এই শক্তিসমূহ ব্ৰহ্মাণ্ডৰ সকলো ঠাইতেই আছে। এইবোৰ সদায় বৈ থাকে। কিন্তু মই জানো এইটো কাম অসম্ভৱ যেন লাগিলেও মই কৰিব পাৰিম কাৰণ মোৰ গুৰু এলবাৰ্ট আইনষ্টাইনে ইতিমধ্যে $E = mc^2$ এই সূত্ৰৰ জৰিয়তে শক্তিৰ বিষয়ে বহু কথাই কৈছে।

কিছু সময়ৰ পাছত সাৰ পাই বাবান্দাতে বহি থাকোতে গণিতজ্ঞ যাদৱ হাজৰিকা আহি ওলালহি। তেওঁক ময়েই মাতিছিলো অলপ গণনা কৰি দিবৰ বাবে যে কিমান বছৰৰ পিছলৈ গ'লে আমাৰ ইতিহাস পাৰ হৈ যায়। দুয়োজনে লগ লাগি থিক কৰিলো প্ৰায় লাখ লাখ বছৰ পাছলৈ গ'লে নতুন বস্তু দেখিবলৈ পাম সেইটোৱেই ঠিক হ'ল। তেঁৱেই ক'লে যে পৃথিৱীৰ মাত্ৰ ০.০০০০০০০১৫% শক্তিকে আমি বৰ্তমান ব্যৱহাৰ কৰি আছোঁ। গতিকে মই মনতে ভাবিলো যে এই কাম অৰ্থাৎ মোৰ অতীতলৈ যোৱা সময়যন্ত্ৰ গঠন হ'ব।

কেইমাহমানতে মই মোৰ সময়যন্ত্ৰত নতুনত্বৰ শিল্পবিজ্ঞান ঘটাই উদ্ভাৱন কৰি উলিয়ালো। তেতিয়া মোক বিচাৰি এদিন সেই কৈশোৰ বয়সৰ ল'ৰাটো আহিছিল তাৰ হাতত তেতিয়া আছিল এটা বহীৰ পৃষ্ঠা য'ত বহুত প্ৰশ্নৰে পৃষ্ঠাখন থুপা খাই আছে। মই পঢ়ি গ'লো -

১। পোহৰে ডুৱেলিটি অৰ্থাৎ তৰংগ আৰু কণাৰ বৈশিষ্ট্য দেখুৱাৰ দৰে সময়যন্ত্ৰই অতীত আৰু ভৱিষ্যত দুয়োটালৈ গতি কৰিব পাৰিবনে?

২। নিউট্ৰনৰ আকাৰ কি?

৩। ব্ৰহ্মাণ্ডত বহুতো নক্ষত্ৰ আছে যদিও ৰাতি পৃথিৱীখনত কিয় বেলেগ নক্ষত্ৰৰ পৰা পোহৰ নপৰেহি।

৪। কম্পাছডালে কিয় সদায় উত্তৰা-দক্ষিণাকৈ থাকে। তাৰ পাছত মই তাক মাত্ৰ ক'লো তোমাৰ সকলো প্ৰশ্নৰ উত্তৰ এতিয়া মই তোমাক দিব নোৱাৰিম যদিও এটা কথা কওঁ তোমাৰ প্ৰথম প্ৰশ্নৰ উত্তৰ মই বিচাৰি পাইছোঁ অতি সোনকালেই তোমাক লগ পাম বুলি তাক পঠাই দিলোঁ। মোৰ মনত বহুত আনন্দ লাগিছিল যে সেই ল'ৰাটোৰ মনত প্ৰশ্নৰ উদয় হৈছে।

কেইদিনমানৰ পাছতে মই যাত্ৰা আৰম্ভ কৰিব বিচাৰিছিলোঁ যদিও এবাৰ ভাগ্যহঁতক লগ পাবলৈ মন আছিল কাৰণ অতীতত সূত্ৰসমূহে কেনেদৰে প্ৰভাৱ বিস্তাৰ কৰিছিল ইয়াৰ ওপৰত কোনো জ্ঞাত নাছিল। আবেলি সময়ত ৬° বৰা, ভাগ্য আৰু যাদৱো আহি ওলালহি। বৰাই ক'লে তুমি এইটো গৱেষণা বন্ধ কৰা কাৰণ অন্য বিজ্ঞানীসকলে কৈছিল ই অসম্ভৱ। বৰাই তেনেকৈ কৈছিল কাৰণ তেতিয়ালৈকে মই মোৰ সফলতাৰ কথা কাকো কোৱা নাছিলোঁ। মই ক'লো, যদি ই সম্ভৱ। তেতিয়া? হাজৰিকা আৰু ভাগ্যই প্ৰায় একেলগেই ক'লে, "আমি তোমাক হেৰুৱাব নোখোজো ৬° অমৃত গোস্বামী।" তেওঁলোকৰ ভয় যদিহে বিপৰীত প্ৰতিক্ৰিয়া সৃষ্টি হয় তেতিয়া কি হ'ব। তেতিয়া মই একো নকলো যদিও অনুসন্ধিৎসু মনটোৱে ঠিক কৰি পেলালো যে মই যামেই। সকলো যাবলৈ ধৰাত তেওঁলোকক ক'লো, "সকলোৰে মুখকেইখন পৰমাণুৰ নিচিনাকৈ আচৰণ কৰিছে এটা পদাৰ্থ বিজ্ঞানৰ অণুত।" তেওঁলোক গ'লগৈ। তাৰ পাছত অলপ মিকিৰ লগত কথা পাতিলোঁ অতীত যাত্ৰাৰ বিষয়ে। তাই মাত্ৰ মোক সাহস দিয়াৰ দৰে মেও মেও কৰি থাকিল। ৰাতিলৈ মই যানখনত উঠি ভালকৈ মাস্ক আৰু গ্লেট লগাই ল'লো। এটা তীব্ৰ জোকাৰণি য'ত সময় ভাঁজ খাই গৈছিল বাৰুকৈ তাত মই চিটিকি নপৰিলোঁ।

লিফটত উঠিলে মূৰটো আচন্দ্ৰাই কৰাৰ ১০ গুণ বেছি অনুভৱ হ'ল। এটা সময়ত যানখনৰ পৰা নামি দেখিলোঁ গোটেই পৃথিৱীখনেই সেউজীয়া। ঘাঁহ-বন, জীৱ-জন্তুবোৰ আচৰিত ধৰণৰ। জীৱ-জন্তু উন্নতমানৰ প্ৰজাতি দেখিবলৈ পোৱা গৈছে আৰু উদ্ভিদসমূহতো। একে জোপা গছতে ক'লা জামুবোৰ গা-গছত ভৰ্তি হৈ লাগি আছে, বগী জামুবোৰ থোপা থোপে ডালত লাগিছে আৰু গোলাপী জামুসমূহ পাতত লাগি আছে। সকলোফালে আচৰিত পৰিৱেশ। আজিকালি e-commerce ৰ তুলনা কৰিব পাৰি সকলোবোৰ একেখন দোকানতে, তেনেতে কিছু দূৰত্বত এটা আচৰিত বস্তু দেখিলোঁ আৰু ভালকৈ লক্ষ্য কৰাত দেখা পালো তাৰ মূৰ দুটা। এটা সিংহৰ আৰু আনটো কুকুৰনেচীয়া বাঘৰ লগতে নেজডালৰ শেষৰ অংশটোত সাপৰ মূৰটো লাগি আছিল আৰু লৰচৰ কৰিও আছিল। সকলো জীৱ-উদ্ভিদে মিলি পৰিৱেশটো সমতুল্য কৰি ৰাখিছে। তেতিয়াই ভৰিত কিবা এটাই খোচৰা যেন অনুভৱ হ'লত চাই দেখিলো যে বৃশ্চিক এটাৰ নিচিনা প্ৰাণী এটাৰ তিনিটা মূৰ আছে। এটা বৃশ্চিকৰ দৰেই আৰু আন দুটা ক'লা পৰুৱাৰ। আৰু ইয়াৰো পাছফালে মৌ-মাখিৰ নিচিনা শুং এডাল আছে। লৰালৰিকৈ সময় যন্ত্ৰটোলৈ সোমাই আহি বিষত ৰ'ব নোৱাৰি Spray টো মাৰিবলৈ চাপৰোতেই মূৰটো up bottom টোত টিপ খাই গ'ল মই আৰু অতীতলৈহে যাত্ৰা কৰিবলৈ ধৰিলোঁ। ভৰিটোত গুটি এটাৰ নিচিনাকৈ কিবা এটা ফুলি আহিছিল। যানখন ৰৈ গ'লহি আৰু তেতিয়া মই ইয়াতনো কি আছে বুলি চাবলৈ নামি আহোতে বহুত গৰম অনুভৱ কৰিলোঁ আৰু দেখিলোঁ মাটিবোৰ

ফাটি গৈছে আৰু শিল-বালিৰ বতাহ বলিবলৈ ধৰিছে। তাত প্ৰায় জনশূন্য যেনেই দেখিলোঁ। লৰালৰিকৈ আকৌ যন্ত্ৰটোলৈ সোমাই আহি বাহিৰতকৈ অলপ শীতল অনুভৱ কৰিলো কাৰণ যন্ত্ৰটোৱে শীত-তাপ নিয়ন্ত্ৰণ কৰিব পাৰে। কিছু সময়ৰ পাছত ঘৰলৈ উভতি যাওঁ বুলি মগজুৱে কৈছিল যদিও মনটো মান্তি নহ'ল আৰু আগলৈ গ'লে কি পাম ভাবিবলৈ ধৰিলে। কিন্তু একো ঠুৱাদিহ নাপালোঁ। যি হয় দেখা যাব বুলি আকৌ Up bottom টো টিপিলোঁ যানখন ৰ'ল য'ত প্ৰথমতে যথেষ্ট উত্তাপ অনুভৱ কৰিলোঁ আৰু পাছলৈ মোৰ উশাহ-নিশাহ ল'বলৈও কষ্ট হয়। তেতিয়া সন্মুখৰ গ্লাছখনত এটা বাৰ্তা আহিল যে মোৰ যানখন লাহে লাহে গলিবলৈ ধৰিছে। কি কৰোঁ একো ভাবি নাপাই, তাকে জোৰত টিপি দিলোঁ কিন্তু ফল নেদেখুৱালে। বহুতবাৰ চেষ্টা কৰাৰ পাছত ভাবিলো মৰিবলৈ বেছি দেৰি নায়েই গতিকে বাহিৰত কি আছে তাকে চোৱা যাওঁক। মোৰ অনুভৱ হ'ল বাহিৰত এনে কিছুমান পদাৰ্থ থাকিব লাগিব যাৰ মাত্ৰ এচামুচেই আমাৰ পৃথিৱীখন ধ্বংস কৰি দিব। এই পদাৰ্থবোৰ হ'ব লাগিব, অতি উত্তপ্ত আৰু ইয়াৰ ঘনত্ব আমি ভাবিবলৈ আৰম্ভ কৰাতকৈও বহুত বেছি।

কিছু সময়ৰ পাছত মোৰ মূৰ আকৃতিৰ সময় যন্ত্ৰটোৰ দুৱাৰখন খুলি দিয়াৰ লগে লগে হৰমূৰাই বহুতো জ্বলন্ত অগ্নিৰ ফিৰিঙনি সোমাই আহিছিল আৰু ডাঙৰ ডাঙৰ শিলবোৰে এটা গৰম বতাহৰ মাজত ডুলি আছিল। লাভাৰ নিচিনা পদাৰ্থবোৰ পানী বাগৰি যোৱাৰ দৰে দুৱাৰৰ মাজেদি সোমাই আহি মোক গলাই পেলাইছিল। বৰ অসহ্য যন্ত্ৰণা এটাৰ মাজত মই দেখিলো এটা প্ৰলয় অৰ্থাৎ প্ৰলয়ৰ অগ্নি। □

এটি পথ বিচাৰি

বিশ্ববাজ গগৈ

পঞ্চম যণ্মাসিক, বিজ্ঞান শাখা

চাৰিওদিশে অন্ধকাৰ নিৰৱতাৰ ঠেক পথেদি গৈ আছে সি। মাজে মাজে বৈদ্যুতিক লাইটৰ জিলিকনি। মেইন ব'ডৰ পৰা গলিটোৱেদি সোমালে এক কিল'মিটাৰ দূৰত তাৰ ঘৰখন। অস্থিৰ খোজ কাটল দূৰৈত কুকুৰৰ ডুকডুকনি। মাজত এখন বাইক তাৰ কাষেদি পাৰ হৈ গ'ল। সি বাইক আৰোহীজনক চিনিবলৈ চেষ্টা কৰিলে আৰু বাইক আৰোহীজনেও তাক জুমি চালে কিন্তু বিফল। মদৰ নিচাত ক'ব নোৱাৰা হৈ সি গান গাই গৈছে এই মধ্যৰাতি। দূৰণিত ফেঁচাৰ কুকলি শুনি সি ভাল পাইছে। তাক চৰাইজনীয়ে সঁহাৰি জনাইছে। এই নিজান পৰিৱেশত গৈ থাকোতে হঠাৎ তাৰ মোবাইলৰ বিংটো বাজি উঠিল। জেপৰ পৰা উলিয়াই দেখে ম'বাইলৰ স্ক্ৰিনৰ পোহৰত এয়া ৰণদীপৰ কল। সি বিচিভ কৰিলে। সিমুৰত ৰণদীপৰ কণ্ঠ ভাহি পৰিল, হেল্ল' অংশু তই শুলি নেকি? ধীৰ গতিৰে অংশুৱে উত্তৰ দিলে, 'নহয় অ' মই বদনৰ দোকানৰ পৰা ঘৰলৈ আহি আছো।' অংশুৰ কণ্ঠ অসুললিত শুনি ৰণদীপ আচৰিত, সদায় সি মদ খাই নিচাত বিভোৰ হৈ থাকে। কিয়? কিয়? ৰণদীপে মনতে প্ৰশ্ন কৰিলে। তাৰ পাছত ৰণদীপে ক'লে, অহা মাহত এঠাইত ইণ্টাৰভিউ আছে, দিবি নেকি? অংশুৱে হাঁহি হাঁহি ক'লে, কিমান ইণ্টাৰভিউ দিবি। আমাৰটো কপালত নায়েই, তই দিলে দিবি মই নিদিও। সি লাইন কাটি দিলে।

ৰণদীপে তাৰ একমাত্ৰ বন্ধু যিয়ে তাৰ ভাল বেয়া সকলো খবৰ ৰাখে। ৰণদীপ আৰু অংশু আজি চাকৰিৰ বাবে যুঁজি যুঁজি অসহায় হৈ পৰিছে। অংশুৱে অনুভৱ কৰিছে, সি যেন ঘৰখনৰ বাবে আৱৰ্জনা। দেউতাকৰ পেঞ্চনৰ টকাৰে টানি টানি ঘৰখন চলাইছে। বায়েকৰ বেমাৰটোৱে তাক অধিক চিন্তিত কৰি তুলিছে, ভিনিহিয়েকক যদি অলপ সহায় কৰিব পৰা হ'লে। সি বি. এ. পাছ কৰি ঘৰতে নিবনুৱা হৈ পৰি আছে, নাই কোনো আত্ম সংস্থাপনৰ পথ। তাৰ বুকুত জ্বলি

থকা এই জুইকুৰা নুমুৰাবলৈ সি বদনৰ দোকানত মদ খায়। সি সকলোৰে ব্যথা বুজি পাই, কিন্তু তাৰ ব্যথা বুজিব কোনে?

অংশু আহি ঘৰৰ গে'টখন খোলোতে তাৰ লাইকী নামৰ কুকুৰজনী আহি তাৰ ভৰিৰ ওচৰত ৰ'লহি। তাই গিৰিহঁতক চিনি পাইছে। সি দৰ্জাত টোকৰ মাৰিলে। মাকে দৰ্জা খুলি ক'লে, 'বোপাই আহিলি, ইমান ৰাতিখন ক'তনো

আছিলগৈ?' অংশুৱে ক'লে, 'মা, বৰ ভোক লাগিছে, ভাত হৈছেনে?' তাৰ সন্মুখত থকা মাকে তাৰ মুখত মদৰ গোলন্দ পাই ক'লে, 'এই ৰাতিকাল এই গেলাগাল কি কাৰণে খাই আহিছ? তোৰ শুৱনি কমতে ভাত সজাই থৈছো, খাই বৈ শুই থাকগৈ যা।' মাকৰ কথাত কোনো উত্তৰ নিদি তাৰ শুৱনি কোঠালৈ গুছি গ'ল। সি ভাত খাই জোতা নোখোলাকৈ শুই পৰিল। তাৰ মনত বহুত আঘাত, তাৰ কোনো আত্ম সংস্থাপনৰ পথ নাই বুলি নহয়, তাৰ একমাত্ৰ বায়েকজনীক সহায় কৰিব নোৱাৰাটোহে। সিদিনা তাক বায়েকে ফোন কৰি কৈছিল, 'ভাইটি তইতো জানই মই তোৰ পৰা একো কথাই লুকুৱাই থোৱা নাই।' সি কথাষাৰৰ অৰ্থ বুজিব নোৱাৰি সুধিছিল — 'তই কি ক'ব খুজিছ?' বায়েকে সিদিনা কান্দি কান্দি কৈছিল তাক — 'যোৱাকালি ডাক্তৰৰ ওচৰলৈ গৈছিলো, ডাক্তৰে ক'লে অপাৰেশ্বন কৰিব লাগিব। মোৰ পেটত বোলে কিডনী ষ্টন হৈছে। আমাৰ এইকেইদিন পইচা পাতিও নাই, দেউতাক খুজিবলৈকো কিবা যেন লাগে, এতিয়া দেউতাই অৱসৰ ল'লে। বাক হ'ব দে, ঘৰত মাহঁতৰ ভালনে...?' তাৰ পাছত লাইন কাট খাই গৈছিল ম'বাইলৰ। কথাষাৰ শুনাৰ পিছত তাৰ দুচকু সেমেকি উঠিছিল, তাৰ ৰুগীয়া বায়েকৰ কৰুণ ব্যথা বুজি।

সেই কথাষাৰ আজিও তাৰ হিয়াত ৰংকাৰি উঠে। তাৰ জীৱনৰ জীৱিকা যেন আনৰ বুকুত ব্যথা শুনিবৰ, কিন্তু সি জানে, সি যদি এই ব্যথাৰোৰ নোহোৱা কৰিব পাৰে তেন্তে তাৰ অন্তৰে বতাহৰ চেৰে চেৰে হাঁহিব পাৰিব। এয়া হৈ উঠা নাই, তাৰ কোনো আত্ম সংস্থাপন নোহোৱাৰ বাবে। সি শুই পৰিল, এই দুপৰ নিশা তাৰ মৰমৰ গাৰুটোক সাৱতি। ফাগুনৰ কোনজাক মলয়াই তাক ধুৱাই পেলাইছে সি ক'বকে পৰা নাই। শীতৰ সেমেকা দিনবোৰত প্ৰকৃতিয়ে ধাৰণ কৰিছে নগ্নৰূপ, বসন্ত আগমনৰ দিশে ধাৱমান বহুৰৰ ছয় ঋতু, চাৰিওফালে উখল-মাখল পৰিৱেশ। ফাগুনৰ চোঁচা পচোৱাই গা-মন শাত পেলোৱাৰ সলনি আজি তাৰ মনত যেন বিষ সানিছে। পুৱাৰ পক্ষীৰ আৰাও, নাৰিকলৰ এশাৰী কাকিনী পাতৰ মাজেদি ৰ'দালিৰ মিঠা হাঁহি দেখি সি সাৰ পাই উঠি বাহিৰলৈ গৈ কিছু ফৰকাল অনুভৱ কৰিলে। আগদিনাৰ নিচা যেনেতেনে পাতলিল। সি দাঁত ব্ৰাহ্ কৰি থাকোতে দেউতাকে

ক'লে, 'হেৰ' বোপাই এইদৰে সদাই মদ খাই থাকিলে ভৱিষ্যতে সংসাৰ কেনেকৈ তৰিবি, নিজকে সংশোধন কৰ।' সি দেউতাকৰ কথাত উত্তৰ দিবলৈ টান পাইছিল তথাপিও ক'লে, 'দেউতা মোৰ একো হোৱা নাই অ', তহঁতে এনেয়ে চিন্তাখন কৰি থাক। মই কিবা এটা কৰিম, টকা-পইচা গোটাম, ঘৰ-সংসাৰ কৰিম।' সি মুখ-হাত ধুই চাহ কাপ খাই বাতিপুৰাৰ বাতৰিটো ল'লে। অলপ সময় পাছত ভাতমুঠি খাই দি দেউতাকৰ ভৰি চুই ওলাই গ'ল।

তাৰ কোনো লক্ষ্যস্থান নাই, বৈবাগীৰ দৰে ঘূৰি ফুৰে। আজিও গৈছে ঠিকনা নোহোৱা এক অচিন ঠাইলৈ, য'ত পাৰ পাৰে সি কিবা সংস্থাপনৰ পথ। নিজে নিজক সান্ত্বনা দিছে, আত্ম বিশ্বাস বঢ়াই তুলিছে। গৈ গৈ ক'ত ভৰি দিয়ে তাৰ কোনো ঠিক নাই, অজস্ৰ মানুহৰ মাজত হেৰাই গ'ল গুৱাহাটী মহানগৰীত। সৰুৰ পৰা কৰি অহা লক্ষ্য তাৰ এই হৈ পৰিল। এতিয়া তাৰ বাবে প্ৰয়োজন কেৱল টকাৰ, যি টকাৰ জৰিয়তে সি তাৰ বায়েক-ভিনিহিয়েকক সহায় কৰিব। সি গৈ নন্দন বেধুৰা বহিল। সি কিছুপৰ বহি থকাৰ পাছত তাৰ লগৰ বন্ধু এটাই আহি সুধিলে, আৰে অংশু! ইমান কিহৰ চিন্তা কৰিছ, গা ভাল নহয় নেকি?' অংশুৱে ক'লে, 'ক'ত যাব? মোৰ একো নাই হোৱা অ', এনে আছে।' তাৰ কণ্ঠত বহস্য দেখি বাগে কিছু সময় বৈ ক'লে, 'তোৰ কিবা হৈছে যদি মোক ক, কিজানিবা মই কেনেকৈ সহায় কৰিব পাৰোৱেই!' অংশুৱে তাৰ সকলো কথা বিৱৰি ক'লে লগতে তাক ক'লে তাৰ বায়েকৰ সহায়ৰ বাবে এই সময়ত অংশুক মাত্ৰ টকাৰ প্ৰয়োজন। টকাৰ বাবে সি যিকোনো কাম কৰিবলৈও ৰাজি। বাগে পুনৰ ক'লে, 'তইতো জানই, মই চুৰ, মাৰ্ডাৰ কৰি টকা-পইচা গোটাও। মোৰ কোনো সংস্থাপন নাই। আমিবোৰে ভাল ৰিজাল্ট কৰি পাছ কৰিলেও আমাৰ বাবেটো কোনো কাম নাই। কেৱল যিকেইটা ধনী ঘৰৰ ল'ৰা সিহঁতৰহে চাকৰি বুইছ।' কিছু সময় মৌন হৈ পাৰ হোৱাৰ পাছত বাগে বেধুৰেণ্টৰ চেলমেনক দুকাপ গৰম চাহ আৰু চিগুৰা আনিবলৈ অৰ্ডাৰ দিলে।

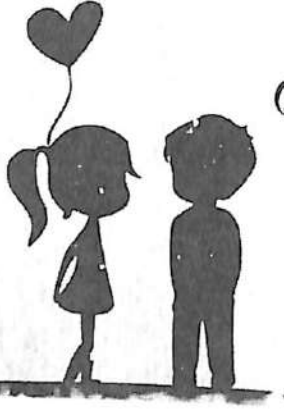
অংশুৰ ওঁঠৰ পৰা বাগৰি পৰিল কিছু কথা। এই পৃথিৱীখন সঁচাকৈয়ে বহুত জটিল। আমি বহুত সপোন ৰচিছিলোঁ। কিন্তু ঠান বান হৈ গ'ল অ'। আমাৰ এই যান্ত্ৰিক যাত্ৰা কিমান দিনলৈ চলিব অ', মোৰ অসহ্য লাগিছে অ'। কথাষাৰ শুনাৰ পাছত চাহ খাই খাই বাগে ক'লে, 'আজি এঠাইত এজন ধনী ব্যক্তিক মাৰ্ডাৰ কৰি গাড়ী চুৰ কৰি গাড়ীখন চান্দমাৰিত বিক্ৰী কৰাৰ প্লেন। আমাৰ গোটটোত পাঁচটা আছে। এটাই দুই লাখকৈ পাওঁ মাহেকৈ গেং লীডাৰৰ পৰা। আমাৰ আৰু কোনো ৰাস্তা নাই।' ভালেই হওঁক বা বেয়াই হওঁক

টকা পাওঁ। চামিল হ'ব বিচাৰিছ যদি হ'ব পাৰ, কিন্তু পাছত পুলিছে ধৰিলে মোক নক'বি। এতিয়া তোৰ কথা তই জান, যাৰ নে নাযাৰ। মই কোনো আৰু ঠিক আছে মই যাম। মোক মাথোঁ টকাৰ প্ৰয়োজন। অংশুৱে ক'লে। অংশুৰ হাতলৈ নিজাববীয়াকৈ টকা আহিব সি ভাবিয়েই আনন্দ পালে। কিন্তু সি যে বেয়া কাম কৰিবলৈ লৈছে সি জানে। সিহঁত ওলাই গ'ল গধূলি হোৱাৰ লগে লগে। এক অশুদ্ধ পথত ভৰি দিছে সি, তাৰ কোনো ভাল পথ নাই যি পথেদি সি টকা ঘটিব পাৰে। আৰম্ভ হ'ল তাৰ কু-অভিযান। সিহঁতে পোনতে গৈ এক নিঃজঞ্জাল হাবিতলীয়া ঠাইত ৰ'লগৈ। সেই ঠাইত সিহঁতৰ বলি হ'ব লগা হ'ল এজন নিৰ্দোষী, সু-স্বাস্থ্যৱান, চৰিত্ৰবান ব্যক্তি। সি মনতে ভাবিলে, এনেদৰে যদি সিহঁতে হত্যা কৰি যায়, ভাল মানুহবোৰ দেখোন পৃথিৱীৰ পৰা নোহোৱা হৈ যাব। চাৰিওফালে দানৱৰ, অসুৰ বিলাকৰহে ৰাজত্ব হ'ব। সি ভাবিলে কিন্তু উপায় নাই তাৰ বা সিহঁতৰ। সিহঁতে ব্যক্তিজনৰ মৃতদেহ পেলাই থৈ টাটা চুম ভিষ্টাখন চলাই লৈ গৈছিল। অংশুৰ কলিজাৰ ধপধপনি বাঢ়ি গৈছে। গোটেই শৰীৰটো তাৰ ঘামেৰে বিৰিঙি উঠিছে। জীৱনত তাক ভাল কাম কৰিবলৈহে আহিছিল কিন্তু আজি সি অপৰাধী হৈ পৰিছে। সিহঁতে গৈ থাকোতে হঠাৎ পিছফালে আৰু সন্মুখৰ ফালে আৰক্ষী বাহিনীৰ গাড়ী উপস্থিত হৈ সিহঁতৰ ফালে চোচা লৈছে। উপায় নাই সিহঁতে আত্মৰক্ষাৰ বাবে গাড়ীৰ পৰা নামি পলাবই লাগিব। সিহঁতে জানিছিল এশ গৰু মাৰিলে বাঘৰো মৰণ হয়, কিন্তু অংশুৰ যি কপাল প্ৰথম দিনাই এনে অৱস্থা। সিহঁতে পলাবলৈ ধৰোতেই পুলিচে গোটেই কেইটাক গ্ৰেপ্তাৰ কৰিলে। নিশা গভীৰ বাতি।

পিছদিনা বাতিপুৰা মহানগৰীত গাড়ী চোৰৰ বৃহৎ দলক গুৱাহাটী আৰক্ষী থানাৰ আৰক্ষীয়ে গ্ৰেপ্তাৰ কৰে। এই কথা Breaking News ত, বাতৰি কাকত সকলোতে প্ৰচাৰিত হৈ গ'ল। লগত জড়িত গুৱাহাটী মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰাক্তন ছাত্ৰ অংশুমান আৰু ৰাগ দুয়োজন এতিয়া কাৰাগাৰত বন্দী।

সেই অংশুমান যি অংশুমানৰ নিজৰ আত্ম সংস্থাপন নাই, বায়েকৰ বাবে টকাৰ যোগাৰ কৰিবলৈ গৈ অসৎ পন্থা লোৱা অংশুমান, যি সকলোৰে ব্যাথা বুজি পায়। আজি সেই অংশুমান টকাৰ বাবে সেই দলটোত চামিল হৈ এজন ব্যক্তিক হত্যা কৰি তেওঁৰ সহযোগীৰ সৈতে গাড়ী চোৰ কৰিবলৈ প্ৰয়াস কৰোতেই মহানগৰীৰ আৰক্ষী বাহিনীয়ে ঘটনাস্থলীত উপস্থিত হৈ চোৰৰ দলটোক গ্ৰেপ্তাৰ কৰি আনে। আৰু এতিয়া সেই আত্ম সংস্থাপন নোহোৱা অংশুমান ৰঙাঘৰত বন্দী।

এই বাতৰি শুনি অংশুমানৰ ঘৰৰ আত্মীয়ৰ সকলোৰে হৃদয় এতিয়া মাথোঁ স্তব্ধ হৈ ৰ'ল...।

কোমল বয়সৰ

প্ৰেমৰ সুবাস

মনোজ মৰাণ

তৃতীয় ষণ্মাসিক, কলা শাখা

অহাকালিলৈ সৰস্বতী পূজা। সকলো বিদ্যালয়তে চলিছে পূজাৰ যো-জা। পেণ্ডেবীৰ বিদ্যালয়সমূহতো তাৰ ব্যতিক্ৰম হোৱা নাই। পেণ্ডেবীৰ এখন বিদ্যালয় পেণ্ডেবী উচ্চ মাধ্যমিক বিদ্যালয়। তাতো চলিছে সৰস্বতী পূজাৰ দিনা সৰস্বতী আইক আদৰণি জনোৱাৰ যো-জা।

ছোৱালীবোৰে কামৰ মাজে মাজে আলোচনা কৰিছে পূজালৈ কোনে কি পিন্ধি আহিব। কোনোবাজনীয়ে চাদৰ-মেখেলা, কোনোবাজনীয়ে শাৰী আৰু কোনোবাজনীয়ে...। ল'ৰাবোৰেও কোনোজনে পূজাৰ মণ্ডপ সজাইছে কোনোজনে কলপুলি আনিছে আৰু কোনোজনে প্ৰতিমা আনিবলৈ গৈছে। কেৱল মোহনৰহে কামত মন বহা নাই। সি আজি স্কুলৰ গে'টৰ সন্মুখতে এগৰাকী অপৰূপা দেখা পালে। নিজৰ স্কুলৰে ছোৱালী তথাপি তাৰ ছোৱালীজনীক আগত দেখা মনত নাই। নতুনকৈ আহিছে নেকি? ক'ৰ ছোৱালী? কোন শ্ৰেণীত পঢ়ে? হাজাৰটা প্ৰশ্নই আজি মোহনৰ কামত বেমেজালি লগাইছে? স্কুলত ল'ৰা-ছোৱালীৰ সংখ্যাও সৰহ সেইবাবে হয়তো আগতে সেই ছোৱালীজনীক নেদেখিবও পাৰে। মোহন স্বপ্ন বিভোৰ হৈ পৰিল। সেই সময়তে অমনে মাত লগালে —

ঃ ঐ মোহন কি হ'ল, কি ভাবিছ?

ঃ নাই একো ভবা নাই। (মোহনে ক'লে)

ঃ নহয় তই কিবা এটা ভাবিছ, কি ভাবিছ?

ঃ আজি মই স্কুলৰ গে'টত এজনী ছোৱালী দেখিছিলোঁ।

ছোৱালীজনী আগতে দেখা মনত নপৰে।

ঃ অ' সেইটো কথাৰে তই ভাবি আছ।

ঃ নহয় অ' ছোৱালীজনী দেখাৰ পৰা মনটো বেলেগেই হৈ গ'ল।

ঃ অ' তই প্ৰেমত পৰিছ ন। তই মনত ৰাখিবি তই বৰ্তমান মেট্ৰিক কেন্দ্ৰদেট্ছ, গতিকে তোৰ প্ৰেম চেম পৰা

সময় নাই আৰু বয়সো হোৱা নাই। অমনে মোহনৰ কান্ধত হাত থৈ ক'লে।

ঃ মই জানো তথাপি প্ৰেমত পৰিছোঁ বুলি নকওঁ আৰু প্ৰেমত পৰো বুলি কোনেও নপৰে প্ৰেম নিজে নিজে হয়।

সেই সময়তে কোনো এজন শিক্ষকে মাত লগালে —
ঐ তোমালোকে ইয়াত কি কৰি আছা? কামত ধৰা, আজিয়েই কামবোৰ শেষ নকৰিলে কেতিয়া শেষ কৰিবা?

মোহনে স্কুললৈ সদাই দেৰিকৈ আহে। কিন্তু আজি সি পুৱাই মাকে বাঢ়ি দিয়া ভাতকেইটা খাই সাত বজাতে স্কুলত হাজিৰ। কিন্তু স্কুলত চোন কোনো নাই। এজন দুজনকৈ আহি সকলো ল'ৰা কামত ব্যস্ত হ'ল। মাত্ৰ মোহনেহে কাম নকৰি বিচাৰি ফুৰিছে এখন ব্যতিক্ৰমী মুখ। যিখন মুখে আজি তাক নিদ্ৰা দেৱীৰ কোলাত শৰণ কৰাতো ব্যাঘাত জন্মালে। এযোৰ মেখেলা চাদৰ পিন্ধি আহি থকা এজনী ছোৱালী দৃষ্টিগোচৰ হ'ল।

ঃ ঐ মোহন সেইজনী ছোৱালী দৃষ্টিগোচৰ হ'ল।

ঃ অ' হয় হয় সেই অপৰূপাই মোৰ টোপনি হৰণ কৰিলে।

ঃ ৰ'বি ইয়াৰ তদন্ত মই কৰি আছোঁ।

সকলোৱে পূজা কৰাত ব্যস্ত। অমন আৰু মোহন ব্যস্ত ছোৱালীজনীৰ পৰিচয় বিচৰাত।

ঃ তহঁতে পূজা কৰিলি? ঘূৰি ফুৰিছ যে — বন্ধু বিদ্যুতে মাত লগালে।

অমনে, মোহনৰ সকলো কথা বিদ্যুতৰ আগত জনালে আৰু ছোৱালীজনীক দেখাই দিলে।

বিদ্যুতৰ পৰাই জানিব পাৰিলে যে তাইৰ নাম মৌচুমী। সিহঁতৰ লগৰ জুৰিৰ ভনীয়েক বিদ্যুতৰ ঘৰৰ কাষৰে। শেষৰবাৰ উচ্চাৰণ কৰাৰ আগতে বিদ্যুতে মাত লগালে। ভাল লাগিছে নেকি?

: আৰে নহ'লেনো কওঁনে। মোহনে ক'লে।

: কিন্তু এটা কথা তয়ো হাইস্কুলৰ ল'ৰা আৰু তায়ো।
তেনেস্থলত তহঁতৰ প্ৰেম চেম কবাটো বয়স হোৱা নাই।

: সেইবোৰ বাদ দে, চিনাকি কৰি দিবি?

: ঠিক আছে চেপ্টা কৰিম বাক। কিন্তু কোমল বয়সৰ
প্ৰেমৰ বতাহে তোক উৰুৱাই নিয়ে বুলি মোৰ ভয় হৈছে।

: মোহনে তাই তোৰ প্ৰেমত সঁহাৰি জনাবনে? মোৰ
কিন্তু সন্দেহ আছে। অমনে ক'লে।

: শুন অমন, অনুৰাধা শৰ্মা পূজাৰীয়ে এটা গল্পত
লিখিছে, নাৰী হ'ল বৰফ, সাহস কৰি হাতত উঠাই ল'লেই
গলি যাব।

: অ' শুভেচ্ছা থাকিল।

মোহনে এটা গানৰ কলি মনৰ ভিতৰতে গুণগুণালে -

তুমি আহিলে মোৰ

ৰিমি জিমি বৰষুণ নামে।

আহিবানে তুমি

প্ৰেয়সী নাম দিম তোমাৰ

অব্যক্ত মোৰ মৰম

আহিবাচোন তুমি

হৃদয় দুৱাৰ খুলি ব্যক্ত কৰিম

মোৰ হৃদয়ৰ মৰমবোৰ।

মোহনৰ অব্যক্ত প্ৰেম ব্যক্ত কৰিছিল মৌচুমীৰ বান্ধৱীৰ
জীনাৰ আগত। জীনাই আগবাঢ়ি আহিল মোহন মৌচুমীৰ
প্ৰেমৰ এনাজৰী বান্ধিবলৈ। জীনাৰ দ্বাৰাই আগবাঢ়িছিল
মোহনৰ কোমল বয়সৰ প্ৰেমৰ প্ৰস্তাৱ। সঁহাৰি জনাইছিল।
উৎফুল্লিত হৈছিল দুয়ো, প্ৰেমৰ সাগৰত সাঁতুৰি কিন্তু জনা
নাছিল সিহঁতে কোমল বয়সৰ প্ৰেমৰ সাগৰ কিমান ভয়ানক।
এনেদৰে হঠাতে হৈ গ'ল মোহন আৰু মৌচুমীৰ প্ৰেম।

: অমন আজি মোৰ দৰে সুখী পৃথিৱীত হয়তো দ্বিতীয়জন
নাই। মোহনে ক'লে।

: মানে?

: মৌচুমীয়ে মোৰ প্ৰেমক সন্মতি দিছে।

: মোহনে হঠাতে হোৱা প্ৰেম কিন্তু হঠাতে সমাপ্তিও
ঘটে সেই কথা মনত ৰাখিবি।

: অমন তই কোনোদিন প্ৰেমত পৰি নোপোৱাটোৱে প্ৰেমৰ
সংজ্ঞা দিলি। নাই অমনতই চিন্তা নকৰিবি মৌচুমী তেনেকুৱা নহয়।

: মৌচুমীক তেনেকুৱা বুলি ক'ব বিচৰা নাই, আচল
কথা কি তই মেট্ৰিক কেন্দ্ৰদেট্ছ গতিকে পৰীক্ষাত যদি কিবা
হৈ যায়।

প্ৰেমত পৰি আনন্দ লভিলে এদিন দুখ যে লভিব
লগাত পৰে। মোহনবো সেয়াই হ'ল। নুবুজিলে যি কোমল
বয়সৰ প্ৰেমৰ সুবাস। হঠাতে আৰম্ভ প্ৰেম হঠাতে সমাপ্তি
ঘটিল। মোহনৰ চাৰি পাঁচ মাহ বৈ থকা প্ৰেমৰ নদীত
ভেটা দিবলৈ আহিল দিগন্ত। ইজনৰ পাছত সিজনৰ লগত
প্ৰেম কৰা মৌচুমীৰ কঠিন হৈ পৰা হৃদয়খনে নুবুজিলে
মোহনৰ প্ৰেমৰ ভাষা। বহুজনৰ লগত প্ৰেম কৰি ভাগৰি
নপৰা মৌচুমীয়ে এইবাৰ পালেগৈ দিগন্তক। সমাপ্তি ঘটিল
মোহনৰ প্ৰেম। সেইবাবে গধুৰ মন এটা লৈ ক'লেও
নোযোৱা হ'ল।

দুৰ্গা পূজাৰ মাত্ৰ এটা দিন বাকী। এইবাৰ মোহনৰ পূজাৰ
আনন্দ নাইকিয়া হ'ল। প্ৰতাৰিত প্ৰেমত মোহন সদাই আবেলি
পৰত নদীৰ পাৰত। অমনে মোহনক বিচাৰি বিচাৰি নদীৰ
কাষ পালে।

: ঐ মোহন কি কৰিছ? তোৰ কি হ'ল? অমনে ক'লে
মৌচুমী...। মোহনে কঠোৰ ভাৱে ক'লে।

: তাই বোলে গিদন্তকহে ভাল পায়।

: কি?

.....

: মই কোৱা নাছিলো হঠাতে হোৱা প্ৰেম হঠাতে সমাপ্তি
হয় বুলি আৰু তই কৈছিলি নাৰীবোৰ বৰফ। (অমনে প্ৰায়
গালিৰ দৰে ক'লে।) শুন মোহন নাৰীবোৰ বৰফ হ'ব পাৰে
কিন্তু বৰফ জানো গলিলে হাতৰ মুঠিত ৰৈ থাকিব।

: অমন মই এতিয়াহে বুজিছো কোমল বয়সৰ প্ৰেমৰ
সুবাস কিমান ভয়ানক।

: ব'ল।

: ক'ত যাবি, মই নাযাওঁ।

: অ' তই প্ৰেমত পৰি প্ৰতাৰিত হৈ আমাক সকলোকে
এৰিবি আৰু পূজাৰ আনন্দবো তোৰ প্ৰতাৰিত প্ৰেমৰ লগত
তুলনা কৰিলি। মই সেইবোৰ একো নাজানো ব'ল বুলি কৈছোঁ
ব'ল। চিঞৰি ক'লে।

দুয়ো যোৱাৰ পাছত নদীখনেও যেন জোৰকৈ বৈছে।
আৰু দুৰ্গাদেৱী আহিবলৈ যেন মেঘে ধূলিৰে ধূসৰিত পৃথিৱীক
পানী ছটিয়াই নিৰ্মূল কৰিব। তাৰে যো-জা মেঘৰ। □

নীল আকাশত শুকুলা ডাৰুৰ

বিশ্বজিৎ গগৈ

পঞ্চম ষণ্মাসিক, বিজ্ঞান শাখা

নিশা বৰযুগ জাকৰ পাহত পুৱাৰ ধলফাটত পুবৰ বঙা বেলিয়ে বিৰিখৰ পাতত পনীয়া মুকুতাৰ আৱিষ্কাৰ কৰিছে। বৰযুগৰ কণাবোৰে পাতৰ অগ্ৰ অংশত থাকি মনোমুগ্ধ ধৰাৰ পৃষ্ঠক সাৱটি ধৰিছে। কণ-কণ চৰাই দুটামান ফুলনিৰ বাগিচাৰ ইটো ডালৰ পৰা সিটো ডাললৈ জঁপিয়াই জঁপিয়াই নাচি-বাগি ফুৰিছে। পখিলাই বঙীৰ বুটা বাছি ধৰাৰ সেউজীয়া দলিচাক জিলিকাই তুলিছে। সমীৰৰ মৃদু মধুৰ বাঁহীৰ বাগিনীত জয় পৰি বোৱা ফুলপাহ সৰি পৰি মুক্তি লভিছে। কি যে অপৰূপ দৃশ্য, বতৰটোও ফৰকাল। সমগ্ৰ আকাশখনত ডাৰুৰবোৰ আঁতৰি নীল বৰণীয়া তুলনানহীন বঙে শোভাৰ বহন সানিছে। সন্মুখৰ ফুলনিডালৈ চাই চাই কিবা এক ভাবত বিভূৰ হৈ আছে সি, যেন কেতিয়াও নেদেখা এক অদ্ভুত কিবাহে...। ওপৰেদি উৰি যোৱা চৰাইজাকৰ এজনী সি হোৱা হ'লে তাক কোনেও চুকি নাপালেহেঁতেন। সি ভাবত মচগুল হৈ থাকোতে হঠাৎ গে'টৰ ল'ক খোলাৰ শব্দ শুনিলে, সি সেইফালে চাই দেখিলে হকাৰে ইতিমধ্যে বাতৰি কাকতখন বতনৰ হাতত দি থৈ গৈছে। বতনে আহি বাতৰি কাকতখন তালৈ আগবঢ়াই দি ক'লে — “দাদা, আপুনি মন মাৰি আছে যে! গা ভাল নাই নেকি?”

সি নিমতে থাকিলে,.....

বতনে পুনৰ তালৈ চাই ক'লে, “দাদা...!”

বতনে বাৰাণ্ডাখন ঝাক দিবলৈ লওঁতে সি ক'লে — “এবা অ' বতন গাটো বৰ এটা ভাল লগা নাই। তুমি ধুনীয়াকে ফিকা চাহ একাপ আনাগৈ। মই কাকতখনকে অকণমান চাই লওঁ, যোৱা।” সিমূৰৰ বাৰাণ্ডাত বহি থকা ৰাজলৈ চাই বতনে মূৰটো তল-ওপৰ কৰি শলাগ লৈ ভিতৰলৈ গান এটা গুণগুণাই সোমাই গ'ল।

ৰাজ, সম্পূৰ্ণ নাম ৰাজদীপ গগৈ। ঘৰ শিৱসাগৰৰ চাৰিঙত। বৰ্তমান MBBS কৰাৰ সূত্ৰে গুৱাহাটীৰ দুকোঠলীয়া ভাড়াঘৰত কাম কৰা ল'ৰা বতনৰ সৈতে দুটা প্ৰাণী। ৰাজে বতনক খুব মৰম কৰে, কেতিয়াবা কিবা এটা সি নিজে কৰি ল'লে বতনে বাধা দিয়ে আৰু কয় — “দাদা, আপুনি মই থাকোতে একো কৰিব নালাগে। আপুনি মাত্ৰ আপোনাৰ লক্ষ্যত উপনীত হ'বলৈ চেষ্টা কৰক।” তাৰ এনে কথা শুনি ৰাজৰ হৃদয়খন কোমলি উঠে আৰু বতনক সাৱটি লয়। ৰাজৰ বন্ধু গুৱাহাটীৰে এজন ধনী ঘৰৰ ল'ৰা। যোৱা মাহত ৰাজলৈ ৰাজৰ দেউতাকে এখন ইণ্ডিগ' চি. এছ কাৰ দি পঠাইছে।

অলকেশ, ঐ, উঠ-উঠ বাতি পুৱালে। চাচোন আমাক পুৱাৰ বঙা ব'দালিয়ে স্বাগতম জনাইছে, অৰুণাচলে হাত বাউল দি মাতিছে উঠ উঠ।" ৰাজৰ মাত শুনি অলকেশে খপজপাই উঠিলে আৰু ক'লে, "বেছি দেবি হ'ল নেকি ৰাজ? ৱাহ! থিৰিকিখন খোলচোন, ইমান ধুনীয়া বতাহ বলিছে।" সিহঁতে মুখ হাত ধোৱাৰ লগতে গাটো তিয়াই ল'লে। চাহ খাই তিনিওটা যাবলৈ সাজু হ'ল। মহাক আৰু মাহীয়েকে সিহঁত তিনিটাক বিদা দিলে। মাহীয়েকে ক'লে, "ভালকৈ যাবি দেই ৰাজ।" হাত জোকাৰি বিদায় দিলে। ৰাজে অলকেশৰ হাতৰ বেগটো কালিৰ পৰাই মন কৰি আছিল। সুযোগ পাই সুধিলে, "অলকেশ, কি আছে অ' বেগটোক?" "হেই একো নাই, মোৰ প্ৰাইভেট বস্তু কেইপদমান আছে।" অলকেশে বহস্যময়ভাৱে উত্তৰটো দিলে।

অৰুণাচল প্ৰদেশত প্ৰৱেশ কৰি দেখিলে মাথোঁ সেউজীয়া পাহাৰ। ৰাজে ক'লে, "চাচোন, চাৰিওফালে সেউজীয়া পাহাৰ। ইমান দ' খবস্ৰোতা নদীবোৰ। কি যে অপৰূপ দৃশ্য।" সিহঁতে মাথোঁ উপভোগ কৰিছে প্ৰকৃতিৰ হাঁহিবোৰ। খবস্ৰোতা নদীৰ হাঁহিৰ খিলখিলনি, কুলু-কুলুকৈ বৈ অহা নদীৰ শিলবোৰ থিয় থিয়। বাটবোৰ অকোৱা পকোৱা। তললৈ চালে মূৰ ঘূৰণি হয়। সেৰেঙা তাৰ জনবসতি। প্ৰায় চাৰি ঘণ্টাৰ পথ অতিক্ৰম কৰাৰ পিছত সিহঁতে মহাকৰ বাগানখন পালেগৈ। বাগানৰ চকীদাৰে গোট খুলি দিলে। অলকেশে সিহঁত দুটাক ক'লে, "তহঁত দুটা যা, অলপ দেবি পিছত ময়ো যাম, মূৰ ঘূৰাইছে।" তাৰ কথা শুনি ৰাজে ক'লে, "কি অ' তোৰ দেখোন পুথি মাছৰ কলিজাহে ইমানকণ আহোতে মূৰ ঘূৰালে, বাক থাক।" জ্যোত্স্নাই ক'লে, "অলকেশ চোৱা, আমাক

চাৰিওফালৰ পাহাৰবোৰে বিঙিয়াই মাতিছে, কাষৰ নদীৰ শিলবোৰত বহি কথা পাতিমগৈ ব'লা।" "নাই জ্যোত্স্না, মই নাযাওঁ, বেয়া নাপাবা।" ৰাজ আৰু জ্যোত্স্না গুছি গ'ল বাগানৰ সিমূৰলৈ, বাগানৰ সিপাৰে থকা নদীখনত গৈ দুয়োটাই ফটো মাৰি আনিলে। ক্ষন্তেক সময়ৰ পাছত জ্যোত্স্না গাড়ীৰ ওচৰলৈ আহি দেখে গাড়ীত অলকেশ নাই। ইফালে সিফালে চাই নেদেখি ভয় খাই তাই ৰাজক কথাটো ক'লেগৈ, দুয়োটা উধাতু খাই দৌৰ মাৰি আহিলে গাড়ীৰ ওচৰলৈ। চকীদাৰটোক সুধিলে, "গাড়ীত বহি থকা মানুহজন ক'লে গ'ল?" চকীদাৰটোৱে ক'লে, "তেওঁ চোন বেগটো লৈ সেইফালে ওলাই গ'ল।" আটাইকেইটাই ইফালে-সিফালে চিঞৰি চিঞৰি বিচাৰিলে কিন্তু অলকেশৰ কোনো সঁহাৰি নাই। কেনেকৈ ৰাজৰ চকু গাড়ীত পৰে, গাড়ীৰ চিটত এডোখৰ বগা কাগজ দেখা পায়, য'ত নীলা কলমৰ চিয়াহীৰে লিখা আছিল, "মৰমৰ ৰাজ,

মোক ক্ষমা কৰি দিবি, মই মোৰ কাম সফল হ'বলৈ তহঁতৰ সুবিধা ল'লোঁ। তই যে সুধিছিলি বেগটোৰ কথা তাত কিছুমান অস্ত্ৰ-শস্ত্ৰ আছে। মই আজি তিনিমাহৰ আগতে মুক্তি সংগঠনত যোগ দিলো। জ্যোত্স্নাক ভাল পাত্ৰ এটা চাই বিয়া দি দিবি। এইফালে চা মই ইতিমধ্যে বাগানৰ উত্তৰ দিশত নদীৰ ইটো পাৰে থকা পাহাৰখনত মোৰ জীৱন আৰম্ভ কৰি লৈছোঁ।

ইতি

দুৰ্ভগীয়া অলকেশ

"এয়া কি ৰাজ দাদা, অলকেশে মোক বিশ্বাসঘাতকতা কৰিলে?" ৰাজে খোকা খুৰ্কি মাতেৰে ক'লে, "হ'ব দে যি হ'বলগীয়া আছিল হ'ল, তাক চিন্তা কৰি লাভ নাই।" তাই ককায়েকৰ বুকুত মূৰটো গুৰ্জি উচুৰি ক'লে, "ৰাজ দাদা, মোৰ মনৰ আকাঙ্ক্ষাখন নীলা হৈছিলহে আজি শুকুলা ডাৰববোৰে ছানি ধৰিলেহি।"

ସୌର ଡେଇଁତ ଆହି ଆହେ ଉଗ୍ନ ହିୟାର ନୀବର ଉଚ୍ଚପାନି

ସୌର ଡେଇଁତ

ମାତକ ପଞ୍ଚମ ସାମ୍ବାସିକ, ବିଜ୍ଞାନ ଶାଖା

ଏଟି ସ୍ନିହ କୋମଳ ପୁରା । କୁଁରଲୀର ଆସ୍ବାଦନ ଫାଳି ସୂକ୍ଷ୍ମେ
ପୂର୍ବାଞ୍ଚଳତ ଯେନ ହେନ୍ଦୋଲିଛି ଧବାଲେ ହେଞ୍ଜୁଲୀ କିବଣ ବିଲୋରାବ
ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟେ । ଧିବିକୀକ୍ଷନ ଖୁଲି ବାହିର୍ବଳେ ଚାହି ପଠିୟାଲେ ପ୍ରିୟାଂକୁରେ ।
ଧିବିକୀୟେଦି ଏଜାକ ଡେଟା ବତାହ ସୋମାହି ଆହିଲ । ବସନ୍ତଜାକ
ଶେଷ ନିଶାବ ପବା କମି ଗେ ଏକେବାରେ ବନ୍ଧ ହେ ଗେହେ । ପଦୂଲି
ମୁଖେରେ ସୁହରିୟାହି ଯୋରା ବତାହଜାକେ ଏଟି ସୁବ ବିବିଞ୍ଚାହି ଗେହେ
ଗାନେ ଗାନେ ଆକ କବିତାହି
ପ୍ରେମେ ବାବେ ବାବେ ଠେକା ଧ୍ୟ
ଦେହେ ବିକଳ ହୃଦୟ କଠିୟାୟ...

କୋନେ ଗାୟ? ଅତି ପରିଚିତ ଗୀତର ସୁବଟୋ କାଗତ ପବାତ
ପ୍ରିୟାଂକୁର ଜୀବନ ଇତିହାସର ପାତବୋର ଫର୍ବଫର୍ବକେ ଆହି ମାନସ
ପଟତ ଭାହି ଉଠିଲ ।

: ସୌଟୋ ମୁନ ନହ୍ୟନେ?

ଏକୋଜ ଦୁଖୋଜକେ ଓଲାଇ ଆହି ବାବାଞ୍ଚର ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଚକୀକ୍ଷନର
ସେମେକି ଥକା କୁଚନଟୋ ଏବାବ ଲୁଟିୟାହି ଦି ମୁଖେରେ ଆସ କେ
କବି କବି କବିକାଳଟୋତ ଏକନ ହାତେରେ ଧରି ତେଞ୍ଚି ନିଜର
ଶରୀରଟୋ ଚକୀକ୍ଷନର ନାଲ ଦୁଢାଲର ମାଜତ ସାରଧାନେ ଆଲଫୁଲକେ
ଭବାବଳେ ଲଞ୍ଜିତେହି ପ୍ରିୟାଂକୁକ ଦେଖି ସ୍ଵତଃସ୍ଫୁର୍ତ୍ତଭାରେ କଥାସାବି
ଓଲାଇ ଆହିଲ —

: ହୟ ବରଦେଉତା । ପ୍ରିୟାଂକୁର ଉତ୍ତର

: ଚାଞ୍ଚି ଆହାଚୋନ

: ବରଦେଉତା ମହି ବଜାବଳେ ଯାଞ୍ଚି, ଘରତ ଆଲହି ଆହିଛି ।

: ଏ ଯାବା ଦିୟାଚୋନ ବଜାବଳେ । ବଜାବକ୍ଷନ କିବା ଉଠି
ଯାବନେ? ଆହାଚୋନ ଆହା । ତୋମାରନୋ ଆକୌ କ'ର ଆଲହି
ଓଲାଇଲ ।

: ମୋକ ପଢାବଳେ ବା ଏଗବାକୀ ଆହିଛି ।

କଥାଧିନି ଶେଷ ହ'ଲ କି ନହ'ଲ ସି ତାର ପବା ଆତର
ଗ'ଲ । ବୈକୁଞ୍ଚ ବରଦେଉତାହି ଗାତତ ସୋମୋରା ଚକ୍ଵ ଦୁଟାହି ଦୁବାବମାନ
ପିବିକିୟାଲେ । ନିର୍ମଳ ହାହି ଏଟାହି ତେଞ୍ଚି ସୋତୋବା ସୁତୁରି
ଗାଲକ୍ଷନତ ଦୁଟାମାନ କୋଞ୍ଚ ବଢାହି ଦିଲେ ।

ପ୍ରିୟାଂକୁ ହେଛି ଡିଗବୈ ମହାବିଦ୍ୟାଳୟର ଉଚ୍ଚତର ମାଧ୍ୟମିକ
ଦ୍ଵିତୀୟ ବର୍ଷର ଛାତ୍ର । ଏହି ସମୟଛୋରା ଜୀବନର ଲକ୍ଷ୍ୟ ଗଢାବ ମୂଳ
ଭେଟି ବୁଲି ସି ଜାଣେ । କିନ୍ତୁ ନତୁନକେ ପୋରା ପଦାର୍ଥ ବିଜ୍ଞାନ,
ବିଜ୍ଞାନ ବିଜ୍ଞାନ ଆଦି ବିଷୟବୋର ତାର ବାବେ ଯେନ ବର କଠିନ
ବିଷୟ । ଅତୀରୀ ମାନୁହର ଲ'ବା ସି । ସି ଅନୁଭବ କରେ ଦେଉତାକର,
ନାଞ୍ଚଲର ଧାବେ ଅର୍ଜା କମ ପରିମାଣର ଧନେ ତାକ ବେଞ୍ଚି ଦିନ ବିଜ୍ଞାନ
ଶାଖାତ ଧରି ବାଧିବ ନୋରାବିବ । ସେୟେହେ ସି ମନ-ପ୍ରାଣ ଦି ହ'ଲେଓ
ପରୀକ୍ଷାବ ବହିତ ଲିଖିବ ପବାକେ ଏହି କଠିନ ବିଷୟବୋର ଆୟତ୍ତ
କରେ । ବୟସୀୟାଲ ମାକ ଦେଉତାକକ, ଆଜଲୀ ଆକ କୁମଳୀୟା
ଭନୀୟେକଜନୀକ ଅନ୍ତତ ଦୁଖ ନୋପୋରାକେ ବାଧିବ ଲାଗିବ । ସି
ପଞ୍ଚ କରେ ଅକଳେ ମନେ ମନେ । ଚାଞ୍ଚିତେ ଚାଞ୍ଚିତେ ତାର କଲେଜୀୟା
ଜୀବନର ପ୍ରଥମଟୋ ପୂଜା ଆହିଲ । ସି ତାର ଛୁଲୀୟା ଜୀବନର
ସକଳୋ ବନ୍ଧୁ-ବାନ୍ଧବୀ ଲଗ ପାଲେ । କିନ୍ତୁ ତାକ ପ୍ରିୟାଂକୀବ ଚକ୍ଵୁଷିୟେ
ବରକେ ଆମନି କରବି ଧରିଲେ । ପ୍ରଥମ ଦେଖାବ ପବାହି ସେହି ଚକ୍ଵୁଷିବ

উজ্জ্বলতা আৰু শান্ত থকা বুদ্ধিদীপ্ত দীপ্তিৰ মাজত সি বহুসমান সমাহাৰ উপলব্ধি কৰে। তাৰ মানসপটত ভাঁহি আহে এবোৰ ধুনীয়া ওঁঠ, দুখ মসৃণ সুগোল গাল, মিহি বান্ধি থোৱা এমুঠন শৃংখলিত চুলিৰ পৰা বন্ধন নমনা কেইডালমান অবাধ্য চুলি যি সুবিধা পালেই ওঁঠক স্পৰ্শ কৰিব খোজে। সি ইমান দিনৰ পাছতো তাইক হঠাতে, এনেকৈ লগ পাই যাব বুলি সপোনতো কল্পনা কৰা নাছিল। একেই মুখমণ্ডল, একেই চিকমিকাই থকা চকুযুৰি আৰু একেই মিচিকীয়া হাঁহি। কিমান যে কথা ওলোৱাৰ সন্তাৰনা আছিল সিহঁতৰ মাজত, কিন্তু নহ'লগৈ। ফোনৰ নম্বৰৰ মাজতেই সীমাবদ্ধ হৈ বৈছিল সিহঁতৰ ভাব বিনিময়।

সেইদিনা ৰাতি সি নিত্যকৰ্ম শেষ কৰি শুবলৈ গ'ল। কিন্তু তাৰ টোপনি অহা নাই। তাইৰ সন্মুখত বাবে বাবে ভাঁহি আহিছে প্ৰিয়াংকীৰ মুখমণ্ডল আৰু তাই 'তুমি' বুলি কৰা সন্মোহনটো। সি উচপ খাই উঠিল। তাৰ কোনো দিনেই এনেকুৱা হোৱা নাই। কিয় তাৰ হৃদপিণ্ডৰ স্পন্দন দুগুণে বাঢ়িব ধৰিছে। এক অবুজনীয় নষ্টালজিয়াই দহি পুৰি মাৰিছে তাক। সি নিজকে প্ৰশ্ন কৰিছে — মই বাৰু তাইৰ প্ৰেমত পৰিছো নেকি? মই মোৰ সন্তাত বিচাৰি পাইছো নেকি বাৰু মই হেৰাই যাব খোজা যৌৱনৰ মাদকতা? প্ৰেম — শব্দটোৰ উচ্চাৰণতেই মানসপটত ভাহি আহে হাঁহি-কান্দোন, সুখ-দুখ, আৰেগ, মান-অভিমান আদি বিভিন্ন অনুভৱ। একাষাৰে ক'বলৈ গ'লে বিশ্বাস আৰু নিৰ্ভিকতাৰ ভেটিত গঢ়ি উঠা সম্পৰ্কই হৈছে প্ৰেম।

সিদিনা কলেজৰ সন্মুখত সি প্ৰিয়াংকীক লগ পাইছিল। সেই যে সি তাইক দেখিছিল এক অবুজ অথচ ভাল লগা শিহৰণে তাক শিহৰিত কৰি তুলিছিল। সি ক'ব নোৱাৰাকৈয়ে তাৰ মুখত বিৰিঙি উঠিছিল হাঁহি। এমোকোৰা হাঁহি অথবা ভাল বেয়াৰ খবৰ লোৱাৰ মাজতেই সীমাবদ্ধ আছিল সিহঁতৰ ভাৱ বিনিময়। সি তাইক একো কোৱা নাছিল। তাৰ মনৰ কথাবোৰ তাৰ হৃদয়ৰ অতল গহুৰত সাঁচি ৰাখিছিল গোপনে, অতি গোপনে আৰু সযতনে।

গতানুগতিকভাৱেই সময়বোৰ পাৰ হৈ গৈছিল। অৱশেষত সি দ্বিান্ত লৈ পেলালে। সি প্ৰিয়াংকীক মনৰ কথা ক'ব। এদিনাখন সি কলেজৰ শিমলু জোপাৰ তলতে তাইক লগ পালে। সি অদম্য সাহস গোটেই কথাবোৰ ক'বলৈ ধৰিলে — তোমাক লগ পোৱাৰ পাছত অনুভৱ কৰিছিলোঁ তোমাৰ পৰা অধিকাৰ বিচৰা উচিত। মৰম দিয়াৰ অধিকাৰ। মোৰ

সকলোবোৰ তোমাক দিয়াৰ অধিকাৰ।

তোমাৰ ওচৰত মোৰ সুখ সুখ অনুভৱ হয়। মোৰ ধাৰণা এয়া তোমাৰ প্ৰতি মোৰ ভালপোৱা। কথাবোৰ শুনাৰ লগে লগেই তাইৰ কাণ দুখনলৈ যেন উজাই আহিছে এসোতা গৰম তেজৰ স্ৰোত, নিম্নগামী এটা সুৰসুৰণি জন্ম হৈ ক্ষণিকতে মৃত্যু হোৱাৰ উমান আৰু তাৰ পাছত মনোযোগ, স্থিত প্ৰজ্ঞতা।

তাই একো উত্তৰ নিদিয়াকৈয়ে আঁতৰি গ'ল। তথাপিও আলেঙে আলেঙে সিও লক্ষ্য কৰিছিল। প্ৰিয়াংকীয়ে যেন তাক অলপ বেলেগ দৃষ্টিৰে চাইছিল। সি যেন বিচাৰি পাইছিল তাইৰ সজল দুচকুত তাৰ প্ৰতি কিছু আৰেগ কিছু ভালপোৱা।

কিন্তু প্ৰেম প্ৰস্তাৱটো পোৱাৰ পাছত তাই জানো শান্তিত থাকিব পাৰিছে। জীৱনত কিছুমান সময় আহে যিবোৰ যথেষ্ট ক্ষন্তেকীয়া কিন্তু মনত বাৰুকৈয়ে সাঁচ বহুৱাই থৈ যায়। সেই সময়বোৰৰ কথা নাভাবো বুলিও নোৱাৰি। ইয়াকে কয় স্মৃতি। তাই মৃদুলক কম ভালপোৱা নাছিলনে? কিন্তু, ইমান বিশ্বাসৰ বাবদ তাই মৃদুলৰ দ্বাৰা প্ৰতাৰিত হৈছিল। সেয়েহে তাই ভয় কৰে সম্পৰ্ক গঢ়িবলৈ। মানুহৰ লগত বেছিকৈ কথা পাতিবলৈ।

তাইৰ বুকুৰ পৰা উজাই অহা দুখবোৰ দুধাৰি চকুলো হৈ সন্তৰ্গণে বাগৰি আহিল। জীৱনৰ কোবাল সোঁতে কেতিয়াও স্তব্ধ কৰিব নোৱাৰা তাইৰ জীৱন পৰিক্ৰমাত আজি যেন হঠাতে আউল লাগি গৈছে। পিছলৈ ঘূৰি চাব নোখোজা প্ৰিয়াংকীয়ে আজি ক্ষন্তেকৰ বাবে হ'লেও থমকি ৰ'বলৈ বাধ্য হৈছে। এক পুৰণি অথচ ভাল লগা বিষ এটাই যেন তাইৰ বুকুত পুনৰ উকমুকাবলৈ ধৰিছে। আজিকালি দুখ লাগিলেই তাইৰ দৌৰি যাবলৈ মন যায় প্ৰিয়াংকুৰ কাষলৈ।

পিছদিনাখন তাই প্ৰিয়াংকুক উত্তৰ দি সুখী কৰিলে। তাৰ পাছত প্ৰায়েই দুয়ো ফোনত কথা পাতে, পঢ়াৰ কথা, কলেজৰ কথা আৰু ইটো সিটো বহুতো। কলেজৰ অফ পিৰিয়ডবোৰতো সিহঁতে লগ হয় চঞ্চল নাহৰ গছবোৰৰ তলত আৰু বহি পৰে নিলাজ প্ৰেমিকৰ দৰে। ধেমালী চলতে প্ৰিয়াংকুৰ চুলিৰ ফাকত প্ৰিয়াংকীৰ পাঁচ আঙুলি। হঠাৎ তাৰ সুখ সুখ অনুভৱ হয়। প্ৰিয়াংকুৱে মৰমতে তাইৰ নাম থয় জোন। সাঁচাই তাই জোনৰ দৰেই পবিত্ৰ আৰু সুন্দৰ।

প্ৰিয়াংকী নিবিড় হৈ পৰিছিল। কিছু সময় তাইৰ দুচকু প্ৰিয়াংকুৰ দুচকুত থৈছিল। তাইৰ চকুত সি অযুত মৰম অনুভৱ কৰিছিল। মৰম অনুভৱ কৰিছিল তাইৰ ওঁঠতো। গোলাপৰ পাহি যেন তাইৰ ওঁঠ। তাইৰ ওঁঠত অনুভৱ কৰিছিল গোলাপৰ পাহিৰ স্পৰ্শ। স্পৰ্শৰ পাছতে শব্দ। খিল খিল শব্দ। শব্দ

শেষ হোৱাৰ পাছতে কৈছিল — মোৰ মৰম তোমাৰ বাবেই। তোমাক ভাল নাপায় কিয়? সেইদিনা সি সঁচাকৈয়ে সৰগ ঢুকি পোৱা যেন অনুভৱ কৰিছিল। তাৰ এটা কবিতা লিখিবৰ মন গৈছিল।

শিপাব খোজো প্ৰিয় প্ৰেয়সীৰ বুকুত
হৃদয়খন দুখৰ আলয় হোৱাৰ আগতেই
শিপাব খোজো প্ৰিয় প্ৰেয়সীৰ বুকুত
অৰণ্য হোৱাৰ আজন্ম হেঁপাহেৰে
মেলি দিব খোজো প্ৰেমিক চৰাইজনী
প্ৰিয় প্ৰেয়সীৰ নিৰ্মেষ আকাশত
আৰু গভীৰলৈ শিপাব বিচাৰো
তাইৰ বুকুৰ মাজত।

সেইদৰেই তেওঁলোকৰ সম্পৰ্কৰ কেইবামাহো পাৰ হৈ গ'ল। সময় বাগৰি গৈ আছিল আৰু পাৰ হৈ গৈছিল তাৰ সুখ সুখ অনুভৱ হোৱা উমাল মুহূৰ্তবোৰো। এনেদৰেই এদিন কলেজীয়া ক্লাছৰ অন্ত পৰিছিল। তাৰ পৰীক্ষাৰ দিন ওচৰ চাপি আহিছিল। হয়তো সময়ৰে চক্ৰান্ত, সেই সময়ছোৱাত তাৰ মোবাইল ফোনটোও নিষ্ক্ৰিয় হৈ পৰিছিল। প্ৰিয়াংকীৰ খবৰ বতৰা ল'বলৈ তাক সময়ে সুযোগকণা নিদিলে। চকুৰ আঁতৰ হ'লেও তাৰ প্ৰিয়াংকীৰ প্ৰতি থকা ভালপোৱাৰ কম বেছি হোৱা নাছিল। কিন্তু প্ৰিয়াংকী নিসংগতাৰ বলি হৈছিল। তাইৰ সেই প্ৰেমৰ সেউজীয়া পথাৰখনত অন্য কোনোবাজনক প্ৰৱেশ কৰাৰ সুযোগ দিছিল। তাই হয়তো অনুভৱ কৰা নাছিল যে তাই সেইজন মানুহক দুখী কৰিবলৈ ওলাইছে, যিজনে হাঁহিবলৈ শিকাইছিল। যিজনে তাইৰ ভাগি যোৱা বিশ্বাসৰ মথাউৰিটো পুনৰ নিৰ্মাণ কৰিছিল। জীৱনৰ প্ৰত্যেকটো পৰীক্ষাৰ মুখামুখি হ'বলৈ সাহসকণ দিছিল। যিজনে তাইৰ হাঁহি কান্দোৱাৰ সমভাগী হৈছিল। নিঃসংগতাৰ আগত হাৰ মানি তাই আজি সেইজন মানুহক পাহৰিবলৈ বাধ্য হৈছে। সেই সময়ত চাগে তাইক নতুনজনৰ সহানুভূতিয়ে ইমানেই আপ্লুত কৰি তুলিছিল, যাৰ বাবে তাই প্ৰিয়াংকুৰ বিষয়ে এপলক ভাবিবলৈও সুযোগকণ পোৱা নাছিল।

তাৰ পৰীক্ষালৈ মাত্ৰ পাঁচোতা সপ্তাহ বাকী। সেইদিনা সি এক বিশেষ কাৰণত কলেজলৈ যাবলগীয়া হৈছিল। সি তাইক নতুন জনৰ সংস্পৰ্শত দেখা পাইছিল। তাক খং আৰু বিষাদে জোকালি তুলিছিল। সংঘৰ্ষৰ বান্ধটো এই যেন খুলি পৰো পৰো। কিন্তু মানৱতাৰ খাতিৰত সি থমকি ৰ'বলৈ বাধ্য হৈছিল। ইতিমধ্যে বন্ধু-বান্ধৱৰ মুখত শুনি অহা কথাবোৰৰ

বাস্তৱতাৰ চান্দুস প্ৰমাণ পাইছিল সি। খং, লাজ, দুখত তাৰ মুখখনত কিছুমান আঁক-বাঁকৰ সৃষ্টি হৈ গৈছিল। তাৰ বলীয়াৰ দৰে চিঞৰ মাৰি দিবৰ মন গৈছিল। কিয় বাক এনে হ'ল তাৰ লগত? কাৰোবাক সঁচাকৈ ভাল পালে, সঁচাকৈ বিচাৰিলেই সি আঁতৰি যায়? কিয় এনে হয়? ইতিমধ্যে ভাবি থকা কথাবোৰে মগজুত তীব্ৰ আলোড়ন তুলিব ধৰিলে। খঙৰ জোৰত মূৰটো দুহাতেৰে জোৰেৰে চেপি ধৰিলে। দুটোপাল অশ্ৰু বিৰিঙি উঠিল তাৰ চকুৰ কোণত। নিমাত হৈ গ'ল সি। কিন্তু নিজৰ কৰণীয়খিনিৰ বাবে তৎক্ষণাত নিজকে নিয়ন্ত্ৰণ কৰিবলৈ সক্ষম হ'ল।

পিছদিনাখন সি প্ৰিয়াংকীৰ সৈতে তৰ্ক কৰিছিল। তাই কৈছিল — সময়, পৰিৱেশৰ সৈতে মিলি থাকিব পৰা ছোৱালী মই। যি পৰিৱেশত থাকো তাতেই আনন্দৰ সন্ধান কৰো মই। আনন্দৰ মাজত থাকিলে নিশ্চয় কোনো দুখ দুখ অনুভৱ নকৰে।

কথাবোৰ ইমান দীঘলীয়া কিয় কৰিব লাগে। সহজভাৱে কৈ দিয়া স্পষ্টকৈ।

মানে।

কৈ দিয়া, মই তোমাৰ পছন্দৰ নহওঁ। মই তোমাক দিগদাৰ দিছো। মই আঁতৰি গ'লে তুমি সুখ অনুভৱ কৰিবা। মই তোমাৰ লগত থাকিলে তোমাৰ জীৱনটো অসুন্দৰ হ'ব। কোৱা। মই ভাবো সঁচা কথা স্পষ্টকৈ কোৱাৰ সাহস আছে তোমাৰ।

তাই নিশ্চুপ হৈ বৈছে। চকুৰ ঠাৰেৰে সঁহাৰি জনাই যোৱাৰ বাহিৰে তাইৰ বিশেষ ক'বলগীয়া একো নাই। কিন্তু শেষ বিন্দুত তাই কৈছিল — “তোমাৰ সৈতে থকাৰ মোৰ ইচ্ছা নাই।” ক'ব নোৱাৰাকৈয়ে তাৰ মুখেৰে ওলাইছিল “তোমাৰ আঁতৰত থাকি মই সুখত থাকিম।” সি লক্ষ্য কৰিছিল তাইৰ ওঁঠুৰি কঁপিছে। আৰু সৰু ছোৱালীৰ দৰে তাই ফেঁকুৰি ফেঁকুৰি কান্দিছিল। সি তাইৰ লোটকবোৰ মোহাৰি দিছিল আৰু কৈছিল — জোন, তই বৰ ভাল ছোৱালী, তোৰ নতুনজন যাতে ভাল হওক, সভ্য হওক। সি থকালৈকে তোৰ চিন্তা নাই বুজিছ। যা যা তই যা।

সি ক'ব নোৱাৰাকৈয়ে তাৰ 'তুমি'টো তই লৈ ৰূপান্তৰিত হৈছিল। তাই যদি প্ৰিয়াংকুক ভাল নাপাই তাই কিয় বাক চকুলো টুকিলে। তাইৰ স্মৃতিবোৰেই চাগে চকুলো হৈ বৈ আহিল, নে তাই প্ৰিয়াংকুৰ প্ৰশ্নবোৰলৈ ভয় কৰিলে। সি ক'ব নোৱাৰে। জিভাৰ সংঘৰ্ষতা ঘূৰি অহাৰ পাছত তাই কৈছিল —
- তই বহুত ভালকৈ পঢ়িবি। তোৰ বাবে মই উপযোগী নহয়।

তই পঢ়ি শুনি ডাঙৰ মানুহ হ'বি। তাই যেন কথাকেইট খুব আন্তৰিকতাৰে কৈছে কিন্তু সেইকেইটা কথা মুখেৰে উলিয়াওঁতে হোৱা কষ্টৰ অনুধাৱন সি কৰিছে। শেষৰ কথাষাৰি কওঁতে প্ৰিয়াংকুৰ চকুহাল বৰ কৰুণ হৈ পৰিল। এৰা, সি বৰ কষ্ট পাইছে। অব্যক্ত, অবৰ্ণনীয় কষ্ট আৰু দোষী দোষী মনোভাৱ।

সেইদিনা সি চলং-পলংকৈ আঁতৰি আহিছিল তাই কাষৰ পৰা। তাই ভাঙি থৈ গ'ল তাৰ সঁচা হৃদয়ৰ ভালপোৱাৰ অনুভূতিক। থান বান কৰি থৈ গ'ল প্ৰেমৰ সুবাসত উজলি উঠা বঙীন সপোনবোৰ। মনটো হৈ পৰিল মাত্ৰ ক্ষুদ্ৰ ক্ষুদ্ৰ শোকৰ ছিদ্ৰ। অস্তাচলত মাৰ যোৱা সূৰ্যৰ দৰেই নিস্তেজ তাৰ প্ৰেম। প্ৰেমেৰে জীৱন উপচি পৰিলেও এদিন ই আনি দিয়ে মানুহক হাজাৰটা দুখৰ ধুমুহা, যাৰ বাবে ক্লান্তি হয় মানৱতাৰ প্ৰাণ। সি বৰ কষ্ট পাইছে। নিজৰ দেহৰ এটা অঙ্গ যেতিয়া পৰ হৈ যায়, তেতিয়া তাক সহ্য কৰিবলৈ বৰ কঠিন। তাৰ আজি নিজকে বৰ সৰু সৰু যেন লাগিছে। তাৰ চকুৰ কোণত অকণমান পানী গোট খাইছিল, সি হাতৰ তলুৱাৰে মোহাৰি পেলাইছিল।

সি ঘৰলৈ আহি কোনোমতে বিচনাখনত নিজৰ দেহাটো এৰি দিলে। সি ভাবিবলৈ ধৰিলে — তাৰ ভালপোৱা জানো প্ৰকৃত নাছিল। নাই। হ'বই নোৱাৰে। কলেজৰ শিমলু গছজোপাই প্ৰমাণ দিব সিহঁতৰ প্ৰকৃত ভালপোৱাৰ। কদম, কৃষ্ণচূড়াৰ সেউজীয়া পাতবোৰেও সিহঁতৰ প্ৰেমৰ সাক্ষী হ'ব। কথাবোৰ ভাবি থাকোতেই ফুল কুমলীয়া ভনীয়েকে তাক ভাত খাবলৈ মাতিবলৈ আহিছে। বহুত পৰৰ মূৰত সি যেতিয়া একোটোপা ভাত মুখলৈ তোলে, তেতিয়া লগে লগে একোটোপাল পানী তাৰ চকুৰ পৰা নামি আহে। যন্ত্ৰণাত তাৰ ওঁঠ, নাক, কপালত কিছুমান আঁক বিৰিঙি উঠিল। কোনেও নেদেখাকৈয়ে হঠাৎ চকু চলচলীয়া কৰিব পৰা এক গভীৰ বেদনাই তাৰ মনটো আৱৰি ধৰিছে। আৰু আটাইতকৈ ডাঙৰ কথা মনৰ দুখত বাতি ভাত পানী নেখাই সি নিজক কষ্ট দিছিল এইটো কথা জানিবলৈ জনাবলৈ দ্বিতীয় প্ৰাণী তাৰ বাবে কোনো নাছিল। সেপখিনি গিলোতেও তাৰ কষ্ট হৈছে, যেন কথাবোৰ বিষাদ হৈ তাৰ ডিঙিয়েদি টৌ তুলি তুলি নামি যায়। যেতিয়া উমাল মুহূৰ্তবোৰে বেদনাৰ অনল শিখা হৈ কলিজা দহন কৰে তেতিয়াই জীয়াই থকাৰ হেঁপাহবোৰ ক্ৰমে হেৰাই যায় অন্ধকাৰৰ মজিয়াত। যেতিয়া সি বহু প্ৰশ্নৰ উত্তৰ বিচাৰি হেৰাই যায় তেতিয়া মস্তিষ্কই মাথোঁ এটাই উত্তৰ বিচাৰি পাই — মুক্তি। হঠাৎ সি উচপ

খাই উঠিল। হয়তো তাৰ বিবেকে তাক জোকৰি দিলে। অত তত চকু ফুৰাওতে তাৰ বসায়ন বিজ্ঞানৰ ডাঙৰ ডাঙৰ বেফাৰেন্সবোৰলৈ চকু গ'ল। তাৰ পৰীক্ষাৰ কথা মনলৈ আহিল। সি যেন পৰীক্ষাৰ কথা পাহৰি গৈছিল। হঠাৎ তাৰ মনত পৰিল নীলা বাইদেউৰ কথা — তই ঘৰখন জিলিকাব লাগিব। আজলী ভনীয়েকক বিয়া দিব লাগিব। মাৰ-বাপেৰৰ মূৰৰ বোজাটো কমাৰ লাগিব। তোৰ পৰা আমি বহুত কিবা কিবি আশা কৰোঁ। তই আমাৰ সন্মান ৰাখিব লাগিব।

এৰা, আৱেগক প্ৰাধান্য দি লোৱা সিদ্ধান্তই সঠিক হ'ব নোৱাৰে। এক মুহূৰ্তৰ কাৰণে যেন সি প্ৰাণ হেৰুৱাইছিল। সি যদি আত্মঘাত কৰা হ'লে কি হ'লহেঁতেন? তাৰ পৰিয়ালে জানো সুখত থাকিব পাৰিলেহেঁতেন নে? তাৰ দেউতাকে বহু কষ্ট কৰিছিল তাক মানুহ কৰিবলৈ। মাকে সকলো কষ্ট হাঁহি হাঁহি লৈছিল তাৰ ভৱিষ্যত গঢ় দিবলৈ। সি বাক এইবোৰ নভবাকৈয়ে ইমান নিষ্ঠুৰ হ'বলৈ ওলাইছিলনে? সি নিজৰ বুকুৱে পিঠিয়ে চাব মাৰিলে — মুৰ্খ মুৰ্খ মুৰ্খ। তাৰ সঁচাই বৰ ভাগৰ লাগিছে। কেইবাজাক বৰষুণৰ পাছত টোপনি যোৱাৰ উদ্দেশ্যৰে সি চকুহাল মুদি দিলে।

পিছদিনা তাৰ উঠাত কিছু পলম হ'ল। হয়তো তাৰ অশান্ত মনটোক আন দিনাতকৈ আৰু অলপ জিৰণিৰ প্ৰয়োজন হ'ল। সি সিদ্ধান্ত লৈ পেলালে। সি আৰু প্ৰিয়াংকীক লগ নকৰে কাৰণ সি কেতিয়াও ইমান দুৰ্বল হ'ব নোৱাৰে। প্ৰেমৰ সম্পৰ্ক ভংগ হোৱাৰ পাছতো প্ৰিয়াংকীয়ে তাৰ পৰা বন্ধুত্বৰ সম্পৰ্ক বিচাৰিছিল। সি একো উত্তৰ দিয়া নাছিল। যেনেকৈ ফল ফুলেৰে আবৃত এজোপা পোখা মেলা গছ পুনৰ পুলিলৈ ৰূপান্তৰ কৰাতো অসম্ভৱ, তেনেকৈ ভালপোৱাবোৰক বন্ধুত্বৰ স্তৰলৈ ৰূপান্তৰ কৰাটো তাৰ বাবে অসম্ভৱ আছিল। অতি অসম্ভৱ আছিল। কিন্তু সি তাৰ বুকুৰ মাজৰ পৰা কেতিয়াও প্ৰিয়াংকীৰ স্মৃতিক আঁতৰাব নোখোজে। ইচ্ছা কৰিলেও সি নোৱাৰে। তাৰ জীৱনৰ প্ৰেৰণাৰ উৎস হিচাপে থাকিব প্ৰিয়াংকীৰ সজল দুচকু। আৰু তাকেই সাৰথি কৰি সি আগবাঢ়ি যাব। পৰীক্ষালৈ তাৰ হাতত মাথোঁ চাৰিটা সপ্তাহ আছে। সি এই সময়খিনিৰ ভিতৰত উচ্চ পৰ্যায়ৰ ফলাফল লাভ কৰিব নোৱাৰিলেও, পৰ্যাপ্ত নম্বৰ লাভ কৰিবলৈ নিশ্চয় পাৰিব। পাৰিবই লাগিব, ঘৰখনৰ বাবে, অন্ততঃ প্ৰিয়াংকীৰ বাবে।

বাহিৰৰ পৰা কুঁৱলীৰ সৰু সৰু কিছুমান টোপাল মুনৰ মুখত পৰিলহি। ইমান সময়ে যোৱা দুবছৰে তাৰ লগত ঘটা ঘটনাবোৰ যেন বৰ্তমানৰ হিন্দী চিনেমাৰ কাহিনীৰ দৰেই তাৰ

চক্ৰ আগত ভাঁহি উঠিছিল। এক জীয়া কাহিনী। তাৰ আৰু প্ৰিয়াংকীৰ কাহিনী। পৰ্দাৰ ফাঁকেৰে বাহিবলৈ চালে সি। শীতল পোহৰখিনি ডাঠ হৈ আহিছিল। পুৱাটো পূৰ্ণ হৈছিল।

যি দুখক সি বুকুত কৰিব দি অত বছৰে শোৱাই থৈছিল, সেই দুখক খান্দি কুৰুকি আকৌ জীৱন্ত কৰি তুলিলে। কলেজীয়া দিনৰ সেই কাহিনী, সেই চিনাকীতে আছিল কিছু সুখৰ অনুভূতিৰ ছাঁয়া। অজানিতে হৈ যোৱা কিছু স্পৃহাৰ এক অনুভূতি। তাৰ জীৱনৰ সেইছোৱা সময় কেৱল সংগ্ৰাম। বুজা পৰা, মিলা-প্ৰীতি, সহানুভূতি, বিশ্বাস একোৰেই অভাৱ নোহোৱা সম্বন্ধ একোটাক পাহৰি যোৱাটো ইমান সম্ভৱ নাছিল তাৰ বাবে। কেতিয়াবা কান্দিছিল গোপনে গোপনে। বেদনাবোৰক উজাৰি দিবলৈ আশ্ৰয় লৈছিল সাহিত্যৰ। চিয়াহীৰ টোপালেৰে সি বেথাবোৰ প্ৰকাশ কৰিবলৈ চেষ্টা কৰিছিল। প্ৰিয়াংকীয়ে চূৰ্ণ কৰি যোৱা হৃদয়ৰ ভাষাক প্ৰকাশ কৰিছিল কবিতাৰ সৰল ভাষাৰে। তাৰ স্মৃতি ৰোমন্থনৰ টুকুৰা টুকুৰে স্পেশ্বৰ্টৰ মহাসাগৰত সাঁতুৰিবলৈ আৰম্ভ কৰি দিছিল। দুচকুত খিতাপি লৈছিল অপাৰ বিস্ময়, কৌতুহল আৰু নিজেই নুবুজা কিবা কিবিয়ে। সি আজিকালি প্ৰায় নিজকে ব্যস্ত ৰাখিবলৈ চেষ্টা কৰে। সি নিঃসংগতাক পৰাজয় কৰিবলৈ টিউচন কৰায়। বীজগণিতৰ ডাঙৰ ডাঙৰ সমাধানৰ সৈতে মুখামুখি হয়। টিউচনৰ পইচাৰে সি ভৱেন্দ্ৰনাথ শইকীয়াৰ গল্প আৰু নিৰ্মলপ্ৰভা বৰদলৈৰ কবিতা কিতাপ কিনে। এইবোৰ পঢ়ি সি বৰ বস পায়।

কালিলৈ তাৰ ৰিজাল্ট দিব। সময়বোৰ কেনেকৈ পাৰ হৈ গ'ল সি ক'বই নোৱাৰিলে। তাৰ বজাৰৰ ফাললৈ যাবলৈ মন গৈছে, বহুদিন সি যোৱাই নাই। গ'লেও বৈকুণ্ঠ বৰদেউতাৰ ঘৰৰ সন্মুখেৰে যাব লাগিব। হ'লেও সি ওলাই গ'ল। বৰদেউতা আনদিনাৰ দৰে বাৰাণ্ডাতে বহি অকলে অকলে কথা পাতি আছে মুনক দেখি —

ঃ ঐ সৌটো মুন নহয়নে?

ঃ হয় বৰদেউতা।

ঃ চাওঁ আহাচোন।

ঃ বৰদেউতা মই বজাৰলৈ যাওঁ, নীলা বাইদেউ আহিছে।

ঃ এ, যাবা দিয়াচোন বজাৰলৈ! বজাৰখন কিবা উঠি যাবনে? তোমাৰনো আকৌ ক'ৰ নীলা বাইদেউ ওলালহি? সি পাৰ হৈ গুছি গ'ল কিন্তু তাৰ মনে যেন নামানিলে। চাইকেলখন ঘূৰাই বৰদেউতাৰ ওচৰ পালেগৈ। দুই নিঃসংগই যেন একেলগে বহি নিঃসংগতা দূৰ কৰিছে। বুঢ়া বৰদেউতাৰ লপলপীয়া

জিভাৰে কৰা বাক্যবোৰ বৰ শুৱলা আৰু অৰ্থপূৰ্ণ নহয়। কিন্তু প্ৰিয়াংকীয়ে যেন পৃথিৱীৰ অজস্ৰ ভাষাৰ অযুত বিননী বৰদেউতাৰ কথায়ে প্ৰতি উপলব্ধি কৰিছে। সি অকলে থাকিলে তাৰ হৃদয়ে কয় — মোক ওচৰত একোজন মানুহ লাগে। মানুহ নাথাকিলেই, ডিঙিত শব্দ হৈ নাথাকিলেই, নিঃসংগতাৰ সুবিধা পালেই। এটা সম্পূৰ্ণ জীৱনৰ বেদনাই মোক হেঁচি ধৰে। যত্নগাত মই হাহাকাৰ কৰি উঠোঁ। হঠাৎ বৰদেউতাৰ হাঁহিত সি উচপ খাই উঠিল। সি ঘৰৰ মুখে ৰাওনা হ'ল।

তাৰ ঘৰ পাওঁতে পাওঁতে আন্ধাৰ হ'ল। ঘৰ পায়েই সি টেবুলৰ ওচৰত বহি পৰিল। সি পোহৰৰ আশাত আকাশলৈ চালে। আকাশত জাক জাক তৰা, কাৰো মাতবোল নাই মনে মনে তিববিবাই আছে। তাৰ এটা কবিতা লিখিবৰ মন গ'ল। কিন্তু পৰীক্ষাৰ ৰিজাল্টৰ বাবে মাত্ৰ বাৰ ঘণ্টা বাকী। তাৰ মনটো উগুলা-থুগুলা লাগি গ'ল।

ৰাতি পুৱাল। খকমককৈ সাৰ পাই গ'ল সি। খোলা খিৰিকিয়েদি সোমাই অহা বৰষুণৰ এচাৰকনিয়ে তাৰ দেহৰ এফাল ধুই নিলে। সি আজি কলেজলৈ যাব। প্ৰিয়াংকীক নিশ্চয় দেখিব কিন্তু সি দেখিও নেদেখাৰ ভাও জুৰিব। দূৰৈৰ পৰা আঁৰে আঁৰে চায়েই সি সুখ সুখ অনুভৱ কৰিব। কথাবোৰ ভাবিয়েই তাৰ ভাল লাগি গ'ল। তাৰ যেন সুখ সুখ লগা যত্নগা পুনৰঞ্জিত হৈছিল।

কলেজলৈ গৈ সি ৰিজাল্ট ল'লে। সি আশা কৰা মতেই তাৰ ফলাফল পালে। অন্ততঃ ৰসায়ন বিজ্ঞানৰ মেজৰটো সি পাব। সেই সময়তে তাৰ যেন কাণত বাজি উঠিছে —

গানে আনে আৰু কবিতাই

প্ৰেমে বাৰে বাৰে ঠেকা খায়

দেহে বিকল হৃদয় কঢ়িয়ায়....

হঠাৎ তাক প্ৰিয় বন্ধু ৰুবুলে কৈছে — ফোন আহিছে।
বিচিভ কৰ সোনকালে।

অ' হেল্লে... অ' নীলা বা

ওঁ ভালেই হ'ল

ফাৰ্ষ্ট ক্লাছ, Chemistry বিষয়ত লেটাৰ...

সি বৰ গৰ্বেৰে কথাবোৰ কৈছিল। সি যেন অকলেই পৃথিৱীৰ বিপক্ষে ৰণত জয়ী হৈছিল। ইমান কম সময় অধ্যয়ন কৰি সি যিখিনি নম্বৰ পাইছে তাক লৈ সি সম্পূৰ্ণৰূপে সুখী।

ঘৰলৈ আহি তাৰ এটা কবিতা লিখিবৰ মন গ'ল। তাৰ ভগ্ন হিয়াৰ নিৰৱ উচুপনিবোৰ তাৰ কলমৰ চিয়াহীৰে যেন নিগৰি নিগৰি বৈ গৈছে —

ক্ৰমশঃ!

অস্তুমিত হৈ আছে পশ্চিমাকাশৰ সূৰ্য্য
পৃথিৱীক আগুৰি ধৰে
স্ফটিক স্বচ্ছ এক নিৰৱ সন্ধ্যাৰ তমসাই
আৰু সন্ধ্যাৰ আঁচলৰ আঁৰত জিৰাইহি
পৰিত্যক্ত নিদ্ৰাহীন
নীলা বেদনাসিক্ত এটি নিশা
ক্ৰমশঃ!

গভীৰৰ পৰা গভীৰ হয় জোনাকবিহীন নিশা
বুকুত বাৎকাৰ উঠে তানপুৰাৰ
ছট্ফটাও কিবা পোৱা নোপোৱাৰ আশাত
নে পায় হেৰুৱাৰ আশংকাত
তীব্ৰ হয় তানপুৰাৰ সুৰ
কঁপি উঠে স্পন্দনহীন আঙুলিৰ মূৰ...
হেৰুৱাৰ আশংকা বিয়পি পৰে তেজৰ ধমনীত
জঁপিয়াই উঠো, এই যেন মৰুভূমিৰ
উদ্বীৰিত তপত লাভা
দলিয়াব খোজো বুকুৰ গধূৰ শিলটো
কিন্তু নোৱাৰো
সৰাপাত পচাদি পচে বুকুৰ চুক কোণ
উৰি যায় ফাগুনৰ পখিলা
কাণে কাণে গুণগুণাই যায়

লগন উকলিল

ক্ৰমশঃ!

এনেদৰেই পাৰ হয়
প্ৰতিটোপাল বিনিন্দ্ৰ নিশা।

কবিতাটো লিখাৰ পাছত তাৰ মনটো যেন পাতল
লাগিছিল। দুচকুত আনন্দৰ লোতকবোৰে টো তুলিছিল।
ল'ৰা, আওগৰীয়া চালত হেজাৰ বছৰ বৰষুণ পৰিলেও
পানী গোটা নাখায়। তাৰ ক্ষীণ গাল দুখনত উলমি পৰিছিল
এটি ডাঠ হাঁহি। বৰষুণটো কমি অহাত সি বাহিৰলৈ
ওলাই গ'ল।

বৰ্ষণমুখৰ আবেলিটোৰ আঁত ধৰি আড্ডাবাজ সময়
এছোৱা পাৰ কৰাৰ উদ্দেশ্যে চাহ দোকানত সি বহি পৰিছিল
ৰবুলৰ সন্মুখত। সি কৈ গ'ল তাৰ কাহিনী প্ৰিয় সতীৰ্থৰ
আগত —

সেই যে সিদিনা, তাইক মই দেখিছিলোঁ, এক
অবুজ শিহৰণ জাগি উঠিছিল মোৰ গাত। মোৰ চুলিৰ
ফাকত যে তাইৰ পাঁচ আঙুলি আছিল। মই বৰ সুখ
সুখ অনুভৱ কৰিছিলোঁ। সঁচাই... তাৰ দুই ওঁঠৰ ফাঁকেৰে
ওলাই আহিছিল তাৰ স্মৃতিৰ স্নেপশ্বটবোৰ। তাৰ মৌন
ওঁঠত ভাঁহি উঠিছিল তাৰ ভগ্ন হিয়াৰ নিৰৱ
উচুপনিবোৰ। □

বনকৰা

ছো ৱা লী

অলিম্পীকা মেধি

স্নাতক প্ৰথম বাৰ্ষিক (বিজ্ঞান)

তাইৰ বাৰ বছৰ বয়সত তাই এইখন ঘৰলৈ আহিছিল। অহাৰ লগে লগে যেন সকলো সলনি হৈ গ'ল... তাইৰ চম্পা নামটো মিনি হৈ পৰিল, চিনাকি বনকৰা ছোৱালী। গাঁৱৰ বঘু কাকাই দেখুন তাইক কৈছিল চহৰলৈ গলে তই ভালকৈ খাব পাৰি, পিন্ধিব পাৰি, চাৰ মেডামহতে তোক বহুত মৰম কৰিব, পঢ়া লিখাও শিকাব।

ইমানসোপা প্ৰলোভনৰ পিছত তাই চহৰলৈ নহাৰ প্ৰশ্নই নুঠে। কনমইনাহঁতৰ বগৰীজোপা... সৰুকণৰ লগত বৰশী বাবলৈ যোৱা... এইবোৰ এৰি অহা অলপ টানেই আছিল তথাপি তাই যে পঢ়া লিখা শিকিব পাৰিব সেয়ে সেইবোৰ তেনেই নগন্য হৈ পৰি। পিছে ইয়ালৈ অহাৰ পিছত দেখোন তাইৰ জীৱনটো একেবাৰে সলনি হৈ পৰিল... তাইৰ নামতো মিনি হৈ গ'ল। চম্পা নামতো তাইৰ প্ৰিয় মোহ এৰিব পৰা নাই তথাপি মিনিকো আদৰি ললে তাই। চাৰ বাইদেউহঁতক তাই বৰতা বৰমা বুলি মাতে। মানু বা আৰু ৰাজদাদাৰে সিহঁতৰ সুখৰ পৰিয়াল। তাইক মানুবাৰ পুৰনা ফ্ৰক এসোপা দিছে পিন্ধিবলৈ আৰু ৰাজ দাদাৰ পুৰনি কমিক এসোপা তাইৰ হৈ গ'ল। ৰাজ দাদা তাইতকৈ প্ৰায় ৫ বছৰমান ডাঙৰ হব... তাইক বহুত মৰম কৰে, মিনি নহলে যেন তাৰ একো কাম নহ'বই। এনেকৈয়ে ৩ বছৰ পাৰ হ'ল, আজিকালি ঘৰলৈ তাইৰ বৰকৈ মনত নপৰেই... বৰমাইতৰ

মৰমবোৰে তাইক সম্পূৰ্ণ কৰি থৈছে।

কথাবোৰ চাগে অলপ সলনি হৈছে। ৰাজদাদালৈ তাইৰ আজিকালি ভয় লাগে, মৰম সি তাইক আগতেও কৰিছিল কিন্তু আজিকালি যেন তাৰ মৰমবোৰ অলপ বেলেগ। তাৰ হাতখনে তাইৰ বুকুৰ অভ্যন্তৰলৈ কুক্কি কুক্কি সোমাব খোজে, অনবৰতে ৰঙা পৰি থকা চকুকেইটাই তাইক গিলি পেলায়। তাক পুৱাৰ গাখীৰগিলাছ দিওতে যেনেকৈহে চাই থাকে তাইৰ বৰ ভয় লাগে। বৰমাক তাই কথাখিনি কলে... বৰমাকৰ চকুকেইটা জ্বলি উঠিল। পিছদিনা পুৱা তাইক কলে চম্পা তই কাপোৰ কানি বান্ধ তোক থৈ আহোঁগৈ ঘৰত, এইখন ঘৰত প্ৰথমবাৰ তাইৰ নাম চম্পা হ'ল। যাবলৈ পাই তাই চাগে ভালেই পাইছিল, ৰঙা পৰা চকুদুটাৰ পৰা যে আতৰত থাকিব পাব... বিনাবাক্যে তাই কাপোৰ বান্ধিলে আৰু বৰমাকে দিয়া টকাৰেইটা লৈ গুছি গ'ল।

পিছদিনা কলনিটোত আলোচনা হ'ল... “বৰুৱানীৰ ঘৰৰ বনকৰা ছোৱালীজনী যে চৰিত্ৰ বেয়া আছিল নহয় তাইক সেয়ে কালি থৈ আহিলগৈ... আজিকালি বনকৰা ছোৱালীৰ ওপৰত বিশ্বাস কৰিব নোৱাৰি বুজিছা..... তাইকে চোৱাচোন কিমান মৰমত ৰাখিছিল নিজৰ ছোৱালীৰ দৰে... শেলপাত মাৰি গুচি গ'ল নহয়। তাতকৈ পাৰ্ট টাইম ল'ৰা এজনক ৰাখিলেই ভাল, বেছি জঞ্জাল নাথাকে”□

বিজ্ঞাপন

অলিম্পীকা মেধি

স্নাতক প্রথম বাৎসরিক (বিজ্ঞান)

বিজ্ঞাপন হুন্ডাৰখনত ডাঙৰ ডাঙৰ হৰফেৰে লিখা আখৰকেইটাই কটাক্ষ কৰি থাকিল সিদ্ধার্থক।

নিউজ বিডাৰৰ প'ষ্ট এটা খালি আছে, আবেদনৰ শেষ তাৰিখ ০৮-০১-২০২০। তাৰমানে এয়া দেখোন কালি... ইমান সোনকালে সি ডকুমেন্ট চ'ৰ পৰা বিছাৰে? ইফালে আকৌ তাৰ আটাইতকৈ ডাঙৰ সপোন... সি জানলি জন্ম কৰিব। সাংবাদিক হোৱাৰ তীব্ৰ বাসনা এটাই তাৰ তেজত সৰুৰে পৰা গোট মাৰি আছে। সেই গোট মৰা সপোনটোৰ বাবেই সি মেডিকেল পঢ়িবলৈ সুযোগ পায়ো নগ'ল... এবছৰৰ কচিং আৰু দেউতাকৰ আশা সকলোবোৰ ধূলিস্যাৎ কৰি সি ডিব্ৰুগড় বিশ্ববিদ্যালয়ত জানলি জন্ম এণ্ড মাচ কমিউনিকেশ্বন পঢ়িবলৈ বুলি ওলাই গ'ল। এটাইতো সপোন... যদি পূৰণ কৰিবই নোৱাৰে সপোন দেখাৰ কিবা মূল্য থাকিলনে? তাৰ মাতটো ভাল... এটা এডভাণ্টেজ সাংবাদিকতাৰ পথাৰত। যি নহওক সি এইবাৰ ইন্টাৰভিউ দিবলৈ যাবই... সপোনৰ দিশত আৰু এখোজ।

আজি ইন্টাৰভিউ। সি পুৰাই উঠি ৰেডি হ'ল... ঘোৰ নাস্তিক সিদ্ধার্থই আজি গোসাঁই ঘৰত শৰাই এখন আগবঢ়াই থৈ আহিল... চাকৰিটো পাবই বুলি সি sure মাত্ৰ দেউতাকৰ মনত থকা সংকোচখিনি আতৰাবলৈ...

ইন্টাৰভিউ চলি আছে ভিতৰত... বাহিৰত সিহঁতৰ অপেক্ষা... সপোনৰ দিশে। তাৰ ওচৰতে বহি থকা ল'ৰাটো

কম বয়সীয়া... বৰ সপ্ৰতিভ। তাৰ লাইফ ষ্টাইল যে উন্নত দেখিলেই গম পায়...

: কি নাম তোমাৰ?

: প্ৰসেন... তোমাৰ?

: সিদ্ধার্থ... তোমাৰ সপোন নে এয়া?

: নাই... আই অনলি নিড গ্লেমাৰ। সপোনৰ পিছত দৌৰা জেনেৰেচন নহয় আমাৰ... অনলি থিং ইউ নিড ইজ মানি এণ্ড গ্লেমাৰ। মানি মোৰ আছে লাগ বুলিলেই পাপাই দিয়ে... চ' গ্লেমাৰতো লাগে। এণ্ড দেটচ অল।

লুক এৰাওও ইউ... প্ৰত্যেকেই টকাৰ পিছত দৌৰিছে... আৰু গ্লেমাৰ। সস্তীয়া জনপ্ৰিয়তাৰ বাবে নিজক ইনচাল্ট কৰাৰ আগত এবাৰো নাভাবে... যদি তুমি এটা সততাৰ জীৱন বিচাৰিছা এইখন চচাইটি তোমাৰ নহয়...

হঠাৎ প্ৰসেনক মাতি দিয়াত যতি পৰিল কথাত। সি কব কি বিচাৰিছে... প্ৰতিখন বাতৰিকাকতত লিখা থাকে নিভীক নিৰপেক্ষ সংবাদ। কালি দেখা বিজ্ঞাপনটোতো লিখা আছিল। তাৰপিছত এইখন ফিল্ড কৰাপটেড বুলি ভাবিবলৈ কষ্ট হয়। দেখা যাব...

প্ৰসেন উলাই আহিল এতিয়া তাৰ টাৰ্ণ... লাইফৰ টাৰ্ণিং পইণ্ট এইটো।

প্ৰথমে তাৰ মাতটো শুনিলে... কলে তোমাৰ মাতটো ভাল... এইখন ফিল্ডত বেচ উন্নতি কৰিব পাৰিবা... এতিয়া চিধা কামৰ কথাই আহে... কিমান দিব পাৰিবা? গ্লেমাৰতো বিচাৰিলেই নাপাবা নহয়।

কৰবাত যেন কিবা কেশা লাগি গ'ল... সিদ্ধার্থই ডেৰ লাখ টকা দিব নোৱাৰে। আঠা লাগি ধৰিল ভৰিকেইখন। কোনোমতে সত্যক স্বীকাৰ কৰি ওলাই আহিল।

দুদিন পিছত সন্ধিয়া ৭ বজাৰ প্ৰাইমত সি প্ৰসেনক পুনৰ দেখিলে... বাতৰি পৰিৱেশন কৰিছে সি। তাৰ মাতটো ইমান ভাল নহয় যদিও ইমানো বেয়া শুনা নাই। তলত লিখি থোৱা সত্য, নিভীক, নিৰপেক্ষ শব্দকেইটাই তাক পুনৰ তাকছিল্য কৰি গ'ল...

কোনোবাখিনিত বাজি উঠিল প্ৰসেনৰ কথাখিনি "সপোনৰ পিছত দৌৰা জেনেৰেচন নহয় আমাৰ... অনলি থিং ইউ নিড ইজ মানি এণ্ড গ্লেমাৰ।" ■

উজনিৰ অতীত

অঞ্জুমনি চেতিয়া

স্নাতক প্ৰথম বাৰ্ষিক (কলা)

মঙ্গলবাৰে উৰুকা বুধবাৰে বিহু...
আজিৰে পৰা আৰম্ভ হ'ল শদিয়াৰ বিহু।
ভূপেনদাৰ সেতু পাৰ হৈ য'তেই খোজ দিবা
সেয়াই ইতিহাসে গৰকা
ঐতিহ্যমণ্ডিত আমাৰ শদিয়া।
আজিও শিয়ৰি উঠে সেই দিনবোৰৰ হৃদয়স্পৰ্শী মৰ্মান্তিকতা...।
জীৱন-মৃত্যুৰে যুঁজ দি আঙুৰাই যোৱা
গুটি লগা সেই বাছখনিৰ দৃশ্যটি,
দুচকুৰ অশ্ৰু নজনা কৈয়ে নিগৰি যায়
ডাক্তৰ ছাবৰ সেই কথাবাৰে...
“নাই, সিপাৰলৈ নিব লাগিব
আৰু মাত্ৰ দুঘণ্টামানহে সময় আছে
নহ'লে.....”
“Sorry” যিটো শব্দ সাধাৰণ মানুহে
উচ্চাৰণ কৰিলে ভুল ত্ৰুটি যায়
ডাক্তৰে ক'লে বুকুখন বিয়ায়।
এতিয়া পিছে শদিয়াবাসীৰ শান্তিৰ নিশ্বাস
ভূপেনদাৰ দুয়োপাৰ সংযোগে
শদিয়াবাসীৰ আশাৰ বেঙণি।
মইহে..... পাহৰিব পৰা নাই
চানা-লে ল'চানা; বাদাম-বাদাম,
লোকল পেৰা-লোকল পেৰা
ল'ৰালিৰ প্ৰিয়তম ফেৰীঘাটৰ সেই শব্দবোৰ
আজিও কানত বাজি উঠে
দলঙৰ ওপৰেদি পাৰ হওঁতেও।
অনুভূতিৰ দুৱাৰ মুকলিৰে পৰা
ব্ৰহ্মাৰ-পুত্ৰৰ বিশাল বুকুৰ মাজত
মেচিন নাৱত উঠি উপভোগ কৰা
জলপৃষ্ঠৰ পৰা আকাশ মাৰ্গলৈ
দূৰণিৰ সেই শুকুলা... ৰোমান্টিক দৃশ্যবোৰ।
শীতকালীন পানীৰ মাজত যে...
নিৰ্জনতাত নিঃশব্দ হৈ থকা কুঁৱলীৰ সেই ৰোমান্টিকতাবোৰ
আজি স্মৃতি পৰশে অ'
বিবেকে আঙুৰাইছে আশাৰ বেঙণিৰে...
নাজানো...
হৃদয়েহে আজিও বিচাৰি ফুৰে স্মৃতিৰ সেই বিপুল সম্ভাৰবোৰ।■

অবুজ হৃদয়ৰ স্বীকাৰোক্তি

মমী বড়া

স্নাতক তৃতীয় বাৰ্ষিক (বিজ্ঞান)

গধূৰ হৈ ৰোৱা হৃদয়খনি
ক'ব খুজিও নীৰৱ আজি
শব্দবোৰ হেৰাই গৈছে,
প্ৰণয়ৰ কোবাল সোঁতত,
সময়বোৰে হেতালি খেলিছে আজি,
প্ৰিয়জনক হেৰুওৱাৰ আশংকাত
হৃদয়ে কান্দি উঠিছে
অজান শোকে ভাৰাক্ৰান্ত কৰিছে মোক,
অব্যক্ত মোৰ এই ভাষাবোৰ
দূৰদৰ্শী মইজনী আজি স্তব্ধ!
যান্ত্ৰিকতাৰ পৃথিৱীত মোৰ অস্তিত্বই বা ক'ত?

নতুনত্বৰ সন্ধানত উৰিব খোজা পখিজনী
নিজৰ মাজতেই আৱদ্ধ আজি,
বোজাবোৰ যেন বেছিকৈয়ে গধূৰ হৈছে
চাকিগছি নুমাৰ ধৰিছে লাহেকৈ
আৰু এয়া,
চাৰিওদিশে অন্ধকাৰ নামি আহিছে...। ■

শিৰোনাম কি দিম?

ঋষা দেব

স্নাতক যষ্ঠ ষাণ্মাসিক (বিজ্ঞান)

কিনো লিখিম...

অভিধানত তেনে কোনো শব্দ পোৱা নাই
হৃদ মীলা নাই মোৰ কবিতাৰ...

আজিৰ এই নজমোখা পৰত
হাতৰ কলম খহি পৰিছে
হয়তো উৱলি যাব ধৰিছে
বিভাগীয় কংকাল

দেহৰ প্ৰতিটোপাল তেজৰ চলনাংগত
মোৰ হৃদয় পুঙ্গনীত
শ্ৰেণীকোঠাৰ প্ৰতিটো বেৰত
সজীৱ হৈ পৰিব
হাঁহি-ধেমালি আৰু বহুতো কথা

নষ্টালজিক হৈ ব'ম এদিন
তোমাৰ অতীত বিচাৰি
নতুবা
হাঁহিম আমাৰ ধেমালিবোৰ সুঁৱৰি

ক্ষণেকৰ বাবে যেন স্থবিৰ হ'ব খোজে
নাচো নাচো লগা নাচনীৰ দুহাত
কৃষ্ণচূড়াৰ হাঁহো-হাঁহো লগা ফুলৰ হালধীয়া
আৰু
আমাৰ মুখৰ চিনাকি চিনাকি লগা ভাষাবোৰ...

শব্দৰ ব্যঞ্জনাই কৈ যায়
শিক্ষাৰ বেহ ফালি আতঁৰোৱা তমসা
তুমি অগ্ৰজ আমাৰ
তৰা হৈ জ্বলি ৰোৱা দিনে-নিশাই।■

মানৱ দানৱ

দুৰ্লভ চেতিয়া

স্নাতক যষ্ঠ ষাণ্মাসিক (বিজ্ঞান)

যান্ত্ৰিকতাৰ দোমোজাত আৱদ্ধ
সম্বন্ধৰ বান্ধবোৰ।
সবলতাৰ পঘাজৰীৰে
অসীমত অস্ত যোৱা
মানৱতাক মেৰিয়াই ৰাখিব নোৱাৰি।

মেঘহীন শুভ্ৰ আকাশত
গঙা চিলনীয়ে পাখি মেলে।
নঙলাডাল খুলি দিলে,
শিয়ালজাক সোমাই আহে।

এতিয়া মগজুবোৰ যন্ত্ৰ আৰু যন্ত্ৰবোৰ মগজুলৈ ৰূপান্তৰ।
সেউজীয়াবোৰ এদিন হেৰাই যাব
সম্পৰ্কবোৰত শেলুৱৈ ধৰিব

এদিন এনেকৈয়ে পথভ্ৰষ্ট নাৱিকজনৰ
দিশ হেৰাব,
আৰু এদিন এনেকৈয়ে...■

সৌৰৰণি

বিতুমনি গগৈ

স্নাতক প্ৰথম ষাণ্মাসিক (কলা)

নিশ্চক্ৰতাৰ বুকু ফালি দুটি শালিকাই
পুৱাৰ বাতৰি দিলেহি,
সাৰ পাই খিৰিকিখন খুলিলো
ভিতৰলৈ সোমাই অহা বতাহজাকে
মনটো স্পৰ্শ কৰি গ'ল।

বাহিৰলৈ চকু ফুৰাই দেখিলো
পৃথিৱী সৌন্দৰ্য পূজাত ব্যস্ত।
চোতালৰ দুৰবিত মুকুতাৰ মালা,
বিৰিখে সেউজীয়া সাজেৰে
হালি-জালি নাচিছে।

বেলিটিও কুঁৱলীৰ ফাঁকেৰে নামি
ধৰাত পৰি প্ৰেম প্ৰাপ্তিত
উন্মাদ হৈ পৰিছে।

সূৰ্যৰ কোমল কিৰণত পখিলায়েও
ফুলে-ফুলে প্ৰেমৰ গীত জুৰিছে।
পৃথিৱী সৌন্দৰ্যত বিলীন
গোহালিত গৰুহাল নাই
দেউতা চাগে কেতিয়াবাই
পথাৰলৈ গ'ল
কোমল প্ৰেমসুৰীয়া বতাহজাকে...

ঘপককৈ ফোনটো বাজি উঠাত
বাস্তৱলৈ উভতি আহিলো
বুজিব পাৰিলো
ভাবনাৰ টোৱে মোক উৰুৱাই নিছিল।
৩০ বছৰ আগৰ পৃথিৱীৰ কোলাত
পুনৰ হেৰাইছিলো।

সৌন্দৰ্যৰ পূজাৰী পৃথিৱীয়েও আজি
যান্ত্ৰিকতাৰ আগত হাৰ মানিলে।
চোতালত মুকুতাৰ মালা নাই
আৰু বেলিটি, বেলিটিও আজি
নিথৰ।
দেউতায়ো আজি নাযায়
পথাৰলৈ। দাদাৰ চাকৰি।

যান্ত্ৰিকতাৰ গ্ৰাসত
পৃথিৱীৰ ৰূপ
সৌৰৰণিৰ বুকুত
এতিয়া অতীতবোৰ।
স্মৃতিৰ বাকচত...
বৰ্তমানটো জেতুকা পাতৰ দৰে
বুজিবলৈ দুৰুহ। ■

যাওঁ দেই...

লক্ষ্মীনাথ মৰাণ

চতুৰ্থ ষাণ্মাসিক, বিজ্ঞান শাখা

(১)

কিনো দি বিদায় ল'ম
ভাবিকে পোৱা নাই,
নে মোৰ আত্মাটোকেই দি দিওঁ!
ল'বানে তুমি?

নে ফালি চিৰি পেলাই দিবা
এই কংকালবিহীন আত্মাটোক!

(২)

তোমালোক যেন
এজাক নাচিব নজনা পখিলী
সেয়ে দিব বিচাৰো
মোৰ অতৃপ্ত আত্মাটো...

পিছে, কি কৰিম কোৱা?
সৌ তাহানিতে নীহাৰিকাই
মোৰ আত্মাটো জন্ম কৰিলে
যাক আজিলৈকে মোকলাবকে নোৰাৰিলোঁ;

(৩)

এহু বাদদিয়া এইবোৰ...
যদি মনত পৰে
কেতিয়াবা
মেলি চাবাচোন স্মৃতিৰ পাতবোৰ লুটিয়াই
তাতেই চাগে এই কবিতাৰ
নিমিলা ছন্দবোৰ পাবা।■

মই প্লাষ্টক

ঋষা দেব

স্নাতক ষষ্ঠ ষাণ্মাসিক (বিজ্ঞান)

মই নিৰ্ভঙ্ক ধ্বংসকাৰী জড় নহওঁ
মোৰ ব্যক্তিতই সুকীয়া
মোৰো ব্যৱহাৰ সুলভ

প্রতিটো সময় প্রতিটো চিন্তাই
পৃথিৱীৰ পৃষ্ঠপটত মোৰ নিৰাস চলিছে
মোৰ আৱিষ্কাৰ নতুবা পতন
মানৱেই সকলো সমল

মোৰ জীৱন যাত্ৰাই কলুষিত কৰিছে
মেদিনীৰ সেউজ আৱৰণ
আৰু
নদীমাতৃক দেশৰ জলমণ্ডল

চহৰে, নগৰে, গাঁৱে-ভূঁঞে
মোৰেই আহান প্ৰদূষণৰ
মোৰ কোনো ভৱিষ্যত নাই
অপব্যৱহাৰে কৰিছে মোৰ
ব্যক্তিত্বক ধ্বংস।■

মই দুৰ্গন্ধিত জাৰৰ

কিৰণময়ী চেতিয়া
ষষ্ঠ বাণাসিক বিজ্ঞান শাখা

চিঃ চিঃ কি যে দুৰ্গন্ধ!

এইদৰেই তহঁত বিলাকে নাক কোচাৰ
মোৰ গলি যোৱা শৰীৰৰ
সৰি পৰা পনিয়া তেজ দেখি...

হেৰৌ, তহঁতেই মোক দলিয়াই দিয়
পথৰ দাঁতিত পৰি ৰোৱা ডাষ্টবিন লৈ
তহঁতে জানো নোৱাৰ
মোৰ অব্যৱহৃত অংগক
নৱীকৰণযোগ্য কৰিবলৈ...

ধিক্... মানৱীয়তা...

মানুহে মানুহকেই ভাৱিব এৰিলি
মোৰ দৰে দুৰ্গন্ধিত জাৰৰক
কিয়নো মিছাই হাত উজান দিবি

পৰি ৰম এনেদৰেই...

মানসিকতাৰে বিকাৰগ্ৰস্ত পগলাহে মোৰ মিত্ৰ
নতুবা ভোকত আতুৰ ল'ৰাটোহে
মোৰ জীৱনৰ চিত্ৰ।■

বুৰঞ্জীত শেৱালি নিশা

পৰিস্থিতা দহোটায়া
ষষ্ঠ বাণাসিক কলা বিভাগ

পুনৰবাৰ শেৱালি নিশাত তুমি...

তুমি এতিয়া নাহৰৰ দেশত

নাহৰ-শেৱালিৰ সৈতে মগ্ন...

আৰু মই...

মই নিশাৰ বুকুত নিদ্ৰামগ্ন

যেন এখিলা বুৰঞ্জীৰ পুৰণি পৃষ্ঠা।

সন্ধ্যাৰ সঁজু লগা সময়চোৱাত

নিতৌ এবাৰ গুচি যাওঁ

মোৰ বুৰঞ্জীৰ তাৰিখ, চন বিচাৰি...

এতিয়া বহু ৰাতি হ'ল

বহু পৰ গ'ল, বুৰঞ্জীও নোহোৱা হ'ল

মইহে কোনোবা খিনিত আৱদ্ধ

হোৱা যেন হ'ল।

তোমাৰ নষ্টালজিয়াত

মোৰ পৃষ্ঠা আছে নাই নাজানো,

নাজানো শেৱালিৰ নিশাটো

তোমাৰ বুৰঞ্জীত আছে নাই...

জানো মাথোঁ

শেৱালি নিশা মোৰ এতিয়াও প্ৰিয়।■

সপোন

প্ৰজ্ঞানজ্যোতি কাত্যায়ণ
স্নাতক ষষ্ঠ বাণ্যাসিক, কলা শাখা

সপোন....!

ভাল, বেয়া, ভয় আৰু বহস্যৰ

আন এক পৃথিৱী।

যাৰ বেলিকা উদয় হয়

টোপনি যোৱাৰ পাছত ॥

এই সপোনবোৰো যে

বৰ স্বার্থপৰ,

নিজৰ কথা ভাবিয়েই

ক্লান্তি,ভাগৰৰ মাজতো

উৰুৱাই নিয়ে

নিবস্ত্ৰৰ সেই বঙীয়া বোৰত আৰু

কল্পনাৰ চহৰ-নগৰত ॥

সপোনে কয়

নায়ক হৈ তই উপজীৱী

পৰিয়াল, প্ৰেয়সী আৰু সমাজৰ মাজত

জয়-জয়কাৰে উজ্জলিব তোৰ গুণ-গান

কাহিনীৰ সঁজত ॥

কিন্তু! ক'ত?

তাৰ মাজতো আজি দেখোন মই

সকলোৰে বাবে হৈ পৰিছো খলনায়ক ॥

সপোনৰ শেষ সময়ছোৱাত

উছৰৰ ত্ৰাসত দিশহাৰা হৈ,

ইকাতি-সিকাতিৰ প্ৰলোভনৰ মাজত

সপোনে কয়

তই এতিয়াও সপোন দেখি আছ ॥■

ভাবনাৰ দুখৰীয়া ছবি

বিমঝিম গগৈ

উচ্চতৰ মাধ্যমিক প্ৰথম বৰ্ষ (কলা)

সোনাৰ ফুলীয়া সপোন এটাই

মোৰ হৃদয়ত পোখা মেলে অজানিতে।

বাটে ঘাটে সৰি পৰে

মুঠি মুঠি জোনাকৰ বৰষুণ।

দুচকুৰ পতাত উলমি বয়

এখনি সেউজবুলীয়া আকাশ।

খিৰিকীখন মেলি চালো

সেন্দুৰীয়া আবেলি এটাই

বতাহৰ সৈতে সোমাৰ খোজে

মোৰ সৰু পজাটিত।

মোৰ উশাহত ভালপোৱাৰ ৰং

সেউজীয়াবোৰে বুকুয়েদি বগাব খোজে

আজিৰ আবেলিটো যেন মোৰ- মাথোঁ মোৰ।

সেউজীয়া বৰষুণ জাকত সৰি পৰে

বহুৰঙী সপোন।

নিজানত ভাঁহি আহে সুকীয়া

বাঁহীৰ সুৰ

সপোনৰ বাগিত ৰাতিবোৰ হয়

উন্মাদ,

হঠাৎ সপোনবোৰ মেঘ হৈ

হ'ব খোজে এজাক বৰষুণ।

সপোনৰ ভাঁজে- ভাঁজে থমকি বয়

সময় কিম্বা সত্ৰা

ক্ৰমশঃ,

কেনভাচত উলমি বয়

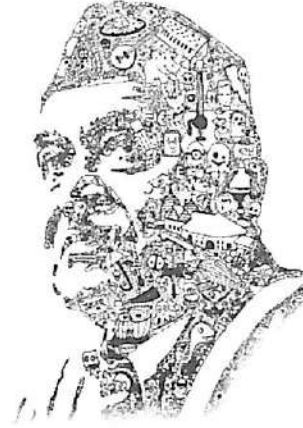
ভাবনাৰ দুখৰীয়া ছবি ॥■

সংগীত জ্যোতি

বশ্ৰিতা দাস

উচ্চতৰ মাধ্যমিক প্ৰথম বৰ্ষ, কলা বিভাগ

হে সুধাকৰ্ণ ! তোমাৰ হৃদয়খনি আছিল বহল,
তোমাৰ সপোন আছিল গানৰ এখনি নৈ সজাৰ
তোমাৰ গানে আমাক শিকালে-
মানৱতাৰ জয়গান গাবলৈ আৰু
অমানৱীয়তাৰ বিপক্ষে সংগীত সেনানী হৈ
আগুৱাই যাবলৈ।
তোমাৰ গীত আছিল তোমাৰ অস্ত্ৰ,
যাৰ সহায়ত তুমি ভাঙিছিলো ভেদাভেদৰ প্ৰাচীৰ
আৰু গঢ়িছিলো একতাৰ নতুন সমাজ।
এই গীতৰ সহায়ত তুমি জিলিকাই তুলিলা
বৰলুইতৰ বিস্তীৰ্ণ পাৰ।
হে সংগীত সূৰ্য! সূৰ্য উঠা দেশৰ এটি জ্যোতিষ্ক হৈ
তুমি আজিও আছা জীয়াই -
তোমাৰ মহান সৃষ্টি আৰু সংগীতৰ মাজেৰে
তুমি জীয়াই আছা অসমীৰ হৃদয়ে হৃদয়ে
তুমি আজিও জীয়াই আছা-
অগ্নিসুগৰ ফিৰিঙতি হৈ,
জীৱন লুইতৰ সংগ্ৰামী সত্ৰাৰ ককালত মৰা
টঙালি হৈ।
তুমি জীয়াই আছা-
শোষিত সহস্ৰ মানুহৰ সংগ্ৰামী
শিল্পীসত্ৰা হৈ।
আৰু জীয়াই আছা নতুন সমাজৰ
সংগ্ৰামী আলোকময় গীত হৈ আমাৰ কৰ্ণত,
হে সুধাকৰ্ণ! হে যাযাবৰ, ৰূপতীৰ্থৰ যাত্ৰী -
তুমি এই বিশ্বৰ জাতি-জনজাতি
সকলো ধৰ্মৰ মৰ্ম লৈ আগবাঢ়ি যোৱা এক
জ্যোতি প্ৰপাত।
তুমি সমন্বয়ৰ বিশ্বজ্যোতি আৰু
চিৰ প্ৰবাহিত এক সংগীত জ্যোতি। ■

কাংকান কনেং

সুমিত দাস

স্নাতক তৃতীয় বাৰ্ষিক (বিজ্ঞান)

(১)

আহিবিচোন কনেং ঐ গেৰ খন পিন্ধি লৈ
মনত লৈ উছাহৰ ঢল,
গছেও হাঁহিছে, শিমলু ফুলিছে
পলাশেও আছে বাট চাই।

(২)

তোৰ ঐ বেজাৰত কতনা লিখিলো
এমুঠি অপৈনত কথা,
হেন জানি ভুল নুবুজিবি
মইয়ে অঁকৰা ল'ৰা।

(৩)

তোৰে বেজাৰত নৈপৰীয়া হৈ
তুলিমগৈ কাবানৰ লহৰ,
হেন জানি বলিয়া নুবুলিবি
বিছ মাৰি থাকিবৰ মন।

(৪)

অহাৰ লুগাংত যামেগৈ গাৱলৈ
কনেং হৈ আহিবি তই,
আটাইবোৰ মিলি লৈ হেঁপাহত
নাচিমগৈ
বুঢ়া শিমলুৰে তল। ■

মানুহ নথকা ঘৰ

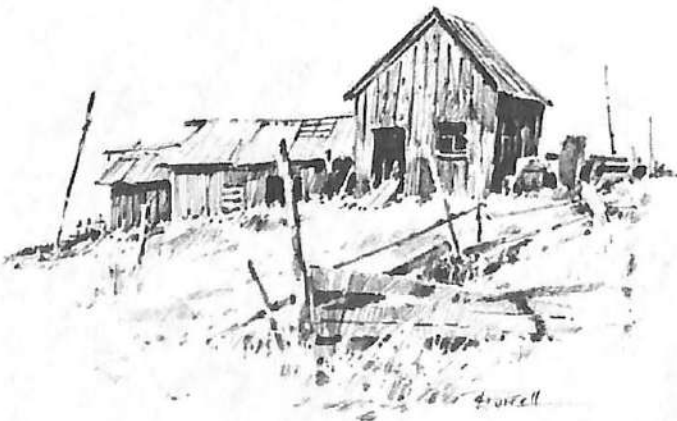
ভগতম চেতিয়া

স্নাতক তৃতীয় বাণাসিক (কলা)

সাতোটি বামথেনু বঙৰ অট্টালিকা
ইলেক্ট্ৰনিক বে'ল, বাগিছা, বিলাতী কুকুৰ
আৰু যে কত মানৱীয় সভ্যতাৰ অলংকাৰ
নাই কোনো মানুহ
নাই কাৰো মাত
মানুহ নথকা ঘৰ।

ককাৰ পদুলিত কপৌ, তগৰ ফুলবোৰ নাই
আছে পাইন, দেৱদাৰু
মৰমৰ কজলা কুকুৰটোও নাই
মাজ নিশা চোতালত জোনাকী পৰুৱাৰ নাচোনত
ককা, আইতাৰ নিচুকনি গীত, বুঢ়ী আইৰ সাধু নাই।

টেটু ফালি চিঞৰি চিঞৰি গাইছে বৃদ্ধ আশ্রমত
মোৰ মৰমৰ পোনাটো, আইজনী কুশলে থাক
জোনাকী পৰুৱাবোৰ আছে অৰণ্যত
ৰাজপথৰ ভিক্ষাৰী হৈছে কজলাটো
শিক্ষিত সমাজখনত বন্দী
ঘৰত নাই আজি মানুহ
নাই কাৰো মাত
মানুহ নথকা ঘৰ।
কোনোবা দিনা ময়ো থাকিমগৈ কিজানি
ঘৰৰ কাষতে লাগি থকা বৃদ্ধ আশ্রমত। ■

হৃদয়ৰ অনুভূতি

মাধুৰ্য দাস

স্নাতক পঞ্চম বাণাসিক (কলা)

নিয়ৰ সনা অনুভৱ এটি
তুমি তুমি যেন অনুভৱ এটি।
গাত লগা চেঁচা বতাহজাকে দেখোন
তোমাৰ বতৰা দিয়ে আনি।
এইয়া কি ?
প্ৰেম! নে হৃদয়ৰ অস্পষ্ট অনুভূতি।
সকলোবোৰ যেন ধোঁৱা ধোঁৱা
সকলো দেখিও হঠাৎ নোহোৱা হোৱা।

বাৰু
কেতিয়া ৰাতি পুৱাব ?
চকু চাত মৰা ৰ'দ কাঁচলি আহি দুৰৰিৰ
নিয়ৰবোৰ শুকুৱাই নিব।
পুৱাৰ ব্যস্ততাই মোৰ এই দোমোজাও আঁতৰাব
ওফ সময় নহয় এই নিয়ৰ সনা ৰাতি
এতিয়া মাথোঁ বিষাদ। ■

নাৰী

সময়

স্নেহা ছেত্ৰী

স্নাতক পঞ্চম ষাণ্মাসিক (কলা)

প্ৰত্নুষ কিশোৰ

স্নাতকোত্তৰ তৃতীয় ষাণ্মাসিক

মই নাৰী,
মই অমীমাংসিত এক বহস্যময়ী সাঁথৰ।

মই নদী,
ক্লান্ত, গহীন, চিৰউজ্জ্বল, চিৰবোৱতী
চিৰউন্মনা তটিনী।

মই ধৰণী, মই পৃথিৱী, চিৰস্থায়ী বসুন্ধৰা
মই মাতৃ
মোৰ বন্ধুৰ প্ৰতি বন্ধে বন্ধে আছে
মমতাময়ী মাতৃত্ব,
সমগ্ৰ জগতৰ সৃষ্টিৰ দায়িত্ব।

মই স্থিৰ চিত্ত আৰু প্ৰগাঢ় প্ৰজ্ঞাৰ পৰিচয়।
মই সুন্দৰী
মই মোহিনী
অপেশ্বৰী তিলোত্তমা।
মই মহীয়সী,
মহিষাসুৰ বধিনী, জগত জননী।
মই দেৱী
মই সৰস্বতী, মই কালী, মই লক্ষ্মী-পাৰ্বতী।
মই বন্দিতা
মই পূজিতা
মই লাঞ্চিতা
মই কোমল, মই কঠিন।
মই মাতৃ
মই পত্নী
মই প্ৰেয়সী।
মই স্নেহ আৰু শক্তিৰ সমাহাৰ
জগত সৃষ্টিৰ মূলাধাৰ। ■

আমি

প্ৰত্নুষ কিশোৰ

স্নাতকোত্তৰ তৃতীয় ষাণ্মাসিক

আমি প্ৰত্যেকেই
এদিন,
বৰ্তমানে হেৰুৱাবলগীয়া
একোটা ভৱিষ্যত।

নাইবা,
কাৰোবাৰ অতীত
স্মৃতিৰ আয়ুসেৰে জীৱিত। ■

স্মৃতিৰ এটি পৃষ্ঠা

বৰষা দহেটীয়া

স্নাতক প্ৰথম ষাণ্মাসিক (বাণিজ্য বিভাগ)

অতীতৰ স্মৃতি
লিপিবদ্ধ মোৰ গাঁওখনিত।
য'ত বিচাৰি পাওঁ
ল'ৰালিৰ ধেমালি,
ককা-আইতাৰ
মৰম ভালপোৱাখিনি।
সেউজ স্মৃতি সজীৰ
মোৰ গাঁওখনিত
য'ত বিচাৰি পাওঁ
ককাই হাতত ধৰি
স্কুললৈ নিয়া
মধুৰ ক্ষণটি।
বিচাৰো মই
মোৰ গাওঁৰ
সহজ-সৰল মানুহখিনি
সেয়ে মোৰ স্মৃতিত আছে
মৰমৰ গাঁওখনি।
নাই সেই দিন মোৰ,
সেই লগ আৰু নাই,
সকলো ব্যস্ত নিজৰ পৃথিবীত।

কিন্তু,
সেই যে সৰুতে
আনৰ বাৰীত বগৰী বুটলা
টেঙা, মধুৰী বিচৰা...
সকলো সাঁচি ৰাখিছো স্মৃতিত।
গাঁৱলৈ গ'লে বিচাৰি
পাওঁ মই
ন-এক স্মৃতি।
স্মৃতি সজীৰ মোৰ
মৰমৰ গাঁওখনিত...
য'ত পাওঁ মই বিচাৰি...
চাইকেল শিকি দুখ পোৱা
গৰুৰ খেদাত দৌৰ মৰা
ৰঙীণ মুহূৰ্তটি।
স্মৃতিৰ এটি সজীৰ পৃষ্ঠা
মোৰ মৰমৰ গাঁও

বোকা-পানীত খেলা,
কঠিয়াতলীত ওমলা
ৰঙীণ মুহূৰ্তবোৰ।
মই বিচাৰি পাওঁ
বিহুতলীত বিহু মৰা
হাঁহি-ধেমালি, ফুৰ্তি কৰা
সেইখনি মোৰ মৰমৰ গাঁও।
য'ত সকলো মধুৰ মুহূৰ্ত
মই বিচাৰি পাওঁ।
স্মৃতিৰ ডায়েৰীৰ এটা
সজীৰ পৃষ্ঠা...
মোৰ আপোন গাঁও
য'ত মোৰ
বহু ৰঙীণ মুহূৰ্ত
মই বিচাৰি পাওঁ। ■

আৰ্তনাদ

গীতাত্ৰী গোহাঁই

স্নাতক পঞ্চম বাণাসিক (কলা)

চাব নোখোজা তোৰ জঘন্য চেহেৰা
সহিব নোৱাৰো এই বিভৎস যন্ত্ৰণা
আঙুলিয়াই দে মোৰ ভুলখিনি মাথোঁ এবাৰ
কোনখিনিত কৰিছিলো তোৰ অপকাৰ ?
কিয় সহিছো বাৰম্বাৰ তোৰ নিৰ্মম অত্যাচাৰ
মোৰ কেটা তেজৰ লগত মিলি যোৱা চিঞৰত
ঘূৰি নাহেনে তোৰ সম্বিত ?
কামাসক্ত দুচকুত ভাঁহি নাহেনে তোৰ মাতৃৰ ছৰি
স্বীকাৰ কৰিছো মোৰেই ভুল
কিয়নো মই নাবী
অদৃশ্যজনৰ আলসুৱা হাতৰ ফুল ।
নতুনৰ সৃজনৰ বাবেই যাৰ স্ৰজন
অপকৃপা নাবী মই আদিশক্তি
কিন্তু সেই ৰূপেই আজি মোৰ কাল
আৰু সেয়াই জানো মোৰ ভুল ?
হে অদৃশ্য শক্তি,
তোমাৰ সুন্দৰ সৃজন কি এক বিভৎস পৰিণতি
এহাল চকু মোৰ পিতৃৰ য'ত মোৰ বাবে মাথোঁ আদৰ
এহাল চকু মোৰ স্বামীৰ য'ত মোৰ বাবে মৰমৰ স্বাক্ষৰ
এহাল চকু মোৰ গুৰুৰ য'ত মোৰ বাবে চেনেহৰ পয়োভৰ
তাৰে মাজত এহাল চকু, অচিনাকি
যি নহয় শ্ৰদ্ধেয় কিন্মা মৰমৰ
যাৰ চকু চিৰকামাতুৰ, মোৰ শৰীৰটোৰ বাবেই আতুৰ
সেয়ে চাব নোখোজা তোৰ জঘন্য চেহেৰা
দিব নোখোজো তোক পুনৰবাৰ সুযোগ
পাব নোৱাৰ তই মোক নিঃশেষ কৰাৰ অধিকাৰ
শাস্তৰূপে নহয়, দুৰ্গা-কালীৰূপে যুঁজিম
শেষ উশাহ থকালৈকে নৰৰূপী পিশাচক মাৰিহে মৰিম ।
তোৰ কেটা তেজেৰে ফাকু খেলিম
প্ৰাণৰ মমতাত তই যেতিয়া কৰিবি চিংকাৰ
শান্তি পাব সেই নাবীৰ আত্মাই
যাক তই কৰিছিলি নিৰ্মম বলাৎকাৰ ।■

আপোন

নিবেদিতা শইকীয়া

ষষ্ঠ বাণাসিক, ৰাজনীতি বিজ্ঞান বিভাগ

পদূলিলৈ আপোন আহে
হাজাৰ বছৰ চিনাকি
প্ৰথমে সন্তোষণ
দুই এটা কথাৰ আৰম্ভণি ।

কব নোৱাৰো কোন বাটেদি আহে
নিতৌ ন ন সপোন যাচে,
দুচকুত ঢালি দিয়ে জীৱনৰ নিচা
ব্যাকুল হিয়া, মৌ বৰষা মাত ।

আপোন আহে
কেতিয়া কেনেকৈ ক'ব নোৱাৰো
দৌৰ দিয়ে..
এন্ধাৰ বাটৰ কবিতাৰ শব্দবোৰ
আপোন জনৰ কাষলৈ ।

হিয়াই অপেক্ষা কৰে
মাজৰাতি নদী আহে
ফেনে-ফুটুকাৰে বাঢ়ে
পোহৰ অস্ত যায়

অস্তৰৰ বাগিচাখনত অচিনাকি এজন
হিয়াত বিলীন, সেয়া কি ?
সপোন.... তাৰ পিছত...
দুচকুলৈ বৰষা নামে
আপোনে টোপনি কাঢ়ে ।■

Digboi College Sojourn

Nisha Subedi

B.A 3rd Sem

Seems like yesterday, the time we stopped in
Its been one and half year almost,
As rookies with the grey strength afresh
Labyrinths of stinging fear deep within
Tension restricted by a porous mesh

Before long, we grooved into the routine
Stepping towards the entrance of economics department
Raring to fly, blinded by vying eyes
Obsessed albeit with emoji on screen
Onset of spice, and what else was unwise.

Kudos to the teacher, for their insight
Saved the lot from the euphoria breeze
Or gave the "Concept - what economics is"
Instead of the intense fright of
Tests, along with sprinkles of expertises

Of all those who shall be missed are the friends
Unkept, raw and with us at every turn
Run over by time, we rue as it ends
When day comes that fills with nostalgia,
Of this Digboi College Sojourn. ■

The One Sided Dilemma!

Violina Lahon

4th sem, Art's

Giving thousand of tokens
And expecting more in return
Being proud of the endless solitude
Still not regretted the one way warmth
Don't need no company
If you don't want to...
My lad,
I wish to see yer' forever like that
Wild, free and happy lad
Don't need no company,
Lad
If you don't want to,
Shall wrap your memories
For life and eternity too
No lad, no promises I would do.
No stars I would follow ...
If glad, the Lord has
Made me for you...
Or if sorrow, He has not.
In both I'am happy,
Parallel or intersected.
Have seen the moon
Have seen the earth,
Both in eternal love
Still for apart.
Lad, look
There be the light
I be the night
And forever this way
Don't need no company
If you don't want to.
I'll be the night
I'll be the night...□

Farewell

Bipasha Saha

B.A 3rd Sem

They came with dreams
In their eyes, gleaming
With credences and doubts
All on their own
Unknown, of steps
Counting with endless flow.
But that's old news
That was three years ago.

The sceptical faces hiding behind
Walls of suns and stars
Hesitating to face, to accept
The challenges thrown their way,
Hesitating to overcome
The demons that were to come.
But that's old news
That was three years ago

Much they had to fight
Not only the demons
That was not all, no wait, do mind;
There was this thing called pride
Everyone has to find
The rightful place, left behind.
But that's old news
That was three years ago.

Six months from then
They were still lost
In a field of daisies,
Like a rose sticking out,
But life went on
And so did those infinite classes.

But that's old news
That was two years and six months ago.

From school to college
It wasn't easy though
And the realisation that
Their whole life was a lie!
That college was all about
Fun and Games,
That marks and attendance
Were not existence banes.
Ah! The betrayal
Ah! They were doomed
Who knew
There were nine am classes?
Who knew
There were no mobile rules?
But that's old news
That was two years ago.

They had their teachers
To help them and guide
In every step they took
They had their friends by their side.
Things were falling to pieces
All with good luck and grace.
But that's old news
That was a year and a half ago.

Oh did I mention?
Their mischiefs unmanaged
All day they went on
Living the world as it came,
Facing challenges with golden grains
Something only time did tame.
But that's old news
That was months ago.

Now all that was left
Were worries of the future
And preparing for a tomorrow
That was yet to be born
Now this is news
It's something of today
When life starts to play.

Where we live this day
With laughter and tears,
And let them go
To face their fears

They say it's all about mystery
But here I am providing a summary
Of pasts;
Unfolding all the cards.
Because today we end all ties
Of ages; and confess all truths and lies.
It's in this moment that
They'll be as complete

As they can ever be
It's here they leave an era
To enter a new one finally.

Here we leave,
A baggage of complaints
Of her beauty and his brains.
It's here you forgive and forget
Or place a ten year 'success bet'.
You promise to cherish
All gifts you keep, never to perish.

Because it's you
You have lived here thrice
Now you get to leave
To that beautiful dark world
And live those dreams
Still asleep.

Go wake them, go chase them,
Go grab them and complete them.
And then, you come back, here again,
D.C. will welcome you like home.

You will tell the walls
The stories of your wars
Of your struggles and success.
And you will finally leave,
One last time,
All content and blessed. □

ভাৰতবৰ্ষ

পিয়ালী দেৱী

বিজ্ঞান বিভাগ

উচ্চতৰ মাধ্যমিক দ্বিতীয় বৰ্ষ

আজি এই ভাৰতবৰ্ষ কাৰ?
মানৱ নে দানৱ
দুৰ্বল নে সবল
ক্ষুদ্ৰ নে বৃহৎ
ধনী নে দুখীয়া
এই প্ৰশ্ন অসাৰ
আজি এই ভাৰতবৰ্ষ কাৰ?

আজি এই ভাৰতবৰ্ষ কাৰ?
ভাৰ-তৰ ভাৰ
বহিব কোনে আৰু
চাৰিওফালে তাৰ
ভঙাৰ স্বৰ
ভাৰ আৰু ভাৰ
এই চিন্তা অসাৰ
আজি এই ভাৰতবৰ্ষ কাৰ?

আজি এই ভাৰতবৰ্ষ কাৰ?
পূব ফালে চাওঁ
বেলি যে নাই
পশ্চিমলৈ চাওঁ
এন্ধাৰত লুকাওঁ
উত্তৰ খালি
দক্ষিণ খালি
খালি নাই-
খালি নাই-
দেহ অসাৰ
মন নিসাৰ
আজি এই ভাৰতবৰ্ষ কাৰ?

আজি এই ভাৰতবৰ্ষ কাৰ?
হিন্দু নে মুচলমান
খ্ৰীষ্টীয়ান নে পাৰ্চিয়ান
ভীল গাৰো
আজিও মহীয়ান
কণ্ঠ ৰুদ্ধ বাক্শুদ্ধ
ভাবনা আজি অসাৰ
আজি এই ভাৰতবৰ্ষ কাৰ? ■

নাটক

এন্ধাৰৰ সিপাৰে

লাটেশ্বৰ চেতিয়া
বিশিষ্ট নাট্যকাৰ

- আবন্তণি : এটা গাঁৱলীয়া মূল আলিবাট। বাস্তৱ কাষত একোপা বট গছ। গছজোপাৰ তলত সাধাৰণতে গাঁৱৰ মানুহে জিৰণি লয়। কাষতে গাঁওখনৰ এটি যুৱ সংঘ। বাস্তৱইদি দুজন ব্যক্তিয়ে কথা পাতি গৈ গছজোপাৰ তলত জিৰণি ল'ব।
- দিগেন : মোৰ মতে এই কেইডালে নিজৰ পেটকেইটা বঢ়া বলেহে সংঘটো খুলিছে। কান্ধত এটি এটি বেগ লৈ, নেদেখ যেনকা বাহাদুই কেইটিকে ঘূৰি ফুৰে!
- অযুট : অ অ সেই চেকেটেলি না ফেকেটেলি বোলা তুৱতৌ পেতডখই উফলি আহিছেই। চাবি বাও আও দুদিনমান হ'লে হাতে পকুৰা, ভইৰে গোমৰাখন টিকনি চিঙি যোৱাকে উওৱাবি।
- দিগেন : আক' ক হেনকা টকা খোৱা কেইটাই মিটিং এখন পাতিছেই কিবা চান্দা তুলিবলৈকে। ওঁহো, মোখা নিদুং, এবাও দিয়াও নাই।
- অযুট : থইং কোনে দিয়েক' এই সৱক। মোক খা আজি মিটিঙলৈ মাতিছিলে। সেই কেইডালে যিহে হাত জোকাৰি, মুৰা জোকাৰি লেকচাৰ মাৰিব — মদ নেখাবি, ভাং নেখাবি...
- দিগেন : লৰাভোনক স্কুলে পঠাবি। উঁহ নিজে খাবলে পোৱা নাই। লৰাক স্কুলে পঠাই পিনি কিতু হ'ব? দেখিছোং নহয় পহাভোনে কি পতাল ফালিছে!
- অযুট : বৈ বৈ দুয়োখনৰ ঘ' দিগিয়ে পুনাই দিং। মিটিং শুনাতকে সুন্ধিকে খাংগে।
- দিগেন : তা এই টউনীও মাইকী লৰাই না? তা যে সাত চিতা মান মাইকী লৰাই হলগৈ সপাই!
- অযুট : এহ কিতু কবি আও। মোচো চাবাও ছদালকে মতা লৰা। ঈশ্ব কথা আমিনো নৱ মনিছে কি পাত্তা পাং ঐ!
- দিগেন : নেপাং দেখিহে বুৱা বুলি মাইকী লৰাই চকু লৈকে নেচায় ঐ। অকলে আহি অকলে সিপাৰলৈ যাবগে লাগিব না কিয় না!
- অযুট : তইক আতিকৈ ছৱা নহয়। চেলেং গাঁৱৰ চিলনী জনীক আনি দিং বুলিলেও ওঁ আঁ একো নকৰা।
- দিগেন : কেনেকে আনিবি হাঁ হেনকা চিতাকনো। তাতকে এনেকেই বাও লাগিছে। মিছাকে বোঁ বোঁ পেঁ পেঁ...।
- অযুট : চা কথা পাতি পাতি দেইয়ে কৰি লৈছোং বৈ বৈ।
- দিগেন : ওঁ হয় তুক.... (দুয়ো আগবাঢ়ে)
(দিগেনে টোকাৰী গীত কলি এটি গাই গাই যাব)
“কৈলৈ মই অহিলো মায়া বজাৰলে
বজাৰত গধূলি হ'ল
চাকিত তেল শলিতা নহল ভাবলে
এন্ধাৰত যাবলে হ'ল...”
(পুনৰ দুজন ল'ৰা দুজনী ছোৱালী আহি গছৰ তলত জিৰণি লয়হি।)
- মুন : এই সংঘটোৰ ওচৰ পালেই গাটো কিবা বিজবিজাই যায় বুইছা। সেই কেইডালে লগ পালেই সুধিব — ‘পঢ়া-শুনা কেনে চলিছে, পৰীক্ষা কেনেকুৱা হ'ল। এইবোৰ কিবা প্ৰশ্ন হ'লনে?’
- ঋত্বিক : এহ নকবা আক! এটিয়ে সিদিনা কাণতে ধৰিছিলে নহয় চুলাই খোৱাৰ কাৰণে। পঢ়ি থকা ল'ৰাই বোলে এইবোৰ খাব নেপায়। এই সংঘৰে দুটিমানে মিঠাৰামৰ ঘৰত সদায় সোমাই নহয়। নিজে খায় আনক নাখাবলে কয়।

- টুইংকল : সেই শ্ৰেচিডেণ্টটিয়ে নেকি? মোৰ যে চাবলৈকে মন নেযাই বুইচা। সিদিনা মই ঘৰতে চুৰিদাৰ পিন্ধি থকাৰ কাৰণে -
- ইচ বাম কি শুনিবা তাৰ লেকচাৰ, এইবোৰ দ্ৰেচ হেনো অসমীয়া জাতিৰ নহয়, আমি হেনো নিজক পাহৰি গৈছো।
আৰু কি কি যে মইতো খঙতে তামোলকে খাব নিদিলো।
- দিব্য : নহয় অ' টুইংকল। তেখেতে ঠিক কথাই কৈছিলে নেকি। ভূপেন মামাই গান গায়ে আমাক সোঁৱৰাই দিছে - "আমি
অসমীয়া নহও দুখীয়া বুলি শালুনা লডিলে নহ'ব, আজি অসমীয়াই নিজক নিচিনিলে অসম বসাতলে যাব।" আমি
ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলেও এই কথা গুৰুত্ব দিব লাগিব নেকি?
- মুন : উলিয়াল আকৌ সেই পুৰণা গীত গোৱাজনৰ কথা! তাতকৈ ছায়া যোশাল, নীল আকাশৰ কথা নোকোৱা কিয়?
ঋতুক : নতুন দিনৰ যুৱক যুৱতী হৈ এলাকুকলীয়া পুৰণা কথাবোৰ কাণ পাতি কি লাভ।
- টুইংকল : তুমি মোৰ মিছাকে ডিয়েৰেষ্ট ফ্ৰেণ্ড হ'লা দেই। তুমি ভাল পোৱা পুৰণি, মই ভাল পাওঁ নতুন, তুমি ভাল পোৱা সেই
সংঘ চংঘ গাই ফুৰা ল'ৰাবোৰক, মোৰ ভাল লাগে চিনেমাৰ দৰে হিৰ'বিলাকক।
- দিব্য : কোনে ক'লে মই নতুনক বেয়া পাওঁ বুলি? সেইবুলি আমি পুৰণি দৰকাৰীখিনিক এৰি দিলেওতো নহ'ব। ভূপেন
মামাৰ কথাখিনি জানো নোহোৱা কথা?
- মুন : এহ সেইবোৰ কথা গুলি মাৰ। মুঠতে ফুৰ্তি কৰিব লাগে আধুনিক হিন্দী-ইংলিচ ডেলবোৰ নাচি নাচি আমি নিজকে
স্মাৰ্ট কৰিব লাগে।
- ঋতুক : আমাৰ টুইংকলেহে ঠিক আছে। বিহু নাচ নাচিব নাজানিলেও মডাৰ্ন ডেল ইমান মজাকৈ নাচে।
- টুইংকল : বলানা আমাৰ ঘৰলৈ। ডেডিয়ে চিডি প্লেয়াৰ আনিম বুলি কৈছে। মই আক' এই কেইদিন নতুন ডেল এটা প্ৰেকটিচ
কৰি আছো নহয়।
- দিব্য : তোমাৰ আৰু কাম নাই। তাতকৈ সত্ৰীয়া নৃত্যকে এটা শিকি নিজকে অসমীয়া ভালকে চিনাকী দিব পাৰিলাহেঁতেন।
- মুন : হে হেই সত্ৰীয়া নৃত্য কোনে চাব! টুইংকল ইয়াৰ কথা বাদ দিয়া। কোন ক্লিম্বৰ ডাল শিকিচা?
- টুইংকল : সেই যে তেজাব, সেই যে এক-দো-তিন (টুইংকলে নাচি দেখাব) ড্ৰেকত কিছু সময় গীতটো বাজিব, দিব্যাৰ বাহিৰে
আটায়ে নাচত যোগ দিব, দিব্যাই ভাল নোপোৱা ভাবত মঞ্চৰ এফালে বৈ থাকিব)
- ঋতুক : তুমি বৰ ফাইন নাচা দেই। একটিঙো জানা নিশ্চয়। প্ৰিটি জিন্টা, প্ৰস্তুতি পৰাশৰৰ একটিং ভাল লাগেনে?
- টুইংকল : প্ৰিটি জিন্টাৰ ভাল লাগে। অসমীয়া চিনেমাৰ কোন সেইজনী। মই আৰু অসমীয়া চিনেমা নেচাওঁৱেই নহয়, ইমান লেজী।
- মুন : লেজিতো লেজিয়েই। কৰবাৰ হাল বোৱা, কৰবাৰ জাকৈ বোৱা, ভগা-চিগা ঘৰবোৰ দেখুৱাই থাকিব। ফাইট নাই,
চাইট নাই।
- দিব্য : ফাইট-চাইট হ'লেহে চিনেমা হয় নেকি? মৰা-মাৰি, কেৱল কটা-কটি আমি আমাৰ জীৱনবোৰ চলাই নিব পাৰিম নে?
- ঋতুক : জীৱন চলোৱাৰ কথা আনিলে যে?
- দিব্য : অ' যিবোৰ চিনেমাত আমাৰ সমাজৰ কথা নাই বাস্তৱ জীৱনৰ কথা নাই, সেইবোৰ জানো আমাৰ বাবে দৰকাৰী
চিনেমা? হিন্দী কিছুমান চিনেমাততো আটাইতকৈ গৰীৱ ল'ৰাজনে দুমহলীয়া ফ্ৰেণ্টৰ গৰাকীৰ পুতেক হয়।
- মুন : ভগা জুপুৰীতকৈ ফ্ৰেণ্টবোৰ চাইহে ভাল লাগে।
- টুইংকল : ডাঙৰ ডাঙৰ চিটি, ধুনীয়া ধুনীয়া ফুলনি, নাচো নাচো লগা নাচ, হিন্দী চিনেমাতকৈ ভাল লগা আৰু কিবা আছেনে?
- ঋতুক : কেৰাটে, কুংফু, টাইকুৱানডু - আমি হিন্দী চিনেমা চাই চাইয়ে শিকি ল'ব পাৰো।
- দিব্য : কিন্তু তোমালোকে প্ৰকৃততে সেইবোৰ জানানে? আমাৰ মনবোৰ, ঘৰবোৰ, বাস্তবোৰ পকা পকা হয়নে? আৰু
তোমালোকে যিবোৰ নাচৰ কথা কৈছা - অসমীয়াৰ গুৰি বঠা ধৰোতা শংকৰ-মাধৱ, জ্যোতি-বিষ্ণু-বাভাইতে দেখা
হ'লে তোমালোকক তেজপুৰলৈ পঠাই দিলেহেঁতেন।
- মুন : নহ'ব বুইছা। আমাৰ লগত তোমাৰ নহ'ব। এজনী আধুনিক ছোৱালী হৈ ইমান ওল্ড মডেলৰ কথা।
- দিব্য : জানো জানো নহ'ব বুলি। কিন্তু সেই ক্লিম্বৰ হিৰ'-হিৰ'ইন বিলাকতকৈ সুখে-দুখে মোকহে ওচৰত পাবা। মই তেনে
আছিলো (দিব্য যায়গৈ) বাই টুইংকল।

- ঋতুক : যোৱা যোৱা তোমাৰ দৰে ছোৱালী বহুত দেখিলো। পুৰণিক ভাল পাবলৈ আহিছে।
- মুন : আৰে টুইংকল তুমি দেখোন শিলপৰা কপৌৰ দৰে থৰ হৈ ব'লা — কি হ'ল?
- টুইংকল : (বেজাৰ মনেৰে) নহয় অ' দিব্যা মোৰ একমাত্ৰ মৰমৰ বান্ধৱী। আমি সৰুৰে পৰা একেলগে ধূলি-বালি ডাঙৰ হৈছো। একেলগে পঢ়া-শুনাও কৰিছোঁ। তাই মোক এটা বৰ ডাঙৰ বিপদৰ পৰা বক্ষা কৰি থৈছে অ'।
- ঋতুক : পুৰণিক সদায় পাহৰি যোৱা উচিত। তুমি কি চিন্তা কৰিছা। আমিতো তোমাৰ লগত আছোৱে।
- টুইংকল : নহয় নহয় মোৰ ভুল হৈছে। মোকতো ইষ্টাইলি, টাও বুলি নাৱৰ ছোৱালীবোৰে নেমতেই। তাইহে মোক গাঁৱত ফুৰিবলৈ লগৰীয়া হৈ আনৰ লগত মিলাই দিছিলে। নোৱাৰো, তাইক মই মৰি গ'লেও বান্ধৱী নহয় বুলি ক'ব নোৱাৰো। আছো মই তাইক বিচাৰি যাওঁ হা (টুইংকল আগবাঢ়ি যায়)
- মুন : দুয়োজনীয়ে দেখোন গ'লগৈ। ওচৰত ছোৱালী নাথাকিলে নিজকে পাতলা পাতলা লাগে পাই। টাউনীয়া ছোৱালীয়ে আমাক গাঁৱলীয়া ভক' বুলি পাতাই নিদিয়া দেখোন। ইহঁত দুজনীহে আছিল। ছেঃ, কি কৰো বাক?
- ঋতুক : এই দিব্যাজনীয়ে খাই দিলে। সিহঁত দুজনী লগ হ'লে চাবাচোন সংঘত মিটিঙলৈ আহিব।
- মুন : উপাই নাই বুইচা। গাঁৱলীয়া মানুহৰ লগত মিলি যাবই লাগিব যেন পাইছোঁ। টুইংকল নহ'লে মনটো কিবা উৰুঙা উৰুঙা লাগে অ'।
- ঋতুক : অ' তাৰ মানে তুমি তাইৰ লগত বলীয়া?
- মুন : বলীয়া বুলি নক'বা। মনে মনে তোমাকো জানো দিব্যাক নালাগে?
- ঋতুক : কথা চাই মেলি ক'বা। মই কাকো মনে মনে ভাবি নাথাকো। যাক ভাবো খুলা খুলিকৈ কৈ দিওঁ।
- মুন : ওঁহ, জানো তোমাৰ কলিজা কিমান ডাঠ। ফাষ্ট ইয়েৰৰ শ্ৰীদেৱী শইকীয়াক ভাল লাগে কৈ আজিলৈকে মাত এঘাৰকে লগাব পাৰিলানে?
- ঋতুক : মিছা কথা কৈ খং তুলি নল'বা।
- মুন : অকলে খং কৰি থাকা। মই টুইংকলহঁতৰ লগ লাগোঁগৈ। দিব্যাক বেয়া নেপাবলৈ কৈ ভুলবোৰ শুদ্ধৰাই লগুগৈ (মুন আগবাঢ়ে)।
- ঋতুক : (নিজে নিজে) মই দেখোন অকলশৰীয়া হৈ পৰিলো। নাই, নাই, অকলে যে একদম ভাল নালাগে। যাওঁ যাওঁ ময়ো কিবা এটা কৰোঁগৈ (আগবাঢ়ে)।
(বাস্তাই দি পুনৰ এটা চেঙেলীয়া ল'ৰাই গীত গাই গাই আহি থাকিব)
- লেহেং : বাঙলী জীয়েকৰ বঙা গাল দুখনি
চুই চাং চুই চাং লাগিছে
বঙিলী জীয়েকে বঙা চোলা পিন্ধিছে
মোৰ মন বিং বিং বাং বাং কৰিছে
বঙিলী জীয়েকে
- বুঢ়া : এহেম। বঙিলী জীয়েকক লগাতো হেতু কোন দাই!
- লেহেং : ও হা হা দতা চুক'। কতনো বঙিলী জীয়েকক পাবি ঐ এনকা কেপেতা কপালখনেনো!
- বুঢ়া : হেনেকেনো কেলেহে চিঞৰি মৰিছ ক?
- লেহেং : নেপাং দেখিছে চিঞৰি চিঞৰিয়ে মন শাঁত পেলাইছুং ঐ।
- বুঢ়া : ধুইং পিত্ নাইকিয়াতু কতা। আম দিনতনো মন খোৱা জনীক বাট পাই ধই লৈ গৈছিলোংক তো জেইক হেনেকে অনাছো।
- লেহেং : তহঁত দিনত পাইছিলি ক', এতিয়া নোবাৱ নহয়, কবা 'মমাই' ওলালে, কবা 'সংঘ' ওলালে।
- বুঢ়া : হয় হয়নু? সোঁতি নিদিয়া না কিতুহে?
- লেহেং : নিদিয়া তুক'। এই 'ঘ'টো নাই দেখা জানো। ইয়াতে কেটঙনি মানে মিটিং পাতি যিহে, নিয়মখন উলিয়াইছে। ফুৰ্তি নোথাকে য'তে ত'তে কুৰলিও মাৰিবও নিদিয়াহে ক।
- বুঢ়া : হেনেকে কেলেহে ঘ'টোৰ ওচৰতে গীতকে তৰিছ?
- লেহেং : শুনুৱাইছং। কিয় কয় ছাং বুছং।

- বুঢ়া : তইও ঘাই ডখইয়ে চুক'। মাইকী মানুহ গীত মতা মানুহক শুনোৱালি। কিতু হ'ব ক।
 লেহেং : নাই এতিয়া মতা মানুহো নাই, মাইকী মানুহো নাই। ঘ'টোৱেই শুনিছে। ইহঁতৰ ব' খং চুকা এটি আছে নহয়।
 থকাহলে তাপাই ঢে কণি মাইলেই হেলে।
 বুঢ়া : হা হা হাও তোয়ে সচাকে পিত নাই পাই। বৈ বৈ এনেই ঘুই ফুৰাতকে জেঙনি গাঙ দিগিয়ে যাং। কিবা এফিমান আনোংগে।
 লেহেং : জেঙনি গাঙ দিগি যোৱা কথা এমাজানো বাট কিনাঅ সেই লেজেই ডখতে বিচটা মান বাক গুঁজই থাকে নহয়।
 বুঢ়া : কিহ হেনাডখই হাবিতু বিচটামান বাক থাকে ঐ।
 লেহেং : হেনেকে দচটামান যে থাকে।
 বুঢ়া : হেইত কিহৰ দচটা বাক একেলগে থাকে!
 লেহেং : হেনেকে তিনটামান হলো থাকে।
 বুঢ়া : তিনটাও নেথাকে বালক।
 লেহেং : হেনেকে এটা মান যে থাকে।
 বুঢ়া : এটাও নেথাকে। হেনকা ডখই হাবিত বাক থাকি ময়ে না?
 লেহেং : হেনেকে কিহে হে খেক কয়ে?
 বুঢ়া : কিবা তচঙলি, চ' চঙলি হ'ব ক। চেলেৱাতোৱে ভয়তে জাত জাতখন শুনিবি। এতিয়া হেনেকে মো লগত যাব নোৱাঅ?
 লেহেং : (মূৰ আচুৰি) দতাই ক' দা চা এডখইও লৈ ফুৰা নাই নহয়। এই লাখুটি ডখইয়ে নো কিবা ওলালে কিতু কইবি বাও!
 নহলে সেডালি মোকে দে।
 বুঢ়া : হিঁ হিঁ। মিছাকে ডেকা হলোং বুলি ডাক দি ফুঅ। হ ল (লাখুটি ডাল দি দিয়ে)। এতিয়া জীয়টো শকত শকত লাগিছে না?
 লেহেং : ওঁ পাইম এবাখা।
 বুঢ়া : আগত হৰ না, পাছত হৰ?
 লেহেং : মাঝতহে হবলে মন যায় দেই।
 বুঢ়া : তই খাবি চুক'। দুটাইনো কেনেকে মাঝত হৰ ক' ?
 লেহেং : হেনেকে উপাই নাইতু। কি কওং এই!
 বুঢ়া : তই নেলাগে জানিছ। মই অকলে গৈ আহোং (বুঢ়া আগবাঢ়ে) এনকাটোৱেনো বঙিলী জীয়েকক পাৱ না।
 লেহেং : বেয়া নেপাবি দেই দতা। মোৰ ঘ'ত কাম এটি আছে। তই অকলে যা। পাইবি, একো নোলাই। কিবা ওলালে মোক
 মাতি দিবি — নদয়াবি। (ওপৰৰ কথাখিনি বুঢ়া গুছি যোৱাৰ পিছত লেহেঙে, চিঞৰি চিঞৰি ক'ব। তাৰ পিছত হাত
 দুখন ওপৰলৈ উঠাই দেহশ্ৰী প্ৰতিযোগিতাৰ প্ৰতিযোগীয়ে মান্সুল দেখুৱাৰ দৰে কৰি দেখুৱাব। তাৰ পিছত কিছু সময়
 চিন্তা কৰাৰ দৰে থাকি ক'ব)

সেই ঘ'টোত টুং টাং, কুটুং-কাটাং কিবা বাজিছে চুক'। সেই কেইটা আহিলেই নেকি? নাই ইয়াত থাকিলে
 ফচিবহে লাগিব। যাং ডাইচ খেল দিগিয়ে পুনাই দিং। (খৰকৈ গুছি যাব)।

পৰ্দা পৰিব। গছজোপাৰ ঠাইত সংঘটো দেখা যাব। নেপথ্যত গীত এটা বাজি থাকিব।

যুৰিলা যেতিয়া বাতিপুৱাৰ যোজনা
 বাতি কিমান দীঘলীয়া সেই কথা তেতিয়া
 একাৰক সুধা প্ৰয়োজন কি?
 কাঁইটৰ স'তে সন্মুখ যুঁজত
 নামিলা যেতিয়া
 ফুল কেতিয়া ফুলিব
 সেই কথা তেতিয়া
 নিয়ৰক সুধা প্ৰয়োজন কি

গীতটোৰ শেষত পৰ্দা উঠিব। সংঘৰ প্ৰয়োজনীয় আচৰাব, মেজ-চকী, বেঞ্চ, কেলেণ্ডাৰ, আলমাৰি ইত্যাদি বস্তুসমূহ থাকিব। এখন চাইনবৰ্ডত লিখা থাকিব “সূৰ্যমুখী যুৱসংঘ” বুলি। ডাক - সাপখোৱা, জিলা - তিনিচুকীয়া (অসম) পিন - ৭৮৬১৭৫, স্থাপিত - ২০০১ চন। বিষাদ মনেৰে অল্লান বহি থাকিব। কিছু সময় বহাৰ পিছত সংঘৰ ভিতৰতে অলপ ইফাল সিফাল ঘূৰিব। এনে সময়তে সংঘৰ কৰ্মী সূৰ্য আৰু অশান্ত সোমাই আহিব।

অল্লান : অ' তোমালোক আহিলা। মিটিং বহাৰ সময়যে কেতিয়াবাই উকলি গ'ল।

সূৰ্য : বাইজেই যেতিয়া মিটিঙলৈ নাহে, আমিহো কিয় আহিব লাগে?

অশান্ত : আমি আপোনাক দুটামান কথা ক'বলৈহে আহিলো।

অল্লান : হয় নেকি, কি কথা?

সূৰ্য : বাইজৰ অনুষ্ঠান বাইজে ভাঙিব বিচাৰিছে। আমি লাগি থকাৰ কিবা অৰ্থ আছেনে?

অশান্ত : সমাজ তমাজ গাই আমি পাইছো কি?

অল্লান : তোমালোকৰ কথাবোৰ দেখোন আজি বেলেগ বেলেগ লাগিছে যে?

সূৰ্য : লাগিবই। দুনিয়াই দিনে দিনে বদলি হৈছে।

অশান্ত : গতিকে এইবোৰ কামত লাগি গৰীব, দুখীয়া হোৱাতকৈ এৰি দিয়াই ভাল।

অল্লান : কি অশান্ত তোমাৰ ধনী হ'বলৈ মন গ'ল নেকি? সমাজ গাইও দেখোন নিজৰ কথা চিন্তা কৰিব পাৰিব।

অশান্ত : বাইজৰ টকা আত্মসাৎ কৰি মানুহ হোৱাৰ কথা কৈছে নেকি?

সূৰ্য : কেইটকানো পাবা?

অল্লান : কেইলে ইচ্ছা কৰিলে বহু টকাই খাব পাৰিব।

অশান্ত : বাইজে গম নাপাব নেকি?

সূৰ্য : পাবলৈ দিয়া। আজি কালিনো কোন এক নম্বৰ।

অল্লান : তোমালোকৰ ইচ্ছা আছে নেকি? আছে যদি মই ব্যৱস্থা কৰি দিব পাৰিম।

অশান্ত : ব্যৱস্থা আছে যদি কৰিব লাগে।

সূৰ্য : আমি তিনিজনেই একগোট হ'লে কোনেনো ধৰিব পাৰিব?

অল্লান : তেনেহ'লে একগোট হৈ লওঁ নে কি?

অশান্ত : সেই ব্যৱস্থাটো থাকিলে সংঘ গাই থাকিব পাৰি।

অল্লান : নহ'লে একা। পৰা নহ'ব নেকি?

সূৰ্য : ব্যৱস্থা থাকিবই লাগিব। সমাজত ঘটি থকা বিশৃংখলবোৰ চলি থাকিবলৈ দিবই লাগিব।

অশান্ত : যিয়ে যি দুই নম্বৰ কৰে আমি কেতিয়াও মাত মাতিবলৈ নাযাওঁ। তেতিয়াহ'লে সংঘটোৰ কামত লাগি থাকিব পাৰি।

অল্লান : কিন্তু মই অনুষ্ঠানটোৰ লগত জড়িত থাকিলে এক বিন্দুও অনিয়ম অনীতি কৰিব নোৱাৰিব।

সূৰ্য : তাৰ মানে! অলপ আগতে আপুনি কি কৈছিল?

অল্লান : মই তোমালোকৰ কিমান পানীৰ মাছ জুখি চাইছিলোঁ।

অশান্ত : অ-হ-হ। আপুনি তেন্তে সাধু-সন্ন্যাসী হৈ জীৱন চলাই নিব?

অল্লান : সেয়া পিছৰ কথা।

সূৰ্য : পিছৰ কথা কিয়। বৰ্তমানৰ কথা কওক। বৰ্তমান টকাৰে ভগৱানকো কিনিব পাৰি।

অশান্ত : টকা হ'লে একে দিনাই মন্ত্ৰীও হ'ব পাৰি।

অল্লান : মন্ত্ৰী হ'ব পাৰি, বজা হ'ব পাৰি। কিন্তু এজন প্ৰকৃত ভাল মানুহ কেতিয়াও হ'ব নোৱাৰি।

সূৰ্য : টকা থাকিলে এই সংঘটোও কিনি খব পাৰি।

অশান্ত : ধনী হ'লে একচ্ছত্ৰী সম্ৰাট হ'ব পাৰি।

অল্লান : সম্ৰাট হ'ব পাৰি, কাৰোবাৰ সপোন, কাৰোবাৰ মাত কাঢ়ি ল'ব পাৰি কিন্তু প্ৰকৃত সন্মান টকাৰে কেতিয়াও কিনিব নোৱাৰি।

- সূৰ্য : দেখিম নহয় পাৰি নে নোৱাৰি।
- অশান্ত : এনে ডায়লগ আমি শুনিবলৈ অহা নাই। মুঠতে কওক সংঘটো কেনেকৈ চলাব?
- অম্লান : কোৱা দেখুন হ'লেই। পুনৰ ক'ব লাগিব নেকি?
- সূৰ্য : তেন্তে লওক এয়া মোৰ কাগজ-পত্ৰ-ষ্টাম্প পেড (দলিয়াই দিয়ে)
- অশান্ত : চাই লম কেনেকৈ সংঘ চলাই চাই লম।
- অম্লান : অ' সংঘ খুলি তোমালোকে নিজে ভাঙি দিবা। কিন্তু শুনা, এখিনি সাধাৰণ ৰাইজক মিছা কথাৰে ফুলজাৰি মাৰি মিছা আশা দি কুকুৰৰ দৰে নেজ পেলাই দিবলৈ লাজ নালাগিব নে? তোমালোক আজিৰ দিনৰ ডেকা নহয়নে?
- সূৰ্য : বাইক বলেক নহ'লে কোনে ক'ব আজিৰ ডেকা।
- অম্লান : তোমালোকে শুনা নাই, দেখা নাই আমাৰ সমাজৰ দুখীয়াৰ ঘৰে ঘৰে অভাৱ অনাটনৰ জুই। কিমান শতাংশ মানুহ আজি ধনী, তোমালোকে শোভা নামী?
- অন্যান্য : সেই হিচাপ তই কৰিবি।
- সূৰ্য : বলা অশান্ত। এজন বিয়াগোম সমাজ সেৱকৰ লগত কথা চোবাই থাকি লাভ নাই।
- অম্লান : তেন্তে দেৰি কৰিছ কিয়? কথা শুনিবলৈ মন নাই যদি এটা মহান সংঘলৈ আহিছিল কিয়?
- অশান্ত : সেয়া আমাৰ কথা। সংঘটো তোৰ বাপেৰৰ সম্পত্তি নেকি। ইচ্ছা কৰিলে আমি সংঘটো জ্বলাই দিবও পাৰো।
- অম্লান : ইডিয়ট। সংঘ জ্বলাম বুলি ক'বলৈ অলপো দুখ নালাগিল। অলপো লাজ নালাগিল।
- সূৰ্য : ইচ্ছা কৰিলে আমি সংঘটো জীয়াই মানুহক হত্যা কৰিব পাৰো।
- অম্লান : কৰা কৰা সংঘটো মইহে জীয়াই ৰাখিছো (অলপ বৈ)। অ' কাৰোবাৰ প্ৰবোচনাত পৰি। সদাই একেলগে ফুৰা, একেলগে ডাঙৰ হোৱা বন্ধুকো হত্যা কৰিব পাৰি নহয়।
- অশান্ত : তোক মাৰি পেলালেহে ঠিক হ'ব (অশান্তই চকী এখন উঠাই লৈ অম্লানক মাৰিবলৈ খেদি যায়। অম্লানে দুখোজ পিছুৱাই গৈ চকীখন থাপ মাৰি ধৰে। এনে সময়তে এজনী গাভৰু ছোৱালী সোমাই আহে।)
- মন্দিৰা : আপোনালোকে কিবা নাটক বিহাৰ্চেল কৰি আছে নেকি? (সকলো নিমাত) অ' মোৰ অহাটো ভুল হ'ল নেকি?
- অম্লান : নহয় মানে (ইতস্তত কৰে)। এনে সময়তে অশান্ত আৰু সূৰ্যয়ে এবাৰ অম্লানলৈ, এবাৰ মন্দিৰালৈ কেৰাহীকৈ চাই বেগেৰে ওলাই যায়।)
- মন্দিৰা : কি হৈছে মই একো বুজিব পৰা নাই! আপোনালোকৰ মাজত কিবা...?
- অম্লান : কি মন্দিৰা (হুমুনিয়াহ কাটি) বহু আশা বুকুত বান্ধি জন্ম দিয়া সংঘটো লাহে লাহে মৰহি যাবলৈ ধৰিছে। দেখিলা নহয় সিহঁত দুজন কেনেকৈ ওলাই গৈছে।
- মন্দিৰা : সিহঁত বাক কিয় ওলাই গৈছে?
- অম্লান : সেইবোৰ বহু কথা। মুঠতে সিহঁতে সংঘ ত্যাগ কৰিছে।
- মন্দিৰা : কিয় ত্যাগ কৰিছে ককাইদেউ। আপোনালোকেই প্ৰথমতে এই অনুষ্ঠানটো জন্ম দিয়া নাছিলনে?
- অম্লান : সামাজিক স্বাৰ্থক ব্যক্তি স্বাৰ্থলৈ ৰূপান্তৰ কৰা ব্যক্তিৰ এনে একটিঙেই দেখা পাবা। তাকে এতিয়া ভাবিছো অনুষ্ঠানটো কেনেকৈ জীয়াই ৰাখো।
- মন্দিৰা : ধৈৰ্য নেহেৰুৱাব ব ককাইদেউ, আমি আছো নহয়। মই আমাৰ মহিলা সকলক ঘৰে ঘৰে গৈ বুজনি দিছো। আমাৰ বাবে এটি প্ৰকৃত অনুষ্ঠান নাটকি যিয়ে আমাক একাৰৰ ভেটা ভাঙি পোহৰৰ সন্ধান দিব পাৰে।
- অম্লান : সঁচানে মন্দিৰা! আমাৰ অনুষ্ঠানটিক ভাল পোৱা মানুহ সমাজত এতিয়াও আছেনে?
- মন্দিৰা : কেইজনমান স্বাৰ্থপৰ ব্যক্তি বাহিৰে প্ৰত্যেকেইতো এই অনুষ্ঠানটো ভাল পাই, শ্ৰদ্ধা কৰে।
- অম্লান : তেন্তে আমি আহ্বান কৰা কেইবাখনো সভালৈ এজনো ৰাইজ নহা হৈছে কিয়?

- মন্দিৰা : কৰবাত কিবা এটা হৈছে। আপোনাৰ এই সতীৰ্থ দুজনেই কিজানি সভালৈ ৰাইজ অহাত হেঙাৰ হিচাপে থিয় দিছে।
- অল্পান : তোমাৰ অনুমান সঁচা মন্দিৰা। আমি যেতিয়া অন্যান্য-অনীতি-অনিয়মৰ বিৰুদ্ধে মাত মাতিছো। ই দুই নম্বৰী কাৰ্যৰ ব্যক্তিৰ স্বার্থত নিশ্চয় আঘাত লাগিবই।
- মন্দিৰা : আৰু তেতিয়াই সেই মাত মতা অনুষ্ঠানটো ছলে বলে কৌশলে ধ্বংস কৰিব বিচাৰিবই।
- অল্পান : দালালবোৰৰ কথা বাদ দিলো। কিন্তু সাধাৰণ ৰাইজখিনিক আমি ভাল কামৰ বাবে টানি আনো কেনেকৈ?
- মন্দিৰা : চাব ককাইদেউ আজি বহু ৰাইজ আহিব ইয়ালৈ। মই বুজাইছো, দিব্যাও বুজাইছে।
(এনে সময়তে চিতাৰাম বেপাৰী, সূৰ্য আৰু অশান্তই মদ খাই বলীয়া হৈ বেগেৰে সোমাই আহে।)
- চিতাৰাম : বাম বাম প্ৰেচিডেণ্ট বাবু। দুইটা আদমীয়ে মিটিং বহাইছে নেকি?
- অল্পান : অ' আপুনি দেখুন মিটিঙলৈ আহিছেই। গতিকে -
- সূৰ্য : গতিকে ফটিকে নাই, জলদি ক, সংঘ গাই থকা হ'ব নে এৰি দিয়া হ'ব?
- অশান্ত : এতিয়াও ভালকে কৈছো। সংঘ এৰি আমি লাখ টকাৰ বিজনেছ কৰো। এই ধনী মানী বেপাৰীজনে আমাক সহায় কৰিব।
- মন্দিৰা : সংঘ গাই থাকিও বিজনেছ কৰিব নোৱাৰিব নে?
- সূৰ্য : ঐ তই চুপ। উকীলনী কৰিবলৈ হ'লে ক'টলৈ যাবি।
- অল্পান : অ' মন্দিৰা তুমি মনে মনে থাকাচোন। আমি অলপ বিজনেছৰ কথা পাতো।
- মন্দিৰা : কিন্তু ককাইদেউ?
- চিতাৰাম : ঐ লড়কী ৰুক ৰুক। আচ্চা প্ৰেচিডেণ্ট বাবু। আপুনি ত' এই সব কামত ঘূৰি কিনি গৰীৰ হ গইছে। এই কামতো ছাৰি দি বিজনেছত ধৰিব লাগে। যেতনা লাগে হাম দি দিব।
- অল্পান : (অল্পানে আগ্ৰহ প্ৰকাশ কৰি দেখুৱাই) হয় নেকি?
- অশান্ত : অ' এখেতে যি যি লাগে সব দি সহায় কৰিব।
- সূৰ্য : গতিকে এতিয়া আমি সংঘ এৰি বিজনেছত ধৰো। এমাহতে দামী গাড়ী লৈ...
- অল্পান : ঘূৰিব পৰা হ'ব। কিন্তু...
- চিতাৰাম : আৰে হ'ব, বুঠা চিন্তা কি কৰিছে। ৰূপীয়াকে লিয়ে কোন চিন্তা নাই কৰিবি। অভি আপনাৰে দহ হাজাৰ টকা এডভান্স দি দিব। (পকেটৰ পৰা টকা উলিয়াই দিব বিচাৰে) অল্পানে চিন্তা কৰে।
- অশান্ত : লওক লওক চিন্তা কৰি লাভ নাই। টকাতকৈ সংঘ কেতিয়াও ডাঙৰ হ'ব নোৱাৰে।
- সূৰ্য : দি দিয়ক। এখেতে ল'বলৈ অলপ লাজ কৰিছে।
- চিতাৰাম : লিয়ক লিয়ক (জোৰ কৰি অল্পানৰ হাতত গুজি দি) আৰে লিয়ক না।
- অল্পান : (হাত পাতি ল'ব) এতিয়া মই এই অনুষ্ঠানটো এৰি দিব লাগিব নহয়?
- মন্দিৰা : ককাইদেউ! আপুনি?
- চিতাৰাম : জৰুৰ জৰুৰ ছাৰি দিব লাগিব।
- অল্পান : তেন্তে এৰি দিলো (সূৰ্য আৰু অশান্তই হাত চাপৰি বজাই)
- মন্দিৰা : ককাইদেউ, আপুনি পাগল হৈছে নেকি?
(সূৰ্য আৰু অশান্তই জোৰেৰে হাঁহি)
- অল্পান : (জোৰেৰে হাঁহি) (পুনৰ খঙেৰে টকাখিনি জোৰেৰে চিতাৰামৰ মুখলৈ মাৰি পঠিয়াই)
ল, ৰাইজৰ তেজ শুহি শুহি খোৱা টকা। (মন্দিৰাই হাত চাপৰি বজাব) আৰু তুৰন্তে ওলাই যাব।
- অশান্ত/
- সূৰ্য : (জোৰেৰে চিঞৰি) অল্পান!
- অল্পান : চাট আপ। তেজপিয়াহঁত দুই নম্বৰ বিজনেছ কৰিবলৈকে এটা মহান অনুষ্ঠান ভাঙিবলৈ আহিছ। ৰাইজক ঘৃণা

কৰাবলৈ শিকাইছ।

- সূৰ্য : অ' ৰাইজক আমিহেই সংঘলৈ নাহিবলৈ কৈছো সংঘৰ বিৰুদ্ধে উচটাইছো। ক' তই কি কৰিব পাৰিব ক?
- অন্নান : শকুনিহঁত ভালদৰে শুনি ল। যিবোৰ হোজা ৰাইজক তহঁতৰ ফলীয়া কৰিছ, ঠগি ঠগি বিষ খুৱাইছ সিহঁতেই এদিন তহঁতক ঘৃণা কৰিব তহঁত শিয়াল-কুকুৰৰ দৰে মৰিব।
(মন্দিৰাই হাত চাপৰি মাৰিব)
- চিতাৰাম : তোকে খটম কৰি দিলেই ঠিক হ'ব। (পেণ্টৰ পকেটৰ পৰা পিষ্টল উলিয়াই) নাই চাৰিবি, সংঘ নাই চাৰিবি?
অন্নান : কি তই মোক হত্যা কৰিবি (খেদি যাব বিচাৰে, চিতাৰামে গুলি কৰে, মন্দিৰাই আগভেটি ধৰে আৰু পৰি যায়)
মন্দিৰা : আস! (চিতাৰাম, সূৰ্য, অশান্তই বেগেৰে ওলাই যায়)
এনে সময়তে দিব্যা, টুইংকল, মুন, ঋত্বিক, অয়ুট, দিগেন আৰু গাঁৱৰ এজাক ডেকা-গাভৰু দৌৰি দৌৰি সোমাই আহে) আস! ককাইদেউ (সকলোলৈ ধীৰে ধীৰে চাই) আপোনালোক কোন কিয় আহিছে? সংঘ ঘৃণা কৰা মানুহ কিয় আহিছে। (অন্নানে মন্দিৰাক ধৰি উঠাবলৈ বিচাৰে)
- সকলোৱে : মন্দিৰা মন্দিৰা (সকলোৱে মন্দিৰাক উঠাব বিচাৰে)
- মন্দিৰা : নুচুৰা তোমালোকে মোক নুচুৰা। আগতে কোৱা এই মহান অনুষ্ঠানটো জীয়াই ৰাখিবানে নাৰাখা?
একেলগে : কিয় মন্দিৰা কিয়? আমি প্রতিজ্ঞা কৰি কৈছো - তোমাৰ এনে অৱস্থাই আমাৰ ভুল ভাঙি দিছে। আজিৰ পৰা আমি সকলোৱে সংঘটো জীয়াই ৰাখিম, যুঁজিম।
- অন্নান : সঁচানে ৰাইজ, সঁচাকৈয়ে যুঁজিবানে?
সকলোৱে : সঁচা সঁচা সঁচা।
- মন্দিৰা : তেন্তে মোৰ গাত গুলি লগাতো মিছা। (মন্দিৰাই থিয় হ'ব) দালালী মদপী মানুহে জানো লক্ষ্য স্থিৰ কৰিব পাৰে। কিন্তু আমাৰ লক্ষ্য স্থিৰ হ'ব লাগিব।
- অন্নান : তেন্তে আজিৰ পৰা আমি এই মহান অনুষ্ঠানটিৰ বাবে অলপ চিন্তা কৰো। বাটৰ কাঁইট উঠাই এন্ধাৰ নাশি পোহৰলে গতি কৰো।
- সকলোৱে : নিশ্চয় নিশ্চয়।
(অন্নান আৰু মন্দিৰাই সোঁহাত ওপৰলৈ উঠাই আগবাঢ়ি যাব। সকলোৱে হাত দাঙি এটি গীতৰ তালে তালে আগবাঢ়ি যাব —

গীত

জাক জাক জাক আমি
পোহৰে পখী
এন্ধাৰ নাশি পোহৰলে
কৰো আমি গতি...

যৱনিকা

আমাৰ ক'ব লগা — এই সাধাৰণ একাংকিকা নাটকখনি ২০০১ চনতে লিখা হৈছিল। নাটকখনি লিখোতে এটি সঁচা কাহিনীৰ আঁত ধৰিয়ে লিখা হৈছে। নাটকখনিত কিছু চৰিত্ৰ নিৰ্দেশিত হৈছিল। আমাৰ সংঘৰ যুৱক-যুৱতীসকলে মঞ্চস্থ কৰিবলৈ বিচৰাত কিছু চৰিত্ৰ বঢ়াই দিয়া হ'ল। যাতে 'চিট' পাই। নাটকখনিৰ ভালেমান সংলাপ মৰাণ জনগোষ্ঠীয় কথিত ৰূপ তুলি দিয়া হৈছে। মান্যভাষা কওঁতা সকলৰ ওচৰত সেয়ে আমি ক্ষমাপ্ৰাৰ্থী। নাটকখনিৰ ভুল দিশবোৰ আঙুলিয়াই দি গঠনমূলক সমালোচনা আগবঢ়াব বুলি আশাবাদী। নাটকখনি আদৰি ল'লে সুখী হ'ম।

এখন প্ৰেৰণাদায়ী আত্মজীৱনী

সুমিত দাস

তৃতীয় ষাণ্মাসিক, বিজ্ঞান শাখা

‘আমাৰ দৰে গৰীব নিহলা মানুহৰ বাবে বিজাল্টেই আছিল আশা ভৰসাৰ একমাত্ৰ অৱলম্বন। বিজাল্টেই আছিল নতুন প্ৰতিশ্ৰুতি। বিজাল্টেই আছিল দৰিদ্ৰতা বিনাশৰ একমাত্ৰ অস্ত্ৰ। বিজাল্টেই আছিল সম্ভাৱনাৰ এখন নতুন পৃথিৱীলৈ সংক্ৰমণ হোৱাৰ বাট। বিজাল্টেই আছিল জীৱনত উন্নতি কৰাৰ একমাত্ৰ ভৰসা’ত- অসম অৰুণাচল সীমান্তৱৰ্তী কাকপথাৰৰ ওচৰৰ কৈলাশপুৰৰ এখন ভিতৰুৱা গাঁৱৰ ৰুবুল মাউত নামৰ ল’ৰাজনৰ আত্মজীৱনীমূলক গ্ৰন্থখন হৈছে মোৰো এটা সপোন আছে।

ৰুবুল মাউতে লেখক হিচাপে আত্মপ্ৰকাশ কৰিছিল ‘ধূসৰতাত সংহত শ্ৰৱণ’ নামৰ গল্প সংকলনটিৰ জৰিয়তে।

অসম-অৰুণাচল সীমান্তৱৰ্তী কৈলাশপুৰৰ টঙনা ন-গাঁৱত তেখেত জন্ম। তেনে এখন অখ্যাত অঞ্চলৰ লৰাই অনেক দুখ-দৰিদ্ৰতাক নেওচি আমেৰিকাৰ শীৰ্ষস্থানীয় শিক্ষা প্ৰতিষ্ঠান মাচাচুচেট্কে বিশ্ববিদ্যালয়লৈ গৱেষণা কৰিবলৈ যোৱাৰ কাহিনীভাগেই হল গ্ৰন্থখনৰ উপজীৱা বিষয়।

লেখকৰ ১৫৭ পৃষ্ঠাৰ গ্ৰন্থখনৰ মুঠ চাৰিটা খণ্ডত ভাগ কৰিছে। প্ৰথম খণ্ডটোৰ নাম শৈশৱ, দ্বিতীয়টো নাম সংগ্ৰাম, তৃতীয়টোৰ নাম সুযোগ আৰু চতুৰ্থটোৰ নাম দেউতাৰ অসুখ।

গ্ৰন্থখন আৰম্ভ হৈছে ড° মাউতৰ শিক্ষাজীৱনৰ পাতনিৰে।

ড° মাউতৰ দেউতাক আছিল গাঁৱৰ পাঠেকী, সমাজত কীৰ্তন পুথি পঢ়ে। প্ৰাৰ্থনা সন্দৰ্ভত তেখেতৰ জ্ঞান ঘন আছিল।

গ্ৰন্থখনৰ প্ৰথম পৃষ্ঠাত ড° মাউতে দেউতাকৰ উক্তি ডাঙি ধৰিছে ‘মোৰ দৰে কীৰ্তন পঢ়িব পৰা মানুহ গাওঁখনত দ্বিতীয় এটা কত?’

দেউতাক কীৰ্তনৰ পাঠেকী হোৱাৰ বাবেই ড° মাউতৰ ঘৰখন বিৰাজ কৰিছিল এটি সংস্কৃতিসুলভ পৰিৱেশ। ড° মাউতৰ পূৰ্বপুৰুষসকল আছিল আহোম ৰজাৰ দিনৰ হাতীৰখীয়া, সেই বাবেই তেওঁলোকৰ উপাধি প্ৰথমতে হাতীচুপী আৰু ক্ৰমান্বয়ে মাউত হৈছিল গৈ।

ড° মাউত যিটো ঠাইত জন্ম হৈছিল, সেই ঠাইত আধুনিক বিজ্ঞান প্ৰযুক্তিৰে সমৃদ্ধ শিক্ষা গ্ৰহণৰ সপোন দেখাটো অৱাস্তৱ আছিল। খেতিয়েই আছিল ড° মাউতৰ ঘৰখনৰ জীৱন জীৱিকাৰ মূল উৎস। খেতিয়কৰ পৰিয়ালত জন্ম গ্ৰহণ কৰাৰ বাবে ড° মাউতে শৈশৱৰ দিনৰ পৰাই

হাল বোৱা, মৰণা মৰা, গৰু চৰুৱা আদি সকলোবোৰ কাৰ্য কৰিছিল। গাঁৱৰ ফুলৰ পৰা তেওঁ প্ৰথম বিভাগত মেট্ৰিক পৰীক্ষাত পাছ কৰিছিল। ড° মাউটৰ মেট্ৰিক পাছ কৰাৰ স্বপ্ন পূৰণ হৈছিল। ড° মাউটে প্ৰথম বিভাগত পাছ কৰাক লৈ অনেকে বিদ্ৰূপৰ হাঁহি মাৰি কৈছিল, কৈলাশপুৰৰ পৰা ফাষ্ট ডিভিজন পোৱাটো অলিম্পিকত ভাৰতে সোণৰ পদক পোৱাৰ দৰে। আজিৰ যুগত মেট্ৰিকত প্ৰথম বিভাগ পোৱাটো তেনেই সহজ কথা যদিও ড° মাউটে বাস কৰা প্ৰত্যাহানৰ পৃথিৱীখনত সেৱাই আছিল কৃতকাৰ্যতাৰ শ্ৰেষ্ঠতম কথা। উচ্চতৰ মাধ্যমিকত নামভৰ্তি কৰাৰ বাবে তেওঁলোকৰ খেতি-মাটি বন্ধকত থ'বলগীয়া হৈছিল। আৰ্থিক অনাটনত ড° মাউটৰ মাকে কৈছিল, 'ৰোপাই তই কেলেনো ফাষ্ট ডিভিজন পালি ঐ, ছেকেণ্ড বা থাৰ্ডেই ভাল আছিল। এতিয়া তোৰ সামৰ্থ্যৰে আমি কেনেকৈ পঢ়ুৱাম?'

খেতি-মাটি বন্ধকত দি পোৱা ধন ড° মাউটৰ বাবে পৰ্যাপ্ত নাছিল।

হায়াৰ ছেকেণ্ডেৰিত নাম লগোৱাৰ পাছতেই যেন সূচনা হ'ল এক নতুন অধ্যায়ৰ। আৰ্থিক অনাটনৰ বাবে ড° মাউতে অনেক অনৈতিক কাৰ্যত লিপ্ত হ'ব লগা হৈছিল। সহপাঠীৰ কমৰ টিউব লাইট আদি চিনাকী মানুহক বিক্ৰী কৰিছিল গৈ। আনকি পৰিষ্কাৰ মাছুলৰ বাবে তেওঁ-স্মাণ্ডলড্ এলুমিনিয়ামৰ পাত চুৰি কৰি দোকানত বিক্ৰী কৰি ধন আৰ্জিব লগা হৈছিল। পৰিস্থিতিৰ তাগিদাত কৰা এনে অনৈতিক কাৰ্যৰ বিষয়ে ড° মাউটে অৰ্কপটে স্বীকাৰ কৰিছে।

অনেক সংগ্ৰাম কৰি জীৱনৰ অনেক প্ৰত্যাহানকো নেওঁটি উচ্চতৰ মাধ্যমিক দ্বিতীয় বিভাগত উত্তীৰ্ণ হৈছিল। উচ্চতৰ মাধ্যমিক উত্তীৰ্ণ হোৱাৰ পাছত তিনিচুকীয়া মহাবিদ্যালয়ত কেমেষ্ট্ৰিত অনাৰ্চ লৈ স্নাতক শাখাত নামভৰ্তি কৰে। কলেজত পঢ়া সময়ত তেওঁ ঘৰত বোৱা পান জালুক বিক্ৰী কৰি পঢ়াৰ যাৱতীয় খৰচ যোগাৰ কৰিছিল।

এনেকৈয়ে ড° মাউট প্ৰথম শ্ৰেণী লৈ স্নাতক পাছ কৰাৰ পাছত গুৱাহাটী বিশ্ববিদ্যালয়ত স্নাতকোত্তৰ শাখাত নাম ভৰ্তি কৰে। বিশ্ববিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰাবাসত থাকিবলৈ লয়। গুৱাহাটীত থকা সময়বোৰত দেউতাকে পুনৰ খেতি-মাটি বন্ধকত থবলগীয়া হৈছিল।

শেষত চুলাই মদ বিক্ৰী কৰিবলগীয়াও হৈছিল। স্নাতকোত্তৰ চতুৰ্থ ষাণ্মাসিকত পঢ়ি থাকোতে ড° মাউতে নেট পৰীক্ষা উত্তীৰ্ণ হৈ জে. আৰ. এফ লাভ কৰে। ইয়াৰ পাছত পুনেৰ লেবৰেটৰীত পি.এইচ. ডি. ডিগ্ৰীত নামভৰ্তি কৰে। তাৰ পিছত তেওঁ পুনৰ মুম্বাইৰ টি. আই. আই এফ আৰত গৱেষণাৰ সুযোগ লাভ কৰে। মুম্বাইৰ পৰা তেওঁৰ আমেৰিকাত গৱেষণা কৰিবলৈ যোৱাৰ

পথ প্ৰশস্ত হয়।

ইংৰাজী ভাষাত কম জ্ঞান থকাৰ বাবে এই ক্ষেত্ৰত কিছু অসুবিধাৰ সন্মুখীন হৈছিল যদিও পিছলৈ ইংৰাজী ভালকৈ শিকি লয়। ড° মাউতৰ গৱেষণাৰ বিষয় আছিল প্ৰটিন আৰু জেনেটিক ইঞ্জিনিয়াৰিং। মানৱ কোষৰ ভিতৰত থকা কোষীয় উপাংগ প্ৰতিয়মৰ পুনঃনিৰ্মাণৰ যোগেদি জেনেটিক ৰোগ নিৰ্মূলৰ অৰ্থে তেওঁ গৱেষণাৰত।

আমেৰিকাত গৱেষণা কৰি থকাৰ সময়তে ড° মাউতৰ পিতৃৰ মৃত্যু হয়। পিতৃৰ মৃত্যুৰ মৰ্মস্পৰ্শী বৰ্ণনা গ্ৰন্থখনত পোৱা যায়।

ড° মাউতে লিখিছে-

এখন অখ্যাত গাঁৱত এটি কিশোৰ উৰিবলৈ বিচাৰিছিল। অক্ষম দেউতাকে নানা সংঘাতৰ মাজেদি কিশোৰটিক দুহাতেৰে ধৰি যেন ওপৰলৈ তুলি দিছিল, যাতে সি উৰিব পাৰে। কিশোৰটি উৰি গল আৰু দেউতাকজনে আকাশত তাৰ উৰণ চাই চাই তাতেই বৈ গল। আৰু এইমাত্ৰ সন্তানৰ উৰণ চাই গৌৰৱান্বিত হোৱা সেই দেউতাকজন এই পৃথিৱীৰ পৰা আঁতৰি গল... পিতৃৰ মৃত্যু হৈছিল এক দুৰাবোগ্য স্মায়িক ৰোগত।

ড° মাউতে আমেৰিকাত জিন সম্পাদনাত নতুন পদ্ধতি উদ্ভাৱন কৰি ড° মাউতে বিশ্বজুৰি খ্যাতি লাভিছিল। Naluro Nanotechnology, Naluro Chemistry ACS আদি জাৰ্নেলত ত্ৰিশৰো অধিক গৱেষণা পত্ৰ প্ৰকাশৰ উপৰি তেওঁৰ গৱেষণাই আন্তঃ ৰাষ্ট্ৰীয় বিজ্ঞান মাধ্যম যেনে আদিৰ যোগেদি প্ৰচাৰ লাভ কৰিছে। ড° মাউতে গ্ৰন্থখনত নিজৰ জীৱন-বৃত্তান্তৰ উপৰিও আশী দশকৰ শেষ আৰু নব্বৈ দশকৰ আৰম্ভণিৰ সময়ছোৱাত অসমত হোৱা আলফা-মিলিটেৰীৰ সংঘাতৰ বিষয়েহে লিখিছে। মিলিটেৰীৰ অকথা নিৰ্যাতনৰ কথা তেওঁ উল্লেখ কৰিছে।

যুৱ প্ৰজন্মৰ প্ৰেৰণাৰ দলিল হিচাপে ড° মাউতৰ আত্মজীৱনীখন সুখপাঠ্য হৈছে। মাজে মাজে বিজ্ঞান বিষয়ক আলোচনাসমূহ দীঘলীয়া কৰাৰ বাবে আমনি লগা হৈছে। বহুতো ইংৰাজী শব্দ অসমীয়াত লিপ্যন্তৰ কৰিছে যদিও তাত তেওঁৰ ত্ৰুটি নাই। শব্দবোৰৰ সঠিক অসমীয়া প্ৰতিশব্দ বিচাৰি পোৱা নাযায় বাবেই তেওঁ ইংৰাজী শব্দ ব্যৱহাৰ কৰিব লগাত পৰিছে।

ড° মাউতৰ সংগ্ৰাম আৰু সফলতাৰ প্ৰাঞ্জল বৰ্ণনাই সৰ্বশ্ৰেণীৰ পাঠকৰ হৃদয় চুব পাৰিছে। এই ক্ষেত্ৰত গ্ৰন্থখনৰ নামকৰণ সার্থক হৈছে।

অনুপ্ৰেৰণাৰ দলিল হিচাপে ড° মাউতৰ 'মোৰো এটা সপোন আছে' আত্মজীৱনীখন সঁচাকৈয়ে লেখত লবলগীয়া গ্ৰন্থ। আমাৰ বিশ্বাস, ড° মাউতৰ 'মোৰো এটা সপোন আছে' গ্ৰন্থখনৰ অনুপ্ৰেৰণা যোগাই থাকিব। □

মই বৃদ্ধাশ্রমলৈ নাযাওঁ

প্ৰজ্ঞানজ্যোতি কাত্যায়ণ

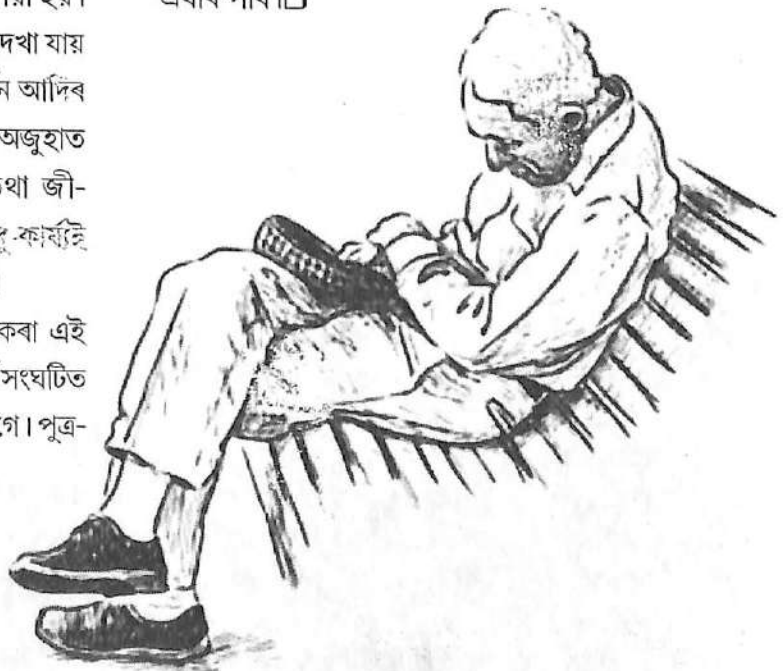
স্নাতক বৰ্ষ ষাণ্মাসিক, কলা শাখা

জীৱনৰ অন্তিম সময়ছোৱাত শৈশৱৰ সেই দেৱশিশুটিৰ দৰেই বেদ কৰুণ উচুপনি, বোপাই অ' 'মই বৃদ্ধাশ্রমলৈ নাযাওঁ'। মোক তহঁত তালৈ নপথিয়াবি। মোক তঁহঁতৰ লগতে থাকিবলৈ দে।' বৃদ্ধ পিতৃ-মাতৃক নিজ সন্তানে কৰা অৱহেলাৰ এয়া এক জীয়া ছবি। মানৱতাহীন এই পৃথিৱীৰ বিবেকহীন কাৰ্য্য এয়া। বৰ্তমানৰ সমাজ ব্যৱস্থাত এনে কৰুণ দুৰ্ভাগ্যজনক ঘটনা সংঘটিত হোৱা প্ৰায়ে দৃষ্টিগোচৰ হোৱা পৰিলক্ষিত হৈছে।

পিতৃ-মাতৃৰ অশেষ কষ্ট আৰু ত্যাগৰ জৰিয়তে শিশুটিক ডাঙৰ দীঘল কৰি, শিশুটিৰ সকলো প্ৰয়োজন পূৰণ কৰে তথা এক সুন্দৰ ভৱিষ্যত গঢ় দি তুলি পৰাকৈ উচ্চ শিক্ষা প্ৰদান কৰে, কিন্তু তাৰ বিনিময়ত পিতৃ-মাতৃয়ে বৃদ্ধা অৱস্থাত নিজ পুত্ৰ-জী ৰ পৰা যি সুখ-সমৃদ্ধি, আনন্দ পাব লাগে তাৰ পৰিৱৰ্তে অৱহেলাৰ হে সন্মুখীন হ'বলগীয়া হয়। ইয়াতকৈ আৰু মৰ্মান্তিক কি হ'ব পাৰে? বহুসময়ত দেখা যায় যে নিজ পুত্ৰ বা জীয়েকৰ সা-সম্পত্তি, অৰ্থ উপাৰ্জন আদিৰ ওপৰত গুৰুত্ব প্ৰদান, বোৱাৰীয়ে নিজ কৰ্ম ব্যস্ততাৰ অজুহাত লৈ শহুৰ-শাহুয়েকক কৰা দুৰ্ব্যৱহাৰ অৱহেলা তথা জী-জোঁৱাইৰ পৈত্ৰিক সম্পত্তিৰ প্ৰতি লালসা এই সমস্ত দু-কাৰ্য্যই বৃদ্ধ পিতৃ-মাতৃক অৱহেলাৰ মূল কাৰণ হৈ পৰিছে।

বৰ্তমানৰ সময়ছোৱাত বৃদ্ধ পিতৃ-মাতৃক কৰা এই অৱহেলা সচাকৈয়ে ধিক্কাৰ যুগ্য। সমাজেও এনে কাৰ্য সংঘটিত কৰা বিবেকহীন পুত্ৰ-কন্যাক আইনী ব্যৱস্থা ল'ব লাগে। পুত্ৰ-

কন্যাৰ এনে অপকৰ্মৰ বিৰুদ্ধে চৰকাৰ আৰু প্ৰশাসনৰ হস্তক্ষেপ নিতান্তই প্ৰয়োজনীয় হৈ পৰিছে। বৰ্তমানে দেখা গৈছে যে চৰকাৰ আৰু প্ৰশাসনে পিতৃ-মাতৃৰ বৃদ্ধকালত কোনো ধৰণৰ অসুবিধা নহ'বৰ বাবে পেঞ্চনৰ ব্যৱস্থা কৰিছে। চৰকাৰী তথা ব্যক্তিগত খণ্ডৰ চাকৰিয়াল পুত্ৰ-কন্যাই যদি এনে ধৰণৰ অপকৰ্মত লিপ্ত হয়, তেন্তে তেওঁ লোকৰ চাকৰিৰ পৰা অব্যাহতি দিয়াৰ নিয়ম বলৱৎ কৰিছে। তথা প্ৰাপ্য বেতনৰ আধা অংশ বৃদ্ধ পিতৃ-মাতৃৰ বাবে পিতৃ-মাতৃৰ অংশত জমাকৰণৰ ব্যৱস্থা চৰকাৰ আৰু প্ৰশাসনে লোৱা পৰিলক্ষিত হৈছে। এনে ধৰণৰ শাস্তি প্ৰদানৰ জড়িয়তে বৃদ্ধ পিতৃ-মাতৃৰ ওপৰত নিজ পুত্ৰ-কন্যাই কৰা অমানৱীয় কাৰ্য্য নোহোৱা হৈ পৰিব। বৃদ্ধ পিতৃ-মাতৃয়ে অন্ততঃ মৃত্যুৰ আগমুহূৰ্তলৈকে নিজ পুত্ৰ-বোৱাৰী, জী-জোঁৱাই, নাতি-নাতিনীৰ পৰা সুখৰ মাত এযাৰ পাব। □

ছাত্র-ছাত্রীৰ জীৱন সোণালী জীৱন। বিভিন্ন ৰং ৰূপেৰে ভৰা ৰূপালী জীৱন। ছাত্র-ছাত্রীৰ জীৱন আবেলিৰ ৰংচঙীয়া মেঘৰ দৰে। ছাত্রৰ জীৱনৰ লক্ষ্য আছে। ড° ভূপেন হাজৰিকাই কৈ গৈছে-

“এটি এটি ক্ষণ যেন মুকুতাৰে ধন
এনেই হেৰুৱালে নাহে উভতি”

সঁচাকৈ ছাত্র-ছাত্রীৰ জীৱন এটি এটি ক্ষণ মুকুতাৰ ধন অনবৰতে নষ্ট কৰিলে আৰু উভতাই পোৱা নাযায়। সেইবাবে তিলমাত্ৰ সময়ো আমি অৰাবত নষ্ট কৰিব নালাগে। আমি প্রতিটো সময়তে জ্ঞানৰ সন্ধানী হোৱা উচিত। আমি প্রতিটো সময়ৰ মূল্য দিয়া উচিত। জ্ঞানেই জগত। জ্ঞানই জগতখন ধৰি ৰাখিছে। জ্ঞানৰ পৰিসৰ ব্যাপক। ফ্ৰান্সিছ বেকনে কৈছিল- “Knowledge is power” অৰ্থাৎ জ্ঞানেই শক্তি। জ্ঞানৰ দ্বাৰা মধ্যাকৰ্ষণ শক্তিক জয় কৰি মহাশূন্যলৈ যাত্ৰা কৰিব পাৰিছে। গভীৰ জ্ঞান আহৰণৰ বাবে গভীৰ সাধনাৰ প্ৰয়োজন, গভীৰ অধ্যয়নৰ প্ৰয়োজন, গভীৰ চিন্তনৰ প্ৰয়োজন।

অধ্যয়নে জ্ঞান বৃদ্ধি কৰে। অৱশ্যে অধ্যয়নৰো কিছুমান ভাগ আছে। যিকোনো অধ্যয়নে মানুহক জ্ঞানী নকৰে। যিকোনো অধ্যয়নে সমাজৰ সকলো মানুহকে জ্ঞানী কৰি তোলাহেঁতেন সমাজত বিভিন্ন সমস্যাৰ সৃষ্টি নহলহেঁতেন। সমাজত ঘৃণা, ভ্ৰষ্টাচাৰ, হত্যা, লুণ্ঠন, দুৰ্নীতিৰ সৃষ্টি হলেহেঁতেন।

জ্ঞানাত্মক

নিলোৎপল শইকীয়া

প্ৰাক্তন ছাত্র

অধ্যয়ন সম্পৰ্কে St. Bernard-এ কৈছিল-“কিছুমান মানুহে জ্ঞানৰ সন্ধান কৰে জনা-বুজা হ'বৰ বাবে ই তুচ্ছ অভিলাষ। কিছুমানে অধ্যয়ন কৰে জনাজাত হ'বৰ বাবে ই আত্মপ্ৰাধা। কিছুমানে জ্ঞানৰ বেপাৰ কৰিব খোজে, ইয়াৰ পৰা পোৱা মুনাফা হয় লাভজনক। কিছুমানে আনক সেৱা কৰিবৰ বাবে জ্ঞানৰ বিকাশ কৰিব খোজে, ই পৰোপকাৰৰ কথা। কিছুমানে জ্ঞান আহৰণ কৰিব খোজে নিজক গঢ় দিয়াৰ বাবে। এইটোৱেই হ'ল দুৰদৰ্শিতাৰ কথা। দেখা যায় যে বৰ্তমান সময়ত বহুতো ছাত্র-ছাত্রী অধ্যয়ন বিমুখ। অধ্যয়নৰ প্ৰতি গুৰুত্ব নাই। কিছু আগলৈকে চাকৰি এটা পোৱাৰ স্বার্থত অধ্যয়ন কৰিছিল। চাকৰি নোহোৱা হ'ল।

ছাত্র-ছাত্রীৰ অধ্যয়নো নোহোৱা হ'ল। বিদ্যালয়, মহাবিদ্যালয়, বিশ্ববিদ্যালয় শ্ৰেণীকোঠাত শিক্ষক শিক্ষয়িত্ৰীৰ পাঠদানত গুৰুত্ব নাই সামাজিক শিক্ষাত গুৰুত্ব নাই। বৰ্তমান ছাত্র-ছাত্রীয়ে পুথিভঁৰালৰ গ্ৰন্থ নপঢ়ে। পুথিভঁৰাল, শ্ৰেণীকোঠা, উকা হল। গ্ৰন্থবোৰ টেবুল আলমাৰিত সজাই থোৱা ফুলদানি হল। ইয়াৰ অন্যতম কাৰণ হল বৰ্তমান ছাত্র-ছাত্রীয়ে সকলো বিষয়ে জানো বুলি ভাবে। এইটোৱে ছাত্র-ছাত্রীৰ পতনৰ মূল কাৰণ। নিজে সকলো কথা জানো বুলি নতুন কথা শিকাৰ প্ৰয়োজনবোধ নকৰে। আনৰ কথা শুনিবলৈ ইচ্ছা নকৰে, যাৰ ফলত শিক্ষা জ্ঞান তথা জীৱনৰ সুগম পথত আগুৱাই যোৱাৰ পৰা বঞ্চিত হ'ব লগা হয়।

জ্ঞানৰ বিকাশ হ'বৰ বাবে কেৱল মাত্ৰ মহাবিদ্যালয়, বিশ্ববিদ্যালয় পৰিপূৰ্ণ নহয়। ইয়াৰ বাবে আধ্যাত্মিক ভাৱাপন্ন সমাজৰ কাষ চাপিব লাগিব। মহাবিদ্যালয়, বিশ্ববিদ্যালয়ৰ কিতাপৰ বাহিৰে অন্য বহুতো ভাল ভাল লেখকৰ সুন্দৰ গ্ৰন্থ অধ্যয়ন কৰিব লাগিব। দেশ-বিদেশৰ সকলো স্তৰৰ মানুহৰ লগত ভাবৰ বিনিময় কৰিব লাগিব। তেতিয়াহে জ্ঞানৰ লগতে প্ৰেম, কৰুণা, দয়া, মমতাৰ গৰাকী হ'ব পাৰিব। তেতিয়াহে ছাত্র-ছাত্রীৰ জীৱন সত্যম-শিৱম সুন্দৰম হ'ব। তেতিয়াহে ছাত্র-ছাত্রীৰ নৈতিক আধ্যাত্মিক জ্ঞানৰ বিকাশ হ'ব। তেতিয়াহে ছাত্র-ছাত্রীৰ আচাৰ-আচৰণ স্বভাৱ-চৰিত্ৰ নিয়ৰ কণিকাৰ দৰে শুভ আৰু পৱিত্ৰ হ'ব। □

আত্মবিশ্বাসৰ সৈতে মানৱ জীৱন

বিশ্বৰাজ গগৈ

ষষ্ঠ বাৰ্ষিক বিজ্ঞান শাখা

আত্মবিশ্বাস আমাৰ মানৱ জীৱনত নিতান্তই আৱশ্যকীয়। ইংৰাজীত যাক কোৱা হয় 'self confidence'। আত্মবিশ্বাসৰ অৰ্থ হৈছে নিজৰ ওপৰত বখা বিশ্বাস। এই আত্মবিশ্বাসৰ অবিহনে এটা জীৱন আগুৱাই নিয়াতো অসম্ভৱ হৈ পৰে বা অশুভ হৈ পৰে, মাথো আত্মবিশ্বাসৰ জৰিয়তে জীৱনটো সম্ভৱপৰ। আত্মবিশ্বাস হেৰাই গ'লে কোনো ব্যক্তিয়ে জীৱনত সফল হ'ব নোৱাৰে। আত্মবিশ্বাসৰ সহায়ত মানুহে জীৱনত সফলতা লাভিবই। আত্মবিশ্বাসেই মানৱ জীৱনৰ উদগতিৰ বাবে প্ৰথম চৰ্ত। নিজৰ ওপৰত বিশ্বাস কৰি সকলো কাম নিয়াৰিকৈ কৰি গ'লে তেওঁ কৃতকাৰ্যতা লাভ কৰিবলৈ সক্ষম হ'বই। মানৱ জীৱনত আত্মবিশ্বাসে উৎসাহ আৰু উদগনি জগাই তুলিব পাৰে। এইটো প্ৰব সত্য যে আমি যদি প্ৰত্যেকে প্ৰতিটো কাম সদায় নিয়মীয়াকৈ কৰি যাওঁ আমি আমাৰ জীৱন লক্ষ্যত উপনীত হমই। প্ৰত্যেকজন মানুহে নিজৰ দিশৰ বাবে এটা আত্মবিশ্বাস বখা উচিত। আমাৰ মানৱ জীৱনত আত্মবিশ্বাসৰ ভূমিকা গুৰুত্বপূৰ্ণ। আত্মবিশ্বাসে আমাৰ মনত প্ৰেৰণা জগাই তোলে। আমি জীৱন যুদ্ধ কৰি আগুৱাই যাওঁতে বহুতো বাধা বিধিনি অতিক্ৰম কৰি যাব লগীয়া হয়। কেতিয়াবা ভয়াবহ পৰিস্থিতিৰো সন্মুখীন হওঁ। তেতিয়া আমাৰ প্ৰয়োজন হয় আত্মবিশ্বাসৰ। তেনে ক্ষেত্ৰত বিশেষকৈ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ বাবে পিতৃ-মাতৃ, শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰী, বয়োজেষ্ঠ তথা সকলো বন্ধু-বান্ধৱীয়েই আত্মবিশ্বাসৰ বিষয় হৈ উঠে। যদি এজন ব্যক্তিয়ে ছাত্ৰ অৱস্থাৰ পৰাই নিজৰ ওপৰত বিশ্বাস ৰাখি নিজৰ কৰ্তব্য কাম পৰিপাটি আৰু নিয়মিত ভাৱে নিতৌ কৰি যায় তেনে এজন ব্যক্তিয়ে ভৱিষ্যত জীৱনত কৃতকাৰ্যতা লাভ কৰিবলৈ সক্ষম হ'বই। এনে কিছুমান মানুহ সমাজত আছে যিয়ে নিজৰ আত্মবিশ্বাস ধ্বংস কৰি পেলাই। তেওঁলোকে

সেই জীৱন যাত্ৰাত জটিলতা আহি পৰিলে তাৰ লগত যুঁজিবলৈ প্ৰয়াস নকৰে আৰু সেই কামটো জটিল বুলি ভাবি উভতি আহে। তেনে ক্ষেত্ৰত তেওঁলোকৰ আত্মবিশ্বাস জাগি নুঠে, তেওঁলোক ভয়াতুৰ হৈ পৰে। তাৰ পৰিণতি স্বৰূপে তেওঁ লোকৰ জীৱনত অকৃতকাৰ্যতাৰ বৃষ্টিপাত হ'বলৈ ধৰে আৰু ভৱিষ্যত জীৱনলৈ যোৰ অমানিশা নামি আহে। বহুতো ক্ষেত্ৰত বিভিন্ন জন বিভিন্ন জনৰ বিশ্বাসৰ প্ৰতীক হৈ পৰে। এনে ক্ষেত্ৰত আমি বহুতেই বহুতৰ আত্মবিশ্বাসৰ প্ৰতীক হ'ব পাৰোঁ। কোনো এজন ব্যক্তিয়ে আনৰ বাবে আত্মবিশ্বাসৰ পথ আনিব পাৰে, তেনে কৰিবলৈ সদায় অহোপুৰুষাৰ্থ কৰিব লাগে। মানৱ জীৱনত ব্যক্তিজন অত্যন্ত হৰ্ষিত হৈ উঠে যেতিয়া তেওঁ কোনো এটা কাম নিজে বিচৰা মতে কৰিব পাৰে। তেতিয়া তেওঁ উপলব্ধি কৰে আত্মবিশ্বাসৰ। মোৰ ব্যক্তিগত জীৱনত মই সৰুতে বাইচাইকেল চলাব নোৱাৰিছিলোঁ। ভাবিছিলো দুটা চলন্ত চকাৰ ওপৰত উঠি কেনেকৈ চলাব পাৰি। তেতিয়া মই নিজে নিজৰ আত্মবিশ্বাসৰ প্ৰতীক হৈ চাইকেল চলাবলৈ অশেষ চেষ্টা কৰি অৱশেষত মই সক্ষম হলো। সমাজত জীৱ শ্ৰেষ্ঠ মানুহ। গতিকে আত্মবিশ্বাস উপলব্ধি কৰিব পৰা একমাত্ৰ জীৱ হৈছে মানুহ। মানৱ জীৱনত সকলোৰে আত্মবিশ্বাসৰ প্ৰেৰণাৰ দ্বাৰাই জীৱনত কৰা অসং কামবোৰ পাহৰি সং কামত ভাগ লোৱা দেখা যায়। অভিজ্ঞতাইয়ো এজন ব্যক্তিৰ জীৱনলৈ আত্মবিশ্বাস কঢ়িয়াই আনে। বিভিন্ন ক্ষেত্ৰত আত্মবিশ্বাসে ভয় ধ্বংস কৰে। আনি দিয়ে প্ৰচুৰ পৰিমাণে সাহস।

যিকোনো ব্যক্তিৰ বাবে আত্মবিশ্বাসৰ বিশেষ ভূমিকা আৰু অৰিহণা আছে। আত্মবিশ্বাসে আনি দিয়ে সাহস, দৃঢ়তা আৰু মনোবল। আত্মবিশ্বাসে মনুষ্যৰ জীৱনলৈ এক বৃহৎ সফলতা আনি দিয়ে। সেয়েহে মানৱ জীৱনত প্ৰয়োজন হয় আত্মবিশ্বাসৰ। □

Why do we need to sleep!

Supriya Borgohain
B.Sc 5th Semester

I love sleeping; specially during winters . And the more it gets near exam time the bigger the fight becomes; a part of me always wanting to sleep and another telling me that I should not sleep!

So I collected the following information to convince myself :

Sleep is an important part of our daily routine. We spend about one- third of our time sleeping. Quality sleep and getting enough of it at right times is an essential to survival. Sleep is important to a number of brain functions, including how neurons communicate with each other. Research suggest that sleep plays a vital role that removes toxins in our brain that build up while we are awake.

Sleep affects almost every type of tissue and system in the body from the heart and lungs to metabolism , immune function, mood and disease resistance. Researches shows that a chronic lack of sleep or getting poor quality sleep increases the risk of disorders including high blood pressure, cardiovascular diseases , diabetes, depression and obesity.

What do our brain do when we sleep?

Sleep serves many different functions one of this is to help us remember experiences we had during the day. Sleep is important for emotional memories and procedural memories. A leading theory of sleep function the "Synaptic homeostasis hypothesis" suggest that during sleep there is a widespread weakening of connections throughout the brain.

The importance of sleep for keeping our brains optimally active may be reflected in our changing sleep patterns as we age. Babies and children sleep much more than adults because their developing brains are changing much more and being exposed to new situations.

During sleep the space between brain cells increases, allowing toxic protein to be flushed out. It's possible that by removing these

toxins from the brain, sleep may stave off neurodegenerative diseases like Alzheimer's.

What happens if we have a bad night's sleep?

Getting enough sleep is important for attention and learning during our waking hours. When we are sleep deprived, we cannot focus on large amounts of information or sustain our attention for long periods. Our reaction time is slowed. We are less likely to be creative or discover hidden rules when trying to solve a problem. So friends keep always take care to have a good nights sleep the day before before an exam or for that matter any thing that involves proper thinking and analysis.

Drowsiness due to lack of sleep while driving is a leading cause of accidents .This happens because we don't get enough sleep our brain may force itself to shut down for a few seconds even when we are awake. The beneficial effects of sleep on attention and concentration are particularly important for children who often become hyperactive and disruptive in class when they don't have enough sleep.

What are the long term effects?

Research shows that the longer term effects of sleep deprivation can be linked to brain disorder such as Schizophrenia and Alzheimer's. Hence it can be concluded that having a healthy sleep pattern is a key to having healthy and we'll functioning brain. But then, how much sleep?

Are there any Harmful effects of sleeping too much?

Unfortunately yes! According to the National Sleep Foundation [U.S.A.] The golden standard is sleeping for 7 to 9 hours is normal and healthy for most adults between 18 and 64 years of age. Too much sleep on a regular basis can be hazardous to health. It may increase the risk of depression, diabetes, heart disease, stroke and death according to several studies done over the years.

So friends, it is for us to decide : How Much to Sleep?□

EXPECTATION

Pranjal Sarkar

B.Sc. 6th Sem

Every Human, young or old has some kind of expectation. Some expect nice clothes, some nice food, some eating in an expensive restaurant and some just expect life to be luxurious. Some men expect more than what they deserve. You shouldn't be the one of this kind of people. Try to focus on the present times which is a great gift to you.

Expectation is also the key to all unhappiness. Without doing anything, if you are expecting something. Then you're doing the wrong thing.

Why we keep High expectations?

Expectations are high in our minds as we want more than what we give. In essence, after investing time in other activities except studies, we expect more marks. This occurs when we know that we didn't write anything but we need reward instead. This is not possible at all.

As a Human some people want more help and support from our friends and family. Sometimes we forget to thank them after getting help this is not to be done. Gratitude and success go together.

I am just 21 and I think I am a lost Bsc. 3rd year student thinking what to do after graduation.

Unlike some other guys my family doesn't allow me to pursue my hobby as a

profession I am still getting nightmares thinking about it. Never thought I'd come right that point of time. When I used to figure out what if I were a pilot, a doctor or whatever thinking like that would make me. Happy for a little amount of time but that wasn't reality.

People say you've come to this world to do something to bring out some solutions to the world but a while later you figure out you're not perfect for this, for that whatever people say. This are the expectaions that turn into exceptions like chemistry there is always an exception for some rules acted sometimes made me feel that somewhere I am lacking when I thought about marks those digits of grace are a disgrace for me my uncle starts saying I am just a looser because for all day long I'd rather play online games [worth mentioning] they are addictive as hell chatting with some people made me feel special sometimes though but some people were so disgusting that they made me feel used "Do not question much over why things happened in an unexpected way or are getting delayed." It may be for your good, the advantages of which you could not see probably. Experiment something new to bring out the best in you! This will give you a break from your regular and monotonous routine as well. "this is my today's work I decided to type a few words for myself this would help me better understand myself and fell myself what I am really good at. you know how much you do for people that will really be not enough for them you'll never be recognized for what you really do

for them with heart ever felt recognized as a useful person in your group. you have all the notes, you write them or obscure from other students/teachers and you leave it in your WhatsApp group never do that literally they'll always ask for a copy because they'd never download and most importantly if you think you're smart enough in your class then you're in the wrong class. You know why my mind is blown by these after my phone just broke on the beginning days of exams, these things flowed like zika virus what they call. Never mind you'll never know after the storm of semester is going to be over soon do not oversee a solution just get into the problem you don't want to solve "Do not question much over why things happened in an unexpected way or are getting delayed." Now I remember how I used to be a great fighter of many problems that was not meant for me but of others frankly speaking never try to convince people you love them because they love you over the help they get.

How have high expectations impacted your life?

The infamous question "Glass half full, or half empty." Many people believe that this one simple question tells a lot about a person and how they view life, but I can't help but disagree. This is a clear case of a black or white logical fallacy, where there is no grey, only black or white. I believe that this is a circumstantial question. It really depends. How thirsty are you. Did you fill the glass to the halfway point, or did you fill the whole glass and drink half. There are so many scenarios, yet we try to fit every person into just one of two categories. The optimists, those who see the glass as half full, and the pessimist; those whom see the glass as half empty. The optimist is often portrayed as the happy-go-lucky person, always happy and having high expectations, always expecting the best. But I don't believe that having high expectations means you will be happier. Quite the contrary really. If your

expectations are too high, it will only hurt worse when something goes wrong.

I also believe that no one is born an optimist or pessimist, but rather that people's life experiences shape their opinions and views on life; turning you into the optimist or the pessimist. The person with the high expectations, or the person that sets the bar too low.

You see, when I was younger, I was always happy, always had high expectations. Me and my mom were super close, and I believed that nothing could ever change that. Which only made her diagnosis of brain cancer all the more devastating. I thought that we were inseparable, but the tumor and medication affected her emotions. She became a different person, creating an invisible barrier between us. Suddenly I found myself living with a ghost; only a shadow of the person my mother used once was. To lose someone when you believe that nothing can go wrong; it makes it seem as though your world is crashing down around you.

As time progressed, my mom and I became even more distant, only speaking to each other when she was screaming at me; which became more and more frequent as I watched our beautiful relationship go up in smoke.

As our relationship disappeared, so did the happy, optimistic girl with high expectations of life; the girl she had once been. She was too scared to have high expectations for a while after that, and she suffered from depression and anxiety. But more recently this country artist that she loved was making her world comeback tour, and she was coming around here. It was a sold out concert, and I had tickets. She was ecstatic. She counted down the days until the concert for months. Unfortunately, as fate would have it, she was admitted to a psychiatric hospital due to her depression and anxiety mere days before the concert, and she was unable to attend the concert. □

Duties of a citizen of an Independent Nation

Pranami Tamuli

B.sc. 5th sem

'Every right implies a responsibility,
Every opportunity, an obligation
Every possession, a duty. John.'

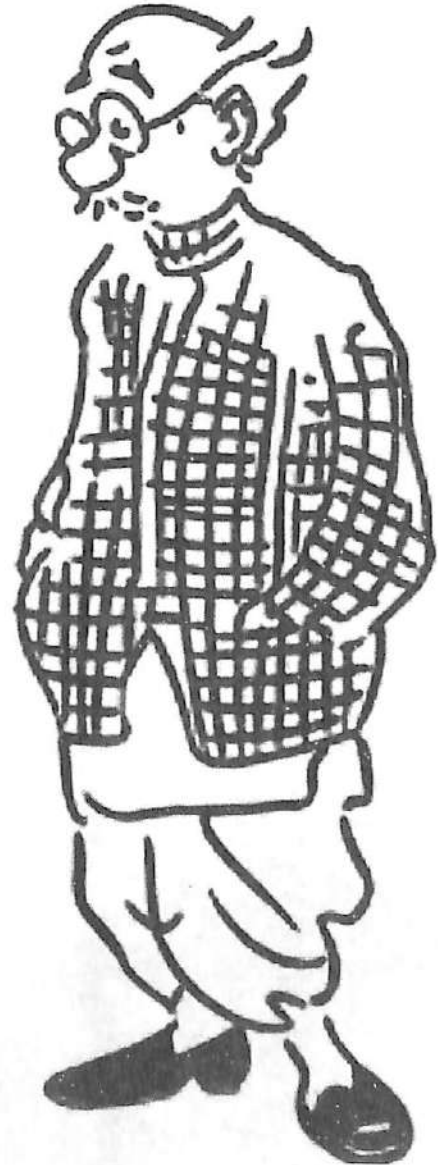
D. Rockefeller

The word 'duty' means what is due, i.e, what one is bound to do, or under an obligation to do. In other words, duty means what one ought to perform as a moral being. Being a citizen of an independent nation, we have many duties and responsibilities to be fulfilled. We live in a society so we also have duties of a society which is considered as the work of people towards the society. The duties of a citizen are divided into three types, they are as follows : -

i) **Moral Duty** : Moral duty is related towards our behaviors. It is performed by all citizens from children to old in their daily life activities on their own will. It helps people to be honest, sincere, kind and helpful.

ii) **Legal Duty** : The legal duties are made by a government for its citizens. The government provides equal rights and law to all the citizens of a nation so it is the duty of all citizens to obey the law and work under the law of government. Legal duty makes people complete or fulfill their responsibilities and duties towards their life and the nation.

iii) **Civic Duty** : The word 'Civic' originally means relating to citizenship' civic duty is the main duty of a citizen to run and develop the nation. All the peace and prosperity of a country

should be maintained by the citizens. Citizens should obey the rules and law of a government and should pay the tax on time to run the government as well as a country. Paying tax, Vat, contributing positive changes in the welfare of a nation are some examples of a civic duty.

All this point, it is probably a good idea to differentiate between a civic duty and a civic responsibility. While a civic duty is required by law, a civic responsibility is not necessarily required by law. But a civic responsibility is stressed as a socially good behavior to perform. Example of civic responsibility include voting in elections, signing up for the military, volunteering in the community, participating in government politics and holding public office.

When we step out of our home in the morning and instantly we see potholes on the road, who do we complain to? We see water logging on the roads, who is supposed to look after the drains? we see children begging on roadsides, why don't they have access to education? Young boys and girls have no employment, who is answerable? Pitch dark when we return home at night, why is nobody repairing the street lights? From traffic to law and order, from rising taxes to falling prices, everything we encounter in our day to day life is directly or indirectly by the people we elect, the people whose salaries we pay for and hence, is ultimately integrated with our rights and duties.

Some of the responsibilities of a citizen of an independent nation are as follows :-

i) Every citizen has a responsibility to live out the national values and principles of patriotism, national unity, sharing and

devolution of power, the rule of law, democracy and participation of the people.

ii) They are to uphold dignity, equality, social justice, human rights, non-discrimination and protection of the marginalized.

iii) Every person has a duty to cooperate with the state to protect and conserve the environment and the country's natural resources and ensure sustainable development.

iv) Each citizen is expected to vote the right people to office by participating in elections.

v) Citizens have to ensure that government protects its people's rights and freedoms and the country against internal and external threats and its territorial integrity and sovereignty.

Democracy, by its very origin, was meant to be participatory i.e., the people were meant to be in power, whether directly or indirectly. This also means that the success of any democratic system depends largely on its citizens because democracy is a two-way road where government's and citizen's behaviours reinforce each other. However, there isn't enough awareness or interest among a huge portion of our citizens about the basic duties. We are used to questioning the government about what it is doing for us but rarely do we not pander upon what we are doing for the nation as citizens. And that is where things need to change. We need to do our duties, take action where needed, contribute in every way we can to positively influence our society and nation.

As Albert Einstein said -

"It is the duty of every citizen according to his best capacities to give validity to his convictions in political affairs." □

Power of Poetry

Violina Lahon

B.A. 4th Sem

One day back in those new to past years of school life, I somehow remembered a line from one of the lessons- "if Poet's world is a Madman's World" well, yes I'll completely agree with this. Yes, ofcourse the madness in poetry is not made for sublunang people.

To understand poetry, one needs a high EQ (Emotional quatient). Without that, you will barely understand a poetry, you 'il only remain in the Surface of it. But to go in the heart of poetry, it will depend on how sensitive you are, how much patience you have and how you take your everyday lesson via being oplimist or pessimist. As because the meaning of any poem varies from person to pesson. What you feel after reading a poem may not match the feeling of the person sitting next to you. In your view you may take the context to a different seenerio, and someone else might take it to another. So it all depends on one's individual thinking.

A single line of poetry can heal a thousands of pain or create thousands more, and that is how POWER OF POETRY works. Poetry contains each and every emotion and feeling of human kind, it's like a glass of cock tail of emotions and feelings. From where to start and where to end, melancholies, bliss, anger, jealousy, nostalgia, sprirituelness, joy, love, revenge and so much more.

The best thing about poetry is that, you can curve and shape your feelings in different possible lyrical lines, inviting even the reader to be a past of it and share the moment irrespeilive of the unstoppable nature of time. We can go back to the time through the medium of the lines, sit right beside the poet and watch the girl, the poet talks about. the puts so much effort to make her full of life in his lines and she becomes immortal there. You can literally travel in time, witnessing the moment they lived, witnessing the emotions they felt and its all about the power of poetry making you literally teleport in your imagination.

One main thing about poetry is that, it only looks beautiful when it is spontaneous. You cannot force poetry out of you, like you take out toothpaste from its one. There is on definite time for the feelings to come and so, and no definite time for the cell of poetry. Who knows when you encounter sudden inspiration to write poem.

I don't Know, if this cell of poetry works the same with all of us. You may have your own theories existing and I have my own. Poetry is dynamic, sometimes it is a quest. With time, every thing will change but the internal straggle of human kind that bounds man to create piece of art, like poetry would never change. Poetry is the best of all creation, by manking, like a lotus that blooms in the direct mud of tragedies. □□

Article 370

Antara Hazarika

B.A. 4th Sem

Article 370 of Indian provision is a temporary provision which grants special status to Jammu and Kashmir under part 21 of the Constitution. Hearing about Article 370 first question arises "why Article 370 ?, so on 15 August 1947 India and Pakistan were granted independence from the British rule and to exist as a independent nation. The state of Jammu and Kashmir wanted to be Independent and did not wanted to join India and Pakistan. On 20 October 1947, Azad Kashmir Forces ,supported by Pakistan army attacked the frontiers of the state and marched towards Srinagar garnering more local support along the way. Maharaja Hari Singh the then ruler of Jammu and Kashmir, approached India for assistance. India dispatched its troops to halt the advance of the Azad Kashmir Forces , with the condition that the state of Jammu and Kashmir would accede to India. Hence,an "instrument of accession "was signed between the Indian Prime Minister Jawaharlal Nehru and Maharaja Hari Singh on 26 October 1947. Following many disputes between India and Pakistan regarding Kashmir , including Indo- Pak conflict in 1948, On 17 October 1949, Indian Constituent Assembly adopted Article 370 of the Constitution clearly stating it to be temporary and ensuring special status and internal autonomy to Jammu and Kashmir. The article became operative on 17 November 1952. The article ensures special status to Jammu and Kashmir, allows the state assembly to make its own Constitution, separate set of laws for state's residents such as separate set of laws for state's residents such as citizenship,ownership of property and fundamental rights, citizens from the other states cannot purchase land or property in the state.

After these many years under this article now the removal of the Article 370 has raised an unrest among the people of Jammu and Kashmir n also in other countries, without asking for public

opinion, shunning a political process, the union government made a strong move by removing Article 370 offered to Jammu and Kashmir, which it had enjoyed before.

The reasons for removal of article 370 are yet very controversial but with the Prime Minister Narendra Modi's Independence day speech where he said Removal of Articles 370 is a step towards realising dreams of Sardar Vallabhbhai Patel and he also boast about the new government which has not even completed 10 weeks in office but even in a small period it had taken and strengthened initiatives in all directions." The old arrangement in Jammu, Kashmir and Ladakh encouraged corruption, nepotism but there was injustice when it came to rights of women, children, Dalits, tribal communities. The dreams of sanitation workers were incomplete. How can we accept such a situation " says PM Narendra Modi. Narrendra Modi also questions the supporter of article 370 India is asking them: If this was so important and life changing, why was this Article not made permanent. After all, those people had large mandates and could have removed the temporary status of Article 370. Now with the removal of article 370 now Article 370. Now with the removal of article 370 now Jammu and Kashmir looses the special status ,in place of this special status, now Jammu & Kashmir will be a Union Territory. The people of J&K will now lose these benefits associated with the permanent resident certificate, no separate constitution, law & order will be under central government, People from anywhere in India will be able to buy a property,Jammu & Kashmir had a separate flag, now only the National Flag will be there. With all these provisions and features which Jammu and Kashmir previously enjoyed has come to an end. Article 370 will be a historically significant and interesting history to read about. □

সফলতাৰ আঁৰৰ একলম

বশ্মি চুতীয়া

 ২০১৮-১৯ বৰ্ষৰ শ্ৰেষ্ঠ স্নাতকোত্তৰ
পদার্থ বিজ্ঞান বিভাগ

ডিগবৈ মহাবিদ্যালয় নামটো বহুবাৰেই শুনিছিলো, স্বচক্ষুৰে চোৱাৰ সভাগ্যকণ সেইদিনাই হৈছিল, যিদিনা মই দেউতাৰ সৈতে প্ৰ-পত্ৰ পূৰণ কৰিবৰ বাবে আহিছিলোঁ। ৰাতিপুৱাৰ ন সুৰুজে যিদৰে আমাক দিনটোৰ কৰ্মখিনিৰ বিষয়ে মনত আমাৰ সঞ্চৰ কৰে, তেনেদৰেই মহাবিদ্যালয়ৰ সুন্দৰ পৰিৱেশে মোক ভৱিষ্যতৰ সপোনবোৰৰ বিষয়ে আশাৰ বতৰা দিছিল। “নামভৰ্তি হোৱাৰ দিনা মোৰ পৰম শ্ৰদ্ধাৰ শিক্ষাগুৰু সকলৰ সাক্ষাৎ হ'বলৈ পাই মোৰ উৎসাহ দুগুণে বাহিবলৈ ধৰিলে। অধ্যক্ষ মহোদয়ৰ মহত্বপূৰ্ণ বাক্যবাণে মোক সেই সময়ত বহুত সাহস যোগাইছিল। ৰশ্মিমেমৰ মাতৃ সুলভ ব্যৱহাৰে মোক অনুপ্রাণিত কৰিছিল।

এইখিনিতে মই কবলৈ পাই সুখী হওঁ যে আমাৰ ডিগবৈ মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰী নিবাসৰ আবাসী হিচাপে দুটি বছৰ থাকিবলৈ পাই নিজকে গৌৰৱ অনুভৱ কৰোঁ। তত্ত্বাৱধায়ক দ্বীপেশ মণ্ডল ছাৰৰ পিতৃ সুলভ তত্ত্বাৱধান আৰু অকৃত্ৰিম আদৰ যত্ন, মৰমে ঘৰৰ পৰা আঁতৰত থকা দুখকণ পাহৰাই ৰাখিছিল। তিনিগৰাকী মৰমৰ বান্ধৱী আৰু এগৰাকী মৰমৰ ভণ্ডি সৈতে একেটি কোঠাৰ বাসিন্দা হ'বলৈ পাই নিজকে কেতিয়াও অকলশৰীয়া অনুভৱ কৰিবলৈ সুবিধাই নাপালোঁ। এনে এক সুস্থ পৰিৱেশে আমাৰ আটাকেইগৰাকীকে পঢ়াত ভালদৰে মনোনিৱেশ কৰিবলৈ উদগনি যোগালে।

প্ৰথমতে দুটামান দিন মন বহোৱাৰ পৰা নাছিলোঁ যদিও

লগৰ বন্ধু-বান্ধৱীসকলৰ উদাৰ মনৰ বাবে খুব কম দিনৰ ভিতৰতেই আপোন হ'ব পাৰিলোঁ আৰু লাহে-লাহে সকলোখিনিকে ভাল লাগিব ধৰিলে। এনেকৈয়ে দুটা বছৰ কেনেকৈনো হাতৰ মুঠি পৰা খহি পৰিল গমকে নাপালোঁ। প্ৰতিটো স্মৃতিয়ে আজিও চকুৰ আগত ভাহি থাকে আৰু স্মৃতিৰ মণি কোঠাত আজীৱন সজীৱ হৈ ৰ'ব।

যিহেতু, পদার্থ বিজ্ঞান বিভাগৰ স্নাতকোত্তৰ শাখাৰ আমি়েই প্ৰথমটো বৰ্ষৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰী আছিলোঁ গতিকে পঢ়াৰ ক্ষেত্ৰত বহুতো সমস্যাৰ সন্মুখীন হোৱাটো স্বাভাৱিক বিষয়। কিন্তু আমাৰ পদার্থ বিজ্ঞান বিভাগৰ মুখ্য অধ্যাপিকা মহোদয়াৰ নেৰা-নেপেৰা প্ৰচেষ্টা আৰু কৰ্ম উদ্যমে সকলো সমস্যাকে সমাধান তৎকালীন ভাৱে কৰিছিল আৰু আমাক পঢ়াৰ প্ৰতি ধাউতি দুগুণে বঢ়াইছিল। বিভাগটোৰ শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰী সকলৰ অপ্ৰাণ প্ৰচেষ্টা আৰু তেওঁলোকৰ সৰল ব্যক্তিত্বই প্ৰতিটো বিষয়তেই পুঞ্জানুপুঞ্জ ভাৱে বুজি পোৱাত সহায় কৰিছিল। এই লেখাৰ জৰিয়তে মই মোৰ শিক্ষাগুৰুসকলক সশ্ৰদ্ধ প্ৰণিপাত জনাইছোঁ। তেওঁলোকৰ ওচৰত মই আজীৱন ঋণী হৈ ৰম।

মোৰ পঢ়া জীৱন আগুৱাই নিবলৈ কিছুমান যোগাত্মক চিন্তাৰ বীজ ৰূপন কৰা ব্যক্তিজনেই হ'ল মোৰ দেউতা। তেওঁৰ প্ৰতিটো বাক্যই মোৰ মন-মগজুত এক অদ্ভুত শক্তিৰ যোগান ধৰে, যাৰ বাবে মোৰ জীৱনৰ কঠিন সময়বোৰত নিজকে সহজ কৰি তোলিব পাৰো। লগতে মোৰ আপোন মানুহবোৰৰ সপূৰ্ণ সহযোগিতা আৰু প্ৰেৰণাই মোক অনুপ্রাণিত কৰিলে। যাৰ বাবে সম্পূৰ্ণ নিষ্ঠা সহকাৰে পঢ়াত মকনোনিৱেশ কৰিবলৈ সক্ষম হ'লো। দিন-ৰাতি একাকাৰ কৰি পঢ়াত মনোযোগ দিয়াত প্ৰথমৰ পৰা শেষৰটো ষাণ্মাসিকলৈকে ভাল নম্বৰ লাভ কৰিবলৈ সক্ষম হৈছিলোঁ। যদিও JIST আৰু আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ মুঠ ত্ৰিশজন ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ মাজত প্ৰথম হম বুলি কেতিয়াও ভবা নাছিলো। যিদিনা আমাৰ শেষৰটো পৰীক্ষাৰ ফলাফল ঘোষণা হৈছিল আৰু ৰশ্মি মেমে মোক ফোনৰ যোগে ক'লে যে, “তুমি প্ৰথম স্থানত আছা “তেতিয়া মোৰ মনৰ অৱস্থা কেনে হৈছিল, মই ভাষাৰে বুজাব নোৱাৰিম। মোৰ এই সফলতাৰ পৰা এটাই কথা উপলব্ধি কৰিব পাৰিলোঁ যে, মনত আত্মবিশ্বাস, একাগ্ৰতা আৰু ধৈৰ্য থাকিলে একো বাধাই হেঙাৰ হ'ব নোৱাৰে।

শেষত, ডিগবৈ মহাবিদ্যালয়ৰ সমূহ সমস্যা আৰু ছাত্ৰ-ছাত্ৰী সকলৰ উন্নতি কামনা কৰিলোঁ।

ধন্যবাদেৰে.....

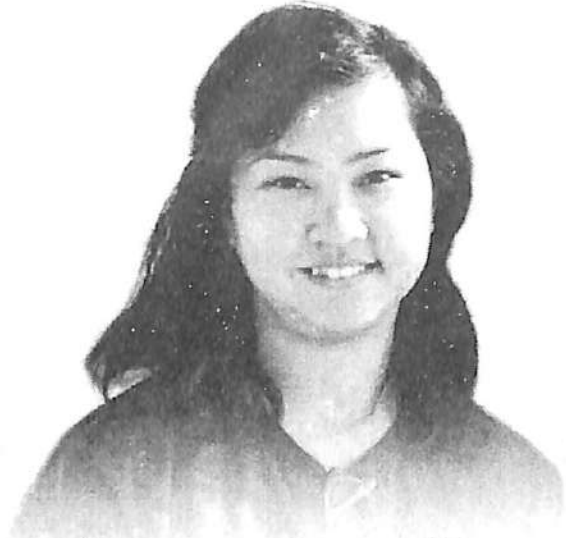
Hemadree Chetry
1st Class 1st Botany

When I joined Digboi College in my 1st semester B.Sc. classes, I took Major in Botany since I love life science. Three years flew by and when the results of final semester was out I was jubilant! I had secured 1st class 1st in Dibrugarh University!

Securing the top most position in the university is undoubtedly a great feeling : it is not something that can be achieved in a matter of a few days. it requires meticulous work. It was actually the outcome of my effort from 1st semester to 6th semester. Now that I look back I really worked hard covering each and every aspect that was in the syllabus. There were many hurdles many distractions but I was determined to perform well. Whatever I achieved would not have been possible without the encouragement of my teachers. They motivated me in every possible way; I am very thankful to them. The college authority also needs a special mention for the help extended to me on several occasion. The solid support of my family in every step of my life goes without saying.

I feel that: Education is a weapon to cut all barriers , it gives us ample opportunity to march ahead with self confidence. For me it is a liberating force that cuts across all castes and creeds; washes away all inequalities imposed by birth and other circumstances.

Last but not the least: "There is no short cut to success"; perseverance and sincerity leads to success. I have learned this as a student in Digboi college ; I am still a student pursuing my Higher Studies and I am determined to stick to the path of success without being distracted. □

Mridusmita Buragohain

Post Doctoral Researcher

Department of Astronomy, University of Tokyo

- *What was your aim as a child ?*

As a child, I wanted to be a scientist.

- *Did it change while you grew up?*

As I grew up, I got familiar with other fields of study and my aim changed from time to time. But as time went by, I got inclined more into research.

- *Where were you born and brought up?*

I was born and brought up in Digboi and lived there till my *bachelor's degree*.

- *When did you graduate from Digboi College?*

I graduated from Digboi College in 2010.

- *What did you do after that?*

After my graduation, I moved to Tezpur University to pursue my post graduation degree.

- *What/where are you doing now?*

I am currently a post doctoral researcher at the Department of Astronomy, University of Tokyo. When I was doing my master's degree at Tezpur University, I took course in Astronomy and Astrophysics and gradually, my interest started to grow more on this topic. My mentor and my PhD supervisor, Dr. Amit Pathak has had great contribution towards my interest in Astronomy. I started to watch videos of popular astronomers in youtube. I was fascinated to think how things beyond our reach can be studied with telescopes and instruments. I was so interested that I started to attend summer school, seminar when I was doing my master's. Later, I did my PhD too in molecular astrophysics. Because of my own interest and with my PhD supervisor's help, I got opportunity to work with collaborators, from India as well as abroad (Japan and USA). I visited Japan about four times to work with my Japanese collaborators during my PhD. When I visited Japan, I was amazed by the facilities in Japan. So, I decided to extend my research with my Japanese collaborators and applied for a post doc. Fortunately, I got selected and it's been almost 9 months since I moved to Japan for my post doctoral research.

- *What are the hurdles you had to face in personal, academic, professional life?*

I believe everyone has his/her own share of hurdles in life, be it personal, academic, professional etc. I was no exception. To me, mostly it was financial constraints which affected my study a bit. However, there was always a solution when I really wanted things to happen.

- *How did you overcome these?*

I have always believed that if you want something, no matter what the cost is, it is achievable only when you pour your heart into it. Whenever, I face any hurdles towards anything, even now, I make sure to put an extra effort without making slightest of compromise. From my experiences, I can say that hurdles start to disappear eventually and things fall into places.

- *What were the sources of your inspiration ?*

My family is my source of inspiration.

- *What is your Memory of Digboi college?*

As there are endless memories of Digboi college in my mind, it's difficult to mention all. The very first thing about Digboi college that comes to my mind is my professors in Digboi college and my department (Department of Physics). I clearly remember every corner of our then department. We mostly used to attend classes in the big room with laboratory instruments on one side. We didn't just study physics, but, during the breaks, we used to talk about things other than physics with our professors. There were funny stuff at times. As there were only about seven students in Physics major, our professors rarely had to use a black board to teach us and rather used to sit together with us and explain things on notebooks. I used to enjoy that and felt comfortable to ask questions.

The best thing about my teachers in Digboi college is that they were never frightening and that encouraged me to ask questions. Asking question is indeed important to gain knowledge and bring confidence. Undoubtedly, Wherever I am today, it could have never been possible without my teachers' contribution in Digboi College. I shall remain in debt to all my professors, specially the ones from my department; for their teaching and support. I can never deny their influence in my life.

- *How is education there different from back in Assam/India?*

The one big difference that makes the education in Japan different from India is the facility and opportunity. Say for example: students here get opportunity to attend conferences in abroad from an early age, where they can build their own network for further study. That surely brings

confidence in them. Whereas in India, getting fund for research or to attend conferences is not easy. Another problem that I and my friends faced during our PhD is the inconsistency of the fellowship. It turned out to be depressing for some students at times. Another problem that female students from many Universities or Institutes in India faced is that they are not allowed to stay overnight in their laboratory for safety concern. So, female students have to leave their experiment even if it is not complete and redo the experiment again the next day. Here, from my own experience, I have never felt unsafe till date and I can work easily overnight without giving a second thought. I hope in coming days, situation and facility gets better in India so that students can conduct research smoothly.

- *What about the people?*

The people in Japan are undoubtedly helpful. Even though, many of them cannot speak English, they however, try to communicate to help anyone. To my opinion, people here are not very social and want to keep their life private. But they might invite a foreigner to their houses if they like him /her. I am happy that I was invited once.

- *What is your advice for the students of Digboi College?*

Ask questions, don't keep it to yourself. The teachers never feel annoyed when a student asks questions. Today is the era of Internet, but use wisely to get exposures for your career.

How would you like to inspire them to walk towards their chosen goal/dream?

Anything is achievable as long as you want it. If you make slightest of compromise, you might fail. Situations may not be in your favor at times, but as time passes by, you learn how to tackle with it and keep the steering of your life under your control. Whatever you decide to pursue in life, make sure to enjoy it. So, be wise to choose career in life. □

Purnima Chakravarty

PhD Scholar, Department of Material Physics,
Eotvos Lorand University, Hungary

- *What was your aim as a child?*

I wanted to be Pilot.

- *Did it change while you grew up?*

Yes, it changed when I realized it could not be so after class 12. Firstly because I am too short to be a pilot ;Secondly it is one of the most expensive courses beyond my reaches.

- *Where were you born and brought up?*

Jagun , Dist -Tinsukia, Assam

- *When did you graduate from Digboi College?*

Year 2014

- *What did you do after that?*

I completed my MSc in Physics (with specialization in Condensed Matter Physics)from NERIST, Arunachal Pradesh after which I worked as a Patent analyst and physics data indexing intern at Molecular Connections.

This was followed by several stints of working at different institutions such at Brilliant Academy (as Physics tutor),Chegg India (as Advance Physics Expert) and Entecres labs Pvt Ltd (as Robotics trainer)

- *What/where are you doing now?*

I am a PhD Scholar with full scholarship at the Department of Material Physics, Eotvos Lorand University, Hungary . I am working on : “Texture modification in Aluminum alloys during recrystallization phenomenon to increase the deep drawability of the material”. In addition I am working as a contractual faculty at Savaria Institute of Technology, Hungary. I teach Material Sciences to undergraduate classes.

- *What are the hurdles you had to face in personal, academic, professional life?*

After my MSc degree I moved to a bigger city looking for a job. Those were my most difficult time. I struggled with my English Speaking; was not getting any job in first few months. Rejected even from call center job, some school offered me to be a Social Science Teacher. I started my carrier with a salary of 12,500 Rs in an expensive city like Bangalore but I liked the work I was doing. I worked even as a home tutor for school kids and many other part time jobs just to survive all by myself. Along with that there were many times during my education life I wanted to learn many things but couldn't do so due to my weak financial condition.

- *How did you overcome these?*

I think it's my will power and determination that helped me staying strong and not to give up in difficult times. I think it's important to enjoy what we do; I truly love and feel happy to learn and teach Physics; that is the thing that helped me sticking on to my subject even on a meagre salary.

Apart from that I have a very supportive family and the circle of my teachers, who always fueled me with positive energy.

- *What were the sources of your inspiration?*

My parents, teachers and every single person around me who is hard working as well as honest with their job.

- *What is your Memory of Digboi college? Mention how the institution contributed to your success.*

Digboi College is I think the foundation of my where I am today. This is the place where I got to know professors with passion for their own discipline and that gave me burning desire to be like them someday.

I have a lot of happy memories with my friends at the Physics Department of Digboi College and Digboi College Girls Hostel.

- *What is your advice for the students of Digboi College ?*

I would like tell my juniors to dream big and work hard to turn your dream to reality. Without hard work dreams are only dream. Once you feel burning desire to achieve your goal it will help you overcome obstacles. □

NSS Digboi College Unit Activities from May 2018 to April, 2019

Rajib Rudra Tariang

Programme Officer, NSS Digboi College Unit

1. A total of 59 NSS student volunteers registered their names in the Ministry of Drinking Water and Sanitation, Govt. of India in the Swachh Bharat Summer Internship [SBSI] Programme, 2018 from 10th June to 31st July, 2018 and started surveying 18 different villages within Tinsukia District of Assam. The student volunteers made door-to-door surveys and campaigned on Swachh Bharat Mission with motivational, behavioural changes, procession, slide-show, etc. initiatives.
2. A celebration of Van Mohotsav 2018 at Bogapani Elephant Corridor, with plantation of 200 tree saplings in the degraded region of the corridor with Digboi Forest Department from 1st to 7th July 2018.
3. NSS student volunteers had undertaken active participation in the 73rd Independence Day Celebration at Digboi College, on 15th August, 2018.
4. Mr. Amit Biswakarma and Miss. Liza Baruah NSS student volunteers and Mr. Rajib Rudra Tariang Asst. Professor, and Programme Officer of NSS Digboi College Unit attended National Integration Camp 2018, at BV Raju Institute of Technology, Narsapur [M], Medak District, Telangana State from 26th August to 1st of September, 2018. The Assam Team, [Dibrugarh University] stood first in the Cultural Programme amongst the other states.
5. NSS Student Volunteers of Digboi College took Cleanliness Drive outside Digboi College Campus and reached out the common public to make their premises neat and clean on 5th September 2018.
6. Workshop on the Objectives of Swachh Bharat Mission, organized by NSS Digboi College Unit in collaboration with the Tinsukia District Community Health and Service Centre, for the NSS volunteers of Digboi College, Digboi on 22nd September 2018.
7. A celebration of NSS Day on 24th September 2018, by Motivational Talks to the students of Digboi College towards working for society upliftment for the students of Digboi College, Digboi.
8. A celebration of 149th Gandhi Jayanti on 2nd October 2018, by organizing essay competition among the student volunteers. NSS Digboi College was selected as the Best College within Tinsukia District towards the initiatives of educating 18 different villages on Swachh Bharat Mission-Gramin through Swachh Bharat Summer Internship [SBSI] Programme 2018.
9. A celebration of Wildlife Week from 1st to 7th October 2018 at Digboi College campus for the students of Digboi College, Digboi, by organizing a wildlife quiz on the occasion on 5th October, 2019.
10. NSS team of Digboi College were invited at Hollow Gaon, Sadiya, Tinsukia District to deliver a presentation on Swachhata Initiatives for Motivational Campaign, organized by Upper Assam Conservator of Forest, Jorhat, Assam. Later Mr. Rajib Rudra Tariang, Programme Officer, delivered a lecture talk on Biodiversity Conservation, dated on 7th October, 2018 on the occasion Wildlife Week Celebration, 2018.
11. Student volunteers of the NSS Digboi

College Unit participated in the Oath Taking Ceremony against Anti-Corruption under the Vigilance Awareness Week jointly organized by the NSS Digboi College Unit and IOCL [AOD], Digboi on 29th October 2018.

12. Student Volunteers of NSS Digboi College Unit organized a Slogan Contest and Street Slogan Procession against Anti-Corruption in the Digboi Town on 30th October 2018.

13. A celebration of Rastriya Ekkta Devas on the National Unity Day, on 31st October 2018 with the NSS Volunteers of Digboi College Unit, and an essay competition on National Integration was held among the students.

14. NSS, Programme Officer of Digboi College Unit was selected as participants in the Training of District Master Trainers on SBCC for capacity building of Swachhagrahis in Assam, Organized by Swachh Bharat Mission-Gramin, Assam and UNICEF at Don Bosco Institute, Kharguli, Assam, from 12th to 14th November, 2018.

15. A day long programme the Impact of Climate Change and Wildlife Conservation and on Superstitious Beliefs and Anti-witchcraft Hunting was organized at Pangeery TE, jointly by Department of Zoology, Digboi College, NSS Digboi College Unit, and Digboi College Student Union in collaboration with Rainforest Alliance of the tea garden on 21st December, 2018.

16. A week long NSS Special Camp, 2018 was organized by the NSS Digboi Unit with 25 student volunteers with Mr. Rajib Rudra Tariang, Programme Officer and Dr. Kishor Haloi, Asst. Programme Officer of Digboi College Unit from 26th to 31st December, 2018 in association with the District Animal Husbandry and Veterinary Office of Tinsukia and Digboi, UNICEF Tinsukia, Agricultural Department of Tinsukia, Digboi Forest Division and Saraipung L.P. School. Various activities like school education programme, socio-economic survey, free-

veterinary camp with medicines, free-medical camp with medicines, free distribution of mushroom seeds and techniques of cultivation, awareness in health and hygiene and Swachh Bharat Abhijhan, general cleanliness drive, superstition and anti-witchcraft practices, wildlife conservation and causes of global warming, cultural exchange programme by NSS student volunteers of the college and the villagers and friendly football match.

17. Mr. Dipanjol Borgohain, NSS Student Volunteer of Digboi College and Mr. Rajib Rudra Tariang, NSS Programme Officer were invited as Resource Persons by the State PHE and Mission Director of Swachh Bharat Mission-Gramin of Assam. The NSS teams delivered their presentation towards the behavioural changes among the common masses of Tinsukia District in the Swachh Bharat Abhyan Initiatives by the NSS Digboi College Unit in Phase I on 11th-12th December, 2018.

18. Mr. Susanta Dutta, NSS Student Volunteer of Digboi College and Mr. Rajib Rudra Tariang, NSS Programme Officer were invited as Resource Persons by the State PHE and Mission Director of Swachh Bharat Mission-Gramin of Assam. The NSS teams delivered their presentation towards the behavioural changes among the common masses of Tinsukia District in the Swachh Bharat Abhyan Initiatives by the NSS Digboi College Unit in Phase II on 11th-12th December, 2018.

19. NSS student volunteers had undertaken active participation in the 70th Republic Day celebration at Digboi College, on 26th January, 2019.

20. Conducted 3rd Annual Free Health Checkup for the Saraipung and Gellipung Forest Villagers organized by NSS Digboi College Unit in collaboration with Rotary Club of Duliajan, and Indian Oil Hospital of Duliajan on 31st January, 2019.

21. Celebration of World Wetland Day, 2019 at Digboi Oil Field Wetland under Digboi Oil

Field and Digboi Forest Division dated on 2nd February, 2019 in collaboration with department of Zoology of Digboi College and NSS Digboi College Unit, Digboi College.

22. Celebration of World Wildlife Day, 2019 at Naharbari Prathamik Vidyalaya, Konwarbam, Joypure, Assam in organized by Department of Zoology, Digboi College in collaboration with Nature Conservation Foundation, Mysore and Dibrugarh Forest Department and NSS Digboi College Unit, on 3rd February, 2019.

23. NSS Student volunteers took active participation in the Cleanliness Drive at Digboi College Campus on 5th February, 2019.

24. Conducted an Awareness Programme on Impact on Substance Abuse on Physical and Mental Health of the Society, held at Mukhyaswar Baruah L.P. School, Pangaree, Digboi dated on 10/03/2019 for the villagers and school children. Resource Person Dr. Rajib Saikia, Medical Officer of IOCL [ASSAM OIL Division Hospital], Digboi.

25. Conducted Free Eye Cataract Operation for 18 aged villagers of Saraipung and Gellipung Forest Village, under Digboi Forest Division, on 19th and 21st February, 2019 at District Civil Hospital in collaboration with Rotary Club of Duliajan and NSS Digboi College Unit.

26. On the occasion of Earth Day, 2019, NSS student volunteers took active participation in the 200 Tree Sapling Plantation at backyard of Digboi College campus on 22nd April, 2019.

27. Carried of Trash Tag Challenge Initiatives from 27th April, 2019 to 3rd of May, 2019 at seven different locations of Digboi surroundings, a programme supported by District Water Sanitation Committee, Tinsukia and Swachh Bharat Mission-Gramin, Tinsukia.

28. On the occasion of International Day for Biological Diversity Celebration on 22nd May, 2019, NSS Digboi College Unit, organized a day long motivational popular talk on the theme, "Celebrating 26 years of Actions for Biodiversity", at Digboi College for the students

by Mr. Rajib Rudra Tariang, NSS, Programme Officer of Digboi College.

29. On the occasion of World No Tobacco Day, NSS student volunteers NSS student volunteers took active participation towards awareness about the ill effects in the society among the HS 1st & HS 2nd Students of Digboi College, Digboi and also for the students of Digboi High School dated on 31st May, 2019. Mr. Rajib Rudra Tariang, NSS Programme Officer, of Digboi College was the Resource Person.

30. On the occasion of World Environment Day, NSS Digboi College unit took active participation in the programme, dated on 5th June, 2019. The programme was carried with plantation drive, lecture talk, cleanliness drives at Bogapani Elephant Corridor. It was organized by NSS Digboi College, Digboi Forest Division, Wildlife Trust of India, Rotary Club of Digboi.

31. World Environment Day, 2019 was also celebrated at Sadiya Govt. High Secondary School, Sadiya by the NSS Team. Mr. Rajib Rudra Tariang, NSS Programme Officer who is also Asst. Professor, in the department of Zoology was the Resource Person in the said Programme.

32. On the occasion of Blood Donation Day, 2019, NSS volunteers donated 45 units of blood to the Tinsukia Blood Bank Hospital, dated on 14th June, 2019. This programme was jointly organized by NSS Digboi College Unit, NCC of Digboi College, IQAC of Digboi College and Tinsukia Blood Bank under Civil Hospital, Tinsukia.

33. NSS student volunteers took active participation in the Plantation Drive by the Free Admission Candidates, 2018 within Digboi College campus from 10th to 18th June, 2019. Altogether 350 tree saplings were planted in this occasion with GPS Tag.

34. About 400 students including 80 NSS student volunteers took active participation in the International Yoga Day, 2019, dated on 21st June, 2019. This programme was jointly host by NSS

Digboi College Unit, NCC of Digboi College and IQAC of Digboi College. Mr. Sukhayamaya Nath was the main Yoga Guru for the Yoga Practice.

National Level Achievements :

In the National Integration Camp, 2018 at B.V. Raju Institute of Technology, Narsapur [M], Medak District, Telangana State; the Assam State Team from Dibrugarh University NSS Cell from three colleges - Digboi College, Digboi Mahila Mahavidyalaya and North Lakhimpur College, stood First Position in the Cultural Events Competition amongst the other states of India which was held from 26th August to 1st September, 2018. The team was led by Mr. Rajib Rudra Tariang, Programme Officer, NSS Digboi College Unit, Digboi College, Digboi.

District Level College Achievements :

1. NSS, Digboi College Unit stood the Best College Award in Tinsukia District of Assam towards propagating the messages of Swachh Bharat Mission-Gramin in 18 different villages of Tinsukia District by 59 NSS student volunteers of the college under the Swachh Bharat Summer Internship [SBSI] Programme 2018. The programme was conducted by Tinsukia District Administration and Swachh Bharat Mission-Gramin, Tinsukia, Assam on 2nd October, 2018.

2. NSS, Digboi College Unit has been awarded the Best College Appreciation Award within Margherita Civil Sub-Division Office towards outreaching many villagers in behavioural changes towards Swachhata, on 26th January, 2019 at Margherita, Tinsukia, Assam.

Inter-College Level NSS Student Volunteers Achievements :

1. Miss Krishna Devi Daflari, NSS Student Volunteer stood First in the model preparation competition from Best Out of Waste Products, conducted by District Administration, Tinsukia in collaboration Swachh Bharat Mission, Gramin, Tinsukia, Assam on 2nd October, 2018.

2. Mr. Niranjana Nayak, NSS student volunteer stood Second in the in the model preparation competition from Best Out of Waste Products, conducted by District Administration, Tinsukia in collaboration Swachh Bharat Mission, Gramin, Tinsukia, Assam on 2nd October, 2018.

3. Miss. Pranami Tamuli, NSS student Volunteer stood First in the essay competition during the Vigilance Awareness Week, 2018 conducted by IOCL [AOD], Digboi, Assam from 29th October to 3rd November, 2018.

4. Miss. Krishna Devi Daflari, NSS Student Volunteer stood First, in the Poster Competition conducted by the IOCL[AOD], Digboi on the topic, "Vigilance Awareness Week, 2018, from 29th October to 3rd November, 2018.

5. Mr. Sidhart Baruah, NSS Student Volunteer stood Second, in the Poster Competition conducted by the IOCL[AOD], Digboi on the topic, "Vigilance Awareness Week, 2018, from 29th October to 3rd November, 2018.

6. Mr. Tenzing Dorge, NSS Student Volunteer stood third, in the Poster Competition conducted by the IOCL[AOD], Digboi on the topic, "Vigilance Awareness Week, 2018, from 29th October to 3rd November, 2018.

7. Miss. Kashmiri Hazarika, NSS Student Volunteer stood Second, in the Essay Competition conducted by the IOCL[AOD], Digboi on the topic, "Vigilance Awareness Week, 2018, from 29th October to 3rd November, 2018.

8. Mr. Kameswar Prasad Gupta, NSS Student Volunteer stood Third, in the Essay Competition conducted by the IOCL[AOD], Digboi on the topic, "Vigilance Awareness Week, 2018, from 29th October to 3rd November, 2018.

9. Miss. Antara Hazarika, NSS Student Volunteer stood First in the District Youth Parliamentary Debate Competition, organized by Ministry of Youth Affairs & Sports, Government of India, held at Tinsukia Women College on 24th March, 2019. ■

সাধাৰণ সম্পাদকৰ প্ৰতিবেদন . . .

১৮ ছেপ্তেম্বৰ ২০১৮ তাৰিখে মই ডিগবৈ মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষ, উপাধ্যক্ষকে প্ৰমুখ্য কৰি সমূহ শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰী আৰু ছাত্ৰ ছাত্ৰীক সাক্ষী কৰি ঐতিহ্যমণ্ডিত ডিগবৈ মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ সাধাৰণ সম্পাদকৰূপে শপত গ্ৰহণ কৰো।

শপত গ্ৰহণ ৰ পিছতে স্বচ্ছতাৰ দিশে এখোজ ধ্বনিৰে নিৰ্বাচনত লেতেৰা হোৱা মহাবিদ্যালয়ৰ পৰিৱেশ চাফা কৰো। ২০ চেপ্তেম্বৰ তাৰিখে ছাত্ৰ একতা সভাৰ প্ৰথমখন কাৰ্যকৰী সভা আহ্বান কৰা হয়। এই সভাত সকলো বিভাগীয় সম্পাদক-সম্পাদিকাৰ মাজত প্ৰথমবাৰৰ বাবে মুখামুখি আলোচনা-আলোচনা হয়, বিভাগীয় সম্পাদক সম্পাদিকাসকলক লিংগভেদে কমিচন অনুসৰি তেওলোকৰ নীতি-নিয়মসমূহ বুজাই দিয়া হয়। সভাত অনাগত দিনত কেনেধৰণে কাম-কাজ সমূহ অগুৱাই নিয়া হ'ব, সেই সম্পৰ্কে আলোচনা কৰা হয়। এই সভাৰ সিদ্ধান্ত অনুসৰিয়েই ২১ চেপ্তেম্বৰ তাৰিখে মহাবিদ্যালয়ৰ চৌপাশ চফা কৰাৰ উদ্দেশ্যী এক স্বচ্ছ অভিযান চলোৱা হয়।

২৯ চেপ্তেম্বৰ তাৰিখে মহাবিদ্যালয়ৰ ৰাষ্ট্ৰীয় সেৱা আয়োগৰ তত্ত্বাবধায়ক ৰাজীৱ ৰুদ্ৰ তাৰিয়াং মহাশয়ে জনাই যে ২ অক্টোবৰ তাৰিখে মহাবিদ্যালয়ত ৰাষ্ট্ৰীয় সেৱা আয়োগৰ জিলাভিত্তিক প্ৰতিযোগিতাৰ মুকলি সভা আমাৰ মহাবিদ্যালয়ত আয়োজন কৰা হ'ব। গতিকে ৩০ ছেপ্তেম্বৰৰ পৰা অনুষ্ঠানৰ বাবে মহাবিদ্যালয়ৰ চৌপাশ চফা আৰম্ভ কৰো। অৱশেষত অতি ধুমধামেৰে অনুষ্ঠানটি পাৰ হয়, প্ৰায় সন্ধিয়া ৪ মান বজাত শেষ হয় অনুষ্ঠানটি। অনুষ্ঠানটি অতি সুকলমে হৈ যোৱাত অধ্যক্ষ মহোদয়ে সন্তুষ্টি প্ৰকাশ কৰে।

সেই দিনটোতে ডিব্ৰুগড় অনাতাঁৰ কেন্দ্ৰৰ পৰা এটি নিমন্ত্ৰণ আহে স্বচ্ছতা ওপৰত এটি আলোচনাৰ বাবে। সেইমৰ্মে ৭ অক্টোবৰ, ২০১৮ তাৰিখে, দুৰ্লভ চেতীয়া অৰু অমিত দে দাদাৰ সৈতে মই ৰাতিপুৱা ৯ বজাত ডিব্ৰুগড় অনাতাঁৰ কেন্দ্ৰ পাওগৈ। প্ৰায় ১২ বজালৈকে তাতে থাকি ২ মান বজাত ডিব্ৰুগড়ৰ পৰা ওভতো।

৪ ডিচেম্বৰ তাৰিখে ডিব্ৰুগড়স্থিত ভাৰতীয় সেনা বাহিনীৰ নিমন্ত্ৰণ মৰ্মে শ্বহীদ জিণ্টু গগৈ সোৱৰণী ফুটবল প্ৰতিযোগিতাৰ আলোচনাত অংশগ্ৰহণ কৰো। ৭ ডিচেম্বৰ তাৰিখে মহাবিদ্যালয়ৰ ফুটবল দলটোৱে উক্ত প্ৰতিযোগিতা খনিত অংশগ্ৰহণ কৰে।

পূৰ্বসিদ্ধান্ত অনুসৰি ১৫ ডিচেম্বৰৰ পৰা ১৯ ডিচেম্বৰৰ লৈকে এখনি নিৰ্বাচনী শিৰিৰ অয়োজন কৰা হয়। এই শিৰিৰত নিৰ্বাচিত ছাত্ৰ — ছাত্ৰীসকলক আন্তঃ মহাবিদ্যালয় যুৱ মহোৎসৱ, আৰু আন্তঃমহাবিদ্যালয় খেল প্ৰতিযোগিতালৈ নিৰ্বাচিত কৰা হয়।

২৬ ডিচেম্বৰ তাৰিখে মহাবিদ্যালয়ৰ ৰাষ্ট্ৰীয় সেৱা আয়োগ গোটৰ অধীনত চৰাইপুং লৈ ৬ দিনীয়া এটি শিৰিৰলৈ যাও। আৰু ৬ দিন অঞ্চলটোৰ জনসাধাৰণৰ জীৱন-প্ৰণালী সম্পৰ্কে অধ্যয়ন কৰা হয়, অঞ্চলটোৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলক মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ দ্বাৰা ৬ দিনীয়া বিনামূলীয়া শিক্ষা প্ৰদান কৰা হয়। লগতে বিভিন্ন কৃষি, আৰ্থিক, সামাজিক, সাংস্কৃতিক কৰ্মশালা আগবঢ়োৱা হয়। ৫ম দিনা অঞ্চলটোৰ পশু বিলাকক বিনামূলীয়া চিকিৎসা প্ৰদান কৰা হয়। ৩১ ডিচেম্বৰ তাৰিখে আমি ঘৰমুৱা হওঁ।

৪ তাৰিখে, অনাগত ১০ ফেব্ৰুৱাৰী তাৰিখে হবলগীয়া সৰস্বতী পূজাৰ আলোচনাৰ্থে ছাত্ৰ একতা সভাৰ এখন বৈঠক আহ্বান কৰা হয়, আৰু পূজাৰ অৰ্থে বিভিন্ন থলুৱা দল-সংগঠনক নিমন্ত্ৰণ জনোৱা হয়। এনেদৰে সকলোৰে সহায়-সহযোগত সৰস্বতী পূজা পাৰ হল।

১৩ ফেব্ৰুৱাৰী তাৰিখে মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ সকলো সদস্য-সদস্যাই মিলি বাজস্থানলৈ শিক্ষামূলক ভ্ৰমণলৈ যাও। বহুতো নেদেখা — নুশুনা ঠাইৰ বিষয়ে জানিবলৈ সক্ষম হও। ১৮ তাৰিখে আমি ঘৰমুখে যাত্ৰা আৰম্ভ কৰো আৰু ২৫ তাৰিখে ডিগবৈ পাপুঁহি।

১৬ মাৰ্চ তাৰিখে পূৰ্বতে স্থগিত ৰখা মহাবিদ্যালয় বাৰ্ষিক সপ্তাহৰ মুকলি সভা অয়োজন কৰা হয়। দুপৰীয়া ১১ বজাৰ পৰা আৰম্ভ কৰি প্ৰায় ৩ মান বজাত সামৰনি কৰা হয়।

৪ এপ্ৰিল তাৰিখে মহাবিদ্যালয়ৰ বহু ষাণ্মাসিক ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলক সামূহিকভাৱে বিদায় দিয়াৰ উদ্দেশ্যে বিদায় সম্বৰ্ধনা অনুষ্ঠান আয়োজন কৰা হয়।

৩১ মে' তাৰিখৰ পৰা ৭ জুন তাৰিখলৈ মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ উদ্যোগত ন কে নামভৰ্তি কৰিব অহা ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ প্ৰ-পত্ৰ পূৰণৰ সহায়ৰ বাবে help desk বহুওৱা হয়।

আগষ্ট মাহৰ ১০ তাৰিখে নকৈ অহা ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলক সামূহিক ভাৱে আদৰাৰ উদ্দেশ্যে আৰু ষষ্ঠ ষাণ্মাসিক চূড়ান্ত পৰিক্ষাত প্ৰথম স্থান দখল কৰা ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলক উদ্দেশ্যে “নৱাগত আদৰণি সভা ও কৃতি ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ সম্বৰ্ধনা অনুষ্ঠান” আয়োজন কৰা হয় আৰু সেয়াই মোৰ কৰ্মকালৰ শেষ অনুষ্ঠান আছিল।

এনেকৈয়ে ২০১৮ ৰ পৰা ২০১৯ বৰ্ষলৈ মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ সাধাৰণ সম্পাদকৰূপে মোৰ কৰ্মকালৰ অন্ত পৰে। মোৰ এবছৰীয়া কৰ্মকালত প্ৰতিটো ক্ষেত্ৰত আটাইতকৈ বেছি বিভিন্ন দিহা পৰামৰ্শৰে সহায় কৰা ব্যক্তি জন হল মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষ ড° দীপ শইকীয়া ছাৰ।

বিভিন্ন দিহা-পৰামৰ্শৰে প্ৰতিটো কাৰ্যকে সফলমণ্ডিত কৰি তোলাত বিশিষ্ট ভূমিকা গ্ৰহণ কৰা সন্মানীয় ব্যক্তি সকল হল ক্ৰমে — ড° জীৱন চাংমাই ছাৰ, জিতু বৰা ছাৰ, প্ৰদীপ দত্ত ছাৰ, ড° জনাৰ্দন বৰা ছাৰ, ড° অৰুণ দত্ত ছাৰ, প্ৰদীপ চন্দ্ৰ দাস ছাৰ, ড° ৰশ্মি পাটোৱাৰী বাইদেউ, শৈৱালী হাজৰিকা শইকীয়া বাইদেউ, দিপেশ মণ্ডল ছাৰ, শুভাশীষ গগৈ ছাৰ, গৌৰী ছাৰ, বাজীৰ ৰুদ্ৰ তাৰিয়াং ছাৰ। আপোনালোকলৈ মোৰ প্ৰণাম।

কৰ্মকালত যেতিয়াই মই বিপাংত পৰিছিলো, তেতিয়াই মোক সকলো দিশৰে পৰা সহাই আগবঢ়াইছিল সন্মানীয় বলিন মৰান দা আৰু বিতুপন বুঢ়াগোহাই দাদাই।

ইয়াৰোপৰি সমগ্ৰ কৰ্মকালত প্ৰতিটো ক্ষেত্ৰতে সহায় কৰা আন কেইজনমান সন্মানীয় ব্যক্তি হল — নিখিল কোচ দা, ভবেন খেৰুৱাৰ দা, মানৱ খনিকৰ দা, পৰাণ খনিকৰ দা, দুৰ্লভ চেতীয়া দা, ভাস্কৰ চেতীয়া দা, বিশ্বজিত দা আতাইলৈ মোৰ ধন্যবাদ জনাইছো।

সদৌ শেষত প্ৰতিটো অনুষ্ঠান-প্ৰতিষ্ঠানতে সহযোগিতাবে কাম কৰাৰ বাবে আৰু ২০১৮-১৯ বৰ্ষৰ ছাত্ৰ একতা সভাখন সুন্দৰকৈ পৰিচালনা কৰাৰ বাবে ছাত্ৰ একতা সভাৰসমূহ বিষয়-ববীয়ালৈ ধন্যবাদ জনালো, আৰু বন্ধু ৰূপম ফুকনলৈ বিশেষভাৱে ধন্যবাদ জনালো সমগ্ৰ কৰ্মকালত নিস্বার্থভাৱে ছাত্ৰ একতা সভাক প্ৰতিটো ক্ষেত্ৰত সহায় কৰাৰ বাবে।

ঐতিহ্য মণ্ডিত ডিগবৈ মহাবিদ্যালয়ৰ দৰে এখন মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ এজন সাধাৰণ সম্পাদক হৈ মই যি অৰ্হতা অৰ্জন কৰিলো সেয়া সঁচাকৈ অতুলনীয়।

দীৰ্ঘায়ু হওক ডিগবৈ মহাবিদ্যালয়ৰ গৌৰৱ,

সফলতাৰ দিশে অগুৱাই যাওক মোৰ চেনেহৰ মহাবিদ্যালয়খনি

জয়তু ডিগবৈ মহাবিদ্যালয়।

জয়তু ডিগবৈ মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভা।

ৰাহুল ডেকা

সাধাৰণ সম্পাদক

ডিগবৈ মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা ২০১৮-১৯

Report of Assistant General Secretary

At the very on my report. I would Like to import my respect to our Principal Sir, Vice Principal Sir and our Professor's and My heartiest colleges for giving to all my dearest colleagues for giving me a great opportunity to be a part of Digboi College Students' Union (DCSU) as the Assistant General Secretary for the session 2018-2019.

After being elected as an Assistant General Secretary. I tried my best with all my efforts to help our General Secretary 'Rahul Deka' in carrying out his various duties, especially during the college - week, Audition for Inter college youth festival. I shall remain ever grateful to our G.S. - Rahul Deka, Boy's Common Room Secretary - Bikash Thapa, General Games Secretary - Sangam Baruah, Magazine Secretary - Lakhinath Moran and other members with full co-operation to me in performing all my works successfully. I would no doubt like to express my high sense of gratitude and thanks to all my dearest friends of 'Digboi College's for sacrificing their precious time with me in my hour of need special thanks to Ranjan Bharali, Bikash Misra, Ranjit Newpane, Dipankar Baroi, Bishal Mondal, Nibedita Saikia, Sangita Rai. Ranjan Bharali and Rahul Deka (G.S.) for their true help and co-operation.

Above all I express my heartiest thanks to my teachers for advised me in every step and helped me will reamin ever grateful to them for without them no work would have been carried out so smoothly and swiftly.

Lastly, I congratulate all the champion and winners who had participated in various section of competition in the college week. I pray to God for the bright future and immense success of all the students. with regard & best wishes...

Long Live Digboi College
Long Live Digboi College Students' Union

Debraj Sharma
Assistant General Secretary
Digboi College Students' Union, 2018-19

আলোচনী সম্পাদকৰ প্ৰতিবেদন

প্ৰতিবেদনৰ বুলনিতে যিসকল মহান ব্যক্তিৰ নিঃস্বার্থ আৰু আশাশুধীয়া প্ৰচেষ্টা আৰু কঠোৰ শ্ৰমৰ আৰু ত্যাগৰ বিনিময়ত ডিগবৈ মহাবিদ্যালয় আজিৰ পৰ্যায় পাইছেহি সেইসকলক আন্তৰিক শ্ৰদ্ধা জ্ঞাপন কৰিছোঁ। যিসকল সাহিত্যানুৰাগীয়ে আলোচনীখন তেওঁলোকৰ সাহিত্যৰে পূৰ্ণ কৰিলে তেওঁলোকক মোৰ মৰম আৰু শ্ৰদ্ধা যাচিলোঁ।

আলোচনী সম্পাদক হিচাপে কাৰ্যনিৰ্বাহ কৰিবলৈ পাই মই আনন্দিত। ডিগবৈ মহাবিদ্যালয়ৰ কৃতিত্ব বক্ষাৰ হকে যিসকলে কঠোৰ সাধনা আৰু পৰিশ্ৰম কৰিলে তেওঁলোকলৈ মোৰ সশ্ৰদ্ধ প্ৰণাম।

প্ৰতিবেদনৰ আৰম্ভণিতে ডিগবৈ মহাবিদ্যালয়ৰ মাননীয় অধ্যক্ষ, শিক্ষাগুৰুসকল আৰু সমূহ ছাত্ৰ-ছাত্ৰী, বন্ধু-বান্ধৱী, ভাইটি-ভগ্নী সকললৈ মোৰ আন্তৰিক শ্ৰদ্ধা, সেৱা আৰু মৰম যাচিছোঁ।

ডিগবৈ মহাবিদ্যালয়ৰ ২০১৮-১৯ বৰ্ষৰ আলোচনী সম্পাদক হিচাপে থিয় হৈ নিৰ্বাচিত হোৱাত যিসকল শিক্ষাগুৰু, বন্ধু-বান্ধৱী আৰু ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে মোক পৰোক্ষ আৰু প্ৰত্যক্ষ ৰূপে সহায় সহযোগ কৰিলে তেখেতসকললৈ মোৰ আন্তৰিক কৃতজ্ঞতা জনাইছোঁ।

আলোচনী সম্পাদক হিচাপে মোৰ প্ৰধান দায়িত্ব আৰু কৰ্তব্যৰ ভিতৰত ২০১৮-১৯ বৰ্ষৰ ডিগবৈ মহাবিদ্যালয় আলোচনীখন উলিয়াই বিতৰণ কৰা আৰু সাহিত্য অনুৰাগীসকলৰ মাজত প্ৰতিযোগিতা পাতি নৱ প্ৰজন্মক উৎসাহিত কৰা আৰু আন আন বিভাগীয় সম্পাদকসকলক সহায়-সহযোগ কৰা।

ৰচনা, গল্প, কবিতা, চিঠি আদি লিখাৰ প্ৰতিযোগিতাত যিসকলে অংশ গ্ৰহণ কৰিছিল তেওঁলোকৰ প্ৰতি মই কৃতজ্ঞ।

মোৰ সকলো কাম-কাজত মোক বিশেষভাৱে সহযোগ কৰা শ্ৰদ্ধাৰ গুৰুসকল, অধ্যক্ষ মহোদয় আৰু মোৰ অগ্ৰজ-অনুজ সকললৈ শ্ৰদ্ধা আৰু মৰম যাচিছোঁ।

মোৰ কাৰ্যকালত সহায় আগবঢ়োৱা মাননীয় মোৰ শ্ৰদ্ধাৰ অধ্যাপক ড° দ্বীপ শইকীয়া ছাৰ, উপাধ্যক্ষ কেদাৰনাথ টিমচিনা ছাৰ, তত্ত্বাবধায়ক শ্ৰীযুতা অপৰাজিতা গগৈ, ড° ৰশ্মি পাটোৱাৰী, বেবী বিতু ফুকন বাইদেউ আৰু সীমান্ত বৰদলৈ, ড° দেৱৰ্ষি গগৈ ছাৰক মোৰ শ্ৰদ্ধা আৰু মৰম যাচিলোঁ।

শেষত আলোচনী সম্পাদনাৰ সীমিত অভিজ্ঞতা, জ্ঞান আৰু অজ্ঞতাৰ হেতু আলোচনীখনত যদি অজানিতে কিবা ভুল ৰৈ গৈছে, তাৰ বাবে সকলোৰে ওচৰত ক্ষমা বিচাৰিছোঁ।

জয়তু ডিগবৈ মহাবিদ্যালয়

জয়তু ডিগবৈ মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা

জয় আই অসম

লক্ষীনাথ মৰাণ

আলোচনী সম্পাদক

ডিগবৈ মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা ২০১৮-১৯

Report of General Game Secretary

Digboi College has given me immense opportunities and I am fortunate enough to be a part of this institution. I would like to express my deepest gratitude and heartiest thanks to everyone for their constant support and electing me as the General Game's Secretary in the Digboi College Students Union..DCSU (2018-19). At the same time I would also thank our beloved principal sir Dr. Dip Saikia sir and all my advisors -Dr.N.J.Khound sir ,Dulumoni Das sir ,Sampriti Baruah mam and Biswajit sir for guiding me throughout the year.

I have learned a lot throughout the year and also had an experience of many things. During the 52nd college week all the athletics events like racing, javelin, shot put, etc. were organized under my section. Also I wouldn't have been able to carry out my responsibilities well in the 52nd Annual College week without the cooperation of my fellow union members.

Lastly, I would also sincerely apologize for my mistakes or misdeeds that I might have made during my working session.

Long Live Digboi College
Long Live Digboi College Students' Union

Sangam Baruah
General Games Secretary
Digboi College Students' Union , 2018-19

সাংস্কৃতিক সম্পাদিকাৰ প্ৰতিবেদন

মাননীয় অধ্যক্ষ মহোদয়, ডিগৰৈ মহাবিদ্যালয়ৰ সন্মানীয় সমূহ প্ৰবক্তা আৰু বিভিন্ন বিষয়ত নিয়োজিত হৈ থকা কৰ্মচাৰীসকলৰ লগতে সমূহ ছাত্ৰ-ছাত্ৰী লৈ মোৰ প্ৰণাম আৰু শ্ৰদ্ধা জ্ঞাপন কৰিলো। ২০১৮-২০১৯ বৰ্ষৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ সাংস্কৃতিক সম্পাদিকা ৰূপে থাকি মহাবিদ্যালয়লৈ আগবঢ়োৱা লগা কৰ্মৰ পৰিমাণ একেবাৰে নগণ্য কিন্তু মই এই দায়িত্বৰ কালত লাভ কৰা সহাঁৰি অতিকৈ তুলনাহীন। প্ৰথমে মোৰ বিভাগীয় উপদেষ্টাসকললৈ আন্তৰিক কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিলো আৰু লগতে এই দায়িত্ব পালনৰ কালত হোৱা ভুলৰ বাবে সকলোৰে ওচৰত ক্ষমা প্ৰাৰ্থনা জনালোঁ।

যোৱা ৩-০১-২০১৯ তাৰিখৰ পৰা ১১-০১-২০১৯ তাৰিখৰলৈ হোৱা ৫৩তম ডিগৰৈ মহাবিদ্যালয় ক্ৰীড়া সপ্তাহত মোৰ বিভাগত এই খেলসমূহ সম্পন্ন হৈছিল - নৃত্য প্ৰতিযোগিতা, সৃষ্টিশীল প্ৰতিভা প্ৰতিযোগিতা, পৰম্পৰাগত সাজ-পাৰ প্ৰতিযোগিতা, সংগীত প্ৰতিযোগিতা আৰু বাদ্যযন্ত্ৰ প্ৰতিযোগিতা অনুষ্ঠিত কৰা হ'ল। অৱশেষত মোৰ দায়িত্ব পালনৰ সময়ত মোক সহায় কৰা মোৰ সমূহ বন্ধু-বান্ধবিক ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিছোঁ আৰু সদৌ শেষত ডিগৰৈ মহাবিদ্যালয়ৰ সকলো দিশত বিকাশ লাভৰ লগতে গৌৰৱ উজ্জল ভৱিষ্যতৰ কামনা কৰি বিভাগীয় প্ৰতিবেদন সামৰিছোঁ।

॥ জয়তু ডিগৰৈ মহাবিদ্যালয় ॥

॥ জয়তু ডিগৰৈ মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা ॥

মধুমিতা গগৈ

সাংস্কৃতিক সম্পাদিকা

ডিগৰৈ মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা

২০১৮-২০১৯ বৰ্ষ

REPORT OF BOYS' COMMON ROOM SECRETARY

It is indeed fourtune that I was intrusted the responsibility of being interal part of our digboi college as the "BOYS' COMMON ROOM SECRETARY". I had really enjoyed all sorts of responsibilities inspire of having some of obstacles which are inevitable.

I would like to say that I am very happy to serve as a union member of session 18-19 and also be the part of the team to successfully conduct "College weak".

My heartiest thanks goes to principle sir Dr. Dip Saikia, all my four advisors viz Dr. P. Kr. Bharati, Dr. J. Lahkar, Dr. K. Konwar, Mr. P. Kamar and my union colleagues and my dear friends who stood by me from the very beginning till the end.

lastly, I want each and every one to forgive and ignore any misleads which I might have done unintentionally.

Thank you all and be blessed always.

Bikash Thapa

boys' comm. room secretary

DCSU 2018-19

ছাত্ৰী জিৰণী কোঠাৰ সম্পাদিকাৰ প্ৰতিবেদন

মোৰ প্ৰতিবেদনৰ আৰম্ভণিতে ডিগবৈ মহাবিদ্যালয়ৰ সমূহ সন্মানীয় শিক্ষাগুৰু, কৰ্মচাৰীবৃন্দ আৰু মোৰ মৰমৰ দাদা বাইদেউ, বন্ধু-বান্ধৱী, ভাইটি-ভণ্ডিটে আন্তৰিক শুভেচ্ছা, শ্ৰদ্ধা নিবেদিলোঁ। এই মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰী জিৰণী কোঠাৰ সম্পাদিকা হিচাপে নিৰ্বাচিত হোৱাত যিসকল বন্ধু বান্ধৱী আৰু দাদা বাইদেউয়ে সহায় সহযোগিতা আগবঢ়ালে তেওঁলোকক কৃতজ্ঞতা আৰু ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিলোঁ।

ছাত্ৰ একতা সভাৰ পৰম্পৰা অনুসৰি মই মোৰ কাৰ্যভাৰ গ্ৰহণ কৰা কিছুদিনৰ পাছতে আৰম্ভ হৈছিল মহাবিদ্যালয়ৰ ৫৩তম বাৰ্ষিক সপ্তাহ। এই বাৰ্ষিক সপ্তাহত মোৰ ভাগত পৰিছিল ডবা, কেৰম খেল, আল্পনা, ফ্ৰে মডেল, যোগাসন প্ৰতিযোগিতা। এই প্ৰতিযোগিতাসমূহ সফলভাৱে সামৰণি কৰাত আৰু মোৰ কাৰ্যকালত দিহা পৰামৰ্শ দি বিশেষ ভাবে সহায় সহযোগিতা অগবঢ়োৱা ড° চন্দনা চেতিয়া, শ্ৰীযুতা দিপা বৰঠাকুৰ, ড° দিম্পি দাস, শ্ৰীযুতা শেৱালি শইকীয়া বাইদেউলে মোৰ অন্তৰিক কৃতজ্ঞতাৰ শৰাই জ্ঞাপন কৰিলোঁ।

শেষত মোৰ কাৰ্যকালত সহায় সহযোগিতা অগবঢ়োৱা মোৰ বন্ধু বান্ধৱী আৰু দাদা বাইদেউ সকললৈ কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিলোঁ। মোৰ কাৰ্যকালত যদি কিবা ভুল ভ্ৰান্তি হৈছিল তাৰ বাবে সকলোৰে ওচৰত ক্ষমা প্ৰাৰ্থনা বিচাৰি মোৰ প্ৰতিবেদন সামৰণি মাৰিলোঁ আৰু ডিগবৈ মহাবিদ্যালয়ৰ ভৱিষ্যত অধিক উজ্জ্বল হোৱাৰ কামনা কৰিলোঁ।

জয়তু ডিগবৈ মহাবিদ্যালয়।

ধন্যবাদেৰে.....

নিবেদিতা শইকীয়া
ছাত্ৰী জিৰণী কক্ষ সম্পাদিকা
২০১৮-২০১৯ বৰ্ষ

আমাৰ প্ৰাক্তন সম্পাদকসকল

১।	ডম্বক শইকীয়া	-	১৯৭২-১৯৭৩
২।	শিৱদাস তালুকদাৰ	-	১৯৭৫-১৯৭৬
৩।	প্ৰদীপ ফুকন	-	১৯৭৬-১৯৭৭
৪।	অজিত কুমাৰ বৰা	-	১৯৭৮-১৯৭৯
৫।	বমেশ গগৈ	-	১৯৮০-১৯৮১
৬।	ববীন বয়	-	১৯৮১-১৯৮২
৭।	নবেন্দ্র হাজৰিকা	-	১৯৮২-১৯৮৩
৮।	প্ৰবীন মমিন বাজখোৱা	-	১৯৮৩-১৯৮৪
৯।	অৰুণ পাল	-	১৯৮৪-১৯৮৫
১০।	ৰঞ্জিত ফুকন	-	১৯৮৬-১৯৮৭
১১।	পবিত্ৰ কুমাৰ গগৈ	-	১৯৮৭-১৯৮৮
১২।	দ্বীপেন কুমাৰ বড়া	-	১৯৮৮-১৯৮৯
১৩।	নয়নমণি বৰা	-	১৯৮৯-১৯৯০
১৪।	কমলাকান্ত বুঢ়াগোহাঁই	-	১৯৯০-১৯৯১
১৫।	ৰুদ্ৰ বাহাদুৰ ছেত্ৰী	-	১৯৯১-১৯৯২
১৬।	গণেশ বাহাদুৰ ছেত্ৰী	-	১৯৯২-১৯৯৩
১৭।	দীপক কুমাৰ ছেত্ৰী	-	১৯৯৩-১৯৯৪
১৮।	বমনি বুঢ়াগোহাঁই	-	১৯৯৪-১৯৯৫
১৯।	ৰাজীৱ শইকীয়া	-	১৯৯৫-১৯৯৬
২০।	প্ৰিতম কুমাৰ খাউন্দ	-	১৯৯৬-১৯৯৭
২১।	ভূপেন্দ্ৰ শৰ্মা	-	১৯৯৭-১৯৯৮
২২।	প্ৰফুল্ল সোনোৱাল	-	১৯৯৮-১৯৯৯
২৩।	নিলোৎপল শইকীয়া	-	১৯৯৯-২০০০
২৪।	ধৰণী লাহন	-	২০০০-২০০১
২৫।	হোমনাথ উপাধ্যায়	-	২০০১-২০০২
২৬।	ফণী শৰ্মা	-	২০০২-২০০৩
২৭।	ফণী শৰ্মা	-	২০০৩-২০০৪
২৮।	পঙ্কজ আগৰৱাল	-	২০০৫-২০০৬
২৯।	ৰঞ্জিত গুৰাগাই	-	২০০৬-২০০৭
৩০।	অমৰ ছেত্ৰী	-	২০০৮-২০০৯
৩১।	সঞ্জয় সৰকাৰ	-	২০০৯-২০১০
৩২।	মিল্টন দেৱনাথ	-	২০১০-২০১১
৩৩।	নমিতা গগৈ	-	২০১১-২০১২
৩৪।	দীপাঞ্জল শৰ্মা	-	২০১২-২০১৩
৩৫।	বিদ্যাপ বৰুৱা	-	২০১৩-২০১৪
৩৬।	ৰঞ্জিত বৰগোহাঁই	-	২০১৪-২০১৫
৩৭।	দিপশিখা বৰুৱা	-	২০১৫-২০১৬
৩৮।	দীপাঞ্জল বৰগোহাঁই	-	২০১৬-২০১৭
৩৯।	দীপাঙ্কৰ শৰ্মা	-	২০১৭-২০১৮

এই সংখ্যাৰ সম্পাদক লক্ষীনাথ মৰাণ

Results of 52nd Digboi College Week, 2018-19

Debate and symposia Result of speech:-

- 1st - Amit Biswakarma(B.com 6th sem)
- 2nd- Sumit Dey(B.sc 2nd sem)
- 3rd- Nayana Saikia(B.A 2nd sem)

Result of Quiz:-

- 1st - Sumit Dey (B.sc 2nd sem), Priyanka Dev(B.A 6th sem)
- 2nd- Bhaskorjyoti Dangoria (B.A 4th sem)
- Sushmita Saikia (B.A 4th sem)
- 3rd- Manokhi chetia (B.A 4th sem) Sanku Deka (B.A 4th sem)

Result of Debate :-

- 1st - Ankita Dey (H.S first year, Art's)
- 2nd - Amit Biswakarma (B.A 6th sem)
- 3rd- Sumit dey (B.Sc 2nd sem) Durlov Chetia (B.sc 6th sem)

Result of extempore speech:-

- 1st -Amit Biswakarma (B.Com 6th sem)
- 2nd- Abinash Kumar sah (B.Com 6th sem)
- 3rd - Priya Dey (H.S first year, commerce)

Boy's Common Room Games

Result of Chess:-

- 1st - Pawan Sharma (B.A 2nd sem)
- 2nd- Dijesh Gogoi (B.Sc 6th sem)
- 3rd- Ruhul Amin (B.com 4th sem)

Result of Carrom:

Single:

- 1st - Sourav Moran (B.A 4th sem)
- 2nd- Nimoi Sarkar (B.A 6th sem)
- 3rd- Rupom Phukan (B.A 4th sem)

Double:-

- 1st - Arjun Chetry, Pragyanjyoti katiyan (4th sem)
- 2nd- Deepjyoti Gogoi (4th sem) Nimoi Sarkar (B.A 6th sem)
- 3rd -Subhas Chetry (B.sc 2nd sem) Nibash Chetry (B.sc 2nd sem)

Assamese Poem Recitation:-

- 1st -Trueen Chetia (H.S first year, Art's)
- 2nd - Khusmita Saikia (H.S first year, Art's)
- 3rd- Dikhita sonowal (B.A 2nd sem)
- 4th - Sweta Chetry (B.A 4th sem, consolation)

English Poem Recitation:-

- 1st- Jayita Bhattacharjee (B.sc 2nd sem)
- 2nd- Priya Dey (H.S 1st year, Commerce)
- 3rd- Eshani Chakrabarty (H.S 1st year, Art's)

Wall Magazine competition:-

- 1st - Commerce Department (Alok)
- 2nd - Philosophy Department (Disha)
- 3rd - English Department (Resurrection)

Girls Common Room Games :-

Carrom competition (Double):-

- 1st - Munmun saikia (BA 6th sem) Neha Rajak (BA 6th sem)
- 2nd- Sweta Sharma (B.com 2nd sem) Shibangi Gupta (BA 2nd sem)
- 3rd- Sagorika Sen (H.S 1st year, Art's) Moulota Borah (H.S 1st year, Art's)

Chees competition :-

- 1st - Pompi Chetry (B.com 4th sem)
- 2nd - Krishnashre Mahanta (B.Sc 6th sem)
- 3rd - Amar Nitushree Rao (B.com 4th sem)

Rangoli competition:-

- 1st - Mamun Duwarah (B.A 4th sem)
- 2nd - Biswajeet Gogoi (B.sc 6th sem)
- 3rd - Neha rajak (B.A 6th sem)

Clay model Competition:-

- 1st - Bhaskarjyoti Dangoriya (B.A 4th sem)
- 2nd- Neha Rajak (B.A 6th sem)
- 3rd- Biswajeet Gogoi (B.sc 6th sem)
- Risha Deb (B.sc 6th sem)

Girls Yougasana competition:-

1st - Shubhangi Nath (B.A 4th sem)
 2nd- Queen Chawrok (B.A 4th sem)
 3rd - Sweta Sharma (B.com 4th sem)
 Consolation- Krishna Devi Dafflari (B.sc 4th sem), Anamika Ghosh (B.A 4th sem), Snigdha Mahajan (B.A 4th sem)

100 meter race (Boys)

1st -Dodhimoni Moran -BA 4th Sem
 2nd- Suresh Kandula - BA 2nd Sem
 3rd - Sailyajit Gohain -BA 4th Sem

100 meter Race (Girls)

1st - Protima Dohutia -BA 4th Sem
 2nd - Rituparna Saikia -BA 4th Sem
 3rd - Sagarika Sen -HS 1st Year Arts

200 meter Race (Boys)

1st -Dodhimoni Moran - BA 4th Sem
 2nd-Saulyajit Gohain -BA 4th Sem
 3rd-Saurav Moran -BA 4th Sem

200 meter Race (Girls)

1st-Protima Dohutia -BA 4th Sem
 2nd-Jyoti Shah-B.Com 4th Sem
 3rd-Sanchita Chetry-Bsc. 2nd Sem

400 meter Race (Boys)

1st - Dodhimoni Moran -BA 4th Sem
 2nd- Sailyajit Gohain -BA 4th Sem
 3rd- Sourav Moran - BA 4th Sem

400 meter Race (Girls)

1st- Protima Dohutia -BA 4th Sem
 2nd- Rituparna Saikia -BA 4th Sem
 3nd- Jyoti Shah-B.Com 4th Sem

800 meter race (Boys)

1st - Bibek Bhujel-BA 4th Sem
 2nd - Sailyajit Gohain-BA 4th Sem
 3rd- Dodhimoni Moran -BA 4th Sem

800 meter race (Girls)

1st - Protima Dohutia-BA 4th Sem
 2nd- Nihashree Khakhalari - BA 4th Sem

Relay Race“(a) 4×100 meter race (Girls)

1st- Protima Dohutia, Rituparna Saikia, Kabita Changmai, Shantani Gohain.
 2nd- Sagarika Sen, Sachita Chetry, Naina Gurung, Sarmila Konwar.
 3rd- Arpita Nag, Leena Rabi Gogoi, Jayashree Saikia, Queen Chawrak.

4×100 meter race (Boys)

1st- Sailyajit Gohain, Dodhimoni Moran, Sourav Moran, Raghav Moran
 2nd- Subharaj Dohutiya, Lakhyapran Chetia, Diganta chetia, Rohit Bhujel
 3rd- Jitul Singh, Bolin Moran, Bhaskar Chetia, Samiran Thakuli

Long Jump (Boys)

1st- Dodhimoni Moran B.A 4th Sem
 2nd- Dinaranjan Sonowal 2nd Sem
 3rd- Sourov Moran. B.A. 4th Sem

Long jump (girls)

1st- Protima Dohutia B.A. 4th Sem
 2nd- Rituparna Saikia B.A. 4th sem
 3rd- Jyoti Sah B.Com 4th Sem

High jump (Boys)

1st- Bolin Moran. B.A 6th Sem
 2nd- Sourav Moran B.A.4th sem
 3rd- Saurov Dohutia. B.A. 2nd Sem

High jump (girls)

1st- Kabita Changmai B.A. 4th Sem
 2nd- Jyoti Shah - B Com 4th Sem
 3rd- Protima Dohutia B.Com 4th Sem

Shot Put Throw (Boys)

1st- Dodhmoni Monen B.A 4th Sem
 2nd- Sourav Monas B.A.4th Sem
 3rd- Diganta Chetia (3rd) - B. A 4th sem

Shot Put Throw (Girls)

- 1st- Kabita Changmai B.A 4th sem
2nd- Shabnam Kharia B.Sc 6th Sem
3rd- Sagarika Sen H.S. 1st year

Javelin throw (boys)

- 1st- Dodhimoni Moran B.A.4th sem
2nd- Sourav Moran. B.A 4th Sem
3rd- Lakhya pran chetia -BA 2nd Sem

Discuss Throw (Boys)

- 1st- Sauraj Dohutia B.A. 2nd Sem
2nd- Dodhimoni Moran. B.A. 4th Sem
3rd- Samiran Thakuli B.Com 4th Sem

Discuss Throw (Girls)

- 1st- Shantani Gohain H.S.1st Sem
2nd- Merina Deori B.Sc 2nd Sem
3rd- Munmun Saikia B.A. 6th Sem

Marathon“(BOYS)

1. Kartik Gorh
2. Rituraj Gogoi
3. Bibek Bhujel
4. Abdul Sahid
5. Manab Chetia
6. Bishnu Das
7. Sanjay Chetry
8. Bolin Moran
9. Samiran Thakuli
10. Papu Moran

(GIRLS)

1. PratimaDohutia
2. Shantoni Gohain
3. Nishashree Khamhlari
4. Smrity Pun
5. Anita Kumari
6. Monalisha Gohain
7. Simi Moran
8. Jayashree Saikia

Cricket

First Winning Team :(B.Com 2nd Sem)

1. Bibek Chetry(C)
2. Mayank Sharma
3. Sebestian Dkhar
4. Karuna Kanta Baruah
5. Suraj Gupta
6. Vivek Prasad
7. Dev Pradhan
8. Depankar Baroi
9. Sujit Mahato
10. Akash Nath
11. Bijay Jaishy
12. Pranjal Das
13. Binoy Gupta
14. Rahul Maurya
15. Dixit Kumar Das

Runners Up (B.A 6th Sem)

1. Kiriti Bhattacharyee
2. Deep Sonowal
3. Krishna maji
4. Jayanta Phukan
5. Biplop Bas
6. Lakhinath B. Sonowal
7. Mayur Gogoi
8. Akhileshwar Singh
9. Bolin Moran
10. Jitul Singh
11. Sukladhar Bhyuan
12. Amlanjeet Kakoty
13. Bitupan Buragohain
14. Dipankar Borah.

Football

Winner B.Com 2nd Sem

1. Karuna kanta Boruah
2. Dev Pradhan
3. Mayank Sharma
4. Rahul Saikia
5. Khogen Hazarikia
6. Tovi Sema
7. Sumit Rai
8. Dhurba Sonar
9. Jantu Sonowal
10. Bishal Gorh

11. Bishnu Hazarika
12. Deepak Topno
13. Bishal Das
14. Bibek Chetry
15. Ruben Moran

Runners Up. B.A. 6th Sem

1. Bolin Moran
2. Jitul Singh
3. Lakhinath B.Sonowal
4. Bhaskar Boruah
5. Deepankar Boruah
6. Itendra Gohain
7. Animesh Gogoi
8. Sukladhar Bhyuan
9. Salya Moran
10. Bedanta Sonowal
11. Gurujeet Urang
12. Rituraj Gogoi
13. Jayanta Phukan

Highest Goal Scorer - Dev Pradhan(6 goals)

Best player - Dev Pradhan.

Culture and music

Modern song:

- 1st prize : Sumit Aich (B.Sc. 4th send)
 2nd prize: Preeti Ghosh (H.S 1st year. Science)
 Khusmita Saikia (H.S 1st year. Arts)
 3rd prize: Violina Lahon(B.A 4th sem)

Bhupendra Sangeet :

- 1st prize: Khusmita Saikia (H.S 1st year. Arts)
 2nd prize: Ankur Das (H.S 1st year. Science)
 3rd prize: Violina Lahon (B.A 4th sem)

Jayanta Sangeet :

- 1st prize: Khusmita Saikia(H.S 1st year .Arts)
 2nd prize: Ankur Das (H.S 1st year. Science)
 3rd prize: Violina Lahon (B.A 4th sem)

Creative Dance :

- 1st prize: Shabnam Kharia (B.Sc 6th sem)
 2nd prize: Pallabi Saikia (B.Sc 2nd sem)
 3rd prize: Risha Deb (B.Sc 6th sem), Yamuna Devi (B.Sc 2nd sem)

Folk Dance :

- 1st prize: Maina Gohain (B.A 2nd sem)
 2nd prize: Khusmita Saikia (H.S 1st year. Arts)
 3rd prize: Tutukrishna Gogoi (B.A 6th sem)

Group Dance :

1st prize : Upasana and group

1. Upasana Gogoi(B.Sc 6th sem)
 2. Porismita Gogoi(B.A6th sem)
 3. Risha Deb(B.Sc 6th sem)
 4. Akashmi Gogoi(B.A. 6th sem)

2nd prize: Dandiya Group

1. Nayana Saikia (B.A. 2nd sem)
 2. Nayana Nag(B.A. 2nd sem)
 3. Pallabi Saikia (B.Sc. 2nd sem)
 4. Antara Hazarika(B.A 2nd sem)
 5. Mridusmita Das(B.A 2nd sem)
 6. Bipasa Saha(B.A 2nd sem)

3rd prize:Nibedita Saikia and group

1. Nibedita Saikia(B.A 2nd sem)
 2. Chandini Chirping(B.A 2nd sem)
 3. Rintumoni Gogoi(B.A 2nd sem)
 4. Manokhi Chris(B.A 2nd sem)
 5. Menoka Gogoi(B.A 2nd sem)
 6. Tanushree Buragohain(B.A 2nd sem)
 7. Luja Guju(B.A 2nd sem)
 8. Junali Haloi(B.A 2nd sem)
 9. Pronita Moran(B.A 2nd sem)
 10. Karishma Shredhtha(B.A 2nd sem)

Classical Dance:

- 1st prize: Shabnam Kharia (B.Sc 6th sem)
 2nd prize: Pallabi Saikia (B.Sc. 2nd sem)

Traditional Dress Competition:

- 1st prize: Diganta Borsaikia (B.A 6th sem)
 2nd prize: Bipasha Saha (B.A 2nd sem)
 3rd prize: Biswajit Gogoi (B.Sc 6th sem)
 Krishnashree Mahanta (B.Sc 6th sem)
 Consolation: Violina Lahon (B.A 4th sem)

Instrumental competition :

1st prize for Khol Badon :-

Dipankar sharma (H.S 1st year.Arts)

1st prize for guitar play :-

Kaushik kr. Choudhury(B.Com 2nd seem)

Consolation prize for Gogona Badon:-

Khusmita Saikia (H.S 1st year.Arts)

Consolation prize for Tabla Badon :-

Ankit Dey (B.Com 2nd sem)

52nd college week Results of minor game

Badminton (Boys' singles):

Winner: Abhilash Borah (B.com 2nd sem)

Runners up: Nirmal Powdel (B.Com 4th sem)

(Boys' doubles):

Winner: Nirmal Powdel (B.com 4th sem) Aron kr. Singh (B.com 2nd sem)

Runners up: Abhilash Borah (B.com 2nd sem) Sibam Aich (B.com 4th sem)

(Girls' singles) :

Winner : Neha Rajak (B.A 2nd sem)

Runners up: Shabnam Kharia (B.Sc 6th sem)

(Girls' doubles) :

Winner: Neha Rajak (B.A 6th sem) Shabnam Kharia (B.Sc 6th sem)

Runners up: Alaka Sharma (B.Sc 4th sem) Nang Keysani Lungkan (B.Sc 2nd sem)

Table tennis result :-

(Boys' singles)

Winner : Kamal Adhikari (H.S 1st year, Com)

Runners up : Jayanta Roy (H.S 1st year, Arts)

(Boys' doubles)

Winner: Kamal Adhikari (H.S 1st year, Com) Jaynta Roy (H.S 1st year, Arts)

Runners up : Suresh Kandulaa (B.A 2nd sem) Kaushik kr. Choudhury (B.Com 2nd sem)

(Girls' singles)

Winner: Krishna Devi Daflari (B.Sc 2nd sem)

Runners up: Alaka Sharma (B.sc 4th sem)

Kabadi Girls':-

Winner :- B.A 4th sem :

1. Kabita Changes
2. Protima Dohutia
3. Santani Gibson
4. Rituparna Saikia
5. Lutashree Gibson
6. Mainee Duwarah
7. Nibedita Saikia

Runners up:- B.A 2nd sem :

1. Anisha Makkah
2. Pranami Phukan
3. Dipali Sonowal
4. Pranali Khayyam
5. Lilysha Chains
6. Anita Kumar
7. Manalisha Gohain

Boys' Armwrestling 2019 (60-70 Kg)

First: Bolin Moran(B.A 6th sem)

Second: Sanku Deka (B.A 2nd sem)

Third: Bikash Yadav (B.Á 4th sem)

70+ Kg

First: Chandan Jyoti Phukan (H.S 1st year, Arts)

Second: Kalpajit Khaklari (H.S 2nd year, Science)

Third: Abhisekh Phukan (B.A 2nd sem)

Champion of Armwrestling :

Chandan Jyoti Phukan (H.S 2nd year) Girls

Armwrestling 2019 : (0-60 Kg)

First: Karishma Shrestha (B.A 4th sem)

Second: Manokhi Chetia (B.A 4th sem)

Third: Protima Dohutia (B.A 4th sem)

60+ Kg

First: Shabnam Kharia (B.Sc 6th sem)

Second: Munmun Saikia (B.Sc 6th sem)

Third: Neha Rajak (B.A 6th sem)

Champion of Girls' Armwrestling :-Shabnam Kharia (B.Sc 6th sem)

Bodybuilding Boys' 2019

First: Probir Gogoi (B.Sc 6th sem)

Second: Chandan Jyoti Phukan (H.S 2nd year, Arts)

Third: Bitupan Sonowal (B.A 4th sem)

Mr. Digboi College :

Probir Gogoi (B.Sc 6th sem)

Power lifting Boys' 2019 : (Below 66Kg)

First: Bitupan Sonowal (B.A 4th sem)

Second: Probir Gogoi (B.Sc 6th sem)

Third: Mohit kr. Sah (B.Sc 2nd sem)

Above 66 Kg :

Chandan Jyoti Phukan (H.S 2nd year, Arts)

Champion of Powerlifting :

Bitupan Sonowal (B.A 4th sem)

Boys' Armwrestling 2019: (0-60 Kg)

First: Durlov Chetia (B.Sc 6th sem)

Second: Umesh das (H.S 1st year ,Arts)

Third: Amarjyoti Kalita (B.Sc 6th sem)

Best of the best :

1. Best Athletics (Boys): Dodhimoni Moran.

2. Best Athletics (Girls): Protima Dohutia.

3. Best Player (Football): Dev Pradhan .

Tug of war(Boys):-

Winner team :

1. Dodhimoni Moran

2. Raghav Moran

3. Bolin Moran

4. Kalpajit Khaklari

5. Samiran Thakuli

6. Rahul Much

Runners up :

1. Deep sonowal

2. Jayanta Das

3. Khogen Mahanta

4. Kriti Bhattacharjee

5. Javed Ansari

6. Rudra Hiring

3rd winning team :

1. Durlov Chris

2. Dijesh Gogoi

3. Biswajit Gogoi

4. Mayur Gogoi

5. Rituraj Gogoi

6. Sukladhar Bhuyan

Tug of war (Girls):

Winner team:

1. Munmun Saikia

2. Rituparna Saikia

3. Neha Rajak

4. Jayashree Saikia

5. Shabnam Kharia

6. Leena Rabi Gogoi

Runners up :

1. Protima Dohutia

2. Nibedita Saikia

3. Santani Gohain

4. Gitashree Gohain

5. Nihashree Khaklari

6. Mamun Duwarah

3rd winning team :

1. Roshmi Joy kunwar

2. Anisha Shintey

3. Ritamoni Moran

4. Tourin Chetia

5. Manashi Dutta

6. Susmita Sonar.

□□□

Threatened Birds of Tinsukia District

Photographs by Deborshee Gogoi

Baer's Pochard (CR)

Falcated Duck (NT)

Black-breasted Parrotbill (En)

Rusty-bellied Shortwing (NT)

Leser Adjutant (Vul)

Jerdon's Babbler (Vul)

White Winged Duck (En)

Swamp Prinia (NT)

Marsh Babbler (Vul)

Swamp Francolin (Vul)

River Lapwing (NT)

Himalayan Griffon (NT)

